ORIENTAL RESEARCH INSTITUTE
LIBRARY

ACCESSION No. 5819/2
(2049)

CALL No. T86.00701
T363

SRI VENKATESWARA UNIVERSITY
TIRUPATI

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:. 2049

திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி.

சு, ரு, சு, எ பத்துக்கள்.

இந்த க்ரந்தம்

பரமகாருணிகரான பெரியவாசசான்பிள்ளை யருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநத்துடனும்,

அப்பு அரும்பதத்துடனும்,

உரையுடனும்,

தர்க்க தீர்த்தரான ஸ்ரீமான்

சிங்கப்பெருமாள்கோவில்-மாடபூசி-ராமாநுஜாசார்யராலும்,

ஸ்ரீமான் புதுப்பட்டு-திருவேங்கடாசார்யராலும்,

நாநாதேசாந்த்ர அநேக கோசங்களின் ஸஹாயத்தினால்

பரிசோதிப்பிக்கப்பட்டு,

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபையாரால்,

பராங்குச திருவவதாராதி ௫௦௧௦-வது ஸம்வத்ஸரமான

ஸௌம்யஸம்வத்ஸரத்தில்

காஞ்சீபுரம்,

ஸ்ரீஸுதர்சாசார்ய அச்சுக்கூடத்தில்,

அச்சிட்டு ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

1909.

விஜயதேதராம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீவைஷ்ணவக்ரந்த முத்ராபகஸபை (லிமிடெட்).

இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்.

தனிஸ்லோகம் வ்யாக்யாநம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்		3	4	0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம்	,, ,,	0	5	0
ராமசரமஸ்லோகம்	,, ,,	0	3	0
துஷ்கரஸ்லோகடிப்பணி		0	5	0
யதிதர்ம ஸமுச்சயம்		1	2	0
முதல் திருவந்தாதி	,, அரும்பத ப்ரதிபத ஸஹிதம்	1	2	0
இரண்டாம் திருவந்தாதி	,, ,, ,,	0	12	0
மூன்றாம் திருவந்தாதி	,, ,, ,,	0	11	0
நான்முகன் திருவந்தாதி	,, ,, ,,	0	14	0
திருவிருத்தம்	,, அரும்பத ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	3	12	0
திருவாசிரியம்	,, ,,	0	6	0
பெரிய திருவந்தாதி	,, ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	14	0
திருவெழுகூற்றிருக்கை	,, ,,	0	6	0
சிறிய திருமடல்	,, ,,	0	9	0
பெரிய திருமடல்	,,	0	10	0
திருக்குறுந்தாண்டகம்	,,	0	5	0
திருநெடுந்தாண்டகம்	,,	2	0	0
பெரியதிருமொழி-௧-முதல்-௭, பத்துக்கள்	,,	10	12	0
திருப்பல்லாண்டு	,, ,,	0	15	0
இராமாநுச நூற்றந்தாதி உரையுடன்		0	15	0
பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்		0	14	0
ஷண்மததர்சிநி		0	3	0

இப்படிக்கு,

கராலபாடி - ஆழ்வாரய்ய,

கார்யதர்சி - தநாதிகாரி.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பெரியதிருமொழி - நாலாம்பத்து - க - ம் திருமொழி

முதற்பாட்டு போதலர்ந்த வ்யாக்யானம்.

ப்ரவேசம்.—†தனக்கஸாதாரணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கி அவர்கள்பக்கலிலே ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுகைக்காக அரிமேயவிண்ணகரிலே ஸந்நிஹிதனானென்றார்; அவ்வளவன்றிக்கே, ப்ரயோஜநாந்தரபரரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் திருப்பாற்கடலிற்போலே அபிமதங்களைக்கொடுக்கைக்காக ஸர்வேச்வரன்வந்து வர்த்திக்கிறதேசம் †திருத்தேவனார்தொகை யென்கிறார். ... *

அரு.—போதலர்ந்தப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில் - முதற்பாட்டில் "அருவினைகள் போயகல வடியவர்கட்கென்றுமருள்நடந்து" என்றத்தையும், இத்திருமொழியில் - "இந்திரனுமிமையவரும்" என்கிற பாட்டையும்கடாக்ஷித்து ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி). (திருத்தேவனார்தொகை) என்றவநந்தரம், நெஞ்சே! அங்கேசென்றநுபவி என்று கூட்டுவது. ... ...

மூ.—போதலர்ந்தபொழில்சோலைப்புறமெங்கும்பொருதிரைகள்
தாதுதிர வந்தலைக்கும் தடமண்ணித் தென்கரைமேல்
மாதவன்றானுறையுமிடம் வயல் நாங்கை வரி வண்டு
தேதெனவென்றிசைபாடும் திருத்தேவனார்தொகையே. (க)

பதம்.	உரை.
போது	பூக்கள்
அலர்ந்த	விகஸியாநின்ற
பொழில்சோலை	நெருங்கின தோட்டங்களினால்நிறைந்த
புறம்எங்கும்	ப்ரதேசங்கள் முழுதும்
தாது	பூக்களின்தாதுகள்
உதிர	உதிரும்படியாக
பொரு	ஒன்றோடொன்று பொராநின்ற
திரைகள்வந்து	அலைகளானவைவந்து
அலைக்கும்	எறியாநின்ற
தடம்	பரந்த
மண்ணி	மண்ணியென்னும் ஆற்றினுடைய
தென்கரைமேல்	தெற்குக்கரையின்மேல்
மாதவன்தான்	ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரன்
உறையும்	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
இடம்	ஸ்தாநமானது;
வயல்	கழனிகள்சூழ்ந்த
நாங்கை	திருநாங்கூரில்
வரி	ரேகைகளையுடைய

வண்டு	வண்டுகள்	பாடும்	பாடாநின்ற
தேதென	தென்னதென்ன என்று	திருத்தேவனார்தொகை	திருத்தேவனார் தொகையென்னும் திவ்யதேசமாம். (௧)
இன்இசை	இனிமையான பாட்டை		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (போதலர்ந்த) காலத்திலே யலர்ந்தவென்னுதல்; பூக்களலர்ந்தவென்னுதல். (பொழில்சோலைப்புறமெங்கும்)†செறிந்தபொழிலை யுடைத்தான பர்யந்தங்களெங்கும், தன்னில் தான்பொராநின்றுள்ள திரைகளானவை, அப்பொழிலில் தாது உதிரும்படியாகவந்து அலையெறிகிற தடமண்ணித்தென்கரைமேல்.(மாதவன்றானுறையுமிடம்) ரஸிகனானவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்; பிராட்டியும்தானுமாகத் திருச்சித்திரகூடத்திலே †வர்த்தித்தாற்போலே. வயலையுடைத்தான திருநாங்கூரில், வரியையுடைத்தான வண்டானது மதுபானத்தைப்பண்ணி, முக்தர் ஸாமகானம்பண்ணுமாபோலே தேதென என்று இசைபாடாநின்றுள்ள திருத்தேவனார்தொகை. (தேதென) "தென்ன, தென்ன" என்று இங்ஙனேசொல்லக்கடவது. ஆளத்திவைக்கையைச் சொன்னபடி. ... ... (௧)

அரு.—முதற்பாட்டு. (போதித்யாதி). "பொழில்" என்றும் "சோலை" என்றும் பர்யாயமாகையாலே, பொழில் பொழிலாயிருக்கிறப்ரதேசமெல்லாமென்று விவக்ஷித்து, பலிதார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (செறிந்தவித்யாதி). (வர்த்தித்தாற்போலே - ரஸிகனானவன்) என்று கீழோடே அந்வயம். (௧)

மூ.—யாவருமா யாவையுமா யெழில் வேதப் பொருள்களுமாய்
மூவருமாய் முதலாய மூர்த்தி யமர்ந்துறையுமிடம்
மாவரும் திண் படை மன்னைவென்றிகொள்வார்மன்னுநாங்கைத்
தேவரும்சென்றிறைஞ்சு பொழில் திருத்தேவனார்தொகையே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
யாவருமாய்	சேதநரெல்லாரையும் தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையனாய்	பொருள்களுமாய்	வஸ்துக்களை ப்ரகாரமாகவுடையனாய்
யாவையுமாய்	அசேதநங்களெல்லாவற்றையும் ப்ரகாரமாகவுடையனாய்	மூவருமாய்	ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹார கர்த்தாக்களான ப்ரஹ்மருத்ராகளுக்கு அந்தர்யாமியாகவும் அவர்கள்நடுவில் ஸ்திதி கர்த்தாவான விஷ்ணுவவதாரமுமானவனாய்
எழில்	அழகுபொருந்திய		
வேதம்	வேதங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட		

முதலாய	அந்த ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்குக் காரணபூதனாய்	வென்றிகொள்வார்	ஜயிக்கவல்லரான ப்ராஹ்மணர்
மூர்த்தி	ப்ரதாநனான ஸர்வேஶ்வரன்	மன்னு	பொருந்தி வர்த்திக்கிற
அமர்ந்து	பொருந்தி	நாங்கை	திருநாங்கூரில்
உறையும்	நித்யவாஸம்செய்கிற	தேவரும்	இந்த்ராதி தேவர்களும்
இடம்	ஸ்தாநமானது,	சென்று	கிட்டி
மா	குதிரைமேலேறி	இறைஞ்சும்	ஆஶ்ரயிக்கும்படியிருப்பதாய்
வரும்	வருகிற	பொழில்	சோலைகளையுடையதுமான
திண்	த்ருடமான	திருத்தேவனார்தொகை	திருத்தேவனார் தொகையென்னும் திவ்யதேசம். (௨)
படை	ஆயுதங்களையுடைய		
மன்னை	ராஜகுலத்தை		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (யாவருமாயாவையுமாய்) †ப்ரத்யக்ஷ யோக்யமாயிருக்கிற † சேதநாசேதநங்களடங்கத் தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே யடங்கும்படி இவற்றை ப்ரகாரமாகக்கொண்டு தான் ப்ரகாரியாயிருப்பானுமாய். (எழில்வேதப் பொருள்களுமாய்) †தேஹாதிரிக்தமான ஆத்மவஸ்து, காரணவஸ்துமான சிதசித்துக்கள், கல்யாணகுணங்கள், †பகவத்ஸ்வரூபம், இவற்றைப்ரதிபாதிக்கக்கடவ வேதைகஸமதிகம்யமான அர்த்தங்களும் தானாய். (மூவருமித்யாதி). ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கடவரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கந்தராத்மாவாய்ப் புக்குநின்று அவ்வவ கார்யங்களை நடத்திக்கொடுத்தும் ஸ்வேநரூபேணநின்று பாலநத்தை நடத்தியும் போருகையாலே மூவருமாய் நிற்கிறான் தானேயென்றுசொல்லலாம்படியாய், †அவர்களுக்கும் காரணபூதனாய் †ப்ரதாநனானவன்வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

(மாவித்யாதி) மாவின்மேலே வரும் - குதிரைமுதுகிலேவருவாராய், திண்ணிய ஆயுதத்தையுடையராயிருக்கிற ராஜலோகத்தை எதிரே புறப்பட்டோடி வெற்றிகொள்ளக்கடவராயிருக்கிற †ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருநாங்கூரில். (க) "ஒண்டிறல்தென்னனோடவடவரசோட்டங்கண்ட, திண்டிறலாளர்" என்னக்கடவதிறே அவ்வூரிலுள்ளாரை. உடையபிள்ளை என்கிறவன் "அங்குத்தை ஆலயத்

(க) ச-டு-சு.

ளைக்கவிபாட" என்றவர, அவனையெதிரேசென்றடித்தோட்டி பின்னை பாடப்பெறாதேபோந்தான் என்றொரு ப்ரஸித்தியுண்டிறே.(தேவரித்யாதி) தேவர்களும் தந்தாமுடைய அதிகாரார்த்தமாக வந்தாஶ்ரயியா நிற்பதாய், பொழிலையுடைத்தான திருத்தேவனார்தொகை. ... (௨)

அ௫.—இரண்டாம்பாட்டு. (யாவருமித்யாதி). நிழல்வாய்ப்பும் நீர்வாய்ப்புமான தேசமென்று பரமரஸிகன் வர்த்திக்கிறதேசமென்கிறார் கீழ்; அவ்வளவன்றிக்கே, ஸர்வவ்யாபகனானவன் ஆஶ்ரயணீயனாகைக்காக விருக்கிற விடமென்றநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"எழில்வேதப் பொருள்களுமாய்" என்றதோடு பௌநருக்த்யம் வாராமைக்கு கோபலீவர்த்தந்யாயேந பிரித்தருளிச் செய்கிறார் (ப்ரத்யக்ஷத்யாதி). (சேதநாசேதநங்கள்) என்றது- தேவாதிஶரீராவிஷ்டங்களையும் கடாதிகளையும் சொல்லுகிறது. அதீந்த்ரியார்த்த ப்ரதிபாதகத்வமே எழில் என்று சொல்லாநின்றுகொண்டு, அவற்றுக்கும் ப்ரகாரியென்னுமிடம் சொல்லுகிறதென்கிறார்(தேஹேத்யாதி). (பகவத்ஸ்வரூபம்)என்றது- ஸ்வாஸாதாரணவிக்ரஹமென்கை. (அவர்களுக்கும்) ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும். * மூர்த்திஶப்தம் - ஸ்வரூபவாசியாய், அத்தால் பலித்த ப்ராதாந்யத்தை விவக்ஷித்து (ப்ரதாநனானவன்) என்றது; "முதலாயமூர்த்தி" என்று ஸ்வரூபத்தையநுஸந்தித்த ஆழ்வார்க்குக் காரணத்வப்ரயுக்த ப்ராதாந்யம் விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம்.

"அருமறையோர்" என்று - மேற்பாட்டில் ப்ராஹ்மணர் ப்ரஸ்துதராகையாலே, "வென்றிகொள்வார்" என்றும்- அவர்களைச்சொல்லுகை உசிதமென்றருளிச்செய்கிறார்(ப்ராஹ்மணர்)என்று; (௧) "ధిగ్బలం క్షత్రియబలం బ్రహ్మతేజో బలం బలమ్ - திக்பலம் க்ஷத்ரியபலம் ப்ரஹ்மதேஜோபலம் பலம்" என்று மதிக்கும்படியான ப்ராஹ்மணருண்டென்று திருவுள்ளம்.

மூ.—வானாடும் மண்ணாடும் மற்றுள்ள பல்லுயிரும்
தானாய வெம்பெருமான் தலைவனமர்ந்துறையுமிடம்
ஆனாத பெருஞ் செல்வத்தருமறையோர் நாங்கைதன்னுள்
தேனாரும் மலர்ப் பொழில் சூழ் திருத்தேவனார்தொகையே.(௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வான்நாடும்	பரமாகாசத்திலுள்ள பரமபதமும்	மற்றுஉள்ள	அதுக்குமேலே அவ்வவலோகங்களிலுள்ள [த்மாக்களும்
மண்நாடும்	பூலோகத்தோடுகூடிய லீலாவிபூதியும்	பல்உயிரும்	பலவகைப்பட்டஜீவா

(௧) ரா-பா-௫௬-௨௩.

தான்ஆய	(இவையெல்லாம்) தனக்கு ப்ரகாரமாய் இவற்றுக்குத்தான் அந்தராத்மாவா யி	மறையோர்	வேதங்களைப் பூர்ணமாக அத்யயநம் பண்ணின ப்ராஹ்மணர்வர்த்திக்கிற
தலைவன்	ப்ரதாநனா [ருக்கிற	நாங்கைதன்னுள்	திருநாங்கூரில்
எம்பெருமான் ஸர்வேஸ்வரன் அமர்ந்து உறையுமிடம்,		தேன்ஆரும்	தேன்நிறைந்த
ஆனாத	அழிவில்லாத	மலர்	பூக்களையுடைய
பெரும்	அபரிச்சிந்நமான (ய்	பொழில்	சோலைகளினால்
செல்வத்து	ஸம்பத்தையுடையரா	சூழ்	சூழப்பட்ட
அரு	கற்கவரிதான		திருத்தேவனார்தொகை. (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (வானாடும்மண்ணாடும்) பரமபதமும், ஸம்ஸாரமும், அவ்வவதேசங்களேயன்றிக்கே அவற்றிலுண்டான பலஆத்மாக்களும், தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே தனக்கு ப்ரகாரமாயடங்கும்படியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன்.† தானும் குடும்பமுமாய் கலநெல் ஜீவிப்பானொருவனை "உனக்கென்னவேணும்" என்றால், "எனக்குக்கலநெல்வேணும்" என்னுமிறே தன்னபிமாநத்துக்குளே யடங்குகையாலே; அப்படியே, தானேயிதுக்கெல்லா மபிமானியாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன். (தலைவனமர்ந்துறையுமிடம்) ஃவ்ய திரிக்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாய் புறம்பொருவரின்றிக்கே உபயவிபூதியும் தன்னிழலிலேயொதுங்கும்படி யிருக்கையாலே தலைவனானவன்வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேசம்.

(ஆனாதவித்யாதி) அழியாத நிரவதிக ஸம்பத்தையுடையராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருநாங்கூரில். தேன்மிக்கிருந்துள்ளவென்னுதல். வண்டுகள்நெருங்கியிருந்துள்ளவென்னுதல்.(௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (வானாடுமித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் - ஸ்தூலஸூக்ஷ்மசிதசித்ப்ரகாரபாவத்தை யருளிச்செய்தார்; இனி இப்பாட்டில் - நித்யவிபூதிக்கும் அங்குள்ளநித்யமுக்தர்க்கும் ப்ரகாரத்வத்தை விசிஷ்ய வருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இங்கு "மண்ணாடும்" என்றது-த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். நிர்வாஹ்ய நிர்வாஹகபாவத்தைப்பற்ற ஸாமாநாதிகரண்ய மென்றருளிச்செய்கிறார் (தானுமித்யாதி).

“ஆன” என்றதுக்கு-மாண்டுபோனவென்று பதார்த்தமாய், அப்படி ஆகாததானதாய், அத்தால் பலித்தது (அழியாத) என்றது. ... (௩)

மூ.—இந்திரனுமிமையவரும்முனிவர்களுமெழிலமைந்த
சந்தமலர்ச் சதுமுகனும் கதிரவனும் சந்திரனும்
எந்தையெமக்கருளென நின்றருளுமிடமெழில்நாங்கை
சுந்தர நற்பொழில் புடை சூழ் திருத்தேவனார்தொகையே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்திரனும்	தேவேந்த்ரனும்	எமக்கு	எங்கள்விஷயத்தில்
இமையவரும்	(மற்றுமுள்ள) தேவர்களும்	அருள்என	க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்க,
முனிவர்களும்	(ஸநகாதி) மஹர்ஷிகளும்	நின்றருளும் இடம்	(அவர்களபீஷ்டத்தைக் கொடுக்கைக்காக) எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்தாநம்,
எழில்அமைந்த	(எப்போதும் வேதாத்யயநத்தினுண்டான) அழகுபொருந்தியிருப்பானாய்	எழில்	அழகுபொருந்திய
சந்தம்	வேதங்களை (ஸம்பூர்ணமாகக்) கற்றவனாய்	நாங்கை	திருநாங்கூரில்
மலர்	தாமரைமலரைப் பிறப்பிடமாக வுடையனாய்	சுந்தரம்	ஸுந்தரமாய்
		நல்	விலக்ஷணமான
		பொழில்	சோலைகளாலே
சதுமுகனும்	நான்முகனுமான ப்ரஹ்மாவும்	புடை	பக்க ப்ரதேசங்களெங்கும்
கதிரவனும்	ஸூர்யனும்		
சந்திரனும்	சந்த்ரனும்	சூழ்	சூழப்பட்ட
எந்தை	எமக்கு ஸ்வாமியானவனே!		திருத்தேவனார்தொகை. (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (இந்திரனித்யாதி) இந்த்ரனும், தேவர்களும், ஸநகாதிகளும், எழிலமைந்திருப்பானாய் ச(ஞ்)ந்தஸ்ஸையுடையனாய் தாமரைமலரைப் பிறப்பிடமாக வுடையனான சதுர்முகனும். †வேதத்தை எப்போதுமொக்க அத்யயநம் பண்ணுதல் கொடுத்தல் செய்யக்கடவனாயிருக்குமிறே. கதிரவனும், சந்திரனும், விபூதியில் †தலைவலித்தாரடங்கலும், “எங்களுக்கு ஸ்வாமியானநீ எங்கள்பக்கலிலே ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணியருளவேணும்”என்ன ; அவர்களுடைய அதிகாரங்களை நடத்திக்கொடுக்கைக்காகவந்து நின்றருளுகிறதேசம்.

(எழிலிதீத்யாதி) இப்படியொரு கார்யப்பாட்டாலன்றிக்கே, சோலைவாய்ப்புக்கண்டு விடாதே வர்த்திக்கிறதேசமாய்த்து. ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (இந்திரனித்யாதி). இப்படி உபயவிபூதிநாதன் இங்கார்க்காக வர்த்திக்கிறுனென்னவருளிச்செய்கிருரென்று ஸங்கதி.

எழிலேதென்னவருளிச்செய்கிருர் (வேதத்தையித்யாதி). (தலைவலித்தார்)என்றது - சாடு; பெருந்தலையாரென்னுதல், தந்தாமதிகாரத்துக்கு பாதக(ஶாத்ரவ)முள்ளவரென்னுதல். ... ... (௪)

மூ.—அண்டமுமிவ்வலைகடலுமவனிகளும் குலவரையும்
உண்டபிரானுறையுமிடமொளி மணி சந்தகில் கனகம்
தெண்டிரைகள் வரத் திரட்டும் திகழ்மண்ணித் தென்கரைமேல்
திண்டிறலார் பயில் நாங்கைத் திருத்தேவனூர்தொகையே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அண்டமும்	ஆகாசமும்	கனகம்	ஸுவர்ணங்களையும்
அலை	அலையெறிகிற	தெள்	தெளிந்து நிர்மலமான
இக்கடலும்	இந்தஸமுத்ரங்களும்	திரைகள்	அலைகளினுடைய
அவனிகளும்	(ஜம்பூத்வீபம் முதலிய) த்வீபங்களும்	வர	வரவிலே
குலவரையும்	(ஹிமவான் முதலிய ஏழு) குலபர்வதங்களும்	திரட்டும்	ராஶிராஶியாகக் குவியாநின்றதாய்
உண்ட	(ஆகிய இவற்றை ப்ரளயகாலத்திலே)அமுதுசெய்த	திகழ்	விளங்காநின்ற
பிரான்	உபகாரகன்	மண்ணி	மண்ணியாற்றினுடைய
உறையும் இடம்,		தென்கரை மேல்	தெற்குக்கரையின்மேலேயிருப்பதாய்
ஒளி	காந்தியையுடைய	திண்	த்ருடமான
மணி	ரத்நங்களையும்	திறலார்	பலமுடையவர்கள்
சந்து	சந்தநமரங்களையும்	பயில்	நெருங்கிவாஸம்செய்யுமிடமான
அகில்	தேவதாருக் கட்டைகளையும்	நாங்கை	திருநாங்கூரில்
		திருத்தேவனூர் தொகை.	(ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அண்டமித்யாதி) ஆகாசும், கடல்கள், த்வீபங்கள், குலகிரிகள், இவையெல்லாவற்றையும், ப்ரளயபத்திலே திருவயிற்றிலேவைத்துநோக்கின உபகாரகன் வர்த்திக்கிறதேசம்;—ஒளியையுடைத்தானமணிகள், சந்தநம், அகில், பொன் இவற்

ணை, தெளிந்த திரைகள் வரத்திரட்டுகிற திகழ்மண்ணித்தென்கரை மேல், (திண்டிறலார்) "ஸிம்ஹம்வர்த்திக்கும்†முழஞ்சு" என்னுமா போலே - ஒருவரால் ஜயிக்கவொண்ணாத பெருமிடுக்கையுடையரா யிருக்கிறவர்கள் நெருங்கி வர்த்திக்கிற. ... ... (௫)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அண்டமித்யாதி). தேவர்கள் தந்தாமதிகா ரங்களை நடத்துமென்று ஆஶ்ரயிக்கைக்கு இவன் ஆபத்ஸகனோவென்ன; அத்தையருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(முழஞ்சு) லதாக்ருஹம். ... ... (௫)

மூ.—ஞாலமெல்லாமமுதுசெய்து நான்மறையும் தொடராத
பாலகனாயாலிலையில் பள்ளிகொள்ளும் பரமனிடம்
சாலிவளம் பெருகிவரும் தடமண்ணித் தென்கரைமேல்
சேலுகளும் வயல்நாங்கைத் திருத்தேவனார்தொகையே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நால்மறையும்	ப்ரமாணதமமாய் நாலுவகைப்பட்டிருந்துள்ளவேதங்களாலும்	பரமன்	ஸர்வாதிகன்
தொடராத	அநுஸரித்துப் பேசப்போகாத பெருமையை யுடையனான [கொண்டு	இடம்	நித்யவாஸம் பண்ணுகிறஸ்த்தாநமானது,
பாலகனாய்	இளம் பிள்ளையாய்க்	தடம்	விசாலமான
ஞாலம்எல்லாம்	பூமியைமுழுதும்		மண்ணித்தென்கரைமேல்
அமுதுசெய்து	விழுங்கி	சாலி	செந்நெற்பயிரினுடைய
ஆல்இலையில்	ஆலந்தளிரில்	வளம்	செழுமை
பள்ளிகொள்ளும்	கண்வளர்ந்தருளுகிற	பெருகிவரும்	மிக்குவாராநிற்பதாய்
		சேல்	சேலென்னும் மத்ஸ்யங்கள்
		உகளும்	துள்ளாநின்ற
		வயல்	கழனிகளை யுடைத்தான
			நாங்கைத் திருத்தேவனார் தொகை.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (ஞாலமெல்லாமமுதுசெய்து) பூமிப்பரப்படையவமுதுசெய்து. (நான்மறையித்யாதி)†"ஸர்வேஶ்வரன் அபரிச்சேத்யன்" என்றறியக்கடவ வேதங்களுக்கு மெட்டவொண்ணாதபடியான அதிமாநுஷசேஷ்டிதத்தை யுடையனாய், ஒருபவனை ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வாதிகன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(சாலியித்யாதி)† தடமண்ணித்தென்கரைமேல்-சாலிவளம்பெருகாநிற்பதாய், சேல் உகளாநிற்பதான வயலையுடைத்தான திருநாங்கூரில்.

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (ஞாலமித்யாதி). கீழ்ச்சொன்ன ஆபத்ஸகத்வந் தன்னை வேதங்களும் பேசியளவிடமாட்டாதென்று, அதுதன்னையே மீளவு மநுபவிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“நான்மறையும்” என்ற சகாரம்-ப்ராதாந்யத்தைச்சொல்லுகிறதாய், அது தானும் - இவன் சிறுவடிவால் பெரியவற்றை வயிற்றிலேவைத்திருக் கிறபடியைப் பேசமாட்டாதென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறுர் (ஸர்வே ஶ்வரனித்யாதி).

அந்வயமுகேந வர்த்தமருளிச்செய்கிறுர் (தடமித்யாதி). ... (௬)

மூ.— ஓடாத வாளரியி னுருவாகி யிரணியனை
வாடாத வள்ளுகிரால் பிளந்தளைந்த மாலதிடம்
ஏடேறு பெருஞ்செல்வத் தெழில்மறையோர் நாங்கைதன்னுள்
சேடேறு ‡பொழில் தழுவு திருத்தேவனார்தொகையே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓடாத	(நாட்டில்) நடையாடாத(அபூர்வமான)	பெரும்	அபரிச்சிந்நமா யிருக்கிற
ஆள்அரியின்	நரஸிம்ஹத்தினுடைய	செல்வத்து	ஸம்பத்தையுடையராய்
உருவாகி	வடிவை யுடையனுய்க் கொண்டு, [ன)தாய்	எழில்	பகவத்ஸ்வரூபாதிப்ரதிபாதநமாகிற அழகையுடைய
வாடாத	வளையாத (த்ருடமா		
வள்	கூர்மைமிக்க		
உகிரால்	நகங்களினுல்	மறையோர்	வேதங்களுக்கு நிர்வாஹகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நித்யவாஸம்செய்கிற
இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனை		
பிளந்து	கிழித்து		
அளைந்த	(அவ்வவயவங்களைக் கைகளால்) கலக்கிக்கொண்டிருந்த	நாங்கை தன்னுள்	திருநாங்கூரில்
மாலது	ஆஶ்ரித வ்யாமோஹமுள்ள ஸர்வேஶ்வ [ரனுடைய	சேடு	இளமை
		ஏறு	வளராநின்றதாய்
இடம்,		மலர்	பூக்களையுடைய
ஏடு	புஸ்தகத்தில்	பொழில்	சோலைகளினுல்
ஏறு	ஏறிட்டு (எழுதி)க் காணவேண்டும்படி,	சூழ்	சூழப்பட்ட
			திருத்தேவனார்தொகை. (௭)

‡ (பா) மலர்ப்பொழில்சூழ்.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (ஓடாதவித்யாதி)நாட்டில் நடையாடாத நரஸிம்ஹவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, ஹிரண்யனுடைய முரட்டுடலிலே வ்யாபரியாநிற்கச்செய்தேயும் †வாடக்கடவதல்லாத கூரியதிருவுகிராலே, (பிளந்தளைந்தமாலதிடம்)†ஒன்றுசெய்தானுய் விடுகையன்றிக்கே (க)"உதிரமளைந்த கையோடிருந்தானை" என்கிறபடியே சிறுக்கன்மேலே சீறினவன்பக்கல் தனக்குச் சீற்றம்மாறுமையாலே பிளந்து, பின்னை யளைந்திருந்த வ்யாமோஹத்தையுடையவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(ஏடேறித்யாதி)†அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணருடைய ஸம்பத்தைக் கண்டு விடுமதன்றிக்கே புத்தகத்திலே யெழுதிப்பார்க்க வேண்டும்படியாய்த்திருப்பது ஸ்ரீராமாயணம்போலே. ஏறுகை - போகை, ஏடு - குற்றம்; குற்றமற்ற பெரிய வைஶ்வர்யம். அன்றிக்கே, ஏடு ஏறிப்போம்படியான வைஶ்வர்யம். ஏடேறுகையாவது - ஏடு மாண்டுபோகை. (சேடேறுபொழில்தழுவு) இளமைமிக்க பொழில் தழுவியிருந்துள்ள. அன்றிக்கே, (சேடேறுமலர்ப்பொழில்சூழ்) மலரையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட; (உ)†"வளரிளம்பொழில்" என்னுமாபோலே. ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (ஓடாதவித்யாதி). ஸகலலோகங்களுக்கும் வந்த வாபத்தைப் பாலனுயொருபடியாலே யுதவினுனென்றார்; அவ்வளவன்றியே, ஓரர்ப்பகனுக்காக இருபடியாலுதவின நரஸிம்ஹத்தினுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தை யருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(வாடக்கடவதல்லாத) வளையக்கடவதல்லாத. "அளைந்த" என்றதுக்கு ஸம்வாதபூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறுர்(ஒன்றுசெய்தானுயித்யாதி).

ஏட்டிலேயெழுதிப்பார்க்கவேண்டும்படியான வைஶ்வர்யமென்றும், குற்றமற்றவைஶ்வர்யமென்றும், ஏட்டிலெழுதினுலும் முடியாதவைஶ்வர்யமென்றும், மூன்றர்த்தமடைவே யருளிச்செய்கிறுர் (அவ்வூரித்யாதி). சேடானது - இளமையானது, ஏறிவருமோவென்ன; ஸம்வாதமருளிச்செய்கிறுர் (வளரித்யாதி); வளரவளர இளமை மிகும்பொழிலென்றுரிரேற் ஆழ்வாரென்று திருவுள்ளம். ... ... (எ)

மூ.—‡வாராரு மிளங்கொங்கை மைதிலியை மணம் புணர்வான்
காரார் திண் சிலையிறுத்த தனிக்காளை கருதுமிடம்

(க) பெரி-திரு-௪-க-க. (உ) தி-வாய்-உ-௧௦-க. ‡ (பா) வாராரும்.

ஏராரும் பெருஞ்செல்வத்தெழில் மறையோர்நாங்கைதன்னுள்
சீராரும் மலர்ப்பொழில் சூழ் திருத்தேவனார்தொகையே. (௮)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வார்	கச்சாலே	கருதும்இடம்	விரும்பி வர்த்திக்கிற
ஆரும்	தாங்கப்படுமதாய்		ஸ்தாநமானது,
இளம்கொங்	இளம்பருவத்தை யு	ஏர்ஆரும்	அழகுமிக்கிருந்துள்ள
கை	டைய ஸ்தநங்களை	பெரும்	நிரவதிகமான
	யுடையளான	செல்வத்து	ஐச்வர்யத்தை யுடை
மைதிலியை	மிதிலாதிபனுடைய		யராய்
	பெண்ணான பிராட்	எழில் மறை	அழகிய வேதங்களைப்
	டியை	யோர்	பரிசீலநம் பண்ணு
மணம்புணர்	விவாஹம்செய்துகொ		நின்ற ஸ்ரீவைஷ்ண
வான்	ள்ளுகைக்காக,		வர்கள் நிறைந்திரு
கார்ஆர்	கருமைமிக்க (முற்றி		க்கிற
திண்	த்ருடமான [ன)தாய்	நாங்கைதன்	திருநாங்கூரில்
சிலை	வில்லை	னுள்	
இறுத்த	முறித்தவனாய்	சீர்ஆரும்	அழகுவிஞ்சியிருக்கிற
தனி	அத்விதீயமான	மலர்	பூக்களையுடைய
காளை	யௌவநப்பருவத்தை	பொழில்	சோலைகளாலே
	யுடையனான சக்ர	சூழ்	சூழப்பட்ட
	வர்த்தித் திருமகன்		திருத்தேவனார்தொகை. (௮)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (வாராரித்யாதி) தோற்றுகிறபோதே வாராலே தாங்கவேண்டும்படியான முலையையுடைய ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளை மணம்புணருகைக்காக, † வயிரம்பற்றி ஒருவரால் சலிப்பிக்கவொண்ணாதிருக்கிற வில்லைமுறித்த உபமாநரஹிதமான பருவத்தையுடையவன் விரும்பி வர்த்திக்கிறதேசம்.

அழகு மிக்கிருந்துள்ள நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற நாங்கைதன்னில். (சீராரித்யாதி) அழகுமிக்க மலரையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட. ஊரில் ஸம்பத்தைக்கோட்சொல்லிக்கொடுக்குமாய்த்து சோலை. ... ... (௮)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (வாராரித்யாதி). ஓராண்பிள்ளைக்குதவின வளவன்றியே, (க) ‹‹పతిసంయోగసులభం వయోదృష్ట్వాచ మే పితా । చిన్తార్ణవగతః పారం నాససాదాప్లవోయథా - பதிஸம்யோகஸுலபம் வயோ

(க) ரா-அயோத்யா-௧௧௮-௩௪-௩௫.

த்ருஷ்ட்வாசமேபிதா । சிந்தார்ணவகதஃ பாரம் நாஸஸாதாப்லவோயதா” என்கிறபடியே-கொடியைக்கொள்கொம்பிலே சேர்க்கவேண்டும்படியான பருவத்திற்பெண்பிள்ளைக்குதவவந்து சிலைமுறித்த உதவியை யநுஸந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி.

“காரார்” என்றது - கருமைமிக்கதென்று ஶப்தார்த்தமாய், அதை இப்போதுசொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிருர் (வயிரமித்யாதி).

மூ.—கும்ப மிகு மத யானை பாகனொடும் குலைந்து வீழக்
கொம்பதனைப் பறித்தெறிந்த கூத்தனமர்ந் துறையுமிடம்
வம்பவிழும் செண்பகத்தின் மணங்கமழும் நாங்கைதன்னுள்
செம்பொன்மதிள்பொழில்புடைசூழ்திருத்தேவனார்தொகையே

பதம்.	உரை.
மிகு	பெருத்த [தாய்
கும்பம்	மஸ்தகத்தை யுடைய
மதம்	கொழுப்பேறி யிருக்கிற
யானை	குவலயாபீடமானது
பாகனொடும்	(தன்னுடைய) பாக [னோடுகூட
குலைந்து	நடுங்கி
வீழ	விழும்படி
அதன்கொம்பை	அதினுடைய தந்தத்தை
பறித்து	பிடுங்கி
எறிந்த	வீசிப்பொகட்ட
கூத்தன்	அழகிய திவ்யசேஷ்டிதங்களையுடையக்ரு
அமர்ந்து	பொருந்தி [ஷ்ணன்

பதம்.	உரை.
	உறையுமிடம்,
செண்பகத்தின்	செண்பகப் பூவினுடைய
வம்பு	புதுமையிலே
அவிழும்	அலராநின்ற
மணம்	பரிமளமானது
கமழும்	வாஸியாநின்ற
	நாங்கைதன்னுள்,
செம்பொன்	சிவந்த பொன்னாலே செய்யப்பட்ட
மதிள்	ப்ராகாரங்களும்
பொழில்	தோப்புக்களும்
புடை	தனக்குள்ளே யடங்கு
சூழ்	பரந்திருக்கிற [ம்படி
	திருத்தேவனார்தொகை. (௯)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கும்பமித்யாதி) பெரியமஸ்தகத்தை யுடைத்தான மத்தகஜம் பாகனோடேகூட † நட்டாற்றில் கோரைபோலே நடுங்கி விழும்படியாக அதின்கொம்பைக் குப்பைக்கீரைபோலே அநாயாஸேந பிடுங்கிப்பொகட்ட மநோஹாரியான சேஷ்டிதத்தையுடையவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

†செவ்வியிலே யலருகிற செண்பகத்தின் மணங்கமழுகிற நாங்கைதன்னில், மதிளையும் அத்தை வளைந்த சோலையையும் †உள்ளடக்கியிருக்கிற ... ... (௯)

அந.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சூம்பமித்யாதி). ஒரு பெண்கொடிக்காக மூச்சுவிட்ட வசேதநமான வில்லை முறித்ததிலுங்காட்டிலும், மதுரையில் பெண்கொடிகளுக்கெல்லா முதவும்படி மத்தகஜத்தின் கொம்பைமுறித்து அவர்களுக்குதவினமையை யநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(க) ‘‘నగరస్త్రీకలాలాపమధు శ్రోత్రేణ పాస్యతి-நகரஸ்த்ரீகலாலாப மது ம்ரோத்ரேணபாஸ்யதி’’ என்று சொல்லுகிறபடியிறே அவர்களுக்காய் இவன் களிறுதருபுணர்ச்சி கொடுத்தது. “குலைந்து” என்றதினர்த்தம் (நட்டாற்றிலித்யாதி).

வம்பு-புதுமையாய், அத்தால் பலிதார்த்தம் (செவ்வியிலே) என்றது. புடையிலே - தன்னுள்ளேயாம்படி, சூழ்ந்ததிருத்தேவனார்தொகை என்று எல்லைப்பரப்பைச்சொல்லிற்றென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறுர் (உள்ளடக்கியிருக்கிற) என்று. ... ... (கூ)

மூ.— காரார்ந்த திருமேனிக் கண்ணனமர்ந் துறையுமிடம்
சீரார்ந்த பொழில் நாங்கைத் திருத்தேவனார்தொகைமேல்
கூரார்ந்த வேல் கலியன் கூறு தமிழ் பத்தும் வல்லார்
ஏரார்ந்த வைகுந்தத் திமையவரோ டிருப்பாரே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

—oo✻oo—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கார்	மேகத்தோடு	வேல்	வேலாயுதமுடைய
ஆர்	ஸத்ருசமான	கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
திருமேனி	திவ்யவிக்ரஹத்தை யு	கூறு	அருளிச்செய்த
கண்ணன்	க்ருஷ்ணன் [டைய	தமிழ்	த்ராவிடரூபமான திவ்யப்ரபந்தத்தில்
அமர்ந்து	பொருந்தி		
உறையும்	வர்த்திக்கிற	பத்தும்	(இந்தப்) பத்துப்பாட்டையும்
இடம்	தேசமாய்,		
சீர் ஆர்ந்த	எழில்நிறைந்த	வல்லார்	அப்யஸித்தவர்கள்
பொழில்	சோலைகளையுடைய	ஏர் ஆர்ந்த	நன்மைமிக்க
நாங்கை	திருநாங்கூரிலுள்ள	வைகுந்தத்து	ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்
திருத்தேவனார் தொகை	திருத்தேவனார் தொகையென்னும் திவ்யதேச	இமையவரோடு	நித்யஸூரிகளுடன்கூடி
மேல்	விஷயமாக,	இருப்பார்	நித்யவாஸம் பண்ணுவர்கள். (கo)
கூர் ஆர்ந்த	கூர்மைமிக்க		

(க) வி-பு-ரு-கஅ-கச.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (காரார்ந்தவித்யாதி) மேகம்போலே ஸ்யாமளமான வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன் விரும்பி வர்த்திக்கிற தேசமான அழகுமிக்க பொழிலையுடைத்தான திருநாங்கூரில் திருத்தேவனார்தொகைமேல்.

(கூரார்ந்த) †ஶத்ருக்கள்பக்கல் வேல்கொண்டு வ்யாபரிக்குமிடத்தில் தலைமைபெற்றிருக்குமாபோலேயாய்த்துக் கவிபாட்டிலும் தலையாயிருக்கும்படி. இப்பத்தையு மப்யஸிக்கவல்லவர்கள், நன்மைக்கு வதியின்றிக்கே யிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே திருவடி திருவனந்தாழ்வாரோடே ஒருகோவையாய், (௧) "நசபுநராவர்த்ததே - நசபுநராவர்த்ததே" என்கிறபடியே ஒருநாளும்பிரியாதே யிருக்கப்பெறுவர்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (காரார்ந்தவித்யாதி) இப்படி ப்ரபந்தகர்த்ருத்வத்தை ஆப்த்யர்த்தம் சொல்லும்போது "கூரார்ந்தவேல்கலியன்" என்னவேணுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஶத்ருக்களித்யாதி). (௧0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து முதல்திருமொழி முடிந்தது.

(௧) சாந்தோ-அ-௧௫.

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பெரியதிருமொழி - நாலாம்பத்து - உ - ம் திருமொழி

முதற்பாட்டு கம்பமாகடல் வ்யாக்யாநம்.

ப்ரவேசம்.—†ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு †முத்பாதகனுமாய், அவர்கள் தாங்கள் தங்களுக்கு அநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக்கொள்ளுமன்று அவற்றைப்போக்கிரக்ஷிக்கும்ஸ்வபாவனுமாய்,† அவர்கள்தாங்கள்‡†அஸுரர்களோடேகூடிவருமன்றும் அவர்களைஜயித்து ஜகத்தை†ரக்ஷிக்குமவன் வந்தெழுந்தருளியிருக்கிறதேசம் வண்புருடோத்தமமென்று அத்தேசத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்து அத்தைப்பேசியநுபவிக்கிறார். ... ... *

அரு.— கம்பமாகடலின் ப்ரவேசம்.— திருநாங்கூர் திருப்பதிகளுக்கெல்லாம் ஸங்கதி பூர்வமுக்தமாகையாலே, திருமொழியில் ப்ரமேயத்தை உபந்யஸிக்கிறார் (ப்ரஹ்மாதியித்யாதி). "இந்துவார்சடை" என்கிற ஒன்பதாம்பாட்டைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உத்பாதகனுமாய்) என்று. "வானையார்" என்கிற எட்டாம்பாட்டில் ப்ரமேயம் (அவர்கள்தாங்களித்யாதி). "ஈசன்தன்" இத்யாதியைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (அஸுரர்களோடித்யாதி). மற்ற எல்லாப்பாட்டிலும் பலித்தவர்த்தம்(ரக்ஷிக்குமவன்) என்றது. ... ...

மூ.— கம்ப மா கடலடைத்திலங்கைக்குமன் கதிர் முடியவைபத்தும்
அம்பினாலறுத்தரசவன் தம்பிக்களித்தவனுறைகோயில்
செம் பலா நிரை செண்பகம் மாதவி சூதகம் வாழைகள் சூழ்
வம்புலாங்கமுகோங்கிய நாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கம்பம்	சலியாநின்ற (அலைகளை யுடைத்தான)	கதிர்	ஒளிவிடாநின்றுள்ள
		அவை	அப்படிப்பட்ட
மா	பெரிய	முடிபத்தும்	சிரங்கள்பத்தையும்
கடல்	ஸமுத்ரத்தை	அம்பினால்	பாணங்களினால்
அடைத்து	அணைகட்டி,	அறுத்து	சே(஛)தித்து,
இலங்கைக்கு	லங்காநகரத்துக்கு	அவன்தம்பிக்கு	அந்தராவணன் தம்பியான விபீஷணாழ்வானுக்கு
மன்	ஸ்வாமியான ராவணனுடைய		

‡ அஸுரர்களோடே கூடிவருகை- பாணாஸுர யுத்தத்திலே ருத்ரன் கூடிவந்தது.

அரசஅளித்தவன்	ராஜ்யத்தை க்ருபை செய்த சக்ரவர்த்தித்திருமகன்	வாழைகள்	வாழைமரங்களும் (ஆகிய இவற்றால்)
உறை	பொருந்தி வர்த்திக்கிற	சூழ்	சூழப்பட்டதாய்
தேசம்	ஸ்தாநமானது,	வம்பு	பரிமளம்
பலா	பலாமரங்களுடைய	உலா	வ்யாபியாநின்ற (வீசாநின்ற)
செம்	சிறந்த	கமுகு	பாக்குமரங்கள்
நிரை	வரிசைகளும்	ஓங்கிய	உயர்ந்திருப்பதான
செண்பகம்	செண்பகமரங்களும்	நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்
மாதவி	குருக்கத்தியும்	வண்புருடோத்தமம்	வண் புருடோத்தமமென்கிற திவ்யதேசமாம். (௧)
சூதகம்	மாமரங்களும்		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கம்பமித்யாதி) †இட்டதடையைக் கரைந்து போம்படி அலையெறியாநின்றுள்ள பெரியகடலை யணைசெய்து, "அரணுடைத்தானலங்கைக்கு நான் நிர்வாஹகனல்லேனோ" என்று அத்தாலே துர்மாநத்தைப்பண்ணியிருக்கிற ராவணனுடைய. (கதிர்முடியவைபத்தும்) †திக்விஜயம்பண்ணிச்சூடினமுடியையுடைத்தான தலைபத்தையும். (அம்பினாலறுத்து) ப்ரஹ்மாஸ்த்ராதிகளுக்கும் கேளாதபடி வரபலத்தாலே பூண்கட்டியிருக்கிற தலைகளை க்ஷத்ரியத்வத்துக்கேகாந்தமான அம்பாலே யழியச்செய்து. (*அரசித்யாதி) "ராக்ஷஸருடைய ஐஶ்வர்யத்தை நம்முடையாரொருவன் கடவனாகப்பெற்றோமிறே" என்று அந்த ஐஶ்வர்யத்தை அவன்தம்பியான விபீஷணனுக்குக்கொடுத்தருளினவன் வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

(செம்பலாவித்யாதி) *பலாக்களுடைய செவ்வியநிரை, செண்பகம், குருக்கத்தி, தேமா, வாழைகள் இவை சூழ்ந்திருக்குமாய்த்து புறச்சோலைகள். உட்சோலைகளிருக்கும்படி, (வம்புலாங்கமுகோங்கிய) எப்போது மொக்கப் பாளைநாற்றத்தை, யுடைத்தான திருநாங்கூரில். ... ... (௧)

அரு.—முதற்பாட்டு. (கம்பமித்யாதி) "கம்பம்" என்று சலநமாய், அத்தால் அலையைச்சொல்லிற்றாய், இப்படி விசேஷித்ததாலே அணைசெய்கை துஷ்கரமென்று தோற்றத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இட்டதித்யாதி). கதிர்முடிகள் பத்துமென்ன வமைந்திருக்க "அவை" என்றதாலே தோற்றுகிற உத்கர்ஷந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (திக்விஜயமித்யாதி). அவன்தலையறுத்து அவன்தம்பிக் கரசளிக்கக் காரணமென்னெ

ன்னவருளிச்செய்கிறார் (ராக்ஷஸருடையவித்யாதி). ராக்ஷஸராஜ்யம் நரவாநரஜாதிக் கநர்ஹமாகையாலே அராஜகமாய்ப் போகாதே ஸ்வாதீநமாக ஒருநல்லவரக்க னுண்டாவதே! என்று கொடுத்தமைதோற்ற "அவன் தம்பி" என்று விசேஷித்தாரென்று திருவுள்ளம். ... ... (௧)

மூ.—பல்லவம் திகழ் பூங்கடம்பேறி யக்காளியன் பண வரங்கில்
ஒல்லைவந்துறப்பாய்ந்தரு நடஞ்செய்தவும்பர்கோனுறைகோயில்
நல்ல வெந்தழல் மூன்று நால்வேத மைவேள்வியோடாறங்கம்
வல்ல வந்தணர் மல்கிய நாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (௨)

பதம்.	உரை.
பல்லவம்	தளிர்கள்
திகழ்	விளங்காநின்ற
பூ	பூத்த
கடம்பு	கடம்பென்னும் மரத்தின் மேலே
ஏறி	ஏறி
அ காளியன்	அப்படிப்பட்ட காளியனுடைய
பணம்	படங்களாகிற
அரங்கில்	ரங்க (நர்த்தந) ஸ்தாநத்தில்,
உற	அவன்சேரும்படி (தப்பிப்போகாதபடி)
வந்து	இட்டிவந்து [யாக
ஒல்லை	சீக்ரமாக
பாய்ந்து	குதித்து
அரு	அருமையான
நடம்	நர்த்தநங்களை

பதம்.	உரை.
செய்த	பண்ணின [ன்
உம்பர்கோன்	தேவாதிநாத னுடைய
உறைகோயில்,	
நல்ல	கர்மாநுஷ்டாநயோக்யமான நன்மையை யுடையதாய்
வெம்	வெப்பத்தையுடைய
தழல்மூன்று	த்ரேதாக்நிகளையும்
நால்வேதம்	சதுர்வேதங்களையும்
ஐ வேள்வி	பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்களையும்
ஆறுஅங்கம்	(வேதங்களினுடைய) ஷடங்கங்களையும்
வல்ல	பிறர்க்குக்கற்பிக்க வல்லரான
அந்தணர்	ப்ராஹ்மணர்
மல்கிய	நிறைந்திருக்கிற
நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம். (௨)	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பல்லவமித்யாதி) காளியனுடைய விஷத்தாலே தக்த (𑌦𑌗𑍍𑌧) மாய்க்கிடந்து திருவடிகளின் ஸ்பர்சத்தாலே தளிரும் பூவுமாய்த் தழைத்ததாய்த்து. தளிர் விளங்காநிற்பதாய்ப் பூத்த கடம்பின்மேலே யேறி காளியனுடைய பணங்களாகிற ரங்கத்தின்மேலே †அவன் தப்பாதபடியாக கிளேவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே வந்து கடுகப்பாய்ந்து. (அருநடஞ்செய்த) அந்த ந்ருத்தத்திலே வன்மைக் கூத்தென்றும் மென்மைக் கூத்தென்றும் சிலவுண்டு, †அவ

அறி

றை யடையப்பண்ணின* அயர்வறு மமரர்க ளதிபதியானவன் வந்து வர்த்திக்கிற கோயில்.

(நல்ல வித்யாதி) அக்நித்ரயம், நாலுவகைப்பட்ட வேதம், பஞ்சமஹாயஜ்ஞம், அங்கங்க ளாறும் இவற்றைத் தாங்கள் வருந்தி யநுஷ்டித்தார்களாகையன்றிக்கே பிறரையு மநுஷ்டிப்பிக்கைக்கு க்ஷமரான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற தேசம் ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு.(பல்லவமித்யாதி). ரணரங்கத்தில் தச(ஜ்ஞ) கண்டன் பத்துத்தலையறுத்தத்திலும் விஷகண்டன் நூற்றொருதலையிலும் அடியிட்டபடியை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"உற வந்து ஒல்லை பாய்ந்து" என்றந்வயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). (அவற்றை) அருநடங்களை. ... ... (உ)

மூ.—அண்டரானவர்வானவர்கோனுக்கென்றமைத்தசோறதுவெல்லா
முண்டுகோனிரைமேய்த்தவை காத்தவனுகந்தினிதுறை கோயில்
கொண்டலார்முழவில் குளிர்வார்பொழில் குலமயில்நடமாட
வண்டுதானிசைபாடிடு நாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (௩)

பதம்.	உரை.
அண்டரான வர்	இடையர்கள்
வானவர் கோனுக்கு என்று	தேவேந்த்ரனுக்குப் பலியிட வேணுமென்று
அமைத்த	சமைத்த
அது சோறு	அந்த சோற்றை
எல்லாம்	முழுதும்
உண்டு	அமுது செய்து
கோ நிரை	பசுக் கூட்டங்களை
மேய்த்து	மேயச் செய்து
அவை	அப்பசுக்களை
காத்தவன்	ரக்ஷித்த க்ருஷ்ணன்
உகந்து	ஸந்தோஷித்து
இனிது	இனிமை யுடனே

பதம்.	உரை.
உறை கோயில்,	
கொண்டல்	மேகங்களி னுடைய
ஆர்	நிறைந்த
முழவு	கர்ஜநங்களை யுடையதும்
குளிர்	ஸமமஹரமானதுமாய்
வார்	பெருகி யிருக்கிற
பொழில்	தோப்புகளில்
மயில் குலம்	மயில் களினுடைய ஸமூஹமானது
நடம் ஆட	நர்த்தநம் செய்ய
வண்டு தான்	வண்டுகள்
இசை	கானத்தை
பாடிடும்	பாடாநின்ற
நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம்.	(௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (அண்டரித்யாதி) பசுக்களுக்கும்நம... கும் முகந்தோற்றநின்று வர்த்திக்கிற† இவனுக்கு மேல்பட ஒரு தே... வதை†யுண்டோவென்று கண்டதுக் கவ்வருகறியாதபடி †செவ்வியா...

யிருக்கிற இடையரானவர்கள், தேவஜாதிக்கெல்லாம் நியாமகனாய்ப் போந்தவனான இந்த்ரனுக்கென்று சமைத்த சோற்றையெல்லாம் தானமுதுசெய்து. (கோ நிரைமேய்த்து) அநந்தரம் அவற்றினுடைய ரக்ஷணமும் தனக்கே பரமாகையாலே அவற்றை மேய்த்து அவற்றினுடைய ஆபத்தைப் போக்கி ரக்ஷிக்கிறவன். (உகந்தினி துறைகோயில்) இன்னமு மிப்படி ரக்ஷிக்கைக்குப் பாங்கான தேசமென்று அவனுகந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம்.

(கொண்டலித்யாதி) மேகங்களினுடைய மிக்க கோஷமான துவே வாத்யமாக ஸ்ரமஹரமாய்ப் பரந்திருந்துள்ள பொழிலின் நடுவே மயிலினுடைய ஸங்கமானது ஆட, அங்கே மதுபானம்பண்ணுகிற வண்டுகளானவை இவற்றினுடைய காலுக்கிடாக இசைபாடா நின்றுள்ள ... ... (௩)

அ௩.—மூன்றும்பாட்டு. (அண்டரித்யாதி) எதிரிட்ட திர்யக்ஜாதியை யடக்க வடியிட்டவனவன்றியே, "தேவஜாதிக்காகக்கடவன்" என்றிருப்பானைக் கையோயப்பண்ணின அதிமாநுஷசேஷ்டிதத்தை யநுபவிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(இவனுக்கு) கோவர்த்தநாபிமாநியானவனுக்கு. (செவ்வியராய்) கவடறியாராய். (உண்டோவென்று) என்றதுக்கு (தானமுதுசெய்து) என்றத்தோடந்வயம். யத்வா (இவனுக்கு) என்றது-வர்ஷமுகேந முகங்காட்டின இந்த்ரனுக்கென்கை. இப்போது தூராந்வயமில்லை. ... ... (௩)

மூ.—பருங்கையானையின் கொம்பினைப்பறித்ததன்பாகனைச் சாடிப்புக்
கொருங்கமல்லரைக்கொன்று பின் கஞ்சனையுதைத்தவனுறை
கரும்பினூடுயர்சாலிகள் விளைதருகழனியில் மலிவாவி [கோயில்
மருங்கெலாம்பொழிலோங்கிய நாங்கூர்வண்புருடோத்தமமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பரும்	பருத்திருக்கிற	சாடி	கொன்று,
கை	துதிக்கையை யுடைத்தான ய	புக்கு	உள்ளே நுழைந்து
		ஒருங்க	ஏகீபவித்துவந்த
		மல்லரை	சாணூர முஷ்டிகர்களை
யானையின்	குவலயா பீடத்தினுடை	கொன்று	அழியச்செய்து
கொம்பினை	தந்தங்களை	பின்	அநந்தரம்
பறித்து	பிடுங்கி	கஞ்சனை	கம்ஸனை
அதன் பாகனை	அந்த யானையை நடத்த வல்லவனான பாகனை	உதைத்தவன்	உதைத்த க்ருஷ்ணன்

உறை	கோயில், [டைய	மலி	ஸம்ருத்தமாயிருக்கிற
கரும்பின்	கருப்பஞ் சோலையினு	வாவி	இணறுகளுடைய
ஊடு	நடுவிலே	மருங்கெலா	பக்கங்களிலெங்கும்
உயர்	ஓங்கி வளராநின்ற	ம்	
சாலிகள்	செந்நெல் பயிர்கள்	ஓங்கிய	உயர்ந்து வளராநின்ற
விளைதரு	விளையாநின்ற	பொழில்	தோட்டங்களை யுடைய
கழனியில்	கழனிகளில்		நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம். (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பருங்கையித்யாதி) பெரிய துதிக்கையை யுடைத்தான, குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை முறித்து, அது முடிந்தாலும் நடத்தவல்ல சக்தியையுடைத்தான பாகனை யழியச்செய்து, அநந்தரம் சாணூர முஷ்டிகாதி மல்லவர்க்கத்தை யழியச்செய்து, உள்ளேபோய்ப் புக்குக் கம்ஸன் தலைமயிரைப்பிடித்து முகங் கீழ்ப்படவலித்துத் திருவடிகளாலே யுதைத்து முடித்தவன், இன்னுமிப்படிப்பட்ட விரோத்யம்சத்தைப் போக்குகைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

(கரும்பித்யாதி) கரும்பினுள்ளே அத்தோடொத்து இசலி†வளராநின்றுள்ள செந்நெலை யுடைத்தான வயலிலே மிக்க பொய்கைகளில் பரிஸரமெல்லாம், ஆகாசாவகாசம் வெளி யடையும்படி ஓங்கின பொழிலாய்க் கிடக்குமாய்த்து ... ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (பருங்கையித்யாதி) பசிக்கோபத்தாலே வந்த வனைக் கை ஓய்ந்துபோகப்பண்ணின வளவன்றிக்கே, கைவிஞ்சின கைம்மாவையும் எதிரிட்ட முருடரையும் ஜந்மஶத்ருவான கம்ஸனையுமொருநாளிலே வென்றவிஜயத்தைப்பேசி யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இசலி - ஸ்பர்த்தைபண்ணி. ... ... (௪)

மூ.—சாடுபோய்விழத்தாள்நிமிர்த்தீசன்தன்படையோடுங்கிளையோடு
மோடவாணனையாயிரம் தோள்களும் துணித்தவனுறைகோயில்
ஆடுவான்கொடியகல் விசும்பணவிப்போய்ப் பகலவனொளிமறை
மாடமாளிகைசூழ்தரு நாங்கூர்வண்புருடோத்தமமே. [க்கும்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சாடு	அஸுராவிஷ்டமான	தாள்	திருவடிகளை
	சகடமானது	நிமிர்த்து	நீட்டி
போய்	தூரத்திலே போய்	ஈசன்	ருத்ரன்
விழ	விழுந்து முடியும்படி	தன் படை	தன்னுடைய ஸேனைக
	யாக	யோடும்	ளோடும்

இளையோடும் ஷண்முகன் கணபதி முதலிய மற்று முள்ள பரிகரங்களோடும்
கூட [ய்து
ஓட தோற்றோடும்படி செ
வாணனை பாணாஸுரனுடைய
ஆயிரந்தோ ஆயிரம் புஜங்களையும்
ள்களும் [க்ருஷ்ணன்
துணித்தவன் வெட்டிப் போகட்ட
உறை கோயில்,
ஆடு அசையாநின்ற
வான் பெரிய

கொடி த்வஜங்கள்
அகல் பரந்த
விசும்பு ஆகாசத்தை
அணவி தழுவிக்கொண்டு
போய் உயரக்கிளம்பிப்போய்
பகலவன் ஸூர்யனுடைய
ஒளி கிரணங்களை [ன்ற
மறைக்கும் காணாதபடி மறையாநி
மாடம் மண்டபங்களாலும்
மாளிகை க்ருஹங்களாலும்
சூழ்தரு சூழப்பட்ட
நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம். (௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (சாடித்யாதி) முலைவரவு தாழ்த்த ஸமயத்திலே சகடாஸுரன்வந்து கிட்ட, அவன் முடியும்படியாகத் திருவடிகளை நிமிர்த்து, ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரன், (௧)* முண்டநீறன் தொடக்கமான பரிகரத்தோடே வந்தெதிரிட்டு, பின்னை யவற்றை யடையக்கொண்டு கெட்டோட, இதர ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணின பாணனுடைய ஆயிரம் தோளையும் துணித்தவன், இன்னும் ஆஶ்ரிதருடைய விரோதிகளைப் போக்குகைக் கிடாகவந்து வர்த்திக்கிறதேசம்.

(ஆடித்யாதி) அசையாநின்றுள்ள பெரிய கொடிகளானவை, பரப்புடைத்தான ஆகாசத்தைத் தழுவிக்கொண்டுபோய், ஆதித்ய கிரணங்களை மறையாநின்றுள்ள மாடங்களாலும் மாளிகைகளாலும் சூழப்பட்ட... ... ... (௫)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (சாடித்யாதி) இவன் விரோதி நிரஸநசீலனானது அடிதொடங்கி ஸித்தமென்று கொண்டு, ஈஶ்வராபிமாநியாயும் துர்மாநியாயு மிருக்கிற இந்த்ர கம்ஸாதி நிரஸநங்களைப் பண்ணினவனவன்றிக்கே, அந்த ஈஶ்வராபிமாநிகளில் தலையானவனும் கைவிஞ்சின தூரபிமாநியும் கூடி எதிரிட, கெட்டோடவும் கைகழியவும் பண்ணின பெருமிடுக்கனென்றநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி ... ... (௫)

மூ.—அங்கையாலடிமூன்று நீரேற்றயனலர் கொண்டுதொழுதேத்தக்
கங்கைபோதரக்கால் நிமிர்த்தருளியகண்ணன் வந்துறைகோயில்
கொங்கை கோங்கவைகாட்ட வாய்குமுதங்கள்காட்ட மாபதுமங்
மங்கைமார்முகங்காட்டிடு நாங்கூர்வண்புருடோத்தமமே. [கள்

(௧) கி-௪-வி-௭௧.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மூன்று அடி	மூன்றடி நிலத்துக்காக	கோங்கு	கோங்கு மரத்தி னரும்
அம்	அழகிய	அவை	புகளானவை
கையால்	திருக் கையினால் [ன்பு)	மங்கைமார்	(அவ்வூரிலுள்ள) பெண் களுடைய
நீர் ஏற்று	தாரஜலத்தைவாங்கி, (பி		
அயன்	ப்ரஹ்மாவானவன்	கொங்கை	ஸ்தநங்களை
அலர்கொடு	புஷ்பங்களை ஸம்பாதித் துக்கொண்டு	காட்ட	தர்சிப்பியாநிற்க
		குமுதங்கள்	செவ்வாம் பல்களான வை
தொழுது	ஆஸ்ரயித்து		
ஏத்த	ஸ்தோத்ரம் பண்ணும் படி யாகவும்	வாய்காட்ட	அதரங்களைக் காட்டா நிற்க
கங்கை	கங்காநதியானது	மா	அழகிய [வை
போதர	புறப்படும்படி யாகவும்	பதுமங்கள்	தாமரைப் பூக்களான
கால்	திருவடிகளை	முகம்	முகத்தை
நிமிர்த்த ருளிய	நீட்டின	காட்டிடும்	காட்டாநின்றுள்ள (அவ்வவ அவயவங்கள் போல் தோற்றுகின்ற கோங்கு முதலியவை களையுடைய)
கண்ணன்	ஸர்வேஸ்வரன்		
வந்து	(இன்னும்) ஆஸ்ரித ரக்ஷணார்த்தமாகவந்து		
உறை கோயில்,		நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம். (சு)	

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (அங்கை இத்யாதி (க) “ஸ்ரீஸஹஸ்ர ப்ரதாதாரம்- கோஸஹஸ்ரப்ரதாதாரம்” என்கிறபடியே கொடுத்து வளர்ந்த அழகிய கையைக்கொண்டு மூவடியை நீரேற்று, திருக்கையிலே நீர் விழுந்த வநந்தரம் வளர்ந்தருளுகிறபோது ப்ரஹ்மபதத்தளவும் சென்று அவன்கையிலே திருவடிகளிருக்க, அவன் புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கும்படியாகவும், கங்கை புறப்படும்படியாகவும் திருவடிகளை நிமிர்த்தருளின ஸர்வேஸ்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

(கொங்கை இத்யாதி) அங்குத்தைக் கோங்குகளினுடைய அரும்புகளானவை அவ்வூரில் ஸ்த்ரீகளுடைய ஸ்தநங்களைக்காட்ட, அங்கே அலர்ந்துநிற்கிற அரக்காம்பலானவை அவர்களுடைய அதரத்தைக்காட்ட, †செவ்விபெற வலர்ந்த செந்தாமரைப்பூக்கள் முகங்களைக் காட்டாநிற்குமாய்த்து. † இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்த தென்னென்

(க) ரா-யு-உக-எ.

ணில், ஊருக்கும் வயலுக்கும் வாசி தெரிந்து ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை அரிதாயிருக்கு மென்றபடி. ... ... (௬)

அ௫.—ஆரும்பாட்டு. (அங்கையாலித்யாதி)கீழ்ப்பாட்டில். ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரனையும் அவனைப்பற்றின தேவதாந்தர பரனைய மடக்கினபடி சொன்னார்; இதில், அவருக்குங்கூட ஜநகனாயிருக்கிற ப்ரஹ்மா தன்னீஶ்வராபிமாநம் கொலைந்து தொழும்படியையும், எல்லாரையு மடிக்கீழிட்டபடியையு மநுஸந்தித்து, த்ரிவிக்ரமாபதாநத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி. அன்றிக்கே, "சாடுபோய் விழத்தாள் நிமிர்த்து" என்று ப்ரஸ்துதமான தாள் நிமிர்த்தபடியை த்ரிவிக்ரமாபதாநத்திலும் காண்கையாலே அத்தை யநுபவிக்கிறாரென்னுதல் ஸங்கதி கண்டு கொள்வது.

"மா" என்று சோபா (ஶ்ரீ) நிசயமாய், அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (செவ்வியித்யாதி). திவ்யதேசத்துக்குச் சிறப்பு சொல்லவேண்டிற்றாகில் வேறே சில சொல்லவேண்டாவோ, வீதராகரான இவர் மங்கைமார்களை இப்படி வர்ணிக்கவேணுமோ வென்னும் ப்ரஶ்நத்தை யநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). இவர்க்கு திவ்யதேசத்திலுள்ள மரங்களோடு மங்கைமாரோடு வாசியில்லை, அங்குள்ளதெல்லாம் ததீயமாகையாலே அவற்றில் பரஸ்பர ஸாரூப்யத்தைக்கண்டு பேசுகிறாரென்று பரிஹாரத்துக்குக் கருத்து... ... ... (௬)

மூ.—உளையவொண்டிறல் பொன்பெயரோன் தனதுரம்பிளந்துதிரத்
யளையும் வெஞ்சினத்தரிபரிகீறியவப்பன் வந்துறைகோயில் [தை
இளையமங்கையரிணையடிச் சிலம்பினொடெழில்கொள்பந்தடிப்போ
வளையில்நின்றொலிமல்கிய நாங்கூர்வண்புருடோத்தமமே. [ர்கை

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒள்	அதிகமான	வெம்	க்ரூரமான [ளை
திறல்	பலத்தையுடைய	சினத்து	கோபத்தை யுடைய
பொன் பெயரோன்	ஹிரண்ய னனவன் [யாக	அரி	நரஸிம்ஹனாய், [யை
உளைய	மனம் வருந்தும்படி	பரி	குதிரையாய்வந்த கேசி
(அவன்)தனது	அவனுடைய	கீறிய	கிழித்துப்போகட்டவனை
உரம்	மார்வை	அப்பன்	உபகாரகன்
பிளந்து	கிழித்து	வந்து உறை கோயில்,	
உதிரத்தை	ரக்தத்தை	இளைய மங்கையர்	சிறுப்பெண்கள் (ஆடும் போது)
அளையும்	கைகளினால் கலக்கானின்றவனாய்	இணை அடி	இரண்டு கால்களினு மணிந்த

சிலம்பினோடு	தண்டைச் சிலம்பினொலியோடு கூட	கைவளையில் நின்று	கைகளிலணிந்த வளைகளில் நின்றும் புறப்படாநின்ற
எழில்கொள்	அழகுடைத்தான	ஒலி	கோஷமானது
பந்து அடிப் போர்	பந்தடிப்பவர்களுடைய	மல்கிய	அதிசயித்திருக்கிற
			நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (உளைய) †ஒருநாளு மச்சமிருக்கும்படி புதியதுண்டறியாதானும் மிக்க மிடுக்கையுடையனு மிருக்கிற ஹிரண்யனானவன் நெஞ்சுளையும்படியாக †அவன் மார்வை இருகூறும்படி பிளந்து, (உதிரத்தையளையும் வெஞ்சினத்தரி) அவன் முடிந்துபோகச்செய்தேயும், சிறுக்கன் பக்கலுண்டான வாத்ஸல்யத்தாலே சீற்றம் மாறாதே ருதிரவெள்ளத்தை வெண்ணெய்போலே யளைந்த நரஸிம்ஹம், எல்லாருமொக்க அஞ்சும்படி வந்து தோற்றின கேசிவாயைக் கிழித்துத் தன்னைத்தந்த மஹோபகாரகன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

அவ்வூரில் பா(ஞா)லைகளான ஸ்த்ரீகளாடுகிற காலில் சிலம்பினுடைய த்வநியோடேகூட அழகிய பந்துகளை யடியாநின்றுள்ளார் கைகளி லாபரணங்களுடைய த்வநியானது மிக்கு மற்றுமுண்டான நகரகோ(ஷ)ஷத்தை அபிபவித்துத் தான் மேற்படாநிற்குமாய்த்து... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (உளைய வித்யாதி) த்ரிவிக்ரமாவதாரம் பண்ணி எங்கும் வ்யாபித்த படியை யநுஸந்தித்தவாறே (௧) "எங்குமுளன் கண்ணன்" என்கிறபடியே அந்தர்யாமித்வம் ப்ரத்யபிஜ்ஞாவிஷயமாய், அத்தை இசையாத வன்னெஞ்சனான பொன்னன் நெஞ்சிடந்த கேசவனை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"ஒண்டிறல் பொன் பெயரோன், உளைய, அவன் றனது உரம்பிளந்து" என்று கூட்டி யர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஒருநாளுமித்யாதி). பிளந்திருக்கச் செய்தேயும் அளையவேண்டுவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—வாளையார்தடங்கணுமைபங்கன் வன்சாபமற்றதுநீங்க [யில்
மூளையார்சிரத்தைய முன்னளித்தவெம்முகில் வண்ணனுறைகோ
பாளைவான்கமுகூடுயர்தெங்கின் வன்பழம்விழவெருவிப்போய்
வாளைபாய்தடஞ்சூழ்தரு நாங்கூர் வண்புருடோத்தமமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாள்	ஒளியானது	தடம்	விசாலமான
ஆர்	நிறைந்திருக்கிற	கண்	கண்களையுடைய

(௧) தி-வா-௨-அ-௯.

உமை	பார்வதியை		உறை கோயில்,
பங்கன்	(தன் சரீரத்தில்) ஒரு பக்கத்தி லுடையனான ருத்ரனுடைய	பாளை	பாளைகளை யுடைத்தாய்
		வான்	ஆகாசத்தில் ஓங்கி வளர்ந்திருக்கிற
வன்	க்ரூரமான	கமுகு	பாக்கு மரங்களுடைய
சாபம்	சாபமானது	ஊடு	நடுவில்
நீங்க	தொலைந்துபோம்படி	உயர்	உயர்ந்திருக்கிற
அது	அந்தச்சாபத்துக்கீடான பாபமானது	தெங்கின்	தென்னை மரங்களுடைய
அற்று	தீரும்படியாக,	வன்	பெரிதான
மூளை	எலும்பானது	பழம்	பழமானது
ஆர்	பூர்ணமாயிருக்கிற	விழ	(குளத்தில்) விழ
சிரத்து	(அவன் கையிலொட்டிய) ப்ரஹ்ம கபாலத்தில்	வாளை	(அங்குள்ள) மத்ஸ்யமானது
		வெருவி	பயந்து
ஐயம்	பிச்சையை	போய்	அவ்விடத்தை விட்டுப் போய்
முன்	முற்காலத்திலே		
அளித்த	இட்டவனாய்	பாய்	மற்றோரிடத்தில் குதித்துச் சேராநின்ற
எம்	எமக்கு உபகாரகனாய்		
முகில் வண்ணன்	மேகம்போன்ற ஸ்வபாவத்தை யுடையனான ஸர்வேச்வரன்	தடம்	தடாகங்களினால்
		சூழ்தரு	சூழப்பட்ட
			நாங்கூர்வண்புருடோத்தமம். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (வாளையித்யாதி) †மிக்க ஒளியையுடைத்தாய்ப் பரந்திருந்துள்ள கண்களையுடைய தேவிக்குத் தன்னுடம்பிலே ஒரு பார்ஶ்வத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற தேவனுடைய வலிய சாபமானது நீங்க, லோககுருவுமாய் பிதாவுமாயிருக்கிறவனுடைய தலையை ஒரு ஹேதுவின்றிக்கே யிருக்க அறுக்கையாலே, ஒன்றால் பரிஹரிக்கவரிதாம்படியான பாதகமானது அவனைவிட்டுப் போம்படி, ரக்தஸ்பர்சமொன்று மின்றிக்கே வெறும் அஸ்த்தி(ஶேஷ)யேயாயிருக்கிற தலையோட்டில் பிக்ஷையை முன்பருளின மஹோதாரனானவன், வர்த்திக்கிற தேசம்.

(பாளையித்யாதி) பாளையையுடைத்தாய் ஆகாசாவகாச மிடமடையும்படி ஓங்கின கமுகின்நடுவே யுண்டான தெங்குகளினுடைய பெரிய பழங்களானவை, பொய்கைக்கும் தெங்குக்குமுண்டான †அண்ணுமையாலே பொய்கையிலேவந்துவிழ, தன்னை யுத்தேசித்து

விழுகிறதாகக்கொண்டு வாளையானது அவ்விடத்தைவிட்டுத் தனக்கு அரணுடைத்தா யிருப்பதொரு ப்ரதேசத்தை யடையாநிற்கு மா ய்த்து ... ... (௮)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (வாளையித்யாதி) சிறுக்கன் பக்கல்வாத்ஸல்யத் தாலே உதிரமளைந்த கையோடிருந்தபடியை யநுஸந்தித்தவாறே, இதிற் காட்டில் அதிசயித குணமாகையாலே மஹா பாதகியானவனுக்குக் கை ஓடுகழிய உதிரத்தைக் கொடுத்த கையோடிருந்த படியை யநுஸந்திக்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

ஐகாரம் அவ்யயமாய், வாளார்தடங்கணுமையைப் பக்கத்திலே யுடைத்தான ருத்ரனுடைய வன் சாபம்நீங்க, அது-சாப ஹேதுவான பா தகமானது, அற்று-தீரும்படியாக, மூளை-எலும்பானது, ஆர்-பூர்ண மாயிருக்கும்படியான, சிரத்தில், ஐயத்தை-உதிரத்தைக் கொடுக்கையா கிற பிச்சையைக் கொடுத்து முகில்போன்ற ஸ்வபாவத்தை யுடையவனெ ன்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறுர் (மிக்கவித்யாதி).
(அண்ணுமையாலே) ஸாமீப்யத்தாலே... ... ... (௮)

மூ.—இந்துவார்சடையீசனைப்பயந்த நான்முகனைத்தன்னெழிலாரும்
உந்திமாமலர் மீமிசைப்படைத்தவனுகந்தினிதுறை கோயில்
குந்திவாழையின் கொழுங்கனிநுகர்ந்துதன் குருளையைத்தழுவிப்போய்
மந்திமாம்பணைமேல்வைகுநாங்கூர்வண் புருடோத்தமமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்து	சந்த்ரனை யுடைத்தா		உறைகோயில்,
வார்	நீண்டிருக்கிற [ய்	மந்தி	பெண் குரங்கானது
சடை	ஜடையையுடைய	வாழையின்	வாழை மரத்தினுடை
ஈசனை	ருத்ரனை	கொழு	ஸம்ருத்தமான [ய
பயந்த	ஸ்ருஷ்டித்த	கனி	பழங்களை
நான்முகனை	ப்ரஹ்மாவை	குந்தி	நால்களைக் குந்திக்
தன்	தன்னுடைய தாய்		கொண்டு
எழில்	அழகு	நுகர்ந்து	புஜித்து
ஆரும்	நிறைந்திருக்கிற	தன்	தன்னுடைய
உந்தி	திரு நாபியிலுள்ள	குருளையை	குட்டியை
மா	பெரிய	தழுவி	அணைத்துக்கொண்டு
மலர்	கமலப்பூவினுடைய	போய்	அங்கு நின்றும்போய்
மீமிசை	மேலே [ஸ்வரன்	மாம்பணைமே	மாமரத்தின் கிளைக
படைத்தவன்	ஸ்ருஷ்டித்த ஸர்வே	ல்	ளின்மேல்
உகந்து	களித்து	வைகு	உறங்காநின்ற
இனிது	விருப்பத்துடன்	நாங்கூர்வண்	புருடோத்தமம். (௯)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (இந்து வித்யாதி) சந்த்ரனையுடைத்தான ஜடையையுடைய ருத்ரனை ஸ்ருஷ்டித்த சதுர்முகனைத் தன்னுடைய அழகு மிக்கிருந்துள்ள திருவுந்தியில் பெரிய மலரின்மேலே ஸ்ருஷ்டித்தவன், தன்னாலே ஸ்ருஷ்டனான சதுர்முகனாலே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தென்று அதினுடைய ரக்ஷணத்துக்குறுப்பாக, அவன் விரும்பி வர்த்திக்கிற தேசம்.

அங்குண்டான வாழைகளானவை தரையிலே தட்டப்பழுத்துக் கிடந்தபடியாலே, அங்குண்டான மந்திகளுண்டு பெண்குரங்கு, "இது அணித்திறே" என்று, வாராக்கிட்டத்தொடங்கும்; அதுதான் பின்னையும் தனக்கெட்டாதே ஓங்கி நிற்கையாலே காலைக்குந்தி அதினுடைய அழகிய ப(ஃ)லங்களை புஜித்து, அநந்தரம் தன் குட்டியை யணைத்துக்கொண்டுபோய் மாம்பழங்களை புஜிப்பதாக உத்யோகித்த விது, அந்தக் குட்டியினுடைய ஸ்பர்சத்தாலும் புக்தத்ரவ்யம் ஜாத்மிக்கைக்காகவும் மாம்பணைகளிலே உறங்காநின்றுள்ள. (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (இந்துவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், அரன் சாபம் தீர்க்கைக்கடி ஏதென்னு மாகாங்க்ஷை பேரனை முறையாலே யென்னுமிடம் தோற்ற அஜ்ஜநகத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறார் என்றுஸங்கதி. (கூ)

மூ.—மண்ணுளார்புகழ்வேதியர் நாங்கூர் வண் புருடோத்தமத்துள்
அண்ணல்சேவடிக் கீழடைந்துய்ந்தவனொலிமனருள் மாரி
பண்ணுளார்தரப்பாடிய பாடலிப்பத்தும் வல்லாருலகில்
எண்ணிலாதபேரின்பமுற்றிமையவரோடும் கூடுவரே. (கο)

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்ணுள்	பூலோகத்தில்	நாங்கூர்	திரு நாங்கூரிலுள்ள
ஆர்	அதிசயித்திருக்கிற	வண்புருடோத்தமத்துள்	வண் புருடோத்தமமென்ற திவ்யதேசத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கிற
புகழ்	கீர்த்தியையுடையராய்	அண்ணல்	ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனுடைய
வேதியர்	வேதாத்யயநம் பண்ணுவதே ஸ்வபாவமாக வுடையரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் வர்த்திக்கிற	சே	ஸுந்தரமான
		அடிக்கீழ்	திருவடிகளின் கீழே

அடைந்து	சேர்ந்து	பாடல்	பாசுரமான [டையும்
உய்ந்தவன்	உஜ்ஜீவித்தவராய்	இப்பத்தும்	இந்தப் பத்துப்பாட்
ஆலி	திருவாலியி லுள்ளா	வல்லார்	அப்யஸித்தவர்கள்,
மன்	ராஜாவாய் [ர்க்கு	உலகில்	இந்த லோகத்தில்
அருள்மாரி	க்ருபாவர்ஷியான	எண் இலாத	அஸங்க்யேயமான
	மேகமாயிருக்கிற	பேர் இன்பம்	மஹாநந்தத்தை
	திருமங்கையாழ்	உற்று	அடைந்து(அநந்தரம்)
பண்ணுள்	காநத்திலே [வார்	இமையவரோ	நித்ய ஸூரிகளோடு
ஆர்தர	பூர்ணமாயிருக்கும்	டும்	
பாடிய	கீர்த்தித்த [படி	கூடுவர்	சேரப்பெறுவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மண்ணுளாரித்யாதி) மண்ணுள் ஆர் புகழ் வேதியர் என்னுதல், மண்ணுளார் புகழ்என்னுதல்.—†பூமியிலே மிக்க புகழையுடையராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணரென்னுதல்; பூமியிலுள்ளாரால் புகழப்பட்ட வென்னுதல். †ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே கிட்டி (க) "ஶஂஸ்நேவ ஶ்ரீயமஸந்நேவ ஸபவதி" என்னும் நிலை தவிர்ந்து உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றவர். (ஆலிமன்) திருவாலியிலுள்ளார்க்குப் ப்ரதாநரான ஆழ்வார். (அருள்மாரி) ஆஶ்ரிதர்க்கு ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுமிடத்தில் மேகம்போலே மஹோதாரரான ஆழ்வார், பண்ணிலே ஆரும்படியாகப் பாடிய பாடலிப்பத்தையும் வல்லவர்கள், லோகத்திலே நிரவதிகமான ஆநந்தத்தை யுடையராய், அநந்தரம் நிரவதிக ப்ரீதியுக்தரான நித்ய ஸூரிகளோடு ஒரு கோவையாகப் பெறுவர். ... ... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம் பாட்டு. (மண்ணித்யாதி) யதாக்ரமமிரண்டு நிர்வாஹத்தையும் விவரிக்கிறார் (பூமியிலே மிக்க வித்யாதி). "அண்ணல்" இத்யாதிக் கர்த்தம் (ஸர்வேஶ்வரனித்யாதி). ... ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து இரண்டாம்திருமொழி முடிந்தது.

(க) தை-ஆந-கூ-சு.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து - மூன்றாம் திருமொழி

பேரணிந்து ப்ரவேசம்.

வ்யா.—†ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனாய் †நிரதிசய போக்யனாய் †என்று மொக்கவுளனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் †தன்னை யாச்ரயிக்குமிடத்தில் புருஷகாரமாம் பிராட்டிமாரோடே கூடவந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற செம்பொன் செய்கோயிலினுள்ளே நான் காணப்பெற்றேனென்று தாம் பெற்ற பேற்றை யநுபவித்தினியராகிறார். ... *

அரு.—பேரணிந்தின் ப்ரவேசம்.—"பேதியா வின்பவெள்ளத்தை" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து (ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனாய்) என்றது. "ஏழிசையின் சுவைதன்னை" "உள்ளத்து ளூறியதேனை" இத்யாதியைப்பற்ற (நிரதிசய போக்யனாய்) என்றது. "இறப்பெதிர் காலக்கழிவுமானானை." என்றத்தை யுட்கொண்டு (என்று மொக்கவுளனாய்) என்றது. முதற்பாட்டைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (தன்னை யித்யாதி).... ... *

மூ.—பேரணிந்துலகத்தவர்தொழுதேத்தும்பேரருளாளனெம்பிரானை
வாரணிமுலையாள்மலர்மகளோடு மண்மகளுமுடன்நிற்ப
சீரணிமாடநாங்கை நன்னடுவுள்செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
காரணிமேகம்நின்றதொப்பானைக்கண்டுகொண்டுய்ந்தொழிந்தேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உலகத்தவர்	லோகத்திலுள்ளாரனைவரும்	மேகம் ஒப்பானை	மேகத்தோடு ஸத்ருசனாயிருப்பானாய்
பேர்அணிந்து	பெருங் கூட்டமாகக் கூடி	எம் பிரானை	எமக்கு உபகாரகனானவனை,
தொழுது	ஆச்ரயித்து	வார் அணி	கச்சைபூண்டவளாய்
ஏத்தும்	ஸ்துதிக்கும்படியிருப்பானாய்	முலையாள்	ஸ்தநங்களை யுடைய
பேர் அருளாளன்	(அவர்கள் விஷயத்தில்) நிரவதிகமான க்ருபையைப் பண்ணுமவனாய் [டாய்	மலர் மகளோடு	புஷ்பத்தி லவதரித்தவளாய் நித்ய யுவதியான பெரிய பிராட்டியாரோடு கூட
கார்	மழைகாலத்தி லுண்	மண் மகளும்	ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியும்
அணிநின்றது	அழகியதாயிருக்கிற	உடன் நிற்ப	கூட நிற்கச்செய்தே,

சீர்	ஸம்பத்தை யுடைத்	செம்பொன் செய்கோயி லினுள்ளே	செம்பொன் செய் கோயிலென்கிற தி வ்ய தேசத்திலே
அணி	அழகியதான [தாய்	கண்டு கொ ண்டு	கண்களாலநுபவித்து
மாடம்	மாடங்களை யுடைய	உய்ந்து	உஜ்ஜீவித்து
நாங்கை	திரு நாங்கூரில்	ஒழிந்தேன்	க்ருதார்த்தனானேன்.
நல் நடுவுள்	நன்றான மத்யப்ரதே சத்தி லிருக்கிற		

வ்யா. — முதற்பாட்டு. (பேரணிந்தித்யாதி) †லௌகிகரடங்க லும் திரண்டு †என்றுமவன் திருவடிகளிலேவிழுந்து திருநாமத்தைச் சொல்லி ஸ்தோத்ரம்பண்ணி யாஶ்ரயிக்க, அவர்களாஶ்ரயணத்தள வல்லாதபடி ப்ரஸாதத்தை யவர்கள் பக்கலிலேபண்ணி அப்படி யெ னக்கு உபகாரகனானவனை. நித்யமான யௌவநத்தையுடையளாய், அத்தாலே ஸர்வேஶ்வரன் திருவுள்ளத்தைத் தன்பக்கலிலே துவக்கி ஆஶ்ரிதருடைய குற்றத்தை (க) "நகஶ்சிந்நாபராத்யதி - நகஶ்சிந்நாபரா த்யதி"என்னும் பெரிய பிராட்டியாரோடேகூட, †"முதல் தன்னிலே குற்றத்தைக் காண்கிறதென், பொறுத்தோமென்று தலை துலுக்குகிற தென்" என்று இவ்வழியாலே அவன்றனக்குங்கூடப் பொறைக்கு உவாத்தாயிருக்கும் ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியும் கூடநிற்க.

(சீரித்யாதி) முதல் தன்னிலே, லோகத்திற்காட்டில் ஐஶ்வர்யம் விஞ்சி யிருக்குமாய்த்து அவ்வூரில், அதனையத் தோற்றும்படி தர்ச நீயமான மாடங்களையுடைய திருநாங்கூரில் நன்றான நடுவுள் செம் பொன்செய்கோயிலினுள்ளே. (காரணியித்யாதி) கார்காலத்திலே வர்ஷோந்முகமாய்க் கொண்டு அழகிய வடிவையுடைத்தாயிருப்ப தொரு மேகம்போலே யிருக்கிறவனைக் கண்ணாலேகண்டநுபவிக்கப் பெற்று (உ) "அஸந்நேவ - அஸந்நேவ" என்னும் நிலைதீர்ந்து, (உ) "ஸந்தமேநம் - ஸந்தமேநம்" என்கிறபடியே உஜ்ஜீவித்து க்ருதார்த்தனானே னென்கிறார். ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (பேரணிந் தித்யாதி) பேரணிந்து - பெருக்கத் திரண்டு என்று சப்தார்த்தமாயருளிச்செய்கிறார் (லௌகிக ரித்யாதி). (எ ன்றும்) என்றது "தொழுதேத்தும்" என்கிற வர்த்தமான பலிதார்த்தம். மலர்மகளோடு மண்மகளுடன் நிற்ப என்னை வமைந்திருக்க, "மண்மகளு ம்" என்கிற சகாரத்துக்கு ப்ராதாந்ய மர்த்தமாய், அத்தை யருளிச்செய்கி றார் (முதல் தன்னிலேயித்யாதி). ... ... (க)

(க) ரா-யு-௧௧௬-௩௩. (உ) தை-ஆந-௬.

மூ.—பிறப்பொடு மூப்பொன்றில்லவன் றன்னைப்
பேதியா வின்பவெள்ளத்தை
இறப்பெதிர்காலக்கழிவுமானானை
யேழிசையின்சுவைதன்னைச்
சிறப்புடைமறையோர்நாங்கைநன்னடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
மறைப்பெரும்பொருளை வானவர்கோனைக்
கண்டு நான் வாழ்ந்தொழிந்தேனே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பிறப்பொடு	ஜநநமும்	ஏழ் இசையின்	ஸப்த ஸ்வரங்களினுடைய
மூப்பு	வார்த்தகமும்(முதலான விகாரங்கள்)	சுவை தன்னை	ரஸம்போல் போக்ய பூதனாய் [ன
ஒன்று	சிறிதும்	மறை	வேதப்ரதி பாத்யமா
இல்லவன் தன்னை	இல்லாதவனாய்	பெரும் பொருளை	ப்ரதாநார்த்தமானவனாய்
பேதியா	ந்யூநாதிக பா (ஞ) வமாகிற பேத (ஜீக) மில்லாத (எப்போதுமொருபடிப் பட்ட)	வானவர்கோனை	நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனை ஸர்வேச்வரனை,
		சிறப்பு உடை	ஆதிக்யத்தை யுடைய
இன்ப வெள்ளத்தை	ஆநந்தத்துக்கு ஸமுத்ரம்போல் நிலையிடமானவனாய்	மறையோர்	ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
இறப்பு	பூதகாலத்திலும்	நாங்கைநல் நடுவுள்	செம்பொன் செய்கோயிலினுள்ளே,
எதிர்காலம்	பவிஷ்யத்காலத்திலும்		
கழிவும்	வர்த்தமான காலத்திலும் (காலத்ரயத்திலும்)	நான் கண்டு	நான் கண்களாலநுபவித்து
		வாழ்ந்து	உஜ்ஜீவித்து
ஆனானை	வர்த்திக்குமவனாய்,	ஒழிந்தேன்	க்ருதார்த்தனானேன்.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பிறப்பித்யாதி) பிறப்பது மூப்பதாகைக்கு ஹேதுவில்லாமையாலே ஜந்மஜராதிகளாகிற ப்ரஸங்கமுமின்றிக்கே யிருக்கிறவனை. பிறப்பது மூப்பதாகா நிற்கச்செய்தே ஒரு ப்ரஹ்மகல்பமாத்ரமிருந்து முடிகிறத்தைக் கொண்டு, பிறப்பும் மூப்புமில்லையென்று சொல்லாநின்றதிறே ப்ரஹ்மாதிகளை; முதலிலே அவ்விடையாட்டமும் சொல்லவொண்ணாதிருக்கிறவனை, (பே

தியா வின்பவெள்ளத்தை) பேதியாத ஆநந்தஸமுத்ரத்தை. (க) "ఆనన్ద మయః - ஆநந்தமயః" என்னக்கடவதிறே. ஆநந்தப்ராசுர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. ஜீவாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபமும் நித்யமாய், தர்மபூதஜ்ஞாநமும் நித்யமாயிருக்கச்செய்தேயும், ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரத்தினுடைய ஸங்கோசவிகாஸத்தைப் பற்ற ஜ்ஞாநத்துக்கு உதயாஸ்தமய வ்யவஹாரம் பண்ணுகின்றதிறே. அவ்வோபாதி ஸ்வரூபமும் நித்யமாயிருந்ததேயாகிலும் கர்மநிபந்தநமாக உண்டான அசித்ஸம்ஸர்க்க வியோகங்களால் "பிறந்தான்," "முடிந்தான்," என்கிற வ்யபதேசத்துக்கு அர்ஹமாகா நின்றதிறே; அப்படியிருப்பதொரு கர்மமில்லாமையாலே ஒருநாளும் பேதிக்கக்கடவதன்றிக்கே என்றுமொக்க ஏகரூபமான ஸ்வரூபத்தை யுடையவனை.

இப்படி யிருக்கையாலே, காலத்ரயத்திலு முள்ளவனை. இறந்தவென்கிறவிது-பூதகாலத்தை; எதிர்-பவிஷ்யமானகாலத்தை; கழிவு-வர்த்தமாநகாலத்தை; காலத்ரயத்திலு முளனானவனை. ஜந்மஜராதிகளையுடையவனன்றிக்கே, என்றுமொக்க ஏகரூபமான ஸ்வரூபத்தையுடையனாய்க்கொண்டு காலத்ரயத்திலு முளனானவனை. (ஏழிசையின் சுவைதன்னை) ஸப்தஸ்வரங்களிலுமுண்டான ரஸவஸ்துதானொரு வடிவுகொண்டாப்போலே நிரதிசய போக்யபூதனா யிருந்துள்ளவனை. (பேதியா வின்பவெள்ளம்) என்றவிடம் ஸ்வரூபத்தினுடைய போக்யதை சொல்லிற்று; இங்கு, குணயோகத்தால்வந்த போக்யதை சொல்லுகிறது.

(சிறப்பித்யாதி) சிறப்பால், மிகுதியைச்சொல்லுகிறது. ஆக, ப்ராஹ்மண்யத்தால் வந்த ஆதிக்யத்தையுடைய ப்ராஹ்மணருடைய திருநாங்கூரில் நன்றான நடுவுள். (செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே) பரமபதத்திலே போயன்றிக்கே. (மறைப்பெரும்பொருளை) மறைக்குப் பொருளாயிருப்பர்களிறே ஜீவாத்மாக்களும், ப்ரஹ்மாதிகளும்; அவர்களைப்போலன்றிக்கே, ஸ்வேதர ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் தனக்குப்ரகாரமாய்த் தான் ப்ரகாரியாயிருக்கையாலே வேதத்துக்கு ப்ரதாந தயா வாச்யபூதனாயுள்ளவனை, (உ) "వేదైశ్చ సర్వైరహమేవ వేద్యః- வேதைஶ்சஸர்வை ரஹமேவவேத்யஃ." (௩) "సర్వే వేదా యత్పద మామనన్తి-ஸர்வேவேதா யத்பத மாமநந்தி." (வானவர்கோனை) இப்படியிரு

(க) தை-ஆந-ரு. (உ) கீதை. (௩) கடோப-உ-கரு.

க்கிறவன்றான் *அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய்த்து; இனி வேதந்தானும், (க) ‘‘తద్విప్రాసో విపన్యవో జాగృవాంస స్సమింధతే - தத்விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்ததே” என்றிறே ஓதுவது; இப்படியிருக்கிறவனை, வேதைகஸமதிகம்யனைக் கேட்கையன்றிக்கே கண்ணாலே காணப்பெற்று. (வாழ்ந்தொழிந்தேன்) இனி வாழுகைக்கு ஒரு தேசவிசேஷம் தேடிப் பொதிசோறு கட்டி அறுகாதப்பயணம் போகவேண்டாதே க்ருதார்த்தனைப் பெற்றேனென்கிறார். ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பிறப்பித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யநுபவித்தார்; இதில், அதுக்குள்ளீடான திவ்யாத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை யநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறாரென்று ஸங்கதி.

மூப்பில்லை என்ன வமையாதோ, “ஒன்றில்லை” என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பிறப்பது மூப்பதாகாகிற்க வித்யாதி). “பேதியா” என்கைக்கு, பேதிக்கிற வின்பத்தையுடையதொரு வஸ்துவுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜீவாத்மாவினுடைய வித்யாதி).

வேதப்ரதிபாத்யன் வானவர்கோனேவென்ன வருளிச்செய்கிறார், (இனி வேதந்தானு மித்யாதி). ... ... (உ)

௩.—திடவிசும்பெரி நீர் திங்களும் சுடரும்
செழு நிலத்துயிர்களும் மற்றும்
படர் பொருள்களுமாய் நின்றவன்றன்னைப்
பங்கயத்தயனவனனைய
திடமொழி மறையோர் நாங்கை நன்னடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
கடல்நிறவண்ணன்றன்னை நானடியேன்
கண்டுகொண்டுய்ந்தொழிந்தேனே. (௩)

பதம்.	உரை.
திடம்	த்ருடமான
விசும்பு	ஆகாசமும்
எரி	அக்நியும்
நீர்	ஜலமும்
திங்களும்	சந்த்ரனும்
சுடரும்	ஸூர்யனும்
செழு	வளம் மிக்க
நிலத்து	பூமியிலுள்ள
உயிர்களும்	ப்ராணிகளும்
மற்றும்	இன்னுமுள்ள
படர்	விஸ்த்ருதமான
பொருள்களும்	பதார்த்தங்களும் (ஆகிய இவற்றுக்கு)
ஆய்	அந்தராத்மாவாய்க் கொண்டு

(க) புருஷஸூ.

நின்றவன்தன்னை	இருக்குமவனாய்
கடல்	ஸமுத்ரத்தினுடைய
நிறம்	வர்ணத்தோடொத்த
வண்ணன் தன்னை	மேனியையுடையனானவனை,
பங்கயத்து	திரு நாபிகமலத்தில் பிறந்தவனாய் [னாய்
அவன்	அப்படி ப்ரஸித்த
திடம்	அவிசால்யமான
மொழி	உக்தியையுடையனான
அயன் அனைய	ப்ரஹ்மாவோடொத்த
மறையோர்	ப்ராஹ்மணோத்தமர் வஸிக்கிற
நாங்கைநல் நடுவுள் செம்பொன் செய் கோயிலினுள்ளே,	
அடியேன்	தாஸபூதனான
நான்	நான்
கண்டுகொண்டுய்ந் தொழிந்தேன்.	

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (திடவிசும்பு) †லோகாயதிகன், முதலிலே "ஆகாசமென்றொரு தத்வமில்லை" என்றான், அவனுடைய மதத்தை நிரஸிக்கைக்காக வைதிகப்ரக்ரியையின்படியே (க) "ஆகாஶாத்வாயு: - ஆகாசாத்வாயு:" என்கிற க்ரமத்திலே அல்லாதவையெல்லாமுண்டாவதுக்கு முன்னே யுண்டாவதுமாய், அவையழிந்தாலும் சிலநாள் நின்றழியுமதுவுமாயிருக்கையாலும்,(திடவிசும்பு) என்கிறானாகவுமாம். †அன்றிக்கே, பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் ஓரோஸ்வபாவம் நியதமாயிருக்கையாலே வ்யவஸ்த்திதஸ்வபாவமான பூதபஞ்சகத்தைச்சொல்லுதல். †இம்மூன்றும் அஞ்சுக்குமுபலக்ஷணமாய்; இது தன்னில் ஒன்றில் சொன்னஸ்வபாவம் மற்றை நாலிலு மேறக்கடவதாயிருக்குமாய்த்து. (திங்களும்சுடரும்)கார்யவர்க்கத்துக்கெல்லா முபலக்ஷணம். கார்யகோடியில் சந்த்ரஸூர்யர்களும், பூமியில்மநுஷ்யர்களும், மற்றும் அநுக்தமான தேவ திர்யக் ஸ்த்தாவரங்களுமாய்க்கொண்டு விஸ்த்ருதனாய் நின்றவனை. (உ) †"தத்ஸ்ருஷ்ட்வா-தத்ஸ்ருஷ்ட்வா" இத்யாதியிற்படியே இவற்றையடையவுண்டாக்கி, இவற்றினுள்ளே தானநுப்ரவேசித்து, அத்தாலே இவையெல்லாம் தானென்னலாம்படி நிற்கிறவனை. (௩) "தத்த்வமஸி - தத்வமஸி" (௪) "அயமாத்மா ப்ரஹ்ம - அயமாத்மாப்ரஹ்ம" (௫) "ப்ரஹ்மதாஶா: - ப்ரஹ்மதாஸா:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே.

(பங்கயமித்யாதி) திருநாபிகமலத்தைப் பிறப்பிடமாகவுடைய ப்ரஹ்மாவைப்போலே, பழுதுபோகாதவார்த்தையை யுடையராயிருப்பார்கள். †தானொன்றைச்சொன்னால் தன்னாலுமது பேதிக்கப்போ

(க) தை-ஆந-க. (உ) தை-ஆந-௬. (௩) சாந்தோ-௬-அ-எ. (௪) ப்ரு-உப-௬-௪-௫. (௫)

காதே வேறே யதுக்கொரு போக்கடிதேடவேணுமிறே. நீசொன்னது பழுதுபோகாமையாலே நாங்கள் †மிறுக்குப்படாநின்றோமிறே என்றார்கள் தேவர்கள். (கடலித்யாதி) காணவே தாபத்ரயமாறும்படி ஸரமஹரமான வடிவையுடையவனைக் கண்டநுபவித்து நான் உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார். ... ... (௩)

அரு.—(திடமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் அநுஸந்தித்த திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய ஸர்வவ்யாபந சீலதையை யநுஸந்தித்து இனியராகிறாரென்று ஸங்கதி.

எரி, நீர், இவற்றுக்கு விசேஷணமிடாமல், *விசும்பொன்றுக்கும் "திடம்" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (லோகாயதிக னித்யாதி). இப்போது பரமதநிரஸநத்துக்கு ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே, இப்பதம் எல்லாவற்றுக்கும் விசேஷணமென்று யோஜநாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). "திடம்" என்றது, வ்யவஸ்த்தித ஸ்வபாவமா யிருக்கையைச் சொல்லுமென்கை. மற்றை யிரண்டுக்கும் இது விசேஷணமாகைக்குப் பதங்களில்லையே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இம்மூன்று மித்யாதி). நின்றவனை என்ன வமைந்திருக்க, "தன்னை" என்றதால் தோற்றின காரணத்வ நிபந்தநமான அதிசயத்தை யுபபாதிக்கிறார் (தத்ஸ்ருஷ்ட்வேத்யாதி). தாசா: - சம்படவர்களும், ப்ரஹ்ம-ப்ரஹ்மமென்றபடி.

இவ்வூரில் ப்ராஹ்மணர்க்குப் போலியாகச் சொல்லுகைக்கு ப்ரஹ்மாதான் திடமொழியோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தாஞென்றை யித்யாதி). ஒன்றைச் சொல்லுகை - ராவணாதிகளுக்கு வரம் கொடுக்கை. (மிறுக்குப்பட) என்றது, ராவணாதிகளாலே பீடைபட வென்றபடி. இத்தால். ப்ரஹ்மாவைப்போலே அங்குள்ள ப்ராஹ்மணர் வரப்ரதாந ஸமர்த்தமான வசந தார்ட்யமுடையராயிருப்பரென்றதாய்த்து. ... (௩)

௺.—வசையறுகுறளாய் மாவலிவேள்வியில்
மண்ணளவிட்டவன்றன்னை
அசைவறு மமரரடியிணை வணங்க
வலை கடல் துயின்ற வம்மானைத்
திசைமுகனனையோர் நாங்கைநன்னடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
உயர்மணிமகுடஞ்சூடி நின்றானைக்
கண்டுகொண்டுய்ந்தொழிந்தேனே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வசை	தோஷம்	கடல்	திருப்பாற்கடலில்
அறு	அற்ற	துயின்ற	கண்வளர்ந்தருளின -
குறளாய்	வாமநனாய்க்கொண்டு	அம்மானை	உபகாரகனாய்
மாவலி	மஹாபலியினுடைய	உயர்	ச்லாக்யமான [த
வேள்வியில்	யாகத்தில்	மணி	மாணிக்கங்க ளிழைத்
மண்	பூமியை	மகுடம்	திருவபிஷேகத்தை
அளவிட்டவன் தன்னை	அளந்தவனாய்	சூடி	அணிந்து [வனை,
		நின்றானை	எழுந்தருளி யிருக்கிற
அசைவு	சாஞ்சல்யம்	திசைமுகன்	சதுர்முகனோடு
அறும்	அற்றிருக்கிற	அனையோர்	ஒத்தப்ரபாவமுடையரான ப்ராஹ்மணருடைய
அமரர்	நித்யஸூரிகள்		
அடி இணை	ஸ்ரீபாதத்வந்த்வத்தில்		
வணங்க	ஆச்ரயித்து அடிமை செய்யும்படியாக	நாங்கைநல் நடுவுள்செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே	
அலை	அலை யெறிகிற	கண்டுகொண்டுய்ந்தொழிந்தேன்.	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வசையறுகுறளாய்) வாமநவேஷத்தை ப்பரிக்ரஹிக்கிற விடத்தில்† ஒருகுறை சொல்லவொண்ணாதபடியான-குறள்வடிவை யுடையனாய், மஹாபலியுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே பூமிப்பரப்படைய வளந்தவன்றன்னை. (அசைவித்யாதி) †ப்ராஹ்மாதிகள் திருப்பாற்கடலிலே சென்று கூப்பிட்டால், இக்கரையிலேநின்று கூப்பிடுகையொழிய உள்ளுப்புக்கு ஒருபரிசர்யைபண்ணவொண்ணாதபடியிருக்கையாலே, அஸ்ப்ருஷ்டதோஷகந்த(ர்)ரான நித்யஸூரிகள் வந்தடிமைசெய்யும்படி அலையெறியாநின்றுள்ள திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனை. அசைவறுகையாவது - ஒருநாளுத்க்ருஷ்டராகா ஒருநாளாகத் தாழ்ச்சிசெய்யுமதன்றிக்கேயிருக்கை.

(திசைமுகனித்யாதி) தனித்தனியே ஸ்ருஷ்டிக்ஷமராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணர்வர்த்திக்கிற. (உயர்) பசுக்களையுமிடையரையும் நோக்குகைக்காகக் கோவிந்தாபிஷேகம்பண்ணி நின்றாப்போலே, ஸம்ஸாரிகளுடைய ரக்ஷணத்துக்காக முடிசூடிநிற்கிறவனை. ... ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வசையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் அந்தர்யாமித்வத்தை யநுஸந்தித்தவர், இப்பாட்டில் விபவத்தையும் அதுக் கடியான வ்யூஹத்தையு மநுஸந்தித்து உகக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“வசை” என்றதினர்த்தம் (ஒருகுறை) என்றது; வாமநவ(டிவ)டுவாய் நடந்தவிடத்தில் அதுக்கு விரோதியான ஸ்ரீய꞉பதித்வாதி லிங்கங்களால்

ஈச்வரத்வ சங்கைபண்ண வொண்ணுதப்படியாயிருக்கை என்று கருத்து. அசைவு - சாஞ்சல்யமாய், அதுதானும் சேஷத்வம் போகையாய், அதில்லாதாரென்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிருர் (ப்ரஹ்மாதிக ளித்யாதி). ... ... (ச)

மூ.-தீமனத்தரக்கர்திறலழித்தவனேயென்று
சென்றடைந்தவர்தமக்குத்
தாய்மனத்திரங்கி யருளினைக் கொடுக்கும்
தயரதன்மதலையைச்சயமே
தேமலர்ப்பொழில்சூழ் நாங்கை நன்னடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
காமனைப்பயந்தான்றன்னைநானடியேன்
கண்டுகொண்டுய்ந்தொழிந்தேனே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தீ	துஷ்டமான	தயரதன்	தசரதனுடைய
மனத்து	மநஸ்ஸையுடைய	மதலையை	புத்ரனானவனாய்
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுடைய	காமனை	மந்மதனை
திறல்	பலத்தை	பயந்தான் தன்னை	பெற்றவனான ஸர்வேச்வரனை,
அழித்தவனே	நாசம் செய்தவனே!		
என்று	என்றுசொல்லிக்கொண்டு	சயம்	ஸமூஹமாகச் சூழ்ந்திருப்பதாய்
சென்று	கிட்டி	தே	தேன்நிறைந்த
அடைந்தவர்தமக்கு	அநந்ய கதிகளாய் ஆச்ரயித்தவர்கள் விஷயத்தில்	மலர்	புஷ்பங்களை யுடைத்தான
		பொழில்	சோலைகளாலே
தாய்மனத்து	மாதாவினுடைய மநஸ்ஸுபோலே	சூழ்	சூழப்பட்ட
		நாங்கைநல்நடுவுள்செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே,	
இரங்கி	கரைந்து		
அருளினை	க்ருபையை	அடியேன் நான் கண்டுகொண்டுய்ந்தொழிந்தேன்.	
கொடுக்கும்	செய்யாநின்ற		(ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தீமனத்தித்யாதி) தண்ணியநெஞ்சையுடைய ராக்ஷஸருடைய. †ஜநநி என்று வாசிவைத்து ப்ரதிபத்திபண்ணமாட்டாத பொல்லாத நெஞ்சையுடைய ராக்ஷஸர்மிடுக்கைப்போக்கினவனே! என்று. (சென்றடைந்தவர்தமக்கு) "அப்படியே எங்கள் ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கி ரக்ஷிக்கவேணும்" என்று கிட்டினவர்களுக்கு, தாயினுடைய நெஞ்சின்படியே இரங்கி, †"புறம்பொரு புகலின்

றிக்கே நம்பக்கலிலேவந்து கிட்டினவர்களிறே!" என்று ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளும் சக்ரவர்த்தித்திருமகனே.

(சயமே) ஸ்வயமென்றபடியாய், அவன் தானேவந்து வாதநுக கிறவென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஜயஶப்தமாய், சொன்னசொன்னவிஜயங்களெல்லாம் பொறுக்கும்படி யிருக்கிற திருநாங்கூரென்னுதல்; (சயமேதேமலர்ப்பொழில்)†ஸமூஹமானதேமலர்ப்பொழிலையுடையவென்னுதல். (காமனைப்பயந்தான்றன்னை) நாட்டிலழகுக்குத்தன்னை மதிக்கும்படி திரிவான்காமனிறே; அவனுக்குங்கூட உத்பாதகனானவனை, சேஷபூதனான நான்கண்டுகொண்டு. ... ... (௫)

அ௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீமனத்தித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் விபவத்திலே நெஞ்சு செல்லுகையாலே, விபவந்தான் பலபடி யிருக்கையாலே அவற்றில் ராமக்ருஷ்ணவதாரங்களைப் பேசி யநுபவித்துக் களிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கீழ்ச்சொன்ன நெஞ்சின்தண்மையை விவரிக்கிறார் (ஜநநியித்யாதி). அடைந்தவர்க்கு என்னாதே, "தமக்கு" என்கையாலே ஆகிஞ்சந்யாநந்ய கதித்வங்களாகிற தானான தன்மை தோற்றுகையாலே, அத்தை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (புறம்பித்யாதி).

"சயம்" என்றது-ச (ங) யசப்தமாக மூன்றும்யோஜனை யருளிச்செய்கிறார் (ஸமூஹமான வித்யாதி). ... ... (௫)

மூ.—மல்லை மா முந்நீரதர்பட மலையா
லணைசெய்து மகிழ்ந்தவன்றன்னை
கல்லின்மீதியன்றகடிமதி ளிலங்கை
கலங்க வோர்வாளி தொட்டானைச்
செல்வநான்மறையோர் நாங்கை நன்னடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
அல்லிமாமலராள்தன்னொடுமடியேன்
கண்டுகொண்டல்லல் தீர்ந்தேனே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மல்லை	ஸம்ருத்தமான	மகிழ்ந்தவன்தன்னை	ஸந்தோஷித்தவனை
மா	ஸம்பத்தையுடைய		[லையின்மேலே
முந்நீர்	ஸமுத்ரமானது	கல்லின்மீது	த்ரிகூடமென்கிற ம
அதர்பட	வழிபடும்படியாக	இயன்ற	கட்டப்பட்ட
மலையால்	பர்வதங்களினால்	கடி	ரக்ஷையான
அணைசெய்து	அணைகட்டி	மதிள்	ப்ராகாரத்தையுடைய

இலங்கை	லங்கையானது	நாங்கைநல்நடுவுள் செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே,	
கலங்க	வ்யாகுலமாகும்படி	அல்லி	இதழ்களையுடைய
ஓர்	அத்விதீயமான	மா	ஶ்லாக்யமான
வாளி	பாணத்தை [னை,	மலராள் தன்	கமலப்பூவில் வாஸம்
தொட்டானை	ஸ்பர்சித்து விட்டவ	ஞெடும்	செய்கிற பெரியபி ராட்டியோடு கூட
செல்வம்	ஸம்பத்தையுடைய		
நால்மறை	நாலு வேதங்களையு	அடியேன் கண்டுகொண்டு	
யோர்	மோதின ப்ராஹ்ம	அல்லல்	து:கமானது
	ணருடைய	தீர்ந்தேன்	தீரப்பெற்றேன். (௬)

வ்யா.—ஆரும்பாட்டு. (மல்லையித்யாதி) நிரவதிகமான ஸம்பத்தையுடைத்தாய்ப் பரந்திருந்துள்ள, முந்நீருண்டு-கடல், அதுவழிபடும்படியாக, †ரத்நாதிகளால் குறைவற்றிருக்குமிறே. நீரிலேயாழக்கடவமலையாலே மல்லைமாமுந்நீரதர்படவணைசெய்து, †லீலாரஸமநுபவித்து ஹ்ருஷ்டனானவனை. த்ரிகூடசிகரத்திலேயிறே லங்கை; அதுக்கு மேலே, அரணாகப்போரும்படி மதிளையுடைத்தான லங்கை †ஒருவர் கூறை எழுவருடுக்கும்படி, கைக்கெட்டிற்றோம்பை விட்டவனை.

நிரவதிகமான ஸம்பத்தையுடைய ப்ராஹ்மணருடைய. (அல்லியித்யாதி) அவர்களைஶ்வர்யத்துக்கு நிதாநபூதையான பெரியபிராட்டியாரோடேகூடக் காணப்பெற்று, ஸாம்ஸாரிக ஸகல துரிதங்களும் தீரப்பெற்றேன்.... ... ... (௬)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (மல்லையித்யாதி) ஸ்ரீமனத்தரக்கர்திற லழித்தப்ரகாரந் தன்னை யநுஸந்தித்து மகிழ்கிறுரென்று ஸங்கதி.

கடலுக்கு ஸம்பத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (ரத்நாதிகளாலித்யாதி). "தன்னை" என்றதால் பலிதம் (லீலாரஸ மநுபவித்து) என்றது. "கலங்க" என்றதினர்த்தம் (ஒருவர் கூறையித்யாதி). ... (௬)

மூ.—வெஞ்சினக்களிறும் வில்லொடுமல்லும்
வெருண்டிறுத்தடர்த்தவன் றன்னைக்
கஞ்சனைக்காய்ந்த காளை யம்மானைக்
கருமுகில் திருநிறத்தவனைச்
செஞ்சொல் நான்மறையோர் நாங்கைநன்னடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
அஞ்சநக்குன்றம் நின்ற தொப்பானைக்
கண்டுகொண்டல்லல்தீர்ந்தேனே.. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்	க்ரூரமான	கரு	நீலவர்ணமான
சினம்	கோபத்தையுடைய	முகில்	மேகம் போன்ற
களிறு	குவலயாபீடத்தை	திருநிறத்தவனை	ஸ்லாக்யமான மேனியை யுடையனாய்
வெகுண்டும்	கோபித்தும்	அஞ்சனக்குன்றம்	மைமலை யானது
வில்	தநுஸ்ஸை	நின்றது ஒப்பானை	நின்றாப்போல் ப்ரகாசியாநின்றவனை,
இறுத்தும்	முறித்தும்	செம் சொல்	அழகிய (யதார்த்தமான) சொல்லையுடையரான
மல்லும்	மல்லர்களையும்		
அடர்த்தவன் தன்னை	நெருக்கினவனுமாய்		
கஞ்சனை	கம்ஸனை		
காய்ந்த	கோபித்து நிரஸித்த	நால்மறையோர் நாங்கைநல் நடுவுள்	
காளை	யுவாவான	செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே	
அம்மானை	ஸ்வாமியாய்	கண்டுகொண்டு உல்லல்தீர்ந்தேன்.	

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வெம்சினமித்யாதி) வெவ்விய சினத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற குவலயாபீடத்தையும், அதுக்கவ்வருகே யிட்டு வைத்த வில்லையும், அதுக்குள்ளாக நிறுத்தின மல்லவர்க்கத்தையும்; குவலயாபீடத்தைச் சீறி; வில்லை முறித்து, மல்லை யடர்த்தவன்றன்னை; அதுக்குள்ளே நின்ற கம்ஸனை நிரஸித்த காளை. பருவம்நிரம்பாத வளவிலேயாய்த்து ஈஸ்வரன் செய்ததைச்செய்தது. கம்ஸனை நிரஸித்து, "ஆஸ்ரிதவிரோதி போகப்பெற்றோம்" என்று ஸ்ரமஹரமான வடிவோடே நின்றவனை.

(செஞ்சொலித்யாதி) செவ்வியசொல்லையுடையராய்த்து அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணரிருப்பது. கண்டபடியே சொல்லக்கடவராய், பூதஹிதமே சொல்லக்கடவரான ப்ராஹ்மணர். (அஞ்சநம்) கண்டார்கண் குளிரும்படி ஓரஞ்ஜநகிரி நின்றாப்போலே நிற்கிறவனை. ... (எ)

அரு.— ஏழாம்பாட்டு. (வெஞ்சினமித்யாதி) "காமனைப்பயந்தான்" என்று ப்ரஸ்துதமாய், அந்தக்ருஷ்ணாவதாரத்தில பதாநபரம்பரைகளிலே திருவுள்ளம் மூண்டு, மேல் மூன்றுபாட்டிலும் அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராகிறாரென்று ஸங்கதி.

"அம்மானை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பருவமித்யாதி).... (எ)

மூ.—அன்றியவாணனாயிரந்தோளும்
துணியவன்று ஆழி தொட்டானை
மின்திகழ்குடுமி வேங்கடமலைமேல்
மேவிய வேத நல் விளக்கைத்

தென்திசைத் திலதமனையவர் நாங்கைச்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
மன்றது பொலிய மகிழ்ந்து நின்றானை
வணங்கி நான் வாழ்ந்தொழிந்தேனே. (௮)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்றிய	கோபித்த (கலஹித்த)	விளக்கை	தீபம்போலேஸ்வயம்
வாணன்	பாணாஸுரனுடைய		ப்ரகாசனாய் [யில்
ஆயிரம் தோ	ஆயிரம் தோள்களும்	மன்று	(பாகவத) கோஷ்டி
ளும்		அது	அந்த கோஷ்டியா
துணிய	அறுந்துவிழும்படி		னது [க
அன்று	அக்காலத்திலே	பொலிய	ஸம்ருத்த மாம்படியா
ஆழி	ஸுதர்சநத்தை	மகிழ்ந்து	ஸந்தோஷித்து
தொட்டானை	ஸ்பர்சித்து ப்ரயோகி	நின்றானை	எழுந்தருளி யிருக்கு
	த்தவனாய்		மவனை,
மின்	ஒளி	தென்திசை	தென்திக்குக்கு
திகழ்	விளங்காநின்ற	திலதமனையவர்	திலகம்போலே ப்ர
குடுமி	சிகரங்களையுடைய		காசகரான ப்ரா
வேங்கடமலை	திருவேங்கடமென்னு		ஹ்மணோத்தமரு
மேல்	ம் திருமலையின்		டைய
	மேல் [கிறவனாய்	நாங்கைச்செம்பொன்செய்கோயிலி	
மேவிய	நித்யவாஸம் பண்ணு	னுள்ளே,	
வேதம்	வேதப்ரதிபாத்யனாய்	வணங்கி	ஆய்ரயித்து
நல்	விலக்ஷணமான	நான்வாழ்ந்தொழிந்தேன். (அ)	

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அன்றியவித்யாதி) †தன்போரோடே பகைத்த பாணனுடைய தோள்களாயிரமும் கழியும்படி அன்று திருவாழியை ஸ்பர்சித்தவனை. "இன்னமும் பாணன்போல்வார் விரோதிகள்வந்து முனைக்கில் செய்வதென்?" என்று, மின்விளங்காநின்றுள்ள சிகரத்தையுடைத்தான திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற வேதைகஸமதிகம்யனாய், ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஸ்வரூபத்தை யுடையனாயுள்ளவனை.

தெற்குதிக்குக்குத் திலகம்போலே யிருக்கிறவர்களுடைய. (மன்றதுபொலியமகிழ்ந்துநின்றானை)எல்லாரும் திரளுமிடத்திலே, அவ்விடம் ஸம்ருத்தமாம்படியாகப் பரமபதவிபூதியிற்போலே நிரவதிகப்ரீதியுக்தனாயுள்ளவனை. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (அன்றியவித்யாதி) பாலோடு சர்க்கரையைச் சேர்த்துப் பருகுவாரைப்போலே, க்ருஷ்ணாவதாராநுபவத்தில் திருவேங்கடமுடையானையும் சேர்த்தநுபவிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

"அன்றிய" சீறிய என்றுய், அருளிச்செய்கிறுர் (தன்னித்யாதி). (அ)

மூ.—களங்கனிவண்ணு கண்ணனே என்றன்
கார்முகிலே என நினைந்திட்டு
உளங்கனிந்திருக்குமடியவர் தங்க
ளுள்ளத்துளூறிய தேனைத்
தெளிந்த நான்மறையோர் நாங்கை நன்னடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
வளங்கொள் பேரின்பம் மன்னி நின்றுனை
வணங்கி நான் வாழ்ந்தொழிந்தேனே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
களங்கனி	களாப்பழம்போன்ற	உள்ளத்துள்	ஹ்ருதயத்தில் [இற
வண்ணு	வர்ணத்தையுடையவனே!	ஊறிய	ஊற்றுமாறுதே யிருக்
		தேனை	தேன்போலே போக்யபூதனுய்
கண்ணனே	க்ருஷ்ணனே! [நின்ற	வளம்கொள்	அழகையுடைத்தாய்
என்றன்	எனக்கு ப்ரகாசியா	பேர் இன்பம்	அபரிச்சிந்நமான ஆநந்தத்தை
கார்முகிலே	வர்ஷாகால மேகம்போல் ஸ்ரமஹரமான வடிவை யுடையவனே!	மன்னி	அடைந்து
		நின்றுனை	எழுந்தருளி யிருக்குமவனை,
என	என்று	தெளிந்த	தத்வார்த்தநிஸ்சயமுடையரான
நினைந்திட்டு	த்யாநித்து	நான்மறையோர் நாங்கை நன்னடுவுள் செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே	
உளம்	ஹ்ருதயமானது		
கனிந்திருக்கும்	பக்வமாயிருக்கிற		
அடியவர் தங்கள்	சேஷபூதருடைய	நான்வணங்கிவாழ்ந்தொழிந்தேன்.	

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (களங்கனியித்யாதி) சிவந்திருத்தல் வெளுத்திருத்தல் செய்கையன்றிக்கே கண்ணுக்குக்குளிர்ந்து களாப்பழம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவனே!, க்ருஷ்ணனே! ஸ்ரமஹரமான வடிவை எனக்கு முற்றூட்டாக்கினவனே! என்று நினைந்து, ஹ்ருதயமானது பக்வமாயிருக்கும் சேஷபூதருடைய ஹ்ருதயத்திலே யூறின தேன்போலே நிரதிசயபோக்யனானவனை,

(தெளிந்த) ஒருகால் "ஸர்வேஸ்வரன் ரக்ஷகன்" என்றிரா, மற்றொருபோது "வேறொன்று ரக்ஷகம்" என்றிருக்கை யன்றிக்கே, என்றுமொக்க "ஸர்வேஸ்வரனே நமக்கு ரக்ஷகன்" என்று தெளிந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணர். அழகியதாய் நிரவதிகமான ஆநந்தத்தை யுடையவனுய் நிற்கிறவனை. ... ... (௯)

அ௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (களங்கனியித்யாதி) பாலும் சர்க்கரையு மநுபவித்தவன் அதில் ரஸ்யதாதிசயத்தைக் கொண்டாடுமாபோலே, தமக்கினிதாகையாலே எல்லார்க்கும் ரஸித்தவனென்றுகொண்டு, இப்படி பரமபோக்யத்தைப் பெறுகையாலே க்ருதார்த்தராய் ஆநந்திக்கிறு ரென்று ஸங்கதி. ... ... (௯)

மூ.—தேனமர் சோலை நாங்கை நன்னடுவுள்
செம்பொன்செய்கோயிலினுள்ளே
வானவர்கோனைக் கண்டமை சொல்லும்
மங்கையார் வாள் கலிகன்றி
ஊனமில் பாடலொன்பதோடொன்று
மொழிவின்றிக் கற்று வல்லார்கள்
மானவெண் குடைக்கீழ் வையகமாண்டு
வானவராகுவர் மகிழ்ந்தே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேன்	வண்டுகள்	சொல்லும்	ப்ரதிபாதியா நின்றவராய்
அமர்	நிறைந்த [தான		
சோலை	பொழில்களையுடைய	மங்கையார்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ரக்ஷகமான
நாங்கை	திருநாங்கூரில்		
நல்	அழகியதான [ளுள்ள	வாள்	வலிய வாளையுடையரான
நடுவுள்	மத்யப்ரதேசத்தி		
செம்பொன் செய் கோயிலினுள்ளே	செம்பொன் செய் கோயிலென்கிற திவ்யதேசத்திலே	கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய
		ஊனம் இல்	லக்ஷணங்களில்குறை
		பாடல்	பாசுரமான [வற்ற
வானவர்	நித்யஸூரிகளுக்கு	ஒன்பதோடு ஒன்றும்	(இப்)பத்துப்பாட்டுக் கலையும்
கோனை	ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனை [யை	ஒழிவு இன்றி	பதவாக்யங்களொன்றும் தவருமல்
கண்டமை	ஸாக்ஷாத்கரித்த படி		

கற்று வல்லார்கள்	அப்யஸிக்க வல்லவர்கள்,	ஆண்டு	பரிபாலநம் பண்ணி (பின்பு)
மானம்	ப்ரப்பை யுடைத்தாய்	மகிழ்ந்து	ப்ரீதியுக்தராய்
வெண்	வெண்மையான [து	வானவர் ஆகுவர்	நித்ய ஸூரிகளோ டொருவராகப்பெறுவர். (க0)
குடைக்கீழ்	குடையின்கீழேயிருந்		
வையகம்	பூமியை		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேனித்யாதி) வண்டுகள் நெருங்கியிருந்துள்ள சோலையையுடைத்தான திருநாங்கூரிலே செம்பொன்செய் கோயிலினுள்ளே †*அயர்வறுமமரர்களதிபதியைக் கண்டமையாய்த்து சொல்லிற்று. திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு மிடுக்கான வாளை யுடையரான ஆழ்வார், லக்ஷணங்களில் குறையறச் சொன்னபத்தும், †ஒன்றும் ‡வழுவவிடாதே அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், †பரப்பையுடைத்தான வெண்கொற்றக் குடைக்கீழே, பூமியையடைய பாகவதசேஷமாக்குகைக்காக நிர்வஹித்து, அநந்தரம் நிரவதிக ப்ரீதியுக்தராய், நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாகப்பெறுவர். ... ... (க)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அந.—பத்தாம்பாட்டு. (தேனமரித்யாதி) முதற்பாட்டில் "பேரருளாள னெம்பிரானை" என்று உபக்ரமித்து நிகமத்தில் "வானவர்கோனை" என்று உபஸம்ஹரிக்கையாலே, தேவராஜாபிதா(ஸ்ரீ)நமுடைய தேவப்பெருமானைத் தாம் செம்பொன்செய் கோயிலில் கண்டாராக வருளிச்செய்தாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அயர்வறுமித்யாதி). போ(ஸ்ரீ)கமண்டபத்தை "நலமுடையவன்" என்றும், *அருள் கொடுக்கும்படிக்கேழில்லாப்பெருமானை "அருளினன்" என்றும், கோயில் திருமலைகளி லெம்பெருமானை யநுஸந்தித்த வநந்தரம், பெருமாள்கோயில் தேவராஜனை "அயர்வறு மமரர்களதிபதி" என்றருளிச்செய்தாரிறே என்று திருவுள்ளம்; இங்ஙனன்றாகில், "கண்டமையாய்த்து சொல்லிற்று" என்னவொண்ணாது; பரமபதநாதனைச் சொல்லிற்றென்றால், கண்ணாலேகாணவும் கூடாது, "தொழுது" என்னவும் கூடாதிறே தேசவிப்ரகர்ஷத்தால்; ஆகையால் இங்ஙனே நிர்வஹிக்க வடுக்கும், "உய்ந்தொழிந்தேனே" "வா

---

‡ (பா) விழவிடாதே.

ழ்ந்தொழிந்தேனே" "அல்லல் தீர்ந்தேனே" என்கிற ஒன்பதுபாட்டு மொருதட்டும், ப(ஃ)லஶ்ருதியான விப்பாட்டு ஒருதட்டுமாகத் திருவுள்ளம் பற்றி "ஒன்பதோடொன்றும்" என்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச் செய்கிறார் (ஒன்றும் வழுவவிடாதே) என்று. இத்தால் இத்திருமொழியெல்லாம் ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தால் சொன்னதாகையாலே எல்லாமநுஸந்திக்கத்தக்கதென்றதாய்த்து. "மானம்" என்று அளவாய் (பரப்பையுடைத்தான) என்றது. (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து மூன்றாம்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து - நாலாம் திருமொழி

மாற்றரசர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநஶீலனாய் ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் திருத்தெற்றியம்பலத்திலே நம்முடைய விரோதியைப்போக்கி †நம்மையடிமை கொள்ளுகைக்காக வந்து நின்றானென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார். ... ... *

அரு.—மாற்றரசர் ப்ரவேசம் (நம்மை யடிமைகொள்ளுகைக்காக வந்து நின்றானென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்) என்றது - "என்செங்கண்மால்" என்று பாட்டுத்தோறும் சொன்னத்தைப்பற்ற. ... ... *

மூ.—மாற்றரசர் மணிமுடியும் திறலும் தேசும்
மற்றவர்தம் காதலிமார் குழையும் தந்தை
கால் தளையு முடன்கழல வந்து தோன்றிக்
கதநாகம் காத்தளித்த கண்ணர்கண்டீர்
நூற்றிதழ்க்கொளரவிந்தம் நுழைந்த பள்ளத்
திளங்கமுகின் முதுபாளை பகுவாய் நண்டின்
சேற்றளையில் வெண்முத்தம் சிந்து நாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
பள்ளத்து	பள்ளத்திலே முளைத்த	வெண்முத்தம்	வெளுத்தமுத்துக்களை
நூறு இதழ் கொள்	அநேகம் இதழ்களையுடைய	சிந்து	இறையாநின்ற
அரவிந்தம்	தாமரைப் பூக்களானவை	நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலுள்ள
நுழைந்த	ப்ரவேசித்த	திருத்தெற்றியம்பலத்து	திருத்தெற்றியம்பலமென்கிற திவ்யதேசத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற
பகுவாய்	பெரியவாயையுடைய	என்	எனக்கு ஸ்வாமியாய்
நண்டின்	நண்டினுடைய	செங்கண் மால்	சிவந்த கண்களையுடையனான ஸர்வேஶ்வரன்,
சேறுஅளையில்	சேற்றை யுடைத்தான வளையிலே	மாற்று அரசர்	சத்ருக்களான துர்யோதநாதிகளுடைய
இளங்கமுகின்	இளையதான பாக்குமரங்களுடைய		
முதுபாளை	முற்றின பாளையானது		

மணி	மாணிக்கங்களிழைத்	கால்	காலிலேகட்டப்பட்ட
முடியும்	கிரீடங்களும் [த	தளையும்	விலங்கும்
திறலும்	ப(ப)லமும்	உடன்	ஒருபொழுதே
தேசும்	மதிப்பும்	கழல	கழன்று விழும்படியாக
மற்று	அதுக்குமேலே		
அவர்தம்	அந்த துர்யோதநாதிகளுடைய	வந்து	பரமபதத்தில் நின்றும் வந்து
காதலிமார்	ஸ்த்ரீகளின்	தோன்றி	அவதரித்தவனுமாய்
குழையும்	காதணியோடுகூடின மங்கள ஸூத்ராதிகளும்	கதம்	கோபத்தையுடைய
		நாகம்	கஜேந்த்ராழ்வானை
		காத்து	ரக்ஷித்து
தந்தை	(தன்) தகப்பனுரான வஸுதேவருடைய	அளித்த	க்ருபைபண்ணின
		கண்ணர்	தயாவானுன க்ருஷ்ணன்
		கண்டீர்	கிடீர். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (மாற்றரசரித்யாதி) (க)†“த்விஷதந்நம் நபோக்தவ்யம் த்விஷந்தம் நைவபோஜயேத்-த்விஷதந்நம் நபோக்தவ்யம் த்விஷந்தம் நைவ போஜயேத்” என்று பாண்டவர்களுக்கு சத்ருக்களான துர்யோதநாதிகளை “நீங்களெனக்கு சத்ருக்கள்; உங்கள் சோறுமெனக்குண்ணலாகாது, உங்களுக்கு என்னை (பு)புஜிப்பிக்கவுமாகாது” என்றருளிச்செய்தபடியே, தனக்கு மாற்றுரான துர்யோதநாதிகளுடைய, ரத்நங்களாலே சமைக்கப்பட்ட முடியும், மிடுக்கும், திக்விஜயம் பண்ணிப்பெற்ற மதிப்பும். (மற்றவரித்யாதி) (உ) †‡“சந்தமர்குழலாள்”என்னும்படியே - அவர்கள் ஸ்த்ரீகளுடைய மங்களஸூத்ரமும். (தந்தை கால்தளையுமுடன் கழலவந்துதோன்றி) ஸ்ரீவஸுதேவர்காலில்தளையும், இவையெல்லாம் போம்படியாக வந்தவதரித்து. (கதநாகம்) சீற்றத்தையுடைய ஆனையை ரக்ஷித்த கண்ணர்கிடீர். †சீற்றமாவது- முதலையாலேயிடர்பட்டவளவிலேவந்து உதவிற்றிலன் என்று “எனக்கு நான் கடவேனுயிடர்பட்டேனே, ஒருவரில்லாதாரைப்போலே † இடர்படுவதே!” என்று.

†“நாற்றிதழ்க்கொள்”என்று பாட்டைமுடியச்சொல்லி†;†பள்ளத்திலே அநேகமிதழ்களை யுடைத்தாயிருந்துள்ள தாமரையிலே நுழைந்த பகுவாய்நண்டினுடைய சேற்றளையிலே இளங்கமுகினுடைய முதுபாளையானது வெண்முத்தைச் சிந்தாநின்றுள்ள திருநாங்கூர்.

(க) பார-உத்யோ. (உ) க௦-எ-ரு. ‡ (பா) சந்தமல்.

†அன்றிக்கே,(பருவாய் இளங்கமுகின்முதுபாளை) பக்வமான வாயையுடைத்தாயிருந்துள்ள இளங்கமுகினுடைய முதுபாளை என்று கமுகுக்கு விசேஷணமாய், நண்டினுடைய சேற்றளையிலே என்னவுமாம். †அன்றிக்கே, பள்ளத்திலே யுண்டாயிருந்துள்ள நூற்றிதழ்க் கொளரவிந்தமானது நுழைந்த பருவாய் நண்டின் சேற்றளையிலே; †தாமரையானது நண்டினுடைய சேற்றளையிலேநுழைந்து அலர்ந்து தன் பரிமளத்தைக்கொடுக்க, இளங்கமுகின் முதுபாளை வெண்முத்தைச் சிந்துகிற திருநாங்கூரென்னவுமாம்... ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (மாற்றரசரித்யாதி) (க) "ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி - நமே த்வேஷ்யோஸ்தி"என்ற கண்ணனுக்கு மாற்றருண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (த்விஷந்தமித்யாதி). மற்று-அது ஒழிய வென்று சப்தார்த்தமாய், அவர் தம் காதலிமாருண்டு-அந்த துர்யோதநாதிகளுடைய ஸ்த்ரீகள், குழை-காதுப்பணியும்; அது உபலக்ஷணமாய், மங்கள ஸூத்ரமுமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (சந்தமலித்யாதி)."சந்தமல் குழலாளலக்கண் நூற்றுவர்தம் பெண்டிரு மெய்தி நூலிழப்ப" என்றதில், "நூலிழப்ப" என்றதிலே நோக்கு. முதலையின்மேல் சீற்றமென்றால் காத்தளிக்கைக்கு ஹேதுவாகாமையால், சீற்றத்தை விவரிக்கிறார் (சீற்றமித்யாதி). (பவேதே) என்ற வநந்தரம், உண்டாமது என்று சேஷம்.

அந்வயப்ரகாரத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (நூற்றிதழித்யாதி). (சொல்லி) என்ற வநந்தரம், அந்வயித்துக்கொள்வது என்று சேஷம். தமக்கநுபா(வ்)வ்யரான் திருத்தெற்றியம்பலத்தி லெம்பெருமானுக்கு விரோதி நிரஸநசீலதை முதலான குணங்களை அநுஸந்திக்கைக்காக இவற்றை யநுஸந்திக்கையாலே உத்தேஸ்யம் முன்னாக வநுஸந்திக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, பூர்வார்த்தம் பின்பநுஸந்திப்பதென்று மருளிச்செய்ததென்று கொள்வது."பள்ளத்து-நூற்றிதழ்க் கொளரவிந்தத்திலே நுழைந்த, பருவாய்-பெரிய வாயையுடைய, நண்டினுடைய சேறுடையவளையிலே - இளங்கமுகின் முதுபாளை-வெண்முத்தம் சிந்து நாங்கூர்" என்று முதலொரு யோஜநை யருளிச்செய்கிறார் (பள்ளத்திலே யித்யாதி). இத்தால்-பகவச்சரணாரவிந்தங்களிலே புக்க ஜந்துவின் ஸம்பந்திகளிடத்தில் பஞ்சவிம்சதி வார்ஷிகரான ஸூரிகள் ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுவரென்று ஸ்வாபதேசம் த்வநிக்கும். "பருவாய்-இளங்கமுகின் முதுபாளை-பள்ளத்து-நூற்றிதழ்க்கொளரவிந்தத்தில் நுழைந்த-நண்டின் சேற்றளையில் வெண்முத்தம் சிந்துநாங்கூர்" என்று யோஜநாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே பருவாயித்யாதி). த்வந்யர்த்தம்-பூர்வவத். "பள்ளத்து-நூற்றிதழ்க் கொளரவிந்

(க) கீதை-௧௬-௨௬.

தமானது தான் நுழைந்த-பகுவாய் நண்டின் சேற்றளையில்- இளங்கமு
கின் முதுபாளையானது - வெண்முத்தம் சிந்து நாங்கூர்" என்று மூன்றும்
யோஜனையருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே பள்ளத்திலே யித்யாதி). இப்
போது பகவச்சரணாரவிந்த திவ்யபரிமளம் யாதொரு ஜந்துவிடத்திலுண்
டாகிறது, அங்கு ஸூரிகள் ப்ரஸாதமும் குறைவற வுண்டாமென்று த்வநி.
அரவிந்தமளையில் நுழைந்தமை பாளைமுத்துச் சொரிகைக்கு ஹேதுவென்
னு மிடத்தைக் காட்டுகிறார் (தாமரையான தித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—பொற்றொடித் தோள் மடமகள் தன் வடிவுகொண்ட
பொல்லாத வன் பேய்ச்சி கொங்கை வாங்கிப்
பெற்றெடுத்த தாய் போல் மடுப்ப வாரும்
பேணா நஞ்சுண்டுகந்த பிள்ளைகண்டீர்
நெற்றொடுத்த மலர் நீலம் நிறைந்த சூழல்
இருஞ்சிறைய வண்டொலியும் நெடுங்கணார்தம்
சிற்றடிமேல் சிலம்பொலியும் மிழற்று நாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (உ)

பதம்.	உரை.
நெல்	நெல்கதிர்களின் மேலே [கட்டப்பட்ட
தொடுத்த	வரிசை வரிசையாகக்
நீலம் மலர்	கருநெய்தல் புஷ்பங்களாலே
நிறைந்த	பரிபூர்ணமான
சூழல்	பர்யந்த ப்ரதேசங்களிலே
இரும்	அழகியதான [ன
சிறைய	சிறகுகளை யுடைத்தா
வண்டு	வண்டுகளினுடைய
ஒலியும்	சப்தமும்
நெடும்	தீர்க்கமான
கணார்தம்	கண்களை யுடையராண் ஸ்த்ரீகளுடைய
சிறு	சிறிதான [த
அடிமேல்	பாதங்கள் மேலணிந்
சிலம்பு	தண்டைச் சிலம்பினுடைய

பதம்.	உரை.
ஒலியும்	சப்தமும் [கின்ற
மிழற்று	அவ்யக்தமாக ஒலியா-
	நாங்கூர்த்திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மால்,
பொன்	ஸ்வர்ணமயமான
தொடி	முன்கை வளைகளையுடைய
தோள்	புஜங்களையுடையளாய்
மடம்	ஆத்மகுண ஸம்பந்நையான
மகள் தன்	யசோதையினுடைய
வடிவு	ரூபத்தை
கொண்ட	பரிக்ரஹித்துக்கொண்டு வந்தவளாய்
பொல்லாத	துஷ்டையாய்
வன்	க்ரூரஹ்ருதயையான
பேய்ச்சி	பூதனையானவள்
கொங்கை	(தன்) ஸ்தநத்தை

வாங்கி	கச்சையில் நின்றும் வெளியிலே யெடுத்து	ஆரும்	ஒருவரும்
பெற்றெடுத்த	பெற்றெடுத்த	பேணு	ஆதரியாத
தாய்போல்	மாதாவைப்போலே	நஞ்சு	(அந்த ஸ்தநத்திலுண்டான) விஷத்தை
மடுப்ப	(இவன்வாயில்) கொடுக்க, (அப்பொழுது)	உண்டு	அமுதுசெய்து
		உகந்த	ஸந்தோஷித்த
		பிள்ளைகண்டீர்	பாலன் இடீர். (௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொற்றொடி) பொன்னாலேபண்ணப்பட்ட முன்கையில் வளையையுடைய தோளையுடையளாய், ஆத்மகுணோபேதையாயிருந்துள்ள யசோதைப்பிராட்டி "பிள்ளைமநஸ்ஸுவாடும்" என்று மாறுதேயொப்பித்த வொப்பனையை யநுகரித்த. (வடிவுகொண்ட பொல்லாதவன்பேய்ச்சி)†எவ்வடிவை எவ்வடிவுடையவளநுகரிக்கிறாள்!. †பொல்லாதவன்பேய்ச்சி-தான்; அவள் - பொற்றொடித்தோள்மடமகள். (கொங்கைவாங்கிப் பெற்றெடுத்ததாய்போல்மடுப்ப) தன்முலையைப்பிடித்துப்பெற்றெடுத்த தாய்போல் கொடுக்க. (ஆரும்பேணாநஞ்சுண்டுகந்தபிள்ளைகண்டீர்) ஒருத்தரும் விரும்பாத நஞ்சையுண்டு அறிவு குடிபுகுராமையாலே யுகந்தபிள்ளைகண்டீர். அறிவு நடையாடில் செய்யுமதன்றிறே.

(நெற்றொடுத்த)நெல்லின்மேலே தொடுத்த பூக்களையுடைத்தான குவளையானது†நிறைந்த சூழலிலே,அழகிய சிறகையுடைத்தான வண்டினுடைய ஒலியும், விலக்ஷணமான கண்ணையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய சிற்றடிமேல் சிலம்பொலியும். (மிழற்றுநாங்கூர்) இரண்டும், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாத நிரம்பா மென்சொற்களாகையாலே, சிலம்பொலிக்கும் வண்டினுடைய ஒலிக்கும் வாசி தெரிக்கப்போகிறதில்லை. ... ... (௨)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பொற்றொடியித்யாதி) பூபா (भूभा) ரநிரஸநார்த்தமாக வஸுதேவர் காலில் விலங்கு கழல வந்தவதரித்தபடியை யருளிச்செய்து, இனி வளர்ந்தவிடத்தில் செய்த வபதாநங்களில் ப்ரதமம்செய்த பூதநாநிரஸநத்தின் படியை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

மடமகள் வடிவுகொண்ட என்ன வமைந்திருக்க, "தன்" என்றத்தாலே-அவளுக்கஸாதாரணமான வேஷங்கொள்ளுகை எங்ஙனே என்று ஆழ்[illegible] அப்போதேபோலே இருவுள்ளமென்று அத்தைக் காட்டுகிறார் (எவ்

வடிவை யித்யாதி). கீழ்வாக்ய விவரணம் (பொல்லாத வித்யாதி). (நிறைந்த சூழலிலே) என்றது-புஷ்பங்கள் நிறைந்த பர்யந்தங்களிலே என்றபடி. ... ... (௨)

மூ.—படலடைத்த சிறு குரம்பை நுழைந்து புக்குப்
பசு வெண்ணெய் பதமாரப் பண்ணை முற்றும்
அடலடர்த்த வேற்கண்ணார் தோக்கை பற்றி
யலந்தலைமை செய்துழலு மையன்கண்டீர்
மடலெடுத்த நெடுந்தெங்கின் பழங்கள் வீழ
மாங்கனிகள் திரட்டுருட்டா வருநீர்ப் பொன்னி
‡திடலெடுத்து மலர் சுமந்தங்கிழியுநாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (௩)

பதம்.	உரை.
மடல் எடுத்த	பாளைகளாலே மிகுந்ததாய்
நெடு	உயர்ந்திருந்துள்ள
தெங்கின்	தென்னை மரங்களில் நின்றும்
பழங்கள்	பழங்களானவை
வீழ	(தன்மேல்) விழ (அதிலே உதிர்ந்த)
மாங்கனிகள்	மாம்பழங்களை
திரட்டு	கும்பலாகச் சேர்த்து
உருட்டா	உருட்டிக்கொண்டு
வரு	வாராநின்ற
நீர்	ஜலத்தையுடைய
பொன்னி	காவேரியானது
திடல்	மேடுகளை
எடுத்து	எடுத்துவிட்டு
அங்கு	முன் மேடாயிருந்த அந்த ப்ரதேசங்களிலே
மலர்	புஷ்பங்களை [வந்து
சுமந்து	வஹித்துக்கொண்டு
இழியும்	இழியாநின்ற

பதம்.	உரை.
நாங்கூர்த் திருத்தெற்றி யம்பலத்தென் செங்கண்மால்,	
பசுவெண்ணெய்	அப்போது கடைந்து வைத்த வெண்ணெயை
பதம்	பக்வமாக (பக்வமழிவதற்கு முன்னே)
ஆர	அமுதுசெய்கைக்காக
படல்அடைத்த	தட்டி யடைத்துவைத்த
சிறு	சிறிதான
குரம்பை	குடிசைகளில்
நுழைந்து	ப்ரவேசித்து
புக்கு	உள்ளெங்கும் ஆராய்ந்துகொண்டு புகுந்து
அடல்அடர்த்த	யுத்தோந்முகமான
வேல்	வேல்போலே தீக்ஷ்ணமான

‡ (பா) திடரெடுத்து.

கணூர்	கண்களையுடையரான இடைச்சிகளுடைய	செய்து	பண்ணி
		பண்ணைமுறும்	இடைச்சேரி யெங்கும்
நோக்கை	முன்றானையை	உழலும்	திரியாகின்ற
பற்றி	பிடித்து (இழுத்து)	ஐயன்கண்டீர்	ஸ்வாமி கிடீர். (௩)
அலந்தலைமை	அலமாப்பை		

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (படலிறுத்யாதி) இடைச்சிகள் சிறு குடில்களின் வாசலில் படலைத்திருக்கிவைத்துப்போனால், படலைத் திறந்து நுழைந்துபுக்கு. இவனுக்கு நுழைந்து புகுகையாகையிறே குடிலினுடைய †பெருமை. (பசுவெண்ணெய்பதமார) அன்று கடைந்தவெண்ணெய் செவ்வியழியாமலமுது செய்கைக்காக. ‡(பண்ணை-இடைச்சேரி) (அடலடர்த்த) யுத்தோந்முகமான வேல்போன்ற கண்ணையுடையவர்கள். ஓராளுமொருநோக்கும் நேரான கண்ணை யுடையவர்களுடைய. (பண்ணைமுற்றும்) திரள்களடங்கலும். (நோக்கை பற்றி) அவர்கள் கண்ணாலே †யொடியெறிவர்கள். முன்றானையைப்பற்றி. (அலந்தலைமை)†ஓரூராக ஒருவர்கூறை யெழுவருடுக்கப் பண்ணுமவன் கிடீர்.

(மடலெடுத்த) ஓங்கினமடல்களை யுடைத்தான நெடியதெங்கினுடைய பழம் மாவிலேவிழ, மாம்பழங்களெல்லாமுதிர, அவற்றை வாரித் திரளவிட்டு உருட்டிக்கொண்டுவருகிற நீரையுடைத்தான பொன்னியானது† திடர்களையெடுத்துப் பொகட்டுப் பூக்களைப் பரப்பாநின்றுள்ள திருநாங்கூர். ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (படலிறுத்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் நஞ்சுண்டபடியை யருளிச்செய்த வநந்தரம், அவ்வூரில் வெண்ணெயுண்டபடியை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(பெருமை) என்றது-வ்யதிரேகலக்ஷணயா சிறுமையைச் சொல்லுகிறது. (ஒடியெறிவர்கள்) போகவொட்டாமல் தகைவர்கள். "அலந்தலைமை" அலமாப்பாய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஓரூராக வித்யாதி). 'திடர்களை) மேடுகளை. ... ... (௩)

மூ.—வாராரும் முலைமடவாள் பின்னைக்காகி
வளைமருப்பில் கடுஞ்சினத்து வன்றாளார்ந்த
காரார்திண்விடையடர்த்து வதுவையாண்ட
கருமுகில்போல் திருநிறத்தென்கண்ணர்கண்டீர்

‡ குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

ஏராரும்மலர்ப்பொழில்கள தழுவி யெங்கு
மெழில்மதியைக் கால் தொடர விளங்குசோதிச்
சீராருமணிமாடம் திகழு நாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏர் ஆரும்	பூர்ணமான அழகை யுடைய [தான	பின்னைக்காகி	நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக
மலர்	புஷ்பங்களை யுடைத்	வளை	வளைந்த
பொழில்கள்	சோலைகளிலே [லும்	மருப்பில்	கொம்புகளை யுடைய தாய்
எங்கும்	எல்லா ப்ரதேசங்களி	கடும்	க்ரூரமான
தழுவி	அணைந்துவந்து	சினத்து	கோபத்தை யுடைய தாய்
எழில்	அழகை (பரிமளத் தை) யுடைத்தான	வன்	பலிஷ்டமான
கால்	காற்றானது	தாள் ஆர்ந்த	கால்களையுடையதாய்
மதியை	சந்த்ரனை	கார் ஆர்	(யௌவநத்தினால்) கறுத் திருந்துள்ள
தொடர	போகவொட்டாமல் கால்கட்ட	திண்	த்ருடமான
விளங்கு	(அதினால்) விளங்கா நின்ற	விடை	ருஷபங்களை
சோதி	தேஜஸ்ஸை யுடைத் தாய் [மாய்	அடர்த்து	நெருக்கி நெரித்து
சீர் ஆரும்	ஸம்பத்தினால் பூர்ண	வதுவை ஆண்ட	விவாஹ மங்களத்தை நிர்வஹித்தவனாய்
மணிமாடம்	ரத்நங்களா லிழைத்த மாடங்களாலே	கருமுகில் போல்	காளமேகம்போலே
திகழும்	விளங்காநின்றதான	திருநிறத்து	அழகிய ஸௌந்தர்யத்தை யுடையனாய்
நாங்கூர்த் திருத்தெற்றி யம்பலத்தென் செங்கண்மால், [ட்ட		என்	அவ்வடிவைக் காட்டி என்னை அடிமை கொண்ட
வார் ஆரும்	கச்சாலே தாங்கப்ப		
முலை	ஸ்தநங்களை யுடைய ளாய் [ளான	கண்ணார் கண் டீர்	க்ருஷ்ணன்கிடீர்.(௪)
மடவாள்	மடப்பத்தை யுடைய		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வாராரும்) ப்ராப்தயௌவனையாகை யாலே வாராலே தாங்கப்பட்ட முலையையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக, வளைந்த கொம்புகளை யுடைத்தாய் கடிய சினத்தை யுடைத்தாய் வலியதாள்களையுடைத்தாய் கறுப்பு ஆர்ந்து திண்ணிதான ருஷ

பங்களையடர்த்து விவாஹமங்களத்தை நிர்வஹித்த கருமுகில்போல் திருநிறத்தென்கண்ணர்.

(ஏரார்) அழகார்ந்திருந்துள்ள பூக்களையுடைத்தான பொழிலெங்கும் தழுவி பரிமளத்தை யெறட்டிக்கொண்டு காற்று சந்த்ரனைக்†காற்கட்ட, விளங்காநின்றுள்ள ஜ்யோதிஸ்ஸை யுடைத்தாய் ஸம்பத்து ஆர்ந்து மாணிக்கங்களாலே யலங்கரிக்கப்பட்ட மாடங்கள் திகழுகிற திருநாங்கூர். ... ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே * வேற்கணாரான இடைப்பெண்களெல்லா மொருதட்டும் நப்பின்னை யொருதட்டு மாகையாலே, அவளுக்காக இவன் தன்னைப் பேணுதே விடைகொண்டபடியை யநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(காற்கட்ட) என்றது-பரிமளத்தில் நச்சிப் போக மாட்டாமல் கிடக்கும்படி பண்ணவென்றபடி. ... ... (௪)

மூ.—கலையிலங்குமகலல்குல் கமலப்பாவை
கதிர்முத்த வெண்ணகையாள் கருங்கணுய்ச்சி
முலையிலங்குமொளி மணிப்பூண் வடமும் தேய்ப்ப
மூவாத வரை நெடுந்தோள் மூர்த்திகண்டீர்
மலை யிலங்கு நிரைச் சந்தி மாடவீதி
யாடவரை மடமொழியார் முகத்திரண்டு
சிலையிலங்கி மனம் சிறை கொண்டிருக்கு நாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மலை இலங்கு	மலைகள்போலே விளங்காநின்றதாய்	இரண்டு சிலை	இரண்டு விற்கள்போன்ற புருவங்களானவை
நிரை	வரிசை வரிசையாக	விலங்கி	வளைந்து
சந்தி	ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தித்திருக்கிற	ஆடவரை	நாயகர்களுடைய
மாடம்	க்ருஹங்களை யுடைத்தான	மனம் சிறை கொண்டு	மனஸ்ஸைக் காவலிலே வைத்திருக்கிற
வீதி	வீதிகளிலே	இருக்கும்	
மடம்	அவ்யக்த மதுரமான	நாங்கூர்த்திருத்தெற்றி யம்பலத்தென் செங்கண்மால்,	
மொழியார்	சொற்களையுடைய ஸ்த்ரீகளுடைய	கலை	மேகலையினால்
முகத்து	முகத்திலே விளங்காநின்ற	இலங்கும்	விளங்காநின்றதாய்
		அகல்	விசாலமான

அல்குல்	நிதம்பப்ரதேசத்தை யுடையளாய்	ஒளிமணி	காந்தியையுடைய மாணிக்கங்களாலே செய்யப்பட்ட
கதிர்	கிரணங்களையுடைய		
முத்த	முத்துப்போலே	பூண்	கண்டாபரணமும்
வெண்	வெளுத்த [யளான	வடமும்	முத்துமாலையும்
நகையாள்	தந்தபங்க்திகளையுடை	தேய்ப்ப	(மார்பிலே) உரசாநிற்க (அதினாலே)
கமலப்பாவை	பெரியபிராட்டியினுடையவும் [ய	மூவாத	முறருத - (செவ்வியழியாத)
கருங்கண்	கறுத்தகண்களையுடை		
ஆய்ச்சி	நப்பின்னைப்பிராட்டியினுடையவும்	வரை	மலைபோன்ற
		நெடும்	தீர்க்கமான
		தோள்	புஜங்களையுடைய
முலை	ஸ்தநங்களிலே	மூர்த்திகண்டீர்	ஸ்வாமிகிடீர். (௫)
இலங்கும்	விளங்காநிற்பதாய்		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கலையிலங்கும்) கலைகளிலங்காநின்றுள்ள அகன்ற நிதம்பப்ரதேசத்தை யுடையளாய், ஒளியை யுடைய முத்துப்போலே வெளுத்த தந்தபங்க்தியையுடைய பெரியபிராட்டியார். (கருங்கணாய்ச்சி) அவன் திருமேனியைப் பார்த்தபடியே யிருக்கையாலே திருமேனியில் கறுப்பு கண்ணிலே யூறின நப்பின்னைப்பிராட்டி. (முலையிலங்கும்) இருவருடைய முலைகளிலும் விளங்காநின்றுள்ள வொளியை யுடைத்தான மாணிக்கங்களாலே சமைக்கப்பட்ட ஹாரமானதுவும் த்ரிஸரம் பஞ்சஸரமான முத்துவடமும் உரச, அத்தாலே †மூவாதேயிருக்கிற மலைபோன்ற நெடுந்தோள்மூர்த்தி கண்டீர்.

மலைபோலே யிலங்காநின்ற, நிரையாய் ஒன்றோடொன்று சந்தித்துச் செறிந்திருந்துள்ள மாடங்களை யுடைத்தாயிருந்துள்ள வீதியிலே, மடமொழியார் முகத்திலேநின்ற சிலைகள், ஆடவரை-காந்தரை, விலங்கி, மநஸ்ஸைச் சிறையிட்டுவைக்கிற திருநாங்கூர். சந்தி என்று-ஸாயம்ஸமயத்துக்குப் பேராய், ஸாயம்ஸமயத்திலே காந்தருடைய மநஸ்ஸைச் சிறையிட்டுவைக்கிற திருநாங்கூரென்னவுமாம். சிலைவிலங்கி என்றது - ப்ருவம் வளைகை. ... ... (௫)

அரு—அஞ்சாம்பாட்டு. (கலையிலங்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதையான நப்பின்னைப்பிராட்டி இடைக்குலத்துக்கடுத்த தேவியாகையாலே அவள் ப்ரஸ்துதையானவாறே, யதுகுலத்துக்கடுத்த தேவியான ருக்மிணிப் பிராட்டியைத் திருமணம்புணர்ந்ததும் திருவுள்ளத்திலோடி, இருவரோடும் ஸம்ஶ்லேஷித்தபடியை அநுஸந்திக்கிறாரென்கை ஸங்கதி.

(௧) "నీళాకులేన సదృశీ తవ రుక్మిణీచ- நீளாகுலேந ஸத்ருசீ தவ ருக்மிணீச" என்னக்கடவதிறே.

"நகை" என்றது - தந்தபங்க்தியை லக்ஷிக்கிறது. (மூவாதே) முற்றிப்போகாதே, இளகிப்பதிக்கிற வென்றபடி. ... ... (௫)

மூ.—தான்போலுமென்றெழுந்தான் தரணியாள
    னதுகண்டு தரித்திருப்பானரக்கர்தங்கள்
கோன்போலுமென்றெழுந்தான்குன்றமன்ன
    விருபதுதோளுடன் துணித்த வொருவன்கண்டீர்
மான்போலுமென்னோக்கிற் செய்ய வாயார்
    மரதகம்போல் மடக்கிளியைக் கைமேற்கொண்டு
தேன்போலுமென்மழலை பயிற்று நாங்கூர்த்
    திருத்தெற்றியம்பலத்தென்செங்கண்மாலே. (௬)

பதம்.	உரை.
மான்போலும்	மானோடொத்த
மெல்	ம்ருதுவான
நோக்கில்	பார்வையையும்
செய்ய	சிவந்த
வாயார்	அதரத்தையுமுடைய [ஸ்த்ரீகள்
மரதகம்போல்	மரகதமணி போன்ற பசுமையை யுடைத்தாய்
மடம்	மௌக்த்யத்தை யு[டையதான
கிளியை	கிளியை
கைமேல்கொண்டு	தங்கள் கைகள்மேலே வைத்துக்கொண்டு
தேன்போலும்	தேனோடொத்து
மெல்	இனிதாய்
மழலை	ம்ருதுவானபேச்சை
பயிற்றும்	கற்பியாநின்ற
நாங்கூர்த்திருத்தெற்றியம்பலத் தென்செங்கண்மால்,	
தரணியாளன்	பூபதியான சக்ரவர்த்தித் திருமகன்
தான்போலும்	க்ஷத்ரியனைப் போலே
என்று	நினைந்து

பதம்.	உரை.
எழுந்தான்	எதிரிட்டுவந்தான்
என்று	என்றிப்படி எளிதாக எண்ணி
அதுகண்டு	அந்த எளிமையைக் கண்டு
தரித்திருப்பான்	நிர்ப்பயனா யிருப்பானாய்
அரக்கர்தங்கள்	ராக்ஷஸர்களுடைய
கோன்போலும்	ராஜாவைப்போலே (தன்னை மதித்து)
என்று	நினைந்து
எழுந்தான்	எதிரிட்டுவந்த ராவணனுடைய
குன்றமன்ன	மலைகள்போலே யிருக்கிற
இருபதுதோள்	இருபதுபுஜங்களையும்
உடன்	ஏககாலத்திலே
துணித்த	அறுத்துப்பொகட்ட
ஒருவன்கண்டீர்	அத்விதீயன்கிடீர். (௬)

(௧) ஸௌந்தர-ஸ்த-௧௦௭.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தான்போலும்) †ஆப்பான் திருவழுந்தூரரையரும் மற்றுமுள்ள முதலிகளுமாக "இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறதென்?" என்று பட்டருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய; ஒருகால் †இயலைக் கேளா, "ராவணன்வார்த்தைகாண்" என்றருளிச்செய்தார். (தான்போலும்) ஒரு க்ஷத்ரியன்போலே எதிரி என்றுவந்தான். (அதுகண்டித்யாதி) அதுகண்டு தரித்திருப்பான், ராக்ஷஸராஜனும் என்று கிளர்ந்தெழுந்த ராவணனுடைய, மலைபோலேயிருக்கிற விருபதுதோளையும் துணித்த தனிவீரன்கிடீர்.

(மான்போலும்) †ஒருகிளியை ஒருகிளி கற்பித்தாப்போலேயிருக்கிறது. †கற்ற கிளியினுடைய பேச்சிற்காட்டில் கற்பிக்கிறவள் பேச்சு இனிதென்கை. மான்போலே ம்ருதுவான நோக்கையும் சிவந்தவதரத்தையு முடையவர்கள், மரதகம்போன்று மடப்பத்தை யுடைத்தான கிளியைக் கைமேலேகொண்டு, தேன்போலே இனிதாய் ம்ருதுவான பேச்சைப் பயிற்றுகிற திருநாங்கூர்... ... (௬)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. "தரணியாளன் - தான்போலும்" என்று-ராஜா தான்போலே வந்தானென்றால், ராஜாவன்றென்று தோற்றுமாபோலே, எம்பெருமானிடத்தில் தாழ்மையும், அதுகண்டு - அந்தத் தாழ்மையைக் கண்டு நிர்ப்பயனாக, அரக்கர் தங்கள் கோன்போலே எதிர்ந்து வந்தானென்று - அவனிடத்தில் ராஜாவைப்போல் வந்தானென்றாப்போலே உத்கர்ஷமும்தோற்ற ஆழ்வார் சொல்லக்கூடுமோ, சொன்னால்தான் மேலே "தோள் துணித்த ஒருவன்" என்கிற ஸ்துதிக்குச்சேராதே என்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்காக, பூர்வத்தில் ப்ரஸ்நப்ரதிவசநங்களை யருளிச் செய்கிறார் (ஆப்பானித்யாதி). இத்தால் "தான்போலும்" என்றவிடத்தில் ஸ்வரத்தாலும் "தான்" என்கிற பதத்தாலும்-தாழ்மைதோற்றும்; "கோன் போலும்" என்றவிடத்தில் ஸ்வரத்தாலும், * கோன்பதத்தாலும் - உத்கர்ஷமும் தோற்றுமென்று முதலிகளுக்குக் கருத்து; அப்படியேயானாலுமொருகுறையில்லை; ராவணனுடைய கருத்து - "ராஜ்யத்தில் துறப்பட்ட தாபஸரித்தனைபோக்கி தரணியாளரோ" என்று தன் துர்மாநத்தாலே எண்ணி யிருக்குமத்தை யநுவதித்தாராழ்வாரென்று பட்டர்க்குக் கருத்தென்றதாய்த்து. "தரணியாளன்-தான்போலு மென்றெதிர்ந்தான்" என்று, அதுகண்டு தரித்திருப்பானாய், ராக்ஷஸராஜாவைப்போலே யெண்ணிக் கொண்டுவந்த ராவணனுடைய தோளைத்துணித்த வொருவனென்று அத்யாஹரித்துக்கொண்டு அர்த்தம் கண்டுகொள்வது. (இயலைக்கேளா) இயலைக் கேட்கவே.

சொல்லுப்பயிற்று மென்றதே "மென்மழலை பயிற்றும்" என்கையால் - இவர்கள் வார்த்தையும் அவ்யக்தமதுரம் என்றத்தால் பலித்தவர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஒருகிளியையித்யாதி). "மென்மழலை" என்றத்தால் அவ்யக்தமதுரம் தோற்றுமே, "தேன்போலும்" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கற்றவித்யாதி). (௬)

மூ.—பொங்கிலங்கு புரிநூலும் தோலும் தாழப்
பொல்லாத குறளுருவாய்ப் பொருந்தா வாணன்
மங்கலம்சேர் மறை வேள்வியதனுட்புக்கு
மண்ணகலம் குறையிரந்த மைந்தன்கண்டீர்
கொங்கலர்ந்த மலர்க்குழலார் கொங்கை தோய்ந்த
குங்குமத்தின் குழம்பளைந்த கோலந்தன்னால்
செங்கலங்கல் வெண்மணல்மேல் தவழு நாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (எ)

பதம்.	உரை.
கொங்கு	பரிமளமானது
அலர்ந்த	பரவாநின்ற
மலர்	பூக்களைமுடித்த
குழலார்	கேசங்களை யுடையரான பெண்களுடைய
கொங்கை	ஸ்தநங்கள்மேல்
தோய்ந்த	படிந்திருக்கிற
குங்குமத்தின்	குங்குமத்தினுடைய
குழம்பு	சேற்றோடு
அளைந்த	கலந்திருக்கிற
கோலந்தன்னால்	அழகாலே
செம்	சிவந்திருக்கிற
கலங்கல்	காலுஷ்யத்தை யுடைத்தான ப்ரவாஹமானது
வெண்	வெளுத்த [மேலே
மணல்மேல்	மணற் குன்றுகள்
தவழும்	மெள்ளமெள்ளப் பாயாநின்ற

பதம்.	உரை.
நாங்கூர்த்திருத்தெற்றி யம்பலத்தென் செங்கண்மால்,	
பொங்கு	அபிவ்ருத்தமான காந்தியை யுடையதா
இலங்கு	விளங்காநின்ற [ய்
புரி	புரிகளை யுடைய
நூலும்	யஜ்ஞோபவீதமும்
தோலும்	க்ருஷ்ணாஜிநமும்
தாழ	தொங்காநிற்க
பொல்லாத	ஸௌந்தரமான
குறள் உருவாய்	வாமந வேஷத்தையுடையனாய்,
பொருந்தா	தன்னோடொவ்வாத ஜந்மத்தை யுடையனான
வாணன்	மஹாபலியினுடைய
மங்கலம்	மங்களங்கள் [ய்
சேர்	பொருந்தி யிருப்பதா
மறை	வேதகோஷத்தை யுடையதான
வேள்வியதனுள்	யாகத்தில்

புக்கு	ப்ரவேசித்து	இரந்த	யாசித்த
குறை	தனக்குக் குறையாயி ருந்த	மைந்தன் கண்டீர்	பாலன்கிடீர் (எ)
மண் அகலம்	பூமியை		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பொங்கிலங்கு) மிக்கிலங்காநின்ற- ஒளி விடாநின்ற திருயஜ்ஞோபவீதமும், க்ருஷ்ணாஜிநமும் தாழ. (பொல்லாதகுறளுருவாய்) "அழகிது" என்னில் நாட்டார் கண்ணெச்சில்படுவர் என்று, விபரீதலக்ஷணையாலே சொல்லிற்றாகவுமாம்; †அன்றிக்கே, வைரூப்யத்தாலே வைத்தகண் வாங்கப்போகாதபடி யிருக்குமென்னவுமாம். (பொருந்தாவாணன்) (க) "ஆஸுரம் பாவமாச்ரிதா:" என்று ஹ்ருதயம் தண்ணிதாகை யன்றிக்கே ஜந்மமே தண்ணிதானவாணன். (மங்கலம்சேர்) ஸர்வேச்வரன் செல்லும் படியான யாகமிறே; மங்களங்கள் சேரத்தட்டில்லையிறே. (மண்ணகலம்) மஹாபலி உடையவனாய் தான் குறைவாளனாயிரந்த. (மைந்தன்கண்டீர்) †என்ன பிள்ளைத்தான்.

(கொங்கலர்ந்தவித்யாதி) பரிமளம் மாறாதேயிருந்துள்ள மலரையுடைத்தான குழலையுடைய ஸ்த்ரீகளுடைய கொங்கைதோய்ந்த குங்குமத்தினுடைய குழம்பையளைந்த கோலந்தன்னாலே, செங்கலங்கல் வெண்மணலிலே தவழுநாங்கூர்; தாரை †ஸ்க்கலித்து நடந்தாப்போலே (க) "ஸாப்ரஸ்க்கலந்தீ" என்னும்படியே... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (பொங்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-பிராட்டிக்காக ராவணனைக் கைகழியவிட்டானென்றார்; அப்படிப்பட்ட பிராட்டியையும் க்ருஷ்ணாஜிநத்தில் மறைத்துக்கொண்டு இந்த்ரனுக்காகக் கையேற்றான், அதிமாத்ர ப்ரதிகூலரை யழியச்செய்யவும் அநுகூலாபாஸரை உபாயத்தாலே வெல்லவும் வல்லனென்று வாமநாவதாரத்தை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

குறளாயிருக்கிற வைரூப்யந்தானே ஆகர்ஷகமாகையாலே - நிந்தாஸ்துதியென்று அர்த்தாந்தரமருளிச் செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). "மைந்தன்" என்றத்தை விவரிக்கிறார் (என்னபிள்ளைத்தான்) என்று. (பிள்ளை) பிள்ளைத்தனம்.

*மாங்கனிகள் திரட்டுருட்டாவருநீர்ப்பொன்னியிலே அவ்வூரில் ஸ்த்ரீ ஜநங்கள் நீராட, அக்குங்குமத்தை யளைந்தத்தாலே சிவந்த கலங்கலான

(க) கீதை எ-கரு. (க) ரா-கி-கூ-கூ-அ.

வெள்ளமானது மெள்ளவருகைக்கு த்ருஷ்டாந்த மருளிச்செய்கிருர் (தாரையித்யாதி). ... ... (௭)

மூ.—சிலம்பினிடைச்சிறுபரல்போல்பெரியமேரு
திருக்குளம்பில் கணகணப்பத்திருவாகாரம்
குலுங்க நிலமடந்தைதனை யிடந்து புல்கிக்
கோட்டிடை வைத்தருளிய வென்கோமான்கண்டீர்
இலங்கிய நான்மறையனைத்துமங்கமாறு
மேழிசையும் கேள்விகளுமெண்டிக்கெங்கும்
சிலம்பிய நற்பெருஞ்செல்வம் திகழுநாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (௮)

பதம்.	உரை.
இலங்கிய	விளங்காநின்ற
நால்மறை ய	நாலுவகைப்பட்ட
னைத்தும்	ஸமஸ்த வேதங்களும் [ங்கங்களும்
அங்கம் ஆறும்	வ்யாகரணுதி ஆறு
ஏழிசையும்	ஸப்தஸ்வரங்களும்
கேள்விகளும்	இதிஹாஸாதிகளும் (ஆகிய இவை)
எண் திக்கு	எட்டுத்திக்குகளில்
எங்கும்	எல்லா ப்ரதேசங்களிலும்
சிலம்பிய	சப்தியாநிற்பதாய்
நல்	விலக்ஷணமாய்
பெரும்	அபரிச்சிந்நமான
செல்வம்	ஸம்பத்து
திகழும்	விளங்காநின்ற
நாங்கூர்த்திருத்தெற்றி யம்பலத்தென் செங்கண்மால்,	
சிலம்பினிடை	தண்டைச் சிலம்பினுடைய நடுவிலிட்ட
சிறுபரல்போல்	சிறிய பருக்கைபோல்

பதம்.	உரை
பெரிய மேரு	மிகவும் உயர்ந்து பெருத்திருக்கிற மேருமலையானது
திருக்குளம்பில்	அழகிய குளம்பிலே
கணகணப்ப	கணகணவென்று சப்திக்கும்படியாகவும்
திரு	(மார்பி லெழுந்தருளியிருக்கும்) பிராட்டியினுடைய
ஆகாரம்	ஸந்நிவேசமானது
குலுங்க	அசையும்படியாகவும்
இடந்து	(பூமியை) குத்தியெடுத்து
நிலமடந்தைதனை	பூமிப்பிராட்டியை
புல்கி	தழுவிக்கொண்டு
கோட்டிடை	தந்தத்தின்மேல்
வைத்தருளிய	எழுந்தருளுவித்துக் கொண்ட
என் கோமான் கண்டீர்	என்னுடைய ஸ்வாமி கிடீர். (௮)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (சிலம்பினிடையித்யாதி) சிலம்பினிடையிட்ட சிறுபரல்போல் பெரிய மஹாமேருவானது திருக்குளம்

பிலே (௧) " மேருச்ருங்காயதே - மேருச்ருங்காயதே" என்னும்படி யே கணகணப்ப. (திருவாகாரம்குலுங்க) (௨) *"அகலகில்லேனிறை யும்" என்று பிராட்டியிருக்குமிருப்புக் குலுங்கும்படிக்கீடாக. (நில மடந்தை) பூமியையிடந்து அதுக்கபிமாநிநியான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி யைப்புல்கி, கோட்டிடையிலே நீலமணியழுத்தினுப்போலே வைத்த செயலாலே †யென்னையடிமைகொண்டவன்கிடீர்.

(இலங்கியவித்யாதி) ப்ராமாண்ய ப(ஃ)லத்தாலே யொளிவிடா நின்றுள்ள வேதங்கள்ாலும், ஆறங்கமும், ஸப்தஸ்வரங்களும், இதி ஹாஸபுராணங்களும், எட்டுத்திக்குக்களும். (சிலம்பிய நற்பெருஞ் செல்வம் திகழுநாங்கூர் †(சப்திக்கக்கடவதாய் நன்றாய்ப்பெரியசெல் வம். ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (சிலம்பித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்களிலே-நீளைக் காகச் செய்த செயலையும் பெரிய பிராட்டியார்க்காகச் செய்த செயலையும் சொல்லி, அவற்றோடொக்க இத்தின் கார்யத்தைச் செய்தமையை ப்ராஸ ங்கிகமாகச் சொன்னார்; ஸ்ரீ பூமிநீளைகளில் மத்யஸ்தையான பூமிப்பிரா ட்டி யிடையாட்டத்தில் செய்த சேஷ்டிதத்தையு மநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி. அன்றிக்கே, மண்ணளந்த செயல்தானே மண்ணிடந்த செய லுக்கு ஸ்மாரகமாய் அத்தை யநுஸந்திக்கிறாரென்னவுமாம்.

"என்கோமான்" என்றதின் கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (என்னை யடிமைகொண்டவன்) என்று.

"சிலம்பிய" என்றதினர்த்தம், (சப்திக்க) என்றது. ... (அ)

௯.—ஏழுலகும் தாள்வரையுமெங்குமூடி
யெண்டிசையுமண்டலமுமண்டியண்டம்
போழ்ந்தெழுந்தாழிமிகுமூழிவெள்ளம்
முன்னகட்டிலொடுக்கிய வெம்மூர்த்திகண்டீர்
ஊழிதொறு மூழிதொறு முயர்ந்தசெல்வத்
தோங்கிய நான்மறையனைத்தும் தாங்குநாவர்
சேழுயர்ந்த மணிமாடம் திகழு நாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஊழிதொறும் ஊழிதொறும்	காலங்கள் செல்லும் தோறும்	உயர்ந்த செல்வத்து	அபிவ்ருத்த(ஸ)மான ஸம்பத்தை யுடையதாய்

(௧)   (௨) தி-வாய்-௬-௧௦-௧௦.

ஓங்கிய	கிளர்த்தியை யுடைத்தான
நால்மறை யனைத்தும்	நாலுவகைப்பட்ட ஸமஸ்த வேதங்களை
தாங்கும்	தரியாநின்ற [யும்
நாவர்	நாவையுடைய ப்ராஹ்மணரை யுடையதாய் [கிற
சேழ்உயர்ந்த	மிகவும் உயர்ந்திருக்
மணி	மணிமயமான
மாடம்	க்ருஹங்களாலே
திகழும்	விளங்காநின்ற
நாங்கூர்த்திருத்தெற்றி யம்பலத்தென் செங்கண்மால்,	[லும்
ஏழ்உலகும்	ஸப்தத்வீபங்களி
தாள்	பர்யந்த பர்வதங்களை யுடைய
வரையும்	மலைகளிலும் [லும்
எங்கும்	எல்லா ப்ரதேசங்களி
ஊடு	ஏறிப்பாய்ந்து [லும்
எண்திசையும்	எட்டுத்திக்குக்களி
மண்டலமும்	எல்லா ப்ரதேசங்களிலும்
அண்டம்	ப்ரஹ்மாண்டத்திலும்
மண்டி	அதிசயித்து
மோழை எழுந்து	மோழைகிளம்பி
ஆழி	ஸமுத்ரமானது
மிகும்	பொங்காநின்ற
ஊழிவெள்ளம்	ப்ரளய காலத்தில் வெள்ளத்தை
முன்	முற்காலத்தில்
அகட்டில்	திரு வுதரத்தில்
ஒடுக்கிய	அடக்கின
எம்மூர்த்தி கண்டீர்	எங்கள் ஸ்வாமிகிடீர். (௯)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஏழுலகம்)ஸப்தத்வீபங்களும் †தாள்களையுடைத்தான மலைகளும் எங்குமேறி, எட்டுத்திக்குக்களும் மண்டலமும் அண்டமும் †மிக்கு மோழையெழுந்து, ஆழியானது மிக்கிருந்துள்ள ஊழிவெள்ளத்தைப்பண்டு திருமேனியி லேகதேசத்திலே யடக்கின ஸர்வேஶ்வரன்கிடீர்.

(ஊழிதொறுமித்யாதி) காலம் செல்லச்செல்லக் குறைந்து காட்டாதே (௧) "कलौ कृतयुगं तस्य - கலௌக்ருதயுகம்தஸ்ய" என்னும் படியே உயர்ந்தசெல்வத்தை யுடையராய், ஓங்கியிருந்துள்ள நான்மறையை நாவாலே தாங்கவல்ல ப்ராஹ்மணரை யுடைத்தாய், ஆகாசத்திலேதட்ட உயர்ந்த மணிமாடங்களை யுடைத்தான திருநாங்கூர். (௯)

அரு.—ஒன்பதாம் பாட்டு. (ஏழுலகு மித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன அப தாநங்களெல்லா மொருதட்டும், ஹரவிரிஞ்சி முக ப்ரபஞ்சமெல்லாம் கீழ் வயிற்றிலே வைத்த அபதாநமொருதட்டுமாம்படி அத்புதமாகையாலே, அத்தை யநுஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதி.

---

(௧)

(தாள்களையுடைத்தான) என்றது - (க) "పాదాః ప్రత్యన్త పర్వతాః - பாதாঃப்ரத்யந்த பர்வதாঃ" என்கிறபடியே பர்யந்த பர்வதங்களையுடைத்தான வென்றபடி. "மண்டி" என்றதினர்த்தம், (மிக்கு) என்றது... (௯)

மூ.—சீரணிந்த மணிமாடம் திகழுநாங்கூர்த்
திருத்தெற்றியம்பலத்தென் செங்கண்மாலைக்
கூரணிந்த வேல் வலவனாலிநாடன்
கொடியாட மங்கையர்கோன் குறையலாளி
பாரணிந்த தொல் புகழான் கலியன் சொன்ன
பாமாலையிவை யைந்துமைந்தும் வல்லார்
சீரணிந்த வுலகத்து மன்னராகிச்
சேண்விசும்பில் வானவராய்த் திகழ்வர்தாமே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.
சீர்	ஸம்பத்தானது
அணிந்த	அடைந்திருக்கிற
மணி	மணிமயமான
மாடம்	க்ருஹங்கள்
திகழும்	விளங்காநின்ற
நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலுள்ள
திருத்தெற்றியம்பலத்து	திருதெற்றியம்பலமென்கிற திவ்யதேசத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற
என்	எனக்கு ஸ்வாமியான
செம்கண்	சிவந்த திருக்கண்களையுடைய
மாலை	ஸர்வேஶ்வரன் விஷயமாக,
கூர் அணிந்த	கூர்மையையுடைய
வேல்	வேலாயுதத்தை
வலவன்	ஆளுமவராய்
ஆலிநாடன்	திருவாலிநாட்டுக்கு நிர்வாஹகராய்

பதம்.	உரை.
கொடி	த்வஜங்களையுடைய
மாடம்	க்ருஹங்கள்நிறைந்த
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு
கோன்	ராஜாவாய்
குறையல்	திருக்குறையலூரை
ஆளி	பரிபாலநம் பண்ணுமவராய்
பார் அணிந்த	பூமியெங்கும் வ்யாப்தமான
தொல்	ஸ்வாபாவிகமான
புகழான்	கீர்த்தியை யுடையரான
கலியன்	ஆழ்வார்
சொன்ன	அருளிச்செய்த
பாமாலை	பாசுரங்களுடைய ஸந்தர்ப்பரூபமான
இவை ஐந்துமைந்தும்	இப்பத்துப் பாட்டையும்
வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்கள்
சீர் அணிந்த	ஸம்பத்தை யுடையதான

(க) அமரகோசம்-உ-௩௫.

உலகத்து	இந்த லோகத்தில்	வானவராய்	நித்யஸூரிகளோடு ஒரு கோஷ்டியில் அந்வயமுடையவர்களாய் [கள்.
மன்னர் ஆகி	ராஜாக்களாயிருந்து (அநந்தரம்)		
சேண்விசும்பில்	பரமபதத்தில்	திகழ்வர்	விளங்கப் பெறுவர்

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (ஸ்ரீரணிந்த) ஐஸ்வர்யமணிந்த மணிமயமான மாடத்தையுடைய திருநாங்கூர்த் திருத்தெற்றியம்பலத்திலே நிற்கிற †புண்டரீகாக்ஷனை ஸர்வேஸ்வரனை. (கூரணிந்த) †வேலில் கூர்மைபோலேயிருக்கும் கவிபாட்டில் கூர்மை என்கை. திருவாலிக்கு நிர்வாஹகரானவர், கொடிகளையுடைத்தான மாடங்களையுடைய திருமங்கைக்கு ராஜாவானவர், குறையலாளி. (பாரணிந்த) ‡இட்டளத்தில் வெள்ளம்போலே பூமியெல்லாம் நெருங்கின புகழையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த† பாமாலை யிவையைந்துமைந்தும் வல்லார். (ஸ்ரீரணிந்தவித்யாதி) ஐஹிகத்தி லைஸ்வர்யமும் குறைவற புஜித்து, பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகளோடொரு கோவையாய் விளங்குவர். (க௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (ஸ்ரீரணிந்தவித்யாதி) அணிந்த-அலங்கரித்த.(புண்டரீகம்) ரக்தாப்ஜம். வேலின்கூர்மை சொன்னதுக்குக் கருத்து (வேலிலித்யாதி). "குறையலாளி" என்றது-திருக்குறையலூரை யாளுமவரென்றபடி. க்ருஷ்ணவதாரா பதாநங்களுக்கு ப்ரதிபாதகங்களோந்தும், அது கலசாத வைந்துமாக வொரு சேர்த்தி திருவுள்ளமென்னு மிடந்தோன்ற மூலஸ்த்தபதங்களையே யருளிச்செய்கிறார் (பாமாலை யித்யாதி). ... (க௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து நாலாம்திருமொழி முடிந்தது.

‡ இட்டளம்-நெருங்கினவிடம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து - அஞ்சாந் திருமொழி

தூம்புடை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—†ஸர்வநிர்வாஹகனாய், †ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனாய், ஆச்ரித †விரோதி நிரஸநசீலனாய், விரோதியைப் போக்குமிடத்தில் தானே வந்தவதரித்துப் போக்குமவன் திருமணிக்கூடத்தில் நின்றானென்று, க்ருதஜ்ஞராகையாலே இவையெல்லாம் தமக்குச்செய்கைக்கு வந்திருக்கிறானென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்... ... ... *

அரு.—தூம்புடையின் ப்ரவேசம்.-"குன்றமும்" "சங்கையும்" "பாவமும்" என்கிற மூன்றுபாட்டில் ப்ரமேயத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வநிர்வாஹகனாய்) என்று. "கெண்டையும்" என்கிறபாட்டில் அவதாரபல (ஃல)மான ஸர்வரக்ஷகத்வத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதனாய்) என்று. இரண்டாம்பாட்டு முதல் நாலுபாட்டின் ப்ரமேயம் (விரோதி நிரஸநசீலனாய்) என்றது. ... ...

மூ.—தூம்புடைப் பனைக்கை வேழம் துயர்கெடுத்தருளி மன்னு
காம்புடைக் குன்ற மேந்திக் கடு மழை காத்த வெந்தை
பூம்புனல்பொன்னி முற்றும் புகுந்து பொன்வரண்ட வெங்கும்
தேம்பொழில் கமழு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (க)

பதம்.	உரை.
தூம்பு உடை	துளைகளையுடைத்தாய்
பனை	பனைமரம்போலே பெருத்திருக்கிற
கை	துதிக்கையையுடைய
வேழம்	கஜேந்த்ராழ்வானு[டைய
துயர்	துக்கத்தை
கெடுத்தருளி	போக்கியும்
மன்னு	(பூமியிலே) பொருந்தி (வேர்பாய்ந்து) இருக்கிற
காம்பு உடை	மூங்கில்களையுடைய
குன்றம்	கோவர்த்தநமலையை

பதம்.	உரை.
ஏந்தி	குடையாகவேந்தி
கடு	க்ரூரமான
மழை	கல்மாரியை [ரக்ஷித்த
காத்த	தடுத்து கோகுலத்தை
எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமியானவன்,
பூ	அழகியதான
புனல்	ஜலத்தையுடைய
பொன்னி	திருக்காவேரியானது
முற்றும்	எல்லாவிடங்களிலும்
புகுந்து	ப்ரவேசித்து
பொன்	(அங்குள்ள) ஸுவர்ணங்களை

வரண்ட	தள்ளிக்கொண்டுவர;	நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலுள்ள
எங்கும்	எல்லாப்ரதேசங்களிலும் [ளானவை	திருமணிக்கூடத்தான்	திருமணிக்கூடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறான். (௧)
தேம்பொழில்	நீர்நிறைந்த சோலைக		
கமழும்	பரிமளம் வீசாநின்ற		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தூம்புடையித்யாதி) துளையை யுடைத்தாய், (க) "பனைத்தாள்மதகளிறு" என்னுமாபோலே பனைபோலே இருந்துள்ள கையையுடைய ஆனையினுடைய துயர்கெடுத்தருளி. (பணைக்கை) என்று பாடமாய்த்தாகில் †அகப்பட்டாரை †யிடையற வீசும் கையையுடைய ஆனை. இத்தால் - என்றும் மதித்துப்போந்த வித்தனை; பரிபவப்பட்டறியாத ஆனையென்று கருத்து. (மன்னுவித்யாதி) பூமியிலே வேர்பாய்ந்த †மூங்கிலையுடைத்தான மலையை ஏந்தி, பரிஹரிக்கப்போகாத மழையைக்காத்த வென்ஸ்வாமி.

(பூம்புனலித்யாதி) பூத்தபுனலையுடைத்தான பொன்னியானது. அழகியவென்றுமாம். (முற்றும்புகுந்து) ஒருகாலால் புகுருகையன்றிக்கே அடையப்பரந்துபுகுந்து. (முற்றம்) என்று பாடமாய்த்தாகில், வெளியுள்ளவிடமெல்லாம் புகுந்து. (பொன்வரண்டவெங்கும்) †கிடந்தபொன்னை எல்லாமுருட்டிக்கொண்டு தள்ள. (தேம்பொழிலித்யாதி) நீர்மாறாதே பாய்கையாலே பொழிலானது பரிமளம் கமழாநின்ற திருநாங்கூர். ... ... (௧)

அரு.—முதற்பாட்டு. (தூம்பித்யாதி) "பணைக்கை" என்று - தழைக்கை; அத்தால் - பருமனைச்சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து பலிதார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அகப்பட்டாரையித்யாதி). (இடையற) நடுவொடிய. "காம்பு" என்றதினர்த்தம் (மூங்கில்) என்றது.

"வரண்ட" கொழிக்கவென்று சப்தார்த்தமாயருளிச்செய்கிறார் (கிடந்தவித்யாதி) ... ... (௧)

மூ.—கவ்வைவாளெயிற்றுவன்பேய்க்கதிர்முலைசுவைத்திலங்கை
மன்னிய விடும்பை தீரக் கடுங்கணை துரந்த வெந்தை
கொவ்வைவாய்மகளிர் கொங்கைக்குங்குமம் கழுவிப்போந்த
தெய்வநீர்க் கமழு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கவ்வை	பேரொலியை யுடையளாய்	எயிறு	பற்களையுடையளாய்
		வன்	க்ரூரசித்தையான
வாள்	வாள்போன்ற	பேய்	பூதனையினுடைய

(க) திருவாய். ௪-௧-௪.

கதிர்	(விஷம்மிக்கு) ஒளிவிடாநின்ற
முலை	ஸ்தநத்தை
சுவைத்து	அமுதுசெய்தும்
இலங்கை	லங்கையினுடைய
மன்னிய	நித்யமான
இடும்பை	துர்வர்க்க ஸம்பந்தமாகிற தாரித்ர்யமானது
தீர	துலையும்படி
கடும்	க்ரூரமான (கொல்ல
கணை	பாணங்களை [வல்ல)
துரந்த	விட்டவனுமான
எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமியானவன்,

கொவ்வை	கோவைப்பழம்போன்ற.
வாய்	அதரத்தையுடையரான
மகளிர்	ஸ்த்ரீகளுடைய
கொங்கை	ஸ்தநங்களின்மேல் பூசப்பட்ட
குங்குமம்	குங்குமச்சேறுகளை
கழுவி	அலம்பிக்கொண்டு
போந்த	ப்ரவஹியாநின்ற
தெய்வம்	விலக்ஷணமான
நீர்	ஜலமானது
கமழும்	பரிமளியாநின்ற

நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (க)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கவ்வையித்யாதி) †யசோதைப்பிராட்டி விக்ருதையாய் வாயாலே ஏத்துமென்றுகொண்டு அவனை யநுகரித்து ஆர்ப்பரவத்தையுடையளாய், வாள்போலே யிருந்த வெயிற்றையுடைய திண்ணிய பேய்ச்சியுடைய, விஷத்தாலே விம்மிப் புகரையுடைய முலையைச்சுவைத்து. (இலங்கைமன்னியவிடும்பைதீர) லங்கைக்கு நித்யமாயிருப்பதொரு தாரித்ர்யமுண்டு - புற்று பாம்பறுதாயிருக்குமாபோலே துர்வர்க்கமான ராக்ஷஸஜாதி மாறாதே யிருக்கையாகிற தாரித்ர்யம் தீர. †ஒருருக்கு நன்மையாவது-வஸ்துபூதர்வர்த்திக்கை; ஊருக்குக் ‡கீழ்மையாவது - அவஸ்துக்கள் வர்த்திக்கை. (கூர) என்று பாடமாய்த்ததாகில்-இடும்பைமிக, அத்தை அம்பாலே போக்கின வெந்தை. (கடுங்கணைதுரந்தவெந்தை) ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே கண் பாராதே அம்பைவிட்டவென்ஸ்வாமி. (வவ்வியவிடும்பைதீர) என்று பாடமாய்த்ததாகில் - லங்கையைப்பற்றின துக்கமானது போம்படியாக. ராவணஸம்பந்தத்தால்வந்த துக்கம் போம்படியாக.

(கொவ்வையித்யாதி) கோவைப்பழம்போலே யிருக்கிற வாயையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய கொங்கையிற்குங்குமத்தைக் கழுவிக்கொண்டுபோந்து †அப்ராக்ருதமான நீரானது பரிமளத்தைப் புறப்பட்டவிடாநின்றுள்ள திருநாங்கூர். ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கவ்வையித்யாதி) ஆஸ்ரிதனை ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கும் ஆய்ச்சியர்க்கும் பசுக்களுக்கும் வந்தவாபத்தைப்போக்கினவளவன்றியே, தனக்கும் தன்தேவியான வைதேவிக்கும் வந்தவா

---

‡ (பா) தீமையாவது.

பத்தைப் போக்கி எனக்கு அச்சேர்த்தியை யநுபவிக்கத்தந்த உபகாரக னென்று அநுஸந்திக்கிறாரென்றுஸங்கதி.

கவ்வை - ஆர்ப்ப்ரவமாய், அதுதானும் - ஒரு விக்ருதியாலே சப்தித்துக்கொண்டு வருகையாய், அத்தாலே - பிள்ளையிடத்தில் பரிவாலேவந்த விக்ருதியால் பிறந்த சப்தமாய், இது இவன் முலே சுவைக்கைக்கு ஹேது வென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (யசோதையித்யாதி). ராக்ஷஸர்மாருதே யிருக்கை ரிக்ததாரூபமான தாரித்ர்யமாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஓரூருக்கித்யாதி). (க) "సన్తమేనం తతో విదుః - ஸந்தமேநம் ததோவிதுः" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மஜ்ஞாநிகள் வர்த்திக்கையில் லாமையாலே, அவஸ்துக்களிருந்தாலும் (உ) "నేయమస్తి పురీ లఙ్కా - நேயமஸ்தி புரீ லங்கா" என்னுமாபோலே ரிக்தமான ஸ்த்தலமென்னலாமே என்று கருத்து.

(௩) "కావేరీ విరజా సేయమ్-காவேரீ விரஜா ஸேயம்" என்றருகசை யாமல (அப்ராக்ருதமான) என்றது. ... ... (உ)

மூ.—மாத்தொழில்மடங்கச் செற்று மருதிற நடந்து வன்தாள் [சேத்தொழில்சிதைத்துப் பின்னைசெவ்விதோள் புணர்ந்தவெந்
நாத்தொழில் மறை வல்லார்கள் நயந்தறம் பயந்த வண்கைத்
தீத்தொழில் பயிலு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மா	கேசியென்னும் அஸுரனுடைய	பின்னை	நப்பின்னைப்பிராட்டி [யுடைய
தொழில்	வ்யாபாரமானது	செவ்வி	அழகியதான
மடங்க	முடங்கும்படி	தோள்	புஜங்களோடு [மான
செற்று	நிரஸித்தும்,	புணர்ந்த	ஸம்ச்லேஷித்தவனு
மருது	மருதமரங்கள்	எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமியானவன்,
இற	முறியும்படியாக	நா தொழில்	நாவினுடைய வ்யாபாரமான அத்யயநம்பண்ணப்பட்ட
நடந்து	அவற்றின் நடுவே போயும்		
வன்	த்ருடமான	மறை	வேதங்களை
தாள்	கால்களையுடைத்தான	வல்லார்கள்	நிர்வஹிக்கவல்ல ப்ராஹ்மணர்கள்
சே	ருஷபங்களுடைய		
தொழில்	வ்யாபாரத்தை	நயந்து	ஆதரித்து
சிதைத்து	அழித்து	அறம்	தர்மத்தை

(க) தை-ஆந- (உ) ரா-ஸு-௫௩-௨௫. (௩)

ப்யந்த	உத்பாதித்த (செய்ய	தீ தொழில்	அக்நிகர்மங்களை
வண்	உதாரமான [வல்ல)	பயிலும்	அநுஷ்டிக்கின்ற
கை	கைகளினாலே	நாங்கூர்த்திருமணிக் கூடத்தானே	

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (மாத்தொழிலித்யாதி) கேசியுடைய வ்யாபாரமடங்கும்படி நிரஸித்து, நடைகற்கிறபோதே மருதுகளிற் றுப்போம்படி நடைகற்று, வலியதாளையுடைத்தாயிருக்கிற சேக்களுடைய வ்யாபாரத்தை †மணற்கொட்டக மழிக்குமாபோலே யழித்து, நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய செவ்வியையடைக்கான கோளோடே புணர்ந்தவென்ஸ்வாமி.

நாவுக்குத் தொழிலான மறைவல்லார்கள், ஆதரித்துக்கொண்டு தர்ட்டத்தையுத்பாதித்த உதாரமான கையைக்கொண்டு தீத்தொழில்பயிலாநிற்பர்களாய்த்து. †“ ‘வ்ருத்த (ஸ்த்ரீ) வானுய்ப்போந்தவன் வ்ருத்த (ஸ்த்ரீ) ஹீநனானன்’ என்னுமாபோலே, தீத்தொழில் என்ற த்வநிவிசேஷத்தைப்பற்றச் சொன்னவார்த்தை†” என்றருளிச்செய்தார். தீயினுடைய தொழிலென்றபடி. †அத்யயநத்தைப்பண்ணி, அத்யயநத்தாலே விதேயமாயிருக்கிற கர்மங்களையு மநுஷ்டியாநிற்பர்களாய்த்து. †அத்யயநத்தைப்பண்ணி, ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரதாநராகையாலே ஆர்த்த (ர்) விஷயங்களிலே யிரக்கத்தையுடையராய், தர்மங்களை யுத்பாதிக்கிற உதாரமான கையைக்கொண்டு ‡அக்நித்ரயங்களையும் அநுஷ்டியாநிற்பர்கள் †அவ்வூரிலுள்ளார்க்கு அத்யயநமும் அநுஷ்டாநமும் யாத்ரையாயிருக்குமாபோலே யாய்த்து அவனுக்கு விரோதிநிரஸநம் யாத்ரையாயிருக்கும்படி. ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (மாத்தொழிலித்யாதி) தன்மேல்வந்த விரோதியையும் பெரிய பிராட்டியார்க்கு வந்த விரோதியையும் போக்கினவளவு மன்றிக்கே, திர்யக் ஸ்த்தாவரங்களுங்கூட தனக்கும் நப்பின்னைக்கும் ப்ரதிபந்தகங்களாக அவற்றை அநாயாஸேந நிரஸித்து நப்பின்னையும் தானுமாயிருக்கிற சேர்த்தியை எனக்குத்தந்த வென்னை என்கிறானென்று ஸங்கதி.

—(க) “சிற்றில் சிதைத்து” என்றாப்போலே யிருக்க, “சிதைத்து” என்கையாலே யருளிச்செய்கிறார் (மணலித்யாதி).

“அறம் பயந்த” என்று சொல்லிவைத்து “தீத்தொழில்” என்னும்போது, வ்ருத்தவானென்று சொல்லிவைத்து வ்ருத்தஹீநனென்றாப்போ

(க) பெரி-திரு-௩-உ-உ. ‡ (பா) அக்நி ஹோத்ரங்களையும்.

லே பரஸ்பர வ்யாஹதம்போலே யிருக்கிறதே என்னும் சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (வ்ருத்தவாறு யித்யாதி). (சொன்னவார்த்தை) என்ற வநந்தரம், அல்ல என்றொருபதம் கூட்டுவது. நீதான தொழிலென்றர்த்தமல்லவாகிலும், நீயினுடைய தொழில் என்றபோதும் தாஹகத்வாதி குணஹீநதை ஸ்ப்புரியாதோ, "அறம் பயந்த" என்றத்தோடே விருத்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அத்யயநத்தை யித்யாதி). திருமணிக்கூடத்திலிருக்கும் வேதார்த்த வித்துக்கள் பகவத்பாரதந்த்ர்ய ஜ்ஞானவான்களாயிருக்க, வேத விதேயங்களான கர்மங்களை யநுஷ்டிக்கைக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அத்யயநத்தைப் பண்ணி ஆந்ருசம்ஸ்யேத்யாதி). ஆந்ருசம்ஸ்யப்ரதாநராய் லோகோஜ்ஜீவநார்த்தம் அநுஷ்டிப்பர்களென்று கருத்து. எம்பெருமானுடைய வவதாரங்களிலே யீடுபட்ட விவர் அவர்களுடைய வநுஷ்டாந விசேஷத்தைச் சொல்லுகைக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவ்வூரி லித்யாதி). இத்தால் - இவர்களைப்போலே எம்பெருமான் ஆஶ்ரிதர்க்காகவே தன்னுடைய விரோதிகளைப் போக்கினனென்று பரார்த்ததை தோற்றுகைக்கருளிச்செய்தாரென்றதாய்த்து ... ... (௩)

மூ.—தாங்கரும் சினத்து வன்தாள் தடக்கை மா மருப்பு வாங்கிப்
பூங்குருந்தொசித்துப் புள்வாய்பிளந்தெருதடர்த்த வெந்தை
மாங்கனிநுகர்ந்து மந்தி வந்து வண்டிரிய வாழைத்
தீங்கனி நுகரு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
து அரும்	(ஒருவரால்) பொறுக்	பூம்	பூத்திருக்கிற
	க வரிதான	குருந்து	குருந்தமரத்தை
சினத்து	கோபத்தை யுடைய	ஒசித்து	முறித்தும்
	தாய் [யதாய்	புள்	பகாஸுரனுடைய
வன் தாள்	வலிய கால்களையுடை	வாய்	வாயை
	பெருத்த துதிக்கை	பிளந்து	கிழித்தும்
	யை யுடையதுமான	எருது	ருஷபங்களை
	குவலயாபீடத்தினு	அடர்த்த	நெருக்கி ஸம்ஹரித்த
	டைய		வனுமான
மா	பெரிதான	எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமி
மருப்பு	கொம்பை		யானவன்,
வாங்கி	பிடுங்கியும்	மாங்கனி	மாம்பழங்களை

நுகர்ந்த	புஜித்த	இரிய	சிதறியோடும்படியாக
மந்தி	பெண்குரங்கானது	வாழை	வாழையினுடைய
வந்து	அங்குநின்றும் வந்து	தீ	இனிதான
வண்டு	(மதுபானார்த்தமாக இழிந்த) வண்டுக ளானவை	கனி	பழங்களை
		நுகரும்	புஜியாநின்ற
			நாங்கூர்த்திருமணிக் கூடத்தானே.

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தாங்கித்யாதி) ஒருவரால்தாங்கவரிதான சினத்தையுடைத்தாய், வலியதாளையுடைத்தாய், பெரியகையையுமுடைத்தாயிருக்கிற குவலயாபீடத்தினுடைய பெரியகொம்புகளை அநாயாஸேந குப்பைக்கீரைபோலேவாங்கி, அடியேபிடித்துத் தலையளவும் செல்லப்பூத்து தர்சநீயமாம்படிநின்ற குருந்தை முறித்து, பகாஸுரன் வாயைக்கிழித்து, எருதுகளேழையுமடர்த்த வென்ஸ்வாமி.

(மாங்கனி) மாம்பழத்தை புஜித்த மந்தியானது, "இனிரஸாந்தரத்தாலே போதுபோக்கவேணும்" என்றுபார்த்து, மதுபாநத்துக்காகப் புகுந்த வண்டுகளானவை சிதறிப்போம்படியாக, வாழையினுடைய இனியகனியை புஜியாநின்றுள்ள. †அவன் விரோதிநிரஸநத்தாலல்லது போதுபோக்க மாட்டாதாப்போலே யாய்த்து இவையும் ரஸாநுபவத்தாலல்லது போதுபோக்கமாட்டாதே யிருக்கும்படியும். ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (தாங்கரு மித்யாதி) தனக்கும் நப்பின்னைக்கு முள்ள விரோதிகளை நிரஸித்தமை பின்னுட்டச் செய்தே, மதுரையிற் பெண்களுக்குதவினமையு மருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

"நுகரும்" என்கிற வர்த்தமாநார்த்தத்தை ஸத்ருஷ்டாந்த முபபாதிக்கிறுர் (அவனித்யாதி). ... ... (௪)

ரு.—கருமகளிலங்கையாட்டி பிலங்கொள்வாய்திறந்து தன்மேல்
வருமவள் செவியும் மூக்கும் வாளினால் தடிந்த வெந்தை
பெருமகள்பேதைமங்கை தன்னெடும் பிரிவிலாத
திருமகள்மருவு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கருமகள்	சண்டாள ஸ்த்ரீபோல் அதி நீசையாய்	தன்மேல்	தன்னுடையமேலே
இலங்கையாட்டி	லங்கைக்கு நிர்வாஹகையாய்	வருமவள்	வந்தவளான சூர்ப்பணகையினுடைய
பிலங்கொள்	குஹைபோன்ற[ண்டு	செவியும்	காதையும்
வாய்திறந்து	வாயைத் திறந்துகொ	மூக்கும்	நாஸிகையையும்
		வாளினால்	வாளாயுதத்தினால்

தடிந்த	அறுத்துப் பொகட்ட	மங்கை	பூமிப்பிராட்டியும்
எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமியானவன்,	தன்னொடும்	தன்னோடு
பெருமகள்	நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தை யுடையவளாய்	பிரிவு இலாத	விஶ்லேஷத்தை யுடையளாகாத (எப்போதும் ஸம்ஶ்லிஷ்டையான)
பேதை	ஆஶ்ரித தோஷத்தில் அஜ்ஞாநமுடையளான	திருமகள்	ஸ்ரீதேவியும் [இற
		மருவும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
		நாங்கூர்த்திருமணிக் கூடத்தானே.	

வ்யா:—அஞ்சாம்பாட்டு. (கருமகள்) †தண்ணிய ஸ்த்ரீ, †ராவணனுடன் பிறந்தாளாகையாலே லங்கையிலுள்ளாரடையக் கொண்டாடும்படி யிருக்கிறவள், பிலம்போலே யிருக்கிற வாயைத்திறந்து. (தன்மேல்வருமவள்) †அநந்யையானவளை நோக்கி வந்தபடியாலே தன்மேலே வந்ததாயிருந்தபடி. (செவி) †ஏறிட்டுக்கொடுவந்த துர்மாநத்தைப் போக்கித் †தானானபடியே யாக்கிவிட்டபடி. †இவனை புஜிக்கைக்கு விரோதியிவளிறே என்று பிராட்டியை நலிவதாக வாயையங்காந்து கொண்டு வந்தாளாய்த்து; அவளுடைய செவியையும் மூக்கையும் வாளாலே யறுத்தவென்ஸ்வாமி.

(பெருமகள்) நிருபாதிக ஸ்த்ரீத்வத்தையுடையவள். (பேதைமங்கை) பிறர்குற்றமறிகைக்கு அறிவில்லாதபடி யிருக்கிறவள். ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியைச் சொன்னபடி. (தன்னொடும்பிரிவிலாததிருமகள்) (க) "அகலகில்லேனிறையும்" என்கிறபடியே - ஒருகாலும் பிரியக்கடவளன்றிக்கேயிருக்கிற பெரியபிராட்டியார். † ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும் பெரியபிராட்டியாரும் நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றுள்ள. ... (௫)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கருவித்யாதி) இரண்டாம்பாட்டில் *இலங்கை வவ்விய விடும்பைகூரக் கடுங்கணை துரந்ததுக்குக் காரணமான சூர்ப்பணகையின் துர்மாநத்தைப் போக்கின செயலைச்சொல்லி, இத்தால்-அநந்யரை யநாதரித்துத் தன்னை யாசைப்பட்டார்க்கு முகங்கொடாதவனென்னு மர்த்தத்தை எனக் கறிவித்தவனென்கிறரென்று ஸங்கதி.

(தண்ணியஸ்த்ரீ) சண்டாளியென்றபடி. இலங்கையாட்டி-மண்டோதரியன்றே, இவள் நிர்வாஹகையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ராவணனித்யாதி). பிராட்டிமேலென்ன வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்

(க) தி-வாய்-௬-௧௦-௧௦.

செய்கிறார் (அநந்யையானவளை யித்யாதி). (ஏறிட்டுக்கொடுவந்த துர்மாநத்தை) என்றது - காமரூபையாய்வந்து, “எனக்கெதிரில்லை” என்றிருந்த துர்மாநத்தை யென்றபடி. (தானனபடியே) முன்புத்தை ராக்ஷஸவேஷத்துக்கடுத்த வைரூப்யம் ப்ரகாசிக்கும்படியே.

விவரணம் (இவளை யித்யாதி) தொகுத்தவர்த்தம் (ஸ்ரீபூமி யித்யாதி) ... ... (ரு)

அவ. — ஆறும்பாட்டு. (கெண்டையித்யாதி) தனக்குப் போராத ஜந்மங்களிலே பிறந்து ரக்ஷகனானவன் தானான நிலையிலே காணலாம்படி திருமணிக் கூடத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதனானென்கிறார். ... ... *

மூ.—கெண்டையும் குறளும் புள்ளும் கேழலு மரியு மாவும்
அண்டமும் சுடரு மல்லா வாற்றலுமாய வெந்தை
ஒண்டிறல் தென்னனோட வடவரசோட்டங் கண்ட
திண்டிறலாளர் நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (சா)

பதம்.	உரை.
கெண்டையும்	மத்ஸ்யமும்
குறளும்	வாமநனும்
புள்ளும்	பக்ஷியான ஹம்ஸமும்
கேழலும்	வராஹமும்
அரியும்	நரஸிம்ஹமும்
மாவும்	ஹயக்ரீவனும் (ஆகிய இவ்வவதாரங்களை யுடையனாய்)
அண்டமும்	ப்ரஹ்மாண்டமும்
சுடரும்	ஸூர்ய சந்த்ரர்களும்
அல்லா	மற்றுமுண்டான
ஆற்றலும்	ஸ்ரேஷ்ட்ட வஸ்துக்களும்
ஆய	தனக்குப்ரகாரமாம்படி யெழுந்தருளியிருப்பவனுமான
எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமியானவன்,

பதம்.	உரை.
ஒண்திறல்	மிக்க பலத்தை யுடையனாய்
தென்னன்	தென்தேசத்துக்கரசனான பாண்ட்யனானவன்
ஓட	ஓடும்படியாகவும்
வடவரசு	பாண்ட்ய தேசத்துக்கு வடக்கிலுள்ள சோள தேசத்துக்குராஜாவான சோழனை
ஓட்டங்கண்ட	தோற்றோடும்படியாகவும் பண்ணின
திண்திறலாளர்	த்ருடமான பலத்தையுடையரான ப்ராஹ்மணருடைய
நாங்கூர்த்திருமணிக் கூடத்தானே.	

வ்யா.—(கெண்டையும்) மத்ஸ்யமும், ஸ்ரீவாமநனும், அன்னமும், ஸ்ரீவராஹமும், நரஸிம்ஹமும், ஹயக்ரீவமும், விபூதியும்,

அதுதனக்கு ப்ரகாசத்தைப்பண்ணக்கடவ சந்த்ரஸூர்யர்களும், மற்றும், (க) "யத்யத்விபூதிமத்ஸத்வம் ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவவா - யத்யத் விபூதிமத்ஸத்வம் ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவவா" என்கிறபடியே - விபூதியில் உச்ச்ரிதயான பதார்த்தங்களுமெல்லாம் தாமென்று சொல்லலாம்படியிருக்கிறவன். (ஆற்றலுடைய) வலியுடைத்தாய் நித்யமானபதார்த்தங்களாய் நின்றவென்ஸ்வாமி.

(ஒண்டிறலித்யாதி) ஒள்ளியதிறலையுடைய பாண்ட்யனோடும்படியாக, வடவரசான ராஜாவையோட்டடங்கண்ட திண்ணியமிடுக்கையுடைய ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற. அவனவதரித்துச் செய்ததெல்லாம் தாங்களேசெய்ய வல்லராயாய்த்து அவ்வூரிலுள்ளாரிருப்பது. (௫)

அ௫ —ஆறும்பாட்டு. (கெண்டையித்யாதி) இதெல்லாம் ராமக்ருஷ்ணவதார சரித்ரத்திலே மண்டினவர்க்கு, அவன் ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதஞைக்காக மத்ஸ்யாத்யவதாரங்களைச் செய்தபடியைப் பார்க்கவே, அவையிரண்டும் பரத்வத்தோடொக்குமென்று தோன்றுகையாலே அவற்றை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதியை ஸ்ப்புரிப்பிக்கிறார் (தன்கித்யாதி). (போராத) தகாத.

ராஜாக்களா யிருப்பாரை ப்ராஹ்மணராயிருப்பார் பராஜிதராம்படியடிக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்ன; அவர்களந்யாயம் பண்ணி பகவத்வேஷிகளாகில் (க) "அறுப்பதே கருமம்" என்கிறபடியே வெல்லவல்ல மிடுக்குடையரா யிருப்பரென்னு மத்தை ஸத்ருஷ்டாந்த முப்பாதிக்கிறார் (அவனித்யாதி). ... ... (௬)

அவ. — ஏழாம்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) பரார்த்தமான பதார்த்தங்களுக்கு நியந்தாவான ஸர்வேஶ்வரனிங்கேவந்து வர்த்தியாநின்றானென்கிறார் ... ...

மூ.—குன்றமும் வானும் மண்ணும் குளிர்புனல் திங்களோடு
நின்ற வெஞ்சுடரு மல்லா நிலைகளுமாய வெந்தை
மன்றமும் வயலும் காவும் மாடமும் மணங்கொண்டெங்கும்
தென்றல் வந்துலவு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குன்றமும்	மலைகளும்	குளிர்	சைத்யத்தையுடைய
வானும்	ஆகாசமும்	புனல்	ஜலமும்
மண்ணும்	பூமியும்	திங்களோடு	சந்த்ரனும்

(க) கீதை-அ-௩௯. (க) திருமாலை-அ.

நின்ற	நிலைநின்றவனாய்	காவும்	தோட்டங்களும்
வெம்சுடரும்	உஷ்ண கிரணனுமான ஸூர்யனும்	மாடமும்	க்ருஹங்களும் (ஆகிய இவற்றி லுண்டான)
அல்லா நிலைகளும்	மற்றுமுண்டான நக்ஷத்ரங்களும் (ஆகிய இவற்றை)	மணம்	பரிமளத்தை
		கொண்டுவந்து	க்ரஹித்துக் கொண்டுவந்து
ஆய	தனக்கு ப்ரகாரமாக வுடையனான [வன்,	எங்கும்	எல்லா ப்ரதேசங்களிலும்
எந்தை	எனக்கு ஸ்வாமியான	தென்றல்	மலய மாருதமானது
மன்றமும்	பெரிய வீதிகளும்	உலவும்	ஸஞ்சரியாநின்ற
வயலும்	கழனிகளும்	நாங்கூர்த் திருமணிக் கூடத்தானே.	

வயா.—(குன்றம்) சேதநர்க்கு போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாநங்களைப் பண்ணிக்கொடுக்கக் கடவதான மலைகளும், அவர்களுக்கு அவகாசப்ரதாநம்பண்ணுகிற ஆகாசமும், போக்யங்களைத்தரக்கடவதான பூமியும், சைத்யத்தைப்பண்ணக்கடவதான ஜலமும், சந்த்ரனும், அவனுல்வந்தவவ்வலை ஆற்றுமாதித்யனும், சேதநருடைய ஜீவநத்துக் குறுப்பான நன்மை தீமைகளைத் தெரிவியாநின்றுள்ள நக்ஷத்ரங்களுமாய் நின்ற.

(மன்றமும்) மன்றிலேதானே சோலையுண்டாயிருக்குமே, வயலிலே பொய்கைகளுமுண்டாயிருக்குமே, சோலையிலும், மாடங்களிலே ஸ்த்ரீகளிருப்பர்களே, அவ்வோவிடங்களிலுண்டான பரிமளத்தைக் கொண்டுவந்தெங்கும் தென்றலுலாவாநின்றுள்ள வென்னுதல்; எங்குமுண்டான பரிமளத்தைக் கொண்டுவந்துலாவாநின்றுள்ள வென்னுதல் ... ... (௭)

அரு—ஏழாம்பாட்டு. (குன்றமித்யாதி) "அண்டமும் சுடரும்" என்று கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான ஸர்வநிர்வாஹகத்வத்தை, மேல் மூன்று பாட்டிலே யருளிச்செய்கிறாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதில், இதில் சொல்லுகிற அம்சத்தை யருளிச்செய்கிறார் (பரார்த்தமான வித்யாதி).

"நிலைகள்" சேதநருடைய ஸ்திதிகளாய், அவற்றுக்கு ஜ்ஞாபகங்களான நக்ஷத்ரங்களை சந்த்ர ஸூர்ய ஸமபிவ்யாஹார பலத்தாலே சொல்லலாமென்றருளிச்செய்கிறார் (சேதநருடைய வித்யாதி).

காவில் பரிமளம் சொல்லலா மித்தனை போக்கி, மன்றிலும் வயலி லும் மாடத்திலும் பரிமளப்ரஸக்தி எங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மன்றிலே யித்யாதி). ஸ்த்ரீகள் ஸ்வதஃ பத்மகந்திநிகளா யிருப்பரென்று கருத்து. (எங்குமுண்டான) என்றது-மன்று முதலானவிவற்றி லெங்கு முண்டான வென்றபடி... ... ... (௭)

அவ.—எட்டாம்பாட்டு. (சங்கையும்) த்யாஜ்யமாயும் உபாதேய மாயும் பௌதிகமாயுமுள்ள பதார்த்தங்களுக்கு நியந்தாவானவனிங் கே வந்து வர்த்தியாநின்றானென்கிறார். ... ... *

மூ.—சங்கையும் துணிவும் பொய்யும் மெய்யு மித்தரணியோம்பும்
பொங்கிய முகிலு மல்லாப் பொருள்களு மாய வெந்தை
பங்கய முகுத்த தேறல் பருகிய வாளை பாயச்
செங்கயலுகளு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சங்கையும்	ஸம்சயமும்	எந்தை	என்னுடைய ஸ்வாமி
துணிவும்	நிஶ்சயமும்		யானவன், [-றும்
பொய்யும்	அஸத்யமும்	பங்கயம்	தாமரைப்பூவில் நின்
மெய்யும்	ஸத்யமும்	உகுத்த	பெருகாநின்ற
இத்தரணி	இந்தபூமியை	தேறல்	தேனை
ஓம்பும்	ரக்ஷிக்கத்தக்கதாய்	பருகிய	பாநம்பண்ணின
பொங்கிய	அபிவ்ருத்தமாகா	வாளை	பெரியமீனானது [கு)
முகிலும்	மேகமும் [நின்ற	பாய	துள்ளாநிற்க, (அதுக்
அல்லா	மற்றுமுண்டான	செம்	சிவந்த
பொருள்க ளும்	வஸ்துக்களும் (ஆகிய இவற்றை)	கயல்	சிறுமீனானது [நின்ற
		உகளும்	(அஞ்சி) குதித்து ஓடா
ஆய	நியமிக்க வல்லவனான	நாங்கூர்த்திருமணிக் கூடத்தானே.	

வ்யா.—(சங்கையும்) (௧) "𑌸𑌂𑌶𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿-ஸம்சயாத்மா விநஸ்யதி" என்கிறபடியே - விநாசத்தைப் பண்ணக்கடவதான ஸம்ச யமும், துணிவும்-(௨) "𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌿𑌕𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍇𑌕𑌾- வ்யவஸாயாத்மிகாபுத் திரேகா" என்கிற துணிவும், பொய்யும் - ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாகச் சொல்லும் அஹிதமான பொய்யும், ஹிதரூபமான மெய்யும். (இத்த ரணியித்யாதி) ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாக பூமியை ரக்ஷிக்கக்கடவதாய் விஸ்த்ருதமாயிருக்கிற மேகங்களும், மற்றும் இடி மின் தொடக்கமா னவை எல்லாவற்றுக்கும் நியந்தாவான ஸர்வேஶ்வரன்.

(௧) கீதை-௪-௪௦. (௨) கீதை-௨-௪௧.

(பங்கயமித்யாதி) தாமரைப்பூவானது நிறைந்து உகுத்த தேனைப்பருகின வாளையானது களிப்பாலேபாய, சிவந்த கயலானது அஞ்சி ஸ்வஸ்த்தாநத்தில்நின்றும் பேராநின்றுள்ள. ... ... (அ)

௮௫.—எட்டாம்பாட்டு. (சங்கையு மித்யாதி) பரார்த்தமான பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனுமில், லோகத்தில் இவ்வர்த்தத்தில் ஸம்சயிப்பார் சிலர், நிஸ்ஸம்சயிப்பார் சிலர், பொய்யும் மெய்யும் சொல்லிக்கொண்டு திரிவாராய் கேவல தைவிகமான வ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ஜீவிப்பாரும் முடிவாருமாய், இப்படி நாடு கிடப்பானென்னென்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக, சேதநகர்மாநுஸாரியாய் அவனே நிர்வஹிக்கிறுனென்று ஸங்கதியை ஸ்ப்புரிப்பிக்கிறுர் (த்யாஜ்யமாயு மித்யாதி).

“ஓம்பும்” என்றதினர்த்தம் (ரக்ஷிக்கக் கடவதாய்) என்றது. உகுத்த-ப்ரவஹித்த. வாளை-பெரியமீன். கயல்-சிறுமீன். ... ... (அ)

௮௬. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாவமுமித்யாதி) நிஷித்தாநுஷ்டானம், விஹிதாநுஷ்டானம், மோக்ஷம், மோக்ஷத்துக்கு உபயோகியான ஆத்மகுணங்கள், அதுக்கு விரோதியான அநாத்ம குணங்கள், இவற்றுக்கெல்லாம் நியந்தாவானவன் இங்கே வந்து வர்த்தியாநின்றுனென்கிறுர் ... ... *

ஈமு.—பாவமு மறமும் வீடு மின்பமும் துன்பந்தானும்
கோவமு மருளு மல்லாக் குணங்களு மாய வெந்தை
மூவரி லெங்கள் மூர்த்தி யிவனென முனிவரோடு
தேவர் வந்திறைஞ்சு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாவமும்	பாபமும்	மூவரில்	ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரர்களில்
அறமும்	புண்யமும்		
வீடும்	மோக்ஷமும்	எங்கள்	எங்களுக்கு ஆஸ்ரயணீயனை
இன்பமும்	ஸுகமும்		
துன்பந்தானும்	துக்கமும்	மூர்த்தி	ஸ்வாமியானவன்
கோவமும்	க்ரோதமும்	இவன் என	இந்த விஷ்ணுவே என்று தெளிந்து
அருளும்	அநுக்ரஹமும்		
அல்லா	மற்றுமுள்ள	முனிவரோடு	ஸநகாதி ருஷிகளோடு கூட
குணங்களும்	ஸத்வாதி குணங்களும் (ஆகிய இவற்றை) [னை	தேவர்	இந்த்ராதி தேவதை[கள்
		வந்து	கிட்டி [ருக்கிற
ஆய	நிர்வஹிக்க வல்லவ	இறைஞ்சும்	ஆஸ்ரயிக்கும்படி யி
எந்தை	என்ஸ்வாமியானவன்,	நாங்கூர்த்திருமணிக் கூடத்தானே.	

வ்யா.—(பாவமும்) நிஷித்தாநுஷ்டாநமும், விஹிதாநுஷ்டாநமும், மோக்ஷமும், ஸுகமும், இதுதான் நிலைநில்லாமையாலே வரக்கடவதான துக்கமும், அறிவுடையார்க்கு த்யாஜ்யமானகோபமும், ப்ரஸாதமும்; மற்றும் ஸத்வாதி குணங்களுமெல்லாம் தானென்று சொல்லலாம்படி யிருக்கிற வென்ஸ்வாமி.

(மூவரில்) ப்ரஹ்மாதிகளுக் கந்தராத்மாவாய் நின்றும் ஸ்வேந ரூபேணநின்று ரக்ஷித்தும் போருகையாலே ஜகத்துக்கு ப்ரதாநராய்த் தோற்றுகிற மூவரில் ஸத்வப்ரசுரரானவெங்களுக்கு ஆஶ்ரயணீயனிவனென்று, ஸநகாதிகளோடே தேவர்கள் வந்தாஶ்ரயிக்கும்படி நிற்கிற.

அந.—ஒன்பதாம் பாட்டு. (பாவமு மித்யாதி) சேதநர் ஸம்சயாதிகளோடே கூடியிருக்கும்படி கர்மாநுகுணமாக ஈஶ்வரனே யவற்றுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனாகைக்கு மூலமான க்ரியைகளுக்கும் தத்பலங்களுக்கும் நிர்வாஹகராரென்னும் சங்கையிலே; சேதநப்ரதம ப்ரயத்நாபேக்ஷையைக்கொண்டு அவற்றுக்கு மவனே நிர்வாஹகனென்னு மர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்னும் ஸங்கதியை ஸூசிப்பிக்கிறார் (நிஷித்தாநுஷ்டாந மித்யாதி). ... ... (கூ)

மூ.—திங்கள் தோய் மாட நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானை
மங்கையர்தலைவன் வண்டார் கலியன் வாயொலிகள் வல்லார்
பொங்கு நீருலகமாண்டு பொன்னுலகாண்டு பின்னும்
வெங்கதிர்ப் பருதிவட்டத் தூடுபோய் விளங்குவாரே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திங்கள்	சந்த்ரமண்டலத்திலே (போய்)	மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு
		தலைவன்	ராஜாவாய்
தோய்	படிந்திருக்கிற	வண்	ஸுந்தரமான
மாடம்	க்ருஹங்களையுடைய	தார்	மாலையையுடையரான
நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலுள்ள	கலியன்	ஆழ்வார்
திருமணிக்கூடத்தானை	திருமணிக்கூடமென்கிற திவ்யதேசத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமான் விஷயமாக,	வாய்	அருளிச்செய்த
		ஒலிகள்	சப்த ஸந்தர்ப்பமான இந்தப் பத்துப்பாட்டையும்
		வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்கள்,

பொங்கு	வ்ருத்தியடையாநின்ற	பின்னும்	அதுக்குமேலே
நீர்	ஜலத்தையுடையஸமுத்ரத்தினால் சூழப்பட்ட	வெம்கதிர்	ஸூர்யனது
உலகம்	பூமியை	பருதிவட்டத்து	மண்டலத்தினுடையது
ஆண்டு	பரிபாலநம்பண்ணி	ஊடுபோய்	நடுவழியாக(அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகப்) போய்
பொன் உலகு	ஸ்வர்க்கலோகத்தை	விளங்குவார்	(பரமபதத்தில்) உஜ்ஜ்வல ராவர்கள்.
ஆண்டு	அநுபவித்து		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (திங்கள்) சந்த்ரபதத்தளவும் செல்ல வோங்கின மாடங்களையுடைத்தான திருநாங்கூரில் திருமணிக்கூடத்திலேவந்து ஸந்நிஹிதனானவனை. (மங்கையர்) திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரதாநர், வண்மையையுடைத்தான தாரையுடையரான ஆழ்வாரருளிச்செய்தவித்தை வல்லவர்கள், கடல்சூழ்ந்த பூமியையாண்டு, ஸ்வர்க்கத்தை நிர்வஹித்து, அதுக்குமேலே ஆதித்யமண்டலத்தின் நடுவிட்டு அர்ச்சிராதிமார்க்கமேபோய் பரமபதத்திலேசென்று ஸ்வஸ்வரூபத்தைப்பெற்று உஜ்ஜ்வலராவர். ... ... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (திங்களித்யாதி) இத்திருமொழியில் ப்ரமேயம்-ஸர்வநிர்வாஹகனானவன், ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதன், விரோதி நிரஸந சீலன் என்கிறவை யாகையாலே, அந்தவந்த வதிகாரிகளுக்கு விரோதி நிவ்ருத்தி பூர்வக பலப்ரதத்வம் சொல்லவேணுமென்று அதிகாரி பேதத்தைப் பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (கடல்சூழ்ந்த வித்யாதி). ... ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து - ஆறும் திருமொழி

தாவளந்து ப்ரவேசம்.

வ்யா.— ஸுகுமாரராயிருப்பார் வழிபோகப்புக்கால் நீர்கண்டவிடமெங்கும் மேலே யேறிட்டுக்கொள்ளுமாபோலே, இவரும், தம்முடைய மார்த்தவத்தாலே அவனையொழியச் செல்லாமையாலே ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாமையுமுடையராய், இவ்விரோதியைப்போக்கி அவனைப்பெறுகைக் குடலாகப் பலகாலும் ப்ரபத்திபண்ணுகிற்பராய்த்து. கடுக பலிப்ப தோருபாயத்தைப்பற்ற வேணுமிறே; ஒரு வ்யபிசாரமாதல் விளம்பமாதலில்லாத ஸாதநத்தைப் பரிக்ரஹிக்கவேணுமிறே. அதாகிறது-(க) "த்வமேவோபாயபூதோ மேபவ- த்வமேவோபாயபூதோமேபவ" என்கையிறே. (க) "அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலய:, அகிஞ்சந: - அஹமஸ்ம்யபராதாநாமாலய:, அகிஞ்சந:" என்கையாலே - தானுமுபாயமல்லாமை சொல்லிற்று; "அகதி:" என்கையாலே - பிறருபாயமாக மாட்டார்களென்றது. தன்னை முற்படச்சொல்லுவானென்னென்னில்; தன்னநர்த்தத்துக்கு ஹேது தானேயிறே. இவ்வளவும் வர ஸம்ஸரிக்கைக்குக் கார்யம்பார்த்தான் தானேயன்றோ, இனி பிறர்தானே அநுக்ரஹம் பண்ணுவாரைப்போலே யிருந்து அநர்த்தத்தை விளைக்குமத்தனையல்லது ரக்ஷகராகமாட்டார்களே. பித்தோபஹதன் உணர்த்தியுண்டான வளவிலே "நானே என் தலைமயிரைப் பறித்துக்கொள்ளுதல் கண்ணைக் கலக்கிக்கொள்ளுதல்செய்து என்விநாசத்தைச் சூழ்த்துக்கொள்ளுவன், அவ்வளவில் நீ எனக்கு ரக்ஷகனாகவேணும்" என்று தெளிந்திருப்பானொருவன்கையிலே தன்னைக் காட்டிக்கொடுக்குமாபோலே யிருப்பதொன்றிறே ப்ரபத்திபண்ணுகையாவது தான். மத்யமபதத்தாலே தன்னைக்கழித்திறே ப்ரபத்திபண்ணுவது; ஆகையாலே, நானு மெனக்கில்லை, பிறரு மெனக்கில்லை, நீயே ரக்ஷகனாகவேணும் என்று, திருக்காவளம்பாடி நாயனார்திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறாராயிருக்கிறது.

(க) பாஞ்சரா-

கீழ்த் திருமொழியோடிதுக்குச் சேர்த்தியென்னென்றால்; சரண்யனானவன் பிராட்டிமாரோடேகூடத் திருமணிக்கூடத்திலே வர்த்தியா நின்றானென்றார்; லக்ஷ்மீபதியிறே ஆச்ரயணீயனாவான், இங்கே சரணம்புகுகிறார். ... ... *

அரு.—தாவளந்தின் ப்ரவேசம்.—திருநாங்கூர்திருமணிமாடக் கோயில்துடங்கி இவ்வளவு மநுபவித்துக்கொண்டு வந்தவர், இங்கே திருக்காவளம்பாடியிலே "களைகணீயே" என்று சரணம் புகுகைக்கு ஸங்கதியென்னென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஸௌகுமார்யாயித்யாதி). (மார்த்தவத்தாலே) என்றது-விரஹாஸஹிஷ்ணுத்வத்தாலே என்கை. இத்தால்-அவயவங்கள்தோறு மநுபவிப்பாரைப்போலே அநுபவியாநிற்கச் செய்தே, அதின் மிகுதியாலே, இங்கே "இது நமக்குத் தொங்கப்புகுகிறதோ" என்னு மதிசங்கையாலே சரணம் புகுகிறாரென்றதாய்த்து. அதிசங்கையாலே கலங்கினால் ஸாதநாநுஷ்டாநங்களைப் பண்ணலாகாதோ, ப்ரபத்தி பண்ணவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கடுகவித்யாதி). விவரணம் (ஒருவித்யாதி). (அதாகிறது) என்றது-அந்த ஸாதநமாகிறதென்றபடி. "த்வமேவ" என்கிற அவதாரணத்தின் கருத்தை ப்ரமாணமுகேந வெளியிடுகிறார் (அஹமித்யாதி). ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபந்தன்னை ஸத்ருஷ்டாந்த முபபாதிக்கிறார் (பித்தோபஹத வித்யாதி). இந்த வர்த்தத்துக்கு மூலமான ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (மத்யமேத்யாதி). திருமொழியின் ப்ரமேயத்தைக் காட்டுகிறார் (ஆகையாலே யித்யாதி).

சரணம் புகுகிறாராகில் பிராட்டி முன்னாகவிறே சரணம் புகுருவது, மந்த்ரரத்நத்திலங்ஙனேயிறே யிருப்பதென்னு மதிசங்கை தீரவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, கீழ்த் திருமொழியோடித் திருமொழிக்கு விசேஷஸங்கதியை ப்ரச்நப்ரதிவசந ரூபேண தர்சிப்பிக்கிறார் (கீழ்த்திருமொழியோடித்யாதி). கீழ்த்திருமொழியில் அஞ்சாம்பாட்டில் "தன்னொடும் பிரிவிலாத திருமகள்" என்றநுஸந்தித்தாரிறே என்று கருத்து. இத்திருமொழியில் அஞ்சாம்பாட்டிலே "மடவரல் மங்கைதன்னை" என்றிருக்கிறதே யென்னில்; முதற்பாட்டிலே "கண்ணனே களைகணீயே" என்று சரணம்புகுருகைக்கு முன்பேயன்றோ பிராட்டியை முன்னிடவேணுமென்று திருவுள்ளம். ... ... *

௧.—தாவளந்துலக முற்றும் தடமலர்ப் பொய்கை புக்கு
நாவளை நவின்றங்கேத்த நாகத்தின் நடுக்கம் தீர்த்தாய்
மாவளம் பெருகி மன்னு மறையவர் வாழும் நாங்கைக்
காவளம்பாடிமேய கண்ணனே களைகணீயே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உலகம்முற்றும்	(ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வான்) எல்லா லோகங்களையும்	நடுக்கம்	பயத்தை
தாவளந்து	தாவித்திரிந்து (அப்பொழுது காணப்	தீர்த்தாய்	போக்கினவனே!
தடம்	பெரிதான [பட்ட)	மாவளம்	அதிக ஸம்பத்தானது
மலர்	பூவையுடைய	பெருகி	வ்ருத்தியடைந்து
பொய்கை	(ஒரு) மடுவிலே	மன்னு	பொருந்தியிருக்கிற
புக்கு	இழிந்து	மறையவர்	ப்ராஹ்மணர்கள்
அங்கு	அந்தப் பொய்கையிலே (இருந்து)	வாழும்	ஸுகமாகவர்த்திக்கிற
நா	நாவுக்கு [நாமத்தை	நாங்கை	திருநாங்கூரிலுள்ள
வளம்	அலங்காரமான திரு	காவளம்பாடி	திருக்காவளம்பாடியென்னும் திவ்யதேசத்திலே
நவின்று	சொல்லி [ஸ்தக	மேய	பொருந்தி வர்த்திப்பவனை
ஏத்த	ஸ்தோத்ரம் செய்யா	கண்ணனே	க்ருஷ்ணனே!
நாகத்தின்	(அந்த) ஆனையினுடைய	நீயே	ஆஶ்ரித பக்ஷபாதியான நீயே
		களைகண்	ரக்ஷகனுமாவனும்

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தாவளந்தித்யாதி) முதலையாலே யிடர்பட்ட ஆனை தன்னை நோக்கிக்கொள்ளுதல், அம்முதலை இத்தை நோக்குதல் செய்ததோ; பாதக (ஊஂஷீ) யானது ரக்ஷகமாகமாட்டாதே. அந்த ஆனையினுடைய ஸ்த்தாநேயாய்த்து நான்; முதலையினுடைய ஸ்த்தாநேயாய்த்து பிறர். (தாவளந்துலகமுற்றும்) என்கிற விது தன்னையும் ஆனை தனக்கேயாக்கி ஓரிடத்திலே யொருபூமலர் காணுமையாலே பூமிப்பரப்படங்கலும் தாவித்திரிந்ததென்னவுமாம்; அன்றிக்கே, திருவுலகளந்தருளினபடியையாக்கி, பூமிப்பரப்படங்கலும் அநாயாஸேந அளந்து கொண்டானென்னுதல். நீ பூமியளந்துகொள்ளுகைக்கு அந்த பூமியிலுள்ளார் தாங்களேதேனும் யத்நித்ததுண்டோ? (தாவளந்தித்யாதி) "ஒருபூமலர் காணலாமோ" என்னுமாசையாலே பூமிப்பரப்படங்கலும் தட்டித்திரிந்து, பின்பு ஒருப்ரதேசத்திலே பெரியமலரையுடைத்தாயிருப்பதொரு பொய்கையைக்கண்டு, அதிலே முதலையுண்டென்றறியாதே போய்ப்புக்கு அதின்வாயிலே யகப்பட்டு ஒருபோக்கடியறியாதே தடுமாறி, முன்பாய்ந்தால் "அம்மே" என்னுமாபோலே பூர்வஜந்மவாஸநையாலே, நாவுக்கலங்காரமான திருநாமத்தைச்

சொல்லி. (க) "நாவாயிலுண்டே நமோநாரணவென்று ஓவாதுரைக்கு முரையுண்டே" என்னக்கடவதிறே. அதுவும் (உ) "நாராயணவோ" என்றிறே கூப்பிட்டது. (அங்கு) தானகப்பட்ட பொய்கையிலே நின்று, திருநாமத்தைச்சொல்லுகிற ஆனையினுடைய அச்சத்தைப் போக்கினவனே! ஆனைதான் தனக்குதவுதல் முதலே யுதவுதல் செய்ததோ நீயேயன்றோ மடுவின்கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்துதவினாய்.

(மாவளம்) நிரவதிக ஸம்பத்தானது, ஆற்றுவாயில்நீர் மேன்மேல் நெடுகுமாபோலே பெருகிவாரா நிற்பதாய், அது தனக்கொரு விச்சேதமின்றிக்கே யிருக்கிற ப்ராஹ்மணர், வேதைகஸமதிகம்யனானவனைக் கண்ணாலேகண்டு வர்த்திக்கிற திருநாங்கூரில் திருக்காவளம்பாடியிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற க்ருஷ்ணனானவனே! (மேய) அவதாரங்களில் வ்யாவ்ருத்தி. ஓரோகாலவிசேஷங்களிலேயாய் தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்ததென்னுமே, நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (கண்ணனேகளைகண்நீயே) உன்னை யுகந்தாரைவிடமாட்டாதே வர்த்திக்கிற நீயே ரக்ஷகனாகவேணும். அவன் (க) "ஸம்ஸ்ருதி - மாமேகம்" என்றவார்த்தை இவர்தாமே யருளிச்செய்கிறார். .... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (தாவளந்தித்யாதி) "கண்ணனே களைகணீயே" என்று சரணம் புகுகிறவிடத்தில் ஸ்ரீகஜேந்த்ரரக்ஷணம் சொல்லுகைக்கு உபயோகம் காட்டுகிறார் (முதலேயாலே யித்யாதி). (பிறர்)என்றவநந்தரம், ஆகையாலே நீயே களைகணென்கிறார் என்று கூட்டுவது.

திருவுலகளந்த வபதாநத்தைச் சொன்னதுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (நீபூமியித்யாதி). நாவுக்கலங்காரமோ திருநாமமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நாவாயிலித்யாதி). வாயில் நாவுண்டே அதுக்குத்தான் உரையுண்டே என்று தோற்றுகையாலே நாவுக்கலங்காரமாமென்று திருவுள்ளம். ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானும் ஆதிமூலமென்று கூப்பிட்டதென்றன்றோ ப்ரஸித்தி, நாராயணசப்தத்தாலே கூப்பிட்டதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதுவு மித்யாதி).

"மன்னும்" என்றதின் பொருளருளிச்செய்கிறார் (அது தனக்கித்யாதி). "கண்ணன்" என்றதத்தால்-நீ சொன்னவர்த்தத்தையே யுனக்கு நான் உபதேசிக்க வேண்டிற்றே! என்னும் தாத்பர்யத்தை ஸ்புரிப்பிக்கிறார் (அவனித்யாதி) ... ... (க)

(க) க-திரு-௬௰.   (உ) சிறியதிரு-௫௦.

(௩) ஸ்ரீ-கஅ-௬௬.

மூ.—மண்ணிடந்தேனமாகி மாவலி வலி தொலைப்பான்
விண்ணவர் வேண்டச் சென்று வேள்வியிற் குறையிரந்தாய்
துண்ணெனமாற்றார் தம்மைத் துலைத்தவர் நாங்கைமேய
கண்ணனே காவளந்தண் பாடியாய் களைகணீயே. (௨)

பதம்.	உரை.
ஏனமாகி	ஆதிவராஹ மாய்க்கொண்டு
மண்	அண்டபித்தியி லழுந்தின பூமியை
இடந்து	குத்தியெடுத்து,
மாவலி	மஹாபலியினுடைய
வலி	பலத்தை
தொலைப்பான்	போக்குகைக்காக
விண்ணவர்	தேவர்கள்
வேண்ட	ப்ரார்த்திக்க
சென்று	போய்
வேள்வியில்	(அவனுடைய) யாகத்தில்
குறை	தனக்குக் குறையாயிருந்த பூமியை
இரந்தாய்	யாசித்தவனே!
துண்ணென	சீக்ரமாக
மாற்றார் தம்மை	சத்ருக்களை

பதம்.	உரை.
துலைத்தவர்	ஸம்ஹரித்த வீரர்கள் வர்த்திக்கிற
நாங்கை	திருநாங்கூரில்
காவளந்தண் பாடியாய்	திருக்காவளம் பாடியென்னும் திவ்ய தேசத்தில் ஸந்நிஹிதனாயிருப்பவனே!
மேய	(அந்ததிவ்ய தேசத்தில்) நித்யவாஸம் பண்ணுமவனான
கண்ணனே	க்ருஷ்ணனே!
நீயேகளைகண்	நீயே ரக்ஷகனாகவேணும்

காவளந்தண்பாடி யென்று-கா-சோலைகளுடைய, வளம்-ஸம்ருத்தியினாலே, தண்-குளிர்ந்திருக்கிற, பாடி - திவ்யதேசம் என்று சப்தார்த்தம் கண்டுகொள்வது. (௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (மண்ணிடந்தேனமாகி) காவலாக இட்டுவைத்த கடல்தானே பாதக (बाधक) மானவாறே நீருக்கும் சேற்றுக்கு மிறாயாத வடிவைக்கொண்டு பூமியை யிடந்தெடுத்து. (மாவலி வலிதொலைப்பான்) மஹாபலி பக்கலிலே ஔதார்யமென்றொரு குணம் கிடக்கையாலே, ராவணாதிகளைப்போலே தலையை யறுக்கவேண்டிற்றில்லை; ஆனாலும், தேவர்களை நெருக்குகையாலே, ராவணன்செயலுண்டாயிருந்தது; நிரஸிக்கவேண்டி யிருக்கச்செய்தே மாட்டிற்றிலன்; அவனை யழிக்கமாட்டாதே தன்னையழித்தானாய்த்து. கொடுத்து வளர்ந்தகையைக்கொண்டு தானிரந்தானாய்த்து. மஹாபலியினுடைய மிடுக்கை யழிக்கைக்காக, அவனாலே நோவுபட்ட தேவர்களர்த்திக்க. (சென்று) அவனுடைய யஜ்ஞவாடத்திலேசென்று, (வேள்வியில்)

தனியிருப்பிலன்றிக்கே. (குறையிரந்தாய்) அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான தான் குறைப்பட்டிரந்தானாய்த்து. தேவர்கள் குறை கண்டவாறே, தான் குறைவாளனாயிரந்தானாய்த்து.

(துண்ணெனவித்யாதி) அவ்வூரிலுள்ளார்க்கு இந்த்ராதிகள் படியில்லையாய்த்து. அவனை இரப்பாளனுக்கித் தாங்கள் வயிறு வளரார்களாய்த்து. மஹாராஜரைப்போலே தங்களை யழியமாறிநோக்குவர்கள். (௧) “అథ హరివరనాథః ప్రాప్య సంగ్రామకీర్తిం నిశిచరపతి మాజౌ యోజయిత్వా శ్రమేణ - அதஹரிவரநாத: ப்ராப்ய ஸங்க்ராமகீர்த்திம் நிசிசரபதி மாஜௌ யோஜயித்வா ச்ரமேண” அவன் கண்டறியாத பயத்தோடே துணுக்கென்னும்படி பண்ணி. (காவளந்தண்பாடியாய்களைகணீயே) அவ்வூரிலுள்ளாரிலே யொருவனாய்ப் புகுந்திருக்கிற நீயே யெனக்கு ரக்ஷகனாகவேணும். ... ... (௨)

அ௩.—இரண்டாம்பாட்டு. (மண்ணணித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே - ஸ்ரீகஜேந்த்ரரக்ஷணம் பண்ணுமத்தை யநுஸந்தித்தார்; அது தானும், பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு கையுந் திருவாழியுமாய் தன் திறம் குலையாமே யுதவினதாயிருந்தது; தம்மார்த்தியின் மிகுதியாலே தன்னை யழியமாறிச்செய்த ஆபத்ரக்ஷணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு மீளவும் சரணம் புகுகிருரென்று ஸங்கதி.

ராவணாதிகளைப்போலே முடிக்கவொண்ணுதோ, வலிதொலைப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர் (மஹாபலியித்யாதி). தன்னை யழிக்கையாவதென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர் (கொடுத்தித்யாதி).

துண்ணென - சீக்ரமாக, மாற்றார்தம்மை - சத்ருக்களை, துலைத்தவர் - ஸம்ஹரித்தவரென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிருர் (அவ்வூரிலித்யாதி). விவரிக்கிருர் (அவனை யித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) ... ... (௨)

மூ.—உருத்தெழு வாலி மார்வி லொருகணை யுருவ வோட்டிக்
கருத்துடைத்தம்பிக்கின்பக் கதிர் முடி யரசளித்தாய்
பருத்தெழு பலவும் மாவும் பழம் விழுந்தொழுகு நாங்கைக்
கருத்தனே காவளந்தண்பாடியாய் களைகணீயே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எழு	வ்ருத்தியடையாகின்ற	வாலி	வாலியினுடைய
உருத்து	கோபத்தை யுடையனை	மார்வில்	மார்பில்
		ஒருகணை	ஒருபாணத்தை

---

(௧) ரா-யு-௪௦-௨௯.

உருவ	நன்றாகத் தைக்கும்படியாக
ஓட்டி	ப்ரயோகித்து
கருத்துடை	உன் திருவுள்ளத்துக்கு விஷயமாய்
தம்பிக்கு	(அந்த வாலியினுடைய) தம்பியான மஹாராஜர்க்கு
இன்பம்	ஸுகாவஹமாய்
கதிர்	தேஜஸ்ஸை யுடைத் [தான
முடி	கிரீடத்தையும்
அரசு	ராஜ்யத்தையும் [னே!
அளித்தாய்	க்ருபை பண்ணினவ

பருத்து	பருமனாய்க்கொண்டு
எழு	முளையாநின்ற [வும்
பலவும்	பலாமரத்தி னுடைய
மாவும்	மாமரங்க ளுடையவும்
பழம்	பழங்களானவை
விழுந்து	கீழே விழுந்து
ஒழுகும்	தேன் வெள்ளமிடாநின்ற

நாங்கைக் காவளந்தண் பாடியாய்!

கருத்தனே	ஸமர்த்தனானவனே!

களைகண்நீயே. (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (உருத்தித்யாதி) உருவென்று - சீற்றம். (க) வெஞ்சினத்தவேழ வெண்மருப்பொசித்துருத்தமாகஞ்சனைக்கடந்து" என்றதிறே. மிக்கசீற்றத்தை யுடையனாய், "அகாலத்திலே வந்துஅறைகூறுகிறவன்றானோ" என்று பெரிய கிளர்த்தியோடே வந்து தோற்றின. (வாலிமார்விலொருகணையுருவவோட்டி) விட்டார் விட்டவம்புகளடங்கலும் வாய்மடிந்து போமித்தனையாய், தனக்கோரழிவில்லாதபடியிருக்கிற வாலியுடைய திண்ணிய மார்விலே (உ) "ஏகேந மஹேஷுணா-ஏகேந மஹேஷுணா" என்கிறபடியே-கைக்கெட்டிற்றோரம்பைவாங்கி மறுபாடுருவத் தைக்கும்படி விட்டு. ஓசழக்காக விட்டவம்புதானே மறுபாடுருவும்படி நடத்தி. (கருத்தித்யாதி) வாலிசெலுத்திப்போந்த ராஜ்யத்தை அப்படி நடத்துகைக்கீடான கருத்தையுடையவனென்னுதல்; வாலிபேர்கேட்க வருமடைந்து கிடந்த ஸுக்ரீவன்றன்னையே. (௩) "நகாங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண-நகாங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண" என்னச் செய்தேயிறே பின்னையுமவர்களை ஜயிப்பித்தது. உன் திருவுள்ளமுடைய மஹாராஜர்க்கென்றபடியாம். (௪) [தத்ராஜ்யே-தத்ராஜ்யே] ஸிம்ஹம்நின்ற முழஞ்சிலே மான்பேடையைக் கொடுபுக்கு நிறுத்தினாப்போலே யாய்த்து. [ராகவ:-ராகவ:] அளவுடையார் அளவில்லாதார் என்றொருவாசியின்றிக்கே, ஆரேனுமாகத் தாங்கள் கொடுத்தாரது ராஜ்யமாம்படி மதிப்புடைய குடியிலே பிறந்தவர்.

(க) தி-௪-வி-௪௩. (உ) ரா-பா-௬-௬௭. (௩) கீ-௧-௩௨.
(௪) ரா-பா-௧-௭0.

(க) "ஸ்ரீமதா ராஜராஜேந லங்காயாமபிஷேசித:- ஸ்ரீமதாராஜராஜேந லங்காயாமபிஷேசித:" என்றார்களிறே அவன்றன் பரிகரமான சுக ஸாரணர் தாங்களே. [ஸ்ரீமதா - ஸ்ரீமதா] உனக்கு முடிதந்த ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஐஸ்வர்யம் போலன்றிக்கே, ஊற்றுமாறு தலைம்பத்துடையவனாலேகாண் அவன் முடிபெற்றது. [ராஜராஜேந-ராஜராஜேந] உனக்கு முடிதந்தவர்களுக்கு முடிகொடுக்கப் பிறந்தவனாலே காண். [லங்காயாமபிஷேசித: - லங்காயாமபிஷேசித:] இனி உனக்கு ஒருகுடியிருப்புத் தேடிக்கொள்ளாய். அவன்பரிகரமாயிருந்துவைத்து அவன் மிடுக்கையும் ஐஸ்வர்யத்தையும் காணுகிறக்கச்செய்தே இப்படி சொல்லுகைக்கடி-அவர் கையும் வில்லும் கண்டுபோந்த நாளனுமையாலே; "இக்கொசுகு நம்மை என்செய்யப்புகாநின்றதோ" என்று இவன் மதிப்பற நினைத்திருந்தபடியாலே. (இன்பக்கதிர் முடியரசளித்தாய்) இன்பத்தை விளைப்பதாய் ஆநந்தாவஹமாய் மதிப்புடைத்தான முடியையும் அதுக்கு விஷயமான ராஜ்யத்தையும் கொடுத்தருளினாய்.

(பருத்தித்யாதி) ஸ்ரீவாமநன்படியாய்த்து அங்குள்ளவையெல்லாமிருப்பது. அதாவது-தோற்றத்தில் காரியப்பாடுண்டா யிருக்கை. (பழம்) போ (பூ) க்யம் குறைவற்று போக்தாக்கள் தேட்டமாயாய்த்திருப்பது. (கருத்தனே) அசக்தன்சக்தனையன்றோ அபாஸ்ரயமாகப் பற்றுவது. (காவளந்தண்) இப்படி சக்தனான நீயே ஸந்நிஹிதனான பின்பு நீயே ரக்ஷகனாகவேணும் ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (உருத்தித்யாதி) ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆர்த்தியும் மண்ணினுடைய விலக்காமையும் இந்த்ரனுடைய விலக்காமையும் பற்றாசாக ரக்ஷித்தவளவன்றிக்கே, விரோதியான வாலியின் ப(ப)லமும் பெருமாளுடைய ஸௌகுமார்யமும்கண்டு இவர் ரக்ஷகராகமாட்டாரென்றிருந்த மஹாராஜருக்கும், ‡ மழுவேந்திக்கொடுத்தாகிலும் அவர் விரோதியைப்போக்கின வபதாநத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு சரணம் புகுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"உருத்து" என்றது சீற்றத்தைச் சொன்னவிடமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வெஞ்சினத்த வித்யாதி). வாலிமாளக் கணையைப் பொகட்டென்னாதே, "மார்வில்" என்றும் "ஒருகணை" என்றும் விசேஷித்ததுக்குக் கருத்து (விட்டாரித்யாதி). (ஓசழக்காக) அஸ்ரத்தையாக. யோஜநாந்தர மருளிச்செய்யக் கோலி தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (வாலியித்

(க) ரா-யு-௨-அ-உ-அ. ‡ மழுவேந்துகை-ஸத்யம்பண்ணுகை.

யாதி). (தன்னையே) என்ற வநந்தரம், ஆளாக்கி ஜயிப்பித்தாய் என்று சேஷம். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (நகாங்க்ஷே விஜயமித்யாதி). அர்த்தாந்தரந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (உன்னித்யாதி). இந்த விரண்டாமர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (தத்ராஜ்ய இத்யாதி). "𑌸𑍁𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑍇 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌪𑌾𑌦𑌯𑌤𑍍 - ஸுக்ரீவமேவ தத்ராஜ்யே ராகவ: ப்ரத்யபாதயத்".

வாசிவையாதே தமக்கிஷ்டமானுரை ராஜ்யத்தில் வைத்தமை கண்டவிடமுண்டோ வென்ன (ஸ்ரீமதேத்யாதி). (அடி) என்ற வநந்தரம், என்னெனில் என்று சேஷம். "கதிர்" தேஜஸ்ஸாய், அத்தாலே-மதிக்கப்பட்டவென்று பலித்த வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (மதிப்புடைத்தான) என்று.

முனைத்தன்றே பருக்கவேண்டுவது, பருத்த முனைகூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவர்மந னித்யாதி). தோற்றத்தில் காரியப்பாடுண்டாகையாவது-வாமநன்றான் பிறந்தவுடனே வளர்ந்தாப்போலே, இவையும் முனைத்தவுடனே ப (ஷ்) ல பர்யந்தமாகை.... ... ... (௩)

மூ.—முனைமுகத்தரக்கன்மாளமுடிகள் பத்தறுத்து வீழ்த்தாங்
கனையவற் கிளையவற்கே யரசளித்தருளினானே
சுனைகளில் கயல்கள் பாயச்சுரும்பு தேனுகருநாங்கைக்
கனைகழல் காவளந்தண்பாடியாய் களைகணீயே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முனைமுகத்து	போர்முகத்திலே	சுனைகளில்	நீர்நிலைகளில்
அரக்கன்	ராவணன்	கயல்கள்	மத்ஸ்யங்கள்
மாள	முடியும்படியாக	பாய	(பயந்து) அப்புறத்தே ஓடும்படியாக
பத்துமுடிகள்	(அவனுடைய) பத்துத்தலைகளையும்	சுரும்பு	வண்டுகளானவை
அறுத்து	சேதித்து [ணி	தேன்	மதுவை
வீழ்த்து	கீழே விழும்படிபண்	நுகரும்	(ஆரவாரத்துடனே) பாநம் பண்ணுகின்
ஆங்கு	அந்தவிடத்திலே	நாங்கைக்காவளந்தண்பாடியாய்! [ற	
அனையவற்கு	அப்படிப்பட்ட ராவணனுக்கு	கனை	ஒலியாநின்ற
இளையவற்கே	தம்பியான விபீஷண	கழல்	வீரத்தண்டையை யுடையவனே!
அரசு	ராஜ்யத்தை [னுக்கே		
அளித்தருளினானே	க்ருபை பண்ணினவனே!	களைகண்நீயே. (௪)	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. — (முனைமுகத்து) பூசல் நெற்றியிலே (அரக்கன்மாள) வஞ்சநத்தாலே பொருதழிக்கப் பார்க்குமவர்கள் தங்களைப்போலன்றியே, பூசல்நெற்றியிலே அவனழியும்படியாக.(முடிகள் பத்தறுத்து வீழ்த்து) தலைகளையறுத்து ஹோமம்பண்ணி அவ்வழியாலே பூண்கட்டின தலைகளையறுத்து விழவிட்டு. (ஆங்கு)அந்தயுத்த பூமிதன்னிலே, உயிரையுமுடலையும் பிரித்தாப்போலே இருவரு மிப்பண்டிடத்திலேயாம்படி ப்ராதிகூல்யத்திலே கைவளர்ந்த அப்படிப் பட்டவனுக் கிளையவனுக்கே. (அரசளித்தருளினனே) ராஜத்ரோஹத்தைப்பார்த்தால் ஸம்பந்தமுள்ள விடமெங்கு மழியச்செய்யவேண்டியிருக்க, அவன் தம்பிக்கே கொடுத்தானுய்த்து. அவன்றானும், தோஷத்துக்கு (க) "ஜஸ்யாஹமனுஜோ ப்ராதா" என்றிறே சொல்லுவது. மஹாராஜரருளப்பாடிட்ட வநந்தரம் அந்த ப்ரீதியிலே நெஞ்சு செல்லாதே, "ஆர்பின்னே பிறந்தவென்னை இப்படியருளப்பாடிடுவது" என்று அதிலே தரைப்பட்டானிறே.

(சுனை)சுனைகளிலே வர்த்தியாநின்றுள்ள கயல்களானவை, சுரும்புகள் மதுபானம் பண்ணுகிறபோதை ஆர்ப்பரவத்தை யநுஸந்தித்து, தன்மேலே விழுகிறனவாகக்கொண்டு பாயாநின்றுள்ள திருநாங்கூரிலே. (கனையித்யாதி) ஆபரணவொலியைச் சொல்லுதல்; செறிந்த வீரக்கழலை யுடையவென்னுதல். (உ) "ஏதத்வ்ரதம் மம" என்கிறபடியே ரக்ஷிக்கைக்கீடாக வீரக்கழலிட்டு அதுக்கீடாக ஸந்நிஹிதனுமாயிருக்கிற உன்னையொழிய வெனக்கபாஸ்ரயமுண்டோ? ... ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (முனையித்யாதி) வாலியை யெதிரிடாதே ஒளியம்பாலேயழித்து அவன் தம்பிக் கரசளித்த வளவன்றியே, எதிரம்புகோத்துப்பூசல் தலையிலே வெற்றிபெற்று அவன்தம்பிக் கரசளித்த வபதாநத்தை யநுஸந்தித்து சரணம் புகுகிறரென்று ஸங்கதி.

அரக்கன் மாளப்பண்ணி என்ன வமைந்திருக்க, "முடிகள் பத்தறுத்து வீழ்த்து" என்று இத்தனை யருளிச்செய்கையாலே தோற்றின துஷ்கரத்தையை யுபபாதிக்கிறர் (தலைகளை யித்யாதி). "ஆங்கனையவற்கு" என்றதுக்கு-அந்த யுத்தரங்கத்தில் நின்ற தம்மோடொத்தவற்கென்று சப்தார்த்தமாய், அதாவது-தாமவனுடைய உடலையு முயிரையும் பிரித்தாப்போலே (க) "ப்ராணேப்யோ பிகரீயஸீம்" என்னும்படி

(க) ரா-யு-கஎ-கஉ.   (உ) ரா-யு-கஅ-ஙங.   (ங) ரா-கி-உஎ-ஙக.

யான பிராட்டியையும் தம்மையும் பிரித்த ராஜத்ரோஹிக்கென்று கருத்தாய், அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அந்த வித்யாதி). (க) ''விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா - விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா'' என்று அவரைக் கொண்டாடி யிருக்க, குற்றந்தோன்ற தத்ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டுச் சொல்லுகை சேருமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவன்றானுமித்யாதி). தாம் சரணம்புகுகிறவ ராகையாலே தமக்கு த்ருஷ்டாந்த ஸ்தாநத்தில் குணந்தன்னைச் சொல்லாரிறே; அவர் கருத்தையே சொல்லவடுக்குமென்று கருத்து. தோஷாநுஸந்தாநமானவழி எங்ஙனே, ஸ்வரூபகதமாக வொண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மஹாராஜரித்யாதி). அபயப்ரதாநாநந்தரம் தத்ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகைக்கு தோஷாநுஸந்தாநம் விநா சொல்லவொண்ணாதென்று திருவுள்ளம்.

சுரும்புகள்-வண்டுகள். கனையாநின்றுள்ள, கழல்-திருவடிகளை யுடையவென்று கிழருளிச்செய்த பதத்வயத்துக் கர்த்தாந்தரம் (செறிந்தவித்யாதி). ... ... (௪)

மூ.—படவரவுச்சிதன்மேல் பாய்ந்து பன்னடங்கள்செய்து
மடவரல்மங்கை தன்னை மார்வகத்திருத்தினானே
தடவரை தங்கு மாடத் தகு புகழ் நாங்கைமேய
கடவுளே காவளந்தண் பாடியாய் களைகணீயே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
படம்	(விரிக்கப்பட்ட)படங்களையுடைய னை	இருத்தினானே	நித்யமாக வைத்தவனே!
அரவு	காளியனுடைய	தடம்	விசாலமான
உச்சிதன்மேல்	சிரஸ்ஸில்	வரை	பர்வதங்கள் போன்ற
பாய்ந்து	குதித்து	மாடம்	மாளிகைகள்
பல்நடங்கள்	அநேக விதங்களான நர்த்தநங்களை	தங்கு	தங்காநிற்பதாய்
செய்து	பண்ணி [வளாய்	தகு	தகுதியான
மடவரல்	மடப்பத்தை யுடைய	புகழ்	கீர்த்தியானது
மங்கைதன்னை	நித்யயௌவந முடையளான பெரிய பிராட்டியை	மேய	சேர்ந்திருக்கிற
			நாங்கைகாவளந்தண்பாடியாய்!
		கடவுளே	ஸர்வாதிகனே!
மார்வகத்து	திருமார்பிலே		களைகண்நீயே. (௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (படவரவித்யாதி) மடுவின்கரையிலே சென்று உவப்புத்தட்டி ஆர்த்துக்கொண்டபோது, ''ஆர்தான் என்கல

(க) ரா-யுத்-கஎ-உச.

விருக்கையில் நின்று என்னைத் துரந்துவருகிறவன்" என்று சீறி, படம் விரித்துக்கொண்டு வந்துதோற்றின காளியனுடைய உச்சியிலே இலக்காகப்பாய்ந்து, பரதசாஸ்த்ரத்தில் இத்தைக்கொண்டே இன்னும் வேண்டும் லக்ஷணங்களெழுதிக்கொள்ளலாம்படி பலவகைப்பட்ட கூத்துக்களையாடி. (மடவரல்மங்கைதன்னை) ஆம்ஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணத்துக்கும் அநாம்ஸ்ரிதஸம்ஹாரத்துக்கு முறுப்பாகப் பிராட்டியோடே நித்யஸம்ம்லேஷமாய்ச் செல்லாநிற்கும்; அன்றியே, அவளோடணைகைக்கிடான ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவன்கிடீர் ப்ரதிகூலனான காளியன் தலையிலே பாய்ந்தானென்னுதல். ஆத்மகுணோபேதையாய் நித்ய யௌவந ஸ்வபாவையான பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்விலே வைத்தவனே!

(தடவரையித்யாதி) அவ்வூரில் மாடங்களைக்கண்டால் குலகிரிகள் நீஸ்த்த (ஹ்ஸ்வ) மாம்படியிருக்குமாய்த்து. அன்றிக்கே, தடவரை போலே யிருந்துள்ள மாடங்கள் தங்காநிற்பதாய், சொன்னசொன்ன ஏற்றங்களெல்லாம் தகும்படி யிருக்கிற திருநாங்கூரில். (கடவுளே) கடவுளென்று - பரதேவதையென்றபடியாய், ஸர்வாதிகனான ஸர்வேம்வரனே! ஸர்வாதிகனான நீயே ஸந்நிஹிதனுமாயிருக்க நான் வேறொருவரைத் தேடிப்போகவோ? ... ... (௫)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (படவரவித்யாதி) கீழெல்லாம்-ஆம்ஸ்ரிதர்க்கு விரோதிகளைப்போக்கி ரக்ஷித்தபடி சொன்னார்; அவ்வளவன்றிக்கே, எதிரிட்ட ஜந்துவே சரணமடையும்படி பண்ணி அதுக்கு சரண்யனானயென்று அவ்வபதாநத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு சரணம்புகுகிறாரென்று ஸங்கதி.

அரவானபோதே படமுண்டாயிருக்க, விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (மடுவித்யாதி). (உவப்புத்தட்டி) ஹர்ஷித்துக்கொண்டு. (துரந்து) துடர்ந்து. உச்சிமேலென்னாதே, "உச்சிதன்மேல்" என்கையாலே அதின் நடுவே யென்று தோற்றி, அதின் பலிதார்த்தம் (இலக்காக) என்றது. ... ... (௫)

மூ.—மல்லைமா யட்டு மாளக் கஞ்சனை மலைந்து கொன்று
பல்லரசவிந்து வீழப் பாரதப்போர் முடித்தாய்
நல்லரண் காவின் நீழல் நறை கமழ் நாங்கைமேய
கல்லரண் காவளந்தண் பாடியாய் களைகணீயே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மல்லரை	சாணூராதி மல்லவர்கத்தை	அரண்	அழகை (நிழலை) டைத்தான
அட்டு	யுத்தம்பண்ணி	காவின்	சோலைகளுடைய
மாள	முடியச்செய்தும்	நீழல்	நிழலிலே
கஞ்சனை	கம்ஸனை	நறை	பரிமளமானது
மலைந்து	எதிரிட்டு	கமழ்	வாஸியாநின்ற
கொன்று	ஸம்ஹரித்தும்	நாங்கை	திருநாங்கூரிலே
பல் அரசு	அநேகக்ஷத்ரியர்களை	மேய	பொருந்தி வர்த்திக்கிற
அவிந்து வீழ	நசித்துப்போம்படியாக	கல்	த்ருடமான
பாரதப்போர்	பாரதயுத்தத்தை	அரண்	ரக்ஷையையுடையருய்க் கொண்டு
முடித்தாய்	நிறைவேற்றினவனே!	காவளந்தண்பாடியாய்!	களைகண் நீயே. (ரு)
நல்	விலக்ஷணமான (நெருங்கிய)		

வ்யா.—ஆரும்பாட்டு. (மல்லரையட்டுமாள) பெரிய கிளர்த்தியோடேவந்து தோற்றின சாணூரமுஷ்டிகாதி மல்லவர்க்கத்தைப் பொருது, இளைப்பித்து விடுகையன்றிக்கே முடியும்படி யழியச்செய்து, மல்லர் முடிந்தார்களென்று கேட்டவநந்தரம், பெரியசீற்றத்தோடே வந்து தோற்றின கம்ஸனை யெதிரிட்டுச் சென்றுகொன்று. இது பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்பு செய்த காரியம்; இனிமேல் பருவம் நிரம்பினபின்பு செய்தகாரியம் சொல்லுகிறது.(பல்லரசித்யாதி) துர்வர்க்கமடையக்கூடு கொண்டதாய்த்து. துர்யோதநாதிகளோடே க்ஷத்ரியரென்று பேர்பெற்றாரடங்கலும் முடிந்துபோம்படியாக பாரதஸமரத்தை நடத்தி பூபாரத்தைப் போக்கினவனே!

(நல்லரணித்யாதி) செறிந்த நிழலையுடைத்தான சோலைநிழலிலே (க)"सर्वगन्धः_ஸர்வகந்த:" என்கிறவஸ்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமென்று தோற்றும்படி மிக்க பரிமளத்தையுடைத்தா யிருக்கிற திருநாங்கூரில். (கல்லரண்) இவருடைய உபாயம் ஸுரக்ஷிதமாகப்பெற்றதாய்த்து. ஸுரக்ஷிதமான உபாயத்தைவிட்டு வேறேயொன்றைத் தேடிப்போகவோ? ... ... (ரு)

அநு.—ஆரும்பாட்டு. (மல்லரையித்யாதி) ஒரு காளியரக்ஷணம் மாத்ரமன்றியே,பொறைக்கு உவாத்தாய் குற்றங்களைக்காட்டக்கடவளல்லாத ஸர்

(க) சாந்தோ-ரு-கச.

வம் ஸஹைக்கும் பொறுக்கவொண்ணாதபடி ஸ்வாமித்ரோஹிகள்மிக்கபடியாலே தானே சென்று முறையிட்ட பூமிக்காக வந்து பிறந்து, இளம்பருவமே பிடித்துச்செய்த வபதாநங்களைச் சுருக்கி யநுஸந்தித்துக்கொண்டு, "கண்ணனே களைகண்" என்றத்தை ஸத்திரீகரித்து சரணம் புகுகிறாரென்று ஸங்கதி.

நல்லவரணுயிருக்கிற காவினுடைய நிழலில், நிறை-பரிமளமானது, கமழாநின்றுள்ள நாங்கையென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (செறிந்த வித்யாதி). ... ... (௬)

மூ.—மூத்தவற்கரசுவேண்டி முன்பு தூதெழுந்தருளி
மாத்தமர் பாகன்வீழ மதகரி மருப்பொசித்தாய்
பூத்தமர் சோலையோங்கிப் புனல் பரந்தொழுகு நாங்கைக்
காத்தனே காவளந்தண் பாடியாய் களைகணீயே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மூத்தவற்கு	பெரியோரான தர்ம புத்ரனுக்கு	மருப்பு	கொம்பை
அரசுவேண்டி	ராஜ்யத்தை (கொடுக்க) இச்சித்து	ஒசித்தாய்	முறித்தவனே!
முன்பு	முதலிலே	பூ அமர்	பூக்கள்நிறைந்த
தூது எழுந்தருளி	தூதுபோயும்	சோலை	சோலைகள்
மாத்து	ஆனையின்மேல்	ஓங்கி	உயர்ந்து
அமர்	பொருந்தியிருக்கிற	புனல்	ஜலமானது
பாகன்	ஆனைக்காரன்	பரந்து	(அச்சோலையைச் சுற்றி) வ்யாபித்து
வீழ	விழுந்து முடியும்படி	ஒழுகும்	பாயாநின்ற
மதம்	கொழுப்படைந்த	நாங்கைக்காவளந்தண்பாடியாய்!	
கரி	குவலயா பீடத்தினுடைய	காத்தனே	ரக்ஷகனே!
		களைகண் நீயே.	(௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மூத்தவற்கித்யாதி) "ப்ராப்தனானவனிருக்க அப்ராப்தன் தலையிலே முடியை வைக்கவொண்ணாது, ஜ்யேஷ்டனானவனுக்கு ராஜ்யம்வேணும்" என்று அதுக்காக முன்பு தூது போயருளி. த்ருதராஷ்ட்ரன் ஜ்யேஷ்டனாயிருக்கச்செய்தே ராஜ்யம் பண்ணுகைக்கு யோக்யதையில்லாதபடி அவயவத்திலே வைகல்யம் பிறந்திருக்கையாலே பாண்டு ராஜ்யம் பண்ணிப்போந்தான், அவனு

டைய வநந்தரத்திலே "எங்களதிறே ராஜ்யம்" என்று தாங்கள் பண்ணத் துடங்கினார்கள். "அங்ஙன் மர்யாதாபங்கம்பண்ணவொண்ணாது, பிதாவினுடைய ராஜ்யம் புத்ரன் பண்ணவேணும்" என்று அதுக்காகத்தூதெழுந்தருளினான். (மாத்தமரித்யாதி) தான்முடிந்தாலும் ஆனைக் கழுத்திலிருப்பு இளகாதபடி அதிலே மிகவும் பொருந்தினபாகனானவன் விழுந்து முடிந்துபோம்படி, மதமுதிதமாயிருந்துள்ள குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந முறித்தாய்!

(பூத்தமரித்யாதி) மிக்க பூக்களையுடைத்தாய் ஓங்கியிருந்துள்ள சோலையும், அத்தை வளர்க்கைக்கிடான ஜலமும் பரந்துபாயாநின்றுள்ள திருநாங்கூரில். (காத்தனே) (க) ‹‹ ஏதத்வ்ரதம் மம'' என்கிறபடியே-இத்தையடைய ரக்ஷிக்கைக்காகக் காவல்பூண்டிருக்கிறவனே! (காவளமித்யாதி) ரக்ஷிக்கக்கடவதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு அஸந்நிஹிதனாயிருக்கை யன்றிக்கே, திருக்காவளம்பாடியிலே ஸந்நிஹிதனான நீயே எனக்கு ரக்ஷகனாகவேணும். ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மூத்தவற்கித்யாதி) பாரதப்போர் முடிக்கைக்கு முன்செய்த ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யத்தையும், மல்லரை யட்டதுக்கு முன்பான குவலயாபீட நிரஸநத்தால் தோற்றின விரோதி நிவர்த்தகத்வத்தையு மநுஸந்தித்து சரணம் புகுகிறாரென்று ஸங்கதி.

மூத்தவரான பாண்டுபுத்ரற்கு ராஜ்யம்வேண்டி என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (ப்ராப்தனானவனிருக்க வித்யாதி). பாண்டு மகனாகையாலே ப்ராப்தனென்று கருத்து. த்ருதராஷ்ட்ரனன்றோ பாண்டுவுக்கு மூத்தவன், அவன் ஸந்ததிக்கு ப்ராப்தியில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (த்ருதராஷ்ட்ர னித்யாதி). "மா" என்று-ஆனையாய், "அத்து"-ஸப்தம்யர்த்தத்திலேயாய், ஆனையிலமர்ந்த பாகனென்றாய், பாகனான போதே ஆனையின் மேலிராறே, இங்ஙன் விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாதி). (இளகாதபடி) நழுவாதே.(எ)

மூ.—ஏவிளங் கன்னிக்காகி யிமையவர்கோனைச் செற்றுக்
காவளம் கடிதிறுத்துக் கற்பகங்கொண்டு போந்தாய்
பூவளம் பொழில்கள் சூழ்ந்த புரந்தரன் செய்த நாங்கைக்
காவளம்பாடி மேய கண்ணனே களைகணீயே. (அ)

(க) ரா-யு-௧அ-௩௩.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏவு	யுத்தத்திலே	கொண்டு	கொண்டுவந்தவனே!
இளங்கன்னிக்	பாலையான ஸத்யபா	போந்தாய்	
காகி	மைக்காக	வளம்	ஸுந்தரமான
இமையவர்	தேவேந்த்ரனை	பூ	புஷ்பங்களையுடைய
கோனை		பொழில்கள்	சோலைகளாலே
செற்று	நிரஸித்து	சூழ்ந்த	சூழப்பட்டதாய்
கா	தோட்டத்தினுடைய	புரந்தரன்	இந்த்ரனாலே
வளம்	அழகை	செய்த	நிர்மிக்கப்பட்டதான
கடிது	சீக்ரமாக	நாங்கை காவளம்பாடி மேயகண்	
இறுத்து	அழியச்செய்து	ணனே களைகணீயே! (அ)	
கற்பகம்	கற்பகவ்ருக்ஷத்தை		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (ஏவிளங்கன்னியித்யாதி) ஏவிலே-யுத்தத்திலே; (இளங்கன்னிக்காகி) எல்லாம்பட்டும் அபேக்ஷிதம்செய்து கொடுக்க வேண்டும்படியிருக்கிற ஸ்ரீஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்காகவென்னுதல்; அன்றிக்கே, சசி (ீ-ம) யும் ஸத்யபாமைப்பிராட்டியுங்கூடவிருக்கச்செய்தே கல்பக வ்ருக்ஷத்தின் பூ வந்ததாய், அத்தை அவள் கையிலேவாங்கி, தேவஸ்த்ரீயான வபிமாநம்தோற்ற, "நீங்கள் மநுஷ்யரிறே, உங்களுக்கிதுபொருது, தலைநோம்" என்றுப்போலே சில அநாதரோக்திகளைப்பண்ண, அநந்தரம் அவளும்போந்து "இப்படிசெய்தாள்" என்று, "நீயிப்போதே அந்த கல்பகவ்ருக்ஷத்தைக் கொடுவந்து என்முற்றத்திலே நட்டுத்தரவேணும்" என்று அவளேவ என்னவுமாம். (இமையவர்கோனைச்செற்று) தேவஜாதிகளுக்கெல்லாம் நியாமகனாயிருக்கிற இந்த்ரனை யழியச்செய்து, சோலையழகைச் சடக்கென வழியச்செய்து, கல்பகவ்ருக்ஷத்தைக் கொண்டுபோந்தாய்.

(பூவளமித்யாதி) தர்சநீயமான பூக்களையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட இந்த்ரனேற்றின திருநாங்கூரில். ஸ்வர்க்கத்திலுண்டான வேண்டப்பாடு பூமிக்குமுண்டாகவேணும் என்று அக்கட்டளையிலே இந்த்ரனாலே சமைக்கப்பட்டது திருநாங்கூரென்று சொல்லக்கடவது. அன்றப்படி ஸத்யபாமைப்பிராட்டிக்குதவினது, எல்லார்க்கு மொக்க உதவுகைக்காகத் திருக்காவளம்பாடியிலே வந்து ஸந்நிஹிதனை நீயே ரக்ஷகனாகவேணும். ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (ஏவிளமித்யாதி). பூமிப்பிராட்டி இரக்க பூபாரநிரஸநார்த்தமாக அவதரித்து ஆஸ்ரித பரதந்த்ரனாய்ப் பல்லரசவிந்து வீழப்பண்ணின வளவன்றியே, ஸ்ரீஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்காக தேவர்களுடைய துர்மாநத்தைப் போக்கினாய்! நீயே ரக்ஷகனாகவேணுமென்று சரணம் புகுகிறாரென்று ஸங்கதி.

“ஏவிளங்கன்னி” என்றவிடத்தில் வகாரம் குறைந்திருக்கிறதாய்த் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). (அழியச்செய்து) என்றது-கர்வபங்கம் பண்ணி யென்றபடி.

பாரிஜாதத்தைக் கொடுத்தாப்போலே ஆஸ்ரித பாரிஜாதத்தைக் கொடுக்கவந்தாயென்று ப்ரக்ருதோபயோகத்தைக் காட்டுகிறார் (அன்றப்படி யித்யாதி.) ... ... (அ)

மூ.—சந்தமாய்ச் சமயமாகிச் சமயவைம்பூதமாகி
அந்தமா யாதியாகி யருமறை யவையு மானாய்
மந்தமார் பொழில்கடோறும் மடமயிலாலு நாங்கைக்
கந்தமார் காவளந்தண்பாடியாய் களைகணீயே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சந்தமாய்	ச(஛)ந்தஸ்ஸுக்கு நியாமகனாய்	அரு	அர்த்தமறிவதற்கு அஸக்யமான
சமயமாகி	(அந்த சந்தஸ்ஸுக்களுடைய ஆறெழுத்து எட்டெழுத்தென்கிற) வ்யவஸ்தைக்கு நியாமகனாய்	மறையுமானாய்	வேதங்களுக்குநிர்வாஹகனானவனே!
		மந்தம்	மந்தார வ்ருக்ஷங்கள்
		ஆர்	நிறைந்திருக்கிற
		பொழில்கள்தோறும்	சோலைகளெங்கும்
சமயம்	வ்யவஸ்திதஸ்வபாவங்களான	மடம்மயில்	மடப்பத்தையுடைய பெண் மயில்களானவை
ஐம்பூதமாகி	பஞ்சபூதங்களுக்கு நியாமகனாய்	ஆலும்	நர்த்தனம் பண்ணுகின்ற
அந்தமாய்	லயத்துக்குக் காரணபூதனாய்	நாங்கை	திருநாங்கூரிலே
ஆதியாகி	ஸ்ருஷ்டிக்குக்காரணபூதனாய்	கந்தம் ஆர்	பரிமளம் மிக்கிருந்துள்ள
அவை	அவ்வர்த்தங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற		காவளந்தண் பாடியாய் களைகண்நீயே. (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சந்தமாய்) ச (ப்) ந்தஸ்ஸுக்கு நியந்தாவாய். (சமயமாகி) இன்னதனை அக்ஷரங்கள் கூடினது அநுஷ்டுப், த்ருஷ்டுப், ஜகதி என்றுப்போலே சொல்லப்படுகிற இந்த வ்யவஸ்த்தைக்கு நியாமகனாய். (சமயவைம்பூதமாகி) எல்லாவற்றுக்குமடியாய் வ்யவஸ்த்தித ஸ்வபாவமான ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகத்துக்கும் நியாமகனாய். (அந்தமாய்) இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கமடைய அழிந்து கிடந்தவன்று, (க)"ஸதேவ" என்கிறபடியே இவையடங்கத் தன் பக்கலிலே லயித்துத் தானொருவனுமே என்னும்படி யிருக்குமவனுமாய்; இவற்றையடங்க விபக்தமாக்கிக் கார்யங்கொள்ள நினைத்தவன்றைக்கு, அப்படி கார்யங்கொள்ளலாம்படி இவற்றுக்கடங்கலும் காரணபூதனுமாய். ஆத்யந்தங்களுக்கு நியாமகனையென்றபடி. (அருமறையவையுமானாய்) இப்படி கார்யாவஸ்த்தமாயும் காரணாவஸ்த்தமாயும் போருகிறது ப்ரஹ்மமொன்றுமே என்று வேதங்களாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவனுமாய். (மந்தமார்)‡ (மந்தாரமார்ந்த) பொழில்களெங்கும் பேடைமயிலானது ஆலியாநின்றுள்ள திருநாங்கூரில். (கந்தமார்)(உ) "ஸர்வகந்தஃ - ஸர்வகந்தஃ" என்கிறவஸ்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசமென்று தோற்றும்படி யிருக்குமாய்த்து, (களைகணீயே) இப்படி நிரதிசயபோக்யனான நீயே ரக்ஷகனாகவேணும். ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சந்தமித்யாதி). சரணாகதிக் கபேக்ஷிதங்களான சரண்யனானவனுடைய விரோதி நிரஸந அபேக்ஷித பலப்ரதத்வங்களுக்கு உபயுக்தங்களான வப்தாநங்களாலே - கார்யாபாதக குணங்களையும், "காவளம்பாடி மேயகண்ணனே" என்கையாலே-ஸௌகர்யாபாதக குணங்களில் ஸௌலப்யத்தையு மருளிச்செய்தாராய், இப்பாட்டில்-நிகரில் புகழான வாத்ஸல்யத்தை யநுஸந்திக்கைக்காக, தத்கார்யமான ஸர்வாந்தராத்மதையை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"அந்தம்" நாசமாய், "ஆதி" உத்பத்தியாய், அதுக்கு நியாமகனானபடியை யருளிச்செய்கிறார் (இவ்வருகுண்டான வித்யாதி). "மந்தம்" என்று - மந்தாரவ்ருக்ஷமாய், "ஆர்தல்" மிகுதியாய், அருளிச்செய்கிறார் (பொழில்களித்யாதி). ... ... (௯)

௰.—மாவளம்பெருகி மன்னு மறையவர் வாழு நாங்கைக்
காவளம்பாடிமேய கண்ணனைக் கலியன் சொன்ன

(க)சாந்தோ-௬-உ-க. ‡குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம். (உ)சாந்தோ-௩-௧௪-உ.
௯௫

பாவளம் பத்தும் வல்லார் பார்மிசை யரசராகிக்
கோவிளமன்னர் தாழக் குடை நிழல் பொலிவர்தாமே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாவளம்	பெரியஸம்பத்தானது	வளம்	அழகியதான
பெருகி	வ்ருத்தியடைந்து	பாபத்தும்	பாசுரங்கள்பத்தையும்
மன்னும்	பொருந்தியிருக்கிற	வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்கள்,
மறையவர்	ப்ராஹ்மணோத்தமர்		
வாழும்	ஸுகமாகவர்த்திக்கிற	பார்மிசை	பூமியிலே
நாங்கை	திருநாங்கூரிலே	அரசராகி	ராஜாக்களாயிருந்து,
காவளம்பாடி	திருக்காவளம்பாடி என்னும் திவ்யதேசத்திலே	கோ	பூமியில்
		இளமன்னர்	யுவராஜாக்களும் அடங்கி
மேய	பொருந்தி வர்த்திக்கி[ற]	தாழ	ழ்ப்படும்படியாக
கண்ணனை	க்ருஷ்ணன் விஷயமாக	குடைநிழல்	குடையின்நிழலிலே
கலியன்	ஆழ்வார்	பொலிவர்	ஸம்ருத்தராயிருப்பர்கள். (௧௦)
சொன்ன	அருளிச்செய்ததாய்,		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மாவளமித்யாதி) நிரவதிகமான ஸம்பத்து மேன்மேலன் கரை புரண்டு அதொருநாள்வரையிலே மாறுகையன்றிக்கே நித்யமாய்ப்போருகிற ப்ராஹ்மணர் வேதார்த்தபூதனை ஸர்வேஶ்வரனைக் கண்ணாலேகண்டு வாழாநின்றுள்ள திருநாங்கூரில் திருக்காவளம்பாடியிலே வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற க்ருஷ்ணனை க்ருஷ்ணாவதாரம் பரதசையோடொக்கச் சொல்லலாம்படியிறே இங்குத்தை ஸௌலப்யம். "ஆழ்வாரருளிச்செய்த விதுதன்னை வாயாலே சொல்லுமதுதானே ப்ரயோஜநமாகப்போரும்" என்னும்படி நல்ல ச(ஃ)ந்தஸ்ஸையுடைத்தான இப்பத்தையும் வல்லவர். பாவளமென்றது–பாவினமென்றபடி. பாவளம் பத்தும் வல்லார் பூமியிலே அரசராகி. (கோவிளமன்னர் தாழவித்யாதி) "மோக்ஷத்தை ப(ஃ)லமாகச் சொல்லில் அதிகாரிகளைக் கிடையாது" என்று, "அபிமதஸாதநமென்னவே கற்பார்கள், பின்னை மோக்ஷத்திலே கொடுபோய் மூட்டுகிறோம்" என்று, ஐஶ்வர்யத்தை ப(ஃ)லமாகச் சொல்லிற்று. ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மாவளமித்யாதி). "பாவளம்" - வளமான பா - அழகிய சந்தஸ்ஸென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அழகின்படியை யருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி). "வளம்" என்று-ஸம்ருத்தியாய், ‡ இனம் முற்றின ஸம்ருத்தியாக வர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (பாவளமென்ற தித்யாதி). ... ... (௧0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து ஆறாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து - ஏழாம் திருமொழி

கண்ணார்கடல் ப்ரவேசம்.

வ்யா.— "காவளம்பாடிமேய கண்ணனே களைகணீயே" என்று சரணம்புக்கவிடத்திலும், ஸம்ஸாரத்திலே சப்தாதிவிஷயங்கள் நடையாடுகிற விடத்தில் தம்மையிருக்கக்கண்டார்; (௧) "ப்ரியம் ஜநமபஶ்யந்தீம் பஶ்யந்தீம் ராக்ஷஸீகணம் । ஸ்வகணேந ம்ருகீம் ஹீநாம் ஶ்வகணைராவ்ருதாமிவ- ப்ரியஞ் ஜந மபஶ்யந்தீம் பஶ்யந்தீம் ராக்ஷஸீகணம்! ஸ்வகணேந ம்ருகீம்ஹீநாம் ஶ்வகணைராவ்ருதாமிவ" என்னும்படியே - இழக்கிறது - நித்ய ஸூரிகளோடேகூட விருக்கிறவிருப்பையும், பெறுகிறது - சப்தாதி விஷயங்களையும் அவற்றுக்குப்பணிசெய்து திரிகையுமாயிராநின்றது. "நீ அசக்தனாயிருந்து என்னபிமதமிழக்கிறேனன்று, நீசக்தனாயிருக்க நானிழப்பதே!" என்ன; "உனக்கபிமதமேது"? என்ன; த்வத்ப்ராப்தி விரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரவேணுமென்கிறார். ... ... *

அரு.—கண்ணார் கடலின்ப்ரவேசம்.— "கண்ணனே களைகணீயே" என்று சரணம் புக்காராகில் இனி அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வ கேஷ்டப்ராப்தி பண்ணிக் கொடுக்கை அவன் கார்யமாயிருக்கத்தானே செய்யாறே, "இடரைக் களையாயே" என்று இவர் ப்ரார்த்திப்பானென்னென்கிற சங்

(௧) ரா-ஸு-கஙு-உ௪. ‡ இது ஸந்திக்தம்.

கையிலே; வ்ருத்த வர்த்திஷ்யமாண கதந பூர்வகம் ஸங்கதியை யருளிச் செய்கிறார் (காவலமித்யாதி). இவ்வாழ்வார், (௧) வாடி துடங்கி திருமந்த்ரத்தைப் பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே, ததர்த்தாநு ஸந்தாந பூர்வகமாகத் திருப்பிரிதி முதலாய் திருமலைநடுவாகத் திருநாங்கூரளவும் தமக்கு ப்ராப்யதயா திருவுள்ளம் பற்றியும், இத்திருப்பதிகளில் மண்டின ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களையே ப்ராப்யமாக வெண்ணியும், திருவுள்ளத்தைக் குறித்து மற்றும் ஸம்ஸாரிக ளறியும்படி உபதேசித்துக்கொண்டுவந்தவர், பதறி, திருக்காவளம்பாடியிலே ஒருகால் சொன்னப்போலே ஒன்பதின்கால் சரணம்புக்கு, அவன் (௧) "మామేకం శరణం వ్రజ-மாமேகம் சரணம்வ்ரஜ" என்ற வர்த்தத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே படுத்த; அவனும், ஸர்வஜ்ஞனாகிலும் இவர்பாசுரம்கேட்டு உகக்குமவனாகையாலே, "இத்தனைநாளும் திவ்யதேசங்களிலே மண்டியிருந்த உமக்கு வேறு அபிமதமேது" என்னும் ப்ரஶ்நரூபத்தாலே (௧) "సర్వపాపేభ్యో మోక్షయిష్యామి - ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி" என்ற வர்த்தத்தை இவரையிட்டு வெளியிடப் பண்ணுகிறானென்று திருவுள்ளம். ... . (௧)

மூ.—கண்ணார் கடல்போல் திருமேனி கரியாய்
நண்ணார் முனை வென்றி கொள்வார் மன்னு நாங்கூர்த்
திண்ணார் மதிள்சூழ் திருவெள்ளக்குளத்து
ளண்ணா வடியே னிடரைக் களையாயே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கண் ஆர்	இடமுடைத்தான	திண் ஆர்	த்ருடமான
கடல்போல்	ஸமுத்ரம்போன்ற (அழகையும் காம்பீர்யத்தையு முடைய)	மதிள்	ப்ராகாரங்களாலே
		சூழ்	சூழப்பட்ட
திருமேனி	திவ்ய விக்ரஹத்தையுடையனை	திருவெள்ளக் குளத்துள்	திருவெள்ளக் குளமென்கிற திவ்யதேசத்திலெழுந்தருளியிருக்கிறவனே!
கரியாய்	கண்ணனே!		
நண்ணார்	சத்ருக்களுடைய	அண்ணா	நிருபாதிக பந்துவான
முனை	யுத்தத்திலே	அடியேன்	அநந்யகதியான அடியேனுடைய
வென்றிகொள்வார்	(சத்ருக்களை) ஜயிக்க வல்லரான ப்ராஹ்மணோத்தமர்	இடரை	துக்கங்களை (ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை)
மன்னு	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற	களையாய்	அறுத்துத்தரவேணும்.
நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்,		

(௧) ௧-௧-௧. (௨) கீதை-௧௮-௬௬.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கண்ணூரித்யாதி) இவ்வடிவையநுபவிக்கையை யிழக்கப்போமோ. வைத்த கண் வாங்கப் போகாதபடியான, கடல்போலேயிருக்கிற திருமேனியை யுடையவனே! அன்றிக்கே, இடமுடைத்தான கடல்போலே யிருந்துள்ள திருமேனியை யுடையவனே என்றுமாம். ஒருகால், அழகிலே, ஒருகால், காம்பீர்யஸ்வபாவத்திலே. — (நண்ணார்முனைவென்றிகொள்வார் மன்னுநாங்கூர்) சத்ருக்களுடைய யுத்தத்திலே முதுகு காட்டாதே வென்றிகொண்டல்லது மீளாதவர்கள் மன்னுகிற திருநாங்கூர். (திண்ணார்மதிளித்யாதி) பயப்ரஸங்கமில்லாத தேசத்திலே யிருக்கிற திருபாதிகபந்துவே! (அடியேன்) புறம்பு புகலுண்டென்றிருக்கிலன்றோ ஆறியிருக்கலாவது; அநந்யகதியாயிருக்கிற என்னிடரைக் களையாய். ...   ...   (௧)

அரு.—முதற்பாட்டு. (கண்ணூரித்யாதி). இத்தால் காம்பீர்யம் தோற்றுமென்று திருவுள்ளம்; இப்போது நான் "களைகணீயே" என்னச்செய்தேயும் நீ கம்பீரனாயிருக்கையாலே உன்திருவுள்ள மறியப்போகிறதில்லை, அடியேனிடரைக் களையாயே என்கிறாரென்று தாத்பர்யம்....   (௧)

மூ.—கொந்தார் துளவ மலர் கொண்டணிவானே
நந்தாத பெரும் புகழ் வேதியர் நாங்கூர்ச்
செந்தாமரை நீர்த் திருவெள்ளக்குளத்து
ளெந்தா யடியே னிடரைக் களையாயே.   (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொந்து ஆர்	பூங்கொத்துக்கள் நிறைந்திருக்கிற	வேதியர்	ப்ராஹ்மணோத்தமருடைய
துளவம்	திருத்துழாயினுடைய	நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்,
மலர்கொண்டு	புஷ்பங்களை மாலையாகக்கட்டி	செந்தாமரை	செந்தாமரைப் பூக்களையுடைய
அணிவானே	(திருமுடியில்) சாத்தியருளுமவனே!	நீர்	தடாகங்கள் சூழ்ந்த
நந்தாத	அழிவில்லாத	திருவெள்ளக்குளத்துள்	திருவெள்ளக் குளத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற
பெரும்	அபரிச்சிந்நமான	எந்தாய்	என்னுடைய ஸ்வாமியே!
புகழ்	கீர்த்தியையுடைய	அடியேனிடரைக் களையாயே.	(௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கொந்தாரித்யாதி) ரக்ஷணத்துக்கு வளையம்வைத்திருக்கிறபடியே. திருக்குழலில் ஸ்பர்சத்தாலே கொந்தாரா நின்றுள்ளதுளவமலரை யணிந்தவனே! (நந்தாத பெரும்புகழித்

யாதி) விச்சேதியாதே ஸாவதியன்றிக்கே யிருந்துள்ள புகழையுடைய ப்ராஹ்மணருடைய திருநாங்கூர். அவ்வூரிலுள்ளார்படி யுனக்கு வேண்டாவோ வென்கை. (செந்தாமரைநீரித்யாதி) திருமேனிக்கும் அவயவசோபைக்குமுபமாப்பாயிராநின்றது ஊரில்பொய்கையில்நீரும் தாமரையும். ... ... (உ)

அ௩.—இரண்டாம்பாட்டு. (கொந்தாரித்யாதி) அவன் திருமேனியழகை யிழக்கமாட்டாதே "அண்ணா வடியேனிடரைக் களையாய்" என்னச் செய்தேயும், இவர் இன்னும் சொல்லும் வார்த்தை கேட்கவேணுமென்றிருக்க; இவர், நீரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலையிட்டு ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தால் புகழ்படைத்தார் நடுவேயிருக்கிறுயே என்று சொல்லுகிறரென்றுஸங்கதி.

(புகழை) என்றது-ஆஸ்ரித ரக்ஷணத்தால் வந்த கீர்த்தியை என்றபடி.

மூ.—குன்றால் குளிர் மாரி தடுத்துகந்தானே
நன்றாய பெரும்புகழ் வேதியர் நாங்கூர்
சென்றார் வணங்கும் திருவெள்ளக்குளத்துள்
நின்றாய் நெடியா யடியேனிடர் நீக்கே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குன்றால்	கோவர்த்தந மலையை யெடுத்து	வணங்கும்	ஆஸ்ரயியாநின்ற
குளிர்மாரி	வவ்வலிடப் பண்ணு வதான மழையை	திருவெள்ளக் குளத்துள்	திரு வெள்ளக்குளத்திலே [மவனே!
தடுத்து	நிரோதித்து	நின்றாய்	எழுந்தருளி யிருக்கு
உகந்தானே	ஸந்தோஷித்த வனே!	நெடியாய்	அபரிச்சிந்ந ஸ்வரூப குணாதிக ளுடைய வனே! [கத்தை
நன்றாய	விலக்ஷணமான		
பெரும்புகழ் வேதியர் நாங்கூர்,		அடியேனிடர்	அடியேனுடைய துக்கத்தை
சென்றார்	போமவர்க ளெல்லாரும்	நீக்கு	போக்கி யருளவேணும். (௩)

வ்யா,—மூன்றாம்பாட்டு. (குன்றாலித்யாதி) இன்னத்தாலே இன்னத்தைக் காப்பதென்னும் நியதியில்லை. மலையைக் குடையாகக் கொண்டு மழையைக்காத்து, "இவற்றுக்குறுப்பாகப்பெற்றோம்!" என்று உகந்தவனே! மழையிலகப்பட்ட இடையரிடருக்கும் என்னிடருக்கும் வாசிபார்த்துக்கொள்ளாய். (நன்றாயவித்யாதி) ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஹேயப்ரத்யநீகமாய் கல்யாணைகதாநமான புகழாயிருக்கும்; அப்படியே அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணர் புகழும்.

(சென்றார்வணங்குமித்யாதி) (௧) "யதார்ஹம் கேசவே வ்ருத்தி மவசாஃ ப்ரதிபேதிரே" துர்யோதநன், பாண்டவர்கள்பக்கல் பக்ஷபாதத்திலே க்ருஷ்ணன் வாரா நின்றானென்று, தானும் தன்னுடைய பரிகரமுமாக ஒப்பித்துக் கொண்டிருந்து, ஒருத்தனெழுந்திருத்தல் வணங்குதல் செய்யக்கடவ தன்றென்று வ்யவஸ்த்தை பண்ணிக்கொண்டிருக்க, தந்தாம்வசமன்றிக்கே வணங்கினார்கள். சருகெல்லாம்கூடி "காற்றடித்தால் பறக்கக்கடவோமல்லோம்" என்று பண்ணும் வ்யவஸ்த்தைபோலேயிறே சேஷி முன்பு சேஷபூதர் "அநுகூலிக்கக் கடவோமல்லோம்" என்னும் வ்யவஸ்த்தை; அப்படியே, சென்றாரெல்லாரும் வணங்காநின்ற திருவெள்ளக்குளத்துள்நின்றாய். (நெடியாய்) ஸ்வரூப ரூபகுணங்களா லெல்லை காணவொண்ணாதவனே! (அடியேனிடர்நீக்கே) இரண்டிதலையு மொக்க ஆற்றாமை யுண்டாகிலன்றோ ஆறியிருப்பது. ... (௩)

அ௫.—மூன்றாம்பாட்டு. (குன்றாலித்யாதி) நான் ரக்ஷணத்துக்குத்தனிமாலை யிட்டிருந்தமை நீரென்கொண்டு சொல்லுகிறீரென்னவருளிச் செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இவ்வபதாநத்தை யிங்குச் சொன்னதுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (மழையிலித்யாதி).

(ஆறியிருப்பது) என்றது - அடியேனாறியிருப்பதென்றபடி. (௩)

மூ.—கானார் கரி கொம்ப தொசித்த களிறே
நாநாவகை நல்லவர் மன்னிய நாங்கூர்
தேனார் பொழில்சூழ் திருவெள்ளக்குளத்து
ளானா யடியேனுக் கருள் புரியாயே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கான்	காட்டிலே	களிறே	மத்தகஜமே!
ஆர்	பருவம் நிரம்பியிருக்கிற (எப்போதும் காட்டிலே ஸஞ்சரியாநின்ற) [டைய	நாநாவகை	எல்லாப்ரகாரங்களாலும் பரிபூர்ணமாயிருக்கிற
கரி	குவலயாபீடத்தினு	நல்லவர்	வைலக்ஷண்யத்தையுடைய ஸத்புருஷர்கள் [ற
அது கொம்பு	அப்படி பெருமைபொருந்திய கொம்	மன்னிய	பொருந்திவர்த்திக்கி
ஒசித்த	முறித்த [பை	நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே,

(௧) பாரதம்.

தேன் ஆர் — வண்டுகள் நிறைந்த
பொழில் — சோலைகளாலே
சூழ் — சூழப்பட்ட
திருவெள்ளக்குளத்துள் — திருவெள்ளக்குளத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கிற
ஆனாய் — மத்தகஜம் போன்றவனே!
அடியேனுக்கு — அடியேனிடத்தில்
அருள்புரியாய் — க்ருபைபண்ணியருளவேணும். (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (காணூர்கரியித்யாதி) (க)"பொற்றையுற்ற முற்றல்யானை" என்னும்படியே - புகும் வயஸ்ஸெல்லாம் காட்டிலே புக்கு மனிச்சரோடே முகம்பழகாதே யிருக்கிற ஆனையினுடைய கொம்பை முறித்தகளிறே! ஒருமத்தகஜம் ஓரானையின் கொம்பை முறித்தது.

(நாநாவகையித்யாதி) ஜந்மத்தால், வ்ருத்தத்தால், ஜ்ஞாநத்தால், ஆண்பிள்ளைத்தனத்தால், எல்லாவற்றாலும் கரைபுரண்டுவருகிற நன்மையையுடையவர்கள் மன்னுகிற திருநாங்கூர். (தேனாரித்யாதி) வண்டுகளார்ந்த பொழில் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருவெள்ளக்குளத்தானாய்! செல்லநின்றதுவும் வரநின்றதுவு மாகர்ஷகமாயிருக்கைக்கும், கிட்டினார் குற்றம் காணக் கண்ணிட்டிருக்கும்படியாலேயும், (ஆனாய்) என்கிறார் அடியேனுக்கருள்புரியாயே. ... ... (ச)

அந்—நாலாம்பாட்டு. (காணூரித்யாதி) இடையரிடர் தீரமாரிதடுத்தவளவோ, மதயானையைவென்ற சக்திமானல்லையோ, என்னிடத்தில் ஆறியிராதே க்ருபையைச் சொரியவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி. நீரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலையிட்டதுக்கு கோவர்த்தநோத்தரணமாத்ரமன்றியே இதுவுமொரு ஸூசகமன்றோ வென்கிறாரென்று கருத்து.

பொற்றையை - காட்டை, உற்ற - அடைந்து அங்கேதானே முற்றின ஆனையென்று சப்தார்த்தம். கானிலே, ஆர் - வயஃபூர்த்தியுடையவென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (புகுமித்யாதி). "கொம்பது" என்கையாலே- அந்தக் கொம்புக்குப் பெருமைதோற்றுகையால், அத்தை இக்களிறு ஒசித்தபடி எங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி).

"வேதியர்" என்ற பதத்தையும், "நண்ணார்முனைவென்றிகொள்வார்" என்றத்தையு முட்கொண்டு நாநார்த்தர் தன்னையருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மத்தாலித்யாதி). கீழே "களிறே" என்றுவைத்து, இங்கு மீளவும் "ஆனாய்" என்கைக்குக் கருத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (செல்லநின்றதுவுமித்யாதி). ஆனையினுடைய கமநாகமநங்களுடைய ஆகர்ஷகத்வத்தாலும்,

(க) தி-ச-வி-ரு௨.

மத்தமாயிருக்கையாலே ஒன்றும் தெரியாதிருக்கையாலும், த்ருஷ்டாந்தமாக மீளவும் சொன்னரென்றபடி. ... ... (௪)

மூ.—வேடார் திருவேங்கடம் மேய விளக்கே
நாடார் புகழ் வேதியர் மன்னிய நாங்கூர்
சேடார் பொழில் சூழ் திருவெள்ளக்குளத்தாய்
பாடா வருவேன் வினையாயின பாற்றே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேடு ஆர்	வேடர்களாலே நிறைந்திருக்கிற	திருவெள்ளக்குளத்தாய்	திருவெள்ளக் குளத்துள் எழுந்தருளியிருக்குமவனே!
திருவேங்கடம்	திருவேங்கட மலையில் [கிற	பாடா	(உன்னை)ப் பாடிக் கொண்டு
மேய	நித்யவாஸம் பண்ணு		
விளக்கே	ஸ்வயம் ப்ரகாசனானவனே!	வருவேன்	வாராநின்ற என்னுடைய
நாடு ஆர்	தேசமெங்கும் நிறைந்திருக்கிற	வினையாயின	பாபங்களெல்லாவற்றையும்
புகழ்	கீர்த்தியையுடைய	பாற்று	ஓடவடித்தருள வேணும் (நசிப்பிக்க வேணும்). (ரு)
வேதியர் மன்னியநாங்கூர்,			
சேடு ஆர்	தளிர்கள் நிறைந்த		
பொழில் சூழ்	சோலைகள் சூழ்ந்த		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வேடாரித்யாதி) பரிவுக்கும் ஆண்பிள்ளைத்தனத்துக்கும் குறைவற்று, திருமலையில் நின்றும் பூமியிலே இழியில் குடிப்பழியாயிருக்கும் திருவேடுவராலே நிறையப்பட்ட திருமலையிலே மேவின விளக்கே! தன் ஸ்வரூப ரூப குணங்களுக்குத் தானே ப்ரகாசகனானவனே!

(நாடாரித்யாதி) குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாப்போலே, அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணருடைய புகழுக்கு பூமியிலிடம் போராதென்கை. சேடாரித்யாதி) சேடு- திரட்சியும், தளிரும். (பாடாவருவேன்) உன்னுடைய குணங்கள் பாடிவருகிற வென்னுடைய வினைகளை. (பாற்றே) த்வயமியாய்க் காணப்போகாதபடி சிதறப்பண்ணு. அன்றிக்கே, (பாடாவருவேன்) நீ எதிர்சூழல்புக்குத் திரியாநின்றால், இருயாதே பாங்காக வருவேன். ... ... (ரு)

அநு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வேடாரித்யாதி) நான் விபவமா யிருந்த போது செய்தவற்றைக் கொண்டு நீர் வினைக்கிறதென், திரு வெள்ளக்குளத்தில் ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளால் குறைவற்றார்க்கு முகங்காட்டிக்கொண்டிருக்கு மவனன்றோ; நீரு மவர்களைப் போலே சில தர்மங்களைச் செய்து விரோதியைப் போக்கிக்கொள்ள வொண்ணாதோவென்ன; கானமும் வானரமும் வேடுமானவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தவனல்லையோ, நீ என்னுடைய விரோதிகளையெல்லாம் போக்கவேணு மென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

வேடு-வேடுவருடைய ஜாதியானது; ஆர்-பொருந்தியிருக்கும்படியிருக்கிற திருவேங்கடமென்றாய், அவர்க ளங்கே பொருந்துகைக்கு ஹேதுவான பரிவையும், ஜாதிப்ரயுக்தமான சௌர்யத்தையும், பொருந்தியிருக்கையினெல்லை நிலத்தையும் விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (பரிவுக்கு மித்யாதி).

"பாடாவரு" - பாடிக்கொண்டு வருகிறவென்றும், பாடு - பார்ஸ்வத்திலே, ஆம்படி வருகிறவென்றும் இரண்டர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய வித்யாதி). ... ... —(௫)

மூ.—கல்லால் கடலை யணைகட்டி யுகந்தாய்
நல்லார் பலர் வேதியர் மன்னிய நாங்கூர்ச்
செல்வா திருவெள்ளக்குளத் துறைவானே
எல்லாவிடரும் கெடுமாறருளாயே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல்லால்	மலைகளினாலே	திருவெள்ளக் குளத்து	திருவெள்ளக் குளத்தில்
கடலை	ஸமுத்ரத்தை [ணி	உறைவானே	நித்யவாஸம் பண்ணுமவனே!
அணைகட்டி	ஸேதுபந்தநம் பண்		
உகந்தாய்	ஸந்தோஷித்தவனே!		
நல்லார்	ஆந்ருசம்ஸ்யமான நன்மையை யுடையராய்	செல்வா	ஸ்ரீமானே!
		எல்லா இடரும்	ஸமஸ்த பாபங்களும்
பலர்	அநேகரான	கெடுமாறு	நசிக்கும்படி
வேதியர்மன்னிய நாங்கூர்,		அருளாய்	அருள்புரியவேணும்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு (கல்லால் கடலையணைகட்டியுகந்தாய்) நீரி லாழும் கல்லாலே கடலிலே யணைகட்டி, "ஸம்ஸாரிகளுக் குறுப்பாகச் செய்யப்பெற்றோம்!" என்றுகந்தாய். (நல்லார்பலர் வேதியர் மன்னியநாங்கூர்) பரஸம்ருத்த்யைக ப்ரயோஜநராய் ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரதா

நரான ப்ராஹ்மணர் மன்னுகிற திருநாங்கூர். (செல்வாவித்யாதி)(எல்லாவிடரும்)அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி பகவதபசாராதிகள், ப்ராரப்த கர்மம், இவை துடக்கமான வெல்லாவிடரும் கெடுமாறருளாயே. (௬)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (கல்லாலித்யாதி). "திருவேங்கடத்தில் வேடுவர் பாபவிநாசம் முதலான புண்யதீர்த்தங்களாலே நிரஸ்தபாபராகையாலே அவர்களுக்கு முகங்கொடுத்த தித்தனை போக்கி, உம்முடைய விரோதிகளைப் போக்குகை யரிதன்றோ" என்று, இவர் சொல்லுமது கேட்கமீளவும் "இது நமக்கரிது"என்ன; "கல்லை நீரிலே மிதக்கப்பண்ணின உனக்கு ஒன்று அரிதுண்டோ? ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கி யருளவேணும்" என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(ஸம்ஸாரிகளுக்குறுப்பாக) என்றது-ஸேது தர்சநாதிகளாலே ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பாபம் போக்கிக்கொள்ளுகைக்காக வென்றபடி ... (௬)

மூ.—கோலால் நிரை மேய்த்த வெங் கோவலர் கோவே
நாலாகிய வேதியர் மன்னிய நாங்கூர்
சேலார் வயல்சூழ் திருவெள்ளக்குளத்துள்
மாலே யென வல்வினை தீர்த்தருளாயே. (௭)

பதம்.	உரை.
கோலால்	கோலை ஸாதநமாகக் கொண்டு
நிரைமேய்த்த	பசுக்களை மேய்த்தவனுய்க்கொண்டு
எம்	என்னை வசமாக்கிக் கொண்ட
கோவலர் கோவே	கோபால ஸ்ரேஷ்டனே!
நால் ஆகிய	நாலுவகைப்பட்ட
வேதியர்	வேதங்களை யோதின ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள்
மன்னியநாங்கூர்,	
சேல் ஆர்	சேல் என்னும் மத்ஸ்யங்கள் நிறைந்திருந்துள்ள
வயல்சூழ்	கழனிகள் சூழ்ந்த
திருவெள்ளக் குளத்துள்	திருவெள்ளக்குளத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற
மாலே	பெரியோனே!
எனவல்வினை	என்னுடைய க்ரூரமான பாபங்களை
தீர்த்தருளாய்	போக்கி யருளவேணும். (௭)

வ்யா.—எழாம்பாட்டு. (கோலாலித்யாதி) ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை ஸங்கல்பத்தாலே செய்யும் நீ, அந்த ஈஸ்வரத்வப்பிடாராலன்றிக்கே, கையிலே கோலைக்கொண்டு ஜாத்யுசிதமான வ்ருத்தியைச் செய்

தாயென்று இடைச்சாதியாக வெழுதிக்கொடுத்திருக்குமத்தாலே என்னை அநந்யார்ஹனாகப் பண்ணினவனே!

(நாலாகியவித்யாதி) நாலுவகைப்பட்ட வேதத்தைக் கரைகண்டிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் மன்னுகிற திருநாங்கூர். (சேலாரித்யாதி) நீர்மாறாமையாலே சேல்களார்ந்திருந்துள்ள வயல்சூழ்ந்த திருவெள்ளக்குளத்திலே நிற்கிற பெரியோனே! (எனவல்வினை தீர்த்தருளாயே) என்னால் பொறுக்கவொண்ணாத பாபத்தைப்போக்கி யருளாய். ... (எ)

அந.—எழாம்பாட்டு. (கோலாலித்யாதி) திருவனை யணித்தாயிருந்தால் நீருமங்கே சென்று தவிர்த்துக்கொள்ள வொண்ணாதோ, என்னையே "எல்லாவிடரும் கெடுமாறருள்" என்கிறதென்? நானுனத்தனை யெளியனோ என்று மேன்மையைக் காட்ட; இவர், நாட்டார்க்குச் சிலகிடக்கச் சில போக்குமாபோலே எனக்காக வொண்ணாது, அது ஸகல விரோதி நிவ்ருத்திக்கு முறுப்பாகமாட்டாது,நீ இடையர் கையில் கோலைக்கொடுத்துப் பசு மேய்க்கப்போக விட்டால் போனவனல்லையோ, நான் சொல்லிற்றுக் கேட்கலாகாதோ என்று ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"மாலே" என்றதை யுட்கொண்டு "கோலால்" என்று விசேஷித்தத்துக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஸ்ருஷ்டி யித்யாதி).

சேல்கள்—மத்ஸ்யங்கள். ... ... (எ

மூ.—வாராகமதாகி யிம்மண்ணை யிடந்தாய்
நாராயணனே நல்லவேதியர் நாங்கூர்ச்
சீரார் பொழில்சூழ் திருவெள்ளக்குளத்து
ளாராவமுதே யடியேற் கருளாயே. (அ)

பதம்.	உரை.
அது	அப்படி விலக்ஷணமான
வாராகமாகி	வராஹாவதாரமெடுத்தவனாய்க்கொண்டு
இம்மண்ணை	இந்த பூமியை
இடந்தாய்	(அண்டபித்தியில் நின்றும்) குத்தியெடுத்தவனே!
நாராயணனே	(ப்ராணிகளிடத்தில்) வாத்ஸல்யமுடையவனே!
நல்ல	ஆசாரப்ரதானரான
	வேதியர் நாங்கூர்,
சீர் ஆர்	செல்வம் மிகுந்த
	பொழில்சூழ் திருவெள்ளக்குளத்துள்
ஆராவமுதே	த்ருப்திபிறவாத (நிரதிசயமான) போக்யபூதனே!
அடியேற்கு	தாஸபூதனான-வெனக்கு
அருளாய்	க்ருபை பண்ணவேணும். (அ)

வ்யா.— எட்டாம்பாட்டு. (வாராகமித்யாதி) பூமியை ப்ரளயம் கொள்ள, பிறப்பே பூமியையிடக்கவல்ல வராஹமாய் பூமியை யிடந்தாய்!(நாராயணனே)ப்ரஜை அறியாதேயிருக்கக்கட்டிக்கொண்டு கிடக்கும் தாயைப்போலே, ஸம்ஸாரிகளறியாதேயிருக்க வத்ஸலனானவனே! (நல்லவேதியர்) ஆசாரப்ரதாநரான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருநாங்கூர். (சீராரித்யாதி) ஊரிலைச்வர்யத்தைக் கோட்சொல்லா நின்ற பொழில்சூழ்ந்த திருவெள்ளக்குளத்திலே அபூர்வவத் போக்யனானவனே! (அடியேற்கருளாயே) ஆருடைய வஸ்து இங்ஙனலமாக்கிறது. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (வாராகமித்யாதி). இடையரும் இங்குள்ள ப்ராஹ்மணரு மிவ்விபூதியி லிருந்தாப்போலே நீரும் நம்மை யநுபவித்துக் கொண்டிருக்கலாகாதோ, நீரித்தனை பதறுகைக்குக் காரணமென்னென்ன; பூமியை ப்ரளயங்கொண்டாப்போலே என்னை ஸம்ஸார ப்ரளயங் கொண்டது, என்னையெடுக்கவேணும், நீ வத்ஸலனல்லையோ வென்கிறாரென்று ஸங்கதி. இடையர் உன் குணசேஷ்டிதங்களைக் கண்டு மண்டியிருந்தார்கள், ப்ராஹ்மணர் வேதங்களைக் கரைகண்டவராகையாலே மன்னியிருந்தார்கள், எனக் கங்ஙனொரு திடரில்லாமையால் ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் மக்நனானேனென்று கருத்து.

(இடக்கவல்ல) - ஒட்டு விடுவிக்கவல்ல. ... ... (அ)

மூ.—பூவார் திருமாமகள் புல்கிய மார்பா
நாவார்புகழ் வேதியர் மன்னிய நாங்கூர்த்
தேவா திருவெள்ளக் குளத்துறைவானே
ஆவா வடியானிவ னென்றருளாயே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூ ஆர்	கமலப்பூவில் பொருந்தி வஸிக்கிற	புகழ்	கீர்த்தியை யுடையரான
திருமாமகள்	பெரிய பிராட்டியார்	வேதியர் மன்னியநாங்கூர்,	
புல்கிய	ஸம்ச்லேஷித்த	திருவெள்ளக் குளத்துறைவானே!	
மார்பா	திருமார்பை யுடையவனே!	தேவா	ஸௌசீல்யத்தால்விளங்கா நின்றவனே!
நா ஆர்	(லோகத்தாருடைய) நாவிலே நிறைந்திருக்கிற	இவன்	இந்த
		அடியான்	தாஸபூதன்

ஆ ஆ	ஐயோ! ஐயோ! (ஸம்ஸாரத்தில் நலிவுபடாநின்றான்)	என்று அருளாய் — என்று க்ருபை பண்ணியருளவேணும்.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பூவாரித்யாதி) பூவிலேபிறந்தவள், பூ அடிக்கொதித்து விரும்பி யணைக்கும்படி மார்வுபடைத்தவனே! (நாவாரித்யாதி) கண்டபோது புகழ்ந்து, காணாதபோது "என்செய்தோம்" என்றுவெறுத்தே, "இவர்கள் குணங்களைப்புகழப்பெற்று நாப்படைத்தப்ரயோஜநம் பெற்றோம்" என்னும்படியான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருநாங்கூர். (தேவாவித்யாதி) பரமபதத்தில் நின்றும் வந்து ஸம்ஸாரிகள்பக்கலிலே உறைகையாலே தீப்யமாநனாயிருக்கிறவனே! (ஆவாவித்யாதி) ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்திக்கிறான்! ஐயோ! ஐயோ! என்றருள்புரியாயே. ... ... (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பூவாரித்யாதி). ஸம்ஸார ப்ரளயந் தீர்க்க வல்லனாய் வத்ஸலனான நாராயணனை ஸ்ரீமானாக வநுஸந்தித்து, (க) "ஸீதாமுவாச - ஸீதாமுவாச" என்னுமாபோலே *அலர்மேல் மங்கையை முன்னிட்டு ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

லோகத்தார் நாவிலே பொருந்தும்படியான புகழையுடைய ப்ராஹ்மணரென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (கண்டபோதித்யாதி). ... ... (கூ)

மூ.—நல்லன் புடை வேதியர் மன்னிய நாங்கூர்ச்
செல்வன் திருவெள்ளக்குளத் துறைவானைக்
கல்லின் மலி தோள் கலியன் சொன்னமாலை
வல்லரென வல்லவர் வானவர்தாமே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல் அன்பு உடை	பரமபக்தி யுக்தரான	திரு வெள்ள க்குளத்து	திரு வெள்ளக்குளமென்னும் திவ்யதேசத்தில்
வேதியர்	ப்ராஹ்மணோத்தமர்	உறைவான்	நித்யவாஸம் பண்ணுமவனை
மன்னிய	வர்த்திக்கிற		
நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே		

(க) ரா-அயோ-நக-உ.

செல்வனை	ஸ்ரீமான் விஷயமாக		டையும்
கல்லில்	மலையைக் காட்டிலும்	வல்லர் என	அப்யஸிக்க வல்லவர்கள் என்று
மலி	அதிசயித்த (பலமுடைய) [ன	வல்லவர்	(பிறருல்) சொல்லத்தக்கவர்கள்
தோள்	புஜங்களை யுடையரா		
கலியன்	ஆழ்வார்	வானவர்	நித்யஸூரிகளுடைய கோஷ்ட்டியில் ஒருவராகப் பெறுவர்.
சொன்ன	அருளிச்செய்த		
மாலை	சப்த ஸந்தர்ப்பமான இப்பத்துப் பாட்		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (நல்லன்புடையித்யாதி) பரமபக்தியுக்தரான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருநாங்கூர்ச்செல்வன், திருவெள்ளக்குளத்துறைவானை. (கல்லின்மலியித்யாதி) தோள்வலிபோலே கவிபாடவல்ல வலியும். (வல்லரெனவித்யாதி) தங்களுக்குப் போய்த்தில்லையாகிலும் பிறர்போமென்னும்படியாக வல்லவர்கள், நித்யஸூரிகளோடொரு கோவையாவர்கள். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (நல்லன்புடை யித்யாதி). கல்-மலையாய், மலையில் மிக்க தோள்பலமுடைய வாழ்வாரென்று இப்போது விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிருர் (தோளித்யாதி). (போய்த் தில்லையாகிலும்) விசதமாக வாராதே போனலும். ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து - எட்டாந் திருமொழி

கவளயானை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம்புக்கு, "அடியேனிடரைக் களையாய்" என்று - தேவரோட்டை யநுபவத்துக்கு விரோதியைப்போக்கித் தரவேணுமென் றபேக்ஷித்தார்; அவனு மப்படியே செய்வானாக வொருப்பட, அது பற்றாமல், ப்ராப்யத்தி லுண்டான த்வரையாலே, தாமான தன்மைபோய் எம்பெருமானோடே இயற்கையிலே, கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமையாலே நோவுபட்டு அவன் படிகளை யநுஸந்தித்து ‡வாய்புலத்துகிற வொருபிராட்டி தசையை யநுஸந்தித்த திருத்தாயார் பாசுரமாகச் செல்லுகிறது. *

அரு.—கவளயானையின் ப்ரவேசம்.—கீழிரண்டு திருமொழியி[illegible]ரமேயத்தையு மநுவதித்துக்கொண்டு ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (திருவடிகளிலே யித்யாதி). (செய்வானாக வொருப்பட) என்றது - (க)"மாகவைகுந்தம் காண்பதற் கென்மன மேகமெண்ணும்" என்று ஆழ்வார்க்கு அதிலே உத்கடேச்சை பிறந்தாப்போலே, இவர்க்கு உகந்தருளின நிலங்களில் உத்கடேச்சை யுண்டாயிருக்கையாலே, பரமபத ப்ராப்தியிலே உத்கடமாக இச்சை பிறப்பித்துக்கொடுப்போமென்று உத்யோகிக்க என்றபடி.

மூ.—கவளயானை கொம்பொசித்த கண்ணனென்றும் காமருசீர்
குவளை மேகமன்னமேனி கொண்டகோனென்னானை யென்றும்
தவளமாட நீடுநாங்கைத் தாமரையாள் கேள்வனென்றும்
பவளவாயா ளென்மடந்தை பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பவளம்	பவழம்போல் ஸுந்தரமான	கவளம்	க்ராஸத்தை யுடைத்தான (அதிகமாத பக்ஷிக்கவல்ல)
வாயாள்	அதரத்தையுடைய		
என்மடந்தை	என்னுடைய பெண்ணானவள்	யானை	குவலயாபீடத்தினுடைய

(க) தி-வாய்-கூ-கூ-எ. ‡ (பா) வாய்புலற்றுகிறாள்.

பாலிற்காட்டிலென்னுதல்; பாலோடொத்தவென்னுதல். தன்பேச்சினிமையிலே தோற்று அவன் வாய்வெருவ விருக்கக்கடவவிவள், இப்போது தான் அவனிருந்த வூரைச்சொல்லி வாய்வெருவாநின்றாள். (க) "மதுரா மதுராலாபா - மதுராமதுராலாபா" என்று இவள் பேச்சுக்கேட்டு வாய்வெருவுவானவனிறே. ... ... (௬)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (ஞாலமித்யாதி) ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கு ஸ்வஜநமின்றிக்கே லங்கையில் ராக்ஷஸர்கையி லகப்பட்டபடியாலே உதவினான், உனக்கித்தனைபேர் நாங்களிருக்க உனக்கென்ன இத்தனைவாய் புலத்துவா னென்னென்ன; "ஜகத்துக்கெல்லாம் வந்த ப்ரளயாபத்தோ டொவ்வாதோ அவன் கோலமேனி காணாத வெனக்கு" என்னுமிடந்தோன்ற, அவனுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தைச் சொல்லுகிறா ளென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

கீழ் தாத்பர்ய மருளிச்செய்து வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (வரையாதே-யித்யாதி). சேஷித்வம் ஹேதுவென்னு மத்தை லோகந்யாயத்தாலே ஸ்த்திரீகரிக்கிறார் (உடையவனித்யாதி).

"மேலெழுந்து" என்று விசேஷிக்கையாலே - நீர்சுடும் என்னும்படியான குளிர்த்தியை யுடைய நிலவண்மையைச் சொல்லுகிறவளுக்கு, உங்களோடிருக்கை எனக் கடிக்கொதிப்பாம்படி அவன் வர்த்திக்கிற தேசமெனக்கு ஸ்ரமஹரமாயிருந்ததீ என்னு மபிப்ராயம் ஸ்ப்புரிக்கும்படி ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (ஜலசரேத்யாதி). (ஸத்வங்களுங்கூட) என்ற சகாரம் - இவ்வர்த்தத்துக்கெல்லாம் ஸூசகம் ... ... (௬)

௬௬.—நாடியென்றனுள்ளங்கொண்ட நாதனென்றும் நான்மறைகள்
தேடியென்றும்காணமாட்டாச்செல்வனென்றும்சிறைகொள்வண்டு
சேடுலவு பொழில்கொள் நாங்கைத் தேவதேவனென்றென்றோதிப்
பாடகம்சேர் மெல்லடியாள் பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாளே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாடகம்	பாடகமென்னும் பாதாபரண மானது	என்றன்உள்ளம்	என்மநஸ்ஸை
சேர்	பொருந்தியிருக்கிற	கொண்ட	வசமாக்கிக் கொண்ட
மெல்	ம்ருதுவான	நாதன்என்றும்	ஸ்வாமியென்றும்,
அடியாள்	ஸ்ரீபாதங்களை யுடையபெண்ணானவள்,	நான்மறைகள்	நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களானவை
நாடி	தேடிக்கொண்டு வந்து	என்றும்	ஸர்வகாலமும்

(க) ரா-ஸு-௬௬-௧௫.

தேடி	ஆராய்ந்துபார்த்து	சேடு	ஸமூஹமானது
காணமாட்டா	காணப்போகாதபடியான	உலவு	ஸஞ்சரியாநின்ற
செல்வனென்றும்	ஸ்ரீமான் என்றும்,	பொழில்கொள்	சோலைகளையுடைய
சிறைகொள்	ப்ராசஸ்தமான இறகுகளையுடைய	நாங்கைத் தேவதேவ னென்றென்றோதி பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. (எ)	
வண்டு	வண்டுகளுடைய		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (நாடி.) எதிர்சூழல் புக்கு என்னைத்தேடி என்னெஞ்சைத் தனக்காக்கிக்கொண்ட சேஷியென்றும். (நான்மறை) என்னைத் தேடிவருந்தித் தனக்காக்குகிறவன், தன்னை வேதங்கள் தேடிக்காணப்போகாத ஸ்ரீயை யுடையவனென்றும். (சிறைகொள்) சிறகை யுடைத்தாயிருந்துள்ள வண்டுகள் சோலைத் தலையிலே உலாவாநின்ற திருநாங்கையிலே வர்த்திக்கிற தேவதேவனென்றென்றோதி. (பாடகம்) காலும் பாடகமும் பொருந்ினபடியை அவன் பாடவிருக்குமவள், அவனூரைப் பாடாநின்றாள். ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (நாடியித்யாதி) ஜகத்துக்கு வந்த ஆபத்தை அவன்றானேவந்து போக்கினாப்போலே உனக்கு மவனேவந்து உதவு மத்தனையும் நெஞ்சை வருத்தி ஆறியிருக்க வொண்ணாதோ, நீ வாய்புலத்துவானென்னென்ன; என்னை யங்ஙனிருக்க வொட்டாதபடி நெஞ்சைக் கைக்கொண்டான், வேதங்களவனைப் புலத்துமாபோலே நானும் புலம்பாநின்றேனென்னு மிடம் தோற்றச்சொல்லாநின்றாளென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

(ஸ்ரீயை) ஸம்பத்தை. சிறைகொள் வண்டுகளினுடைய, சேடு - திரட்சியானது, உலாவாநின்றுள்ள பொழிலென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (சிறகையித்யாதி). ... ... (எ)

அ.—உலகமேத்துமொருவனென்றும் ஒண்சுடரோடும்பரெய்தா
நிலவுமாழிப்படையனென்றும்நேசனென்றும்தென்திசைக்குத்
திலதமன்னமறையோர்நாங்கைத்தேவதேவனென்றென்றோதிப்
பலருமேசவென்மடந்தை பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாளே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
என்மடந்தை	என்பெண்ணானவள்,	ஒருவனென்றும்	அத்விதீயனென்றும்,
உலகம்	லோகமெல்லாம்	ஒள்	அழகிய
ஏத்தும்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணத்தகுந்தவனை	சுடரோடு	சந்த்ரஸூர்யர்களோடுகூட

உம்பர்	தேவர்களால்	தென்திசைக்	தெற்கு திக்குக்கு
எய்தா	கிட்டப்போகாதபடி	திலதம்அன்ன	திலகம்போலேயிருக்கிற
நிலவும்	ப்ரகாசியாநின்ற	மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்களுடைய
ஆழி	திருவாழியை	நாங்கைத்தேவதேவ னென்றென்றோதி	
படையன் என்றும்	திவ்யாயுதமாக உடையன் என்றும்	பலரும்	எல்லாரும்
நேசன் என்றும்	ஆஶ்ரிதர் பக்கல் ஸ்நேஹமுடையவன் என்றும்,	ஏச	பழிக்கும்படியாக
		பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. (௮)	

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (உலகமித்யாதி) லோகமாக ஆஶ்ரயிக்கைக்கு அத்விதீயனான ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயனென்றும். (ஒண்சுடர்) சந்த்ராதித்யர்களோடேகூடின தேவர்களால் கிட்டப்போகாதே யிருக்கிற திருவாழியை, (க) "எப்போதும் கைகழலாநேமியான்" என்னும்படி உடையனாயிருக்கிறவனென்றும். (நேசனென்றும்) ஆஶ்ரிதர்பக்கல் ஸ்நேஹம் ஒருவடிவு கொண்டவனென்றும். (தென்திசை) தெற்குதிக்குக்குத் திலகபூதரான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருநாங்கையிலே நின்றருளின தேவதேவனென்றென்றோதி. (பலருமேச) பலரும் தன்னைப்பழிக்க, அவர்களைத் தனக்குக் கூட்டென்று அவனாரைப்பாடுவாளானாள். ... ... (௮)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (உலகமித்யாதி) அவன் உள்ளம்கொண்டான் என்று நீயவனைப் புலம்பினால் லோகத்தார் உன்னை ஏசார்களோ, இங்ஙன் நெஞ்சழிந்து புலம்ப வொண்ணுமோதென்ன; நானொருத்தியோ அவனைப் பற்றினது, ஸர்வருமவனை ஏத்தவில்லையோ, ப்ரஹ்மாதிகளால் கிட்டக்கூடாத ஆழியானையும் ஸ்நேஹிக்குமவனன்றோ, அவனைப் பிரிந்திருக்கக்கூடுமோ என்னும் தாத்பர்யம் தோற்றச்சொல்லுகிறாளென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

(க) "ஊரவர்கவ்வை யெருவிட்டு" என்கிறபடியே பலருமேசுகை பாடுகைக்குடலென்னுமது தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களை யித்யாதி). ... ... (௮)

மூ.—கண்ணனென்றும் வானவர்கள் காதலித்து மலர்கள்தூவும்
எண்ணனென்றும் இன்பனென்றும் ஏழுலகுக் காதியென்றும்
திண்ணமாட நீடுநாங்கைத் தேவதேவனென்றென்றோதிப்
பண்ணினன்னமென் மொழியாள் பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாளே.

(க) பெரியதிரு-௮௭. (க) திருவாய்-ரு-௩-௪.

பதம்.	உரை.
பண அன்ன	கானத்தோடொத்த
மென்	ம்ருதுவான
மொழியாள்	சொல்லையுடைய இப்பெண்ணானவள்
கண்ணன் என்றும்	ஸ்ரீக்ருஷ்ணனென்றும்,
வானவர்கள்	தேவர்கள்
காதலித்து	ஸ்நேஹத்தை யுடையவர்களாய்
மலர்கள்	புஷ்பங்களை
தூவும்	ஸமர்ப்பிக்கும்படியாக
எண்ணன் என்றும்	(அவர்களுடைய) எண்ணத்திலே வஸிக்குமவனென்றும்,
இன்பனென்றும்	ஸுகப்ரதனென்றும்,
ஏழ்உலகுக்கு	ஸப்த லோகங்களுக்கும்
ஆதியென்றும்	காரணபூதன் என்றும்,
திண்ணம்	த்ருடமான

மாடம்நீடுநாங்கைத் தேவதேவனென்றென்றோதி பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாளே. (௯)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணனித்யாதி) க்ருஷ்ணனென்றும், ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டாச்ரயிக்கும்படியாக அவர்கள் மநோரதத்தே நிற்கிறவனென்றும். (இன்பனென்றும்) ஆநந்தாவஹனென்றும். (ஏழுலகுக்காதியென்றும்) ஜகத்காரணபூதனென்றும். (திண்ணமித்யாதி) திண்ணமான மாடங்கள் நீடின நாங்கையிலே வர்த்திக்கிற தேவதேவனென்றென்றோதி. ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணனித்யாதி) இவன் நேசனென்று நீ கண்டதெங்கே, உலகர்தானிவனை யாச்ரயித்தார்களோ, ஆச்ரயிக்கைக்கு ஹேதுதானென்னென்று, ஏசவந்த பலரும் கேட்க; அவர்களுக்கும் தெரியும்படி பெண்பித்த னென்ன ப்ரஸித்தனை க்ருஷ்ணன்றன்னையே (௧) "కృష్ణఏవహి లోకానా ముత్పత్తి రపిచాప్యయః - க்ருஷ்ணஏவஹி லோகாநா முத்பத்தி ரபிசாப்யய:" என்றதில்லையோ என்று தம் துறையான க்ருஷ்ணாவதாரத்தை மீளவும் பிதத்துகிருளென்று சொல்லுகிருளென்று ஸங்கதி.

"எண்ணன்" என்றதினர்த்தம் (மநோரதத்தே நிற்கிறவன்) என்றது. (நீடின) - நீண்டிருக்கிற. ... ... (௯)

மூ.-பாருள்நல்லமறையோர்நாங்கைப்பார்த்தன்பள்ளிச்செங்கண்மாலை
வார்கொள் நல்லமுலைமடவாள் பாடலைத்தாய் மொழிந்தமாற்றம்

(௧) பார-ஸபா-ராஜஸூய-௩௮-௨௩.

கூர்கொள் நல்லவேற்கலியன் கூறுதமிழ்பத்தும் வல்லார்
ஏர்கொள் நல்ல வைகுந்தத்து ளின்பநாளுமெய்துவாரே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாருள்	பூமியிலே	பாடலை	ஸ்ரீஸூக்திகளை
நல்ல	விலக்ஷணராயுள்ள	தாய்	தாயாரானவள்
மறையோர்	ப்ராஹ்மணோத்தமர் வர்த்திக்கிற	மொழிந்த	சொன்ன [தை,
நாங்கை	திருநாங்கூரில்	மாற்றம்	உக்தியின் ப்ரகாரத்
பார்த்தன்பள்ளி	பார்த்தன் பள்ளியென்னும் திவ்ய தேசத்தில் எழுந்தருளியிருக்குமவனாய்	கூர்கொள்	கூர்மையாய்
		நல்ல	ஶ்லாக்யமான [ய
		வேல்	வேலாயுதத்தையுடை
		கலியன்	ஆழ்வார்
		கூறும்	அருளிச்செய்த
செம்கண்	(வாத்ஸல்யத்தால்) சிவந்த கண்களை யுடையனாய்	தமிழ்	த்ராவிடரூபமான
		பத்தும்	இப்பத்துப்பாட்டுகளையும் [கள்,
மாலை	ஆஶ்ரித வ்யாமுக்தனான ஸர்வேஶ்வரன் விஷயமாக,	வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்
		ஏர்கொள்	அழகுபொருந்தி
		நல்ல	அவிஶ்லேஷமாகிற நன்மையையுடைய
வார்கொள்	கச்சையுடைத்தாய்		
நல்ல	விலக்ஷணமான	வைகுந்தத்து	ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்
முலை	ஸ்தநங்களையுடைய	நாளும்	ப்ரதிதிநமும்
மடவாள்	பெண்ணானவள் (பாடின)	இன்பம் எய்துவார்	ஸுகிக்கப் பெறுவர்கள். (கo)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பாருள்நல்ல) பூமியில் நல்லவிலக்ஷண ப்ராஹ்மணரெல்லாம் திரண்ட திருநாங்கையில் பார்த்தன் பள்ளியிலே வர்த்திக்கிற வாத்ஸல்யத்தையும் வ்யாமோஹத்தையு முடையனானவனை. (வார்கொள்நல்ல) ப்ராப்தயௌவனையானவள் பாடலைத்தாயார் சொன்னமாற்றத்தை. (கூர்கொள்) அப்பிராட்டி தசைவந்து ஆழ்வாரருளிச்செய்த விப்பத்தும் வல்லவர். (ஏர்கொள்) ஒருத்தி வாய்வெருவ ஒருத்தி கூப்பிட்ட எளிவரவுதீர, ஒருநாளும் பிரியவேண்டாதே இருக்கிற தேசத்திலே இருக்கப்பெறுவர். ... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) "செங்கண்" என்றத்தாலே - வாத்ஸல்யம். "மாலை - மொழிந்த - பாடலை" என்று இங்கும் கூட்டுவது. கூர்மைமிக்க வேலையுடைய கலியனென்று சப்தார்த்த முட்கொண் டருளிச்செய்கிறார் (அப்பிராட்டி யித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து ஒன்பதாந் திருமொழி

நம்மைத்தொழுதோம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—பெறவேணுமென்னு மபேக்ஷையில் கண்ணழிவில்லாமை சொல்லிற்றிறே - கீழிற்றிருமொழியிலே; "பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாள்" என்று உகந்தருளின நிலங்களைச்சொல்லி வாய்வெருவுகைக்கு மேற்படவில்லையிறே அபேக்ஷைக்கு; (௧) "மாகவைகுந்தங் காண்பதற்கென் மனமேகமெண்ணும்" என்றும், (௨) கண்ணன் விண்ணூர் தொழவே சரிகின்றன சங்கம்" என்றும் சொல்லுகிறவையடைய இவர்க்கு உகந்தருளின நிலங்களிலே யாய்த்து; ஆகையாலே, "பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டு ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதனாகைக்காகத் திருவிந்தளூரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனானான், நாமங்கேபோய்ப்புகவே நினைத்த வகைகளெல்லாம் பெறலாம்" என்று பெரியபாரிப்போடே போய்ப்புக்க விடத்து, ஒரு ஸ்ரீபுண்டரீகன் அக்ரூரன் என்றாப்போலே சொல்லுகிற இவர்கள்பக்கல் பண்ணின விசேஷகடாக்ஷத்தைத் தம்பக்கலிலேயும் பண்ணி, திருக்கண்களாலே குளிரநோக்குதல், அணைத்தல், வினவுதல், இவர் (௩) "வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுநாம்" என்று பாரித்துக்கொடு புக்கபடியே அடிமையிலே ஏவுதல் செய்யக்கண்டிலர், அத்தாலே மிகவுமவஸந்நராய், ஒரு(௪)*மின்னிடைமடவார்(௫)*காதில் கடிப்பில் பிராட்டிமார் தசை

(௧) தி-வாய்-௯-௯-௭. (௨) தி-வி-௪௭. (௩) தி-வாய்-௩-௩-௧.
(௪) தி-வாய்-௬-௨, (௫) ௬௦-அ.

பிறந்தால் ப்ரணய கலஹத்தாலே கிலாய்த்துச் சொல்லும் பாசுரமுடைய ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலே சொல்லலாம்படியான பா(ஃ)வம்பிறந்து, ஸந்நிதியு முண்டாய், எனக்கபேக்ஷையிலும் கண்ணழிவற்று ப்ராப்தனுமாயிருக்க என்னை அடிமை கொள்ளாதொழிவதே! என்னுமின்னுப்புடனே கிவிட்டுப் பிறந்து வார்த்தை சொல்லுகிருர். ... ... *

அரு. — நம்மையின் ப்ரவேசம்.—*தாவளந்துலகில் - சரணம்புக்கு, *கண்ணூர்கடலில்-ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரச்சொல்லி, ப்ராப்யத்வரையாலே உகந்தருளின நிலத்தில் உத்கடமான அபேக்ஷையைக் கிழில்திருமொழியிலே அருளிச்செய்தவர்க்குத் திருவிந்தளூரில் ஊடல் தலையெடுக்கைக்கு ஸங்கதியிடுகிருர் (பெறவேணுமித்யாதி). (பெறவேணும்) என்றதுக்கு முன்னே, ப்ராப்யத்தை என்று கூட்டுவது. ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தவர்க்கு முன்புபோலே உகந்தருளின நிலத்திலே தானே ப்ராவண்யம் பிறக்கையாலே, இவரபேக்ஷித்தபடியே கொடுக்கக்கடவனாய் சரீராந்தத்தில் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை நிவர்த்திப்பிக்க நினைத்து திவ்யதேசத்தில் நிலையைக்காட்டிக்கொடுக்க; இவனர்ச்சாவ்யவஸ்த்தையாலே வாய்திறவாதிருக்கையை எண்ணியிராதே, ஆசையாலே, "ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதனன்ரே, என்னபேக்ஷையும் தலைக்கட்டினுலாகாதோ" என்று கிலாய்க்கிருரென்று கருத்து. அபேக்ஷை பரமபதத்திலே யன்ரே பிறக்கவேண்டுவது, இங்குப் பிறப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர் (மாகமித்யாதி). (க) "பண்டைநாளாலே" என்கிற திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்குப் பிறந்தாப்போலே அர்ச்சாவதாரத்தில் சில பரிமாற்றங்களை யாசைப்பட்டு "நம்மை யொரு கால்காட்டி நடந்தால்" என்று ப்ரார்த்திக்கை யுண்டாகையாலே, அதில், (க) "சோதிவாய்திறந்துன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்" (உ) "நின் பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" இத்யாதி பரிமாற்றத்திலாசை இவர்க்கு மர்த்தவலித்த மென்றருளிச்செய்கிருர் (திருக் கண்களாலே யித்யாதி). (ஏவுதல்) என்றது-"கருமமருளி" என்றத்தைப்பற்ற. (தாமானதன்மையிலே) என்கையால்-இவ்விடத்தில் தாமாயிருந்து ஊடுகை ப்ராப்யத்தி லுத்கடேச்சாக்ருதமான கலக்கத்தின் மிகுதியின் கார்யமென்கை. ...

ஃ.- நம்மைத்தொழுதோம்நுந்தம்பணிசெய்திருக்கும்நும்மடியோம்
இம்மைக்கின்பம் பெற்ருேமெந்தா யிந்தளூரீரே

(க) தி-வாய்-கூ-உ-க. (உ) தி-வாய்-கூ-உ-உ.

எம்மைக்கடிதாக் கருமமருளி யாவாவென்றிரங்கி
நம்மையொருகால் காட்டிநடந்தால் நாங்களுய்யோமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நும்மை	தேவரீரை [தோம்;	எம்மை	என்விஷயத்தில்
தொழுதோம்	உபாயமாக ஆச்ரயித்	கடிதா	சீக்ரமாக
நுந்தம்	தேவரீருடைய	கருமம்	பரம ப்ரயோஜநமான கைங்கர்யத்தை
பணி	கைங்கர்யத்தை		
செய்து	அநுஷ்டித்தே [க	அருளி	க்ருபைபண்ணி [று
இருக்கும்	தரித்திருக்கும் படியா	ஆவாவென்று	ஐயோ! ஐயோ! என்
நும் அடியோம்	தேவரீருக்கு தாஸபூதரானோம்;	இரங்கி	இரக்கமுற்று,
இம்மைக்கு	இப்பொழுது	நம்மை	நம்மைக்குறித்து
இன்பம் பெற்றோம்	ஜ்ஞாந லாபமாகிற ஸுகத்தைப் பெற்றோம்;	ஒருகால்	ஒருகாலத்திலே
		காட்டி	உம்முடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைக்காட்டி
இந்தளூரீர்	திருவிந்தளூரிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற	நடந்தால்	எழுந்தருளினால்
		நாங்கள்	அநந்ய ப்ரயோஜநரான நாங்கள்
எந்தாய்	எனக்குத் தாய்போன்றவரே!	உய்யோமோ	உஜ்ஜீவிக்க மாட்டோமா? (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (நும்மைத்தொழுதோம்) இதரதேவதைகளுக் கந்தர்யாமியாயிருக்கிற நிலையை புத்திபண்ணித்தொழுதோமோ ஆறியிருக்கைக்கு. (க) “యోయో యాంయాం తనుం భక్తః - யோயோ யாம்யாம் தநும்பக்த:” இத்யாதி. “இந்த்ராதிதேவர்கள் அவனுக்கு தநுபூதர், அவர்களுக் கிவனந்தர்யாமி” என்று ஆச்ரயித்தால், அவ்வவருடைய அதிகாரத்தளவிலே ப(ஃ)லமாகையால் விளம்பம் பிறந்திருக்கவு மாமிறே. அன்றிக்கே, (நும்மைத்தொழுதோம்) படுகுலைப் பட்டோமென்னவுமாம். அதாவது - பிரிந்தாலும் ஒருகூறு சதுரங்கத்தாலே போதுபோக்கித் தரிக்கலாவதொரு விஷயத்தை யாச்ரயிக்கப் பெற்றிலோமே. (தொழுதோம்) முன்பெல்லா மீரரசென்றிருந்து காரியகாலத்திலே கைங்கர்யமே யமையுமென் றிருப்பார்க்கன்றோ தாழ்த்திருக்க லாவது.

(க) கீதை-எ-உக.

பாலிற்காட்டிலென்னுதல்; பாலோடொத்தவென்னுதல். தன்பேச்சி னினிமையிலே தோற்று அவன் வாய்வெருவ விருக்கக்கடவவிவள், இப்போது தான் அவனிருந்த ஊரைச்சொல்லி வாய்வெருவாநின்ருள். (க) ‹‹மதுரா மதுராலாபா- மதுராமதுராலாபா'' என்று இவள் பேச்சுக்கேட்டு வாய்வெருவுவானவனிறே. ... ... (சு)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (ஞாலமித்யாதி) ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கு ஸ்வஜநமின்றிக்கே லங்கையில் ராக்ஷஸர்கையி லகப்பட்டபடியாலே உதவினுன், உனக்கித்தனைபேர் நாங்களிருக்க உனக்கென்ன இத்தனைவாய் புலந்துவானென்னென்ன; “ஜகத்துக்கெல்லாம் வந்த ப்ரளயாபத்தோ டொவ்வாதோ அவன் கோலமேனி காணுத வெனக்கு” என்னுமிடந்தோன்ற, அவனுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தைச் சொல்லுகிரு ளென்கிருளென்று ஸங்கதி.

கீழ் தாத்பர்ய மருளிச்செய்து வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிருர் (வரையாதே யித்யாதி). சேஷித்வம் ஹேதுவென்னு மத்தை லோகந்யாயத்தாலே ஸ்த்திரீகரிக்கிருர் (உடையவனித்யாதி).

“மேலெழுந்து” என்று விசேஷிக்கையாலே - நீர்சுடும் என்னும்படியான குளிர்த்தியை யுடைய நிலவண்மையைச் சொல்லுகிறவளுக்கு, உங்களோடிருக்கை எனக் கடிக்கொதிப்பாம்படி அவன் வர்த்திக்கிற தேசமெனக்கு ப்ரமஹரமாயிருந்தது என்னு மபிப்ராயம் ஸ்புரிக்கும்படி ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிருர் (ஜலசரேத்யாதி). (ஸத்வங்களுங்கூட) என்ற சகாரம் - இவ்வர்த்தத்துக்கெல்லாம் ஸூசகம் ... ... (சு)

மூ.—நாடியென்றனுள்ளங்கொண்ட நாதனென்றும் நான்மறைகள்
தேடியென்றும்காணமாட்டாச்செல்வனென்றும்சிறைகொள்வண்டு
சேடுலவு பொழில்கொள் நாங்கைத் தேவதேவனென்றென்றோதிப்
பாடகம்சேர் மெல்லடியாள் பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாளே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாடகம்	பாடகமென்னும் யாதாபரண மானது	என்றன்உள்ளம்	என்மநஸ்ஸை
சேர்	பொருந்தியிருக்கிற	கொண்ட	வசமாக்கிக் கொண்ட
மெல்	ம்ருதுவான	நாதன்என்றும்	ஸ்வாமியென்றும்,
அடியாள்	ஸ்ரீபாதங்களை யுடையபெண்ணானவள்,	நான்மறைகள்	நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களானவை
நாடி	தேடிக்கொண்டு வந்து	என்றும்	ஸர்வகாலமும்

(க) ரா-ஸு-சு-கரு.

தேடி	ஆராய்ந்துபார்த்து	சேடு	ஸமூஹமானது
காணமாட்டா	காணப்போகாதபடியான	உலவு	ஸஞ்சரியாநின்ற
செல்வனென்றும்	ஸ்ரீமான் என்றும்,	பொழில்கொள்	சோலைகளையுடைய
சிறைகொள்	ப்ரசஸ்தமான இறகுகளையுடைய	நாங்கைத் தேவதேவனென்றென்றோதி பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. (௭)	
வண்டு	வண்டுகளுடைய		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (நாடி.) எதிர்சூழல் புக்கு என்னைத்தேடி என்னெஞ்சைத் தனக்காக்கிக்கொண்ட சேஷியென்றும். (நான்மறை) என்னைத் தேடிவருந்தித் தனக்காக்குகிறவன், தன்னை வேதங்கள் தேடிக்காணப்போகாத ஸ்ரீயையுடையவனென்றும். (சிறைகொள்) சிறகையுடைத்தாயிருந்துள்ள வண்டுகள் சோலைத் தலையிலே உலாவாநின்ற திருநாங்கையிலே வர்த்திக்கிற தேவதேவனென்றென்றோதி. (பாடகம்) காலும் பாடகமும் பொருந்தினபடியை அவன் பாடவிருக்குமவள், அவனூரைப் பாடாநின்றாள். ... ... (௭)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (நாடியித்யாதி) ஜகத்துக்கு வந்த ஆபத்தை அவன்றானேவந்து போக்கினாப்போலே உனக்குமவனேவந்து உதவுமத்தனையும் நெஞ்சை வருந்தி ஆறியிருக்க வொண்ணாதோ, நீ வாய்புலத்துவானென்னென்ன; என்னை யங்ஙனிருக்க வொட்டாதபடி நெஞ்சைக் கைக்கொண்டான், வேதங்களவனைப் புலத்துமாபோலே நானும் புலம்பாநின்றேனென்னு மிடம் தோற்றச்சொல்லாநின்றாளென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

(ஸ்ரீயை) ஸம்பத்தை. சிறைகொள் வண்டுகளினுடைய, சேடு - திரட்சியானது, உலாவாநின்றுள்ள பொழிலென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (சிறகையித்யாதி). ... ... (௭)

மூ.—உலகமேத்துமொருவனென்று மொண்சுடரோடும்பரெய்தா
நிலவுமாழிப்படையனென்றும்நேசனென்றும்தென்திசைக்குத்
திலதமன்னமறையோர்நாங்கைத்தேவதேவனென்றென்றோதிப்
பலருமேசவென்மடந்தை பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாளே. (௮)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
என்மடந்தை	என்பெண்ணானவள்,	ஒருவனென்றும்	அத்விதீயனென்றும்,
உலகம்	லோகமெல்லாம்	ஒண்	அழகிய
ஏத்தும்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணத் தகுந்தவனை	சுடரோடு	சந்த்ரஸூர்யர்களோடுகூட

உம்பர்	தேவர்களால்	தென்திசைக்	தெற்கு திக்குக்கு
எய்தா	கிட்டப்போகாதபடி	திலதம்அன்ன	திலகம்போலேயிருக்கிற
நிலவும்	ப்ரகாசியாநின்ற	மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்களுடைய
ஆழி	திருவாழியை	நாங்கைத்தேவதேவன் என்றென்றோதி	
படையன் என்றும்	திவ்யாயுதமாக உடையன் என்றும்	பலரும்	எல்லாரும்
நேசன் என்றும்	ஆஸ்ரிதர் பக்கல் ஸ்நேஹமுடையவன் என்றும்,	ஏச	பழிக்கும்படியாக
		பார்த்தன்பள்ளி பாடுவாளே. (அ)	

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (உலகமித்யாதி) லோகமாக ஆஸ்ரயிக்கைக்கு அத்விதீயனான ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயனென்றும், (ஒண்சுடர்) சந்த்ராதித்யர்களோடேகூடின தேவர்களால் கிட்டப்போகாதே யிருக்கிற திருவாழியை, (௧) "எப்போதும் கைகழலாநேமியான்" என்னும்படி உடையனாயிருக்கிறவனென்றும். (நேசனென்றும்) ஆஸ்ரிதர்பக்கல் ஸ்நேஹம் ஒருவடிவு கொண்டவனென்றும். (தென்திசை) தெற்குதிக்குக்குத் திலகபூதரான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருநாங்கையிலே நின்றருளின தேவதேவனென்றென்றோதி. (பலருமேச) பலரும் தன்னைப்பழிக்க, அவர்களைத் தனக்குக் கூட்டென்று அவனூரைப்பாடுவாளானாள். ... ... (அ)

அரு —எட்டாம்பாட்டு. (உலகமித்யாதி) அவன் உள்ளங்கொண்டான் என்று நீ யவனைப் புலம்பினால் லோகத்தார் உன்னை ஏசார்களோ, இங்ஙன் நெஞ்சழிந்து புலம்ப வொண்ணுமோ தென்ன; நானொருத்தியோ அவனைப் பற்றினது, ஸர்வரு மவனை ஏத்தவில்லையோ, ப்ரஹ்மாதிகளால் கிட்டக்கூடாத ஆழியானையும் ஸ்நேஹிக்கு மவனன்றோ, அவனைப் பிரிந்திருக்கக்கூடுமோ என்னும் தாத்பர்யம் தோற்றச்சொல்லுகிறாளென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

(௨) "ஊரவர்கவ்வை யெருவிட்டு" என்கிறபடியே பலரு மேசுகை பாடுகைக்குடலென்னு மது தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களை யித்யாதி). ... ... (அ)

மூ.—கண்ணனென்றும் வானவர்கள் காதலித்துமலர்கள்தூவும்
எண்ணனென்று மின்பனென்று மேழுலகுக் காதியென்றும்
திண்ணமாட நீடுநாங்கைத் தேவதேவனென்றென்றோதிப்
பண்ணினன்னமென் மொழியாள் பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாளே.

(௧) பெரியதிருவ-அன. (௨) தி-வாய்-ரு-௩-௪.

பதம்.	உரை.
பண் அன்ன	கானத்தோடொத்த
மெல்	ம்ருதுவான
மொழியாள்	சொல்லையுடைய இப்பெண்ணானவள்
கண்ணன் என்றும்	ஶ்ரீக்ருஷ்ணனென்றும்,
வானவர்கள்	தேவர்கள்
காதலித்து	ஸ்நேஹத்தை யுடையவர்களாய்
மலர்கள்	புஷ்பங்களை
தூவும்	ஸமர்ப்பிக்கும்படியாக

பதம்	உரை.
எண்ணன் என்றும்	(அவர்களுடைய) எண்ணத்திலே வஸிக்குமவனென்றும்,
இன்பனென்றும்	ஸுகப்ரதனென்றும்,
ஏழ்உலகுக்கு	ஸப்த லோகங்களுக்கும்
ஆதியென்றும்	காரணபூதன் என்றும்,
திண்ணம்	த்ருடமான
மாடம்நீடுநாங்கைத் தேவதேவனென்றென்றோதி பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாளே. (௯)	

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணனித்யாதி) க்ருஷ்ணனென்றும், ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டாஶ்ரயிக்கும்படியாக அவர்கள் மநோரதத்தே நிற்கிறவனென்றும். (இன்பனென்றும்) ஆநந்தாவஹனென்றும். (ஏழுலகுக்காதியென்றும்) ஜகத்காரணபூதனென்றும். (திண்ணமித்யாதி) திண்ணமான மாடங்கள் நீடின நாங்கையிலேவர்த்திக்கிற தேவதேவனென்றென்றோதி. ... ... (௯)

அ௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கண்ணனித்யாதி) இவன் நேசனென்று நீ கண்டதெங்கே, உலகர்தானிவனை யாஶ்ரயித்தார்களோ, ஆஶ்ரயிக்கைக்கு ஹேதுதானென்னென்று, எசலந்த பலரும் கேட்க; அவர்களுக்கும் தெரியும்படி பெண்பித்த னென்ன ப்ரஸித்தனை க்ருஷ்ணன்றன்னையே (க) "க்ருஷ்ணஏவ ஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய: - க்ருஷ்ணஏவஹி லோகாநாமுத்பத்திரபிசாப்யய:" என்றதில்லையோ என்று தம் துறையான க்ருஷ்ணவதாரத்தை மீளவும் பிதற்றுகிறாளென்று சொல்லுகிறாளென்று ஸங்கதி.

"எண்ணன்" என்றதினர்த்தம் (மநோரதத்தே நிற்கிறவன்) என்றது. (நீடின) - நீண்டிருக்கிற. ... ... (௯)

மூ.-பாருள்நல்லமறையோர்நாங்கைப்பார்த்தன்பள்ளிச்செங்கண்மாலை
வார்கொள் நல்லமுலைமடவாள் பாடலைத்தாய் மொழிந்தமாற்றம்

(க) பார-ஸபா-ராஜஸூ-ப-௩௮-௨௩.

கூர்கொள் நல்லவேற்கலியன் கூறுதமிழ்பத்தும் வல்லார்
ஏர்கொள் நல்ல வைகுந்தத்து ளின்பநாளுமெய்துவாரே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—oo✿oo—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாருள்	பூமியிலே	பாடலை	ஸ்ரீஸூக்திகளை
நல்ல	விலக்ஷணராயுள்ள	தாய்	தாயாரானவள்
மறையோர்	ப்ராஹ்மணோத்தமர் வர்த்திக்கிற	மொழிந்த	சொன்ன [தை,
		மாற்றம்	உக்தியின் ப்ரகாரத்
நாங்கை	திருநாங்கூரில்	கூர்கொள்	கூர்மையாய்
பார்த்தன்பள்ளி	பார்த்தன் பள்ளியென்னும் திவ்ய தேசத்தில் எழுந்தருளியிருக்குமவனாய்	நல்ல	ஸ்லாக்யமான [ய
		வேல்	வேலாயுதத்தையுடை
		கலியன்	ஆழ்வார்
		கூறும்	அருளிச்செய்த
செமகண	(வாத்ஸல்யத்தால்) சிவந்த கண்களையுடையனாய்	தமிழ்	த்ராவிடரூபமான
		பத்தும்	இப்பத்துப்பாட்டுகளையும் [கள்,
மாலை	ஆஸ்ரித வ்யாமுக்தனான ஸர்வேஸ்வரன் விஷயமாக,	வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்
		ஏர்கொள்	அழகுபொருந்தி
		நல்ல	அவிஸ்லேஷமாகிற நன்மையையுடைய
வார்கொள்	கச்சையுடைத்தாய்		
நல்ல	விலக்ஷணமான	வைகுந்தத்து	ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்
முலை	ஸ்தநங்களையுடைய	நாளும்	ப்ரதிதினமும்
மடவாள்	பெண்ணானவள் (பாடின)	இன்பம் எய்துவார்	ஸுகிக்கப் பெறுவர்கள். (கo)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பாருள்நல்ல) பூமியில் நல்லவிலக்ஷண ப்ராஹ்மணரெல்லாம் திரண்ட திருநாங்கையில் பார்த்தன் பள்ளியிலே வர்த்திக்கிற வாத்ஸல்யத்தையும் வ்யாமோஹத்தையுமுடையனானவனை. (வார்கொள்நல்ல) ப்ராப்தயௌவனையானவள் பாடலைத்தாயார் சொன்னமாற்றத்தை. (கூர்கொள்) அப்பிராட்டி தசைவந்து ஆழ்வாரருளிச்செய்த விப்பத்தும் வல்லவர். (ஏர்கொள்) ஒருத்தி வாய்வெருவ ஒருத்தி கூப்பிட்ட எளிவரவுதீர, ஒருநாளும் பிரியவேண்டாதே இருக்கிற தேசத்திலே இருக்கப்பெறுவர். ... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—oo✿oo—

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) "செங்கண்" என்றத்தாலே - வாத்ஸல்யம். "மாலை - மொழிந்த - பாடலை" என்று இங்கும் கூட்டுவது. கூர்மைமிக்க வேலையுடைய கலியனென்று சப்தார்த்த முட்கொண் டருளிச்செய்கிறார் (அப்பிராட்டி யித்யாதி). ... ... (கO)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து ஒன்பதாந் திருமொழி

நும்மைத்தொழுதோம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—பெறவேணுமென்னு மபேக்ஷையில் கண்ணழிவில்லாமை சொல்லிற்றிறே - கீழ்த்திருமொழியிலே; "பார்த்தன் பள்ளிபாடுவாள்" என்று உகந்தருளின நிலங்களைச்சொல்லி வாய்வெருவுகைக்கு மேற்படவில்லையிறே அபேக்ஷைக்கு; (க) "மாகவைகுந்தங் காண்பதற்கென் மனமேகமெண்ணும்" என்றும், (உ) கண்ணன் விண்ணூர் தொழவே சரிகின்றனசங்கம்" என்றும் சொல்லுகிறவையடைய இவர்க்கு உகந்தருளின நிலங்களிலே யாய்த்து; ஆகையாலே, "பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டு ஆச்ரிதர்க்கு ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதனைக்காகத் திருவிந்தளூரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனானன், நாமங்கேபோய்ப்புகவே நினைத்த வகைகளெல்லாம் பெறலாம்" என்று பெரியபாரிப்போடே போய்ப்புக்க விடத்து, ஒரு ஸ்ரீபுண்டரீகன் அக்ரூரன் என்றாப்போலே சொல்லுகிற இவர்கள்பக்கல் பண்ணின விசேஷகடாக்ஷத்தைத் தம்பக்கலிலேயும் பண்ணி, திருக்கண்களாலே குளிரநோக்குதல், அணைத்தல், வினவுதல், இவர் (ந) "வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுநாம்" என்று பாரித்துக்கொடு புக்கபடியே அடிமையிலே ஏவுதல் செய்யக்கண்டிலர், அத்தாலே மிகவுமவஸந்நராய், ஒரு(ச)*மின்னிடைமடவார்(ரு)*காதில் கடிப்பில் பிராட்டிமார் தசை

(க) தி-வாய்-கூ-ந-எ. (உ) தி-வி-சஎ. (ந) தி-வாய்-ந-ந-க.
(ச) தி-வாய்-சா-க. (ரு) கO-அ.

பிறந்தால் ப்ரணய கலஹத்தாலே கிலாய்த்துச் சொல்லும் பாசுரமுடைய ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலே சொல்லலாம்படியான பா(ஞ°)வம்பிறந்து, ஸந்நிதியு முண்டாய், எனக்கபேக்ஷையிலும் கண்ணழிவற்று ப்ராப்தனுமாயிருக்க என்னை அடிமை கொள்ளாதொழிவதே! என்னுமின்னுப்புடனே சிவிட்குப் பிறந்து வார்த்தை சொல்லுகிறார். ... ... *

அ௫. — நும்மையின் ப்ரவேசம்.—*தாவளந்துலகில் - சரணம்புக்கு, *கண்ணார்கடலில்-ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரச்சொல்லி, ப்ராப்யத்வரையாலே உகந்தருளின நிலத்தில் உத்கடமான அபேக்ஷையைக் கீழில்திருமொழியிலே அருளிச்செய்தவர்க்குத் திருவிந்தளூரில் ஊடல் தலையெடுக்கைக்கு ஸங்கதியிடுகிறார் (பெறவேணுமித்யாதி). (பெறவேணும்) என்றதுக்கு முன்னே, ப்ராப்யத்தை என்று கூட்டுவது. ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தவர்க்கு முன்புபோலே உகந்தருளின நிலத்திலே தானே ப்ராவண்யம் பிறக்கையாலே, இவரபேக்ஷித்தபடியே கொடுக்கக்கடவனாய் சரீராந்தத்தில் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை நிவர்த்திப்பிக்க நினைத்து திவ்யதேசத்தில் நிலையைக்காட்டிக் கொடுக்க; இஙனர்ச்சாவ்யவஸ்த்தையாலே வாய்திறவாதிருக்கையை எண்ணியிராதே, ஆசையாலே, "ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதனன்றோ, என்னபேக்ஷையும் தலைக்கட்டிற்றலாகாதோ" என்று கிலாய்க்கிறாரென்று கருத்து. அபேக்ஷை பரமபதத்திலே யன்றோ பிறக்கவேண்டுவது, இங்குப் பிறப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மாகமித்யாதி). (க) "பண்டைநாளாலே" என்கிற திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்குப் பிறந்தாப்போலே அர்ச்சாவதாரத்தில் சில பரிமாற்றங்களை யாசைப்பட்டு "நம்மை யொருகால்காட்டி நடந்தால்" என்று ப்ரார்த்திக்கை யுண்டாகையாலே, அதில், (க) "சோதிவாய்திறந்துன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்" (உ) "நின் பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" இத்யாதி பரிமாற்றத்திலாசை இவர்க்கு மர்த்தலித்த மென்றருளிச்செய்கிறார் (திருக் கண்களாலே யித்யாதி). (ஏவுதல்) என்றது-"கருமமருளி" என்றத்தைப்பற்ற. (தாமானதன்மையிலே) என்கையால்-இவ்விடத்தில் தாமாயிருந்து ஊடுகை ப்ராப்யத்திலுத்கடேச்சாக்ருதமான கலக்கத்தின் மிகுதியின் கார்யமென்கை. ... *

மூ.-நும்மைத்தொழுதோம்நுந்தம்பணிசெய்திருக்கும்நும்மடியோம்
இம்மைக்கின்பம் பெற்றோமெந்தா யிந்தளூரீரே

(க) தி-வாய்-௯-உ-௧.   (உ) தி-வாய்-௯-உ-உ.

எம்மைக்கடிதாக் கருமமருளி யாவாவென்றிரங்கி
நம்மையொருகால் காட்டிநடந்தால் நாங்களுய்யோமே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நும்மை	தேவரீரை	எம்மை	என்விஷயத்தில்
தொழுதோம்	உபாயமாக ஆச்ரயித்தோம்;	கடிதா	சீக்ரமாக
நுந்தம்	தேவரீருடைய	கருமம்	பரம ப்ரயோஜநமான கைங்கர்யத்தை
பணி	கைங்கர்யத்தை		
செய்து	அநுஷ்டித்தே [க	அருளி	க்ருபைபண்ணி [று
இருக்கும்	தரித்திருக்கும் படியா	ஆவாவென்று	ஐயோ! ஐயோ! என்
நும் அடியோம்	தேவரீருக்கு தாஸபூதராநோம்;	இரங்கி	இரக்கமுற்று,
		நம்மை	நம்மைக்குறித்து
இம்மைக்கு	இப்பொழுது	ஒருகால்	ஒருகாலத்திலே
இன்பம் பெற்றோம்	ஜ்ஞாந லாபமாகிற ஸுகத்தைப் பெற்றோம்;	காட்டி	உம்முடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைக்காட்டி
இந்தளூரீர்	திருவிந்தளூரிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற	நடந்தால்	எழுந்தருளினால்
		நாங்கள்	அநந்ய ப்ரயோஜநரான நாங்கள்
எந்தாய்	எனக்குத் தாய்போன்றவரே!	உய்யோமோ	உஜ்ஜீவிக்க மாட்டோமா? (௧)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (நும்மைத்தொழுதோம்) இதரதேவதைகளுக் கந்தர்யாமியாயிருக்கிற நிலையை புத்திபண்ணித்தொழுதோமோ ஆறியிருக்கைக்கு. (௧) "యోయో యాం యాం తనుం భక్తః - யோயோ யாம்யாம் தநும்பக்த:" இத்யாதி. "இந்த்ராதிதேவர்கள் அவனுக்கு தநுபூதர், அவர்களுக் கிவனந்தர்யாமி" என்று ஆச்ரயித்தால், அவ்வவருடைய அதிகாரத்தளவிலே ப(ஃ)லமாகையால் விளம்பம் பிறந்திருக்கவு மாமிறே. அன்றிக்கே, (நும்மைத்தொழுதோம்) படுகுலைப் பட்டோமென்னவுமாம். அதாவது - பிரிந்தாலும் ஒருகூறு சதுரங்கத்தாலே போதுபோக்கித் தரிக்கலாவதொரு விஷயத்தை யாச்ரயிக்கப் பெற்றிலோமே. (தொழுதோம்) முன்பெல்லா மீரசென்றிருந்து கார்யகாலத்திலே கைங்கர்யமே யமையுமென் றிருப்பார்க்கன்றோ தாழ்த்திருக்கலாவது.

(௧) கீதை-௭-௨௧.

(நந்தம்பணிசெய் திருக்கும்நம்மடியோம்) கைங்கர்யத்தை யொழியச்செல்லுவதாதல், கைங்கர்யம் பண்ணுகைக்கீடான ப்ராப் தியின்றிக்கே யொழிதல் செய்யிலன்றோ தரித்திருக்கலாவது. தேவ ரீர் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணி அது பெறில் ஜீ வித்தல் இல்லையாகில் முடிதல் செய்யும்படி தேவர்க்கநங்யார்ஹர். (க) [न च सीतेत्यादि - நசஸீதேத்யாதி] தேவரை யொழிந்தவன்று பிராட்டியு முளளாகாள், அடியேனுமுளனுகேன். தேவரை யொழிந்தவன்று முத லிலே ஜீவிக்குமது தானில்லை. [अपि जीवावः - அபிஜீவாவ:] यदि जीवावः- யதிஜீவாவ:, [मुहूर्तम् - முஹூர்த்தம்] ஒருக்ஷணகாலம். [जलान्मत्स्याविव - ஜலாந் மத்ஸ்யாவிவ] ஜலத்தைப்பிரிந்த மத்ஸ்யம் ஜீவிப்பது அந்நீர் நசையறுமளவுமிறே; அப்படியே, இல்லென்று சொன்னவார்த் தை உம்முடைய திருவுள்ளத்திலேயு முண்டென்றறியு மளவுங்கா ணும் நாங்கள் ஜீவிப்பது. இவருடைய ஸத்தையுண்டு-உண்மை, அது நிலா தென்றல் சந்தநம் தண்ணீர்போலே பரார்த்தமாயாய்த்து இருப் பது; சேஷிக்கதிசயத்தைப் பண்ணியாய்த்து இவர்க்கு ஸ்வரூபஸித் தி. (அடியோம்) அத்தலைக்கதிசயத்தைப் பண்ணுகையே ஸ்வரூப மாம்படி யாய்த்து ப்ராப்தியிருப்பது.

(இம்மைக்கின்பம்பெற்றோம்) அடிமையாலே ஸ்வரூபலாபமாம் படி யிருக்கிற எங்களுக்கு, அழகிதாக விடாய்த்தவிடத்தே தண் ணீர் வார்த்தீர். அன்றிக்கே, ஜ்ஞாநலாபத்தாலே வந்ததரிப்பைச்சொல் விற்றாகவுமாம். அலாபத்தையே சொல்லாநிற்க இப்போது இந்த த்ரு ப்திகூடுமோவென்னில்; இந்த ஜ்ஞாநலாபந்தானிறே கிலாய்க்கப் பண் ணுகிறது, இல்லையாகில் அல்லாதாரோபாதி உண்டுடுத்துப் போது போக்கித் திரியலாமே.

(எந்தாயித்யாதி) அதுக்கடியாக ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டுத் திரு விந்தளூரிலே வந்து ஸந்நிதிபண்ணின ஸ்வாமீ! "இவ்வஸ்து உனக்கு சேஷம்" என்னுமிம்முறைமை அறிவித்தவனே! இன்றிப்படி ஆறி யிருக்கிற நீ முன் தீம்புசெய்து ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தை எனக்குப்பிறப் பிப்பானென்?

ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தோமென்றீர், பெற்ற திவ்வம் சமாகில் நீர் பொறுத்ததாகச் சொல்லுகிற தெய்வம்சமென்ன, (எம்மைக்

(க) ரா-அயோ-௩௩-௩௧.

கடிதாக்கரும மருளி) சேஷத்வ ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்தருளிற்று; அந்த சேஷத்வாநுரூபமான வ்ருத்தியை என்னைக் கொண்டருள வேணும். (எம்மை). "க்ரமத்திலே ஒரு தேசவிசேஷத்தே கொடுபோ யக் காரியம் செய்கிறோம்" என்றாறியிருக்கலாம்படியோ என்தசை. (க) "ஓம் ப்ரஹ்மண-ரவிதயத மாம் க்ஷிப்ரம் நிவேதயததமாம்" என்னுமாபோ லே ராவணபவநத்தில் பொருந்தாமையும், ராமகோஷ்டியில் புகுரப் பெருமையும், இரண்டாலும் நோவுபட்ட ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப்போ லே, ஜ்ஞாநலாபத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாமை யுண்டாகப் பெறுவது, ப்ராப்திபலமான கைங்கர்யத்தில் அந்வயிக்கப் பெருதொ ழிவதாய் நோவுபடுகிறபடி. (கடிதாக்கருமமருளி) ஸர்வஜ்ஞனவனு க்கு மறிவிக்கவேண்டும்படி யிருக்கிறதுகாணும் க்ரமப்ராப்தி பற்றாத படியான இவருடைய ஸௌகுமார்யம். அது செய்யுமிடத்திலும் (ஆ வாவென்றிரங்கி) "அடிமை பெருமையாலே உருவின அகிஞ்சநன், அநந்யகதி" என்று என்னுடைய தயநீய தசையை புத்திபண்ணி, ஐயோ! ஐயோ! என்று க்ருபைபண்ணியருளி. "தொழுதோம்" என்று வளைப்பிடவொண்ணாது காணும், அமிருதம் பெறும்போது அவனு டைய இரக்கமே வேணும்.

(நம்மை) உம்மை நீர் கண்ணடிப்புறத்திலே கண்டறியாமையில் லையே; "நம்மைப் பிரிந்தார் பிழையார்கள்" என்றிருக்கவேண்டா வோ. (ஒருகால் காட்டிநடந்தால்) ஒருகால்காட்டினால் பின்னையிவன் வளைப்பிடுகிறு னென்றிருக்கவேண்டா; ஜ்வரஸந்நிபதிதர் "ஒருகால் நாக்கு நனைக்கவமையும்" என்னுமாபோலே. (காட்டி) (உ) "ஏஷ ஸர்வஸ்வ பூதஸ்து - ஏஷ ஸர்வஸ்வ பூதஸ்து" என்கிறபடியே-"நாமிருந்தபடிகண் டாயே!" என்று வடிவைக்காட்டி. (நடந்தால்)என்கிறது-போனுலென் கிறதல்ல, என் முன்பே நாலடியிட்டு நடந்து காட்டினால். (ங) "அக்ரதஃ ப்ரயயௌ ராமஃ - அக்ரதஃ ப்ரயயௌ ராமஃ" என்கிறபடியே-பிரா ட்டிக்கிட்ட விருந்திடவேணுங் காணுமிவர்க்கு. இப்படி நடந்தால் பெறும்பேறென்னென்னில். (நாங்களுய்யோமே)போனஉயிர் மீளும். உருவினபயிரிலே ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தால் அது ஜீவிக்கச் சொல்லவேணுமோ? ... ... (க)

(க) ரா-யு-௧௭-௧௪. (உ) ரா-யு-௧-௧௩. (ங) ரா-ஆர-௧௧-௧.

அநு.—முதற்பாட்டு. (நும்மை யித்யாதி). "இந்தளூரீரே" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து 'நும்மை" என்றதுக்கு ப்ராபகத்வ விவக்ஷயாதாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இதரேத்யாதி). அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனைத் தோற்றுகையாலே ஸாதாரணமான அந்தர்யாமித்வ வ்யாவ்ருத்தி தோற்றுமென்று திருவுள்ளம். அந்தர்யாம்யாஶ்ரயணம் பண்ணினவனுக்கு விளம்பம் ஸித்தமாமென்று ஆறியிருக்கவேணுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (யோயோயாம் யாமித்யாதி). கர்மயோக நிஷ்டன் அக்நீந்த்ராந்தர்யாமியைத் தன்னுடைய பலார்த்தமாகத் தொழுகையால், அந்த கர்மயோகந்தானும் பக்தித்வாரக மாகையாலும், வஸ்வாத்யுபாஸநம் பண்ணினவனுக்கு வஸ்வாத்யதிகாராநந்தரத்திலே பலமாக வேண்டுகையாலும், விளம்பம்ஸித்தமென்று கருத்து. "எந்தாய்" என்றத்தால் தோற்றின சேஷத்வ நிபந்தநமான ப்ராப்யத்வம் "நும்மை" என்றதுக்கர்த்தமாக விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (படுகுலேயித்யாதி). (பெற்றிலோமே) என்ற வநந்தரம், என்கைஎன்று சேஷம். "தொழுதோம்" என்கிற பூத நிர்த்தேசத்தாலே-(௧) "அடியேனுடைந்தேன் முதல் முன்னம்" என்கிறபடியே அநாதியாகத் தொழுதோ மென்கை தோற்றுகையாலே, ஈஶ்வரனையும் தன்னையும் சேஷியென்று புத்திபண்ணி தத்விஷயத்தில் கைங்கர்யத்தை ஸ்வார்த்தமாக்கி, ஸ்வாதிசயத்தைப்பெற விருப்பாராய், இன்றாஶ்ரயித்திருக்கும் ப்ரபந்நரை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்கிறார் (முன்பெல்லா மித்யாதி). *மயர்வற்றவராகையாலே அவனுக்கே சேஷமாயிருக்கும் வஸ்துவென்று தெளியக் கண்டாரென்று கருத்து.

நம்மையே ப்ராபகமாகவும் ப்ராப்யமாகவு மெண்ணி அநாதியான ஸம்ஸாரக் தவிர்த்தீராகில் நம்மைக் கிலாய்க்கைக்கடி ஏதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே "நுந்தம்" இத்யாதி யருளிச்செய்கிறாரென்று திருவுள்ளம் பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (கைங்கர்யத்தை யித்யாதி). கைங்கர்யாலாபத்தில் தரிக்கமாட்டாமையாலே கிலாய்க்கிறேனென்கிறாரென்று கருத்து. வாக்யார்த்தந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (தேவரித்யாதி). பணிசெய்தால் தரிக்கையும் அதில்லாவிட்டா லில்லாதபடியுமா யிருக்குமோ ஸ்வரூபமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நசேத்யாதி). "அஹமபி" என்கிறவிடத்தில், அபி-சார்த்தகமாய், ஸீதாத்வயாஹீநாந-அஹஞ்சத்வயாஹீநோந" என்று விவக்ஷித்து, ஸ்வரூபஸ்திதியைப் பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (தேவரை யித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). இனி சகாரத்வய மிருக்கையாலே - "த்வயாஹீநாஸீதா நஜீவதி, அஹஞ்ச நஜீவாமி" என்னுமர்த்தம் ஸ்ப்புரிக்கையாலே, அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (தேவரையொழிந்த வித்யாதி). இளையபெருமாளைப்போலே இவ்வாழ்வாருடைய ஸ்வரூபமும் பரார்த்தமா யிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவருடைய வித்யாதி). பரார்த்தமாக

(௧) தி-வாய்-௨-௩-௯.

வேண்டுவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேஷிக்கித்யாதி). "நும்மைத் தொழுதோம், பணிசெய்திருக்கும்" என்றத்தாலே ஸித்தமாயிருக்க, "அடியோம்" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அத்தலைக்கித்யாதி).

பரார்த்தமான கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமாகில் நமக்கு வேண்டும்போது கைக்கொள்ளுகிறோ மென்னு மபிப்ராயத்தின்மேலே கிலாய்ப்புப் பிறந்து சொல்லுகிறாரென்னு மிடம்தோன்ற விபரீத லக்ஷணயா தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அடிமையாலே யித்யாதி). விபரீதலக்ஷணையாகாமல் யதாவஸ்திதத்துக்கே தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி).

(அதுக்கு) அந்தஜ்ஞாநலாபத்துக்கு. (எந்தாய்) என்று முழுச்சொல்லாய், ஸ்வாமிவாசகமாக வருளிச்செய்து, என்னுடைய, தாய் - தாயைப்போலே உபகரித்தவனே என்றர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (இவ்வஸ்து வித்யாதி).

"என் தசை" என்றத்தை விவரிக்கிறார் (க்ஷிப்ரமித்யாதி). *கழிதுக்குத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஜ்ஞனித்யாதி). "கருமமருளி" என்றல் போராதோ, "ஆவாவென்றிரங்கி" என்ன வேணுமோவென்ன (தொழுதோ மித்யாதி). அன்றிக்கே, கிலாய்க்கும்போது இங்ஙன் சொல்லுகிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்.

நம்மைக்குறித்து ஒருகால் வடிவைக்காட்டி நடந்தாலென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, வடிவுஇத்தனை போக்யமா யிருந்ததோ என்னு மாகாங்க்ஷையில் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உம்மை யித்யாதி). ... (க)

மூ.—சிந்தைதன்னுள் நீங்காதிருந்த திருவே மருவினிய
மைந்தா வந்தணாலி மாலே சோலை மழகளிறே
நந்தா விளக்கின் சுடரே நறையூர்நின்ற நம்பீ யென்
னெந்தா யிந்தளூரா யடியேற்கிறையு மிரங்காயே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சிந்தைதன்னுள்	நெஞ்சிலே [மல்	அம்	ஸௌந்தரமாய்
நீங்காது	எப்போதும் பிரியா	தண்	குளிர்ந்திருக்கிற
இருந்த	வாஸம்பண்ணுகின்ற	ஆலி	திருவாலியில் எழுந்தருளி யிருக்கிற
திருவே	ஸம்பத்தே!	மாலே	ஆச்ரித வ்யாமுக்தனே! [ரிக்கிற
மருவ இனிய	அநுபவிக்க அநுபவிக்க போக்யனாயிருக் [கிற	சோலை	சோலைகளிலே ஸஞ்சரிக்கிற
		மழ களிறே	ஆனைக்குட்டிபோன்றவனே!
மைந்தா	யுவாவானவனே!	நந்தா	அவியாத [வனே!

விளக்கின்	தீபத்தினுடைய	என் எந்தாய்	எனக்கு ஸ்வாமியான வனே!
சுடரை	தேஜஸ்ஸைப்போலே உஜ்ஜ்வலனானவனே!	அடியேற்கு	[கு தாஸபூதனான எனக்
நறையூர்	திருநறையூரில்	இறையும்	(அடிமை கொள்ளு கையாகிற) இவ்வ ல்பத்தையும்
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற		
நம்பீ	பூர்ணனே!		
இந்தளூராய்	திருவிந்தளூரிலே எழுந்தருளி யிருந்தவ னாய்க் கொண்டு	இரங்காய்	க்ருபை பண்ணுகி றிலை (உ)

வ்யா.— இரண்டாம்பாட்டு. (சிந்தை தன்னுள் நீங்காதிருந்த திருவே) அகவாயில் ப்ரகாசிக்கிற இதுக்கு நானேதேனும் க்ருஷிபண்ணிற்றுண்டாகிலன்றோ ப்ராப்திக்கென்றால் க்ருஷி பண்ணலாவது, ஹ்ருதயத்திலே எப்போதுமொக்க ப்ரகாசியா நின்றானாய்த்து. (திருவே) இவருடைய ஸம்பத்து அவனாய்த்து; (க) *திருவுக்கும் திருவிறே. (மருவினிய) அவ்விருப்புத் தானிவர்க்கினிதாகிறபடி. மருவ மருவ விட்டுப் பற்றவேண்டும்படி யிருக்கையன்றிக்கே நிரதிசயபோக்யனாக நின்றானாய்த்து. (மைந்தா) நித்யமான யௌவநத்தை யுடையவனே! தர்சநீயமாய் ப்ரமஹரமான திருவாலியிலே நித்யவாஸம்பண்ணி வ்யாமோஹத்தைத் தெரிவித்தவனே! (சோலையித்யாதி) சோலைக்குள்ளே வளர்ந்ததொரு இளவானைக் கன்றுபோலே யாய்த்து செய்ததடைய இனிதாயிருக்கிறபடி.

(நந்தா விளக்கித்யாதி) ஒரு விச்சேதமில்லாத தீபத்தில் திரியுமெண்ணெயும் புகையுமான அழுக்கின்றிக்கே, புகர்தானொருவடிவு கொண்டாப்போலே யிருக்கிற ஸ்வரூபத்தை யுடையவனே! (நறையூரித்யாதி) திருநறையூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனாய், "ஆச்ரயணீய வஸ்துவுக்கு இன்னமொன்று †கூட்டுப்பெற்றதில்லை" என்னும் குறைதீரும்படி யிருக்கிற பூர்ணனே! (என்னெந்தா யிந்தளூராய்) திருவிந்தளூரிலே வந்து ஸந்நிதிபண்ணி, எனக்கு ஸம்பந்த ஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பித்தவனே! (அடியேற் கித்யாதி) ஸம்பந்தஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பித்த உனக்கு, என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தி விசேஷத்தைக் கொள்கையாகிற இம்மாத்ரமித்தனையும் செய்கை பெரிய பணியோ. ... ... (உ)

(க) ௭-௭-௧. † (பா) கூடப்பெற்றதில்லை.

அவ.—இரண்டாம்பாட்டு. (சிந்தையித்யாதி) "நும்மடியோம்" என்று வைத்து, "நம்மை யொருகால் காட்டி நடக்கவேணும், இல்லையாகில் நாங்களுய்யோம்"- என்று இங்ஙனே நம்மைக் கிலாய்க்கைக்கடியென்? வேணுமாகில் பேற்றுக்கொரு கைம்முதல் செய்துகொள்ளலாகாதோ என்னும் பகவதபிப்ராயத்தின்மேலே, நிரதிசய போக்யனாயிருக்கு மிருப்பை நீயே காட்டினாய், இனி நாமொன்று செய்யவேணுமோ, குறையும் நீயே செய்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"மருவினிய" என்றது கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (மருவ வித்யாதி). அம் - அழகியதாய், தண்-குளிர்ந்த, ஆலி நகரிலிருக்கிற, மாலே-(க)"கள்வன்கொல்" என்னும்படி கைப்பிடித்து வ்யாமோஹத்தை யறிவிப்பித்தவனே! என்றுவிவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (தர்சநீயேத்யாதி).

(உ) "நண்ணு நறையூர் நான்தொழுது மெழுநெஞ்சமே" என்று இவர் ப்ராபகத்வேந பற்றப்போகிறாராகையாலே அத்தைத் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டு, ஸித்தோபாயத்தினுடைய ஸஹாயாந்தர நைரபேக்ஷ்யம் *நம்பி பதத்துக்குப் பொருளாக விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (திருநறையூரிலே யித்யாதி). திருவாலியானைக் கைப்பிடித்தவனாகவும், திருநறையூரானை உபாயபூதனாகவும், திருவிந்தளூரானை சேஷித்வஸம்பந்தத்தை யறிவிப்பித்தவனாகவும் விவக்ஷித்து "எந்தாய்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (திருவிந்தளூரிலே யித்யாதி). இத்திருமொழியில் ஸம்பந்தஜ்ஞானம் குறைவற்றபடியாலே கிலாய்த்தாகிலும் பேறுபெறவேணுமென்று த்வரைபிறந்ததென்று திருவுள்ளம். ... ... (உ)

மூ.—பேசுகின்றதிதுவே வையமீரடியாலளந்த
மூசி வண்டு முரலும் கண்ணி முடியீருமமைக் காணு
மாசையென்னும் கடலில் வீழ்ந்திங்கயர்த்தோமயலாரு
மேசுகின்றதிதுவே காணுமிந்தளூரீரே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்தளூரீரே	திருவிந்தளூரிலே எழுந்தருளியிருக்கு [மவரே!	முரலும்	சப்தியாநின்ற
		கண்ணி	மாலையை
வையம்	பூமியை	முடியீர்	திருவபிஷேகத்தில் சூ[டினவரே
ஈரடியால்	இரண்டடியினால்	உம்மை	உம்மை
அளந்த	ஆக்ரமித்தவராய்க் கொண்டு,	இங்கு	இந்தலோகத்தில்
		காணும்	காணவேணுமென்கிற
வண்டு	வண்டுகளானவை	ஆசையென்னும்	ஆசையாகிற
மூசி	மொய்த்துக்கொண்டு		

(க) ௩-௭-௧. (உ) ௬-௪-௧.

கடலில்	ஸமுத்ரத்தில்	இதுவே	இந்த விஷயத்தைப் பற்றியே
வீழ்ந்து	விழுந்து	ஏசுகின்றது	பழிசொல்லுகிறது,
அயர்த்தோம்	அறிவுகெட்டோம்;	நான்	நானும் [பற்றியே
அயலாரும்	அண்டையி லுள்ளவர்களும்	இதுவே	இந்த விஷயத்தைப்
		பேசுகின்றது	சொல்லுகிறதும். (ரு)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (பேசுகின்றதிதுவே) உமக்கு வருமவத்யத்தைப் பரிஹரிக்கவேணு மென்னுமிதுவே நாங்கள் சொல்லுகிறது. (வையம்) நீர் குணார்ஜ்ஜநம் பண்ணுகைக்குப் பட்டபாடெல்லாமறிவீரே; இப்போதொரு வ்யக்தியிலே அல்பம் நெகிழநின்று அப்பெரிய குணமெல்லா மிழக்கவன்றோ புகுகிறீர்; வரையாதே நோக்கின உமக்கு இப்போது ஒருவனை நெகிழநின்றீரென்றால் குணஹாநி விளையாதோ? பூமிப்பரப்பை ஈரடியாலே யளந்துகொண்ட. மூசுகையாவது - மொய்க்கை. வண்டுகளானவை மதுபாநம்பண்ணி அத்தாலே ஆளத்தி வையா நின்றுள்ள மாலையை யுடைய திருவபிஷேகத்தை யுடையீர்! உம்முடைய வடிவு பரார்த்தமென்றன்றோ ப்ரஸித்தி; நீர் ஸர்வரக்ஷகராயன்றோ முடிசூடிற்று.

அதெல்லாமப்படியே, அதுக்கிப்போது வந்ததென்னென்ன; அதுக்கு வந்ததன்றோவிது; (உம்மை) உம்மைக் காணவேணுமென்றாசைப்பட்டுப் பெருமையாலே சிலர் முடிந்தார்களென்றால், உமக்கிதுபோக்கி அவத்யமுண்டோ? உம்மைக் காணவேணுமென்கிற ஆசையாகிற பெருங்கடலிலே புக்கு அகப்பட்டு அறிவுகெட்டோம். இத்தால் நமக்கு வருவதோரவத்யமுண்டோ வென்ன, (அயலாரித்யாதி) புறம்புள்ளார், "அழகியதாக ஆசைப்பட்டான், ஆசைப்பட்டவனுக் கழகிதாக முகங்கொடுத்தார், இதுவோதான் சில ராசைப்பட்டால் ப(ஃ)லிக்கும்படி" என்று உம்மைப் பழிசொல்லாநின்றார். அயலாரு மேசுகின்றதிதுவே, நான் பேசுகின்றதுமிதுவே. (இந்தளூரீரே) உகவாதார்சொல்லும் பழியைப் பரிஹரிக்கைக்கும், உகப்பார் நினைத்த வகைகளெல்லாம்பரிமாறுகைக்குமாகவன்றோ திருவிந்தளூரிலே வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறது... ... ... (ரு)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (பேசுகின்ற தித்யாதி) ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தையும் நானே யுண்டாக்கி உபாயோபேயங்களும் நானேயாய் உம்முடைய திருவுள்ளத்தில் நீங்காதிருந்தேனுகவும் சொல்லிவைத்தீர், "இறையுமிரங்காய்" என்கிறதென்? உம்மைக்கண்டு பரமபதத்திற்போலே இங்கே பரி

மாறக்கூடுமோ, அப்படியாகில் நமக்கவத்யமன்றோ என்னு மபிப்ராயத்திலே, உமக்கு வருமவத்யத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காகவே நானிரங்கச் சொல்லுகிறே னென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

கிழ்தாத்பர்ய மருளிச்செய்து சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பூமியித்யாதி). வண்டுகளைச்சொல்லி கண்ணியை விசேஷித்ததுக்கு ப்ரக்ருதோபயோகம் காட்டுகிறார் (உம்முடைய வித்யாதி). வண்டுக்காகக் கண்ணியிருக்குமாபோலே யன்றோ எங்களுக்காக நீரிருக்கும்படி யென்கை. "முடியீர்" என்றதுக்கு பா(ரூ)வம் (நீரித்யாதி).

நீர் காணவாசைப்பட்டு நீரயர்த்தால் இது நமக்கவத்யமாமோ, இத்தைச் சொல்லுவார்தானுண்டோ வென்னும் சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). இப்படி வரும்பழிக்கு நாமஞ்சுகிறோமோ வென்ன; இந்தளூரீரே யென்கிறுரென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உகவாதாரித்யாதி) ... ... (௩)

மூ.—ஆசைவழுவாதேத்து மெமக்கிங்கிழுக்காய்த் தடியோர்க்குத்
தேசமறிய வுமக்கே யாளாய்த் திரிகின்றோமுக்குக்
காசினொளியில் திகழும் வண்ணம் காட்டீரெம்பெருமான்
வாசிவல்லீரிந்தளூரீர் வாழ்ந்தே போம் நீரே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இங்கு	இந்த உம்முடைய விஷயத்தில்	ஆளாய்	தாஸபூதராய்
ஆசை	உம்மை ஸேவிக்கவேணுமென்னும் ஆசையானது	திரிகின்றோமுக்கு	திரிகிற எங்களுக்கு
வழுவாது	தவறாமல் (விச்சேதியாமல்)	காசின்	(உருக்கின) பொன்காசினுடைய
ஏத்தும்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணும் ஸ்வபாவத்தையுடையவராய் [னை	ஒளியில்	ப்ரகாசத்தைக் காட்டில்
அடியோர்க்கு	உமக்கு தாஸபூதரா	திகழும்	விளங்காநின்ற
எமக்கு	எங்களுக்கு	வண்ணம்	வடிவழகை
இழுக்காய்த்து	(ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகை) அவத்யமாய்த் தலைக்கட்டிற்று;	காட்டீர்	காட்டுகிறிலீர்;
தேசம்	தேசமெல்லாம்	எம்பெருமான்	எமக்குஸ்வாமியாய்க்கொண்டு
அறிய	அறியும்படியாக	இந்தளூரீர்	திருவிந்தளூரிலெழுந்தருளி யிருக்குமவரே! [ரானை
உமக்கே	சேஷியான உமக்கே	வாசிவல்லீர்	தாரதம்யமறியுமவ
		நீரே	நீரே
		வாழ்ந்துபோம்	ஸுகித்திரும் (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (ஆசையித்யாதி) நமக்கவத்யம் வருமென்றிறே நீர்தாமிப்படிபடுகிறது, நாம் அத்தைப்பொறுக்கிறோமென்ன; உமக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதது மொன்றுண்டு, எங்களுக்கு மவத்யமென்கிறார்; (க) † "ந தேரூப:-நதேநுரூப:" என்னக்கடவதிறே.

(ஆசையித்யாதி) நாட்செல்ல நாட்செல்ல (உ) "அஹந்யஹநி வர்த்ததே - அஹந்யஹநி வர்த்ததே" என்கிறபடியே ஆசையானது கரைபுரண்டு, ஏத்துகையே ஸ்வபாவமாம்படியான மஹாபாபத்தைப் பண்ணின எங்களுக்கு இழுக்காய்த்து. (அடியோர்க்கு) சேஷபூதன் சேஷியை ஆசைப்பட்டு ஏத்துகை முறையன்றோ என்றிருக்கை யன்றிக்கே, இது தன்னை அவத்யமாக உபபாதிக்கும்படியாய் வந்து விழுந்தது. (எமக்கு) உமக்கு வருமதில் வேணுமாகிலாறியிருக்கிறீர், எங்களுக்கு வருமதில் உமக்காறி யிருக்கப்போமோ? (தேசமித்யாதி) பாவியோம் விழுக்காடறியப்பெற்றிலோம். இப்படி விளைவதறிந்தோமாகில் நீரும் நாங்களு மறிந்ததறிவாக ஸ்நேஹித்துவிடலாய்த்தே. லோகமடங்க இருந்ததே குடியாக வறியும்படி உமக்கே யாளாய்த்திரிகின்றோமுக்கு. இன்னமும் வேறேயொரு ரக்ஷகனுண்டாய் அவன் வாசலிலேசென்று தான் தன்காரியம் குறையும் தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகிறோமென்று தான் ஆறி யிருக்கிறீரோ.

(காசித்யாதி) உமக்கே அநந்யார்ஹராயிருக்கிற எங்களுக்கு, (ங) "சுட்டுரைத்த நன்பொன்னுன் திருமேனியொளி யொவ்வாது" என்கிறபடியே-பொன்னொளியிற் காட்டிலும் விளங்காநின்றுள்ள வடிவழகைக்காட்டுகிறீர். (எம்பெருமான் வாசிவல்லீர்) உம்முடைய வடிவில் வீறும் ஆசைப்பட்ட எங்கள் சிறுமையும் நோக்கக் கணக்கிடவல்லீர். (இந்தளூரீர்) நித்யஸூரிகளுக்குப் படிவிடும் வடிவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு மொக்கப் படிவிடுகைக்காகவன்றோ திருவிந்தளூரிலே வந்து நிற்கிறது. வாசியற முகங்கொடுக்க வந்துநிற்கிற விடத்தே வாசிவையாநின்றீர். (வாழ்ந்தே போம்நீரே) உம்முடைய உடம்பு உம்மை ஆசைப்பட்டார்க்காகக் கண்டதென்றிருந்தோம், அங்ஙனன்றாகில், அத்தை நீர் கட்டிக்கொண்டு வாழும். ... ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (ஆசை யித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டோடே ஸங்கதி தன்னைக் காட்டுகிறார் (நமக்கித்யாதி). (பொறுக்கவொண்ணாதும்) என்ற

(க) ஸ்தோ-ர-உ௰. † (பா) நாதேரூபம்.

து-அன்பற்றாரைப் பின்பற்றித் திரிகிறாயென்று எங்களைச் சொல்லுகிறது உமக்குப் பொறுக்கவொண்ணாது; உம்மை அன்பற்றாரென்று நாட்டார் சொல்லுகிறது எங்களுக்கவத்யம், அது எங்களுக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதென்றபடி. ஆஸ்ரிதபரிபவம் பொறுக்கவொண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் †(நதேரூப:) என்று. ஸ்வரூபாதிகளெல்லாம் ஆஸ்ரிதரிட்ட வழக்காம்படி பண்ணியிருக்கு மவனுக்குப் பொறுக்கப்போமோ வென்று கருத்து.

காசு-பொற்காசு. "நீரே-வாழ்ந்துபோம்" என்றநவயம் திருவுள்ளம் பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (உம்முடைய வித்யாதி). ... ... (௪)

மூ.—தீ யெம்பெருமான் நீரெம்பெருமான் திசையு மிருநிலனு
மா யெம்பெருமானாகி நின்றாலடியோம் காணோமால்
தாயெம்பெருமான் தந்தைதந்தை யாவீரடியோமுக்
கே யெம்பெருமானல்லீரோ நீரிந்தளூரீரே. (௫)

பதம்.	உரை.
தீ	அக்நிக்கு அந்தர்யாமியாய்
எம்பெருமான்	அதுக்கு நிர்வாஹகனாய்
நீர்	ஜலத்துக்கு அந்தர்யாமியாய்
எம்பெருமான்	அதுக்கு நிர்வாஹகனாய்
திசையும்	திக்குக்களுக்கும்
இரு	விசாலமான
நிலனும்	பூமிக்கும்
ஆய்	அந்தர்யாமியாய்
எம்பெருமான் ஆகி	அவற்றுக்கும் நிர்வாஹகனாய்க்கொண்டு
நின்றால்	(நீர்) எழுந்தருளி யிருந்திராகிலும்
அடியோம்	தாஸபூதரான நாங்கள்

பதம்.	உரை.
காணோமால்	ஸேவியாதொழிந்தோமாகில் (என்ன உபயோகமுண்டு);
தாய்	மாதாவாகவும்
எம்பெருமான்	ஸ்வாமியாகவும்
தந்தை தந்தை யாவீர்	பிதாவுக்கும் பிதாவுமானவராய்க் கொண்டு (குலநாதனாய்க் கொண்டு)
இந்தளூரீர்	திருவிந்தளூரிலே யெழுந்தருளியிருக்குமவரான
நீர்	தேவரீர்
அடியோமுக்கு	அநந்யகதிகளான எங்களைக் கைங்கர்யம் கொள்ளுமவரான
எம்பெருமானல்லீரோ	ஸ்வாமியன்றோ. (௫)

வ்யா—அஞ்சாம்பாட்டு. (தீயித்யாதி) இங்கே ஸந்நிஹிதரானோமாகில், ஜகத்காரணராயிருக்கிற விருப்பைக் காட்டித் தந்தோமாகில், நாமு மும்முடைய விஷயத்திலே யொன்றும் செய்யாதோமாக நீ ரிங்ஙனே கிடந்து படாநிற்கிற தென்னென்ன; கண்ணாலே குளிரநோக்கி வாயாலே வினவி அடிமை கொள்ளவேணு மென்றாசைப்பட்ட எனக்கு இத்தாலென் செய்ததாய்த் தென்கிறார்.

† (பா) நதேரூப மித்யாதி.

வ்யா.—(தீயெம்பெருமான் நீரெம்பெருமான்) இவையிரண்டும் ஐந்துக்கு முபலக்ஷணமாய், இத்தாலே - காரணவர்க்கத்தை யடைய நினைத்து, காரணபூதனா யிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (திசையு மிருநிலனுமாய்) இத்தால் கார்யவர்க்கத்தை நினைக்கிறது. இப்படி காரணபூதனுயும் கார்யபூதனுயு மிருக்கிற இவ்வாகாரத்தாலே நீ உன்னுடைய ஸ்வாம்யத்தை நிர்வஹிப்பதாக வொருப்பட்டால். (அடியோம் காணுமால்) தேவரோடே கலந்தநுபவிக்க வேணுமென்று ஆசைப்பட்ட அடியோங்கள் என்பெற்றோ மாவுதோம். (தாயெம்பெருமான்) தேவர் நெகிழவிருந்தால் புறம்பு போகைக்கோ ரிடமுண்டோ? (தந்தை தந்தையாவீர்) இதுதான் என்னளவிலேயு மாயிருந்ததோ? (அடியோமித்யாதி) அநந்யகதிகளாயிருக்கிற எங்களுக்கு ருசிபிறந்தபோதே நினைத்தபடிகளெல்லா மநுபவிக்கைக்காகவன்றோ தேவர் திருவிந்தளூரிலே வந்து கிட்டி நிற்கிறது. பூவலரும் போதைச் செவிப்பார்த்துப் பறித்துக்கொடுவாராநிற்பாரைப்போலே, ருசிபிறந்தபோதே அடிமைகொள்ளுகைக் கீடாகக் காலம்பார்த்தன்றோ தேவர் இங்கேவந்து நிற்கிறது. பரத்வம், நித்யஸூரிகளுக் கநுபாவ்யமாயிருக்கும்; வ்யூஹம், ப்ரஹ்மாதிகளுடைய கூக்குரல் கேட்கைக் கீடாயிருக்கும்; ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரம், தசரத வஸுதேவாதிகளுடைய பாக்யபலமாயிருக்கும்; உகந்தருளின நிலங்கள், தங்களுக்கு ஹித மின்னதென்று மறியாதே ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்யமென்று மறியாதே ஸர்வேச்வரன் ப்ராப்யனென்று மறியாதே யிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளுக்கே முகங்கொடுக்கைக்காகவாயிருக்குமிறே. குருடர்க்கு வைத்த இறைப்பிசியில் விழித்தார்க்கு ப்ராப்தி யில்லையிறே; (க)"பின்னானார் வணங்குஞ் சோதி" என்னக்கடவதிறே. ... ... (௫)

அ௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீயித்யாதி) நீரே வாழ்ந்துபோமென்னவே இவரை பஹுமுகமாக ஸமாதானம்பண்ண வொருப்பட்ட எம்பெருமானபிப்ராயத்தை வெளியிடாநின்று கொண்டு ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (இங்கே யித்யாதி).

நான் ஐச்வர்யதாகாரன், இருந்ததெல்லாம் என் ஸ்வாம்யத்தை நிறுத்திக் கொண்டவளவேயாய் நீரொன்றும் காணாதே போனீராகில் பெற்றார் வளர்த்தா ரண்டைகொண்டிருக்கலாகாதோ, நம்மைக் கிலாய்ப்பானென்னென்கிற சங்கையில் உத்தரார்த்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தேவரித்யாதி). ... ... (௬)

(க) தி-மொ-௪௦.

மூ.—சொல்லாதொழியகில்லே னறிந்த சொல்லில் நும்மடியா
ரெல்லாரோடு மொக்க வெண்ணியிருந்தீரடியேனை
நல்லாரறிவீர் தீயாரறிவீர் நமக்கிவ்வுலகத்து
எல்லாமறிவீரீதே யறியீரிந்தளூரீரே. (கூ)

பதம்.	உரை.
இந்தளூரீரே	திருவிந்தளூரிலெழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்வாமியே!
சொல்லாது	(தேவரீரை நிர்ப்பந்தித்துச்) சொல்லாமல்
ஒழியகில்லேன்	இருக்கமாட்டுகிறிலேன்;
அறிந்த	(நான்) அறிந்தவற்றை
சொல்லில்	சொல்லப்புகில்
அடியேனை	பிரிவாற்றமாட்டாத என்னை
நும் அடியார்	தேவரீருடைய தாஸபூதர்களான
எல்லாரோடும் ஒக்க	மற்றை எல்லாரோடும் ஸமானமாக
எண்ணியிருந்தீர்	நினைத்திருக்கிறீர்;
நல்லார்	தேவரீருடைய விரஹாஸஹிஷ்ணுத்வமாகிற நன்மையையுடையவர்களுடைய ப்ரக்ருதியையும்

பதம்.	உரை.
அறிவீர்	அறிந்திருப்பீர்;
தீயார்	தேவரீருடைய விரஹ ஸஹிஷ்ணுத்வமாகிற தீமையையுடையவர்களுடைய ப்ரக்ருதியையும்
அறிவீர்	அறிந்திருப்பீர்,
இவ்வுலகத்து	இந்த லோகத்தில்
எல்லாம்	மற்றை யெல்லாவற்றையும்
அறிவீர்	அறிந்திருப்பீர்,
நமக்கு	விரஹாஸஹிஷ்ணுக்களாகிற எங்களுக்குள்ள
ஈதே யறியீர்	இந்த மார்த்தவமொன்றையுமே அறியமாட்டீர். (கூ)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (சொல்லாதொழிய கில்லேன்) சேஷிஸந்நிதியில் சேஷபூதன் பரிமாறும் முறையில் பரிமாற க்ஷமனுகிறிலேன். சேஷிசெய்தபடி கண்டிருக்கைக்கு மேற்பட சேஷபூதன் நிர்பந்திக்கக் கடவனன்றிறே; இப்படியிருக்க மாட்டுகிறிலேன். (அறிந்த சொல்லில்) அறிந்தவற்றைச் சொல்லில். முறை செய்யக்கடவதல்லதாகப் பார்த்தபின்பு இனி அதுக்கீடாக ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லில். (உம்மடியாரித்யாதி) உம்மைப்பிரிந்து பின்னையும் "காணலாம்" என்னும் நசையாலே பத்துமாஸம் தரித்திருக்கைக் கீடான எலும்பு முறற்றின பிராட்டியோபாதியாக நினைத்திராநின்றீர்; உம்மை அரைக்ஷணை

மும் காணவிடில் ஜீவிக்கமாட்டாத அடியேனையும். அவள் முன்னாகப் பற்றினார்க்கு இத்தனைவாசியுண்டு போலேகாணும். ஜீவிக்கிலும் சில நாள் தரித்திருக்கும்படி ஜீவித்து, பட்டினிவிடிலும் சிலநாள் பொறுக்கவல்லாரைப்போலேயாய்த்து நம்மாழ்வார் போல்வார் ப்ரக்ருதி; உண்ணவும் பொறாது பட்டினி விடவும் பொறாது என்னும் ஸுகுமாரரைப்போலே யாய்த்து இவருடைய ஸௌகுமார்யம். தூதுவிடப்புக்கு விட்டதூது அத்தலைப்பட்டு மீளுவதற்கு முன்பே பற்றாமை தாம்கிடந்து கூப்பிடுகிறாரிறே (க) *தூவிரிய மலருழக்கியிலே.

(நல்லாரறிவீ ரித்யாதி) தேவரை யொழியச்செல்லாதார் ப்ரக்ருதியு மறிவீர்; தேவரை யொழியவும் ஜீவித்திருப்பார் ப்ரக்ருதியுமறிவீர். இங்ஙன் தனித்தனி பிரித்துச்சொல்லுகிறதென், (இவ்வுலகத்தெல்லா மறிவீர்) (உ) "அஜ்ஞாதம் நாஸ்தி தே கிஞ்சித் த்ரிஷு லோகேஷு ராகவ - அஜ்ஞாதந்நாஸ்திதே கிஞ்சித்த்ரிஷு லோகேஷு ராகவ" இந்த லோகத்தில் உம்முடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு அவிஷயமா யிருப்பதொன்றில்லை. (ஈதேயறியீர்) ஸர்வஜ்ஞனையும் அஜ்ஞனாக்க வேண்டும்படி காணும் இவருடைய ப்ரக்ருதி மார்த்தவம். (இந்தளூரீரே) "தம்மை ஆசைப்பட்டார் பருவமறிந்து முகங்காட்டிற்றிலர்" என்னு மலத்யத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக வன்றோ நீர் திருவிந்தளூரிலே வந்து நிற்கிறது; போந்த காரியத்தை மறக்கிறதென்? ... ... (௬)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (சொல்லாதித்யாதி). நீரே வாழ்ந்துபோமென்பது, "அடியோமுக்கே எம்பெருமானல்லீரோ" என்பது, இப்படி நீர் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதவற்றைச் சொல்லக்கடவீரோ வென்ன வருளிச் செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இவருடைய ம்ருதுப்ரக்ருதித்வத்துக்குச் சேர இலாய்ப்பில் தளர்த்தி தோற்ற அநுதபிக்கிறாராக விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (சேஷி ஸந்நிதியி லித்யாதி). கீழ்வாக்ய விவரணம் (சேஷியித்யாதி). (எலும்பு முற்றின) சக்தையான என்றபடி. பிராட்டியைக்காட்டிலும் நீர் தரியாமைக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவள் முன்னாக வித்யாதி). அவள் ஏகோநசேஷியாகையாலே அவள் அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைஅறிந்து வேறு கடக (஘டக) ரில்லாமையாலும் அவனே வரவேணுமென்று ஆறியிருக்கவேணும், இவர்க்கது வேண்டாவிறே என்று கருத்து. "எல்லாரோடும்" என்று சொன்னதுக்கு - ஒரு பிராட்டியை வ்யாவர்த்

(க) ௬-௬- (உ) ரா-

திப்பித்தமை போராமையாலே, மற்றை யாழ்வாரையும் வ்யாவர்த்திப்பிக்கிறார் (ஜீவிக்கிலும்) ஸம்ஶ்லேஷிக்கிலும் என்றபடி. இவர் ப்ரக்ருதி இதுவென்று காமறியும்படி எங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நூதித்யாதி). ... ... (சு)

மூ.—மாட்டீரானீர் பணி நீர் கொள்ள வெம்மைப்பணியறியா
 வீட்டீ ரிதனை வேறே சொன்னோ மிந்தளூரீரே
 காட்டீரானீர் நுந்தமடிக்கள் காட்டிலுமக்கிந்த
 நாட்டேவந்து தொண்டரான நாங்களுய்யோமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்தளூரீரே	திருவிந்தளூரிலெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்வாமியே!	நுந்தம்	தேவரீருடைய
		அடிக்கள்	திருவடிகளை
		காட்டீரானீர்	காட்டாமல் போனீர்,
நீர்	தேவரீர்	காட்டில்	காண்பித்தீராகில்
பணிகொள்ள	(எங்கள்) கைங்கர்யத்தை ஸ்வீகரிக்க	இந்நாட்டே	சேஷத்வத்துக்கிசையாத இந்த லோகத்திலே
மாட்டீரானீர்	இச்சியாமல்போனீர்,		
எம்மை	எங்களை	வந்து	இசைந்துவந்து
பணி	கைங்கர்ய ரஸத்தை	உமக்கு	தேவரீருக்கு
அறியா	அறியும்படி பண்ணி	தொண்டரான	அடிமையிலுற்றவரான
வீட்டீர்	கைவிட்டு விட்டீர்;	நாங்கள்	நாங்கள்
இதனை	இத்தை [மாக]	உய்யோமே	ஜீவிக்க மாட்டோமோ? (எ)
வேறே	தனியே (வ்யாவ்ருத்த		
சொன்னோம்	விண்ணப்பம் செய்தோம்;		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மாட்டீர்) நமக்கொருகுற்றமுமில்லையாக வன்றோ (க) "யஸ்ஸர்வஜ்ஞ ஸ்ஸர்வவித்" - யஸ்ஸர்வஜ்ஞ ஸ்ஸர்வவித்'' இத்யாதி ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறது, நம்மை "ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வசக்தி" என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லாநிற்க நீர்நமக்கு ஜ்ஞாநசக்திகளில் வைகல்யம் சொல்லுகிறதென்கொண்டென்னில்; அதொரு வ்யக்தியிலே பலிக்கக் கண்டேனென்கிறார். பருவமறிந்து வந்து முகங்காட்டாமையைக்கொண்டு ஸர்வஜ்ஞனை அஜ்ஞனாக உபபாதித்தார்; தம்தமைச்சேர்க்காக உதவாமையைக்கொண்டு ஸர்வசக்தியை அசக்தனாக உபபாதிக்கிறார்.

(க) முண்ட-க-க,

வ்யா.—(மாட்டீரானீர்பணிநீர்கொள்ள) சேஷத்வத்தை இப்போது உம்மாலே உண்டாக்குதல் ஒழித்தல் செய்யவொண்ணாதே! இதினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்திவிசேஷத்தைப் பண்ணுவித்துக் கொள்ள மாட்டீரானீர். (எம்மைப்பணியறியாவீட்டீர்) உம்மையொழியச்செல்லாத ஸ்வபாவத்தையுடைய எங்களை, உம்முடைய திருவடிகளிலடிமைச்சுவட்டையறிவித்துப்பொகட்டீர். (இதனை வேறேசொன்னோம்) இத்தை அல்லாதவைபோலன்றியே வ்யாவ்ருத்தமாகச்சொன்னோம். (சொன்னோம்) நம்மாற்றாமைக்கு வேண்டுமளவன்றியே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு இனி இவ்வஸ்துவைப் பிறர் நம்பாதபடி தொட்டோம். (இந்தளூரீரே) பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க அடிமை கொள்ளுகைக் கீடாகத் திருவிந்தளூரிலே வந்து ஸந்நிதிபண்ணின உம்மையன்றோ நாணிவ்வார்த்தை சொல்லுகிறது. இவ்வுபகார ஸ்ம்ருதி யநுவர்த்தியாநின்றதாகில் பின்னை நீரிப்படி சொல்லுவானென்னென்னில்; அதுக்கு ஹேதுவுண்டு. (காட்டீரானீர் நுந்தமடிக்கள்) பரார்த்தமான வஸ்துவை உமக்கென்றிராநின்றீர். உம்முடைய திருவடிகளைக்காட்டாமையே ஸ்வபாவமாம்படியானீர். அவ்வபிஸந்தியைக் குலைத்து அத்தை யப்படிசெய்யப் பெறில். (இந்தநாட்டேவந்து தொண்டரான நாங்களுய்யோமே) "நாமுபேக்ஷித்தால் தான் இவற்றுக்கவ்வருகு போக்குண்டோ, ஆனபின்பு நாம் நினைத்தபோது காரியம் செய்கிறோம்" என்றுறியிருக்கைக்கு உம்முடைய பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகளோ; மருபூமியில் தண்ணீர்போலே உம்மையொழிய உண்டுடுத்துப் போதுபோக்குகிற இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே உம்மாலல்லது செல்லாதபடியிருக்கிற நாங்களுமுஜ்ஜீவியோமோ. ... ... (௭)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மாட்டீரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டோடிப் பாட்டுக்கு ஸங்கதியைக் காட்டுகிறார் (நமக்கித்யாதி). கீழ்வாக்ய விவரணம் (பருவமித்யாதி),

"நீர்-பணி-கொள்ள-மாட்டீர்" என்றந்வயித்து வ்யாவ்ருத்தி பூர்வகம் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (சேஷத்வேத்யாதி). பணி யறியாநிற்கச் செய்தே, "எம்மை-வீட்டீர்" என்றந்வயித்துத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உம்மையொழிய வித்யாதி). (இத்தை) என்றது-"அறியீர்" என்றும் "மாட்டீர்" என்றும் "வீட்டீர்" என்றும் சொன்னவற்றை யென்றபடி. வ்யாவ்ருத்தமாகச்சொன்னபடியைக் காட்டுகிறார் (நம்மித்யாதி). (தொட்டோம்)பிறர்க்கர்ஹமாகாதபடி ஸ்பர்சித்தோம், குற்றம் சொன்னோமென்றபடி. நீரிந்த

ளூர்ராய் வந்திருக்கச்செய்தே இங்ஙன் சொன்னது தப்பச்சொன்னோமெ ன்றபடி.

இப்படியறிந்த நீர் முன்னே அப்படி சொன்னதுக் கடியென்னென் னும் சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (இவ்வுபகாரேத்யாதி). தாத்பர்ய மருளிச் செய்து, சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (உம்முடையவித்யாதி). “காட்டில்” என்றதுக்கர்த்தம் (அவ்வபிஸந்தியை யித்யாதி). “இந்த நாட்டேவந்து தொண்டர்” என்று விசேஷித்ததுக்கு உட் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (நா மித்யாதி). இத்தால் - நீர் (க) “அவாக்யநாதர:-அவாக்யநாதர:” என்று இங்கிருந்தால், நாங்கள் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே அதிலே துவக்குண்டு, கண் டுகொண்டிருக்க மாட்டோமே, வாய்திறந்து சொல்லிக் காரியம் கொள் உஜ்ஜீவிப்போ மென்றதாய்த்து ... ... (எ)

மூ.—முன்னைவண்ணம் பாலின்வண்ணம் முழுதும் நிலைநின்ற
பின்னைவண்ணம் கொண்டல்வண்ணம் வண்ணமெண்ணுங்கால்
பொன்னின் வண்ணம் மணியின்வண்ணம் புரையும் திருமேனி
இன்னவண்ணமென்று காட்டீர் இந்தளூரீரே. (அ)

பதம்.	உரை
இந்தளூரீரே!	
வண்ணம்	(தேவரீருடைய) வடிவழகை
எண்ணுங்கால்	நினைக்கப்புகில்,
முன்னை வண்ணம்	முன்பு க்ருதயுகத்திலுள்ள வடிவழகு
பாலின் வண்ணம்	பாலினுடைய நிறமான வெண்மையாயிருக்கும்,
பின்னை வண்ணம்	பின்பு த்ரேதாயுகத்திலுண்டான வடிவழகு
பொன்னின் வண்ணம்	பொன்னினுடைய சிவந்த வர்ணத்தையுடைத்தாயிருக்கும்,
மணியின்வண்ணம்	(பின்பு த்வாபரயுகத்தில் வடிவழகு) நீலமணியினுடைய வர்ணத்தையுடைத்தாயிருக்கும்,
முழுதும் நிலைநின்ற	ஸர்வகாலத்திலும் ஸ்திரமாயிருக்கிற
வண்ணம்	வடிவழகானது
கொண்டல் வண்ணன்	மேகத்தினுடைய நிறமாயிருக்கும்,
புரையும்	(இப்படி நாலுவர்ணங்களோடு) சேர்ந்திருக்கிற
திருமேனி	திவ்ய விக்ரஹத்தை
இன்ன வண்ணம் என்று	இப்படிப்பட்ட நிறத்தையுடையதென்று
காட்டீர்	காட்டியருளீர். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (முன்னையித்யாதி) சேதநருகந்தத்தையே நிறமாகக்கொள்ளும் ஸ்வபாவரான நம்பக்கல் உம்முடைய அபேக்ஷிதம் பெற்றுப்போகையில் குறையுண்டோ, உம்முடைய அபேக்ஷித

(க) சாந்தோ-௩-௧௪.

ந்தன்னைச் சொல்லீரென்ன; நீ உகந்தாருகந்தவடிவுகளைக் கொண்டு வந்து அவர்களுக்குக் காட்டிக்கொடுத்தாயே யாகிலும், உன்னுடைய ‹ இச்சாக்ருஹீதமான அஸாதாரண விக்ரஹத்தை “ இதுகாணிருக்கும்படி” என்று கொடுவந்து எனக்குக் காட்டவேணுமென்கிறார்.

(முன்னை வண்ணம் பாலின்வண்ணம்) க்ருதயுகத்தில் புருஷர்கள் ஸத்வப்ரசுரராகையாலே வெளுத்த நிறத்தை யுகப்பர்களென்று, அதுக்காக வெளுத்த நிறத்தைக் கொண்டானாய்த்து, அவர்களுகந்தத்தை நாம் செய்யவே “நாமுகந்தத்தை இவன் செய்தான், நாமுமிவன் றன்னை யுகப்போம்” என்றுதரிப்பார்களென்று பார்த்து; அவ்வழியாலே, அநந்தரத்திலுள்ளார்க்கு ரஜோகுண மதிகமாயிருக்கையாலே அவர்களுகந்த சிவந்த நிறத்தையுடையனானான்; அதுக்கநந்தரம், மணியின் வண்ணத்தையுடையனானான். (வண்ணமெண்ணுங்கால்) இவனுடைய வடிவை ஆராயப்புக்கால், நித்யமான அஸாதாரண விக்ரஹம் நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே யாய்த்திருப்பது. “இவன் யுகங்கள்தோறும் அவ்வவருகந்த வடிவுகளைக் கொள்ளும், இவனுடைய அஸாதாரண விக்ரஹம் காளமேகம்போலே யிருக்கும்” என்று சாஸ்த்ரங்களிலே கேட்டுப் போகையன்றியே, “நீ இப்படி சாஸ்த்ரங்களிலே கேட்டுப் போந்தவடிவு தானிருக்கும்படி இதுகாண்” என்றொருவார்த்தை யருளிச்செய்து, அவ்வடிவைக் காட்டவேணும். (இந்தளூரீரே) நீர் கொள்ளும் வடிவுகளுக்கெல்லாம் சாஸ்த்ரங்களில்லையோ, “ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப்போக வொண்ணாது, நம்முடையார்க்கு, ‘இவ்வடிவு தான் இது காணுங்கோள்’ என்று காட்டவேணும்” என்று அதுக்காகவன்றோ நீர் திருவிந்தளூரிலே வந்து நிற்கிறது. (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (முன்னையித்யாதி) இந்தளூரில் வந்ததெல்லாம் நம்மைக் காட்டவேயன்றோ! நீர் “காட்டீராணீர்” என்று சொல்லுகைக்கு உமக்கு இது வன்றிக்கே அபேக்ஷிதமுண்டோ? என்னும் ப்ரச்னத்தின்மேல் இப்பாட்டு நடக்கிறதென்னு மிடந்தோன்ற ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (சேதநரித்யாதி).

“வண்ண மெண்ணுங்கால் - முன்னை வண்ணம் பாலின் வண்ணம், பின்னை வண்ணம்-பொன்னின் வண்ணம், அதுக்குப் பின்னை வண்ணம் - மணியின்வண்ணம், ஸ்வாபாவிகமான வண்ணம்-முழுதும் நிலநின்ற-கொண்டல் வண்ணம், புரையும் திருமேனி-நாலுவண்ணத்தோடொத்திருக்கிற திருமேனியை, சாஸ்த்ரங்களிலே கேட்டுப் போகையன்றிக்கே, இன்ன

வண்ணமென்று காட்டீர்” என்றந்வயம் விவக்ஷித்தர்த்த மருளிச்செய்கி ருர் (க்ருதேத்யாதி). தாமஸப்ரக்ருதிகளுக்கு (க) “நநமேஸ் - நநமே ய:” என்றிருக்கையேஸ்வபாவமாய் பகவத்விஷயத்தில் ருசிபிறக்கைக்கு யோக்யதையில்லாமையாலே, (உ) *பாசியின்பசும் புறம்போலும் நீர்மை யாய், ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே இருண்டு கலங்குமவரு க்கும்படி (ஙு) “மல்லாண்டதிண் டோள்மணிவண்ணு” என்னும்படி கரு டப்பச்சையான மணிவண்ணத்தைக் கொண்டானென்று திருவுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண் டருளிச்செய்கிருர் (அதுக்கநந்தர மித்யாதி). ... (அ)

மூ.—எந்தை தந்தை தம்மானென்று‡ எமரேழளவும்
வந்து நின்ற தொண்டரோர்க்கே வாசிவல்லீரால்
சிந்தைதன்னுள் முந்திநிற்றிர் சிறிதும் திருமேனி
இந்தவண்ணமென்று காட்டீரிந்தளூரீரே. (கூ)

பதம்.	உரை.
இந்தளூரீரே!	
எந்தை	எனக்கும் என்னுடைய தகப்பனுருக்கும்
தந்தை	அவருடைய தகப்பனுருக்கும் (இப்படி எங்கள் குலத்துக்கெல்லாம்)
தம்மான்	ஸ்வாமியானவன்
என்று	என்று சொல்லிக்கொண்டு
எமர்	எங்களுடைய பூர்வபுருஷர்கள்
ஏழளவும்	ஏழு தலைமுறையாக
வந்து	(தேவருடைய) கைங்கர்யத்துக்கிசைந்து வந்து
நின்ற	அடிமைப்பட்டுநின்ற

பதம்.	உரை.
தொண்டரோர்க்கே	அடியோங்கள் விஷயத்திலேயே
வாசிவல்லீர்	(சேவைவஸாதிக்கவொண்ணுதென்று) விசாரியாநின்றீர்;
சிந்தைதன்னுள்	(என்) நெஞ்சுக்குள்ளே
முந்தி	சிரகாலமாகவும்)
நிற்றிர்	நில்லாநின்றீர், (ஆகி
திருமேனி	திவ்ய விக்ரஹத்தை
இந்தவண்ணம் என்று	இவ்விதமானவர்ணத்தை யுடையதென்று
சிறிதும்	அல்பமும்
காட்டீர்	காட்டுகிறிலீர். (கூ)

வ்யா. — (கூ) அவதாரம்பாட்டு. (எந்தையித்யாதி) என்னுடைய குலமானதொன்று எழுபடிகால் தேவர் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை ... தே வந்துநிற்கிற எங்களுக்கே நேராகக் கணக்கிட ... வீராநின்றீர், (சிந்தை தன்னுள் முந்திநிற்றிர்) “அணைக்கைக் கீடாகக் கைக்கெட்டாதே யிருக்கிற நீர் இத்தைப்போர வளர்க்கிற மித்

(க) ரா-யு-௬௬-௧௧. (உ) தி-௪-வி-௭௪. (ஙு) தி-பல்லா-க.
‡ (பா) என்றெமரேழளவும், எமரேழேழளவும்.

ன்?'' என்று பிள்ளான். நாமென்ன† வாசிவைத்தோமாகத் தான் இப்படி சொல்லுகிறதென்ன; இவருக்கு ஹ்ருதயப்ரகாசமே அமையும் என்று அறியிராதே, நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்கிற வோபாதி அணைக்கைக்கு மெட்டுதல், அணைக்கைக் கெட்டாதாப்போலே ஹ்ருதயத்திலே ப்ரகாசியாதிருத்தல் செய்யப்பெற்றிலோம். (சிறிதும்) சொல்லுக்கும் குறைவறக் காட்டுகிறப்போலே யாய்த்து கண்ணுக்கு ஒன்றும் காட்டாதொழிகிறபடி. பண்டொரு ராஜா விஷய ப்ரவணனாய் நாட்டுக்கு காட்சி கொடாதொழிய, இவனுடைய ஸத்பாவத்திலே அதிசங்கை பண்ணின ராஜலோகத்தைக் கண்ட மந்த்ரிகள் வாசலிலே வந்து கூப்பிட, ஜாலகத்வாரத்தாலே காலை நீட்டிவிட்டானிறே. (இந்தளூரீரே) நெஞ்சில் ப்ரகாசத்தை யொழியவே, நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுக்கும் வடிவை அங்குள்ளாரோபாதி முழுக்கக் காட்சி கொடுக்கைக்காக வன்றோ இங்கு வந்து நிற்கிறது. ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (எந்தை யித்யாதி) அவ்வவ காலாநுகுணமாக அவர்களுகந்தபடிக்கெல்லாம் காட்டவேணுமோ, உம்முடைய பேராசை ஒருவரா லாற்றப்போமோ, உமக்காக ஆஸ்ரிதரிட்ட வழக்காக்கிக்கொண்டு நின்ற அர்ச்சாவதாரத்தைக் காட்டிக்கொடுத்திருக்கவும் திருப்தியின்றிக்கே யிருந்தீரே என்ன; நீர் ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்காக (க)*மீனாயாமையுமாய் நரசிங்கமுமாய்க் குறளாய்க் கானேனமுமாய்ப் பிறக்கலா மித்தனை போக்கி, *குடி குடியாட் செய்யும் தொண்டரான எங்களுக்குக் காட்டக்கூடுமோ, ஆனால் நெஞ்சிலே நீர் ப்ரகாசிப்பானென் என்னாசை வளரும்படி என்று கிலாய்த்து, சிறிதும் காட்டாதே போனீரென்கிருரென்று ஸங்கதி,

எந்தைக்கும் தந்தைக்கும் தம்மான ஸ்வாமியென்றெண்ணி என்று சப்தார்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய வித்யாதி). (கணக்கிட வல்லீர்) என்றது-என்னெஞ்சில் தோற்றுகை போக்கி அத்தைக் கண்ணுக்குக் காட்டவொண்ணாதென்று விசாரிக்க வல்லீரென்கை. (இத்தைப்போர வளர்க்கிறதென்) பேராசையை வளர்க்கிற தென்னென்றபடி. கீழ்ச்சொன்ன ஸம்வாதாநுகுணமாக ப்ரஸ்ந ப்ரதிவசந முகேந அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (நாமென்ன வித்யாதி). (ஹ்ருதய ப்ரகாசமே) என்றது - அந்தர்யாமியா யிருக்கையே யென்கை; (நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்கிற) என்றது-(உ)*அரவத்தமளிப்படியே ஸவிக்ரஹனாய் விளங்குகை யென்கை. அன்றிக்கே, ஹ்ருதயப்ரகாச மென்றதும் - ஸவிக்ரஹ ப்ரகாசமேயாய், அவ்வ

---

† (பா) வாசியறிந்தோ மாகத்தான். வாசி யடித்தோமாகத்தான்.

(க) தி-வாய்-ரு-க-க௦. (உ) பெரி-திரு-ரு-உ-க௦.

ளவு போருமென்றிராதே யென்று பகவதபிப்ராயத்தைச் சொன்னபடியாகவுமாம். சிறிது காட்டிலுல் போருமென்கைக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறு (பண்டொருவித்யாதி). ... ... (௯

வ்யா.—ஏரார்பொழில் சூழிந்தளூரிலெந்தை பெருமானைக்
காரார்புறவில் மங்கை வேந்தன் கலியனொலிசெய்த
சீராரின் சொல் மாலை கற்றுத் திரிவாருலகத்து
ஆராரவரே யமரர்க்கென்று மமரராவாரே. (௧௦

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—oo—

பதம்.	உரை.
ஏர் ஆர்	அழகு மிக்கிருந்துள்
பொழில்	சோலைகளாலே [ள
சூழ்	சூழப்பட்ட
இந்தளூரில்	திருவிந்தளூரி லெழுந்தருளியிருக்கிற
எந்தை	எனக்கு ஸ்வாமியான
பெருமானை	ஸர்வேஶ்வரன் விஷயமாக, [ருக்கிற
கார் ஆர்	மேகங்கள் நிறைந்தி
புறவில்	பர்யந்த ப்ரதேசங்களோடு கூடிய
மங்கை	திருமங்கைக்கு
வேந்தன்	ராஜாவாகிய
கலியன்	ஆழ்வார்
ஒலிசெய்த	அருளிச்செய்ததாய்,
சீர் ஆர்	பகவத்குணங்கள் நிறைந்திருப்பதாய்,
இன்சொல்	மதுரமான ஸூக்தியை யுடையதாய்,

பதம்.	உரை.
மாலை	சப்தஸந்தர்ப்பரூபமான இப்பத்துப் பாசுரத்தையும்
கற்று	அப்யஸித்து
திரிவார்	நிர்ப்பயமாக ஸ்வைர ஸஞ்சாரம் பண்ணு
உலகத்து	லோகத்தில்[மவர்கள்
ஆர் ஆர்	எவர் (எவர்கள், ஏதேனும் ஜந்மவ்ருத்தாதிகளை யுடையராயினும்),
அவரே	அவர்களே
அமரர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு
என்றும்	ஸர்வகாலத்திலும்
அமரர் ஆவார்	கொண்டாடத் தகுந்தவர்களா யிருப்பர்கள். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (ஏரார்) அழகுமிக்கிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருவிந்தளூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனாய் எனக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேஶ்வரனைக் கவிபாடிற்று. (காராரித்யாதி) நிரந்தர மேக ஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தான பர்யந்தத்தோடு கூடின திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்தார், கவிதானேவென்று

(ஏராரித்யாதி) பகவத்குணங்களை நிறையத்தொடுத்த தொடை. (௧) ‘‘𑌅𑌹𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑍋 𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌦𑌃-அஹம் வக்தா பவாந் ஶ்ரோதா வாச்யோயோகோ விமுக்திதஃ.’’ (௨) [𑌰𑌘𑍁𑌵𑌰𑌚𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍- ரகுவரசரிதம்] ரகுகுலத்தில் ரக்ஷகரான பெருமாளுடைய வ்ருத்தாந்தம் சொல்லிற்று. [𑌮𑍁𑌨𑌿𑌪𑍍𑌰𑌣𑍀𑌤𑌮𑍍 - முநிப்ரணீதம்] ஆப்ததமனானவனால் சொன்னான். [𑌦𑌶𑌶𑌿𑌰𑌸𑌶𑍍𑌚𑌵𑌧𑌮𑍍 - தசசிரஸஶ்சவதம்] நாட்டுக்குக் களையறுத்துக் கொடுத்தபடியாய்த்துச் சொல்லிற்று. (கற்றுத்திரிவார்) இவற்றை அப்யஸித்து, அந்த கர்வத்தாலே யமாதிகள் தலைமேலே அடியிட்டுத் திரியுமவர்கள். (ஆரார்) இவற்றை அப்யஸிக்குமித்தனையே வேண்டுவது; அவர்களுக்கு ஜந்மவ்ருத்தாதிகளேதேனுமாகவுமாம். (அவரே யமரர்க்கென்று மமரராவாரே) அந்த ஜந்மத்திலே அந்த வ்ருத்தத்திலே அந்த ஜ்ஞாநத்திலே அந்த ஜந்மாதிகளால் வருமுத்கர்ஷம் வேண்டாதே, ஸ்வதஃ உத்கர்ஷத்தை யுடையரான நித்யஸூரிகளே சிரஸா வஹிக்கப் பெறுவர். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (ஏராரித்யாதி) ப்ரபந்த ப்ரதிபாத்ய தத்வத்ரு வைலக்ஷண்யங்களைச் சொல்லுவாருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அஹமித்யாதி). (௩) ‘‘நமன்றமர் தலைகள்மீதே நாவலிட்டுழிதருகின்றோம்’’ என்றத்தை யுட்கொண்டு, ‘‘திரிவார்’’ என்றதுக் கர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இவற்றை யித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்தில் ஒன்பதாந்திருமொழி முடிந்தது.

---

(௧) (௨) ரா-பா-௨-௪௪- (௩) தி-மா-௧.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி.

ஆய்ச்சியர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—"நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறப் பெற்றிலோம்" என்றின்னாதானார் - கீழ்; நீரிப்படி இன்னாதாகிற தென்? நம்மை ஆசைப்பட்டார்க்கு நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறலாம்படி ராம க்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப் பண்ணி முகங்கொடுத்த நாமன்றோ திரு வெள்ளியங்குடியிலே வந்து ஸந்நிஹிதராநோம், ஆனபின்பு நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறத்தட்டென்? என்று ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய் அவனைப்பேசி அநுபவிக்கிறார். (க) "[illegible] ப்ர [illegible]-ததேவ கோபாய யதஃ ப்ரஸாதாயச ஜாயதே" இறே.

அரு.—ஆய்ச்சியின்ப்ரவேசம். கீழு மிங்கு மர்ச்சாவதாரமாகை ஒத்திருக்க, அங்கே வெறுப்பும் இங்கே ஸந்தோஷமும் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ததேவேத்யாதி). ஒரு குணாவிஷ்காரத்தைத் தோற்றுவித்தா னென்கை. ... ... (க)

மூ.—ஆய்ச்சியரழைப்ப வெண்ணெயுண்டொருகா
லாலிலை வளர்ந்தவெம்பெருமான்
பேய்ச்சியைமுலையுண்டிணை மருதிறுத்துப்
பெருநிலமளந்தவன்கோயில்
காய்த்த நீள் கமுகும் கதலியும் தெங்கு
மெங்குமாம் பொழில்களினடுவே
வாய்த்த நீர் பாயும் மண்ணியின் தென்பால்
திருவெள்ளியங்குடி யதுவே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிகள்	ஆலிலை	ஆலந்தளிரில்
அழைப்ப	முறையிடும்படியாக	வளர்ந்த	கண்வளர்ந்தருளினவ னாய்க்கொண்டு
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை		
உண்டு	அமுதுசெய்து,	எம்பெருமான்	எனக்கு ஸ்வாமியானவனாய்,
ஒருகால்	ஒருகாலத்திலே (ப்ரளயகாலத்திலே)	பேய்ச்சியை	பூதனையினுடைய

முலை	ஸ்தநத்தை
உண்டு	அமுதுசெய்தும் (அவளை முடித்து)
இணை	சேர்ந்திருக்கிற
மருது	மருதமரங்களை
இறுத்து	முறித்தும்,
பெருநிலம்	விசாலமானபூமியை
அளந்தவன்	(மஹாபலியினிடத்தில் நின்றும்) அளந்துகொண்டவனுமான ஸர்வேஸ்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
கோயில்	திவ்யதேசமானது,
காய்த்த	காயாநின்றுள்ள
நீள்	உயர்த்தியை யுடைய
கமுகும்	பாக்குமரங்களும்
கதலியும்	வாழைமரங்களும்
தெங்கும்	தென்னைமரங்களும்
எங்குமாம்	எங்கும் நிறைந்திருக்கிற
பொழில்களின்	சோலைகளினுடைய
நடுவே	நடுவில்
வாய்த்த	ஸம்ருத்தமான
நீர்	ஜலமானது
பாயும்	பாயாநின்றுள்ள
மண்ணியின்	மண்ணியாற்றினுடைய
தென்பால்	தென் கரையிலிருக்கிற
திருவெள்ளியங்குடி	திருவெள்ளியங்குடியென்கிற
அதுவே	அந்த திவ்யதேசமேயாம். (௧)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (ஆய்ச்சியரழைப்ப) பஞ்சலக்ஷம் குடியில் இடக்கை வலக்கை வாசியறியாத இடைச்சிகள் கையெடுத்துக் கூப்பிடும்படி வெண்ணெயை யமுதுசெய்து. (ஒருகாலாலிலைவளர்ந்த) அப்பருவத்தில் ஜகத்தை யடங்கலும் வயிற்றிலேவைத்து, கூப்பிடுகைக்கு மொருவரில்லாத ஸமயத்திலே, ஒருபவனான ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளின. (எம்பெருமான்) ஆஸ்ரித ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்ய மொழியச்செல்லாமையையும், அகடித கடநாஸாமர்த்யத்தையும் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன். (பேய்ச்சியை) துராபிஸந்தியோடே வந்த பூதனையுடைய முலையையுண்டு அவளை முடித்து, பொல்லாத அபிஸந்தியை யுடைத்தாய் தன்னிலே புணர்ந்துநின்ற மருதுகளை முறித்து. (பெருநிலமித்யாதி) மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான பூமிப்பரப்பையடைய அநாயாஸேந அளந்துகொண்டவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(காய்த்த) “ஆஸ்ரயணீய வஸ்து ஸந்நிஹிதமான விடம்” என்று தோற்றும்படியாய்த்து அத்தேசத்தில் போக்யதை யிருப்பது. எல்லா மெங்குமொக்க பூக்வமாயாய்த்து அங்கிருப்பது. (வாய்த்த நீர்பா

யும்) சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரே குடிக்கும் செருக்கரைப்போலே யாய்த்து. (திரு வெள்ளியங் குடியதுவே) அவன் கோயிலதுவே என்கையாலே - ஆஸ்ரயணீயஸ்த்தலமதுவே என்கை. ... (க)

அரு. — முதற்பாட்டு (ஆய்ச்சியரித்யாதி) யசோதாஸ்தநந்தயமும் வடதளசிசுவும் திருக்குறளனும் ஒத்தவடிவும் செயலுமாயிருப்பராகையாலே, தமக்குக் கீழ்த்திருமொழி லிலாய்ப்பெல்லாம் தீரும்படி பரிவுபிறந்து தம்மை யெழுதிக்கொடுத்து, அவன் வந்திருக்கிற தேசத்தைப் பற்றுகிறேன் றவதாரிகை.

வெண்ணெயுண்டு என்னவே யமைந்திருக்க, "ஆய்ச்சியரழைப்ப" என்று மவர்க்குக் கருத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பஞ்சலக்ஷமித்யாதி). ஆக்களையிட்டுச் சொல்லும்படியான ஆயருடைய ஸ்த்ரீகளகப்படப் பரிந்து (க) "வயிறு பிள்ளை பரமன்று" என்று கூப்பிடும்படி யுண்டானென்று, தம்பரிவாலே அங்ஙனே விசேஷித்துச் சொன்னாரென்று கருத்து. வெண்ணெயுண்டபோது பரிவருண்டாய்க் கூப்பிடுவாருண்டாய்த்து, மண்ணையெல்லா முண்ணும்போது பரிவரில்லாத காலமாய்த்தென்னும் கருத்தாலே "ஒருகால்" என்கிறாரென்றருளிச்செய்கிறார் (அப்பருவத்திலித்யாதி). மண்ணையுண்டபோது ஒருவருமில்லாமை துஷ்டரில்லை என்றறி யிருக்கலாமென்று அத்தைவிட்டு, மீளவும் இளம்பிள்ளையாய் முலையுண்டதிலேயும், இருவராய் க்ருதஸங்கேதரான விரோதிகளை முடித்த செயலிலு மாறியிருக்க வொண்ணாதென்று சொல்லுகிறாரென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (துரபிஸந்தி யித்யாதி). விரோதியென்று கிரஸிக்கவும் கூடாதே தன்னைச் சிறுக்கி யிரக்க வேண்டும் செயலாகையாலே அத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (மஹாபலி யித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—ஆனிரைமேய்த்தன் றலைகடலடைத்திட்
டரக்கர்தம் சிரங்களை யுருட்டிக்
கார் நிறைமேகம் கலந்ததோருருவக்
கண்ணனார் கருதிய கோயில்
பூ நிறைச் செருந்தி புன்னை முத்தரும்பிப்
பொதும்பிடை வரி வண்டு மிண்டித்
தேனிரைத்துண்டங் கின்னிசை முரலும்
திருவெள்ளியங்குடி யதுவே. (உ)

(க) ௬௦.௭.௩.

பதம்.	உரை.
ஆநிரை	பசுக்கூட்டங்களை
மேய்த்து	ரக்ஷித்தவனாய்,
அன்று	அந்த ராமாவதாரகாலத்தில்
அலை	அலைமோதாநின்ற
கடல்	ஸமுத்ரத்தை
அடைத்திட்டு	அணைசெய்து
அரக்கர்தம்	பலிஷ்டரான ராக்ஷஸர்களுடைய
சிரங்களை	தலைகளை
உருட்டி	அறுத்துத்தள்ளினவனாய்
கார்	வர்ஷாகாலத்தில்
நிரை	அடர்ந்திருக்கிற
மேகம்கலந்து	மேகத்தோடொத்திருக்கிற
ஓர்	அத்விதீயமான
உருவம்	வடிவையுடையனான
கண்ணனார்	ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
கருதிய	விரும்பி வர்த்திக்கிற
கோயில்	திவ்யதேசமானது,
நிரை	கொத்துக்கொத்தாக
பூ	புஷ்பியாநின்ற

பதம்.	உரை.
செருந்தி	செருந்தி மரங்களினுடையவும்
அரும்பி	அரும்பு விடாநின்ற (மேல்மேல் உண்டாகாநின்ற)
முத்து	முத்துக்களையுடைத்தான
புன்னை	புன்னை மரங்களினுடையவும்
பொதும்பு	பொந்துக்களுடைய
இடை	நடுவிலே
வரி	ரேகைகளையுடைய (ஸுந்தரமான)
வண்டு	வண்டுகள்
மிண்டி	நெருங்கியிருந்து
தேன்	மதுவை
இரைத்து	சப்தித்துக்கொண்டு
உண்டு	புஜித்து
அங்கு	அவ்விடத்திலே
இன்	மதுரமாக
இசை	கானத்தை
முரலும்	பாடாநின்ற

திருவெள்ளியங்குடியதுவே. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (ஆநிரை) கோரக்ஷணம்பண்ணி, க்ஷுபி(பி)தமான கடலை அணைசெய்து, வரபலத்தாலே திண்ணிதான ராக்ஷஸருடைய தலைகளையுருட்டி. (கார்நிரை) கார்காலத்தில் நிறைந்த மேகம்போலே யிருக்கிற வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன், "ரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கானவிடம்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி வர்த்திக்கிறகோயில்.

(பூநிரை) நிரை நிரையான பூக்களையுடைத்தான செருந்தி, அரும்பின முத்தையுடைத்தான புன்னை, இவற்றிலுண்டான, பொதும்புகளிலே - த்வாரங்களிலே, தர்ஶநீயமான வடிவையுடைய வண்டுகள் நெருங்கிக்கொண்டு, மதுவநத்திற்புக்க முதலிகளைப்போலே பெரிய ஆரவாரத்தோடே மது பானத்தைப்பண்ணி, உள்ளேப்புக்க த்ரவ்யம் இருந்தவிடத்தி லிருக்கவொட்டாதே ஆளத்தியையாநிற்கும்-ஸ்வேச்சையிலே பாடாநிற்குமாய்த்து. ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (ஆகிரையித்யாதி) அகடிதகடநம் பண்ணின ஸ்ரீவாமநாவதாரத்தோடும் வடதளசாயியோடும் சேர்த்து க்ருஷ்ணாவதாரத்தைத் திருவெள்ளியங்குடியிலே அநுபவித்தவர், க்ருஷ்ணாவதாரத்தை, அப்படியே, நீரில் கல் மிதக்கும்படி அகடிதகடநம் பண்ணினீரென்று, விரோதி நிரஸநசீலனான சக்ரவர்த்தித் திருமகனாக அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"அரக்கர் தம்" என்று-தாமான தன்மை சொல்லுகையாலே அத்தை அருளிச் செய்கிறார் (வரபலத்தாலே யித்யாதி).... ... ... (௨)

மூ.—கடுவிடமுடைய காளியன்தடத்தைக்
கலக்கி முன்னலக்கழித்தவன்றன்
படமிறப் பாய்ந்து பன் மணி சிந்தப்
பல்நடம் பயின்றவன் கோயில்
படவரவல்குல் பாவை நல்லார்கள்
பயிற்றிய நாடகத் தொலிபோய்
அடைபுடை தழுவி யண்டநின்றதிரும்
திருவெள்ளியங்குடியதுவே. (௩)

பதம்.	உரை.
முன்	முற்காலத்திலே
கடு	க்ரூரமான [ன
விடம்உடைய	விஷத்தை யுடையஞ
காளியன்	காளியனுடைய
தடத்தை	மடுவை
கலக்கி	சேருக்கி(அவனை)[ணி
அலக்கழித்து	க்லேசப் படும்படிபண்
அவன்றன்	அந்தக்காளியனுடைய
படம்	படமானது
இற	முறியும்படியாக
பாய்ந்து	குதித்து
பல்மணி	(அவன் தலைகளிலுள்ள) அநேகமான மணிகளும்
சிந்த	சிதறும்படியாக
பல்நடம்	அநேகவிதமான நர்த்தநங்களை
பயின்றவன்	பண்ணுகின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் வர்த்திக்கிற
கோயில்	திவ்யதேசமானது,
படம்	அகன்றபடத்தை யுடைய
அரவு	ஸர்ப்பம்போன்ற
அல்குல்	ஜகநப்ரதேசத்தை யுடையராய்
நல்லார்	விலக்ஷணரான
பாவைகள்	ஸ்த்ரீகள்
பயிற்றிய	அப்யஸிக்கிற
நாடகத்து ஒலி	நாடகத்திலுண்டான சப்தமானது
போய்	உயரப்போய்
அடைபுடை	அஹோராத்ரம்
தழுவி	சேர்ந்திருந்து
அண்டம்	ஆகாசத்திலே
நின்று	ஒருபடிப்பட்டிருந்து
அதிரும்	கோஷியாநின்ற
திருவெள்ளியங்குடி யதுவே! (௩)	

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (கடுவிடமுடைய) நாலைந்துயோஜநத்துக்கவ்வருகே பறக்கிற பக்ஷிகள் சிறகற்று விழும்படி க்ரூரமான விஷத்

தையுடைய காளியனுடைய தடாகத்திலே மதியாதே போய்ப்புக்கு; அது குழம்பாம்படிபண்ணி, அலமந்து க்லேசப்படும்படியாக்கி. (அவன்றன்படமிறப்பாய்ந்து) கரையிலேநிற்கிற கடம்பினுச்சியிலே போயேறி, அவனுடைய பணங்களிறும்படியாகப்பாய்ந்து, அதிலுண்டான பலவகைப்பட்ட ரத்நங்கள் சிதறும்படி. (பல்நடம்பயின்றவன்கோயில்) அன்றுதுடங்கி பரதசாஸ்த்ரத்துக்கு வேண்டும் லக்ஷணங்களெல்லா மெழுதிக்கொள்ளலாம்படி பலவகைப்பட்ட ந்ருத்தங்களைப்பண்ணினவன் வந்து வர்த்திக்கிறதேசம்.

(படவரவித்யாதி) படத்தை யுடைத்தான பாம்போடொத்திருக்கிற நிதம்பப்ரதேசத்தையுடைய ஸ்த்ரீகள் சிரமஞ்செய்கிறபோதை நாடக த்வநியானது போய். (அடைபுடைதழுவி) அஹோராத்ரமணைந்து ஆகாசத்திலே நின்று கோஷியாநிற்குமாய்த்து. ... (௩)

அரு —மூன்றும்பாட்டு. (கடுவித்யாதி) மற்றோரவதாரத்திலே போகவொட்டாதபடியான அகடித கடநமான காளிய நிரஸநத்தை யநுபவிக்கிறுரென்றவதாரிகை.

"முன்-பூர்வகாலத்திலே, நடம் பயின்றவன்" என்றந்வய முட்கொண்டு வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறுர் (நாலேந்தித்யாதி). மேலே சொன்ன* பாவை நல்லாருடைய நடநத்துக்கு இவன் நடநம் ஹேதுவென்னு மிடம் தோன்ற பாவ மருளிச்செய்கிறுர் (அன்றித்யாதி).

(சிரமம்செய்கை) பழகுகை. ... ... (௩)

மூ.—கறவை முன் காத்துக் கஞ்சனைக் காய்ந்த
காளமேகத் திருவுருவன்
பறவைமுன்னுயர்த்துப் பாற்கடல்துயின்ற
பரமனூர் பள்ளிகொள் கோயில்
துறைதுறைதோறும் பொன்மணி சிதறும்
தொகு திரை மண்ணியின்தென்பால்
செறி மணி மாடக் கொடி கதிரணவும்
திருவெள்ளியங்குடியதுவே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கறவை	பசுக்களை [லே	காய்ந்த	சீறி யருளினவனுமாய்
முன்	க்ருஷ்ணவதாரத்தி	காளமேகம்	கறுத்த மேகம் போ
காத்து	ரக்ஷித்தும்,	திரு	ஸௌந்தர்யமான [ன்ற
கஞ்சனை	கம்ஸனை	உருவன்	நிறத்தை யுடையவனுமாய்,

முன்	முற்காலத்திலே	மணி	ரத்நங்களையும்
பறவை	பெரிய திருவடியை	கொழியும்	கொழியாநின்ற
உயர்த்து	கொடியாக எடுத்துக் கட்டி	தொகு	சேர்ந்துவருகிற
		திரை	அலைகளையுடைய மண்ணியின்தென்பால்,
பாற்கடல்	திருப்பாற்கடலிலே	செறி	நெருங்க இழைக்கப் பட்ட [த்தான
துயின்ற	கண்வளர்ந்தருளினவனுமாய்,	மணி	மாணிக்கங்களையுடை
பரமனார்	ஸர்வாதிகனுமான ஸர்வேச்வரன்	மாடம்	க்ருஹங்களிலே கட்டின
பள்ளிகொள்	கண்வளர்ந்தருளுகிற		
கோயில்	திவ்யதேசமானது,	கொடி	த்வஜங்களானவை
துறை துறைதோறும்	எல்லாத் துறைகளிலும்	கதிர்	ஸூர்யமண்டலத்தை
		அணவும்	அளாவியிருக்கிற
பொன்	ஸுவர்ணங்களையும்	திருவெள்ளியங்குடியதுவே.	(௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (கறவை) கோரக்ஷணத்தைப் பண்ணி, அந்த கோவம்ருத்தியைப் பொறாத கம்ஸனை யழியச்செய்த. (காளமேகத் திருவுருவன்) அழிவுக்கிட்ட வடிவுதானிருக்கிறபடி. ரக்ஷணத்துக்கீடாகப் பெரியதிருவடியை த்வஜமாகவெடுத்து, ப்ரஹ்மாதிகள் கூக்குரல் கேட்கும்படியாக அடுத்தணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின ஸர்வாதிகன் வந்து சாய்ந்தருளின கோயில்.

(துறைதுறையித்யாதி) துறைகள்தோறும் துறைகள்தோறும் பொன்மணிகள் கொழித்துக்கொடுவந்து எறடாநின்றுள்ள திரண்ட திரைகளை யுடைத்தான மண்ணியின்தென்பால், செறிய அழுத்தின மணிகளையுடைத்தான மாடங்களிலே கட்டின கொடிகளானவை ஆதித்யபதத்தளவும் சென்று அவனுக்கு இதஸ்ததஃ ஸஞ்சரிக்கவொண்ணாதபடி தகையாநிற்குமாய்த்து. ... ... (௪)

அ௫.—நாலாம்பாட்டு. (கறவையித்யாதி) (௧) "ஏஷ நாராயணஶ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதந:" என்கிறபடியே-க்ருஷ்ணாவதாரத்துக் கடியான க்ஷீரார்ணவ சாயித்வத்தையுங் கூட்டி யநுஸந்திக்கிறாரென் றவதாரிகை.

(அழிவுக்கிட்ட) * கரியதிருமேனி வாடப்பசு மேய்க்கைக் கிட்ட.
(மண்ணியின்) மண்ணியென்கிற நதியின்... ... ... (௪)

(௧) ஹரிவம்சம்-௧௧௩-௬௨.

மூ.—பாரினையுண்டு பாரினையுமிழ்ந்து
பாரதம் கையெறிந்தொருகால்
தேரினையூர்ந்து தேரினைத்துரந்த
செங்கண்மால் சென்றுறைகோயில்
ஏர் நிரை வயலுள் வாளைகள் மறுகி
எமக்கிடமன்றிதென்றெண்ணிச்
சீர்மலிபொய்கை சென்றணைகின்ற
திருவெள்ளியங்குடியதுவே. (௫)

பதம்.	உரை.
பாரினை	பூமியை
உண்டு	(ப்ரளயகாலத்தில்) அமுதுசெய்தும்
பாரினை	பூமியை
உமிழ்ந்து	(ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்) வெளிப்படுத்தியும்
ஒருகால்	க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்
பாரதம்	பாரதயுத்தத்திலே
கையெறிந்து	ஸேனையை வகுப்புவகுப்பாகப் பிரித்தும், [தேரை
தேரினை	அர்ஜுநனுடைய
ஊர்ந்து	நடத்தியும், [தேரை
தேரினை	பீஷ்மாதிகளுடைய
துரந்த	பின்னே ஓடும்படி துடர்ந்தவனுமாய்
செம்கண்	(வாத்ஸல்யத்தாலே) சிவந்தகண்களை யுடையவனுமாய்
மால்	ஆஶ்ரித வ்யாமுக்தனுமான ஸர்வேஶ்வரன்

பதம்.	உரை.
சென்று	வந்து [இற
உறை	நித்யவாஸம் பண்ணு
கோயில்	திவ்யதேசமானது,
ஏர்	உழுகிற ஏர்களுடைய
நிரை	வரிசைகளை யுடைத்தா
வயலுள்	கழனிகளிலுள்ள [ன
வாளைகள்	வாளை மத்ஸ்யங்களா
மறுகி	பயந்து [னவை
இது	இந்த வயலானது
எமக்கு	நாம் வாஸம் பண்ணுகைக்கு
இடம் அன்று	நிலம் அன்று
என்று எண்ணி	என்று நினைத்து,
சீர்	அழகாலே
மலி	ஸம்ருத்தமாயிருக்கிற
பொய்கை	தடாகங்களை
சென்று	கிட்டி
அணைகின்ற	அடையாநின்ற
திருவெள்ளியங்குடி யதுவே. (௫)	

வ்யா.— அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரினையுண்டு இத்யாதி) பரப்பை யுடைத்தான பூமியைத் திருவயிற்றிலே வைத்து, உள்ளேக்கிடந்து தளராதபடி வெளிநாடு காணப்புறப்படவிட்டு, பாரதஸமரத்திலே கையுமணியும்வகுத்து, ஒருகாலாஶ்ரிதன்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே

ஸாரத்யம்பண்ணி, அதிரத† (மஹாரத)ரான பீஷ்மாதிகள் தேரை விட்டோடும்படி துடர்ந்த. (செங்கண்மால் சென்றுறைகோயில்) ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யமடங்கலும் கண்ணிலே தோற்றும்படியிருப்பானாய், ஆஶ்ரித வ்யாமுக்த்தனானவன் வந்து வர்த்திக்கிறதேசம்.

(ஏர்நிரை) ஏரினுடைய நிரையையுடைத்தான வயலிலுண்டான வாளைகளஞ்சி, எப்போதும் மாறாதே உழப்புக்கவாறே "இப்படி ஸாபாயமானவிடம் நமக்கு வாஸஸ்த்தாநமல்ல" என்றெண்ணி, நிரபாயமாக வர்த்திக்கலாம்படியான தேசத்திலே போய்ப் புகுவோமென்று, சீர்மலிபொய்கை சென்றணையுமாய்த்து; ஏர்கள்விட்டுக் கொடுபோய்ப் பொய்கைகளி லுழுவாரில்லையே. "ஸம்ஸார மநித்யம்; துக்கம்" என்று அத்தைவிட்டு விரஜையைச்சென்று பற்றுவாரைப்போலே. (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு ப்ரதாந ப்ரயோஜநமான பூபார (भूभार) நிரஸநத்தைச் சொல்லப்புக்கு; பூமிக்கு உபகரித்தபடியும் சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

பீஷ்மர் தேரைவிட்டோடினதில்லை யாகிலும், இங்ஙன் போகம்வணுமென்று தொடர்ந்த துண்டாகையைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (அதிரதேத்யாதி).

ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளான வ்ருஷபங்களை அதிஷ்டித்து கர்மபாசங்களைக் கொண்டு கட்டியுழுகிற ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கிற லீலாவிபூதியைவிட்டு, பகவத்க்ருபா ஜலஜங்களான பாகவதர் நிரபாயமான விரஜாஜலத்தில் போகையை யுட்கொண்டருளிச்செய்தாரென்னு மிடம் தோன்ற வருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரமித்யாதி). ... ... (ரு)

மூ.—காற்றிடைப்பூளை கரந்தனவரந்தை
யுறக்கடலரக்கர் தம் சேனை
கூற்றிடைச்செல்லக் கொடுங்கணைதுரந்த
கோலவில்லி ராமன்றன்கோயில்
ஊற்றிடை நின்ற வாழையின்கனிகள்
ளூழ்த்துவீழ்ந்தன வுண்டு மண்டிச்
சேற்றிடைக்கயல்களுகள் திகழ் வயல்சூழ்
திருவெள்ளியங்குடியதுவே. (சா)

---

† குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காற்றிடை	பெருங்காற்றிலே	கோயில்	திவ்யதேசமானது,
பூளை	பூளைப்பூவானது	ஊற்றிடை	நீரூற்றுக்களுள்ள நிலங்களிலே
கரந்தன	உருமாய்ந்து போமா போலே	நின்ற	முளைத்திருக்கிற
கடல்	ஸமுத்ரம்போன்ற	வாழையின்	வாழை மரங்களினுடைய
அரக்கர்தம்	ராக்ஷஸர்களுடைய		
சேனை	ஸைந்யமானது	ஊழ்த்து	(கனியப்பழுத்து) இ
அரந்தைஉற	துன்பமுறும்படியாகவும்	வீழ்ந்தன	கீழே உதிர்ந்த [ற்று
		கனிகள்	பழங்களை
கூற்றிடை	யமாலயத்தை	பண்டி	மேல்விழுந்து
செல்ல	கிட்டும்படியாகவும்	உண்டு	புஜித்து [வை
கொடு	க்ரூரமான	கயல்கள்	கயல் மத்ஸ்யங்களான
கணை	பாணங்களை	சேற்றிடை	சேற்று நிலங்களிலே
துரந்த	ப்ரயோகித்த	உகள்	துள்ளா நின்றுள்ளன
கோல	ஸௌந்தரமான	திகழ்	விளங்காநின்ற [வாய்
வில்லி	தநுஸ்ஸையுடைய	வயல்	கழனிகளுலே
ராமன் தன்	சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய	சூழ்	சுற்றப்பட்ட
		திருவெள்ளியங் குடியதுவே. (ரு)	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (காற்றிடையித்யாதி) பெருங் காற்றிலே பூளையானது பறந்து உருமாய்ந்து போமாபோலே. (அரந்தையுற) துன்பமுற. ஓதங்கிளர்ந்த கடல்போலே மிகைத்து வந்து தோற்றின ராக்ஷஸஸேனை யெல்லாம். (கூற்றிடைச்செல்ல) முன்பு யமனைத்†திறைகொண்டு பரதந்த்ரனுக்கி வர்த்தித்தவர்கள், இப்போது அவனுக்குக்குடிமக்களாக. திக்விஜயம் பண்ணுகிறபோது முந்துற அழியச்செய்தது யமனையிறே. (கொடுங்கணைதுரந்த) பெருமாள் கண்பார்க்கிலும் கண்பாராத க்ரௌர்யத்தையுடைய அம்பைவிட்ட. (கோலவில்லிராமன்றன்கோயில்) கையில் விற்பிடித்த பிடியிலே முடிந்துபோகிற ராக்ஷஸரடங்க "இவன்கையிலே நாம் பட்டுப்போனுலாகாதோ" என்னும்படி தர்ஶநீயமான வில்லையுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வர்த்திக்கிறகோயில். (க) "రఞ్జనీయస్య విక్రమైః - ரஞ்சநீயஸ்ய விக்ரமைஃ" என்றனிறே. (உ) [చాపఞ్చ ముమోచ- சாபஞ்சமுமோச] கருவி வேணுமென்று பொகடுவாரைப்போலே. அங்ஙனேயாக வேணுமிறே பொகட்டவிடத்திலே [వీరః - வீரஃ] என்னும்போது.

(க) ராயு-கo சு-சு. (உ) ரா-யு-நூ-கூ-கசo.
† திறைகொண்டு-ஜயித்து.

(ஊற்றிடையித்யாதி) நீர் நிலங்களிலேநின்ற வாழைகளானவை முற்றிப்பழுத்து அந்தப்பழங்கள் பேர்ந்துவிழ; ஆமிஷமானது கிடந்தவிடத்தே வந்துகிட்ட, அத்தை மேல்விழுந்து புஜித்து, சேற்றிலேயுண்டான வாளைகளானவை தன்செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு உகளாநின்றுள்ள விளங்குகின்ற வயலாலே சூழப்பட்ட. நீர் நிலத்திற்போலேயாய்த்து சேற்றிலும் ஸஞ்சரிக்கும்படி, ப்ரளயத்தில் விடிலும் சேருக்கவற்றாய்த்து இவைதான் தன்செருக்காலே. ... (௫)

அரு —ஆறாம்பாட்டு. (காற்றிடையித்யாதி). திருவெள்ளியங்குடியிலிருந்த கோலவில்லிராமனை க்ருஷ்ணபதாநங்களாலே அநுபவித்துக் கொடுவந்து, இரண்டாம்பாட்டில் * அரக்கர் சிரங்களுருட்டினபடி தன்னைக்காட்டிக்கொண்டு, அத்திவ்யதேசத்திலெம்பெருமானை யநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பூளையானது - பூளைப்பூவானது. (துன்பமுற) என்றது - அலைந்து போம்படி துக்கப்பட வென்றபடி. (கண்பார்க்கிலும்) தயை பண்ணிலும். வில்லுக்குக் கோலமாவது - பிடித்த பிடியிலே எதிரி மண்ணுண்ணும்படி யிருக்கை. வஜ்ராதிகளுக்கு அசங்காதவன்றானே *ப்ருசார்த்தனாய் சலிக்கும்படி காண்கையாலே. பெருமாள் விற்பிடியிலழகைக்கண்டு "நான் விற்பிடித்தது மொருபடியோ" என்று தன்னைத்தானே கறுவி வில்லையெறிந்து பொகட்டானென்று விவக்ஷித்து ப்ரமாணாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (சாபஞ்சேத்யாதி). (கறுவி) என்றது-அவர் விற்பிடித்த வழகைக்கண்டு, "இவர் முன்னே நாம் என்ன விற்பிடித்தோம்" என்று "சீ" என்று வில்லைப் பொகட்டானென்கை. இப்படி அழகிலே ஈடுபட்டானென்கைக்கு ஜ்ஞாபகமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அங்ஙனே யித்யாதி) (௧) "யோவஜ்ரபாத" இத்யாதியாலே - வீரத்வம் சொல்லி, ப்ருசார்த்தனானென்றும் சொல்லி, புந: "வீர:" என்னும்போது - அவர் விற்பிடித்த பிடியில் சாதுர்யம் தன்னிடத்திலே தானே காணாமையாலே உகந்து தன்னை வெறுத்துவிட்டானென்னத் தட்டில்லை என்று கருத்து. "வில்லைக் காற்கட்டென்று பொகட்டான்" என்று நம்மாசார்யர்கள் அருளிச்செய்ததோடு சேராதே யென்னில்; இதுவுமொரு யோஜநையென்று கொள்வது.

ஊழ்த்து - இற்று, வீழ்ந்தபழங்களென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (நீரித்யாதி). மீன்கள் சிறியவற்றைப் பெரியவை தின்னுமென்று ப்ரஸித்தியுண்டாகையாலே, வாழைப்பழங்களையு மவையாக புத்திபண்ணி உண்ணாநின்றன வென்னுமிடந்தோன்ற வருளிச்செய்கிறார்

---

(௧) ரா-யு-௫௯-௧௪௦.

(ஆமிஷமித்யாதி). வாளைகளை "சேற்றிடை" என்பானென், நீரில் என்னவொண்ணாதோ வென்ன; மத்ஸ்யங்களுடைய மிடுக்குத் தோற்றவேண்டி விசேஷித்தாரென்றொரு பரிஹார மருளிச்செய்கிறார் (நீர்நிலத்திலித்யாதி). நீரிலே என்று தான்சொல்ல வழியில்லை, இவை இருந்தவிடமெல்லாம் தானே சேறாக்குகையாலே என்றொருபரிஹாரமருளிச்செய்கிறார் (ப்ரளயத்திலித்யாதி). ... ... (௬)

மூ.—ஒள்ளிய கருமம் செய்வனென்றுணர்ந்த
மாவலி வேள்வியிற்புக்குத்
தெள்ளியகுறளாய்மூவடி கொண்டு
திக்குற வளர்ந்தவன் கோயில்
அள்ளியம்பொழில் வாயிருந்து வாழ்குயில்க
ளரியரியென்றவையழைப்ப
வெள்ளியார்வணங்க விரைந்தருள்செய்வான்
திரு வெள்ளியங்குடியதுவே. (எ)

பதம்.	உரை.
ஒள்ளிய	அழகியதான
கருமம்	ஸர்வஸ்வதாநமாகிற கர்மத்தை
செய்வன்	செய்யக்கடவேன்
என்று உணர்ந்த	என்று நினைத்த
மாவலி	மஹாபலியினுடைய
வேள்வியில்	யாகத்திலே
தெள்ளிய	தெளிவை (த்ருடமான நிஸ்சயத்தை) யுடைத்தான
குறளாய்	வாமநனாய்க் கொண்டு
புக்கு	ப்ரவேசித்து
மூவடி	(அந்த மஹாபலியினிடத்தில் நின்றும்) மூன்றடி பூமியை
கொண்டு	தாநம்வாங்கி
திக்கு உற	எல்லாத் திக்குக்களிலும்சேரும்படியாக
வளர்ந்தவன்	திருமேனியிலே வளர்ந்தவனுடைய
கோயில்	திவ்யதேசமானது,
அள்ளி	தாதுகளையுடையதாய்
அம்	ஸுந்தரமான
பொழில்வாய்	சோலைகளிலே
இருந்து	வாஸம் செய்து கொண்டு
வாழ்	ஸுகியாநின்ற
அவை குயில்கள்	அந்தக் குயில்களானவை
அரி அரி என்று	ஹரி: ஹரி: என்று
அழைப்ப	அழைக்கும்படியிருப்பதாய்
வெள்ளியார்	ஸத்வ ஸ்வபாவமானவர்கள்
வணங்க	வணங்காநிற்க
விரைந்து	அதிசீக்ரமாக
அருள்செய்வான்	அவர்களுக்கு க்ருபை செய்யாநின்ற ஸர்வேஶ்வரனுடையதான

திருவெள்ளியங் குடியதுவே. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (ஒள்ளியகருமம்) யாகமென்றொரு வ்யாஜத்தையிட்டு "என்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் பரார்த்தமாக்கக் கடவேன்" என்றநுஸந்தித்த மஹாபலியுடைய வென்னுதல். (உணர்ந்து) என்றாகில், "என்னை இரந்த இந்த்ரனுக்காக நானென்னை இரப்பாளனாக்குவன்" என்று மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே போய்ப்புக்கு. (தெள்ளியகுறளாய்) சுக்ரன்மற்றையார் "இவன் தேவகார்யம் செய்யவந்தானித்தனை, அகப்படாதேகிடாய்" என்று உபதேசித்தால், "நான்கொண்டல்லதுபோகேன், புக்ககாரியம் தலைக்கட்டாதே மீளுவனோ" என்னும் தெண்மையையுடைய வாமநனாய். அவன் நிரோதித்தாலும், இவன் "கொடேன்" என்றாலும், தான் "கொண்டல்லது போகேன்" என்று போய்ப் புக்கானாய்த்து. "மூன்றடி தரவேணும்" என்றபேக்ஷித்து அநந்தரம் திக்குக்களை யடையத் தன்வடிவாலே பாரித்தானாய்த்து.

(அள்ளி யித்யாதி) அள்ளிமென்று - அல்லியாய - தாதுகளையுடைத்தாய், அழகிதாயிருந்துள்ள பொழிலிடத்திலே மென்னுதல்; அன்றிக்கே, அளியை - அள்ளியென்றதாய், அத்தாலே - தண்ணளியாய், குளிர்ந்து தர்ஸநீயமான பொழிலிடத்திலேயிருந்து அங்குள்ள ப(ஷ்)லாதிகளைபுஜித்து வர்த்திக்கிற குயில்களானவை, ஸத்வநிஷ்டர் ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்திலே எழுந்திருந்து "ஹரி:, ஹரி: - ஹரி:; ஹரி:" என்னுமாபோலே திருநாம ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணுமாய்த்து. ப்ராஹ்மணருடைய யாத்ரையாயிருக்குமாய்த்து அங்குத்தை திர்யக்குக்களுக்கும். (வெள்ளியார்) சுத்தபாவரானவர்களாஸ்ரயிக்கிற வென்னுதல்; அன்றிக்கே, சுக்ரன் அத்தேசத்தை உபாஸித்தான் என்றொரு ப்ரஸித்தியுண்டு, அத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். வெள்ளியாரென்கிறது - அவனை ஆதரித்துச் சொன்னபடி. (வெள்ளியார் வணங்க) ருத்ரன் வந்தாஸ்ரயிக்க, (க) "ஸ்வப்நலப்தம் தநம் யதா - ஸ்வப்நலப்த்தம் தநம்யதா" என்கிறபடியே - சடக்கென அவன் பாதகத்தைப் போக்கினவன். (விரைந்தருள்) வணங்கி யெழுந்திருப்பதுக்கு முன்னே அவர்களுக்கு பலத்தைக் கொடுக்குமாய்த்து. ... ... (எ)

அ௫.—எழாம்பாட்டு. (ஒள்ளியவித்யாதி) *கோலவில்லி ராமன்றனே பெருநில மளந்தவனாக முதற்பாட்டிலே ப்ரஸங்கித்தாராகையாலே, அளந்த ப்ரகாரத்தை இங்கே விசதமாக வநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"உணர்ந்த" என்று பாடம் விவக்ஷித்து ப(ꠀ)லிக்கு விசேஷணமாக அருளிச்செய்து, "உணர்ந்து" என்று ல்யபந்தமாக பாடமான பக்ஷத்திலே ப்ரீவாமனுக்கு விசேஷணமான படியை யருளிச்செய்கிறார் (உணர்ந்தித்யாதி). நான் கொண்டல்லது போகேனென்று நிஸ்சயரூப ஜ்ஞாநத்தை "தெளிவு" என்று விவக்ஷித்து, கலக்குவார் நூறுயிரம் பேரிருந்தாலும் இவன் கார்யத்தில் ஸம்சயத்தாலே கலங்காம லிருந்தானென்றருளிச் செய்கிறார் (சுக்ரனித்யாதி). (அவன்) சுக்ரன். (இவன்) மஹாபலி.

வெள்ளி மலையை யுடையவனென்றும், மூன்றுமர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ருத்ரனித்யாதி). ... ... (௭)

மூ.—முடியுடையமரர்க்கிடர் செய்யுமசுரர்
தம்பெருமானை யன்றரியாய்
மடியிடைவைத்து †மார்வை முன்கீண்ட
மாயனார் மன்னியகோயில்
படியிடை மாடத்தடியிடைத்தூணில்
பதித்த பன்மணிகளி னொளியால்
விடிபகலிரவென் றறிவரிதாய
திரு வெள்ளியங்குடி யதுவே. (௮)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முடியுடை	கிரீடம்பூண்டு(அபிமாநித்து) இருக்கிற	மாயனார்	ஆஸ்சர்யபூதரான ஸர்வேஸ்வரன்
அமரர்க்கு	தேவர்களுக்கு	மன்னிய	பொருந்தியிருக்கிற
இடர்	துன்பத்தை	கோயில்	திவ்யதேசமானது,
செய்யும்	விளையாநின்ற	படியிடை	பூமியிலே யுண்டான
அசுரர்தம்	அஸுரர்களுக்கு	மாடத்து	க்ருஹங்களிலே
பெருமானை	ராஜாவாகிய ஹிரண்யனை,	அடியிடை	நாட்டியிருக்கிற
		தூணில்	ஸ்தம்பங்களில்
அன்று	ப்ரஹ்லாதன் நலிவுபட்ட அக்காலத்தில்	பதித்த	இழைக்கப்பட்ட
		பல்	நாநாவிதமான
அரியாய்	நரஸிம்ஹமாய்க் கொண்டு	மணிகளின்	ரத்நங்களுடைய
		ஒளியால்	காந்திகளாலே
முன்	முன்னமே	விடி	விடிவுகாலமென்றும்
மடியிடை	மடியிலே	பகல்	பகல்காலமென்றும்
வைத்து	ஏறிட்டுக்கொண்டு	இரவு என்று	ராத்ரிகாலமென்றும்
மார்வை	அவனுடைய மார்வை	அறிவுஅரிதாய	அறிகைக்கு அசக்யமான
கீண்ட	கிழித்துப் பொகட்ட	திருவெள்ளியங்குடியதுவே.	(௮)

† (பா) மார்வம்.

வ்யா —எட்டாம்பாட்டு.(முடியித்யாதி) "ஸம்வரோஹம்" என்று அபிமானித்திருக்கிற தேவஜாதிக்கு க்லேசத்தை விளைக்கிற, அஸுரேந்த்ரனுண்டு - ஹிரண்யன், அவனை. (அன்று) சிறுக்கனுக்கு அவன் நலிவைப்பண்ணினவன்று, நரஸிம்ஹமாய். (மடியிடைவைத்து) பிராட்டிபோல்வாரை ஏறிட்டுக்கொள்ளக்கடவ மடியிலே, துஷ்ப்ரக்ருதியான ஹிரண்யனை ஏறிட்டு. "(க)'தன்னுடைய தாள்மேல் கிடாத்தி' என்கிற விடத்துக்கு பட்ட ரருளிச்செய்ய நான் கேட்டேன்" என்று பிள்ளையருளிச்செய்வர்; "ப்ரதிகூலனான ஹிரண்யனைவிட்டு, ஆசையுடைய வென்னையன்றோ அம்மடியிலே ஏறிட்டுக்கொள்ள வடுப்பது" என்று தம்மைப் பார்த்தருளிச் செய்தாராக. அவனுடைய பரந்த மார்வைக் கிழித்துப் பொகட்ட ஆச்ரிதவ்யாமோஹத்துக்கு அவதியில்லாதவர் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

(படி-) பூமியிலே யுண்டான மாடங்களில் நட்ட தூணடியிலே அழுத்தின நாநாவான ரத்நங்களினொளியாலே அங்குள்ளார்க்கு திவாராத்ர விபாகம் பண்ணவொண்ணாதபடி யாயிருக்குமாய்த்து. இவை தான் ஒரு காலவிசேஷங்களிலே யுண்டாகையால் சொல்லிற்றாகவுமாம். அன்றியே, இவருடைய உகப்புக்கு அவதியில்லாமையாலே யாகவுமாம். உகந்த விஷயங்களில் எல்லா நன்மைகளு முண்டாகத் தோற்றுமிறே. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (முடியித்யாதி) ஸ்ரீவாமநன்படியநுஸந்திக்க, அது ஒரு படியன்றிக்கே இருபடியாலே படியெல்லா மளக்க, இப்படி இன்ன மொருபடியுண்டோ வென்றாராய, ஒருபடி இருபடியான நரஸிம்ஹத்தின்படியை யநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி. பலபடியநுபவிப்பார்க்கு ஒருஸங்கதி படவேணுமே.

"அரியாய் - மார்வை - கீண்ட" என்ன வமைந்திருக்க "முன் - மடியிடைவைத்து" என்று விசேஷிக்க வேணுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி யித்யாதி). இப்படி "மடி" என்றத்தாலே கருத்தாக வேணுமோ, வரபலத்தால் தரையில் கொல்லக்கூடாமையாலே வைத்தானென்கிறாரென்றதாறுலோ வென்ன; இவர்க்கிப்படி விவக்ஷிதமாகலாமென்கைக்கு ஸ்த்தலாந்தரத்தில் பாசுரத்துக்குத் தாத்பர்யம் ஆப்தோபதிஷ்டமாய்த் தாகையாலே,ப்ரேமபரவசர்க்குத் தம்மைப்போல்வாரிருக்கத்தக்க மடியிலே முந்துற ஏறப்பெறுவதே என்ற அம்சம் புருஷார்த்தமாகத் தோற்றுமென்று ஸம்வாதந் தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (தன்னுடையவித்யாதி).

(க) பெரியதிருமடல்

(ஜிடாத்தி) ஏறிட்டு. (தம்மைப்பார்த்து) ஆழ்வார் தாமே தம்மைப்பார்த்து அருளிச்செய்தாரென்கை. ... ... (அ)

மூ.—குடிகுடியாகக் கூடி நின்றமரர்
குணங்களேபிதற்றி நின்றேத்த
அடியவர்க்கருளி யரவணைத்துயின்ற
வாழியானமர்ந்துறை கோயில்
கடியுடைக்கமல மடியிடைமலரக்
கரும்பொடு பெருஞ் செந்நெலசைய
வடிவுடையன்னம் பெடையொடுஞ்சேரும்
வயல் வெள்ளியங் குடியதுவே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அமரர்	ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள்	கடியுடை	பரிமளத்தை யுடைத்தான
குடிகுடியாக	பார்யாபுத்ராதி ஸஹிதராய்	கமலம்	தாமரைப் பூவானது
கூடிநின்று	சேர்ந்திருந்து	அடியிடை	கரும்பினுடையவும் செந்நெலுடையவும் அடியிலே
குணங்களே	(தன்) கல்யாணகுணங்களையே	மலர	விகஸியாநிற்க (அதினால்)
பிதற்றிநின்று	சொல்லிக்கொண்டு	கரும்பொடு	கரும்போடேகூட
ஏத்த	ஸ்தோத்ரம் பண்ணுநிற்க,	பெரும்	பெருத்த
அடியவர்க்கு	தாஸபூதரான அவர்களுக்கு	செந்நெல்	செந்நெல் தாந்யமானது
அருளி	க்ருபைபண்ணிக்கொண்டு	அசைய	அசையாநிற்க,
அரவணை	அநந்தசயநத்தில்	வடிவுடை	ஸௌந்தரமான ஆகாரத்தை யுடைத்தான
துயின்ற	கண்வளர்ந்தருளினவனாய்	அன்னம்	ஹம்ஸமானது
ஆழியான்	திருவாழி ஏந்தினவனான ஸர்வேஶ்வரன்	பெடையொடும்	தன் பேடையோடுகூட
அமர்ந்து	பொருந்தி	சேரும்	அந்தத்தாமரைப்பூவில் வாஸம் பண்ணுநின்ற
உறை	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற	வயல்	கழனிகளையுடைய
கோயில்	திவ்யதேசமானது,		வெள்ளியங்குடியதுவே. (௯)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (குடியித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகள், (௧) "ఉమయాసార్ధ మీశానః - உமயாஸார்த்த மீசாநः" என்கிறபடியே - பார்யாபுத்ராதிகளோடே திரண்டு, "நாங்க ளாபந்நரானவன்றைக்கு

(௧)

தேவரை யொழிய ஒரு புகலிடமுண்டோ" என்று அவன் குணங்களைச்சொல்லி நின்றேத்த, தன் திருவடிகளில் அஸாதாரணராயிருப்பார் பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி இவர்கள் கூக்குரல் கேட்கைக்கு அடுத்தணித்தாகத் திருப்பாற்கடல் கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளின வ னென்னுதல்; (ஆழியான்) அன்றிக்கே, ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமான திருவாழியை யுடையவன் பொருந்தி வர்த்திக்கிற தேசமென்னுதல்.

(கடி) பரிமள ப்ரசுரமான தாமரையானது, கரும்புக்கும் செந்நெல்லுக்கு மடியிலே மலர, அத்தாலே கரும்பும் பெருஞ் செந்நெலு மசைய, அதின்மேலே தர்சநீயமான வடிவை யுடைத்தான அன்னம் பேடையோடே வர்த்திக்கிறபோது, ஓங்கின ஸிம்ஹாஸநத்தின் மேலே சாமரமிரட்ட மஹிஷியோடேகூட விருக்கும் ராஜபுத்ரனைப போலே யிராநின்ற தாய்த்து. ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (குடியிசயாதி) * கோலவில்லி ராமன்றன்னை நாலாம்பாட்டில் "பாற்கடல் துயின்ற" என்றது பவித்திருந்தவர், இப்பாட்டில் - *அமரர்க் கிடர்செய்த வஸுரர்களை நிரஸித்தமையை யநுஸந்தித்தார்; அந்த ப்ரஸங்கத்திலே, அமர ரேத்தும்படியை ஸப்ரகாரமாக உபபாதித்துக்கொண்டு, திருப்பாற்கடலானை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"ஆழியான்" என்றதுக்கு - ஸமுத்ரத்தை யுடையவனென் றர்த்த மருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). இரட்ட) வீச. ... ... (௯)

மூ.—பண்டு முனேனமாகி யன்றொருகால்
பாரிடந்தெயிற்றினிற் கொண்டு
தெண்டிரை வருடப் பாற்கடல் துயின்ற
திருவெள்ளியங்குடியானை
வண்டறைசோலை மங்கையர்தலைவன்
மானவேற்கலியன் வாயொலிகள்
கொண்டிவைபாடும் தவமுடையார்கள்
ஆள்வரிக்குரைகடலுலகே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.
பண்டு	வராஹகல்பத்தின் ஆதியிலே
முன்	பூமியழிந்துபோவதற்கு முன்னே
ஏனமாகி	மஹா வராஹமாய்க்கொண்டு
அன்றுஒருகால்	ப்ரளயார்ணவங்கொக்கும் காலத்தில் (நான் உதவப்பெற்றிலேன் என்ற திருவுள்ளத்துடன்)
பார்	பூமியை
இடந்து	குத்தியெடுத்து
எயிற்றினில்	தந்தத்தின்மேலே
கொண்டு	வைத்துக்கொண்டு,
தென்	நிர்மலமான
திரை	அலைகளானவை
வருட	(திருவடிகளை) ஸ்பர்சிக்கும்படி
பாற்கடல்	திருப்பாற்கடலிலே
துயின்ற	கண்வளர்ந்தருளின
திருவெள்ளியங்குடியானை	திருவெள்ளியங்குடி என்னும் திவ்யதேசத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வேச்வரன்விஷயமாக

பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகளானவை
அறை	ஒலியாநின்ற
சோலை	சோலைகளையுடைத்தான
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளவர்களுக்கு
தலைவன்	நிர்வாஹகராய்
மானம்	வைஷ்ணவாபிமானத்தைப் பிறப்பிக்கவல்ல
வேல்	வேலாயுதத்தையுடையரான
கலியன்	ஆழ்வாருடைய
வாயொலிகள்	ஸ்ரீஸூக்திகளான
இவை	இப்பத்துப் பாசுரத்தையும்
கொண்டு	ஆதரித்துக்கொண்டு
பாடும்	அப்யஸியாநின்ற
தவமுடையார்	பாக்யவான்கள்,
குரை	சப்தியாநின்ற
கடல்	ஸமுத்ரத்தாலே சூழப்பட்ட
இவ்வுலகு	இந்தலோகத்தை
ஆள்வர்	பரிபாலநம் பண்ணப் பெறுவர்கள். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பண்டு) வராஹகல்பத்தினாதியிலே. (முன்) அண்டபித்தியிலே யொட்டின பூமி உருமாய்வதற்குமுன்னே, மஹாவராஹமாய். (அன்று) அன்றைக்கு நான் உதவப்பெற்றிலேனென்னு மார்த்தத்திலே. பூமியை இடந்து, திருவெயிற்றிலே கொண்டு, அந்த ஸ்ரமமாறும்படியாக, கடல்திரைகளில் குளிர்திவலைகள் துடைகுத்தி உறக்கத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனாய்த்துத் திருவெள்ளியங்குடியிலே ஸந்நிஹிதனானான்.

(வண்டித்யாதி) மதுபாந மத்தமான வண்டுகள் த்வநியாநின்றுள்ள சோலையையுடைத்தாய் திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகன். (மானவேல்) அளவுடைய வேலென்னுதல்; வைஷ்ணவாபிமானத்தை

ப்பண்ணிக்கொடுக்கும் வேலென்னுதல். (கொண்டித்யாதி) இவற்றை ஆதரித்துக்கொண்டு அப்யஸிக்கைக்கிடான பாக்யாதிகர், கடல்சூழ்ந்த பூமியைத் தாங்களிட்ட வழக்காம்படி ஆளப்பெறுவர். பரிந்து பாகவதசேஷமாக்கப் பெறுகையாலே, ஐஶ்வர்யத்தைத் தாம் புருஷார்த்தமாக நினைத்தார்; அத்தாலே-இது கற்றார்க்கு மப்படிகூடில் இதுதானே யமையும் என்றிருந்தபடியாலே ராஜ்யஶ்ரீயைப் பெறுவரென்கிறார். அன்றிக்கே, இதுதன்னை ஸர்வாதிகாரமாக்குகைக்காகச் சொல்லிற்றாகவுமாம். ஐஶ்வர்யகாமரில்லையாகில் இத்தை அதிகரியார்களே; அவர்களிழக்கவொண்ணாது என்னுமுகப்பாலே சொல்லுகிறார். ... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (பண்டித்யாதி). "பண்டு" என்றும் "முன்" என்றும் புநருக்தமாகையாலே அர்த்தபேதம் காட்டுகிறார் (வராஹேத்யாதி). மீளவும் "அன்றொருகால்" என்றால் இதுக்குப்பொருளென்னென்ன; ஸர்வேஶ்வர னீடுபாட்டாலே அர்த்தோக்தி சொன்னானென்று விவக்ஷித்து, "உதவப்பெற்றிலேன்" என்று இவ்வளவும் கூட்டிக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அன்றைக்கித்யாதி). (அன்றைக்கு) ப்ரளயம் வந்தவன்றைக்கு. ப்ரளயார்ணவமக்நையான பின்பு (க) * மானமிலாப் பன்றியாயிருந்தபோது திருவுள்ள மீடுபட்டிருக்குமென்று திருவுள்ளமென்று கருத்து. (அர்த்தத்திலே) என்ற வநந்தரம், கிடக்கிறது என்று சேஷம்.

(சோலையையுடைத்தாய்) என்றவநந்தரம், இருக்கிற என்று சேஷம். (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நாலாம்பத்தில் பத்தாந்திருமொழி முடிந்தது.

நாலாம்பத்து ஸம்பூர்ணம்.

(க) நா-தி-சக-அ.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து முதல் திருமொழி.

அறிவதரியான் ப்ரவேசம்.

வ்யா.— ஒருகாலோரிடத்தே நசை பண்ணிப் பெறவிட்டால் "கிடைத்ததில்லை" என்று மீளலாம்படியன்றிறே இவர் நசை இருப்பது; நசைபண்ணும விருக்கவொண்ணாதபடி யிருக்குமிறே விஷய ஸ்வபாவத்தைப் பார்த்தாலும். இனித்தான், உகந்தருளின நிலங்களிலே வந்து நிற்கிறது - தன்பக்கல் ருசியுடையாரோடே நினைத்தபடிகளெல்லாம் பரிமாறவிறே. ராஜாக்கள் தோப்புக்கள் பல சமைத்தால், "இன்னதோப்பிலே இன்னானுக்கு முகங்கொடுக்கக்கடவோம்" என்றறுதியிட்டிருக்குமாபோலே, உகந்தருளின நிலங்கள் பலவிடங்களிலும் நிற்கிறது - ஒன்றல்லாவோரிடத்திலே ஒரொருத்தருக்கு முகங்கொடுக்கைக்காக; ஆனபின்பு, நமக்கிவ்விடத்திலே முகந்தர நினைத்திலனாகில் மற்றோரிடத்திலே யாகிறது என்று உகந்தருளின நிலங்கள்தோறும் புக்குத்திரிவர்; "இன்னவிடத்திலே முகந்தரும்" என்றறியாரே; ஆகையால், திருப்புள்ளம்பூதங்குடியிலே ஸந்நிஹிதனானான், அங்கு நிற்கிறவன்றான் ஆஸ்ரிதர்க்குத் தானே அர்த்தியாய்க்கொண்டு காரியம் செய்யும் ஸ்வபாவன், ஆஸ்ரிதரோடு பிராட்டியோடு வாசியற முகங்கொடுப்பானொருத்தன், தன்னை யறிகைக்கீடான ஸுக்ருதம் பிறக்கைக்கும் தான் ப்ரவர்த்தகன், அதுக்குமேலே நிரதிசயபோக்யனும் என்று அவன்படிகளைப்பேசி யநுபவிக்கிறார். ... ... *

அரு.—அறிவதின்ப்ரவேசம்.—"சிறிதும் திருமேனி இந்த வண்ணமென்று காட்டீர்" என்று இந்தனூரில் இலாய்த்தவர், இங்குச் செய்யாதே போனாலும் திருவெள்ளியங்குடியிலே நினைத்தவகைகளெல்லாம் பரிமாறலாமென்று புக்கநுபவித்த விடத்தில், அங்கும் அர்ச்சாஸமாதி குலையாமலிருக்கக் கண்டவர், இன்னும் புள்ளம்பூதங்குடியிலே போகைக்குக் காரணமென், கைவிடவன்றோ வடுப்பது என்னும் ப்ரஸங்கத்தின்மேலே, இன்னும் நாலு திருப்பதிகளிலே போய்ப் பார்க்கிறாரென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (ஒருகாலித்யாதி). (இவ்விடத்திலே) திருவெள்ளியங்குடியிலே. * மயர்வற மதிநலம் பெற்றவிவர், இன்னவிடத்

தில் செய்வன், செய்யான் என்றறியாரோ வென்ன; ஆசாபரவச ராகையாலே கலங்கியிருப்ப ரென்றருளிச்செய்கிறார் (இன்னவிடத்திலே யித்யாதி). தம்மாலறியப் போகாமையாலேயிறே முந்துற "அறிவதரியான்" என்றருளிச் செய்கிறாரென்று கருத்து. (க) "மாணுருவாகிய" இத்யாதிகளைப்பற்ற (ஆம்ரிதர்க்கித்யாதி). (உ) "வெற்பால்மாரி" என்கிறபாட்டைக் கடாக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஆம்ரிதரோடித்யாதி). (ங) "அன்னமாகி யருமறைக ளருளிச்செய்த வமலன்" என்றத்தை யுட்கொண் டருளிச்செய்கிறார் (தன்னை யித்யாதி). (௪) "கூத்தன்" (ச) "நேமியங்கை மாயன்" என்னு மவற்றை நோக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கித்யாதி). ... *

மூ.—அறிவதரியானனைத் துலகு முடையானென்னை யாளுடையான்
குறிய மாணுருவாகிய கூத்தன் மன்னி யமருமிடம்
நறியமலர்மேல் சுரும்பார்க்க வெழிலார் மஞ்ஞை நடமாடப்
பொறிகொள் சிறைவண்டிசைபாடும் புள்ளம் பூதங்குடிதானே

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அறிவது	ஸ்வயத்நத்தாலே அறி	இடம்	திவ்யதேசமானது.
	கைக்கு	நறிய	பரிமளமுடைத்தான
அரியான்	துர்லபனானவனும்,	மலர்மேல்	புஷ்பங்களின்மேலே
அனைத்துலகு	ஸமஸ்த லோகங்களை	சுரும்பு	சுரும்புஎன்னும் வண்
ம்	யும் [டையவனும்		டுகளானவை
உடையான்	தனக்கு சேஷமாக வு	ஆர்க்க	ஒலியாநிற்க,
என்னை	என்னை [னும்	எழில்ஆர்	அழகுமிக்க
ஆளுடையான்	அடிமை கொண்டவ	மஞ்ஞை	மயில்களானவை
குறிய	வாமநமான	நடமாட	ஆடாநிற்க, [ம்
மாணுருவாகிய	ப்ரஹ்மசாரி வேஷங்	பொறிகொள்	ரேகைகளை யுடையது
	கொண்ட	சிறை	இறகுகளையுடையது
கூத்தன்	மநோஹரமானசேஷ்		மான
	டிதங்களை யுடைய	வண்டு	வண்டுகளானவை
	வனுமான ஸர்வே	இசைபாடும்	கானம் பண்ணுகின்ற
	ம்வரன்	புள்ளம்பூதங்	புள்ளம்பூதங்குடிஎன்
மன்னி	அமர்ந்து	குடி	னும் திவ்யதேசமா
உறையும்	வர்த்திக்கிற		ம். (க)

(க) ௫-க-க. (உ) ௫-க-௪. (ங) ௫-க-௬.
(௪) ௫-க-௫.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (அறிவதரியான்) ஸ்வயத்நத்தாலே அறியப்பார்ப்பார்க்கு, என்றுமொக்க அறியவரிதாம்படி யிருக்கும் ஸ்வபாவன். (அனைத்துலகு முடையான்) அறிகையும் அறியாதொழிகையுமாகிற இவ்வர்த்தம் கிடக்க, ஸர்வலோகேஸ்வரனாக ஸர்வர்க்கும் ஸம்ப்ரதிபந்நன். (என்னையாளுடையான்) விசேஷித்து என்னை யடிமை கொண்டவன்; (க) “ அஸ்மத் ஸ்வாமின் ”. (குறிய வித்யாதி) இப்படி ஸர்வாதிகனானவன் வாமநவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, இரப்பிலே தகணேறின வடிவோடேகூட மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே புக்கு மநோஹாரியான சேஷ்டிதத்தையுடையவன் நித்யவாஸம்பண்ணி “விடேன்” என்று வர்த்திக்கிறதேசம். யஜ்ஞவாடத்திலே நடந்தபோது வல்லாராடினாப்போலே யாய்த்திருந்தது.

(நறியவித்யாதி) பரிமளத்தை யுடைத்தான மலரின்மேலே, சுரும்பென்று - வண்டிலே ஒரு அவாந்தரஜாதி, அவை ஆரவாரத்தைப்பண்ண, அழகுமிக்கிருந்துள்ள வடிவையுடைத்தான மயில்களாட; (பொறியித்யாதி) வரியையும் சிறகையு முடைத்தான வண்டுகளானவை, அவற்றின் காலுக்கீடாகப் பாடாநிற்குமாய்த்து. ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (அறிவதித்யாதி). தாம் கிலாய்த்துப் பின்பு செய்வானென்றெண்ணித் திருவெள்ளியங்குடியில் புக, பின்பு செய்யாமையாலே அறிவதரியா னென்கிறுரென்று விவக்ஷித்துத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்வயத்நத்தாலே யித்யாதி). துர்ஜ்ஞேயனுகில் விடலாகாதோ, புள்ளம்பூதங்குடியிலும் போய்த் தொடருவானென்னென்னும் சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறுரென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறுர் (அறிகையித்யாதி). அனைத்துலகில் தாமும் கூட்டன்றே, விசேஷித்துச் சொன்னுருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (அஸ்மதித்யாதி). (க) “ அகிலஜகத் ஸ்வாமின்” என்று வைத்து, மீளவும் “அஸ்மத்ஸ்வாமின்” என்றுரே யென்று கருத்து. “மன்னி” என்னச்செய்தே “அமரும்” என்னவேணுமோ வென்ன; பேதம்காட்டுகிறுர் (நித்யேத்யாதி).

“பொறி - சிறை - கொள்” என்றந்வயித்தருளிச் செய்கிறுர் (வரியித்யாதி). ... ... (க)

(க) கத்யத்ரயம்-க.

மூ.—கள்ளக்குறளாய் மாவலியை வஞ்சித்துலகம் கைப்படுத்துப்
பொள்ளைக்கரத்த போதகத்தின் துன்பந்தவிர்த்த புனிதனிடம்
பள்ளச்செறுவில் கயலுகளப் பழனக்கழனியதனுட்போய்ப்
புள்ளுப் பிள்ளைக்கிரைதேடும் புள்ளம் பூதங்குடிதானே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கள்ளம்	வஞ்சகமான [டு	இடம்	திவ்யதேசமானது,
குறளாய்	வாமநனாய்க் கொண்	பள்ளம்	தாழ்ந்திருக்கிற
மாவலியை	மஹாபலியை	செறுவில்	கழனிகளில்
வஞ்சித்து	வஞ்சனை பண்ணி	கயல்	மத்ஸ்யங்களானவை
உலகம்	(அவனுடையதாயிருந்த) லோகத்தை	உகள	துள்ளாநிற்க,
கை படுத்து	ஸ்வாதீன மாக்கிக்கொண்டும்,	புள்ளு	பக்ஷிகளானவை
பொள்ளை	த்வாரத்தை யுடைய	பழனம்	நீர்நிலைகளையுடைய
கரத்த	துதிக்கையை யுடைத்தான [டைய	கழனியதனுள்	வயல்களினுள்ளே
போதகத்தின்	கஜேந்த்ராழ்வானு	போய்	ப்ரவேசித்து [கு
துன்பம்	துக்கத்தை	பிள்ளைக்கு	(தம் தம்) குட்டிகளுக்
தவிர்த்த	போக்கினவனுமான	இரை	ஆஹாரத்தை
புனிதன்	பரிசுத்தனான ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற	தேடும்	ஆராயாநின்ற
		புள்ளம்பூதம் குடிதானே. (௨)	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கள்ளமித்யாதி) "இவன் ஸர்வேச்வரன், தேவர்கள் ஹிதம் செய்யவந்தான், அகப்படாதேகிடாய்" என்று சுக்ராதிகள் சொன்னவார்த்தை அவன் நெஞ்சில்படாதபடியான வாமந வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, தன்னதல்லாதத்தை "தன்னது" என்றிருந்தவன்பக்கல் நின்றும் தன்னதாக்கிக்கொண்டானாய்த்து. (பொள்ளையித்யாதி) துளைக்கையையுடையனான ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய துக்கத்தைப்போக்கித் தன் துக்கம் தீர்ந்தானாயிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேசம்.

(பள்ளமித்யாதி) தாழ்ந்த செய்களிலே கயல்களானவை செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு உகள, நீர்நிலையையுடைத்தான கழனிகளினுள்ளிட்டுப்போய். (புள்ளுப்பிள்ளைக்கிரைதேடும்) ஆகிறது - "ஆல்வாயுடையான் கேட்க, பட்டர் அருளிச்செய்தார்" என்று நாம் பரவினதாகச் சொல்லிப்போருமதிறே; - "கயலுகளாநின்றதாகில் புள்ளுக்குத் தேடிப்போக வேண்டுகிறதென்?" என்ன; "பிள்ளை, அவ்விடமிருந்ததில்லையோ; பிள்ளைக்கன்றோ தேடுகிறது; நிலமிதியாலே அவை

தான் தூணும் துலாமும்போலே வளர்ந்திருக்கும்; அதிலிதுக்கு ஸா ந்மிக்கு மவை தேடிப் போகாநிற்கும்". ... ... (௨)

அ௩.—இரண்டாம்பாட்டு. (கள்ளமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தேவர்களுக்காகத் தன்னை இரப்பாளனாக்கினவன் செயலில் நசையாலே மீளவும் சொல்லிக்கொண்டு, இதிலும் ஒரு திர்யக்கு இரக்க வந்துதவினத்தையு மநுஸந்தித்து, தம்முடைய இரப்பும் தலைக்கட்டு மென்றிருக்கிறா ரென்று ஸங்கதி.

"புனிதன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தன்னித்யாதி).

"பழனம்" என்றதி னர்த்தம் (நீர்நிலையை யுடைத்தான) என்றது.(௨)

மூ.—மேவாவரக்கர் தென்னிலங்கை வேந்தன் வீய்ச்சரந்துரந்து
மாவாய் பிளந்து மல்லடர்த்து மருதம் சாய்த்தமாலதிடம்
காவார்தெங்கின் பழம் வீழக் கயல்கள் பாயக் குருகிரியும்
பூவார்கழனி யெழிலாரும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மேவா	(தன்னோடு) பொருந்	ஆர்	நெருங்கியிருக்கிற
	தாத [ன	கா	தோட்டங்களில்
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுடையதா	தெங்கின்	தென்னைமரங்களில்நி
தென்	தெற்குத்திக்கிலுள்ள		ன்றும்
இலங்கை	லங்கைக்கு	பழங்கள்	பழங்களானவை
வேந்தன்	ராஜாவான ராவணன்	வீழ	விழ;(அதைக்கண்டு)
வீய	முடியும்படியாக	கயல்கள்	மத்ஸ்யங்களானவை
சரம்	பாணங்களை		(பயந்து)
துரந்து	ப்ரயோகித்தும்,	பாய	வேறோரிடத்தில் துள்
மா	குதிரையான கேசியி		ளியோட, (அ
வாய்	வாயை [னுடைய		தைக்கண்டு)
பிளந்து	கிழித்தும்,	குருகு	நாரைகளானவை
மல்	மல்லர்களை [கியும்,	இரியும்	சிதறியோடாநிற்ப
அடர்த்து	நெருக்கிச் சூர்ணமாக்		தாய்,
மருதம்	மருதமரங்களை	பூ ஆர்	கமலம்முதலிய பூக்க
சாய்த்த	விழச்செய்தவனுமான		ள் நிறைந்த
மாலது	ஆச்ரித வ்யாமுக்த	கழனி	வயல்களுடைய
	னை ஸர்வேச்வர	எழில்	அழகினாலே
	னுடைய	ஆரும்	பூர்ணமான
இடம்	திவ்யதேசமானது,	புள்ளம்பூதங்குடிதானே (௩)	

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (மேவாவித்யாதி) ஒரு உபாதியாலன்றிக்கே த்வேஷமே ப்ரக்ருதியாயிருக்கிற ராக்ஷஸர் வர்த்திக்கிற லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணன் முடியும்படியாக அம்பையோட்டி, கேசிவாயைக்கிழித்து, மல்லவர்க்கத்தை யடர்த்து, ஒன்றோடொன்று சேர்ந்துநின்ற மருதுகளை முறித்தருளின, (மாலிடம்) பிராட்டிபக்கலிலும் ஆஸ்ரிதர் பக்கலிலுமொக்க வ்யாமோஹம் பண்ணுகிறவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(காவாரித்யாதி) செறிந்தசோலையில் தெங்கின்பழம்வீழ, அது தன்னை உத்தேசித்து விழுகிறதாகக்கொண்டு கயல்களானவை பாய, (குருகிரியும்) அக்கயல்தன்னை யுத்தேசித்துப் பாய்கிறதாகக்கொண்டு குருகுகள் சிதறியோடாநிற்குமாய்த்து. இரண்டுக்கு மொக்குமாய்த் தாக்கலக்கம்; - தன்னைக்குறித்தன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே அஞ்சாநிற்குமாய்த்துக்கயல்; குருகு, அது தனக்கு ஆமிஷமாய் தானதுக்கு பாத (ஸாத்)க மாகா நிற்கச்செய்தேயும் அஞ்சியோடா நிற்குமாய்த்து. ... ... (௩)

அரு —மூன்றும்பாட்டு. (மேவாவித்யாதி). ஒருநீர்ப்புழுவுக்கும் ஆனைக்கும் வந்த விரோதத்தைப் பரிஹரித்துப் புகிதனான வளவன்றிக்கே, தலைபத்துப் படைத்தவன் அபலையான பிராட்டிக்கு விரோதிக்க நிரஸித்தபடியும், அது தானும் பருவம் நிரம்பி வில்லுங்கையுமாக "எதிரிநான்" என்று வந்தவனை வென்றதாகையாலே அதிலுமாஸ்சர்ய மாம்படி, திர்யக்காயும் ஸ்த்தாவரமாயுமிருந்த விரோதிகளைக் கையாலும் காலாலும் பிள்ளைத்தனத்திலே நிரஸித்த விது விஞ்சினதாகையால் இவையிரண்டையு மநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

மேவுதல் - பொருந்துதலாய், அதில்லாமையை நிரூபகமாக வருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி).

மருதுகளிரண்டா யிருக்கவும் ஏகவசநமாக வருளிச்செய்தத்தாலே-ஒன்றிலே வெளிகண்டு போறுமென்னும்படி க்ருதஸங்கேதர்களாயிருந்தன வென்னுமர்த்தந் தோற்றுகிறதென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஒன்றோடொன்றித்யாதி). ... ... (௩)

௪.—வெற்பால் மாரி பழுதாக்கி விறல்வாளரக்கர் தலைவன்றன்
வற்பார் திரடோளை நான்கும் துணித்த வல் வில்லிராமனிடம்
கற்பார் புரிசை செய் குன்றம் கவினார்கூடம் மாளிகைகள்
பொற்பார் மாட மெழிலாரும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெற்பால்	கோவர்த்தந மலையினால்	வல்	த்ருடமான
மாரி	மழையை	வில்	தநுஸ்ஸையுடைய
பழுதாக்கி	(கோ கோபர்க்கு பாதக(ஸ்பர்ஶ) மாகாதபடி) வீணாம்படி பண்ணி,	இராமன்	சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய
விறல்	பலத்தையுடையராய்	இடம்	திவ்யதேசமானது,
வாள்	வாளாயுதத்தை யுடையரான	கற்பு ஆர்	ஶ்லாக்யமான வேலைப்பாட்டை யுடையவைகளாய்
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுக்கு	புரிசைசெய்	மதிள்களாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிற
தலைவன்தன்	நிர்வாஹகனான ராவணனுடைய	குன்றம்	மலைகளென்ன
வற்பு	திண்மையினால்	கவின் ஆர்	அழகுமிக்க
ஆர்	மிக்கிருந்துள்ளவைகளும்	கூடம்	க்ருஹங்களென்ன
திரள்	(மாம்ஸளங்களாய்) திரண்டவைகளுமான	மாளிகைகள்	அரண்மனைகளென்ன
ஐ நாங்கு தோளையும்	இருபது புஜங்களையும்	பொற்பு ஆர்	ஸ்ப்ருஹணீயங்களான
துணித்த	தறித்துப் போகட்ட	மாடம்	மண்டபங்களென்ன (இவற்றினுடைய)
		எழில்	அழகினாலே
		ஆரும்	ஸம்ருத்தமான
		புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (௪)	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வெற்பால்மாரி பழுதாக்கி) மலையாலே, இந்த்ரன் அபிஸந்திபூர்வகமாக வர்ஷித்த வர்ஷத்தை வ்யர்த்தமாம்படி பண்ணி; பெருமிடுக்கராய் ஸாயுதருமாயிருந்துள்ள ராக்ஷஸர்க்கெல்லாம் வழியடித்துப் புக்கொதுங்கலாம்படி அஞ்சினான் புகலிடமாயிருந்துள்ளவனுடைய, வன்மைமிக்குத் திரண்டிருந்துள்ள தோள்களிருபதையும் துணித்த, மிடுக்கையுடைத்தான வில்லையுடைய சக்ரவர்த்தித்திருமகன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(கற்பாரித்யாதி) தொழில்மிக்கிருந்துள்ள மதிள்செய் குன்றங்கள், அழகுமிக்கிருந்துள்ள கூடங்கள், மாளிகைகள், அழகுமிக்கிருந்துள்ளமாடம், இவற்றினுடைய எழில் மிக்கிருந்துள்ள. (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வெற்பாலித்யாதி) க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் மிகவும் மாத்ஸர்யாவஹமாய் திர்யக்ஸ்தாவரங்களை ரக்ஷித்த வளவன்றியே தேவஜாதிக்கு நிர்வாஹகனை அநுகூலன் விரோதித்ததை, மலையைச்

சுமந்தாகிலும் கையோயும்படி பண்ணின செயலும், ராமாவதாரத்தில் கையோயாதே கைவிஞ்சி சரவர்ஷத்தை வர்ஷித்துக்கொண்டு நின்றவனிடத்திலும் வீய ஒருசரம் துரந்து முடித்துவிட மாட்டாதே "அநுகூலிக்குமோ" என்னும் நகையாலே கைகழியவிட்டுக்கொண்டு வந்ததும் இவனை ஈடுபடுத்துகையாலே அவ்வவதாரத்வயத்தை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அஞ்சினன் புகலிடம்) என்றது - பயந்தார்க்கு அபயப்ரதானம் பண்ணவல்லனென்கை. வற்பு - வல்லமை, ஆர் - மிகுந்திருந்துள்ள வென்று பதபேதம் திருவுள்ளம் பற்றி தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (வன்மையித்யாதி).

"கற்பு, ஆர்" என்றுபதபேதமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (தொழிலித்யாதி). (மதிள்செய்குன்றங்கள்) என்றது-மதிளாகச் செய்யப்பட்ட பர்வதமென்கை. "கவின்" என்றதினர்த்தம் (அழகு) என்றது. "பொற்பு" ஸ்ப்ருஹணீயதையாய் அருளிச்செய்கிறார் (அழகித்யாதி). ... ... (௪)

மூ.—மையார்தடங்கண் கருங்கூந்தலாய்ச்சி மறையவைத்த தயிர்
நெய்யார் பாலோடமுதுசெய்த நேமியங்கை மாயனிடம்
செய்யாராரலிரை கருதிச்செங்கால் நாரை சென்றணையும்
பொய்யாநாவில் மறையாளர் புள்ளம் பூதங்குடிதானே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மையார்	அஞ்சனத்தினாலே பூர்ணமாக அலங்கரிக்கப்பட்டு	மாயன்	ஆச்சர்யபூதனான ஸர்வேச்வரனுடைய
		இடம்	திவ்யதேசமானது,
தடம்	விசாலமான [ம	செய்	கழனிகளிலே
கண்	கண்களையுடையவளு	ஆர்	நிறைந்திருக்கிற
கரு	கறுத்தவர்ணமுடைய	ஆரல்	ஆரல் என்னும் மத்ஸ்யங்களை
கூந்தல்	கேசங்களையுடையவளுமான	இரை	(தனக்கு) ஆஹாரமாக
ஆய்ச்சி	யசோதையானவள்	கருதி	எண்ணி [ய
மறைய	க்ருஷ்ணன் கண்படாதபடி	செங்கால்	சிவந்தகால்களையுடை
		நாரை	நாரையானது
வைத்த	சேமித்துவைத்த	சென்று	போய்
தயிர்	தயிரையும்	அணையும்	சேராநிற்பதாய்
ஆர்	ஸம்ருத்தமான	பொய்யா	பொய்யில்லாத
நெய்	நெய்யையும்	நாவில்	நாக்களிலே
பாலோடு	பாலோடுகூட	மறை	வேதங்களை
அமுதுசெய்த	அமுதுசெய்தவனும்	ஆளர்	ஆளுமவர்களான ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள் வர்த்திக்கிற
நேமி	திருவாழியாலே		
அம்	அழகியதான		
கை	கையையுடைய		புள்ளம்பூதங் குடிதானே. (௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மையார்) பிள்ளை பக்கலுண்டான வாத்ஸல்யத்தாலே, அவனனுங் காமைக்காக, எப்போது மொக்க அஞ்ஜநங்கொண்டு கண்களை அலங்கரித்தும், மயிர்முடியைப் பேணியும் போருமாய்த்து. (ஆய்ச்சி மறையவைத்த தயிர்) இவனறியாத தோரிடம்தேடிவைக்குமாய்த்து. சாந்துப்பரணியிலே தயிரை வைக்குமாய்த்து. (நெய்யாரித்யாதி) நெய்யும் பாலு மமுதுசெய்த. (நேமியங்கை மாயனிடம்) யசோதைப் பிராட்டியைப் பேணியும் போருமாய்த்து.

(செய்யார்) செய்கள் நிறைந்திருந்துள்ள ஆரலாகிற மத்ஸ்யவிசேஷத்தை, கலியர் "கலவரிசிச் சோறுண்ணவேணும்" என்னுமா போலே, ஆமிஷமென்று புத்திபண்ணி, சிவந்த காலையுடைத்தான நாரைகள் சென்று கிட்டாநிற்குமாய்த்து. (பொய்யா) யதாபூதவாதிகளான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற... ... ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-இந்த்ரன் விரோதித்ததுக்கு ஹேது "ஆஸ்ரிதருடைய கரஸ்பர்சமுள்ள அடிசிலை தேவதாந்தரத்துக்கு ஆக்கவொண்ணாது" என்று, தானே (க) ‹‹[illegible] - கோவர்த்தநோஸ்மி" என்றநுபவித்ததாகையாலே, அத்தை நினைத்து, இவனுக்கு ஆஸ்ரித கரஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்யத்திலே இத்தனை நசையோவென்ன; யசோதை மறையவைத்தத்தையெல்லா மமுதுசெய்தபடி கண்டோமென்று அதிலே ஈடுபட்டநுஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதி.

ஆய்ச்சியை இங்ஙன் விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார்(பிள்ளை யித்யாதி). (அனுங்காமைக்காக) வேற்றுருக்கண்டஞ்சி பிள்ளைநோய் வாராமைக்காக. மறையவைக்கைக்கு இவனறியாத விடமுண்டோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சாந்தித்யாதி); இத்தால் - தரையிலே வைத்தாலும் உறியிலே வைத்தாலும் இவனறியாத விடமில்லையே, ஆகையாலே, இடங்காணமல் சாந்துப் பரணியில்வைத்தா லத்தனை போக்கி அவனாலே மறைக்கவொண்ணாதென்றதாய்த்து. தன்னிலே தான் மறையவைத்ததாக எண்ணியிருக்கிற ளித்தனை, *நேமியங்கையனை நாராயணனுக் கொளிக்கப்போமோ வென்று கருத்து. (உ) "பூசும் சாந்தென்னெஞ்சமே" என்னும்படியான நெஞ்சுக் காஸ்ரயமான தம்முடம்பிலே, விருப்பத்தை - ஸ்நேஹத்தையும் போக்யதாபுத்தியையும் பண்ணிலும் அவன் விடாதே தனக்காக்கிக்கொள்வனென்னு மது ஸ்ப்புரிக்க, (சாந்துப் பரணியிலே) என்கிறரென்று கண்டுகொள்வது. கையும் திருவாழியுமாய் அவன் முன்னே கூத்தாடி உகப்பிக்குமென்னும் தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கி

(க) (உ) தி-வாய்-௮-௯-க.

ருர் (யசோதை யித்யாதி). (பேணியும்) என்ற சகாரத்தாலே - மறைய வைத்ததையும், பண்டுதானறியாதவனைப்போலே ஆதரித்துப் போரு மென்றதாய்த்து.

(கலியர்) க்ஷுத்தார்த்தர். பொய்யாகாத நாவிலே மறையை ஆளுவ ரென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (யதேத்யாதி). ... ... (௫)

மூ.—மின்னினன்ன நுண்மருங்குல்வேயேய்தடந்தோள் மெல்லியற்
மன்னுசினத்த மழவிடைக ளேழன்றடர்த்த மாலதிடம் [காய்
மன்னுமுது நீரரவிந்தமலர்மேல் வரிவண் டிசை பாட
புன்னைபொன்னேய் தாதுதிர்க்கும்புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மின்னினன்ன	மின்னோடொத்த	இடம்	திவ்யதேசமானது,
நுண்	ஸூக்ஷ்மமான	மன்னு	(வற்றாமல்) பொருந்தி யிருப்பதாய்
மருங்குல்	இடையையும் [தாய்	முது	பழையதான
வேய் ஏய்	மூங்கிலோ டொத்த	நீர்	ஜலத்திலுண்டான
தடம்	விசாலமான [ளான	அரவிந்தமலர்	தாமரைப் பூக்களின்
தோள்	புஜங்களையு முடைய	மேல்	மேலே
மெல்லியற்காய்	பெண்ணான நப்பின் னைப்பிராட்டிக்காக	வரி	ரேகைகளையுடைய
மன்னு	(மாறாதே) பொருந்தி யிருக்கிற [தாய்	வண்டு	வண்டுகளானவை [ய்
சினத்த	கோபத்தை யுடைத்	இசைபாட	கானம் பண்ணுகிறபதா
மழம்	இளம் பருவத்தை யு டையனவான	புன்னை	புன்னை மரங்களான வை
ஏழ்விடைகள்	ஏழு ருஷபங்களையும்	பொன் ஏய்	பொன்னோடொத்த வர்ணத்தை யுடை ய
அடர்த்த	நெரித்தவனாய்	தாது	தாதுகளை
மால்அது	வ்யாமோஹத்தை யு டையவனுமான ஸர்வேஶ்வரனு டைய	உதிர்க்கும்	உதிரப்பண்ணுவதான புள்ளம்பூதங் குடிதானே. (௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி) மின்னோடொத்த நேரியவிடையையும், வேய்போலே இருந்துள்ள பெரிய தோளையுமு டையளான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக, கருமாரி பாய்ந்தும் அணைய வேணுமாய்த்து வடிவழகு. (மன்னு) மாறாத சினத்தையுடைத்தா ய், "காட்டு, காட்டு" என்று வருகிற இளமையை யுடைத்தான ருஷ பங்களைழையும் ஊட்டியாக நெரித்த பரமப்ரணயியானவன் வர்த்திக் கிறதேசம்.

(மன்னித்யாதி) மாருத முது நீரில் தாமரைப்பூவின்மேலே, வரியையுடைத்தான வண்டு மதுபாநமத்தமாய்க் கொண்டிசைபாட, புன்னையானது பொன்னையொத்த தாதுகளை உதிராநிற்குமாய்த்து; பொன்பொடிக்களைக் கொண்டு தூவுவாரைப்போலே பாடுவார்க்கு. ... (சா)

அரு —ஆரும்பாட்டு. (மின்னித்யாதி). கீழ்-வெண்ணெயமுதுண்டபடியை அநுஸந்தித்தவர், தம்மைப்போலே மெல்லியளான ஒரு பெண்ணமுதை யுண்டபடியை அநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

விடைகளின் கொம்புகளின் நடுவே இவன் குதிக்கைக்கு ஹேதுவாக வர்ணிக்கிறுரென்கிறுர் (கருமாரி யித்யாதி). கருமாரி பாய்கையாவது-காஞ்சீபுரத்திலே சக்தியினுலயத்திலே குளத்தி லிரண்டு கூச்சுக்கள்நடுவே குதிக்கை. ... ... (சா)

மூ.—குடையா விலங்கல் கொண்டேந்தி மாரி பழுதா நிரைகாத்து
சடையானோட வடல் வாணன் தடந்தோள் துணித்த தலைவனிடம்
குடையாவண்டுகளுண்ணக் கோலநீலம் மட்டுகுக்கும் [டம்
புடையார்கழனி யெழிலாரும் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விலங்கல்	கோவர்த்தந மலையை	தலைவன்	ஸர்வ நிர்வாஹகனான
குடையாகொ	குடையாக அங்கீக		க்ருஷ்ணனுடைய
ண்டு	ரித்து	இடம்	திவ்யதேசமானது,
ஏந்தி	அநாயாஸேந தரித்து	குடியா	குடும்பமாகவிருந்து
மாரி	மழையை	வண்டுகள்	வண்டுகளானவை
பழுதா	வீணுக்கி	உண்ண	பாநம் பண்ணும்படி
நிரை	பசுக்கூட்டங்களை		யாக
காத்து	ரக்ஷித்தும்,	கோலம்	ஸௌந்தரமான [னது
சடையான்	ருத்ரனானவன்	நீலம்	கருநெய்தல் புஷ்பமா
ஓட	(யுத்தத்தில் முதுகுகா	மட்டு	தேனை
	ட்டி) ஓட	உகுக்கும்	பெருக்காநிற்பதாய்
அடல்	யுத்தோந்முகனான	புடை ஆர்	பரப்பையுடைத்தான
வாணன்	பாண ஸுரனுடைய	கழனி	வயல்களினுடைய
தடம்	விசாலங்களான	எழில்	அழகினாலே
தோள்	புஜங்களை [வனுமான	ஆரும்	நிறைந்த
துணித்த	சேதித்துப் பொகட்ட		புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (குடையாவித்யாதி) கல்வர்ஷத்துக்குப் பரிஹாரமாகக் கல்லைக் குடையாகத் தரித்து, (ஏந்தி) பார்த்தமான

வ்யாபாரமானக்யாலே வருந்தமற்றிருந்தபடி. (மாரி) ப்ரதானனை இந்த்ரன் வ்யாபாரம் வ்யர்த்தமாம்படி, பண்ணின உபகார மறியாத பசுக்களை ரக்ஷித்து, ஈச்வராபிமானி யானவன் முதுகுகாட்டியோட, யுத்தகண்டூதியையுடைய பாணனுடைய தோள்களைத்துணித்த. "ரக்ஷகனும் பொகட்டுப்போனன், நாமிவனைத் தலையறுக்கலாகாது" என்றிரங்கி தோள்களைக்கழித்துவிட்டானாய்த்து. அவன் விட்டுப்போனதாய்த்து இவனுக்கிரக்கத்துக்கடி. (க) [முண்டநீறணித்யாதி] பஸ்மத்தாலே உடம்படங்கலும் அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்து தோற்றின ருத்ரன், அவனுடைய மக்கள், ஜ்வரம், பிடாரி, அக்நி, இவையடங்க ஓடி மடங்கக்கண்டு. [நாணி] "எதிரியைக்கண்டவாறே ஓடுகிறவர்களைப் பற்றி வந்தவனையோ நாமழியச்செய்யப் பார்ப்பது" என்று லஜ்ஜித்து, பாணனுக்கிரங்கினன்; பர்த்ரு ஹீநையான ஸ்த்ரீயைக்கண்டிரங்குவாரைப்போலே. (தலைவனிடம்) மாறாத இவ்வாதிக்யத்தை யுடையவன் வர்த்திக்கிறதேசம்.

(குடியாவித்யாதி) புத்ர பௌத்ராதிகளோடும் பார்யாதிகளோடுங் கூட வண்டுகளானவை மதுபாநத்தைப்பண்ண. ஒரு கொசுகு கட்லிலே இழிந்ததென்னை அதிலே ஒருமூலை சுவருதிறே. தர்சநீயமான நீலமானது மது வெள்ளமிடாநின்றுள்ள பரந்த கழனியிலுண்டான எழில் மிக்கிருக்கிற புள்ளம்பூதங்குடிதானே. ... . (எ)

௮௫.—ஏழாம்பாட்டு. (குடையாவித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-ஓரிடைச்சிக்காக விடைகொண்டபடியை அநுஸந்தித்தார்; இடைச்சாதிக்காகக் குடைபிடித்து இடையர்களோடு கூடின பசுக்களை நோக்கி, அவ்வளவன்றி, விடையோன் என்றபிமாநித்த சடையானைக் கடகாக்கிக் கொண்ட வாணன் கரங்கழித்தபடி தன்னையு மநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

தலையறுக்கவொண்ணாதோ வென்ன (ரக்ஷகனு மித்யாதி). ஓட, அத்தை ஹேதுவாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). ஓடுகை இவனிரக்கத்துக்கு ஹேதுவென்னு மதுக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (முண்டனித்யாதி).

"மட்டுகுக்கும்" என்றதினர்த்தம் (மதுவெள்ள மிடாநின்றுள்ள) என்றது. ... ... (எ)

மூ.—கறையார்நெடுவேல் மறமன்னர்வீய விசயன் தேர்கடவி
இறையான்கையில் நிறையாதமுண்டம் நிறைத்த வெந்தையிடம்

(க) தி-ச-வி-எக.

மறையால்முத்தீயவை வளர்க்கும் மன்னுபுகழால் வண்மையால்
பொறையால்மிக்க வந்தணர்வாழ் புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கறை ஆர்	ரக்தக்கறை மாறாத	நிறைத்த	பூர்ணமாக்கினவனுமான
நெடு	நீண்ட	எந்தை	என் ஸ்வாமியினுடைய
வேல்	வேலாயுதத்தை யுடையவர்களும்	இடம்	திவ்யதேசமானது,
மறம்	கோபத்தை யுடையவர்களுமான	மறையால்	வேதங்களினாலே
மன்னர்	ராஜாக்கள்	முத்தீ அவை	த்ரேதாக்நிகளையும்
வீய	நசிக்கும்படியாக	வளர்க்கும்	வளர்த்தாநிற்பாராய்
விசயன்	அர்ஜுநனுடைய	மன்னு	(அதினால்) ஸ்திரமான
தேர்	ரதத்தை	புகழால்	கீர்த்தியினாலும்
கடவி	நடத்தியும்,	வண்மையால்	ஔதார்யத்தினாலும்
இறையான்	ஈச்வராபிமாநியான ருத்ரனுடைய	பொறையால்	க்ஷமையினாலும்
கை	கையிலே யொட்டினதாய்	மிக்க	அதிசயித்திருக்கிற
நிறையாத	ஒருவராலும் நிறைக்கப்போகாத	அந்தணர்	ப்ராஹ்மணோத்தமர்
முண்டம்	ப்ரஹ்ம கபாலத்தை	வாழ்	நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற
		புள்ளம்பூதங்குடிதானே. (அ)	

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கறையாரித்யாதி) சத்ருநிரஸநத்தால் வந்த கறை கழுவ அவஸரமில்லாமையாலே மாறாத கறையையுடைய நெடிய வேலையும் மறத்தையு முடையரான ராஜாக்களுடைய முடியும்படி அர்ஜுநனுக்கு ஸாரத்யத்தைப் பண்ணி, ஈச்வராபிமாநியான ருத்ரன்கையில் ப்ரஹ்மாவினுடைய சாபத்தாலே ஒருகாலும் நிறையாதே யிருக்கிற தலையோட்டைத் தன் திருமேனியில் ஜலபிந்துவாலே நிறைத்த வென்ஸ்வாமி வர்த்திக்கிறதேசம்.

(மறையாலித்யாதி) வேதத்தாலே அக்நித்ரயத்தையும் வளர்க்கும் மாறாத புகழால், ஔதார்யத்தால், க்ஷமையால், இவை யெல்லாவற்றாலும் மிக்கிருந்துள்ள ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிறதேசம். ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கறையித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-இந்த்ரனை திரிடவும், அவனிலும் விஞ்சினசடையானைத் துணையாக்கி வாணனை திரிடவும், இருவரையும் கையொழியப் பண்ணிவிட்டானென்றார்; இதில் - அந்த இந்த்ரன் சிறுவனுக்குக் கையாளாயும், அந்த சடையானுடைய கை

யோடு ஒழியவும் பண்ணினான், இதென்ன ஆஶ்சர்யம்! என்றீடு படுகிறுரென்று ஸங்கதி.

"முண்டம்" என்றதினர்த்தம் (தலையோட்டை) என்றது... (அ)

மூ.—துன்னிமண்ணும் விண்ணுடும் தோன்றுதிருளாய் மூடியநாள்
அன்னமாகி யருமறைக ளருளிச்செய்த வமலனிடம்
மின்னுசோதி நவமணியும் வேயின்முத்தும் சாமரையும் [னே.
பொன்னும் பொன்னி கொணர்ந்தலைக்கும் புள்ளம்பூதங்குடிதா

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்ணும்	பூலோகமும்	அமலன்	பரிசுத்தனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய
விண்ணுடும்	ஆகாசத்திலுள்ள ஸ்வர்க்காதி லோகங்களும்	இடம்	திவ்யதேசமானது,
		மின்னு	விளங்காநின்ற
தோன்றுது	தெரியாமற்படி	சோதி	காந்தியையுடைய
இருளாய்	அந்தகாரமேயாய்	நவமணியும்	நவரத்நங்களையும்
துன்னி	நெருங்கி	வேயில்	மூங்கிலில்நின்று முதிர்ந்த
மூடிய	கப்பியிருக்கிற	முத்தும்	முத்துக்களையும்
நாள்	நாளிலே [ண்டு	சாமரையும்	சாமரங்களையும்
அன்னமாகி	ஹம்ஸரூபியாய்க்கொ	பொன்னும்	ஸுவர்ணங்களையும்
அரு	துர்லபமான	கொணர்ந்து	கொண்டுவந்து
மறைகள்	வேதங்களை	பொன்னி	திருக்காவேரியானது
அருளிச்செய்த	க்ருபைபண்ணி உபதேசித்த	அலைக்கும்	தள்ளாநின்றுள்ள
			புள்ளம்பூதங் குடிதானே. (௯)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துன்னியித்யாதி) மண்ணும் விண்ணும் தோன்றுது துன்னி, இருள்தானே மூடினநாள். (அன்னமாகி) "ஆசார்யானுவர்த்தநம்பண்ணிக் கேட்கைக்கு அநதிகாரிகளாயிருக்கவும் கூடும்" என்று திர்யக்வேஷ பரிக்ரஹம் பண்ணினுனாய்த்து; ஸாரதியாய் நின்று உபதேசித்தாப்போலே. அஸாரர்களோடே கலந்து உருமாய்ந்துபோனத்தைப் பிரிக்கைக்காக, நீரையும் பாலையும் பிரிக்கும் பதார்த்தத்தின் வடிவைக் கொண்டானுய்த்து. (அமலனிடம்) ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷமாகவு முபகரித்த சுத்தியு மொருசுத்தியே! சிலரபேக்ஷிக்க வன்றிக்கே தன் பேறுக உபகரித்தானுய்த்து.

(மின்னித்யாதி) ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷமாக உபகரிக்குமவன் படியுண்டாய்த்து காவேரிக்கும், புகரையுடைத்தாய் உள்ளு மண்பற்

றன்றிக்கே யிருக்கும் நவரத்நங்களும். புறம்பே புகரூட்டி உள்ளு மண்பற்றுயிருக்கை யன்றிக்கே எங்குமொக்க ஒளியாயிருக்கும். ஜ்ஞாதாவும் ஜ்ஞாநமும் போலே இரண்டும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிறே இருப்பது. வெய்க ளுதிர்க்கிற முத்தையும், சாமரத்தையும், பொன்னையும், பொன்னி, கொணர்ந்தலைக்கும் - "இவற்றைக் கொள்ளு, கொள்ளு" என்று கொடுவந்து தள்ளாநிற்கும். ... ... (கூ)

அ௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துன்னியித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-*இறையான்கையில் நிறையாத முண்டம் நிறைத்தான்" என்று குருபாதகவிமோசநத்தைப் பண்ணினபடி சொன்னர்; இதில் - அவனுக்குங் கூட ஜநகனாய் பஹு (ப³ஹு) முகமான ஈஶ்வராபிமாநியா யிருக்குமவனுக்குக் கண்கொடுத்தாப்போலே வேதப்ரதாநம் பண்ணினமையை அருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

தேவஸஜாதீயனுய் வந்து மறையைக் கொடுக்கலாகாதோ; அன்னமாவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறுர் (ஆசார்யேத்யாதி); (க)"ஈஶ்வரோஹம்" என்றிருப்பாரில் தலைவனுகையாலே ஆசார்யோபஸத்திப்ரகாரங்களைப்பண்ணு னென்று கருதி, இப்படிப்பட்டவனுக்கு முபதேசிக்க வேணுமென்று, திர்யக்காலுல் அதிகாரிக் கொழியச்சொல்லலாகா தென்கிற நியமமில்லாமையாலே அப்படியா யுபதேசித்தானென்று கருத்து. இப்படி தாழ்ந்தாகிலு மிவ னுபதேசித்த விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (ஸாரதி யித்யாதி). திர்யக்காகவேண்டிலுல், வேதோத்த(த்³)ரணம் பண்ணின மத்ஸ்யமான வேஷத்தாலே கொடுக்கலாகாதோ, ஹம்ஸமாக வேணுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறுர் (அஸுரரித்யாதி). இத்தால்-அஸுரர்கள் கையி லகப்பட்டு விஸ்வராதிகளாலே கெட்டு அர்த்தாந்தர ப்ரமகங்களானவற்றை, க்ஷீரநீர விபாகம் பண்ணுமாபோலே யதாவஸ்த்திதமாகவிபஜித்துக் கொடுத்தானென்றதாய்த்து. வேதரூப சப்தராசியை அபஹரிக்கை யாவதென்? அத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கையாவதென்னென்னில்; வேதாபிமாநி தேவதையை அபஹரிக்க, அவ்வழியாலே இவனுக்கு வேதம் மறக்க, அஸுரரில் ஸஹவாஸத்தாலே வேதபுருஷன் ப்ரஸந்நனன்றிக்கே யிருக்க, அவர்கள் பலாத்காரத்தாலே சில அப்யஸிக்க, அது உருமாய, இவன் அவ்வஸுரரை ஸம்ஹரித்து, வேதாபிமாநி புருஷனைக்கொடுத்து, யதாவஸ்த்திதமாக வேதாநுபூர்வியு முண்டாக்கிக் கொடுத்தானென்னத் தட்டில்லை யிறே. அமலத்வத்துக்கு ஹேத்வந்தர மருளிச்செய்கிறுர் (சிலரித்யாதி). ப்ரஹ்மா தானும் ஆசார்யோபஸத்தி பண்ணுதே திர்யக்கென்றெண்ணி யிருக்கவும் உபகரித்தானென்று கருத்து. (கூ)

(க) கீதை-க௬-க௪.

மூ.—கற்றுமறித்துக் காளியன்றன் சென்னிநடுங்க நடம்பயின்ற
பொற்றாமரையாள் தன் கேள்வன் புள்ளம் பூதங்குடிதன்மேல்
கற்றார்பரவும் மங்கையர்கோன் காரார்புயற்கைக் கலிகன்றி
சொற்றானீரைந்திவைபாடச் சோர நில்லா துயர்தானே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

—ooOoo—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆ	பசுக்கள்போலே வளர்த்தியையுடைய	பரவும்	ஸ்தோத்ரம்பண்ணப்பட்டவராய்
கன்று	கன்றுகளை [னும்)	மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு
மறித்து	வளைத்து (மேய்த்தவ	கோன்	நிர்வாஹகராய்,
காளியன்தன்	காளியனுடைய	கார் ஆர்	கருமைநிறைந்த
சென்னி	சிரஸ்ஸானது	புயல்	மேகம்போன்ற
நடுங்க	குலுங்கும்படியாக	கை	ஔதார்யத்தையுடையரான
நடம்	நர்த்தநத்தை	கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய
பயின்ற	செய்தவனுமாய்,	இவை	இந்த
பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான	ஈரைந்து	பத்தான
தாமரையாள் தன்	தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாக வுடைய பெரியபிராட்டியார்க்கு	சொல்தான்	பாசுரங்களை
கேள்வன்	வல்லபனான ஸர்வேஶ்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற	பாட	அப்யஸிக்கவே
புள்ளம்பூதங்குடிதன்மேல்	புள்ளம்பூதங்குடியென்னும் திவ்யதேச விஷயமாக,	சோர	ஆத்மாவை நரகாதிகளில் விழப்பண்ணுமதாய்
கற்றார்	பாகவத வைபவமறிந்து கற்க வல்லவர்களாலே	துயர்	துக்கப்ரதமான பாடமானது
		நில்லா	நில்லாது. (கO

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கற்றுமறித்து) பசுமேய்க்கை நித்ய ஸூரிகளுக்கு ஓலக்கங் கொடுத்தவோபாதியாய், கன்றுகளை மேய்க்கிற விடத்திலே, * நல்லதோர் பொய்கை காளியனாலே தூஷிதமாய்க் கிடக்க, "அவனை அங்கு நின்றுமோட்டவேணும்" என்று அவன் தலை நடுங்கும்படி கூத்துக்களை யாடின. (பொற்றாமரையாள் தன்

கேள்வன்) தன்னைப்பாராதே யாய்த்து அழிவுக்கிட்டது. ஶ்ரிய:பதி யான தன் ஸௌகுமார்யத்துக்குச் சேராதிறே இஸ்ஸாஹஸம். (கற்று ரித்யாதி) (க) "ராமோ ராமோ ராம: - ராமோ ராமோ ராம:" என்கிற படியே - இரண்டக்ஷரம் பிணைக்கவல்லா ரெங்குமுண்டு, ஆழ்வாரு மொருவரே! என்னுகிற்கு மக்தனையாய்த்து. (காரார்த்யாதி) நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே யாய்த்துக் கொடையிருப்பது. இத் திருமொழியை உபகரித்தவரிறே. (சொற்றுணீரைந் தீவைபாட)இது க்கு மேற்பட்டதில்லை யிறே ரஸ்யதைக்கு. (சோரமில்லா துயர்தானே) இவ்வாத்ம வஸ்துவைச் சோரக்கொடுக்கும் வினை நில்லாது. (கO)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கற்று வித்யாதி). வளர்த்தியாலே ஆக்களை ன்னும்படியான கன்றுகளை யென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்து, இப்படி விசேஷித்தத்தாலே ஸௌசீல்யம் தோற்றிற்றென் றருளிச்செய்கிறார் (பசு வித்யாதி). விவரணம் (ஶ்ரிய: பதி இத்யாதி). பரவுகை-ஸ்துதிக்கையாய், அத்தாலே - கற்றிருக்கை அர்த்தஸித்தமன்றோ, "கற்றார்" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ராம இத்யாதி). பகவத்விஷயத்தி லிரண்டெழுத்தாகிலும் கூட்டாதாரில்லை, அதுவன்று கற்பது, பாகவத வைபவமறிந்து தத்விஷயத்திலே இரண்டெழுத்துக் கூட்டப்பெற்றாருண்டாகில் அவர்களிறே கற்றாரென்னத் தக்கவரென்றுகருத்து. "பாட" என்ற பதவாஸனை (இதுக்கித்யாதி). ... ... (கO)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் முதல்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி

தாந்தம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.— "வெள்ளியார்வணங்க விரைந்தருள் செய்வான்" என்றார் - கீழ்த்திருமொழியில்; "பிறராஶ்ரயிக்க விரைந்தருள்செய்வான்,

(க) ரா-யு-கஙக-கOச.

என்று இதொரு பழங்கதை சொல்லவேணுமோ, தானே வந்து என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து விரைந்தருள் செய்தவனன்றோ" என்று அவன்படிகளை அநுஸந்தித்து, இப்படிப்பட்டவன்றான் திருக்கூடலூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானான், அவனாகிறான்- ஸர்வாதிகனாயிருந்து வைத்துத் தன்மேன்மைபாராதே ஆஸ்ரிதர்க்காகத் தாழநின்று கார்யம் செய்யும் ஸ்வபாவன், அவன் வர்த்திக்கிற தேசந்தான்- நிரதிசயபோக்யம் என்று, அத்தைப்பேசி யநுபவிக்கிறார். ... ... *

அரு.—தாந்தம்பெருமையின் ப்ரவேசம்.— (கீழ்த்திருமொழியில்) என்றது- *அறிவதரியானுக்குக் கீழ்த்திருமொழியிலே என்றபடி. (அவன் படிகளை யநுஸந்தித்து) என்றது-"அறிவதரியான்"-ஸ்வயத்நபரர்க்கு துஷ்ப்ராபன், "என்னை யாளுடையான்" - எனக்குத் தன் ஸ்வாமித்வத்தை நிர்ஹேதுகமாகக் காட்டினவன் என்று, இப்புடைகளிலே * புள்ளம்பூதங்குடியோனிடத்திலே அநுஸந்தித்தென்றபடி. முதற்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அவனாகிறா னித்யாதி). ... ... (*)

மூ.—தாந்தம் பெருமை யறியார் தூது
வேந்தர்க்காய வேந்தரூர் போல்
காந்தள் விரல் மென்கலை நன்மடவார்
கூந்தல்கமழும் கூடலூரே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாம்	ஸர்வஜ்ஞரான தாமும் [யை	விரல்	விரல்களையுடையராய்
தம்பெருமை	தம்முடைய மேன்மை	மெல்	ம்ருதுவான
அறியார்	அறியாதவராய்	கலை	வஸ்த்ரங்களை அணிந்தவராய்
வேந்தர்க்கு	பாண்டவர்களுக்காக	நல்	விலக்ஷணர்களான
தூதாய	தூதுபோனவருமாய்	மடவார்	ஸ்த்ரீகளுடைய
வேந்தர்	ராஜாதி ராஜனுமான க்ருஷ்ணனுடைய	கூந்தல்	குழல்களானவை
ஊர்	திவ்யதேசமானது,	கமழும்	பரிமளியாநின்றுள்ள
காந்தள்	காந்தள் புஷ்பம்போலே யிராநின்ற	கூடலூர்	கூடலூரென்னும் திவ்ய தேசமாம். (௧)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தாம்) ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞரா யிருந்தாரேயாகிலும். (௧) "యస్సర్వజ్ఞస్సర్వవిత్ - யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" (௨) "పరాస్య శక్తిర్వివిధైవ శ్రూయతే స్వాభావికీ జ్ఞాన బల క్రియా చ - பராஸ்யசக்திர் விவி

---

(௧) முண்டகோப-௧௧. (௨) ஶ்வேதாஶ்வ-௬.

தைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பலக்ரியாச" என்று ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளோதாநின்றனவே யாகிலும். (தம்பெருமையறியார்) ஆஶ்ரிதரா யிருப்பார் தம்மையநுபவித்து, "ஆஶ்ரிதர்க்காகத் தாழநிற்கிற இதுவுமொரு நீர்மையே!" என்று ஆழங்கால் படுபடுதொழிய, தம்மாலறியப் போகாது. (தூதித்யாதி) (க) "இன்னார் தூதனென நின்றான்" என்றும், (உ) "நாடுடைமன்னர்க்குத் தூதுசெல்நம்பி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - பிறர்க்காகத்தன்னைத் தாழவிட்டுத் தூதுபோகாநிற்குமாய்த்து. எத்தனையேனும் தாழ்ந்தாரும், பிறர்க்காகத் தாங்கள் தூதுபோக இசையார்களிறே; அங்ஙனன்றியே, இவனறிவித்துத் திரிகிற ராஜாக்களுக்காகத் தூதுபோகாநிற்குமாய்த்து. (வேந்தரூர்போல்) இவனிப்படியே தன்னைத் தாழவிட்டாலும் இவனைத் தாழநினைத்திருப்பாரைக் கிடையாதே!; ராஜாதிராஜன் என்கிற பெருமையாலும் மிக்குத்தோன்றுகிறது.

(காந்தளித்யாதி) செங்காந்தள்போலே யிருந்துள்ள விரலையுடையருமாய், ம்ருதுவான பரியட்டத்தையு முடையராய், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் விலக்ஷணைகளான ஸ்த்ரீகளுடைய, (கூந்தல்கமழும்கூடலூரே) (ங) "ஸர்வகந்த: - ஸர்வகந்த:" என்கிறவஸ்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமாயிருக்கச்செய்தேயும், அத்தையமுக்கி, இவர்களுடைய குழலில் பரிமளமே விஞ்சிவாராநிற்குமாய்த்து. ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (தாமித்யாதி) "தம்பெருமை யறியார்" என்னவமைந்திருக்க, "தாம்" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வத இத்யாதி). ப்ரமாண கதநபூர்வகம் விவரணம் (யஸ்ஸர்வேத்யாதி). ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனவ னறியாவிட்டால் அவனுக்குப் பெருமை யுண்டென்று மிது அறிவார்தானாரென்ன வருளிச்செய்கிறார் .(ஆஶ்ரித ரித்யாதி); *மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவர் அவன் பெருமையைக் கரைகண்டு, ஸௌலப்யத்தைக் கரைகாண மாட்டாதே (ச) "எத்திறம்!" என்று மோஹிக்கையாலே, அவன் பெருமை யறிவாருண்டென்று கருத்து. (அங்ஙனன்றியே) என்றது - தாழ்மையில்லாத மாத்ரமன்றியே என்றபடி. (இவனறிவித்து) என்றது - "இவன் ஸர்வாதிகன்" என்று ருஷிகள் வாக்யங்களாலும் அதி மாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலும் அறிந்து லோகத்தார்க் கறிவித்துத் திரிகிற என்றபடி. அன்றிக்கே, தானே இவர்களுக்கு சதுர்ப்புஜத்வாதிகளாலே பரத்வத்தை யறிவிக்க அறிந்து திரிகிற வென்னுதல். இரண்டர்த்

(க) உ-உ-ங. (உ) தி-வாய்-சா-சா-ச.
(ங) சாந்தோ-ங-கச. (ச) தி-வாய்-க-ங-க.

தந்தாலும் - தன் பெருமையறிந்தவர்க்கே தாழ்மை செய்தானென்றதாய்த்து. தூதுபோவானை "தூதன்" என்னாதே, "வேந்தர்" என்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவனைப்படி யித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—செறுந் திண் டிமிலேறுடைய பின்னை
பெறுந்தண் கோலம் பெற்றாரூர்போல்
நறுந்தண்டீன் தேனுண்ட வண்டு
குறிஞ்சி பாடும் கூடலூரே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செறும்	மேல்விழாநிற்பனவாய்	பெற்றார்	லபித்தவரான க்ருஷ்ணனுடைய
திண்	பலிஷ்டங்களான	ஊர்	திவ்யதேசமானது,
திமில்	முசுப்புக்களையுடைய	நறு	பரிமளமுடைத்தாய்
ஏறு	ருஷபங்களை [ளான	தண்	குளிர்ந்தும்
உடைய	பந்தயமாக வுடைய	தீன்	போக்யமுமான
பின்னை	நப்பின்னைப்பிராட்டியினுடைய	தேன்	மதுவை
பெறும்	அவளை பெறத்தகுந்ததாய் [படியான	உண்ட	பாநம்பண்ணுகின்ற
தண்	கண்டார்கண்குளிரும்	வண்டு	வண்டுகளானவை
கோலம்	அழகை	குறிஞ்சி	குறிஞ்சியென்னும் காநத்தை
		பாடும்	பாடாநின்ற
			கூடலூர். (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (செறும்) எதிரிகள்மேலே செறாநிற்பனவாய், திண்ணியதான கருத்துக்களையுடைய ருஷபங்களுடைய (பின்னைபெறுந்தண்கோலம் பெற்றாரூர்போல்) நப்பின்னைப்பிராட்டி ஒருத்திக்குமேயாய் - வேறோராஸ்ரயத்தில் கிடவாதபடியான, அழகை லபித்துப் பெரும்பேறு பெற்றனாய் அவன் வர்த்திக்கிற தேசம் போலே;

நறுவிதாய்க் குளிர்ந்து இனிதாயிருந்துள்ள தேனைப் பாநம்பண்ணின வண்டுகள், உள்ளுப்புக்க த்ரவ்யம் இருந்தவிடத்திலிருக்கவொட்டாமையாலே, காலநியதி பாராதே எப்போதுமொக்க குறிஞ்சி என்கிற பண்ணைப்பாடா நிற்குமாய்த்து. ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (செறுமித்யாதி) *தாம் தம்பெருமை அறியாமைக்குத் தூதுபோன வளவன்றியே, ஓரிடைச்சிக்காகத் தன்னைப் பேணாதே கருமாரி பாயத்துடங்கினானென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(செறாநிற்பனவாய்) என்றது - கிட்டாநிற்பனவாய் என்றாய், மேல் விழாநிற்பனவாய் என்றபடி. "திமில்" என்றதினர்த்தம் (கருத்துக்களை)

என்றது. உடையவென்றது - சிதிலமாக வென்னுதல்; சுஷ்கமாக வுடைய வென்னுதல். நப்பின்னையே பெறத்தக்கதாய், தண் - குளிர்ந்த, கண்குளிரப் பார்க்கத்தக்கதான, நப்பின்னையின் கோலத்தைப் பெற்றவரென்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (நப்பின்னை யித்யாதி). கீழ்வாக்ய விவரணம் (வெறித்யாதி).

"தின்" என்றதினர்த்தம் (இனிதாய்) என்றது. ... ... (உ)

மூ.—பிள்ளை யுருவாய்த் தயிருண்டடியே
னுள்ளம் புகுந்த வொருவரூர்போல்
கள்ள நாரை வயலுள் கயல்மீன்
கொள்ளை கொள்ளும் கூடலூரே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பிள்ளையுருவாய்	பாலனுடையவடிவையுடையராய்க் கொண்டு	ஊர்	தேசமானது,
தயிர்	தயிரை	கள்ளம்	வஞ்சகமான
உண்டு	அமுதுசெய்து	நாரை	நாரையென்னும் பக்ஷியானது
அடியேன்	தாஸபூதனான என்னுடைய	வயலுள்	கழனிகளிலே
உள்ளம்	ஹ்ருதயத்திலே	கயல்மீன்	கயலென்னும் மத்ஸ்யங்களை
புகுந்த	ப்ரவேசித்த	கொள்ளை	அபஹரியாநின்ற
ஒருவர்	அத்விதீயரான க்ருஷ்ணன் வர்த்திக்கிற	கொள்ளும் கூடலூர்.	(௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (பிள்ளையுருவாய்த் தயிருண்டு) ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்து வைத்து வெண்ணெயமுதுசெய்யப் பார்த்தால் இசைவாரில்லை; அதுக்காக, பிள்ளைவடிவுகொண்டு தயிரமுதுசெய்து, இப்படி ஆஸ்ரித ஸ்பர்சமுடைய த்ரவ்யத்தாலல்லது செல்லாத நீர்மையைக் காட்டி அநந்யார்ஹனாக்கி, விலக்காததோரவகாசம் பெற்றவாறே ஹ்ருதயத்திலேவந்து அவன் வர்த்திக்கிற தேசம்போலே.

(கள்ளமித்யாதி) அங்குத்தை நாரைகளானவை; காலிலே மத்ஸ்யங்கள் குத்தாநிற்கச்செய்தேயும், அவற்றிலோரபேக்ஷை யில்லாதாப்போலே-அநாதரித்திருந்து, தான்கணிசித்த ஆமிஷம்வந்து கிட்டினவாறே மேல்விழுந்து கொள்ளைகொள்ளுமாய்த்து. யசோதைப்பிராட்டி தயிரையும் வெண்ணெயையும் சேமிக்கும்போது (க) * ஓராதவன்

(க) சிறிய திருமடல்-௩௨.

போலுறங்கி, அவள் பேரங்ன்றவாறே தான்கண்டபடி கொள்ளைகொள்ளுமாபோலே யாய்த்து இவற்றின் ஸ்வபாவமும். அவன் நகரக்ஷாபத்தை விளக்குமாபோலே யாய்த்து இவையும். ... ... (ங)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (பிள்ளையித்யாதி) *தாங் தம்பெருமை யறியாமைக்கு நீளாதேவியான நப்பின்னைக்காகத் தன்னைப் பேணுமையே யன்றிக்கே, ஒரு சிறுப்பிள்ளையாய் கள்ளத்தனத்காலே தயிருண்டு என்னுள்ளம் புகுந்தானென்கிருரென்று ஸங்கதி.

(இசைவாரில்லை) ப்ராப்த சேஷியென்று ஸம்மதிப்பா ரொருவருமில்லை யென்கை.

நாரையின் கள்ளத்தனத்தை விவரிக்கிருர் (அங்குத்தை யித்யாதி). நாராயணன் படியாய்த்து நாரைகளின்படியு மென்கிருர் (யசோதை யித்யாதி). (ஓராதவன் போல்) அறியாதவன்போ லென்கை.... (ங)

மூ.—கூற்றே ருருவில் குறளாய் நிலநீ
ரேற்ரு னெந்தை பெருமானூர்போல்
சேற்றே ருழவர் கோதைப் போதூண்
கோற்றேன் முரலும் கூடலூரே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கூறு	சொல்லுகைக்கு(கொண்டாடுகைக்கு)	ஏர்	ஏர்கட்டி உழவல்ல
ஏர்	தகுதியான	உழவர்	கர்ஷகருடைய [ரான
உருவில்	வடிவையுடைய	கோதை	மயிர்முடியிலே வைக்கப்பட்ட
குறளாய்	வாமநனுய்க்கொண்டு	போது	புஷ்பங்களிலேயுள்ள தேனை
நிலம்	பூமியை	ஊண்	உண்ணுநிற்பதாய்
நீரேற்ருன்	தாநம்வாங்கினவனுய்	கோல்	சோலைகளிலே வாஸம் பண்ணுநின்ற
எந்தை	எனக்கு ஸ்வாமியாய்	தேன்	வண்டுகளானவை
பெருமான்	என் குலநாதனுனக்ருஷ்ணனுடைய	முரலும்	பாடாநின்ற
ஊர்	ஊரானது,	கூடலூர்.	(ச)
சேறு	சேறுகளிலே		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (கூற்றேரித்யாதி) "மமேதம்" என்னுமபேக்ஷையுடைய வாமநவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து என்னுதல்; அன்றியே, கண்டாரடங்கலும் "இதொருகுறள் வடிவிருக்கும் படியே!" என்று கூறப்பட்ட வடிவையுடையனு யென்னுதல். தன்னதல்லாததொன்று பெற்ருப்போலேயிருக்க, பூமிப்பரப்படைய நீரே

ற்று அச்செயலாலே என்னை எழுதிக்கொண்ட என்குலநாதனானவன் வர்த்திக்கிற தேசம்போலேயிருந்தது.

(சேற்றேரித்யாதி) மிக்க சேறுகளிலே ஏரை நடத்தவல்லராயிருந்துள்ள உழவருடைய மயிர்முடியில் வைத்தமாலையில் பூக்களிலே யுண்டான மதுவைப் பாநம்பண்ணின வண்டுகளானவை, மரத்திலே நின்றலர்ந்த போதைச்செவ்வியிலே மதுபாநம் பண்ணினதிற்காட்டிலும், இவர்கள் குழலிற்போதைச் செவ்வியிலே மதுபாநம்பண்ணி ஆனந்தி வையாநிற்கும். (கோல்தேன்) சோலையிலே படிந்த வண்டென்றபடி. ... ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (கூற்றேரித்யாதி). பிள்ளையாய் கள்ளத்தனத்தால் தயிருண்டு அடியேனுள்ளம் புகுந்ததிலும், தன்னை இரப்பாளனுக்கினத்தாலே தம்பெருமை யறியாரென்னுமது ஸ்பஷ்டமாக அறியலாமென்கிருரென்று ஸங்கதி.

கூறுகைக்கு-"தேஹி (देहि)" என்று கேட்கைக்கு, ஏர் - தகுதியான, உரு - ப்ரஹ்மசாரி வேஷத்தையுடைய, குறளாய் என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிருர் (மமேத மித்யாதி). ... (ச)

மூ.—தொண்டர் பரவச்சுடர் சென்றணவ
அண்டத்தமரு மடிகளூர்போல்
வண்டலலையுள் கெண்டை மிளிரக்
கொண்ட லதிரும் கூடலூரே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டர்	ஆஸ்ரிதரானவர்கள்	வண்டல்	வண்டல்கள் பாய்ந்திருப்பதாய்
பரவ	ஸ்தோத்ரம் பண்ணுநிற்க,	அலையுள்	அலைகளையுடைத்தான நீர்நிலங்களிலே
சுடர்	ஸூர்ய மண்டலத்தை (திருமேனியானது)	கெண்டை	கெண்டைமத்ஸ்யங்களானவை
சென்று	கிட்டி	மிளிர	(தன்னொளியாலே) மின்னுநிற்க (அதைக் கண்டு)
அணவ	ஸ்பர்சிக்கும்படியாக	கொண்டல்	மேகங்களானவை
அண்டத்து	ஆகாசமெல்லாம்	அதிரும்	கர்ஜநம்பண்ணுகின்ற
அமரும்	வ்யாபித்திருக்கிற	கூடலூர்,	(ரு)
அடிகள்	ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுடைய		
ஊர்	ஊரானது;		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (தொண்டரித்யாதி) (க) "ஸ்ஜீவ்ஸ்ரா ஸ - ஸங்க்கைஸ்ஸராணும்" என்கிறபடியே ஆச்ரிதரானவர்கள் திரண்டேத்த, திருமேனியில் ஏகதேசமானது ஆதித்யபதத்தளவிலே சென்று ஸ்பர்சிக்க, ஆகாசாவகாசமுள்ள இடமடையத் தன்திருமேனியாலே பாரித்த ஸ்வாமிகள் வர்த்திக்கிற ஊர்போலே. (அண்டத்தமரும்) அண்டபித்தியிலே செல்ல வளர்ந்த வென்னுதல்.

(வண்டலித்யாதி) வண்டலலைமிக்கிருந்துள்ள நீர் நிலங்களிலே கெண்டையானது செருக்காலே மிளிர, (கொண்டலதிரும் கூடலூரே) உடம்பில் புகரைக்கண்ட மேகமானது தன்னுடம்பின் மின்னாகக் கொண்டு, அதுக்கநந்தரமான முழக்கத்தை முழங்காநிற்குமாய்த்து. நீர் விழுகிறபோது இங்கே கண்டு, கார்யகாலத்திலே அங்கே கண்ட ஸ்ரீவாமநனைப்போலே யாய்த்து இசையும். ... ... (ரு)

அ௫. — அஞ்சாம்பாட்டு. (தொண்டரித்யாதி) கையில் நீர்விழுந்த உடனே, அப்பனைப்போலே, கார்யம்பெற்ற ஸந்தோஷாதிசயத்தாலே ஆகாசத்தை எட்டினதும் - தம் பெருமையைத் தாமறியாமைக்கு ஸூசகமென்று விவக்ஷித்து, த்ரிவிக்ரமன்படியையு மநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி. ஏகரூபனாயிருப்பான் இத்தனை யுகந்து பெருக்கையும் பெருமை யறியாமைக்குடலிறே.

"சுடரை" திருமேனி. சென்றணவ என்றத்யாஹாரம் திருவுள்ளம் பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (திருமேனியி லித்யாதி). (பாரித்த)-வ்யாபித்த.

வண்டலிட்டிருக்கிற, அலையுள் - ப்ரசுரமாக அலைகளையுடைய, நீர் நிலத்தி லென் றருளிச்செய்கிறார். (வண்டலித்யாதி). ... ... (ரு)

மூ.—தக்கன்வேள்வித் தகர்த்ததலைவன்
துக்கந்துடைத்த துணைவரூர்போல்
எக்கலிடு நுண்மணல்மேலெங்கும்
கொக்கின் பழம் வீழ் கூடலூரே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தக்கன்	தக்ஷ ப்ரஜாபதியினு[டைய]	தலைவன்	தன்னை ப்ரதாநனாக
வேள்வி	யாகத்தை		அபிமாநித்திருக்கி
தகர்த்த	அழித்தவனாய்,		ற ருத்ரனுடைய

(க) விஷ்ணுதத்வம்,

துக்கம்	துக்கத்தை	எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்
துடைத்த	போக்கின	கொக்கின் ப	மாம்பழங்களானவை
துணைவர்	ஆபத்ஸகனான க்ருஷ்ணன் வர்த்திக்கிற	ழம்	
ஊர்	தேசமானது, [ற	வீழ்	விழாநின்ற
எக்கல் இடு	வண்டல் ஓடியிருக்கி		கூடலூர். (௬)
நுண் மணல் மேல்	சிறு மணற்களின்மேலே		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தக்கனித்யாதி) "தக்ஷோऽஸ்மத்³ஸ்ய-தக்ஷாத்வர த்⁴வம்ஸன்" என்னக்கடவதிறே ருத்ரனை; "எல்லாரையும் நிழாக்கித்தானே மேலாகவேணும்" என்று அபிமானித்திருக்கிறவனுடைய துக்கத்தைப் போக்கின ஆபத்ஸகனானவன் வர்த்திக்கிற ஊர்போலே யிருந்தது.

(எக்கலித்யாதி) வண்டலிட்ட நுண்ணிய மணல்களிலே மாம்பழங்கள் விழுந்து சேரக்கிடக்கிறபோது, பழுக்கைக்குச் சேரப்பதித்து வைத்தாப்போலே யிருந்ததாய்த்து. ... ... (௬)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (தக்கனித்யாதி) தம் பெருமையறியாதே இந்த்ரனுக்காக இரப்பாளனாய் அது பெற்றுத் திருவுடம்பு பூரித்த ஸ்வவன்றிக்கே, யஜ்ஞ விக்க்கரனாய் "எனக் கெதிரில்லை" என்றிருந்து தம்மையும் நிர்ஜிதராம்படி பண்ணினவன் சாபம் தீர்த்ததும் ஒரு பெருமை யறியாமைக் குடலென்று அத்தை அநுஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதி.

அவன் தன்னை "தலைவன்" என்றெண்ணி யிருக்கவும், அவனுக்குத் தலைவனான தன் பெருமை பாராதே அவன் துக்கமே பார்த்தென்கை. இத்தால் - இச்சேதந ரெத்தனை துர்மாநிகளாகிலும் தன்னீஸ்வரத்வப் பிடாரலே நிக்ரஹிக்கமாட்டாதே, இவர்க ளாபத்தே செப்பேடாக உதவுகைக்கு இவனைப்போலில்லை என்றதாய்த்து.

"எக்கலிடு நுண்மணல்" என்று விசேஷிக்கையாலே - சில கொக்கின் பழங்கள் விழ, மேல் எக்கலிட, மீளவும் விழவும் அதின்மேல் எக்கலிட, [ங்கனிருப்பது தோற்றுகையாலே அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (பழுக் கைக்கித்யாதி). ... ... (௬)

மூ.—கருந்தண்கடலும் மலையு முலகும்
அருந்து மடிக ளமருமூர்போல்
பெருந்தண் முல்லைப் பிள்ளை யோடிக்
குருந்தம் தழுவும் கூடலூரே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கரு	நீலவர்ணமாய்	ஊர்	ஊரானது,
தண்	குளிர்ந்திருந்துள்ள	பெரு	பெருத்தும்
கடலும்	ஸமுத்ரங்களையும்	தண்	குளிர்ந்துமிருக்கிற
மலையும்	பர்வதங்களையும்	முல்லைப்பிள்	முல்லைக் கொடியான
உலகும்	(மற்றுமுள்ள)லோகங்	ளை	து [த்து
	களையும்	ஓடி	எங்குமொக்க வ்யாபி
அருந்தும்	அமுதுசெய்யாநின்ற	குருந்தம்	குருந்தமரத்தை
அடிகள்	ஸ்வாமியான ஸர்வே	தழுவும்	மூடும்படியாக ஸம்ஸ்
	ஸ்வரன் [நின்ற		லேஷித்திருக்கிற
அமரும்	நித்யவாஸம் பண்ணு	கூடலூர்.	(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கருந்தண்) கறுத்து ஸ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள கடலும், பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே நிற்கிற பர்வதங்களும், மற்றுமுண்டான லோகங்களும், இவற்றை யடையக் கட்டளை குலையாதபடி புஜித்த ஸ்வாமியானவன், இன்னுமிங்ஙனொத்த ஆபத்துக்களைப்போக்கி ரக்ஷிப்பதாகப் பொருந்தி வர்த்திக்கிற தேசம்போலே யிருந்தது.

(பெருந்தணித்யாதி) பெருத்து ஸ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள முல்லைக்கொடியானது ஓடி குருந்தை மூட்டாக்கிடப் பட்டாநின்றுள்ள.

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கருமித்யாதி) ஒரு துரபிமாநியான ருத்ரன் துக்கத்தைப் போக்கினவளவன்றிக்கே, மண்ணும் கல்லுமான லோகத்தை எல்லாம் தன்வயிற்றிலே வைத்துத் தன் ஸௌகுமார்யத்தைப் பாராதே ரக்ஷித்தவனென் றருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"உலகு மருந்துமடிகள்" என்ன வமைந்திருக்க * கடலும் மலையும் சொல்லுவானென்?, கடலுக்குக் கருமையையும் தண்மையையு மிட்டதுக்குத் தானும் கருத்தென்னென்கிற சங்கையிலே; கடல் கலங்காதே இருந்தபடியே யிருக்கும்படியும், மலையானது சலியாதே ஆணியடித்தாப்போலே யிருந்தபடியே வயிற்றிலே வைத்தானென்று தோற்றுகைக்காக என்றும் விவக்ஷித்து, மலைக்குமொரு விசேஷண மிட்டருளுகிறார் (பூமிக்கித்யாதி).

"பிள்ளை" - பெண்பிள்ளையாய், அதுபோன்ற கொடியென்று யருளிச்செய்கிறார் (முல்லைக் கொடியானது) என்று. ... ... (எ)

மூ.—கலைவாழ் பிணையோ டணையும் திருநீர்
மலைவாழெந்தை மருவு மூர்போல்
இலைதாழ் தெங்கின் மேல் நின்றிளநீர்
குலைதாழ் கிடங்கின் கூடலூரே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கலை	ஆண்மானானது	தாழ்	தழைத்திருக்கிற
பிணையோடு	பெண்மானோடு	இலை	இலைகளையுடைய
அணை	சேர்ந்து	தெங்கின்மேல்	தென்னை மரங்களின் மேலே
வாழும்	வாழாநின்ற	நின்று	இருக்கிற [வை
திருநீர்மலை	திருநீர் மலையென்னும் திவ்யதேசத்திலே	இளநீர்குலை	இளநீர்க்குலைகளானை
வாழ்	ஸுகமாக எழுந்தருளியிருக்கிற	தாழ்	(தன்மேல்) தாழ்ந்திருக்கிற
எந்தை	என்ஸ்வாமியானவன்	கிடங்கின்	வெற்றிலைத்தோட்டங்களை யுடைய
மருவும்	பொருந்தி வர்த்திக்கிற		
ஊர்	திவ்யதேசமானது,	கூடலூர்.	(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கலைவாழ்) கலைகளானவை, பிணையோடே. மாறோடே, அணைந்து வாழாநின்றுள்ள திருநீர்மலையைத் தனக்கு வாஸஸ்த்தாநமாகக் கொண்டு வர்த்திக்கிற வென் ஸ்வாமியானவன்; அத்தேசமும் தனக்குண்டாயிருக்க, பொருந்தி வர்த்திக்கிற தேசம் போலே யிருந்தது.

(இலைதாழ்) படர்ந்த இலைகளையுடைத்தான தெங்குகள் கிடங்கின்கரையிலே நிற்கும்; அவற்றிலுண்டான இளநீர்க் குலைகளானவை தாழ்ந்து நிற்கிறபோது, கிடங்கை இளநீராலே நிறைத்து இலையாலே மறைத்துவைத்தாப்போலே யிருக்குமாய்த்து. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) இந்தப்ராக்ருதமான லோகத்தை வயிற்றிலே வைத்து நோக்கினவளவன்றிக்கே, "இவை ஈடுபடுமோ" என்று நிற்பதிருப்பது கிடப்பது நடப்பதாய் திருநீர்மலையி லப்படி கிடந்தான் தன் பெருமை யறியாதே யென்கிறுரென்று ஸங்கதி. (க) "நின்றுவிருந்தான் கிடந்தான் நடந்தாற்கிடம் மாமலையாவது நீர்மலையே" என்னக்கடவதிறே.

புருஷோத்தமனை தான் ஸ்த்ரீப்ராயரான இவர்களோடே ஒரு நீராகக் கலக்கவேணு மென்னு மிதுக்குக் குருகுலவாஸம் பண்ணவேணுமென்று திருநீர்மலையிலே வந்தானென்று தோன்ற, அங்குள்ள திர்யக்குக்களை விசேஷிக்கிறுரென்று உட்கொண்டு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறுர் (அத்தேச மித்யாதி). அங்குப் பலபடியிருந்ததும் போராதே இங்கும் வந்தானே என்று கருத்து.

கிடங்கு - வெற்றிலைக்கொடிக்கால். ... ... (அ)

(க) உ-சு-க.

மூ.—பெருகு காத லடியேனுள்ள
முருகப் புகுந்த வொருவரூர்போல்
அருகு கைதை மலரக் கெண்டை
குருகென் றஞ்சும் கூடலூரே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெருகு	வளராநின்ற [ன	அருகு	ஸமீபத்திலே
காதல்	ஆசையை யுடையனு	கைதை	தாழையானது
அடியேன்	அடியேனுடைய	மலர	புஷ்பியாநிற்க(அதை க்கண்டு)
உள்ளம்	மநஸ்ஸானது	கெண்டை	கெண்டையென்னும் மத்ஸ்யமானது
உருக	கரையும்படியாக	குருகு என்று	நாரைப்பக்ஷியென்று எண்ணி
புகுந்து	ப்ரவேசித்த	அஞ்சும்	பயப்படாநின்ற
ஒருவர்	அத்விதீயனுன ஸர்வேஶ்வரன் வர்த்திக்கிற	கூடலூர்.	(கூ)
ஊர்	திவ்யதேசமானது,		

வ்யா.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (பெருகுகாதல்) நாட்செல்ல நாட்செல்ல ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே பெருகாநின்றுள்ள காதலையுடைய அடியேனுடைய ஹ்ருதயமானது உருகும்படியாகப் புகுந்த அத்விதீயனுனவன் வர்த்திக்கிற தேசம்போலே யிருந்தது.

அருகே தாழையானது மலர, கெண்டைகளானவை அத்தைக் கண்டு குருகென்றஞ்சாநிற்கு மாய்த்து. இரண்டும் நித்யமாயிருக்கச் செய்தே, பயமும் நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்குமாய்த்து. ... (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பெருகித்யாதி) தம்பெருமை பாராதே "அடியேனுள்ளம் புகுந்த வொருவர்" என்றநுஸந்தித்திருந்தார்-மூன்றும் பாட்டில்; அது உயிர்ப்பாட்டாகையாலே அதுவே திருவுள்ளத்திற்கிடந்து, மீளவும் அதிலுண்டான ஈடுபாடுதோன்ற அநுஸந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி.

"அஞ்சாநிற்கும்" என்கிறதென், ஒருகால் கண்டஞ்சினுல் "இது குருகன்று" என்று அஞ்சாதிருக்கவும் கூடுமே யென்னில் (இரண்டு மித்யாதி). குருகுக்கும் கைதைக்குமுள்ள ஸாதர்ம்யாதிசயத்தாலே பயம் மாருதென்று கருத்து.... ... ... (கூ)

மூ.—காவிப்பெரு நீர் வண்ணன் கண்ணன்
மேவித் திகழும் கூடலூர்மேல்

கோவைத்தமிழால் கலியன்சொன்ன
பாவைப்பாடப் பாவம்போமே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காவி	கருநெய்தல்போலவும்	கூடலூர்மேல்	கூடலூரென்னுந்திவ்யதேச விஷயமாக
பெரு	ஸம்ருத்தமான	கோவை	லக்ஷணக்ரமத்தை யுடைத்தான
நீர்	ஜலத்தையுடைய ஸமுத்ரம்போலவும்	தமிழால்	தமிழ்பாஷையினாலே
வண்ணன்	வர்ணத்தை யுடையனான	கலியன்	ஆழ்வார்
கண்ணன்	க்ருஷ்ணனானவன்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
மேவி	பொருந்தி	பாவை	பாசுரங்களை
திகழும்	உஜ்ஜ்வலனாய் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற	பாட	பாடவே
		பாவம்	பாபங்களானவை
		போம்	நசித்துவிடும். (க0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (காவியித்யாதி) காவிபோலேயும் பெருங்கடல்போலேயு மிருந்துள்ள வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளத்தோடே பொருந்தி உஜ்ஜ்வலனாய் வர்த்திக்கிற திருக்கூடலூர் மேல். (கோவைத்தமிழால்) அடைவே, ஆழ்வா ரருளிச்செய்த. (பாவைப்பாடப் பாவம்போமே) "பால்குடிக்க நோவு போம்" என்பாரைப்போலே. ... ... (க0)

பேரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (காவியித்யாதி) காவிபோலே - கருநெய்தல் போலே, "கோவை -" கோக்கையாய், லக்ஷணக்ரமத்திலென்று யருளிச்செய்கிறார் (அடைவே) என்று. "பாட" என்றபதத்தாலே ஸஹிதமான ரஸ்யதையை யுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (பாவித்யாதி). ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் இரண்டாம்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து மூன்றாந் திருமொழி

வென்றிமா மழு ப்ரவேசம்.

வ்யா. — "அடியேனுள்ள முருகப்புகுந்த வொருவரூர்போல்" என்று தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்த உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டரானார் - கீழ்த்திருமொழியிலே; அவ்விருப்புத் தான் பேறாய்த்தோற்றுவது - திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப்பண்ணி வர்த்திக்கப் பெறிலிறே; அது பெருமையாலே, க்லேசத்துக்குடலாய்த் தோற்றிற்று; - முதலிலே செய்யாதொழிந்திருந்ததல்ல, குறைவறச்செய்த தல்ல; ஒருவாசி செய்தருளப் பார்த்தால் அது முடியச்செய்து தலைக்கட்ட வேண்டாவோ, ஆனபின்பு, த்வத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்கி தேவர் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்தை நான் பெறுவேணும்படி என் பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி யருளவேணு மென்கிறார். ... ... (*)

அரு.—வென்றிமாமழுவின் ப்ரவேசம்.—(அது பெருமையாலே) திருக்கூடலூரில் அது பெருமையாலே யென்கை. க்லேசத்துக்கு உடலாவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (முதலிலே யித்யாதி). (வாசி)நாட்டாரில் வாசி. (வேண்டாவோ) என்ற வநந்தரம், "என்றெண்ணிக் கூடலூரில் பெறுவிட்டால் திருவெள்ளறையில் பெறலாம்" என்று கூட்டுவது. (*)

மூ.—

வென்றி மாமழுவேந்தி முன் மண்மிசைமன்னரை மூவெழுகால் [யே
கொன்ற தேவ நின் குரைகழல் தொழுவதோர்வகையெனக் கருள்புரி
மன்றில்மாம்பொழில்நுழைதந்து மல்லிகைமௌவலின்போதலர்த்தித்
தென்றல்மாமணம் கமழ்தரவரு திருவெள்ளறை நின்றானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தென்றல்	தென்றல்காற்றானது	நுழைதந்து	ப்ரவேசித்தும்
மன்றில்	இடை வெளிகளிலே யுள்ள [லே	மல்லிகை	மல்லிகையி னுடையவும்
மாம்பொழில்	மாந் தோட்டங்களி	மௌவலின்	முல்லைகளுடையவும்

போது	புஷ்பங்களை	மழு	பரசுவென்னும் ஆயுதத்தை
அலர்த்தி	விகஸிப்பித்தும்	ஏந்தி	தரித்து
மா	அதிசயித்திருக்கிற	மண்மிசை	பூலோகத்திலுள்ள
மணம்	பரிமளத்தை	மன்னரை	ராஜாக்களை
கமழ்தர	லோகத்தில் பரிமளிப்பிக்கைக்காக	மூவெழுகால்	இருபத்தோரு தலைமுறை
வரு	வந்துலாவாநின்ற	கொன்ற	கொன்ற
திருவெள்ளறை	திருவெள்ளறை என்னும் திவ்யதேசத்திலே	தேவ	தேவனே!
நின்றானே	எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்வாமியே!	நின்	உன்னுடைய
முன்	பூர்வகாலத்திலே,	குரை	சப்தியாநின்ற
வென்றி	ஜயப்ரதமாய்	கழல்	திருவடிகளை
மா	பெரிதான	தொழுவது	ஆச்ரயிக்கும்படியாக
		ஓர்வகை	ஒரு ப்ரகாரத்தை
		எனக்கு	எனக்கு
		அருள்புரி	க்ருபைபண்ணாய். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) பூமிக்கு ராஜாக்களால் வந்த நலிவைப்போக்கி ரக்ஷித்த அருமை வேணுமோ என்னுடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கி என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்கென்கிறார். (முன்)நீதான் விரோதியைப்போக்கப் புக்கது இன்றோ. (வென்றியித்யாதி) ஆரேனும் கையிலே கொடுக்கிலும் வெற்றியைப் பண்ணிக்கொடுக்கக்கடவதாய், எதிரிக ளளவல்லாதபடியான பெருமையை யுடைத்தாயிருக்கிற மழுவை, அழகுக்குத் தரிப்பாரைப்போலே தரித்து, முன்பொருநாள், பூமியில் ராஜாக்களை இருபத்தொருபடிகால் வாரியறுத்துப் பொகட்டு, ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கின விது பிறர்க்கு உபகரித்தா யாகையன்றிக்கே உன்பேறென்னு மிடம் வடிவில் புகரிலே தோற்றும்படி யிருக்கிறவனே! (க) "𑌵𑌿𑌜𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌮𑍋𑌦 𑌹 - விஜ்வர: ப்ரமுமோதஹ" என்கிறபடியே. அப்போது அதுசெய்தமை யுண்டு, உமக்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; (நின்னித்யாதி) உன்னுடைய, ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதமாய் அவற்றால் வந்த த்வநியை யுடைத்தான திருவடிகளிலே; நான் என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தி விசேஷத்தைப் பண்ணுவதொரு ப்ரகாரம் என் பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி யருளவேணும்.

(க) ரா-பால-க-அரு.

(மன்றிலித்யாதி) அவ்வூரில் பதார்த்தங்க ளடங்கலும் பரார்த்த மாயாய்த்திருப்பது. தனக்காயிருக்குமதன்றி பிறர்க்காயிருக்கை யே தனக்குப் பேறாயிருக்கை. மன்றுகளிலே செறியப்பூத்துப் பழுங் களையுடைத்தான மாமரங்களிலேபோய்ப்புக்கு அதிலுண்டான பரிம ளத்தை வாஸித மாக்கிக்கொண்டு, மல்லிகை மௌவல் என்கிற இவற் றின் புஷ்பங்களை அலர்த்தி அவற்றிலுண்டான பரிமளத்தைத் தன் னுடம்பிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு, தென்றலானது மிக்க பரிமளத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு வந்துலாவுகிற திருவெள்ளறை நின்றானே! அவ்வூரிலுள்ளார்க்கு அபிமதவிஷயத்துக்கு நின்றநிலையில்நின்றும் போக வேண்டாதபடி யன்றோ இருக்கிறது. சைத்ய ஸௌரப்ய ஸௌகந் த்ய மார்த்தவங்களை யுடைத்தாயிறே காற்றிருப்பது.

(௧) [பத்மகே ஸரஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட:- பத்மகே ஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட:] தூராலான அம்சத்தைக் கழித்து பூத்தன்னிலும் ஸம்ஸர்க்கத்துக்கு மேற் பட ஆழவிழியுமதன்றிக்கே யிருக்கை. [வ்ருக்ஷாந்தர விநிஸ்ஸ்ருத:- வ்ரு க்ஷாந்தர விநிஸ்ஸ்ருத:] வெய்யிற்படப் பொறாத செல்வாலே சோலைக் குள்ளிட்டாய்த்து †வழிபோந்தது. (௨) [குன்றாடுபொழில் நுழைந் து] சந்தநகிரியிலே போய்ப்புக்கு. [கொடியிடையார் முலையணவி] கறுவினவிடத்திலே முகங்காட்டி. [மன்றாடு தென்றலுலா] அதுகை புகுந்த கர்வத்தாலே வெளிநிலத்திலே புறப்பட்டு உலாவாநின்றதாய்த் து. சேதநஸமாதியாலே சொல்லுகிறாராய்த்து. ... (௧)

அரு.—முதற்பாட்டு. (வென்றியித்யாதி) "மாமழுவேந்தி" என்றும் "மழுவெழுகால்" என்றும் விசேஷித்து விரோதி நிரஸநத்தை இப்போதரு ளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பூமிக்கித்யாதி). மன்ன ரைக்கொன்றது முன்னுயிருக்க, "முன்" என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத் தருளிச்செய்கிறார் (நீதானித்யாதி). வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஆரே னுமித்யாதி). "தேவ" என்றதாலே - காந்திமத்தை தோற்ற வருளிச் செய்கிறார் (பிறர்க்கித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகை (அப்போதித்யாதி).

(பதார்த்தங்களடங்கலும்) என்றது - பொழிலில் மரங்களோடு, கொ டிகளோடு, அவற்றைத் தழுவிவரும் தென்றலோடு வாசியற எல்லாப்பதா ர்த்தங்களுமென்கை. மௌவல்-முல்லை. கமழ்தருஎன்னலாயிருக்க, "வரு" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவ்வூரிலுள்ளார்க் கித்யாதி).

(௧) ரா-கிஷ்கி-௧-௭௧. (௨) பெரி-திரு-௫-அ-௯.
† (பா) இழிந்துபோந்தது.

காற்று எவ்வாகாரத்தால் அபிமதமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சைத்யேத்யாதி).

இது அபிமதமென்று கொண்டாடிருண்டோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பத்மேத்யாதி). "பத்ம - ஸம்ஸ்ருஷ்டஃ" என்றதே * கேஸரபதப்ரயோகத்தாலும், அதிலும் "ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டஃ" என்றதே * ஸம்ஸர்க்கமாத்ரம் சொன்னத்தாலும் - பாஹ்யதள ஸம்பந்தமின்றிக்கே கேஸரங்களிலும் உள்ளில் தாள்படியும்படி, ஸம்பந்தியாதே வந்ததென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (துராலித்யாதி). துரால் - ருஜீஷம். அஸாரமென்றபடி. (செல்வாலே) செல்வத்தாலே. "எனக் கருள்புரியே" என்று கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிற இவ்வாழ்வாருக்கு ஒரு நாயிகாதசையின்றிக்கேயிருக்க, காமுகர்க்கு அபிமதமான தென்றலின்படிகளைச் சொல்லுவானென்னென்ன; பெரியாழ்வார் திருப்பதிக்கு அதிசயமாக வர்ணித்தாப்போலே இவரு மருளிச்செய்தாரென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (குன்றாடித்யாதி). (கறுவினவிடத்திலே) என்றதுக்கு-காற்று முலையில்புக, அத்தாலே முலைகளுக்கு நாயிகாந்தராவயவவிசேஷ ஸம்ஸ்லேஷ மிதுக்குண்டாய்த்தென்று கறுவுதல் வருமென்னும் விவக்ஷையாலே அருளிச்செய்தாரென்று கருத்து.‡ காற்றை, ஒரு மலையைக்கிட்ட, வேறொருமலைக்குக் கறுவுதல்வர, அது தீரப்பெற்றவாறே உலாவிற்றென்று சொல்லுகை சேருமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேதநேத்யாதி). ... ... (க)

மூ.—வசையில்நான்மறைகெடுத்தவம்மலரயற்கருளிமுன்பரிமுகமாய்
இசைகொள்வேதநூலென்றிவைபயந்தவனேயெனக்கருள்புரியே
உயர்கொள்மாதவிப்போதொடுலாவிய மாருதம் வீதியின்வாய்த்
திசையெல்லாம்கமழும்பொழில்சூழ்திருவெள்ளறைநின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உயர்கொள்	ஆகாசத்தில் ஓங்கி வளராநின்ற [லே	சூழ்	சூழப்பட்ட
		திருவெள்ளறை நின்றானே!	
மாதவி	குருக்கத்தி மரங்களி	வசை இல்	குற்றமற்றதான
போதொடு	அவை பூக்கும் காலங்களிலே(அணைந்து)	நால் மறை	நாலு வேதங்களையும்
		கெடுத்த	போக்கடித்துக் கொண்டவனாய்
வீதியின்வாய்	வீதிகள்தோறும்		
உலாவிய	ஸஞ்சரியாநின்ற	அம்மலர்	அந்தத் திருநாபீகமலத்திலே இருக்கிற
மாருதம்	காற்றானது		
திசையெல்லாம்	திக்குக்களெங்கும்	அயற்கு	ப்ரஹ்மாவின் விஷயத்தில்
கமழும்	பரிமளியாநிற்பதாய்	அருளி	க்ருபைபண்ணி
பொழில்	சோலைகளாலே	முன்	பூர்வகாலத்திலே

‡ இதுஸந்திக்தம்.

பரிமுகமாய்	ஹயக்ரீவனாய்க் கொண்டு [இ]த்தான	பயந்தவனே	உண்டாக்கிக் கொடுத்தவனே!
இசைகொள் நல்ல	த்வநியை யுடை	எனக்கு	என்விஷயத்தில்
வேதம்	வேதங்களென்ன	அருள்புரி	க்ருபைபண்ணி யருளாய். (௨)
நூல்	சாஸ்த்ரங்களென்ன		
என்று இவை	என்கிற இவற்றை		

வ்யா.— இரண்டாம்பாட்டு. (வகையித்யாதி) விப்ரலம்பாதி தோஷ ஸம்பாவனையில்லாத நாலுவேதத்தைக்கொடுத்து, (க) "ధాతా యథా పూర్వమకల్పయత్ - தாதா யதாபூர்வ மகல்பயத்" என்று - "முன்பு போலே இவற்றையுண்டாக்கு" என்றுவிட, அவனும், வேதத்தை அஸுரர்கள் கையிலே பறிகொடுத்து (௨) "వేదా మే పరమం చక్షుః వేదా మే పరమం ధనమ్ - வேதா மே பரமஞ் சக்ஷுர் வேதா மே பரமந்தநம்" என்று கண்ணும் கண்ணநீருமாய் நின்றுகூப்பிட; அவன்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி. (அம்மலரயற்கருளி) அவன் தன்னதிகாரத்தில் குலையாதே நின்றாய்த்து அபேக்ஷித்தது. (முன்பரிமுகமாய்) "ஓராசார்யானுவர்த்தநம் பண்ணிக்கேட்கவென்றால் இவனிருக்கும்" என்று தன்னைத் தாழவிட்டு ஹயக்ரீவனாய் நின்றாய்த்து உபதேசித்தது. ஸாரதியாய் நின்று உபதேசித்தாப்போலே யாய்த்து. (இசைகொள்) நல்லநாதத்தை யுடைத்தாயிருந்துள்ள வேதம், இதிஹாஸாதிகள், இவற்றையுண்டாக்கினவனே! என்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணி யருளவேணும். நூலென்று - சாஸ்த்ரங்களைச் சொல்லவுமாம். அன்றிக்கே, அல்லாத இதிஹாஸபுராணங்களைச் சொலிற்றானபோது, (௩) "తత్సర్వం వైహరేస్తనుః - தத்ஸர்வம் வைஹரேஸ்தநு:" என்கையாலே - அவர்களை சரீரமாகக்கொண்டு நின்று தான் சொல்லுகையாலே அவன் சொன்னதென்னத்தட்டில்லை.

(உயர்கொள்மாதவி) ஆகாசாவகாசமிட மடையும்படி வளர்ந்த குருக்கத்தியிலே, காலங்களிலே. (வீதியின்வாய்) வீதியிலே. (உலாவியமாருதம்) ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள காற்றானது திக்குக்கள்தோறும் கமழாநிற்பதாய், பொழிலாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய். (௨)

அரு — இரண்டாம்பாட்டு. (வகையித்யாதி) ஶ்ரீபரசுராமனாய் விரோதிகளைக் கிழங்கெடுத்தவளவன்றிக்கே, அதிகாரிபுருஷனான அயனுக்குக் கண்கொடுத்தாப்போலே வேதப்ரதாநம் பண்ணினவனல்லேயோ, தத்ப்ர

(க) தை-நா-ரா-க-௩அ. (௨.) (௩) வி-பு-க-௨௨-௩அ.

திபாத்யமான கைங்கர்யத்தை ஆசைப்பட்ட எனக்கு மத்தைத் தந்தருள வேணுமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"அயற்கு" என்னாதே, "அம்மலர்" என்று விசேஷிக்கையாலே - தாய்கையில் குழந்தை என்றாப்போலே, திருநாபி கமலத்தில் பிறந்தபோதையில் செவ்வியழியாத சைசவம் தோற்றுகையாலே, அவன் கெடுக்கும் போது முன்பவன் கையில் கொடுத்தாருண்டாக வேணுமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (விப்ரலம்பேத்யாதி). "அயன்" என்றத்தாலே - லோக ஸஜாதீய ஜந்மராஹித்யம் விவக்ஷிதமாய், அப்படி யருளிச்செய்தது க்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). வேதம் போனவுடனே கொடுத்தவனைத் தேடித்தரச்சொல்லி ப்ரார்த்தித்தான் சிசுவைப்போலே என்று கருத்து. (சாஸ்த்ரங்களை) பகவச்சாஸ்த்ரங்களை. (அவர்களை) வ்யாஸாதிகளை.

'வீதியின்வாய்" என்னவேணுமோ, "திசையெல்லாம்" என்றால் போராதோ வென்ன; அதுக்காக, உயர்கொள் மாதவிப்போதொடு - வீதியின்வாய்-உலாவின மாருதம், அவ்வளவில் நில்லாதே, திக்குக்களெல்லாம் வ்யாபித்ததென் றருளிச்செய்கிறார் (ஆகாசேத்யாதி). ... (௨)

மூ.—வெய்யனாயுலகேழுடன் நலிந்தவனுடலக மிருபிளவாக்
கையில் நீளுகிர்ப்படையது வாய்த்தவனே யெனக்கருள்புரியே
மையினார் தருவராலினம்பாய வண்தடத்திடைக்கமலங்கள்
தெய்வநாறுமொண்பொய்கைகள் சூழ் திருவெள்ளறை நின்றானே.

பதம்:	உரை.	பதம்.	உரை
மை ஆர்தரு	கறுப்புமிக்கிருந்துள்ள	உலகு ஏழ்	ஸப்த லோகங்களையும்
வரால்	மத்ஸ்யங்களுடைய	உடன்	ஏககாலத்தில்
இனம்	திரளானது	நலிந்தவன்	உபத்ரவித்த ஹிரண்யனுடைய
வண்	ஸௌந்தரமான		
தடத்து இடை	தடாகங்களிலே	உடல்	சரீரத்திலே யுள்ள
பாய	துள்ளிவிழாநிற்க,	அகம்	உள்ப்ரதேசமும்
கமலங்கள்	(அங்குள்ள) தாமரைப்பூக்கள் (அலர்ந்து)	இருபிளவா	இரண்டு கூறாம்படி
		கையில்	திருக்கைகளிலே
தெய்வம்	ஶ்லாக்யமாக	நீள்	நீண்டிருக்கிற
நாறும்	பரிமளியாநின்ற	உகிர்	நகங்களையே
ஒண்	ஸௌந்தரமான	அது	அப்படிப்பட்ட
பொய்கைகள்	தடாகங்களாலே	படை	ஆயுதமாக
சூழ் திருவெள்ளறை நின்றானே!		வாய்த்தவனே	பெற்றவனே!
வெய்யனாய்	அதிக்ரூரனாய்க்கொண்டு	எனக்கருள்புரி.	(௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (வெய்யனுயித்யாதி) மிக்க க்ரௌர்ய த்தையுடையனாய் ஸகலலோகங்களையு மொருகாலே நலிந்த ஹிரண்ய னுடைய சரீரமானது இரண்டு கூறும்படியாக, திருவாழியைக்கொண்டு கார்யம் செய்யப்பெறாதபடி அவன் வரம் பெற்றிருக்கையாலே திரு வுகிரே ஆயுதமாகக்கொண்டு வ்யாபரித்தவனே! (எனக்கருள்புரியே) என்னுடைய விரோதியைப்போக்கி என்பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணி யருளவேணும்.

(மையித்யாதி) கறுப்பு மிக்கிருந்துள்ள வராலினமுண்டு, இவற் றினுடைய திரளானவை பூக்களைக் கிழித்துக்கொண்டு அழகிய தடா கங்களிலேபாய, அக்கமலங்கள் மணம் நாறுகின்றுள்ள பொய்கைகள் சூழ்ந்த திருவெள்ளறை நின்றானே. ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (வெய்யனுயித்யாதி) ப்ரஹ்மாவுக் கபேக்ஷித மான வேதப்ரதானம் பண்ணுகைக்கு பரிமுகமா யிரண்டு வடிவுகொண்ட வளவன்றிக்கே, ஒரு சிறுக்கனுக்காக விரோதி கழிக்கவேண்டி அரிமுகமா யிரண்டுவடிவு கொண்டு நகாக்ரத்தாலே விரோதியைக் கழித்தவனல்லை யோ வென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

உடலில், அகம் - அந்தஃப்ரதேசமும்கூட, இருபிளவாக, கையில் நீண்ட உகிராகிற அப்படிப்பட்ட படை, வாய்த்தவனே- பல(ஃல)வத்தாம் படி பெற்றவனே என்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்ய மருளி ச்செய்கிறார் (மிக்கவித்யாதி).

“இன்” - சாரியைச்சொல்லாய், “மையார்தரு” என்றதுக்கர்த்தம் (கறுப்பித்யாதி). வரால் - மத்ஸ்யம். “தெய்வம்” என்றது - திவ்யமென் றாய், ஶ்லாக்யமான நாறுகையைச் சொல்லுமென்கிறார் (மணம் நாறுகின் றுள்ள) என்று. ... ... (௩)

மூ.—வாம்பரியுகமன்னர்தமுயிர் செகவைவர்கட் கரசளித்த
காம்பினார் திருவேங்கடப் பொருப்ப நின் காதலையருளெனக்கு
மாம்பொழில்தளிர் கோதியமடக்குயில்வாயது துவர்ப்பெய்த
தீம்பலங்கனி தேனதுநுகர் திருவெள்ளறை நின்றானே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
மாம்பொழில்	மாந்தோட்டங்களிலே	மடம்	பவ்யதையை யுடைத்தான
தளிர்	அவற்றின் தளிர்களை	குயில்	குயில்களானவை
கோதிய	கொந்தாநின்றுள்ள	வாயது	தம்து வாய்களிலே

துவர்ப்பு	துவர்ப்பென்னும் ரஸத்தை	செக	அழியும்படியாகவும் செய்து
எய்த	அடைய (அந்த ரஸத்தை மாற்றுகைக்காக)	ஐவர்கட்கு	பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு
தீ	மதுரமான	அரசு	ராஜ்யத்தை [ளும்,
பலங்கனி	பலாப்பழத்திலுள்ள	அளித்த	க்ருபை பண்ணினவ
தேனது	மதுவை	காம்பு ஆர்	மூங்கில்கள் நிறைந்த
நுகர்	பானம் பண்ணுகின்ற	திருவேங்கடப் பொருப்ப	திருவேங்கட மென்னும் திருமலையிலெழுந்தருளி யிருக்குமவனே!
திருவெள்ளறை நின்றானே! [ன்ற			
வாம்	மேல்விழுந்து வராநி	நின்காதலை	உன்விஷயமான பரமபக்தியை
பரி	குதிரைகள்		
உக	நசிக்கும்படியாகவும்		
மன்னர்தம்	ராஜாக்களுடைய	எனக்கு	எனக்கு
உயிர்	ப்ராணன்களானவை	அருள்	க்ருபைபண்ணியருளவேணும். (௪)

வ்யா.— நாலாம்பாட்டு. (வாம்பரி) தாவிவாராநின்றுள்ள குதிரைகள் உக்கிப்போம்படியாக், அவற்றை மேற்கொண்டு தோற்றின ராஜாக்கள் முடியும்படி, பாண்டவர்களுக்கு முடியைக்கொடுத்த, பரிகரத்தையுடையவர்கள் தங்களையழியச்செய்து, பாண்டவர்கள் பக்கலிலே ஔதார்த்தைப்பண்ணின. (காம்பினார்) மூங்கில்மிக்கிருந்துள்ள திருவேங்கடமாகிற மலையையுடையவனே! (நின்காதலையருளெனக்கு) தேவர் திருவடிகளிலுண்டான கைங்கர்யத்துக்கு பூர்வக்ஷணவர்த்தியான பரமபக்தியை எனக்குப் பண்ணியருளவேணும்.

(மாம்பொழில்) மாம்பொழிலிலேபோய்ப்புக்கு அதிலுண்டான தளிரைச் செருக்காலே தன்வாயாலே கோதின, மடக்குயிலானது - பெண்குயிலானது. (வாயது துவர்ப்பெய்த) "அத்தை ரஸாந்தரத்தையிட்டு மாற்றவேணும்" என்று, இனிய பலாப்பழத்திலே சென்று அதிலுண்டான தேனை புஜியாநின்றுள்ள. ... ... (௫)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வாமித்யாதி) பக்தாக்ரேஸரரான ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்காக நரஸிம்ஹமாயுதவின வளவன்றியே, ராஜ்யார்த்திகளா யிருப்பாரிடத்திலும் பக்ஷபதித்து *ஆதியஞ்சோதி யுருவுகொண்டே தூத்யஸாரத்யாதிகளைப் பண்ணியருளி, அவ்வளவன்றிக்கே, த்ருஷ்டார்த்திகளுக்கு இஷ்டங்களைக் கொடுக்கவேணுமென்று ஸ்ரீவேங்கடாசலத்தில்

நின்று உதவினவனல்லேயோ, ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யோப்யோகியானப்ரீதியைத் தந்தருள வேணுமென்கிருரென்று ஸங்கதி.

(அழியச்செய்து) என்ற வநந்தரம், அதில்லாத என்று கூட்டுவது.(௪)

மூ.—மானவேலொண்கண் மடவரல்மண்மகளழுங்க முந்நீர்ப்பரப்பில்
ஏனமாகியன்றிருநில மிடந்தவனே யெனக்கருள்புரியே
கானமாமுல்லைகழைக்கரும்பேறி வெண்முறுவல்செய்தலர்கின்ற
தேனின்வாய்மலர் முருகுகுக்கும் திருவெள்ளறை நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கானம்	காட்டிலேயுள்ள	கண்	கண்களையுடையளா
மா	பெரிய [து		ய்
முல்லை	முல்லைக் கொடியான	மடவரல்	க்ஷமைமுதலிய ஆத்
கரும்பு	கரும்பினுடைய		மகுணங்களையு
கழை	நுனியளவும்		டையளான
ஏறி	சென்று படர்ந்து	மண்மகள்	பூமிப்பிராட்டி—
வெண்	வெண்மையான	அழுங்க	ப்ரளயார்ணவத்தில்
முறுவல்	புன்சிரிப்பை		மூழ்கிக்கிடக்க [லே
செய்து	செய்வதுபோல்	அன்று	அந்த ப்ரளய காலத்தி
அலர்கின்ற	விகஸியாநின்ற	முந்நீர்	அந்த ப்ரளயார்ணவத்
மலர்	(முல்லைப்) பூவானது		தினுடைய
தேனின்	வண்டுகளுடைய	பரப்பில்	மஹாஜலத்திலே
வாய்	வாயிலே	ஏனமாகி	மஹாவராஹமாய்க்
முருகு	தேனை		கொண்டு (இழிந்து)
உகுக்கும்	பெருக்காநின்ற	இருநிலம்	விசாலமான பூமியை
திருவெள்ளறை நின்றானே!		இடந்தவனே	அண்டபித்தியில் நின்
மானம்	பரப்பையுடைத்தான		றும் குத்தி எடுத்த
வேல்	வேலாயுதம் போன்ற		வனே!
	தாய்	எனக்கு	அர்த்தியான எனக்கு
ஒள்	ஸௌந்தரமான	அருள்புரி	க்ருபைபண்ணாய்(௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மானவேலித்யாதி) இலையகன்றவேல் போலேயாய் தர்சநீயமாயிருக்கிற திருக்கண்களையுடையளாய், க்ஷமை துடக்கமான ஆத்மகுணங்களால் மிக்கிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி, தன் விபூதிமுகத்தாலே புக்கழுந்த. (முந்நீர்ப்பரப்பில்) ப்ரளயத்திலே யகப்பட நீருக்கும் சேற்றுக்குமிருயாத வராஹவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, அண்டபித்தியிலே யொட்டினபூமியை இடந்தெடுத்துக்கொண்

டேறினவனே! (எனக்கருள்புரியே) அர்த்திக்கவும் மாட்டாதபூமியை ரக்ஷித்த உனக்கு, அர்த்தித்த என்னுடைய ரக்ஷணம் பண்ணுகை பெரியபணியோ?

(கானமாமுல்லை) நெய்தல், மருதம், குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை என்கிற நிலங்களெல்லாம் தன்னிலே கலந்தாய்த்திருப்பது. ஊரைய ணைந்த வயலருகுண்டான காட்டில் பெரியமுல்லையானது, கரும்பின் நுனியளவும் மூடப்படர்ந்து, ஏறின ஓக்கத்தாலுண்டான ஹர்ஷத் தாலே ஸ்மிதம்பண்ணினாப்போலே அலருகிற மலரானது, தன்னிலே மதுபாநார்த்தமாகப்படிந்த வண்டினுடைய வாயிலே தேனை ஒழுக்கா நின்றுள்ள. ... ... (௫)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மானவேலித்யாதி) (௧) "𑌦𑍍𑌰𑍌𑌪𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌨𑌮𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌰𑍁𑌰𑍍𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨𑌮𑍍 - த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ்ஸர்வே நமஸ்சக்ரு ர்ஜநார்த்தநம்" என்று ப்ரார்த்தித்தவர்க்காகத் தான் இஷ்டத்தைக் கொ டுத்த வளவன்றிக்கே, பூமி அர்த்தியாதே யிருக்க ஆபத்தையே செப்பே டாக்கி உதவினவனல்லையோ, எனக்கு மருளவேணுமென்கிறாரென்று ஸங் கதி.

காட்டிலிருக்கிற முல்லைக்கும் வயலிலிருக்கும் கரும்புக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நெய்தலித்யாதி). "முருகு" என்றதினர்த்தம் (தேனை) என்றது. உகுக்கை - கொடுக்கையாய், பலி தம் (ஒழுக்காநின்றுள்ள) என்றது. ... ... (௫)

மூ.—

பொங்குநீண்முடியமரர்கள் தொழுதெழவமுதினைக்கொடுத்தளிப்பான்
அங்கோராமையதாகியவாதி நின்னடிமையையருளெனக்கு
தங்குபேடையோடூடிய மதுகரம் தையலார் குழலணைவான்
திங்கள்தோய் சென்னிமாடம் சென்றணை திருவெள்ளறைநின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தங்கு	பூவிலே தங்கியிருக்கிற	குழல்	கேசபாசங்களை
பேடையோடு	பெண் வண்டோடு [த	அணைவான்	கிட்டி (அங்கே மறை ந்திருக்கைக்காக)
ஊடிய	ப்ரணயகலஹம்செய்	திங்கள்	சந்த்ரமண்டலத்திலே
மதுகரம்	வண்டானது,	தோய்	படிந்திருக்கிற
தையலார்	ஸ்த்ரீகளுடைய	சென்னி	சிகரங்களையுடைய

(௧) பார-

மாடம்	க்ருஹங்களை	அமுதினை	அம்ருதத்தை
சென்று	கிட்டி	கொடுத்து	கொடுத்து
அணை	சேராநின்ற	அளிப்பான்	ரக்ஷிக்கைக்காக
திருவெள்ளறை நின்றானே! [ய		ஓர்	அத்விதீயமாய் [ன
பொங்கு	அபி(பி)வ்ருத்த(த்)ரா	அது	அப்படி பலிஷ்டமா
நீள்	சிரகாலஸ்த்தாயி யான [ரான	ஆமையாகிய	கூர்மாவதாரத்தை ப்பரிக்ரஹித்த
முடி	கிரீடங்களை யுடைய	ஆதி	காரணபூதனே!
அமரர்கள்	இந்த்ராதி தேவர்கள்	நின்	உன்விஷயமான
தொழுது	(தன்னை) ஆம்ரயிக் கைக்காக	அடிமையை	கைங்கர்யத்தை
		எனக்கு	எனக்கு
எழ	உத்யோகிக்க,[ளுக்கு]	அருள்	தந்தருளவேணும்.
அங்கு	அக்காலத்திலே(அவர்க		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பொங்குநீண்முடியித்யாதி) விஸ்த்ருதராய், நிலைநின்ற முடியையுடையராயிருக்கிற தேவர்கள், திருவடிகளிலே விழுந்து உஜ்ஜீவிப்பதாக மநோரதிக்க; அவர்களுக்கு அஸுரர்களால் வந்த வினையைப்போக்கி ரக்ஷிக்கைக்காக, மந்தரத்தைத் தரிக்கவல்ல ஆமையின்வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து அவர்களைரக்ஷித்து, அவர்களுக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனே!(நின்னடிமையையருளெனக்கு)எனக்கு, தேவர்திருவடிகளிலுண்டான அடிமையைத் தந்து என்ஸத்தையைத் தந்தருளவேணும்.

(தங்கு) பூவிலே தங்கின பேடையோடே, அத்தை இத்தைச்சொல்லி ஊடினவண்டானது, "இதுக்குத் தெரியாததோரிடந்தேடி மறையவேணும்" என்று, அதுக்காக ஸ்த்ரீகளுடைய குழலிலே மறையக்கோலி, சந்த்ரபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கின சிகரத்தையுடைத்தான மாடங்களிலே சென்றணையா நிற்குமாய்த்து. ... ... (௬)

அ௫.—ஆறும்பாட்டு. (பொங்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-பூமிப்பிராட்டிக்கு விபூதியாகையாலே தான் பூதர (भूधर) னானென்றார்; ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்காக பூதர(भूधर)த்தைத் தரித்து அமுதளித்தானென்று, வராஹாவதாரத்துக்கு முன்னாகச் சொல்லப்பட்ட கூர்மாவதாரத்தை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அம்ருதரூப பலத்துக்குத் தொழுதெழுகை ஸாதநமாக வேண்டுகையாலே, தொழுகைக்கு, எழ - உத்யோகிக்க என்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (மநோரதிக்க) என்று. (மந்தரத்தைத் தரிக்கவல்ல) என்றது-"அது" என்றதினர்த்தம். (என்ஸத்தையைத் தந்தருளவேணும்) என்றது-*ஆதிபதஸமபிவ்யாஹார லப்யார்த்தம்.

(அத்தை இத்தைச் சொல்லி) என்றது - “நாமொரு பூவில்நின்று மொரு பூவில் போக வொருப்பட்டால் (க) “[illegible] - அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி” என்று புறப்பட்டாதே யிருந்த உனக்கு, பூவில் கால்தங்கிற்றோ? என்னிலு முனக்குத் தேனினிதாய்த்தோ” என்றாப்போலே சொல்லுகை. ... ... (சு)

மூ.—ஆறிரண்டொருநான்குடை நெடுமுடியரக்கன்றன்சிரமெல்லாம்
வேறுவேறாக வில்லது வளைத்தவனே யெனக்கருள்புரியே
மாறில் சோதிய மரதகப்பாசடைத் தாமரைமலர் வார்ந்த
தேறல் மாந்திவண்டின்னிசைமுரல் திருவெள்ளறை நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாறுஇல்	ஒப்பில்லாத	ஆறிரண்டு	ஆறுதலைகளோடு
சோதிய	தேஜஸ்ஸை யுடையனவாய்	ஒருநான்கு உடை	ஒருநாலு தலைகளையுடையனாய்
மரதகம்	மரதக மணிபோன்ற	நெடு	தீர்க்கமான [னை
பாசு	பசுமை வர்ணத்தை யுடைத்தான	முடி	கிரீடங்களை யுடைய
அடை	இலைகளையுடைய	அரக்கன்தன்	ராவண ஸுரனுடைய
தாமரை	தாமரைகளினுடைய	சிரமெல்லாம்	எல்லாத்தலைகளையும்
மலர்	புஷ்பங்களில் நின்றும்	வேறுவேறாக	வெவ்வேறாக (அறுந்துவிழும்படியாக)
வார்ந்த	பெருகாநின்ற	அது	அப்படிப்பட்ட
தேறல்	தேனை	வில்	தநுஸ்ஸை
மாந்தி	பாநம்பண்ணி	வளைத்தவனே	வளைத்தசக்ரவர்த்தித் திருமகனே!
வண்டு	வண்டுகளானவை	எனக்கு	என்விஷயத்தில்
இன்	ஸ்ராவ்யமான	அருள்புரி	க்ருபைபண்ணாய். (எ)
இசை	கானங்களை		
முரல்	பாடாநின்றுள்ள		

திருவெள்ளறை நின்றானே!

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (ஆறிரண்டித்யாதி) பத்துத்தலையையுடைய ராவணனுடைய தலைபத்தையும் சிந்நம் பிந்நமாய்ப் போம்படியாக வில்லை வளைத்தவனே! என் பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணியருளவேணும்.

(மாறிலித்யாதி) ஒப்பில்லாத புகரையுடைய வாய் மரதகம்போலே யிருந்துள்ள பச்சையிலையையுடைத்தான தாமரைமலரில் நின்று மொழுகாநின்றுள்ள தேனைப்பருகி வண்டுகளானவை இனிய விசையைப் பாடாநின்றுள்ள.... ... ... (எ)

(க) ரா-அயோ-உஎ-சு.

அ௫.—ஏழாம்பாட்டு. (ஆறித்யாதி) தேவர்களுக்கு அமுதூட்டின படி சொன்னார் - கீழ்; அவர்களுக்குக் குடியிருப் பரிதாம்படி தலைபத்துப் படைத்தானாய் மிகுந்த ராவணனை வென்று, அவர்களை ரக்ஷித்த குணத்தை யநுஸந்திக்கிறா ரென்று ஸங்கதி.

"வார்ந்த" என்றதினர்த்தம் (ஒழுகாநின்றுள்ள) என்றது. "மாந்தி" என்றதினர்த்தம் (பருகி) என்றது. ... ... (௭)

மூ.—முன்னிவ்வேழுலகுணர்வின்றி யிருள்மிகவும்பர்கள் தொழுதேத்த
அன்னமாகியன் றருமறை பயந்தவனே யெனக்கருள்புரியே [த
மன்னு கேதகை சூதக மென்றிவை வனத்திடைசுரும்பினங்கள்
தென்னவென்றுவண்டின் னிசைமுரல் திருவெள்ளறை நின்றானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னு	மாறுதேபூத்திருக்கிற	முன்	முற்காலத்திலே
கேதகை	தாழைகளென்ன	இவ்வேழுல	இந்த ஸப்தலோகங்க
சூதகம்	மாமரங்களென்ன	கு	ளும்
என்று இவை	என்கிற இவற்றை யு	உணர்வுஇன்	ஜ்ஞாந சூந்யமாய்
	டைத்தான	றி	[க்கிடக்க
வனத்துஇடை	சோலைகளின் நடுவே	இருள்மிக	அந்தகாரம் மேலிட்டு
சுரும்பு	சுரும்பு என்னும் வ	உம்பர்கள்	ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள்
	ண்டுகளுடைய	தொழுது	(உன்னை) ஆஸ்ரயி
இனங்கள்	கூட்டங்களானவை		த்து [நிற்க,
தென்ன என்	தென்ன தென்ன	ஏத்த	ஸ்தோத்ரம் பண்ண
று	என்று பாடாநிற்க,	அன்று	அக்காலத்திலே
	(அதைக்கேட்டு)	அன்னமாகி	ஹம்ஸரூபியாய்க்கொ
வண்டு	வண்டுகளானவை		ண்டு [தை
இன் இசை	(அப்பாட்டில் பரிப	அருமறை	துர்லபமான வேதத்
	க்வமாய்) போக்ய	பயந்தவனே	உண்டாக்கிக் கொடுத்
	மான காநத்தை		தவனே!
முரல்	பாடாநின்ற	எனக்கு	என்விஷயத்தில்
	திருவெள்ளறை நின்றானே!	அருள்புரி	க்ருபைபண்ணு. (அ)

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு, (முன்னிவ்வேழுலகித்யாதி) பண்டு இந்த லோகங்களேழும் வெளிச்செறிப்பின்றியே இருளானது மிக ப்ரஹ்மாதிகள் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ண, அஸுரர்களோடே கலந்து உருமாய்ந்துபோன வேதத்தைப் பிரிக்கைக்குடலாக, நீரையும் பாலையும் பிரிக்கவல்ல அன்னத்தின்வடிவைக்கொண்டு, தன்னைப்பெறிலும் பெறவரிதான, தன்படிகளை யடங்கலும் பேசவற்

ருயிருக்கிற வேதத்தை யுண்டாக்கினவனே! என் பக்கலிலே க்ருபை யையப்பண்ணி யருளவேணும்.

மாறுத பூக்களையுடைத்தான தாழை நேயா என்கிற இவற்றாலே நெருங்கின சோலையினுள்ளே, சுரும்புகளானவை மதுபாநம்பண்ணி, உள்ளுப் புக்க த்ரவ்யம் இருந்த விடத்திலிருக்க வொட்டாமையாலே "தென்ன,தென்ன" என்று ஆளத்திவைக்க, வண்டுகளானவை அதில் முறுகினபாட்டைப் பாடா நிற்குமாய்த்து. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (முன்னித்யாதி) ஊண் கொடுத்தும் குடியிருப்புப் பண்ணிக்கொடுத்தும் ரக்ஷித்த வளவன்றிக்கே, தேவர்களை ஓதுவித்தவனும் நீயே யல்லையோ, எனக் கருளவேணு மென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இரண்டாம்பாட்டில் "பரிமுகமாய் வேதப்ரதாநம் பண்ணினான்" என்றதுக்கும், இங்கே "அன்னமாய் வேதப்ரதாநம் பண்ணினான்" என்றதுக்கும் தோற்றுகிற விரோதத்தை, கல்பபேதேந கூடுமென்று பரிஹாரம் பண்ணிக்கொள்ளுதல்; அன்றிக்கே, இரண்டும் வித்யாப்ரதங்களான அவதாரங்களாகையாலே தர்ம்யைக்யத்தைப் பற்ற ஒன்று செய்ததை மற்றை யதுக்கும் சொல்லலாமென்றாதல் கண்டுகொள்வது.

(முறுகினபாட்டை) பரி பக்வமான பாட்டை. ... ... (அ)

ப
கூ.—ஆங்குமாவலிவேள்வியிலிரந்து சென்றகலிட முழுதினையும்
பாங்கினாற்கொண்ட பரமநிற்பணிந்தெழுவே னெனக்கருள்புரியே
ஓங்குபிண்டியின் செம்மலரேறி வண்டுழி தர மாவேறித்
தீங்குயில்மிழற்றும் படப்பைத் திருவெள்ளறை நின்றானே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓங்கு	உயர்ந்து வளராநின்ற [டைய	மிழற்றும்	அவ்யக்தமதுரமாகக் கூவாநின்ற
பிண்டியின்	அசோக மரத்தினு	படப்பை	கொடித் தோட்டங்களை யுடைத்தான
செம்மலர்	சிவந்த புஷ்பங்கள் மேலே		திருவெள்ளறை நின்றானே!
வண்டு	வண்டுகளானவை	மாவலி	மஹாபலியினுடைய
ஏறி	ஏறி [தைக்கண்டு)	வேள்வியில்	யாகத்திலே [ஸ
உழிதர	ஸஞ்சரியாநிற்க (அ	ஆங்கு	அந்த மஹாஸபையி
தீன்	மதுரமான ஸ்வரத்தை யுடைய	சென்று	போய்
		இரந்து	யாசித்து
குயில்	குயில்களானவை	அகல்	பரந்த
மா ஏறி	மாமரங்கள் மேலேறி நின்று		

இடம் முழுதும்	பூமி யெல்லாவற்றை	கொண்ட	தாநம்வாங்கி ஸ்வாதீநமாக்கிக்கொண்ட
-னையும்	-யும்		
பாங்கினால்	செவ்வையினாலே (அந்த மஹாபலியினுடைய இடமாக எண்ணி)	பரம	ஸர்வாதிகனே!
		நின்	உன்னை
		பணிந்து	பணியவேணுமென்று
		எழுவேன்	உத்யோகித்திருக்கிற
		எனக்கு அருள்புரி.	(௯)

வ்யா—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆங்குமாவலி யித்யாதி) மஹாபலியினுடைய யஜ்ஞவாடமான அவ்விடத்தில் தன்னை இரப்பாளனாக்கிக் கொண்டுசென்று, பூமிப்பரப்பை யடங்கலும் அவனதாகக்கொண்ட ஸர்வாதிகனே! ராவணாதிகளைப் போலே தலையையறுத்துப் பொகட்டு வாங்கிக்கொள்ளலா யிருக்கச்செய்தே ஔதார்யத்துக்குச்சமைந் திருந்தபடியாலே, தன்னை இரப்பாளனாக்கி அவனதாகக்கொண்டானாய்த்து. (நிற்பணிந்தெழுவே னெனக்கருள்புரியே) இந்த்ரனுடைய ஆஶ்ரயணத்தோபாதி போராதோ என்னுடைய ஆஶ்ரயணம்.

(ஓங்கித்யாதி) ஆகாசாவகாசம் வெளியடையும்படி வளர்ந்த அசோகமானது சிவக்கப்பூத்துக்கிடக்க, "இதிலே மதுபாநம் பண்ணலாம்" என்று அதுக்காக வண்டுகள் ஸஞ்சரிக்க, அத்தைக்கண்ட குயில்களானவை "நெருப்பு" என்று அருகுசெல்ல அஞ்சி நின்ற மாவிலே ஏறி, இவை நெருப்பிலே அகப்பட்டனவாகக் கொண்டு அநக்ஷரரஸமான பேச்சாலே "படுகுலை கிடிகோள்" என்றுப்போலே கூப்பிடாநின்றதாய்த்து. இதில் வாஸமும் நித்யமாயிருக்கச் செய்தே, பயமும் நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்கு மாய்த்து. ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆங்கித்யாதி) அமரர்களை யமுதூட்டிக் குடியிருப்புப் பண்ணிக்கொடுத்து வேதாத்யயநத்தைப் பண்ணுவித்த வளவன்றியே, அவர்களுக்காகத் தானிரந்திட்டான் என்று ஸ்ரீ வாமநாவதாரத்தை அநுஸந்திக்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

"ஆங்கு" என்றதுக்கு - ஒரு தேச விசேஷமும், அவ்விடத்திலே மாவலி வேள்வியும், ‡(அருகேயொருப்ரதேசமுமாகத்)தோன்றுகையால் அதுக்கு ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே, "மாவலி வேள்வியில் - ஆங்கு" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (மஹாபலி யித்யாதி)—இப்போது, (அவ்விடத்தில்) என்றத்தால் - மஹா ஸதஸ்ஸென்று தோன்றுகையாலே, அப்படிப்பட்ட ஸதஸ்ஸி லிரந்தத்தாலே ஆஶ்ரித வாத்ஸல்யம் தோன்றுகை ப்ரயோஜநமாகவுமாம். அன்றிக்கே, இரப்பும் கார்யகரமாக

‡ குண்டலித மாநவிதம்.

வொட்டாத சுக்ராதிக ளிருந்தவிடமென்றுதல் ப்ரயோஜநம் கொள்ளலா மென்று திருவுள்ளம். அவனுடையபாங்கிலெலென்று சப்தார்த்தம் திருவுள் ளம்பற்றித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிருர் (அவனதாகவித்யாதி). இத்தால்- அவன் "என்னது" என்று அபிமாநித்திருந்தத்தை அப்படியே தானு மெண்ணிக் கையேற்றபடி சொல்லிற்றுய்த்து. பரஸ்வத்தைத் "தன்னது" என்றிருந்தால் தலையறுக்க வொண்ணுதோ, பிச்சையெடுக்கவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (ராவணுதி யித்யாதி). "கொடுக்கவேணும்" என்று இச்சை யுண்டாகையாலே பிச்சை யெடுத்தானென்று கருத்து.

படப்பை - கொடித்தோட்டம். ... ... (கூ)

மூ.—மஞ்சுலா மணி மாடங்கள் சூழ் திருவெள்ளறை யதன்மேய
அஞ்சனம் புரையும் திருவுருவனை யாதியை யமுதத்தை
நஞ்சுலாவிய வேல்வலவன் கலிகன்றி சொல்லையிரண்டும்
எஞ்சலின்றி நின்றேத்தவல்லா ரிமையோர்க்கரசாவர்களே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.
மஞ்சு	மேகமண்டலத் தள வும்
உலா	சென்று ஓங்கியிருக் கிற
மணி	ரத்நங்களிழைத்த
மாடங்கள்	க்ருஹங்களினுலே
சூழ்	சூழப்பட்ட
திருவெள்ளறையதன்	திருவெள்ளறை என் னும் அந்தத் திவ்ய தேசத்திலே
மேய	நித்யவாஸம் பண்ணு கிறவனுய்
அஞ்சநம் புரையும்	அஞ்ஜநத்தோ டொத் த
திரு	ஸுந்தரமான
உருவனை	வடிவை யுடையனுய்
ஆதியை	ஜகத்காரண பூதனுய்

பதம்.	உரை.
அமுதத்தை	போக்ய பூதனுமான ஸர்வேஶ்வரன் வி ஷயமாக,
நஞ்சுஉலாவிய	விஷம்போலே திரி யாநின்றுள்ள
வேல்வலவன்	வேலை ஆளுமவரான
கலிகன்றி	ஆழ்வார்
சொல்	அருளிச்செய்த
ஐயிரண்டும்	இந்தப் பத்துப்பாட் டுக்களையும்
எஞ்சலின்றி	குறைவின்றி
நின்று	ஒருபடிப் பட்டுநின்று
ஏத்தவல்லார்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணத் தகுந்தவர்கள்
இமையோர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு
அரசாவர்கள்	ராஜாக்கள் போலே ஆதரணீயராவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செ ல்ல வோங்கியிருப்பதாய் மணிமயமான மாடங்களாலே சூழப்பட்ட

திருவெள்ளறையதன், மேய - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (அஞ்சன மித்யாதி) அஸந்நிஹிதனே யாகிலும் விட வொண்ணுதாய்த்து வடிவழகு; அழகில்லையே யாகிலும் விடவொண்ணுதாய்த்து ப்ராப்தி; ப்ராப்தியில்லையே யாகிலும் விடவொண்ணுதாய்த்து போக்யதை. (நஞ்சித்யாதி) த்ருஷ்டி விஷம்போலே யிருக்கிற வேலையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்தையும் ஒன்றும்விடாதே ஏத்த வல்லவர்களை, நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனைவிட்டு இவர்களை ஆதரியா நிற்பர்கள். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மஞ்சித்யாதி) (போக்யதை) என்றது- மற்றை ஸர்வப்ரகாரத்தாலு முள்ள போக்யதை. "எஞ்சலின்றி" என்றதினர்த்தம் (ஒன்றும் விடாதே) என்றது. ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் மூன்றுந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் நாலாந்திருமொழி

உந்திமேல் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—"நின்குறைகழல் தொழுவதோர்வகை யெனக்கருள்புரியே" என்றார்-கீழ்த்திருமொழியிலே; " 'அருள்புரியே' என்று நீரிங்ஙனே இழவாளராய் ப்ரார்த்திக்கிறதென், நாமுமக்கொன்று முபகரித்திலோமோ, உபகரிக்கவன்றோ நாம் கோயிலிலே வந்து ஸந்நிஹிதராய்த்து" என்று இங்ஙனே ஸந்நிஹிதனானபடியைக் காட்டிக்கொடுத்தான்; அத்தை யநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராய் *இனித்தான் அறிவுடையாரடங்கலும் ப்ராப்யபுத்தி பண்ணி விடாதே வர்த்திக்கிற தேசமென்று அது தன்னைப்பேசி இனியராகிறார். ... ... (*)

அரு.—உந்திமேலின் ப்ரவேசம்.—"அருள்புரியே" என்று ஒருகால் சொன்னாற்போலே ஒன்பதின்கால் சொன்னவிடத்திலும் வாய்திறவாதே

யிருக்கவும், இவர் "இன்னமொரு தேசத்திலே யாகிலும் முகங்கொடுப்பன்" என்னும் நசையாலே யிருக்குமளவில், அரங்கத்தம்மான் அப்படியே சி(-ஸி)த்த ஸமாதாநம் பண்ண, ஸமாஹிதராளுரென்று ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (நின்குறைகழலித்யாதி) (உபகரித்திலோமோ) என்ற வநந்தரம்"அப்படியே மேலும்"என்று சேஷம். *(இனித்தான்)ஸ்ருஷ்டரா யநுபவிக்கு மிடத்திலே. ... ... (*)

மூ.—உந்திமேல் நான்முகனைப் படைத்தா னுலகுண்டவ
னெந்தைபெம்மா னிமையோர்கள் தாதைக்கிடமென்பரால்
சந்தினொடு மணியும் கொழிக்கும் புனல் காவிரி
அந்திபோலும் நிறத்தார் வயல்சூழ் தென்னரங்கமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சந்தினொடு	சந்தனக்கட்டைகளோடு கூட	உந்திமேல்	(தன்னுடைய) திருநாபியிலே
மணியும்	ரத்நங்களையும்	நான்முகனை	சதுர்முகனை ப்ரஹ்மாவை
கொழிக்கும்	தள்ளிக்கொண்டு வாராநின்ற	படைத்தான்	ஸ்ருஷ்டித்தவனும்
புனல்	ஜலத்தையுடைய	உலகு	(ப்ரளயகாலத்திலே) லோகங்களை
காவிரி	திருக்காவேரி நதியினுலும்,	உண்டவன்	அமுதுசெய்து தன் வயிற்றிலே வைத்தவனும்
அந்திபோலும்	ஸந்த்யாகாலம் போன்ற	எந்தை	என்னுடைய தகப்பன் முதலானபெரியோர்களுக்கு
நிறம்	வர்ணத்தினுல்	பெம்மான்	ஸ்வாமியானவனும்
ஆர்	பூர்ணமான	இமையோர்கள்	நித்யஸூரிகளுக்கு
வயல்	கழனிகளாலும்	தாதைக்கு	நாதனானவனுமான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு
சூழ்	சூழப்பட்ட	இடம் என்பர்	வாஸஸ்தாநம் என்றுசொல்லுவர்கள்.
தென்	ஸுந்தரமான		
அரங்கம்	திருவரங்கமென்னும் திவ்ய தேசமானது,		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (உந்திமேல் நான்முகனைப் படைத்தான்) ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டிக்கவ்வருகுள்ளதடங்கலும் தானே கைதொட்டாக்கி, பின்னை "இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கத்தை இவன்வழியாலே யுண்டாக்கவேணும்" என்று தன்னுடைய திரு நாபீகமலத்திலே சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தவன். (உலகுண்டவன்) அப்படி கார்யங்

கொள்ளுமவர்களை ப்ரளயங்கொண்டவாறே பூமியை யெடுத்து வயிற்றிலேவைத்து நோக்கினவன். (எந்தை பெம்மான்) ஸர்வஸ்ரஷ்டாவாய் ஆபத்ஸகனுமாயிருக்கிற விருப்பைக்காட்டி என் குலத்துக்கு நாதனுனவன். (இமையோரித்யாதி) அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்ய ஸூரிகளுக்கு நாதனானவன் வர்த்திக்கிறதேச மென்னுநிற்பர்கள். (க) "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன் கூடுவதென்றுகொலோ" என்று சொல்லும் நித்யஸூரிகளும் இவ்விடத்தை விரும்பி, இங்கே படுகாடு கிடப்பர்களாய்த்து.

(சந்தித்யாதி) சந்தநத்தோடே கூட மணிகளையும் கொழித்தெறடா நின்றுள்ள புனலையுடைத்தான காவேரி; அந்தியுண்டு -ஸந்த்யை, அதுபோலே யிருண்ட நிறத்தையுடைத்தான வயல்; இவற்றாலே சூழப்பட்ட தென்னரங்கமே. (௨)"கருநெற் சூழ் கண்ணமங்கை" என்னுமாபோலே - கருவடைந்த பயிராகையாலே எங்குமொக்க இருண்டு தோற்றுமாய்த்து. ஸந்த்யை சிவந்தன்றோ விருப்பது என்னும் நிர்ப்பந்தமுண்டாகில், நுனி நெல் பழுத்த வயலாலே சூழப்பட்ட என்றுகிறது. ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (உந்தியித்யாதி) (ங) "ఈశ్వరాయనివేదితమ్ - ஈச்வராயநிவேதிதம்" என்கிறபடியே - தமக்குக் கரண களேபரப்ரதாநம் பண்ணினது தமக்குபகாரமாகத் தோற்றுவிக்க, இப்படி உபகரித்தவன்றானே ஆட்கொள்ளானோ என்று ஹ்ருஷ்டராய், அவன் கரணகளேப்ரப்ரதாநம் பண்ணுகைக்குப் பட்டபாடெல்லா மநுஸந்திக்கிறாரென்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டிக் கித்யாதி). எந்தைகளுக்குப் பெம்மான் என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேத்யாதி). தம்மைக்கொண்டு மேல் கைங்கர்யம் கொள்ளுவ னென்கைக்கு ஸூசகம் - "இமையோர்கள்" என்றதென்று விவக்ஷித்துத், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அடியார்களித்யாதி). அவர்களைக் கொண்டு கைங்கர்யம் கொள்ளுமாபோலே, ருசியுடைய தம்மையும் கொண்டு கைங்கர்யம் கொள்ளுவரென்று ஹ்ருஷ்டரானா ரென்கை. ... ... (க)

மூ.—வையமுண்டாலிலை மேவுமாயன் மணி நீண்முடிப்
பைகொள் நாகத் தணையான் பயிலுமிடமென்பரால்
தைய நல்லார் குழல் மாலையும் மற்றவர் தடமுலைச்
செய்ய சாந்தும் கலந்திழி புனல்சூழ் தென்னரங்கமே. (௨)

(க) தி-வாய்-௨-ங-௩௦- (௨) ௬௦-௪-௧. (ங) விஷ்ணுதத்வம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல்	ஸாத்விகாசாரமுடைய	உண்டு	(ப்ரளயகாலத்திலே) அமுதுசெய்து
தையலார்	ஸ்த்ரீகளுடையரான		
குழல்	கேசங்களிலேசூட்டப்	ஆலிலை	ஆலந்தளிரிலே
மாலையும்	பூமாலையும், [பட்ட	மேவும்	பொருந்தி கண்வளர்ந்தருளாநின்ற
மற்று	அதுக்குமேலே		
அவர்	அந்தஸ்த்ரீகளுடைய	மாயன்	ஆஶ்சர்ய சக்தியுக்தனாய்,
தடம்	விசாலமான		
முலை	ஸ்தநங்களிலே பூசப்	மணி	ரத்நங்களிழைத்த
செய்ய	சிவந்த [பட்ட	நீள்	தீர்க்கமான [னாய்
சாந்தும்	சந்தநமும் (ஆகிய இவற்றோடு)	முடி	கிரீடத்தை யுடைய
		பைகொள்	விசாலமான [திற
கலந்து	சேர்ந்து (கலங்கி)	நாகம்	திருவநந்தாழ்வானை
இழி	ப்ரவஹியாநின்ற	அணையான்	படுக்கையை யுடையனுமான ஸர்வேஶ்வரன்
புனல்	(காவேரி) ஜலத்திலே		
சூழ்	சுற்றப்பட்ட	பயிலும்	நித்யவாஸம் பண்ணுநின்ற
தென்னரங்கம்,			
வையம்	பூமியை		இடம் என்பர். (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (வையமுண்டித்யாதி) ப்ரளயத்திலே பூமிப்பரப்படங்க எடுத்து வயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளின ஆஶ்சர்ய சக்தியுக்தன். (மணியித்யாதி) ஆதிராஜ்ய ப்ரகாசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாய் கண்வளர்ந்தருளுகைக் கிடான பரப்பையுடையனா யிருக்கிற திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் விடாதே வர்த்திக்கிற தேசமென்று சொல்லாநிற்பர்கள்.

(தையல் நல்லாரித்யாதி)குழலிலே பூக்களை வைத்து முலைகளைக் குங்குமத்தாலே அலங்கரித்திருந்துள்ளவர்கள், படுக்கையைவிட்டு ப்ராஹ்மமுஹூர்த்தத்திலே ஸ்நாநார்த்தமாக இழிவர்கள்; குழலில் மாலையும் குங்குமமுமாய்க் கலங்கி யோடாநிற்குமாய்த்து. ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (வையமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் "உலகுண்டவன்" என்று சொன்ன உபகாரத்தை அருளிச்செய்துகொண்டு, "இமையோர்கள் தாதை" என்கைக்கு ஜ்ஞாபகமான அநந்த சாயித்வத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

தையலாரென்றதே, "நல்லார்" என்கையாலே • (க) "வெள்வரைப் பதன் முன்னம் துறைபடிந்து" என்கிறபடியே-ஸாத்விக காலத்தில் துறை படிந்தமை நன்மையென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (ப்ராஹ்ம மு ஹூர்த்தத்திலே)என்று. மற்று-அதுவொழிய, அவர்களுடைய தடமுலைச் செய்ய சாந்தும் என்று சப்தார்த்த முட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (குழலி லித்யாதி). ... ... (உ)

மூ.—பண்டிவ்வையமளப்பான் சென்று மாவலி கையில் நீர்
கொண்ட வாழித் தடக்கைக் குறளனிடமென்பரால்
வண்டு பாடும் மது வார் புனல் வந்திழி காவிரி
அண்ட நாறும் பொழில் சூழ்ந்தழகார் தென்னரங்கமே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகளானவை	இவ்வையம்	இந்தபூமியை
பாடும்	பாடும்படியாக	அளப்பான்	அளந்து வசப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்காக
மது	தேனுனது		
வார்	ஒழுகாநின்ற		
புனல்	ஜலமானது	சென்று	போய் [டைய
வந்து	வந்து	மாவலி	மஹாபலியினு
இழி	ப்ரவஹியாநின்ற	கையில்	கையில்நின்றும்
காவிரி	திருக்காவேரியினுலும்,	நீர்	தாநஜலத்தை
அண்டம்	ஆகாசமெங்கும்	ஆழி	திருவாழியை ஏந்தத் தக்க
நாறும்	பரிமளியாநின்ற		
பொழில்	சோலைகளாலும்	தடம்	விசாலமான
சூழ்ந்து	சூழப்பட்டு	கை	ஸ்ரீஹஸ்தத்திலே
அழகு ஆர்	மிக அழகியதான	கொண்ட	ஏந்தின
தென்னரங்கம்,		குறளன்	வாமநனுடைய
பண்டு	பூர்வகாலத்தில்	இடம் என்பர்.	(௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (பண்டித்யாதி) மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான பூமியை மீட்டுக்கொள்ளுகைக்காக அவனுடைய யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று, திருவாழியைப் பிடிக்கக்கடவ கையாலே நீரை ஏற்ற ஸ்ரீவாமநன் வர்த்திக்கிற தேசமென்றிருப்பர்கள்.

(வண்டித்யாதி) ஜலத்திலுண்டான ரஸ்யதையாலே வண்டுகளானவை மொய்த்துக்கிடக்குமாய்த்து. வண்டுகளானவை மதுபாந மத்தமாய்க்கொண்டு பாடுகைக்கீடான மதுவொழுகாநின்றுள்ள புனலானது

(க) நா-தி-க-உ.

வ்ருத்திழிகாவிரியாலும், அண்டாவகாசமடைய கந்தி(ஸ்ரீ)யாநின்றுள்ள பொழிலாலும் சூழப்பட்டு தர்ஶநீயமான தென்னரங்கமே. அண்டநாறு மென்று - நாவி கஸ்தூரி தொடக்கமானவற்றைச் சொல்லவுமாம்.

அவ.—மூன்றும்பாட்டு. (பண்டித்யாதி) தமக்குக் கரணகளேபரப்ரதாநம் பண்ணியும் வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த உபகாரத்தையும் கீழ்ப் பாட்டுக்களி லருளிச்செய்து, "எந்தை பெம்மான்" என்று சொல்லும்படி என்னைத் தனக்காக்கிக்கொண்டானென்னு முபகாரத்தை யநுஸந்தித்து, அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமா வையங்கொண்டசெயலை அருளிச்செய்கிறரென்று ஸங்கதி.

"அண்டம்" என்றபதம் - ஆகாச வாசக மன்றிக்கே, புழுகுபூனையின் பீஜவாசகமாய், அது உபலக்ஷணமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அண்டமித்யாதி). ... ... (௩)

மூ.—விளைத்த வெம்போர் விறல் வாளரக்கன் நகர் பாழ்பட
வளைத்த வல் வில் தடக்கையவனுக் கிடமென்பரால்
துளைக் கை யானை மருப்புமகிலும் கொணர்ந்துந்தி முன்
திளைக்கும் செல்வப் புனல் காவிரிசூழ் தென்னரங்கமே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துளை	த்வாரத்தையுடைய	விறல்	பலிஷ்டனுமாய்
கை	துதிக்கையை யுடைத்தான	வாள்	வாளாயுதத்தை யுடையனுமான
யானை	யானையினுடைய	அரக்கன்	ராவணனுடைய
மருப்பும்	தந்தங்களையும் [யும்	நகர்	பட்டணமான லங்கையானது [க
அகிலும்	அகில் கட்டைகளை		
கொணர்ந்து	அடித்துக்கொண்டு வந்து	பாழ்பட	அழிந்து போம்படியா
		வளைத்த	வளைக்கப்பட்ட
முன்	முன்னே	வல்	த்ருடமான
உந்தி	தள்ளி [ஶ்வர்யத்தை	வில்	தநுஸ்ஸை
செல்வம்	(லீலாரஸமாகிற) ஐ	தடம்	விசாலமான
திளைக்கும்	அநுபவியாநின்ற	கை	கையிலேயுடையனான
புனல்	ஜலத்தையுடைத்தான	அவனுக்கு	அந்தச் சக்ரவர்த்தித் திருமகனுக்கு
காவிரிசூழ் தென்னரங்கம்,			
வெம்போர்	க்ரூரமான யுத்தத்தை	இடம் என்பர். (௪)	
விளைத்த	செய்யுமவனாய்		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (விளைத்தவித்யாதி) வெம்போரை விளைப்பானாய், பெருமிடுக்கனாய், அத்தாலே வழிகெட வர்த்திப்பானாய்,

ஸாயுதனுயிருக்கிற ராக்ஷஸனுடைய நகரமானது (௧) "శ్మశాన సదృశ - ம்மசாந ஸத்ருசியாகவேணும்" என்றபடியே - பாழ்பட்டுப் போம் படியாக வளைத்த பெருமிடுக்கையுடைத்தான வில்லையும், அதுக்காம்ஸ யமாகப் போரும்படியான கையையுமுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகன் சாய்ந்தருளுகிற தேசமென்று நிற்பர்கள். (௨) "செருவிலே யாக்கர் கோனைச்செற்ற நம் சேவகனுர் மருவிய பெரியகோயில்" என்பர்களிறே.

(துளைக்கை) துளையையுடைத்தான கையையுடைய ஆனைக்கொம்பும் அகிலும் துடக்கமானவற்றைக் கொடுவந்து, "கொள்வாருண்டோ" என்று கொடுப்பாரைப்போலே தள்ளி, தன் செருக்காலே லீலாரஸ மநுபவியா நின்றுள்ள புனலையுடைத்தான. சக்ரவர்த்தித் திருமகன்படியுண்டாய்த்து காவேரிக்கும். ... ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (விளைத்தவித்யாதி) "எந்தை பெம்மான்" என்னும்படி என்னைத் தனக்காகக் கொள்ளுகையாலே ஸம்ஸார ஸமுத்ர மத்யகதமான (௩) *ஆக்கையின்வழி யுழலுகையைப் போக்கின உபகாரத்தையு மெண்ணி, இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக இலங்கை யழித்தமையை யருளிச்செய்கிருரென்று ஸங்கதி.

(௪) "సహపత్న్యా విశాలాక్ష్యా నారాయణముపాగమత్ - ஸஹபத்ந்யா விசாலாக்ஷ்யா நாராயண முபாகமத்" என்கிறபடியே -பெருமாளுக்கு உபாஸ்யரான பெரிய பெருமாளை அவராகச் சொன்னுருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (செருவிலே யித்யாதி).

"முன்-உந்தி" ‡வேர்த்து-ந்ருத்தம்பண்ணி யென்ருய் அருளிச்செய்கி (கொள்வாரித்யாதி). லீலாரஸாநுபவத்திலே த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிருர்(சக்ரவர்த்தியித்யாதி). ஓரம்பாலே இலங்கையழிக்க வல்லராயிருக்கச் செய்தேயும் செருக்காலே சர(ச்ர) பரம்பரையாலே விளையாடினுப்போலே, அலைகளை மேன்மேலுமெறிந்துகொண்டு விளையாடுகிற தென்று கருத்து. ... ... (௪)

மூ.—வம்புலாம் கூந்தல் மண்டோதரி காதலன் வான்புக
அம்புதன்னுல் முனிந்த வழகனிட மென்பரால்
உம்பர்கோனு முலகேழும் வந்தீண்டி வணங்கும் நற்
செய்பொனுரும் மதிள் சூழ்ந்தழகார் தென்னரங்கமே. (௫)

(௧) ரா-ஸு-௨௬-௨௬. (௨) திருமா-௧௧.
(௩) தி-வாய்-௩-௨-௧. (௪) ரா-அயோ-௬-௧.
‡ (பா) தீற்று.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உம்பர்	தேவதைகளுக்கு [ம்	வம்பு	பரிமளமானது
கோனும்	நாதனை ப்ரஹ்மாவு	உலாம்	உலாவாநின்ற [ளான
உலகு ஏழும்	ஸப்தலோகங்களும்	கூந்தல்	மயிர்முடியை யுடைய
வந்து	இட்டி	மண்டோதரி	மண்டோதரிக்கு [ன்
ஈண்டி	ஒன்றாகத்திரண்டு	காதலன்	வல்லபனான ராவண
வணங்கும்	ஆச்ரயிக்குமதாய்,	வான்	வீரஸ்வர்க்கத்தை [க
நல்	ஸ்ப்ருஹணீயமாய்,	புக	ப்ரவேசிக்கும் படியா
செம்பொன்	பசும்பொன்னோடு	அம்பு தன்னால்	பாணத்தினாலே [ற)
ஆரும்	ஒத்திருக்கிற காந்தி யை யுடையதுமா ன [லே	முனிந்த	சீறி (அவனைக்கொன்
		அழகன்	வீரஸ்ரீயை யுடைய னை சக்ரவர்த்தி த் திருமகனுடைய
மதிள்	ப்ராகாரங் களினா		
சூழ்ந்து அழகு ஆர் தென்னரங்கம்,		இடம் என்பர்.	(ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வம்புலாம்கூந்தல்) பிராட்டியோடே கூட சக்ரவர்த்தித்திருமக னநுபவிக்கத் தானும் மண்டோதரியோடே அநுபவிக்கை யன்றிக்கே வழிகெட வநுபவிப்பதாகப்பாரித்த ராவண னானவன் சித்ரவதத்தாலே வீரஸ்வர்க்கத்தைப்ராபிக்க, அவர்களைப்போ லே வழிகெடவன்றிக்கே நேர்கொடு நேரே அம்பாலே அழியச்செய்த வீரஸ்ரீயால் குறைவற்ற சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வர்த்திக்கிறதேசமெ ன்று நிற்பர்கள். எதிரிகளும் (க) "ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை:- ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமைः" என்றுநிற்பர்களிறே.

(உம்பரித்யாதி)தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான ப்ரஹ்மாவும் அவ னாலே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலுள்ளாரும் திரண்டு ஆச்ரயிக்கும்படி யாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், உள்ளுச்சாய்ந்த வஸ்துவுக்கு அரணாகப் போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்டு தர்சநீயமான தென்னரங் கமே. ... ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வம்பித்யாதி) எந்தை பெம்மானுகையாலே (உ) "என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்" என்று சொன்ன உபகாரத்தை அநு ஸந்தித்து, அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக, (ந) "தசேந்த்ரியாநநம் கோரம் யோ மநோ ரஜநீசரம் - தசேந்த்ரியாநநம் கோரம் யோ மநோ ரஜநீசரம்" என்று சொல்லத்தக்க ராவண நிரஸநத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(க) ரா-யு-கO௲-௲. (உ) தி-வாய்-உ-எ-அ. (ந)

ராவணனை இங்ஙன் விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (பிராட்டி யித்யாதி). ... ... (௫)

மூ.—கலை யுடுத்த வகலல்குல் வன் பேய்மகள் தாயென
முலை கொடுத்தா ளுயி ருண்டவன் வாழுமிடமென்பரால்
குலையெடுத்த கதலிப் பொழிலூடும் வந்துந்தி முன்
அலையெடுக்கும் புனல்காவிரிசூழ் தென்னரங்கமே, ... (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எடுத்த	உயர வெடுக்கப்பட்ட	அகல்	விசாலமான
குலை	குலைகளையுடைத்தான	அல்குல்	நிதம்ப ப்ரதேசத்தை யுடையளாய்
கதலி	வாழைகளுடைய	தாயென	தாயான யசோதை யைப்போலே
பொழில் ஊடும்	சோலைகளினுள்ளே	முலைகொடுத்தாள்	முலையைக் கொடுத்த வளுமாய், [ய்
வந்து	ப்ரவேசித்து (அம்மரங்களைப்பறித்துக் கொண்டு)	வன்	க்ரூர ஸ்வபாவையுமா
முன்	முன்னே	பேய்மகள்	பேய்ச்சியுமான பூதனையினுடைய
உந்தி	தள்ளி	உயிர்	ப்ராணனை
அலையெடுக்கும்	அலைவீசி யடியாநின்ற	உண்டவன்	பக்ஷித்த கண்ணன்
புனல்	ஜலத்தையுடைத்தான	வாழும்	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
காவிரிசூழ் தென்னரங்கம்,		இடம் என்பர்.	(௬)
கலை	பட்டவஸ்த்ரத்தை		
உடுத்த	அணிந்த		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கலையுடுத்தவகலல்குல்) யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே அலங்கரித்துக்கொண்டு கலையை யுடுத்து அகன்ற நிதம்பப்ரதேசத்தை யுடைய. (வன்பேய்மகள்) யசோதைப்பிராட்டியி லிவளுக்கோரேற்றம் - வன்மையாய்த்து. (தாயித்யாதி) யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே பரிவெல்லாம் தோற்ற ஒசுழுக்காகத் தூக்கியெடுத்து. (முலைகொடுத்தாளுயிருண்டவன்) அவள்முலை கொடாவிடில் தரியாதாளாய் வந்தாப்போலே, இவனும் முலையுண்ணாவிடில் தரியாதானாய் அவளுயிரை முடித்தவன். இன்னு மிங்ஙனொத்த விரோதிகளைப் போக்குகைக்காக அணித்தாகவந்து வர்த்திக்கிற தேசமென்று நிற்பர்கள்,

(குலை) ஓங்கின குலைகளையுடைத்தாயிருந்துள்ள வாழைச்சோலைக்குள்ளே வந்துபுகுந்து அவற்றையடையப் பறித்துக்கொடுபோந்து

சுமை தள்ளுவாரைப்போலே தள்ளாநின்றுள்ள புனலை யுடைத்தான காவிரிசூழ் தென்னரங்கமே. க்ருஷ்ணன் விரோதிகளைப்போக்குமாபோலே, நேரேநின்ற மரங்களைப் பறித்துக் கொடுவந்து பொகடாநிற்குமாய்த்து. ... ... (௬)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (கலை யித்யாதி) (௧) * கள்ளத்தே நானும்தொடாய்த்தொண்டுக்கே கோலம்பூண்ட யாதொரு கள்ளமனமுண்டு, அத்தையும் தவிர்த்து, (௨) * மருவித்தொழும் மனமேதந்த உபகாரத்தை எண்ணி, இதுக்கு நேரான த்ருஷ்டாந்தமாக பூதநா நிரஸநத்தை யருளிச்செய்கிறரென்று ஸங்கதி.

(ஓசழக்காகத்தூக்கி) சற்றே தூக்கி. ... ... (௬)

மூ.—கஞ்சன்நெஞ்சும் கடுமல்லரும் சகடமும் காலினால்
துஞ்ச வென்ற சுடராழியான் வாழுமிடமென்பரால்
மஞ்சு சேர் மாளிகை நீடகிற்புகையும் மறையோர்
செஞ்சொல்வேள்விப் புகையும் கமழும் தென்னரங்கமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மஞ்சு	மேகமண்டலத்தை	கமழும்	பரிமளியாநின்ற தென்னரங்கம்,
சேர்	(ஓங்கி) அளாவியிருக்கிற [டாய்	கஞ்சன்	கம்ஸனுடைய
மாளிகை	க்ருஹங்களிலே யுண்	நெஞ்சும்	மநஸ்ஸும்
நீடு	ஓங்கிப்போகா நின்ற	கடு	க்ரூரமான
அகில்புகையும்	அகில் தூமமும்	மல்லரும்	சாணூராதிகளும்
மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்களாலநுஷ்டிக்கப் பட்டதாய்	சகடமும்	சகடாஸுரனும்
		துஞ்ச	அழியும்படியாக
		காலினால்	திருவடிகளினாலே
		வென்ற	(உதைத்து) ஜயித்தவனாய்
செம் சொல்	அழகிய சொல்லான வேதத்திலே ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டதான	சுடர்	உஜ்ஜ்வலமான
		ஆழியான்	திருவாழியை யுடையவனுமான ஸர்வேஶ்வரன்
வேள்வி	யாகத்திலேயுண்டான		
புகையும்	தூமமும்	வாழும் இடம் என்பர். (எ)	

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) கஞ்சனுடைய திண்ணிய நெஞ்சும், அவன்றன் கார்யத்தில் அவன்றன்னிலும் பரிவராகை

(௧) திருமா-௯௪. (௨) தி-வாய்-௨-௭-௭.

யாலே கடியராயிருக்கிறமல்லரும்,கடுமைதோன்றுதபடி மறையநின்ற சகடமும். (காலினால்) திருவாழியும் கையிலே யுண்டாயிருக்கச் செய்தே அதுகொண்டு வ்யாபரிக்கப் பற்றாமையாலே, (க) "திருக்கா லாண்ட பெருமான்" என்கிறபடியே - திருவடிகளாலே யழியச்செய் தவன் வர்த்திக்கிற தேசமென்பர்கள். தலைமயிரைப்பிடித்துக் கீழே விழவிட்டு முதுகிலே திருவடிகளாலே பாய்ந்தும், மல்லவர்க்கத்தைத் தானே திருவடிகளாலே நெருக்கியும், முலைவரவு தாழ்த்து நீட்டின வ்யாஜத்தாலே உதைத்தும் திருவடிகளாலே யிறே நிரஸித்தது.

(மஞ்சித்யாதி) மேகபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கின மாளிகைகளி லே அகில்களாலே ப்ரவர்த்திப்பித்த ஓங்கின புகையும், வேதவிஹித மானபடியே அங்குத்தை ப்ராஹ்மணர் யாகாதிகளிலே யுண்டாக்கின ஹோமதூமமும், இவை தன்னிலே விரவிக்கொண்டு கமழாநின்றுள்ள தென்னரங்கமே. ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கஞ்சனித்யாதி) தம்முடைய ஸகலவிரோதி பாபங்களையும் போக்கினது தன் கால்வலத்தாலே என்றெண்ணி, இவ்வுப காரத்துக்கு மொரு த்ருஷ்டாந்த மருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கஞ்சனும் என்னவேண்டி யிருக்கவும் "நெஞ்சும்" என்று சொலலு கை இவனுடைய நெஞ்சே அதிக்ரூரமென்று தோற்றுகைக்கென்று விவ க்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (திண்ணியநெஞ்சு) என்று. காலினால் பாய்ந்தது சகடத்தையன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தலையித்யாதி). (திருவடி களாலே) என்ற வநந்தரம், "கஞ்சனை" என்று கூட்டுவது.

(விரவி) பரவியென்கை. ... ... (எ)

மூ.—ஏன மீனாமையோடரியும் சிறு குறளுமாய்த்
தானுமாய தரணித் தலைவனிட மென்பரால்
வானும் மண்ணும் நிறையப் புகுந்தீண்டி வணங்கும் நல்
தேனும் பாலும் கலந்தன்னவர் சேர் தென்னரங்கமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வானும்	பரமபதத்திலுள்ள நி த்யஸூரிகளும்	புகுந்து	வந்துப்ரவேசித்து
		ஈண்டி	ஒன்றாகத்திரண்டு
மண்ணும்	பூமியிலுள்ள ஸம்ஸா ரிகளும்	வணங்கும்	ஆஶ்ரயியாநிற்க (அ ப்பொழுது)
நிறைய	ஸம்பூர்ணமாக	நல்	மதுரமான

(க) தி-வாய்-௬-௯-௪.

தேனும்	தேனும்	சிறு	மிகவும் சிறியனான
பாலும்	பாலும்	குறளும்	வாமநனாகவும்
கலந்தன்னவர்	ஒன்றாகச்சேர்ந்தாப் போலே ஏகரஸரா யிருக்கிற பக்தஜந ங்கள்	ஆய்	அவதரித்தவனாய்,
		தானும் ஆய	தானே பூர்ணாவதார மெடுத்தவனாய்க் [கொண்டு
சேர்	அடைந்திருக்கிற	தரணி	பூமிக்கு
தென்னரங்கம்,		தலைவன்	நிர்வாஹகனான சக்ர வர்த்தித் திருமக னாக அவதரித்தவ னுமான ஸர்வேச்வ ரனுக்கு
ஏனம்	மஹாவராஹமாகவும்		
மீன்	மத்ஸ்யரூபியாகவும்		
அரியும்	நரஸிம்ஹமாகவும்	இடம் என்பர்.	(அ)

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு. அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து ரக்ஷகனானவன் அவ்வவதாரகாலங்களில் பிற்பாடர்க்கு இழக்க வேண்டாதபடி வந்து ஸந்நிஹிதனான தேசம் கோயிலென்கிறார்.

(ஏனமித்யாதி) ப்ரளயங்கொண்ட ஜகத்தை யெடுத்துக்கொண் டேறுகைக்காக வராஹவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்தும், அப்படிப்பட்ட ப்ரளயந்தன்னைத் தன் செலுவிலே யடக்கவற்றான மத்ஸ்யமாயும், மந்தரம் கீழ்விழாதபடி தரிக்கவல்ல ஆமையாயும், இப்படி யொருவடிவு கொண்டுவந்து உதவுகையன்றிக்கே, சேராத வடிவைச்சேர்த்துக் கொடுவந்து தோற்றின நாஸிம்ஹமாயும், நாட்டில் வாமநர்க ளடங்கலும் வளர்ந்தருளினவிடம் என்னும்படி குறள்வடிவைக் கொண்டும். (தானுமாய) (க) "முன்னு மிராமனாய்த்தானாய்ப் பின்னு மிராமனாய்" என்னக்கடவதிறே. அல்லாத விடங்கள் சக்த்யைக தேசம், அவன் றானே வந்தானென்னக் கடவதிறே ராமாவதாரத்தை. அப்படியே பூமிப்பரப்படங்கலுக்கும் நிர்வாஹகனான சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வர்த்திக்கிற தேசமென்பர்கள்.

(வானுமித்யாதி) பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகளும் பூமியிலுள்ள ஸம்ஸாரிகளும் நிறையப்புகுந்து திரண்டு ஆச்ரயிக்க, நன்றான தேனும்பாலும்கலந்தாப்போலே யாய்த்து இங்குள்ளாரெல்லாரும் தங்களிலே ஒருமிடறா யினியராயிருக்கும்படி. விஜாதீயத்ரவ்யம் கலந்தாப்போலன்றியே, ஸஜாதீயம் கலந்தாப்போலே யாய்த்து. நித்யஸூரிகள் ஸம்ஸாரிகள் என்கிற வாசிதெரியாதே ஒரு நீராய்ப்பரி

(க) அ-அ-கo.

மாருநிற்பர்கள். தேசாந்தரங்களில் முன்பு கண்டறியாதார் வந்து போகப்புக்கால், "பிரிந்துபோகா நின்றோம்" என்று கண்ணும் கண்ணீருமாயிறே யிருப்பது. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (எனமித்யாதி) கீழெல்லாம் தமக்கு பஹுவிதோபகாரங்களைப் பண்ணினவன் பலபடிகளைக் கொண்டானென்ற துவுமொரு தமக்கு உபகாரமென் றநுஸந்திக்கிறாரென்னும் ஸங்கதி தன்னை ஸூசிப்பிக்கிறார் (அநேகேத்யாதி)

(நன்செலுவிலே) தன் கீழ்வயிற்றிலே. ப்ரளயஜலத்தைக் கீழ்வயிற்றிலே அடக்கி ப்ராணிகளைத் தன்மேலே வைத்தான் மத்ஸ்யாவதாரத்திலே யென்று கருத்து. "தாரணித்தலைவன்" என்றால் போராதோ, "தானுமாய" என்று விசேஷண மிடவேணுமோவென்ன; அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டமாய் ஸகல கல்யாணகுணங்களுக்கு மாகரமாயிருக்கு மிருப்பு ராமாவதாரத்தில் ஸ்புடமாகையாலே விசேஷித்தாரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இவர்க்கிப்படி கருத்தென்கைக்கு நியாமக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (முன்னு மித்யாதி). அப்பாட்டில் தானும் அல்லாதவவதாரத்தைப் பற்றத் தானென்னும் தன்மை யருளிச்செய்வானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அல்லாத வித்யாதி) ராமாவதாரம் பூர்ணவதார மாகையால் மற்றை யவதாரங்களை சக்த்யாவேசமென்று சொல்லலாம்படி யிருக்குமென்று கருத்து. இத்தால் - மற்றையவற்றுக்கு அபூர்த்தி சொல்லவந்ததில்லை; *நஹிநிந்தாந்யாயேந ராமாவதாரத்தி லேற்றம் சொன்ன தித்தனை யென்றதாய்த்து.

தேனும்பாலும் கலந்தால் மாதுர்ய ரஸமொன்றுமே விஞ்சியிருக்குமா போலே ஏகரஸமாக விருந்தவர்களென்று ஒருயோஜனை யருளிச்செய்து, தேனும் தேனும் பாலும் பாலும் தன்னில் தான் கலந்தாப்போ லிருந்தவர்களென்று அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (விஜாதீயேத்யாதி). ... (அ)

கூ.—சேயனென்றும் மிகப்பெரியன் நுண்ணேர்மையினையவிம்
மாயையை யாரு மறியாவகையானிடமென்பரால்
வேயின்முத்தும்மணியும் கொணர்ந்தார் புனல்காவிரி
ஆய பொன் மா மதிள் சூழ்ந் தழகார் தென்னரங்கமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேயின்	மூங்கில்நின்று முதிர் ந்த	ஆர்	ஸம்ருத்தமான
முத்தும்	முத்துக்களையும்	புனல்	ஜலத்தையுடைய ம்,
மணியும்	ரத்நங்களையும்	காவிரி	திருக் காவேரியினுலு
கொணர்ந்து	கொண்டுவந்து தன்னாநின்றுள்ள	ஆய	தகுதியாய்
		பொன்	பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமாய்

மா	பெரிதுமான	இம்மாயையை	இந்த ஆஶ்சர்ய சக்தியை
மதிள்	ப்ராகாரங்களிலும்	யாரும்	எவராலும்
சூழ்ந்து அழகு ஆர் தென்னரங்கம்,		என்றும்	எக்காலத்திலும்
சேயன்	தூரஸ்தனுயிருந்தும்	அறியா	அறியக்கூடாத
மிகப்பெரியன்	ஸர்வாதிகனுயிருந்தும்	வகையான்	ப்ரகாரத்தையுடையனை ஸர்வேஶ்வரனுடைய
நுண்	ஸூக்ஷ்ம பதார்த்தங்களிலும்		இடம் என்பர். (௯)
நேர்மையினுய	உட்புக்கு அதிஸூக்ஷ்மமாயிருக்கையாகிய		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சேயனித்யாதி) தூரஸ்த்தனுய் ஸர்வேஶ்வரனுயிருக்கு மிருப்பு, ஸூக்ஷ்மத்வத்திலதி ஸூக்ஷ்மமான பதார்த்தங்க ளெங்கும் புக்கு வ்யாபித்துத் தரித்துக் கொண்டிற்கையாகிற இந்த ஆஶ்சர்ய சக்தியோகம், எத்தனையேனுமளவுடையராலு மொருநாளு மறியவொண்ணுதபடி யிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேசமென்பர்கள்.

(வேயித்யாதி) ஸஹ்யபர்வதத்தி லுண்டானவேய்க ளுதிர்த்த முத்தும், அதிலுண்டான மணிகளையும் கொண்டுவந்து ‡எறடாநின்றுள்ள மிக்க புனலையுடைத்தான காவிரி. உள்ளுச்சாய்ந்த வஸ்துவுக்கு அரணுகப் போரும்படியான ஸ்ப்ருஹணீயமா யிருந்துள்ள மதிள்களாலே சூழப்பட்ட தர்ஶநீயமான கோயில். ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சேயனித்யாதி) கீழ் அவதாரங்களை யெல்லாம் ஸ்வார்த்தமாக அநுஸந்தித்தாப்போலே வ்யாப்தியையும் ஸ்வார்த்தமாக வநுஸந்தித்து, தம்மைப்பிடிக்க வளைத்தானென்று அவ்வுபகாரத்தை யநுஸந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி.

"என்றும்" என்றபதத்தை "ஆரும்" என்றவநந்தரம் அந்வயித்து அர்த்த மருளிச்செய்கிருர் (ஒருநாளும்) என்று.

"ஆய" என்றதினர்த்தம் (அரணுகப் போரும்படியான) என்றது. (௯)

மூ.—அல்லிமாதரமரும் திருமார்வ னரங்கத்தைக்
கல்லின் மன்னுமதிள் மங்கையர் கோன்கலிகன்றிசொல்
நல்லிசை மாலைகள் நாலிரண்டு மிரண்டுமுடன்
வல்லவர் தாமுலகாண்டு பின்வானுலகாள்வரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

‡ (பா) திரட்டாநின்றுள்ள.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அல்லி	தாமரைப்பூவைப் பிறப்பிடமாக வுடைய [பிராட்டியார்	சொல்	அருளிச்செய்ததாய்
மாதர்	பெண்ணான பெரிய	நல்	அழகியதாய்
அமரும்	பொருந்தி நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற	இசை	காநத்தோடுகூடின
திரு	அழகிய	மாலைகள்	சப்த ஸந்தர்ப்ப ரூபமான
மார்வன்	திருமார்பை யுடையனை ஸர்வேஶ்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற	நால்இரண்டும் இரண்டும்	பத்துப் பாட்டுக்களையும் [தோடு
அரங்கத்தை	திருவரங்கமென்னும் திவ்யதேச விஷயமாக, [டு	உடன்	அர்த்தாநு ஸந்தாநத்
கல்லில்	கல்லாலே கட்டப்பட்	வல்லவர்தாம்	அப்யஸிக்குமவர்கள்,
மன்னு	த்ருடமாயிருக்கிற	உலகு	பூலோகத்திலுள்ள திருவரங்க மென்னும் திவ்யதேசத்திலே (இருந்து)
மதிள்	ப்ராகாரத்தையுடைய	ஆண்டு	பகவத்குணங்களை அநுபவித்து,
மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்ளா[ர்க்கு	பின்	இந்த சரீரம் கழிந்தவாறே
கோன்	ஸ்வாமியான	வானுலகு	பரமபதத்தை
கலிகன்றி	ஆழ்வார்	ஆள்வர்	ஆளக்கடவர்கள். ௧௦)

வ்யா. — பத்தாம்பாட்டு. அல்லிமாதரமரும் திருமார்வனரங்கத்தை யாய்த்துக் கவிபாடிற்று. "இம்மார்வைவிட்டு, பழையதாமரைப் பூவிலே போயிருக்க வேண்டில் செய்வதென்?" என்று அஞ்சும்படியான மார்வைப்படைத்தவன். (க) "அகலகில்லேன்" என்றிறே வார்த்தை. (கல்லிலித்யாதி) அரணாகப் போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்ட திருமங்கையி லுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த, நன்றான இசையோடே கூடின தொடை நாலிரண்டு மிரண்டினையும். இதிலுண்டான ஆதரத்தாலே சேர்த்தநுபவிக்கிறார். இவற்றை ஸாபிப்ராயமாக அப்யஸிக்க வல்லவர்கள், கோயிலிலே யிருந்தநுபவித்து, பின்னை சரீர ஸமநந்தரம் பரமபதம் தாங்களிட்ட வழக்காகப் பெறுவர்கள். ... ...

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

(க) தி-வாய்-சு-௧௦-௧௦..

அரு.—பத் ... தாம்பாட்டு. (அல்லியித்யாதி) "அல்லி" என்று - தாமரை ...ழாய், அதிக் ... "மாதரம்ரும்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இம்மார்வை யித்யாதி). கல்லாலே, மன்னு - த்ருடமாயிருக்கிற வென்று சப்தார்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (அரணித்யாதி). பத்து என்றதே இப்படிப் பிரித்துச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இதிவித்யாதி). *இத்தால் - இரண்டிரண்டாக வொருநாலும் தனியே ஓரிரண்டுமாகப் பிரிக்கைக்கு, "உந்தி" "வையம்" என்கிற விரண்டும், உலகுண்ட வடதளசாயி விஷயதயா ஒரு சேர்த்தியுடைத்தாய், "விளைத்த" "வம்பு" என்கிற விரண்டும் - ராமன் விஷயமாகையால் ஒரு கோவையுடைத்தாய், "கலை" "கஞ்சன்" என்றிரண்டும் - க்ருஷ்ண விஷயமாகையால் அதொரு சேருடைத்தாய்; பரத்வ ப்ரதிபாதகமாய்க்கொண்டு அதுக்குறுப்பான ஶ்ரிய:பதித்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற "சேயன்" "அல்லி" என்கிற பாட்டுக்கள் ஒரு சேர்வை; இப்படி நாலு த்விகத்தில் ஒருப்ரேமமும் திருக்குறளன் விஷயம் ஒருபாட்டும் ஸகலாவதாரஸமுதாய விஷயமாக ஒரு பாட்டுமாயிருக்கிற "பண்டு" "ஏனம்" என்கிற விரண்டில் தனித்தனியே ஒரு ப்ரீதியு முடையராய், இப்படி விசேஷித்தா ரென்றதாய்த்து. "உடன்" என்றதுக்கு உக்தப்ரகாரமான சேர்த்தியில் கருத்துடன் என்றர்த்தம் விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஸாபிப்ராயமாக) என்று. அரங்கத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற திருமொழிக்கு *அரங்கன் திருமுற்றத்தடியாரோடிருக்கையை பல(ஃபல)மாகச் சொல்லவேண்டுகையாலே, "உலகாண்டு" என்றது - பூலோகத்தில் ஶ்ரீமங்மந்திரமான விடத்தி லிருப்பைச் சொல்லுமென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (கோயிலிலே யித்யாதி). ... ... (௧0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் நாலாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து அஞ்சாந் திருமொழி

வெருவாதாள் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—தன்னைப்பேணாதே ரக்ஷிக்குமவன் ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, அபேக்ஷை யுண்டாயிருக்க, அபிமதமான கைங்கர்யம் பெறாமையாலே தமக்குப்பிறந்த அவஸாதாதிசயத்தை, பகவத் விரஹத்தால் வந்த ஆற்றாமையோடே இருக்கிறா ளொரு பிராட்டி தசையை யநு

ஸந்தித்து, "அவனை இவளோடே கூட்டமாட்டு கிறிறேன் ... ச்செய்ததாய் நோவுபடாதபடி பண்ணமாட்டுகிறிலேன், எத்தைச் ... என்று நோவுபடுகிறு ளொரு திருத்தாயார் பாசுரத்தாலே யருளிச் செய்கிறுர். ... ... (*)

உரை.

அரு. — வெருவாதாளின் ப்ரவேசம். — கீழ்த்திருமொழியில் தமக்கு பஹுப்ரகாரமாக அவன் பண்ணின உபகாரங்களை அநுஸந்தித்தவர், இதில் அவஸாதத்தாலே நோவுபடுகைக்கு ஸங்கதி யென்னென்னை; தாம் பல திருப்பதிகளிலும் நுழைந்தவிடத்திலும் நினைத்தபடி பரிமாற முகங் கொடாதிருக்க; அவன் *எனமீனுமையோ டரிகுறளாய் பலபடியுடைய னாய் அபேக்ஷித்தா ரபேக்ஷித்தபடி செய்யுமவன் என்னபேக்ஷிதம் செய் யாமல் போனுனென்று நோவுபட்டு பிராட்டி தசையை யடைந்து வாய் வெருவுகிறு ரென்னும் ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறுர் (தன்னை யித் யாதி). ... ... (*)

மூ. —

வெருவாதாள் வாய்வெருவி வேங்கடமே வேங்கடமே யென்கின்றுளால்
மருவாளாலென்குடங்கால் வாணெடுங்கண்டுயில் மறந்தாள்வண்டார்கொண்டலுருவாளன்வானவர்தமுயிராளனொலிதிரைநீர்ப்பௌவம்கொண்ட [ண்ட
திருவாள னென்மகளைச் செய்தனகளெங்ஙனம் நான் சிந்திக்கேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெருவாதாள்	(என்மகள்) அச்சமற்றவளாய்க் கொண்டு	துயில்	உறக்கத்தை
		மறந்தாள்	மறந்துவிட்டாள் (நித்ரை போகிறிலள்);
வாய்வெருவி	வாய்புலற்றினவளாய்	வண்டு	வண்டுகளினுலே
வேங்கடமே	திருவேங்கடமே என்	ஆர்	பூர்ணமான
வேங்கடமே	று பலகாலும் சொ	கொண்டல்	மேகம்போன்ற [ய்,
என்கின்றுள்	ல்லாநின்றுள்;	உருஆளன்	திருமேனி யுடையனு
ஆல்	கஷ்டம்;	வானவர்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு
என்குடங்கால்	என்மடியில்	உயிராளன்	ப்ராணபூதனுய்,
மருவாள்	பொருந்துகிறிலள்;	ஒலி	சப்தியாநின்ற
ஆல்	கஷ்டம்; [ணமாய்	திரை	அலைகளினுடைய
வாள்	வாள்போலே தீக்ஷ்	நீர்	ஜலத்தையுடைத்தான
நெடு	பரப்பையுடைத்தான	பௌவம்	ஸமுத்ரத்திலே [ள
கண்	கண்களிலே	கொண்ட	பிறப்பை யுடையளா

அரு.—பத்மிதமாய், அதிச் ... என்மகளை | பெரிய பிராட்டியார்க்கு [வேஸ்வரன் வல்லபனுமான ஸர் என்னுடைய பெண்பிள்ளையை | செய்தனகள் நான் எங்ஙனம் சிந்திக்கேன் | செய்தவகைகளை நான் எப்படி நினைப்பிடுவேன்? (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வெருவாதாளித்யாதி) பெருமாளுடைய இங்குத்தை வரவாறே பிடித்து ஆற்றாமைக் குடலாம்படி காணும் பிறந்த ப்ராவண்யாதிசயம். "திருப்பாணாழ்வார் (க) 'அன்று நேர்ந்த நிசாசரரை' என்று - ராவணவதமே துடங்கிப் பெருமாளை அடியொத்தினர், அது தெற்குத் திருவாசலாலே புகுந்து கிடந்தது; (உ) 'மந்திபாய்' என்று - பரமபதமே துடங்கி அடியொத்தினர், திருமலையிலே புகுந்துகிடந்தது; அங்கே பார்த்தவாறே நின்றபடியைக் கண்டார், இன்னமும் போக்கிலே ஒருப்பாடுதோற்றி யிருந்தது என்று அவ்விடமேதுடங்கி அடியொத்தினவாறே வடக்குத் திருவாசலாலே புகுந்து, படுக்கை இங்கேயாயிருந்தது' என்று, பட்டர் *அமலனாதிபிரானருளிச்செய்யாநிற்க நான் கேட்டேன்" என்று பிள்ளை அருளிச்செய்தார். (வெருவாதாள்) அஞ்சாதாளென்றபடி; நெஞ்சில்†களவு கலமையாலே, தனக்கோடுகிறது சிலர்க்கு அஞ்சி மறைத்தல், சிலர்க்கு வெளியிடுதல் செய்யும் பருவமல்லாதவள்.‡அஞ்சவறியாதவளென்கை. நன்னால் மறைக்கலாவதெல்லாம் மறைத்தாள், மறைக்க முடியாமை. அவ்வளவேயோ, பரத்வத்தைவிட்டு, வ்யூஹத்தை விட்டு, விபவங்களைவிட்டு, உகந்தருளின தேசத்தையே வாய்வெருவி யிருக்கும்படியாய் விழுந்தது. ஒருகால் "திருமலை" என்ன, பின்னையும் உள்ளுப்புக வறிகிறிலள். (ங) *"காட்கரையேத்தும் அதனுட் கண்ணா" என்கிறிலள். (என்கின்றாளால்) அப்பேச்சு தனக்காகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. (ச) "ஸீதேதி மதுராம் வாணீம் - ஸீதேதி மதுராம் வாணீம்" என்று வாய் வெருவுவானவனாயிருக்க, அத்தலை யித்தலையாய்விட்டது. "ஸீதேதி மதுராம்வாணீம்" என்று சொல்லுகிறவர் தாம் *தீமதாம் (தீமதாம்) வரராய், வார்த்தை தான் பிராட்டி விஷயமான பேச்சாய், பிரிவால் வந்த மிடற்றில் துவட்சியாலே சொல்லுகிறது சால மதுரமாயிருக்குமிறே. "பட்டர் 'அழகிய மணவாளப்

(க) அமல-உ. (உ) அமல-ங. (ங) தி-வாய்-கூ-கூ-எ. (ச) ரா-ஸு-ஙகூ-சச.
† களவு-யௌவநம். ‡ (பா) அஞ்சிமறையாதவள்

பெருமாள்' என்னும் போதும், அநந்தாழ்வான் 'திருவேங்கடமுடையான்' என்னும் போதும், பா(ஃ)வபந்தமடையத் தோற்றி யிருக்கும்படி காண்!" என்று ஜீயர்.

மற்றொன்றை வாய்வெருவாள்; ஏதேனு மளவிலும் முன்பு உன் மடியிலே வைத்து ஆற்றப்பார்க்கில் ஆறும், நீ அப்படி ஆஶ்வஸிப்பித்தாலோவென்ன; பண்டு மருவிப்போந்தவள் என்மடியிலிப்போது மருவுகிறிலள். அதுதான் செய்யாமையு மில்லை; இவளிசையாமையுமில்லை; அப்படி இவளால் செய்து தலைக்கட்டப் போகிறதில்லை. "தாய்மடி" என்று ‡மனிச்சடித்து நெருப்பிலே யிருக்கப்போகாதிறே; தாய்மடியும் பொருந்தாதபடி ஆர்மடி இவளை இப்படிதுஶ்ஶிக்ஷை பண்ணிவிட்டதோ! அறிகிறிலேன். என் மடியல்லது அறியாதவள் என்மடியில் பொருந்துகிறிலள். மடியிலிராளாகில் படுக்கையிலே வளர்த்தி உறங்குமாகில் பார்த்தாலோ வென்ன (வாணெடுங்கணித்யாதி) அது, முதலிலே பிடித்து வ்யுத்பத்தி பண்ணுவிக்கவேணும். (வாள்) ஓராளு மொருநோக்கும் நேராயிருக்கை. (நெடுங்கண்)-போக்தாவால் புஜித்துக் கரைகாண வொண்ணாதகண். பெரிய ஊர் குடி வாங்கினாப்போலே கண்ணில் பரப்பித்தனையும் நித்ரை குடிபோனபடி. ஆகையால், கண்ணில் பரப்பித்தனையும் தலைச்சுமையாய்த்து.

(க) "గోపజనం స్మరన్ - கோபஜநம் ஸ்மரன்" என்னப்பண்ணினாரைச் சொல்லுகிறதுமேல். (வண்டாரித்யாதி) வடிவழகாலும் சேஷ்டிதங்களாலுமாகவாய்த்து இப்படி பண்ணிற்று. அகவாயில் ஜலத்தினுடைய ரஸ்யதையாலே மேகத்திலே வண்டுகள் படிந்திருக்குமென்றுமாம். (வண்டு) (உ) "செங்கட்கருமுகிலின் திருவுருப்போல் மலர்மேல் தொங்கிய வண்டினங்காள்" என்று வண்டை வடிவுக்குப் போலியாகச் சொல்லிற்றிறே. (வானவரித்யாதி) இவ்வடிவு தன்னை அரைக்ஷணம் கண்ணுக்கிலக்காகாதபடி மாறவைக்கில், ஒருநாடாக ஜீவியாதபடி பண்ணுமவன். (ஒலியித்யாதி) கடலைக்கடைந்து பிராட்டியை லபித்தவன். (என்னித்யாதி) அவளைப் பெறுகைக்குச் செய்ததித்தனையும் போருமாய்த்து இவளை நோவுபடுத்துகைக்குச் செய்ததும். (எங்ஙனமித்யாதி). இவள் தன் ஸர்வஸ்வத்தையும் நேர்ந்து செய்தத்தை என்னாலே நினைக்கப்போமோ? அவனகப்படுத்த இவள் குமிழி

(க) சாந்தோ-அ-கஉ. (உ) நா-தி-கூ-ரு.

‡ மனிச்சடித்து-முனையாலே சவிஷகபண்ணி. சவிகை-செல்வாக்கு.

நீருண்ணுமித்தனை யொழிய, கரையிலே நிற்கிற வென்றால் "இன்ன படி" என்று நினைக்கப்போமோ? ... ... (௧)

அரு —முதற்பாட்டு. (வெருவாதாளித்யாதி) கீழே திருவரங்கத்தை அநுபவித்தவராயும், மேலும் அரங்கத்தையே அநுபவிக்கையாலும், இத் திருமொழி நிகமத்திலே - "திருவரங்கத் தம்மானைச் சிந்தைசெய்த" என்கிருக்கையாலும், கோயிலையன்றே வாய்வெருவ வேண்டுவது, திருமலையை வெருவுகைக்குக் காரண மென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர் (பெருமாளுடைய வித்யாதி). (௧) "సంధేఇష్యే కులభ్రాయ సంభ్రమణకృతేపునః । దత్త్వాయ - விதேரிக்ஷ்வாகு லப்த்தாய விபீஷணக்ருதேபுந: । தத்ராய" என்றன்றே வரவாறு, திருமலை வரவாருவானென்னென்ன வருளிச் செய்கிருர் (திருப்பாணாழ்வாரித்யாதி). *அமலனுதிபிரானில் முதற்பாட்டில் - பரமபதத்தையும் திருமலையையும் திருவரங்கமுமாக அநுபவித்த வநந்தரம், திருவுலகளந்தவனையும் காருத்தலையு மநுபவித்தும், மூன்றும்பாட்டில் - திருவேங்கடத்தை யநுபவித்தும், இங்ஙனே அரியுருவையும் ஆலினிலையானையும் வெண்ணெயுண்டவாயனையு மநுபவித்துப் போந்ததெல்லாம், (௨) "மற்றொன்றினைக் காணாவே" என்ற அதிமாத்ர ப்ராவண்யத்துக்குச் சேர அடியொத்தினதித்தனை யொழிய, இவர்க்கு அவற்றிலும் ப்ராதாந்யேந ப்ரேமமில்லையென்ன வேண்டுகையாலே, படடர் திருவாசற்களாலே புகுந்ததாக அநுபவமுண்டாய்த்தென்று அருளிச்செய்தாராகையாலே, இவ்வாழ்வாரும், கீழ்த்திருமொழியில் - ஆலிலைமேவு மாயன் முதலாக ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களை எல்லாம் பெரியபெருமாளாக அநுபவித்தபடி சொல்லுகையால், பாரிசேஷ்யாத் திருமலையை அடியொத்தின படியையும் சொல்ல வேண்டுகையாலே அத்தை இப்பாட்டி லருளிச்செய்தாரென்று திருவுள்ளம். "மந்திபாயென்று" என்றத்தை, "நின்றபடியைக்கண்டார்" என்றத்தோ டந்வயிப்பது அஞ்சாமைக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச் செய்கிருர் (நெஞ்சி லித்யாதி). களவு கலசாமையாவ தென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர் (தனக்கித்யாதி). ‡பால்யத்தாலே மறைக்கமாட்டாமையன்றிக்கே, அவஸ்த்தை முறுகி அத்தாலும் மறைக்கமாட்டாளென்கிருர் (அஞ்ச வித்யாதி). எத்தனைதசை முறுகினாலும் தாய்க்கு ஒளிக்கவேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (தன்னுலித்யாதி). (முடியாமை) என்றவநந்தரம், வெருவுகிருள் என்று சேஷம். (அவ்வளவேயோ) என்

---

(௧)- (௨) அமல-௧௦.

‡ தாய்க்கு மறைக்கையும் தோழிக்கு வெளியிடுகையும். பால்யத்தாலே மறைக்கமாட்டாமை யன்றிக்கே அவஸ்த்தைமுறுகி அதினாலும் மறைக்கமாட்டாளென்கிருர் (அஞ்சி மறையாதவளென்கை) என்று அரும்பதாந்தரம்; இதுக்கநுகுணமாக, "அஞ்சி மறையாதவள்" என்று சில வ்யாக்யாந ப்ரீகோசங்களில் பாடம் காண்கிறது.

றது- அவன் பேரைச்சொல்லி வாய்வெருவுகிற மாத்ரமேயோ என்றபடி. வீப்ஸாதாத்பர்யம் (ஒரு காலித்யாதி). உள்ளுப்புக - திருவேங்கடத்தான் பேர்சொல்ல. வெருவாநின்றாள் என்று ஒரு சொல்லால் சொல்லாதே; இழே "வெருவி" என்றுவைத்து "என்கின்றாள்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அப்பேச்சித்யாதி);"ஆல்"என்று ஆஸ்சர்யமாய், அதின் தாத்பர்ய மென்னவுமாம்."என்கின்றாள்" என்கிற வர்த்தமாந நிர்த்தேசத் தாலே - பெண்பிள்ளைக்கு இதிலினிமை தோற்றுகையால், அத்தைத் திருத்தாயார் சொல்லுகிறாளாக யோஜிக்கவுமாம். பெண்பிள்ளை பேச்சினி தாளுப்போலே அழகிய மணவாளப்பிள்ளை பேச்சு மினிதாயிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸீதேத்யாதி). அன்றிக்கே, ஆல் - விஷாதத் திலே அதின் தாத்பர்யமாகவுமாம். இடைவிடாம லநுஸந்திக்கைக்கு போக்யதை குறைவற்றிருக்கு மென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தகதந பூர்வகமாக வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறாரென்னவுமாம். "ஸீதே" என்று இரண்டெழுத்துக் கூட்டினால் இதில் மாதுர்ய முண்டாகைக்கு நியாமக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸீதேத்யாதி). இப்பெண்பிள்ளை தனக்கினிமை தோற்றச் சொன்னளென்கைக்கு த்ருஷ்டாந்த மருளிச்செய்கிறார் (பட்டரித்யாதி). அன்றிக்கே, பாவபந்தமுடையார் சொல் எல்லார்க்கும் போக்ய மாயிருக்கு மென்கைக்கு நியாமக மாகவுமாம்.

மேலுக்கவதாரிகை (மற்றொன்றை யித்யாதி). (வெருவாள்) என்ற வநந்தரம், ஆகிலும் என்று சேஷம். இப்போது "மருவாள்" என்றதுக்கு; முன்பு மருவுதலுண்டாகவேணுமென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (பண்டித்யாதி). இப்போது மருவாமைக்கு ஹேது என்குடங்காலாகை யென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அதுதானித்யாதி). நான் தாயாரானை யாலே ஆஸ்வஸிப்பியாதே உபேக்ஷித்தவளுமன்று, பெண்ணானையாலே அவன் வந்திராதே போனவளுமன்று, மடியிலிருப்பு அவள்மடியிலிருப்புக்கு ஸ்மாரகமாய் பாதக (ஸ்ரீ) மாகையாலே இருக்கமாட்டாதே போனுளென்று கருத்து. "ஆல்" என்று விஷாதப்படுகைக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (தாயித்யாதி). தாய் மடியிலிருக்கப் போகாதிருப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். பிண்டிதார்த்தம் (என்மடி யித்யாதி). "கெடும்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (பெரிய வித்யாதி)

வண்டோடொத்த உருவமென்று சப்தார்த்தமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (செங்கணித்யாதி). (சொல்லிற்றிறே) என்ற வநந்தரம், அப்படியாகவுமாம் என்று சேஷம். பௌவத்திலே பிறப்பைக்கொண்ட திருவாளனென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (கடலையித்யாதி). "நான் சிந்திக்கேனே" என்கையாலே - அவனையு மிவளையும் வ்யாவர்த்திக்கிற தென்கிறார் (இவள் தன்னித்யாதி). .. .. (க)

மூ.—

கலையாளா வகலல்குல் கனவளையும் கையாளா வென்செய்கேன் நான்
விலையாளாவடியேனைவேண்டுதியோ வேண்டாயோவென்னும்மெய்ய
மலையாளன் வானவர்தம் தலையாளன் மராமரமேழெய்த வென்றிச்
சிலையாளனென் மகளைச் செய்தனகளெங்ஙனம் நான் சிந்திக்கேனே.

பதம்.	உரை.
அகல்	பரந்த
அல்குல்	நிதம்பப்ரதேசமானது
கலை	வஸ்த்ரத்தை
ஆளா	தரிக்கிறதில்லை;
கனம்	ஸ்வர்ணமயமான
வளையும்	வலயங்களும்
கை	(இவள்) கைகளைப் பற்றி
ஆளா	ஆளமாட்டுகிறதில்லை; (தங்குகிறதில்லை);
நான்	நான்
என்செய்கேன்	எத்தைச்செய்வேன்?
அடியேனை	தாஸ்யத்திலே பொருந்தின என்னை
விலையாளா	க்ரய விக்ரயார்ஹையாம்படி கொள்ளுகைக்கு
வேண்டுதியோ	இச்சிப்பாயோ?
வேண்டாயோ	இச்சிக்கமாட்டாயோ?

பதம்.	உரை.
என்னும்	என்று சொல்லாநின்றாள்;
மெய்யம்	திருமெய்யமென்கிற
மலை ஆளன்	திருமலையைவாஸஸ்தாநமாக உடையனாய்
வானவர்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு
தலை ஆளன்	ஸ்வாமியாய்க் கொண்டு
ஏழ்	ஏழான
மராமரம்	ஸால வ்ருக்ஷங்களை
எய்த	பிளந்துவிட்டதும்
வென்றி	ஜயசீலமுமான
சிலை ஆளன்	பாணத்தை யுடையவனுமான சக்ரவர்த்தித் திருமகன்

என்மகளைச் செய்தனகள் எங்ஙனம் நான் சிந்திக்கேனே. (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கலையாளாவகலல்குல்) அடியில், அகன்றிருக்கும் நிதம்பப்ரதேசமானது இப்போது விரஹக்ருசதையாலே பரியட்டத்தை ஆளுகிறதில்லை. (கனவளையுங்கையாளா) ஶ்லாக்யமானவளை கையில் தங்குகிறதில்லை. (என்செய்கேன்நான்) இவள் பரியட்டப்பண்பும் கையும் வளையுமே ஜீவநமாயிருக்கக்கடவ நான் எத்தைச்செய்வேன்? பரியட்டத்தையும் வளையையும் தங்கும்படி பண்ணுவேனோ, இவளை ஈடுபடாதபடி பண்ணுவேனோ, அவனை ஆளாகக்கொள்ளும்படி பண்ணுவேனோ, எத்தைச்செய்வேன். (விலையாளாவித்யாதி) இது இரண்டுபடி,- விலையை ஆளாத அடியேனை - உன்னாலும் பிறர்க்காக்கவொண்ணாதபடி அநந்யார்ஹையான வென்னை; அன்றிக்கே, விலையாளாக - உனக்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹையாக -

இஷ்டவிநியோகார்ஹையாக, என்னைக்கொள்வுதியோ? கொள்ளாயோ? நான் ஜீவியாதொழிய என்னும்; (க) "तावद्ध्यहम् - தாவத்த்யஹம்" இத்யாதிவத்.

(மெய்யமித்யாதி) * அயர்வறு மமரர்களதிபதியா யிருந்துவைத்துத் தன்ஸௌலப்யத்தைக் காட்டி "விலையாளாவடியேனை வேண்டுதியோ?" என்று இவளையிட்டுச் சொல்லுவித்துக் கொள்கைக்காகத் திருமெய்யத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதனானவன்; (உ)*பின்னானார் வணங்குஞ் சோதியிற்போனே;- (௩) "यत्र पूर्वे साध्याः सन्ति देवाः - யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவாஃ" என்கிறபடியே-முற்பாடரான ஸூரிகளுக்கு மவ்வருகாயிருந்துவைத்து, இவ்வருகுண்டான பிற்பாடர்க்கும் உதவுகைக்காகவிறே இங்கு வந்ததும். (மராமரமித்யாதி) தன்னைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளாதார்க்கும் மழுவேந்திக்கொடுத்துக் காரியம் செய்யுமவனன்றோ. (என்மகளித்யாதி) மஹாராஜரை விஸ்வஸிப்பிக்கைக்குச் செய்ததித்தனையும் போருமாய்த்து இவளை விஸ்வாஸம் குலைக்கைக்குச் செய்ததும். தானேரக்ஷகன் என்றிருக்குமிவளை, வாய்விட்டுக் கூப்பிடும்படி பண்ணினனே. பெறுவிக்குமத்தைப் பார்த்தால், "நமக்கொன்று செய்யப்ராப்தியுண்டோ" என்றிருக்கிறவள்; "பெறுவதவனையாலல் இருந்தவிடத்தே யிருக்கப்போமோ" என்றிருக்கிறாள் மகள். ... ... (உ)

அரு—இரண்டாம்பாட்டு. (கலையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் வடவேங்கடத்தை வாய் வெருவினவளவன்றிக்கே, தெற்கில் திருமெய்ய மலையாளனை முன்னிட்டு வந்து ஸம்ஸ்லேஷியாமையால் பொய்யமலை யென்றெண்ணி, "வேண்டுதியோ வேண்டாயோ" என்னும்படி விரஹகார்ஸ்யம் மிகுத்து வாய்வெருவினமையைச் சொல்லித் திருத்தாயார் கூப்பிடுகிறளென்று ஸங்கதி.

அல்லல் அகன்றிருந்தசாகில் கலையாளாதே யிருக்குமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (அடியிலித்யாதி). அடியில்- விஸ்லேஷத்துக்கு முன்பு என்றபடி. கையல் தங்கி நிறம்பெற விருக்கும் வளைகளும் கையைப்பற்றி ஆளமாட்டாதாய்த் தென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்லாக்யேத்யாதி). "கனம்" என்றது - கனைக்குறைத்தலாய், கநகமென்றபடி. "நான்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இவளித்யாதி). (பண்பும் உடையழகும். இத்தால்-"கனவளை அஹம் மமக்ருதிகள்" என்கிறபடியே த்யாஜ்யமானவை இரண்டும் ஆகாராந்தரத்தாலே (ச) "दासोऽहम् - தாஸோஹம்" என்கிறபடியே உபாதேயங்களாய், நானென்று அபிமாநித்த

(க) ரா-ஸு-௬௪-௩௧. (உ) தி-மெ-௧௦. (௩) பு-ஸூ- (௪) ரா-ஸு.

துக்கொண்டு கையும் கைங்கர்யமுமா யிருக்கை உபாயாத்ய(த்ய)வஸாயத்துக்கு அபேக்ஷிதமென்ற ஸ்வாபதேசம் ஸூசிதமாய்த்து.(ஆளாகக்கொள்ளும்படி) இவனை அடிமை கொள்ளும்படி. (கொள்வதியோ) என்ற வநந்தரம், ஜீவிக்கும்படி என்று சேஷம். அவருளாவிட்டால் ஜீவியேனென்றவிடமுண்டோ வென்ன (தாவத்த்யஹமித்யாதி); "నైవాస్య మాతా న పితా న చాన్యస్స్నేహా ద్విశిష్టోస్తి మయా సమో వా। తావద్ధ్యహం దూత జిజీవిషేయం యావత్ప్రవృత్తిం శృణుయాం ప్రియస్య- நசாஸ்ய மாதாநபிதா நசாந்யஸ்ஸ்நேஹாத் விசுஷ்டோஸ்தி மயாஸமோவா । தாவத்த்யஹம்தூத ஜிஜீவிஷேயம் யாவத் ப்ரவ்ருத்திம் ஶ்ருணுயாம் ப்ரியஸ்ய" என்று - பெருமாளிடத்தில் ஸ்நேஹத்தில் வந்தால், தாயும் தகப்பனும் மற்றுமுள்ள பந்துஜநமும் என்னிலும் மிகுத்தாரும் ஒத்தாருமில்லே, ஆகையாலே, பெருமாளுக்கு நானும் வேணும் வேண்டாவென்னும் ப்ரக்ருஷ்டையான மநோவ்ருத்தி கேட்குமளவும் ஜீவித்திருக்க நினையாநின்றேன் என்கையாலே - வேண்டாதபோது ஜீவியாமை ஸித்தமிறே என்று கருத்து.

"வானவர்தம் தலையாளன், மராமரமேழெய்த வென்றிச்சிலையாளன்- மெய்யமலையாளன்" என்றநுவயித்தருளிச்செய்கிறார்(அயர்வித்யாதி).(ஸௌலப்யத்தை) என்றது - மஹாராஜாக்காக மராமரமெய்த ஸௌலப்யத்தை யென்கை. உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் (பின்மூன்றுரித்யாதி). "இமையோர்க்கென்றும் முன்னோய்" என்றத்தையும் கூட்டி ப்ரமாண பூர்வகம் பாசுரத்துக்கர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (யத்ரேத்யாதி). ஸௌலப்யத்தைக் காட்டினமையை ப்ரதிக பூர்வகம் விவரிக்கிறார் (தன்னையித்யாதி). "என்மகளைச் செய்தனகள்" என்று வெறுத்திருக்கிற திருத்தாயார், கீழே விஶ்வாஸ ஹேதுவான அபதாநத்தைச் சொல்லுகை எங்ஙனே சேருமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மஹாராஜரை யித்யாதி). விஶ்வாஸம் குலையும்படி பண்ணின தென்னென்ன (தானேரக்ஷகனித்யாதி); இத்தால் ருஶ்ய(ஶ்ருஶ்ய)மூக பர்வதத்தில் தன்னுடைய இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹார்த்ருத்வமாகிற உபாயத்வத்தில் விஶ்வாஸம் பிறக்கைக்கு மழுவேந்திக்கொடுத்து உபாயத்வத்தை நிலைநிறுத்திக்கொண்டதெல்லாம், ஸத்யபர்வதமான மலையில்வந்து ப்ராப்யவைலக்ஷண்யத்தைக்காட்டி, "அவனே உபாயம்" என்றிருக்கிற பெண்பிள்ளை அத்யவஸாயத்தைப் போக்கி, ஸ்வயத்ந பரையாக்க வந்தானென்னும்படி வந்தாலும், ததநுகுணமாக ஆளாதே கூப்பிடப் பண்ணினானென்று வெறுக்கிறாளென்று-தாத்பர்யம் சொல்லிற்றாய்த்து. இவள் ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய மடியாகக் கூப்பிடுகிறாளென்றறிந்தாளாகில் "எங்ஙனம் நான் சிந்திக்கேன்" என்று விசாரப்பட்டு வெறுப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பெறுவிக்கு மத்தை யித்யாதி). இத்தால் - இவள் கூப்பீடு உபாய கோடியிலேயாய் விழுமோ என்னு மதிசங்கையாலே விசாரப்படுகிறாளென்றதாய்த்து. பெறுவிக்குமது - உபாயம், பெறுவது - ப்ராப்யம். ... ... (உ)

மூ.—

மானாயமென்னோக்கி வாணெடுங் கண்ணீர்மல்கும் வளையும் சோரும்
தேனாய நறுந்துழா யலங்கலின் திறம்பேசி யுறங்காள்காண்மின்
கானாயன் கடிமனையில்தயிருண்டு நெய்பருக நந்தன்பெற்ற
ஆனாயனென் மகளைச் செய்தனகளம்மனைமீரறிகிலேனே. (௩)

பதம்.	உரை.
மானாய	மானோடொத்ததாய்
மெல்	ம்ருதுவான
நோக்கி	கண்களையுடையளென் பெண்ணானவள்
வாள்	ஒளியையுடைத்தாய்
நெடு	தீர்க்கமான
கண்	கண்களிலே
நீர்	ஜலத்தை
மல்கும்	விழவிடாநின்றாள்,
வளையும்	வலயங்களும்
சோரும்	(கைகள்நின்றும்) நழுவாநின்றன;
தேனாய	தேனைப் பரிபூர்ணமாக உடையதாய்
நறு	பரிமள ப்ரசுரமான
துழாய்	திருத்துழாயாலே கட்டப்பட்ட
அலங்கலின்	மாலையினுடைய
திறம்	ப்ரகாரங்களை
பேசி	சொல்லிக்கொண்டு

பதம்.	உரை.
உறங்காள் காண்மின்	தூங்குகிறிலள் இடீ கோள்; [னாய்
கான் ஆயன்	காட்டிலே தங்குமவ
கடி	ரக்ஷையையுடைத்தான
மனையில்	இடையர்களுடைய க்ருஹங்களிலே
தயிர்	தயிரை [யுள்ள
உண்டு	புஜித்து
நெய்	நெய்யை [யாக
பருக	பாகம் பண்ணும்படி
நந்தன்	நந்தகோபர்
பெற்ற	லபித்த [னை
ஆனாயன்	இடையனை க்ருஷ்
என்மகளை	என் பெண்பிள்ளையை வசீகரிக்கைக்கு
செய்தனகள்	செய்தவகைகளை
அம்மனைமீர்	ஓ தாய்மார்களே!
அறிகிலேன்	அறிய மாட்டுகிறிலேன். (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (மானாய) முக்த (ஸூக்ஷ்ம)மாய் ம்ருதுவான நோக்கையுடையவள். (வாளித்யாதி) எதிர்த்தலையிலே கண்ணநீரை யுண்டாக்கக் கடவ கண். வாளென்று - ஒளியாகவுமாம்; ஓரானா மொருநோக்கும் நேரானதென்றுமாம். (நெடும்) போக்தாவினளவல்லாத கண். கண்ணநீரையும் தாங்கப்போகிறதில்லை; வளையையும் தாங்கப்போகிறதில்லை. நித்ரையாலே போதுபோக்கப் பார்த்தாலோவென்ன(தேனாயவித்யாதி) ஒரு தேன்வெள்ளமே! ஒரு செவ்வியே! ஒரு தொடையழகே! ஒரு குளிர்த்தியே! ஒரு மணமே! என்னாநின்றாள்.

(கானாயனித்யாதி) தானென்னகார்யத்துக்கு வந்தான், இப்போது செய்து திரிகிறதென்னப்புது என்று ஒன்றுமறிகிறிலேன்

(காறுயன்) (க) "கானம்சேர்ந்து" என்னும்படி-காட்டிலே தங்குமவன் நாகரிகர் செயலிலே அந்வயிப்பதே!. காட்டில் மரங்களின் வாசியறி யக்கடவவன், பெண்களின் வாசியறிவதே! கடி என்று-அரண். *தன் னுபடல்களை யிட்டடைத்துச் சேமித்துவைப்பர்களிறே. (தயிரித் யாதி) (உ) "மஹாதாதபஸா - மஹாதாதபஸா" என்று சக்ரவர்த்தி "நாடாளவொருபிள்ளை பெறவேணும்" என்று ஒருநோன்பு நோற்று பெற்றுப்போலே, "க(ர்)வ்யங்கள் பாழ்போகவொண்ணுது, இவற் றை புஜிப்பாரொரு பிள்ளைவேணும்" என்று இதுக்கன்றே இவனைப் பெற்றது. (ஆறுயன்) பசுக்களை மேய்க்குமவனேதான். (என்மகளித் யாதி) (ரு) "யதோவாசோநிவர்த்தந்தே அப்ராப்யமநஸாஸஹ-யதோவாசோநிவர்த் தந்தே அப்ராப்யமநஸாஸஹ" என்கிற பகவதுத்கர்ஷத்தைச் சிறிதறி யலாம், ப்ரணயதாரையில் அவன் செய்துநிற்கிறவை என்னுலொ ன்று மறியப்போகிறனவில்லை. (அறிகிலேன்) கீழ்ச்சொன்னவை ஒரு திங்மாத்ரமித்தனை, என்னுலறியப்போகாது ... ... (ரு)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (மாறுயவித்யாதி) திருமலையிலும் மெய்யமலை யிலும் வாய்வெருவி மகளிடுபட்டபடிக்கு "நான்-என்செய்கேன்" என்று சிந்திக்கிற திருத்தாயாரைத்தேற்றுகைக்காக, சில அசலகத்தார்வந்து, "பதினாறுமாயிரவர் முதலான பெண்களை யாண்டவனன்றே, வாசியறிந் து தானே வருவன்" என்று உணர்த்தி உறங்கப்பண்ணிக்கொண் டிருக்க லாகாதோ" என்று முந்துறத்தோற்றினவாறே, அவர்களைக்குறித்து,*காடு வாழ்சாதியை விஸ்வஸித்துத் தேற்றக்கூடுமோ, அவன் செய்தனகள் என க்குத் தெரிந்ததில்லை என்கிறுளென்று ஸங்கதி.

"மாறுய" என்றது - மான் நோக்குப் போலேயாய் என்று விவக்ஷி த்து, பலித்தஸௌந்தர்யத்தை யருளிச்செய்கிறுர் (முக்த்தமாய்) என்று. கண்ணையிப்போது விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (எதிரித்யாதி). "வா ள்"-ஆயுதமாய், அர்த்தாந்தரம் (ஓராளுமித்யாதி). ஒருவெட்டுக்கு ஓராள் விழுமாபோலே ஒருபார்வைக்கு ஒருவன் வசப்படுமென்கை. தேனேயெ ன்னலாம்படி தத்ப்ரசுரமாய், என்றும் பரிமளத்தை யுடைத்தாய், துழாய லங்கலின் - திருத்துழாய்மாலையின், திறம் - ப்ரகாரங்களை, பேசி என்று சப்தார்த்தமாய், உக்தாநுக்தப்ரகாரங்களை எல்லாம் பேசி ஈடுபடுகிறு ளென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறுர் (ஒருவித்யாதி).

இவளிப்படி துழாயின்திறங்களிலே ஈடுபட்டு உறங்காமைக்கு அவன் செய்தவை என்னென்றும், வாராமைக்கு ஹேதுவென்னென்றும் வரும்

(க) தி-பா-உ-அ.   (உ) ரா-ஆர-சுசு-கஙு.   (ரு) தை-ஆந-சு.

சங்கையிலே, "கானாயன்" இத்யாதி என்று விவக்ஷித்து, தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாதி). (என்னகாரியத்துக்கு) என்றது-காட்டில் வலிக்கைக்கும், மரங்களின் வாசியறிகைக்கும், நந்தன்மனையில் நெய்யும் பாலுமுண்கைக்கும், பசுமேய்க்கைக்கும் என்றபடி. (செய்துதிரிகிறது) என்றது - ப்ரணயதாரையில் தாழ்ந்து பரிமாறின செயல்களைச்செய்து திரிகிறதென்றபடி. இவரிப்படி பழிக்கைக்குஹேது - ப்ரணயதாரையில் செயல்களும், வருவனென்று விச்வஸியாமைக்குஹேது - காட்டில் வலிக்கை முதலானவையுமாகையாலே, என்பெண்ணைத் தேற்றப்போகிறதில்லை என்று கருத்து. மேலே "ஆனாயன்" என்று சொல்லாநிற்கவும், இங்கே "ஆயன்" என்றதுக்குத்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (காநமித்யாதி). "கான்" என்று விசேஷித்ததுக்கு உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (காட்டிலேயித்யாதி). (அவனேதான்) என்றவநந்தரம், இங்கு வரப்புகுகிறான் என்றுசேஷம். "கண்ணீர்மல்கும்" என்று-ப்ரணயதாரையிலவன் செய்தமை கிடையாமையால் வந்தவிகாரங்களைச் சொல்லியிருக்க, நீ "அறிகிலேன்" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நீயித்யாதி). † (திங்மாத்ரம்-) ஏகதேசம்.

மூ.—

தாய்வாயிற்சொற்கேளாள் தன்னாயத்தோடணையாள் தடமென்கொங்கை
யேயாரச்சாந்தணியா ளெம்பெருமான் திருவரங்க மெங்கேயென்னும்
பேய்மாயமுலையுண்டிவ்வுலகுண்ட பெருவயிற்றன் பேசில்நங்காய்
மாமாயனென்மகளைச் செய்தனகள் மங்கைமீர் மதிக்கிலேனே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை
தாய்	தாயான என்னுடைய	அணியாள்	(முன்புபோலே) அல
வாயில்	வாயினால் மொழிந்த		ங்கரிக்கிறிலள்,
சொல்	சொல்லையும்	எம்பெருமா	எனக்கு ஸ்வாமியான
கேளாள்	கேட்கிறிலள்,	ன்	வன் எழுந்தருளி
தன்	தன்னுடைய		யிருக்கிற
ஆயத்தோடு	ஸகிஜநங்களோடும்	திருவரங்கம்	திருவரங்கம் என்
அணையாள்	சேரமாட்டாள்,		னும் திவ்யதேச
தடம்	பரந்தும் [மான		மானது
மெல்	ம்ருது ஸ்வபாவமு	எங்கேஎன்	எங்கேயென்று கே
கொங்கையே	ஸ்தநங்களையே	னும்	ளாநின்றாள்;
ஆர	ஸம்பூர்ணமாக	மங்கைமீர்	யுவதிகளான
சாந்து	சந்தநத்தினாலே	நங்காய்	பெண்களே!

† "(திங்மாத்ரம்) திக்கு என்று - ஏகதேசமாய், அல்பமென்றபடி." என்று அரும்பதாக்கரம்.

பேய்	பூதனையானவள்	மாயன்	ஆஶ்சர்யசக்தி யுடையனான அவன்
மாய	முடியும்படியாக	என்மகளை	என்னுடைய பெண்பிள்ளை விஷயமாக
முலை	அவள் முலையை	செய்தனகள்	செய்தவற்றை
உண்டு	புஜித்து,	பேசில்	சொல்லப்புகில்
இவ்வுலகு	இந்தபூமியை	மதிக்கிலேன்	பரிச்சேதித்துச் சொல்ல மாட்டுகிறிலேன். (௪)
உண்ட	(ப்ரளய காலத்தில்) விழுங்கின		
பெருவயிற்றன்	பெரிய திருவுதரத்தை யுடையனும்		
மா	அபரிச்சின்னமான		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தாய்வாயிலித்யாதி) ஏதேனும் தசையிலும், தாய்சொல்லிற்றுச் செய்யவேணுமிறே; (௧) “ஜீவதோர் வாக்யகரணாத் - ஜீவதோர் வாக்யகரணாத்”. தனக்கோடுகிற ப்ரேமத்துக்கு அபிமதமாக நான் வார்த்தைசொல்லிலும், தாய்வார்த்தையன்றோ! என்றிராநின்றாள். (கேளாள்) அநுஷ்டியாதொழிய வமையாதோ? ஹிதம்சொல்லும் த்யாஜ்யகோடியை விடுகிறாள்; ப்ரியம்சொல்லும் உபாதேயரை உபேக்ஷிக்கவேணுமோ? தோழிமாரும் தாய்மாரோபாதி யாய்விட்டது. (௨) “மாதரம் - மாதரம்” என்றவோபாதி * “ஸகீந் - ஸகீந்” இறே. இங்குவந்தால், அன்னைபக்கலணைவுண்டு, வார்த்தை கேளாதொழிகிற வித்தனை; அவர்கள்பக்கல் அணைகையேபிடித்துச் செய்கிறிலள். அவர்களையிட்டு வளைத்துக்கொள்ளலா மென்னுமிடமும் போய்த்து. (தடமித்யாதி) தாய்மாரையும் தோழிமாரையும் விட்டால், அவனை உபேக்ஷிக்கவேணுமோ? அவன் வரக்கடவனே, ததர்த்தமாகப் பண்ணும் வ்யாபாரங்களைத் தவிர்ந்தாளென்றபடி. போக்யதையாலும் பெருத்து விரஹஸஹமல்லாதபடி ம்ருதுவுமாயிருக்கையாலே அத்தையே பேணுமாய்த்து அல்லாத காலங்களில். (கொங்கையே கூர) அவன்வந்திருந்தாலும் அவனை த்ருணீகரித்து இத்தையே பேணுமித்தனைகாணும். (எம்பெருமானித்யாதி) தாயையும் அல்லாதாரையுமொக்க உபேக்ஷிக்கும்படி நிருபாதிகபந்துவான தன்பக்கலிலே பாவ(பூர்வ)பந்தத்தைப் பிறப்பிக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேசமெங்கே? என்னாநின்றாள். ஸ்வாமித்வம் இவைபோல் ஔபாதிகமல்லவிறே. (எம்பெருமான்) என்னைத் தோற்பித்தவன் என்றேகாணும் அவனையறிவது; இதிறே * நமஸ்ஸப்தார்த்தம்.

(௧) (௨) விஹகேந்த்ரஸம்ஹிதை ௯-௨.௨-படலம்.

(பேயித்யாதி) பேயினுடைய, தாய்முலையாக வஞ்சித்துக்கொடு வந்த முலையென்னுதல்; பேய்மாயும்படியாக வென்னுதல். (இவ்வுல கித்யாதி) அநுகூலரக்ஷணத்தோடு விரோதிநிரஸநத்தோடு வாசியில்லை யாய்த்து அவனுக்கு ஊணாகை. (நங்காய்) (க) "மைத்ரேய-மைத்ரேய" என்னுமாபோலே. (மாமாயன்) பிரிவில்முடியவொண்ணாத ஆஶ்சர் யங்களையுடையவன். ஒருபால்யத்திலே பேய் முலையையுண்பதாம். செய்வதறியாதே என்மகளைச்செய்தன. (மங்கைமீர்) நீங்களுமெல் லாம் ஒருபருவம் ஸ்த்ரீத்வமுடையிகோளாயிருக்கிறிகோளிறே. (ம திக்கிலேனே) என்றால் "இவ்வளவு" என்று பரிச்சேதிக்கப்போகிற தில்லை. ... ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (தாயித்யாதி) இங்ஙனே நீ "அறிகிலேன்" என்று சொல்லக்கடவையோ, ஹிதபரையான நீயும் ப்ரியபரரான தோழி மாரு மிருக்கப் பெண்ணை வசப்படுத்த வொண்ணாதோ வென்ன; அங்ஙன் சொல்லவொண்ணாதபடி த்யாஜ்யகோடியிலே யாக்கி, *வெண்ணெயுண் டவாயன் "பள்ளிகொண்டருளும் போகமண்டபத்தைப் பிதற்றுகின்ற ளென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

என்வாய் என்னாதே, "தாய்" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஏதேனுமித்யாதி). தாய்வார்த்தை கேட்கவேணுமென்னு மிதுக்கு ப்ர மாணம் (ஜீவதோரித்யாதி). ஜீவந்தீச ஜீவம்ஶ்ச ஜீவந்தௌ, தயோர்மாதா பித்ரோ: - ஜீவந்தீச ஜீவம்ஶ்ச ஜீவந்தௌ, தயோர்மாதா பித்ரோ: என்றிறே இதுக் கர்த்தம். தாய்ச்சொல் என்ன வையாதோ, "வாயில்" என்பானென் னென்ன; அஹ்ருதயமாக வாயிலே ப்ரியமானவார்த்தை வந்தாலும் அது வும் என்வாய்என்று நினைத்துக்கேளாளென்கிறாள் என்றருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி). செய்யாள்என்னாதே, "கோளாள்" என்றதுக்குக் கருத் தருளிச்செய்கிறார் (அநுஷ்டியாதித்யாதி). தன் - தனக்கு அஸாதாரண ரான, ஆயத்தோடு, ஸஜாதீயத்தோடு - சேராளென்று சப்தார்த்தம் விவ க்ஷித்து, தாத்பர்யங்களை அருளிச்செய்கிறார் (ஹிதமித்யாதி). உட்கருத் தருளிச்செய்கிறார் (அவர்களையித்யாதி). அவனை உபேக்ஷிக்கை யாவதென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). ததர்த்தமாகப் பண்ணும் வ்யாபாரமாவது- (உ) "கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந் தொருநாள் தங்குமேல்" என்கிறபடியே விரஹதசையிலும் வருவன் என் றெண்ணித் தன்னை அலங்கரித்திருக்கை என்கை. "ஆரச்சாந்தணியாள்" என்றால் - சிறிதணியாநின்றாளென்று தோற்றுமே, அது கூடுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (போக்யதையாலுமித்யாதி). "தடம்" என்றதினர்த்

(க) வி-பு-க-க-கஉ. (உ) நா-தி-அ-எ.

தம் (போக்யதையாலும் பெருத்து) என்றது. இத்தால் - முன்பெல்லா மாரச் சாந்தணியுமவள் இப்போது சிறிது மணியாளென்றதாய்த்து. ஏவ காரார்த்தம் (அவனித்யாதி). தாய்முதலாக எல்லாரையும் விடுவானென்? நீ அலங்கரியாதிருப்பானென்? என்று கேட்டார்க்குச் சொல்லும் வார்த் தையைக் கேளீரோளென்று சொல்லுகிறாளென்னு மிடந்தோற்ற அரு ளிச்செய்கிறார் (தாயையு மித்யாதி); இத்தால் எம்பெருமானுகையாலே தாய் முதலானுரை விட்டேனென்றும், திருவரங்கத்தில் புகுராமையாலே அலங்கரிக்கவில்லை என்றும் சொன்னாளென்றதாய்த்து.

இப்படி தசைமுறுகினால் இவள் தரித்திருக்கும்படி எங்ஙனே என் னு மபேக்ஷயிலே, "பேய்மாய" இத்யாதி என்று விவக்ஷித்தருளிச் செ ய்கிறார் (பேயினுடைய வித்யாதி). மாயமுலை - வஞ்சகமான முலையென்று சப்தார்த்தம். (மைத்ரேய என்னுமாபோலே) என்றது - மேலே "மங்கை மீர்" என்று பருவத்தைச் சொல்லி ஸம்போதித்ததிலும், ஆத்மகுணமான பூர்த்திக்கு வாசகமான விதுவே விசேஷ்யபதமென்றபடி. "மாமாயன்" என்றதுக் கர்த்தாந்தரம் (ஒருவித்யாதி). மேலுக்குத் தாத்பர்யம் (செய்வ தறியாதே) என்றது; செய்யலாம் செய்யப்போகாது என்றறியாதே என்ற படி. "நங்காய்" என்றது- ஜாத்யேகவசநமாய், [மங்கைமீரான - நங்கை காள், பேய்முலையித்யாதி, பெருவயிற்றன் - மாமாயன், என்மகளைச் செ ய்தன - பேசில் - மதிக்கிலேன்] என்றந்வயம். ... ... (௪)

மூ'—

பூண்முலைமேல்சாந்தணியாள் பொருகயற்கண்மையெழுதாள்பூவைபேணு
ஏணறியாளெத்தனையுமெம்பெருமான்றிருவரங்கமெங்கேயென்னும் [ள்
நாண்மலராள் நாயகனுய் நாமறிய வாய்ப்பாடி வளர்ந்தநம்பி
ஆண்மகனுயென்மகளைச் செய்தனகளம்மனைமீரறிகிலேனே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூண்	அலங்கரிக்கப்பட்ட	பேணுள்	ஆதரிக்கிறிலள்;
முலைமேல்	ஸ்தநங்கள்மேல்	எத்தனையும்	ஏதேனுமொரு வஸ்துவையும் [ள்;
சாந்து	சந்தநத்தை		
அணியாள்	பூசுகிறிலள்;	ஏண்அறியாள்	எண்ண மாட்டுகிறில
பொரு	ஒன்றோடொன்று ஸத்ருசமான	எம்பெருமான்	உபகாரகனுனஸர்வேஸ்வரனுடைய
கயல்	மத்ஸ்யங்கள்போன்ற	திருவரங்கம்	திருவரங்கமென்னும் திவ்யதேசமானது
கண்	கண்களிலே		
மை	அஞ்சநத்தை	எங்கேஎன்னும்	எங்கே யிருக்கிறது என்னுநின்றாள்;
எழுதாள்	இடுகிறிலள்;		
பூவை	லீலாசுகத்தை	நாள்	செவ்வியழியாத

மலராள்	கமலப்பூவில் வாஸம் பண்ணுகின்றபிராட்டிக்கு	வளர்த்த	வளர்த்தருளின
நாயகனுய்	வல்லபனுய்	நம்பி	பூர்ணனுமானவன்
நாம்அறிய	நாமெல்லாரும் அறியும்படியாக	ஆண்மகனுய்	புருஷஶ்ரேஷ்டனுய்க்கொண்டு
ஆய்ப்பாடி	திருவாய்ப்பாடியிலே	என்மகளைச் செய்தனகள் அம்மனைமீர்அறிகிலேன்.	(௬)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பூண்முலே) முத்தாரம் பூண்டிருக்கிற வென்னுதல்; தானே ஆபரணமான முலேயென்னுதல் (பொரு) வேறென்ருல் ஒருதன்னேற்றம் செய்யவொண்ணுத கண்களில், மங்களார்த்தமாகவும் அஞ்ஜநமெழுதுகிறிலள். (பூவை) "தன்னது" என்னத்துடங்குவதுக்கு முன்னே பேணிப்போரு மவற்றையும் பேணுகிறிலள். (ஏணறியாள்) அநுஸந்தேயபதார்த்த மின்னதென்று, லோகயாத்ரையிலொன்று மநுஸந்திக்கிறிலள். (எம்பெருமானித்யாதி) அதில் மாஸ்ஸஹகாரமும் வேண்டுகிறதில்லே.

(நாண்மலராளித்யாதி) ஶ்ரிய:பதி என்று ஒருத்தியை யிட்டன்றே தம்மை வ்யபதேசிப்பது. (நாமறிய)இதொருபழங்கிணறு கண்டு வாரவேணுமோ; இவ்விசைவிருந்தபடி எல்லாருமறியோமோ?(நம்பி) பெண்களுக்குக்கையாளாய், அத்தாலே தன்னைப்பூர்ணனுகநினைத்திருக்குமவனன்றே? (ஆண்மகனுய்) இவ்வளவிலே வந்தவாறே,(க)"ஸ்ம ஸ்ரஷ்டு - பதிம்விஶ்வஸ்ய" என்று ப்ரபுத்வம் கொண்டாடாநின்ருன். பெண்ணடியான் முதன்மை கொண்டாடுவதே! (என்மகளித்யாதி) † இவளொருத்தியளவும் குறையுங்காட்டில் தம்முடைய முதன்மை ஒறுவாய்ப்போமோ? ... ... (௬)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (பூணித்யாதி) தாய்மார் தோழிமாரெல்லாரும் த்யாஜ்யகோடியிலேயாம்படி தசை முறுகிற்றென்று நின்றுயாகிலும், சிறுபருவமே துடங்கி தானே ஆதரித்து வளர்த்த பூவைமுதலான லீலோபகரணங்களைக் காட்டி ஆற்றவொண்ணுதோவென்ன; அதுவும் செய்யவொண்ணுதபடி யானுளென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

"பொரு" என்று-ஒப்பாய், ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாமதொழுய வேறுப்பில்லாம லிருக்கிற கயல்கள்போலே யிருக்கிற கண்களென்கையா

(க) தை-நா-கக. † இவளொருத்தியளவும் குறையுங்காட்டில்- இவளொருத்திக்கும் தாழுங்காட்டில்.

லே - நிரதிசய ஸௌந்தர்யம் ஸூசிதமாகையாலே - மையால் இதுக்கொரு அதிசயம் ஸம்பாதிக்க வேண்டாமை பலிக்கையாலே, அத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (வேறித்யாதி). * பூவையைச் சொன்னது - லீலோபகரணங்களுக்கெல்லா முபலக்ஷணமாக்கி, எம்பெருமானோடே "உன்னது, என்னது" என்று ப்ரணயகலஹம் பிறக்கைக்கு முன்புதானே பால்யந்தொடங்கி விரும்பப்படு மவை என்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (தன்னதித்யாதி). "எத்தனையும் - எணறியாள்" என்றந்வயித்தர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அநுஸந்தேயேத்யாதி). எத்தனையும் - ஏகதேசமும். இத்தால் அநுஸந்தேயமான எம்பெருமானையும் மற்றும் லோகயாத்ரையிலொன்றும் எண்ணமாட்டா ளென்றதாய்த்து. எண்ணமாட்டாளாகில், "எம்பெருமான் திருவரங்கமெங்கே?" என்னக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதி லித்யாதி).

தம்பெண்ணை இப்படி படுத்தின கொடுமையாலே திருத்தாயார் இப்போது ஸ்ரிய:பதித்வத்தைச் சொல்லுகைக்கு வெறுப்பாகத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரிய:பதி யித்யாதி); இத்தால் - இப்படி என்மகளைப் படுத்தில் அவள் முகம்கொடுப்பளோ, அவளாலன்றோ தன்ஸ்வரூபம், அதறியாதே இப்படி படுத்தலாமோ வென்று கருத்து. (பழங்கணேறு கண்வளர) என்றது - (க) "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ - ஹ்ரீஸ்சதே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யௌ" இத்யாதியான அநாதிஸ்ருதியில் விபரீதார்த்த நிரஸந பூர்வகமாக, ஊற்றுகண் இளம்ப நார்வாரவேணுமோ வென்றபடி. (இவ்விசைவிருந்தபடி) - இப்படி பெண்கள் இன்றுக இசைந்த ப்ரகாரம். (இவ்வளவிலே) - இப்போது இவ்வளவிலே என்றபடி. (பெண்ணடியான்) - இப்பெண்பிள்ளை முதலான். "ஆண்மகனாய்" என்ற பதத்தோடே கூட்டித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இவளித்யாதி). (ஒறுவாய்ப்போமோ) மூளியாமோ வென்றபடி. ... ... (ரு)

மூ.—தாதாடுவனமாலைதாராளோவென்றென்றேதளர்ந்தாள் காண்மின்
யாதானுமொன்றுரைக்கிலெம்பெருமான்றிருவரங்கமென்னும்பூமேல்
மாதாளன்குடமாடிமதுசூதன்மன்னர்க்காய்முன்னம்சென்ற
தூதாளனென்மகளைச் செய்தனகளெங்ஙனம் நான்சொல்லுகேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாது	தாதுகளானவை	வனம்	காட்டிலேயுண்டான
ஆடு	நடையாடாநின்ற (தாதுகள் நிறைந்த)	மாலை	பூமாலையை
		தாரான்	தாராதொழிந்தான்,

(க) பு-ஸ-௫-

ஓ	கஷ்டம்!	மாது	பெண்ணான பெரியபிராட்டியார்க்கு
என்று என்றே	என்று பலகாலும் சொல்லி	ஆளன்	வல்லபனாய், [னாய்—
தளர்ந்தாள்	சிதிலையாகாநின்றாள்	குடம்ஆடி	குடக்கூத்தாடினவ
காண்மின்	காணுங்கோள்,	மதுசூதன்	மதுவென்னும் அஸுரனை ஸம்ஹரித்தவனாய்,
யாதானும்	ஏதாவது		
ஒன்று	ஒருவித வசநத்தை		
உரைக்கில்	சொல்லப்புகில்		
எம்பெருமான்	ஸர்வேஶ்வரனெழுந்	மன்னர்க்காய்	பஞ்ச பாண்டவர்களுக்காக
திருவரங்கம்	தருளியிருக்கிற திருவரங்கம்		
என்னும்	என்றுஅதுக்குப்பதில் உரையாநின்றாள்;	முன்னம்	முற்காலத்தில்
		தூதுசென்ற	தூதுபோன
பூமேல்	தாமரைப்பூவின்மேல் நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற	ஆளன்	ஸ்வாமியானவன்
		என்மகளைச்செய்தனகள் எங்ஙனம் நான் சொல்லுகேனே. (கூ)	

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தாதாடு) தாதுமாறாத. ஆடுகையாவது- நடையாடுகை. காட்டிலேதானும் (க) * தன்னோராயிரம்பிள்ளைகளுங் கூடப்பறித்துச் செவ்வியழியாதமாலையை. அது பரார்த்தமென்றிருந்தோம்; அத்தை "தாராளோ" என்று வெண்கலத்வநிபோலே ஒருசொல்லுக்கொருசொல்லு ஓயாநின்றாள். இனி இத்த்வநிதானும் கேளாதொழியப் புகுகிறேனோ. (யாதானுமித்யாதி) "இத்தனை அதிமாத்ர ப்ராவண்யமாகாதுகாண், இது குடிப்பிறப்புக்குப் போராதுகாண், இது தர்மி(ர்ம)லோபத்தை பலி(ஷி)ப்பிக்குங்காண், அவன் ஸ்த்ரைணன் காண்" என்று ஒருஹிதவசநம்பண்ணினால், அதுக்கு உத்தரமாக, என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவன்வர்த்திக்கிறதேசமென்னாநின்றாள்.

(பூமேல்) ஒருத்தியை அநபாயிநியாம்படி பண்ணுவிக்கிறவனன்றோ. பிரிவென்றறியாதபடி பண்ணுவிக்கிறவனன்றோ. (குடமாடி) பெண்களுக்காக மன்றிலே தன்னை ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினவனன்றோ. (உ) [மங்கையர்தம் கண்களிப்பக் கொன்னவிலும் கூத்தனாய்] அவன் கையில்படுமது நன்றாய்த்து. அக்கூத்திற்காட்டிலும் (மதுஸூதன்) ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநமே என்று மொக்கயாத்ரையாய்ப் போருமவன். (மன்னர்க்கித்யாதி) உகந்தார்க்குத் தன்னை அழிவுக்கிடுமவன். (என்மகளை) இப்போது இவளை அழிவுக்கிட்டுத் தன்னைக்கொண்டு எழுகிற்கிறபடியை என்னபாசுரமிட்டுச் சொல்லுவேன். (கூ)

(க) பெரி-திரு-ரு-க-க. (உ) பெரியதிருமடல்-சஉ.

அரு.—ஆளும்பாட்டு. (தாதித்யாதி) லீலோபகரணங்களை முதலா உபேக்ஷிக்கும்படி இத்தனை கைகழியவிடலாமோ, நீங்கள் தாய்மாராயி ருந்துவைத்து நாநாமுகமாக ஹிதம்சொல்லி அடக்கவேண்டாவோ வென் ன; நாங்க ளெத்தைச்சொன்னாலும் காதில்புகுராதே "திருவரங்கம்" என் னு மித்தனை, வேறுரைக்கவில்லை, என்ன சொல்லுவே னென்கிறாளென்று ஸங்கதி.

வநத்திலுண்டாக்கின மாலையென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (காட்டிலே யித்யாதி). "தாராள் ஓ!" என்று பதத் தைப் பிரித்து, "ஓ" என்று - விஷாத ஸூசகத்வமியாய், அதுக்குத் தாத் பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அதித்யாதி). இங்ஙனன்றாகில் மிகவும் தளர்த்தி சொல்லக்கூடாதிறே என்று கருத்து. முன்னிலையாக இவளைப் பார்த்தி ருப்பார்க்கு "காண்மின்" என்று காட்டவேணுமோ வென்ன; தன்னு டைய அவஸாதத்தாலே சொல்லுகிறாளென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மரு ளிச்செய்கிறார் (இனி யித்யாதி).

கீழ்வாக்ய விவரணம் (பிரிவித்யாதி). கொல்லுகையை நவிலுமதான கூத்தென்று எடுத்த பாசுரத்தில் பதத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). ... ... (௩)

மூ.—

வாராளுமிளங்கொங்கை வண்ணம்வேறாயின வாறெண்ணாளெண்ணில்
பேராளன்பேரல்லால்பேசாளிப்பெண்பெற்றேனென்செய்கேன்நான்
தாராளன் தண்குடந்தை நகராளனைவர்க் காயமரிலுய்த்த
தேராளனென்மகளைச் செய்தனகளெங்ஙனம் நான்செப்புகேனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வார்	கச்சாலே	பேரல்லால்	திருநாமமல்லது
ஆளும்	ஆள(கட்ட)த்தகுந்த தாய் [டைய	பேசாள்	உரைக்கமாட்டாள்,
		இப்பெண்பெற்றேன்	இவ்விதமான பெண் ணைப்பெற்ற
இளம்	இளம்பருவத்தை யு	நான்	நான்
கொங்கை	ஸ்தநத்தினுடைய	என்செய்கேன்	என்னசெய்வேன்;
வண்ணம்	வர்ணமானது		[தவனாய்
வேறாயின	வேறுபட்ட படியை	தார்ஆளன்	திருமாலையைத் தரித்
ஆறு		தண்	குளிர்ந்த
எண்ணாள்	நினைக்கிறிவள்,	குடந்தைநகர்	திருக்குடந்தையிலே
எண்ணில்	நினைக்கப்புகில்	ஆளன்	சேர்ந்தருளினவ னாய்
பேர்	பெரியோனை		
ஆளன்	ஸ்வாமியினுடைய		

ஐவர்க்காய்	பஞ்ச பாண்டவர்களுக்காக	ஆளன்	ஸ்வாமியானவன்
அமரில்	யுத்தத்தில்		என்மகளைச்செய்தனகள் எங்ஙனம் நான் செப்புகேனே.
தேர்	ரதத்தை		செப்புகை - சொல்லுகை. (எ)
உய்த்த	நடத்தின		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வாராளும்) போகயோக்யமாய், "இலக்கைக்காட்டு, காட்டு" என்று கிளர்ந்துவருகிற சொற்கேளாப்பருவமான முலையானது. வாராலே தாங்கவேண்டும்படியாய், "காட்டு, காட்டு" என்று வளருகிறமுலையானது, அபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே தன்னிறம்மாறி விவர்ணமாகிறபடி யொன்று மெண்ணுகிறிலள். ஸ்வவிஷயத்தில் ஜ்ஞாநமொன்றுமில்லை. (க) [విస్మృతతదాత్మనా - விஸ்ம்ருத ததாத்மாநம்] தன்தசையை எண்ணாதவள் வேறொன்றை எண்ணுகையில்லையிறே; (எண்ணில்) எண்ணாதிருக்கும் போதாய்த்துப் பெரிது; அர்த்தாத் ஒன்றை எண்ணில், ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஶ்வரன் திருநாமமல்லது சொல்லாள். (உ) "అవాప్య పరమాం కాష్ఠాం మనస్యపి సంయమే -அவாப்ய பரமாம் காஷ்டாம் மநஸ்யபி ஸம்யமே" இறே; ஆகையாலே எண்ணுவது மில்லை; மநஃபூர்வகமாகச் சொல்லுவதுமில்லை. (இப்பெண்ணித்யாதி) புறம்பொன்றை நினையாமையும், பகவத்விஷயத்தில் நினைவும் சொலவும் மாறாதிருக்கிறபடியையு மநுஸந்தித்து, பிறர்க்கு வெறுக்கிறாளாய், தன்களிப்புத்தோற்ற வார்த்தை சொல்லுகிறாள். ஸ்வவிஷயத்திலும் இதரவிஷயத்திலும் விரக்தியும் பகவத்விஷயத்தில் ப்ரீதியும்மாறாதே செல்லும்படியாயிருப்பாளொரு பெண்பிள்ளையை, என்னைப்போலே புறம்பு பெற்றாருண்டோ வென்கிறாள்.

(தாராளன்) ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலையிட்டிருக்கிறவன் கிடீர் ஸ்த்ரீவதம் பண்ணுகிறான்!. (தண்குடந்தை) குறைவற்றாரான நித்யஸூரிகளுக்காக வன்றிக்கே, குறைவாளருடைய ரக்ஷணத்துக்காகக் கிட்டப் படைவீடுசெய்துகொடு கிடக்கிறவன்கிடீர்!. (ஐவர்க்கித்யாதி) அத்தை அநுஷ்டாந பர்யந்தமாக்கி, உகந்தார்க்குத் தன்மார்விலே அம்பேற்குமவன்கிடீர்!. (௩) "தேசமறியவோர் சாரதியாய்" என்று எல்லாரும் காணத்தன்னை ஸாரதியாக்கி ஆஶ்ரிதர்க்காகத் தன்னை அழியமாறுமவனிறே. (என்மகளையித்யாதி) அப்போது பீஷ்மாதிகளும்

(க) (உ) (௩) தி-வாய்-எ-ரு-௩.

புக்குத்தன்னை இலக்காக்கினாப்போலே, இப்போது தனக்காக இவளைக் காமசரத்துக்கு இலக்காக்குகிறான்; இப்போதிவளை அழிவுக்கிட்டபடி என்றாலே பேசப்போமோ வென்கிறாள். ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வாராளுமித்யாதி) ஹிதவசநம் கேளாதபடியிருப்பாருண்டோ, மெய்மறந்தாளோ, நாங்களும் பெண்களைப் பெறவில்லையோ வென்ன; இப்படிப்பட்ட பெண் பெற்றேன், என்செய்கேன் என்கிறாளென்று ஸங்கதி.

கீழ்விசேஷணங்களுககுத தாதபாய மருளசமசயநாராய, வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (வாராலேயித்யாதி). உட்கருத் தருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வவிஷயத்தி லித்யாதி). மேலுக்குத் தாத்பர்யம் சொல்லுகைக்காக கீழ்பலித்த வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (தன்னித்யாதி). யதி(ரு)சப்தத்தாலே பலித்தவர்த்தம் (என்னுதித்யாதி). (ஒன்றை யெண்ணில்) என்றவநந்தரம், சொல்லி என்று கூட்டுவது. பேர் - பெரியோனை, ஆளன் - ஆளுமவனென்று சப்தார்த்தமாய், அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாதிகனை) என்று. (அல்லது) என்றவநந்தரம், எண்ணாள் என்றும் கூட்டுவது. இப்படி மூலத்திலும் அத்யாஹரித்துக்கொள்வது. "மகஸம்சாபி" என்கையாலே-வாங் நியமமும் சொல்லுமென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஆகையாலே யித்யாதி). "தாயைப் பார்த்து மகளைக்கொள்" என்கிற கணக்கிலே, பெண்பிள்ளை இப்படி அதிப்ரவணையானாளாகில் தாய்க்கும் பகவத்விஷய ப்ராவண்ய முண்டாயிருக்கவேண்டாவோ, கேவலம் வெறுத்துக்கொண்டே யிருக்கக்கூடுமோ வென்ன; அங்ஙனன்று, உள்ளே உகப்புண்டு என்று விவக்ஷித்து, அத்தை "இப்பெண்" என்கிற பதத்தில் ஏறிட்டு அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (புறம்பித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (களிப்பு) என்ற வநந்தரம், தனக்கு என்று சேஷம்.

"அமர்" என்று - யுத்தமாய், பலிதார்த்தம் (அம்பேற்குமவன்) என்றது. ... ... (எ)

மூ.—உறவாது மிலளென்றென்றொழியாது பலரேசுமலராயிற்றால்
மறவாதேயெப்பொழுதும்மாயவனே யாதவனேயென்கின்றாளால்
பிறவாத பேராளன் பெண்ணாளன் மண்ணாளன் விண்ணோர்தங்க
ளறவாள னென்மகளைச் செய்தனகளம்மனைமீரறிகிலேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆதும்	எவ்விதமுமான	ஒழியாது	நீராமல்
உறவு இலள்	சுற்றத்தாரை யுடையளாயிருக்கிறிலள்,	பலர்	அநேகரும்
		ஏசும்	குற்றம் சொல்லும்படி
என்றென்று	என்று இவ்வளவுமாத்ரத்திலேயே	அலர்	பழியானது (லோகமெங்கும்)

ஆயிற்று	உண்டாயிற்று;
அல்	கஷ்டம்!
மறவாட	விஸ்ம்ருதி யில்லாமல்
எப்பொழுதும்	ஸர்வகாலமும்
மாயவனே	ஆஶ்சர்யபூதனே!
மாதவனே	ஶ்ரியப்பதியே! [ருள்;
என்கின்றுள்	என்று சொல்லாநின்
பிறவாத	ஜந்மத்தைப் போக்கு
	மதான [னய்
பேர் ஆளன்	திருநாமத்தை யுடைய
பெண் ஆளன்	பெண்களுக்கு நிர்வாஹகனய்
மண் ஆளன்	பூமிக்கு ரக்ஷகனய்
விண்ணோர் தங்கள்	நித்யஸூரிகள் விஷயத்தில்
அறவாளன்	ஆந்ருசம்ஸ்யத்தை யுடையனை அவன்
என்மகளைச் செய்தனகள்	எம்மனை மீர் அறிகிலேனே. (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (உறவாதுமிலளென்று) பெற்றுரோடு தோழிமாரோடு வாசியற இவளிப்படி கண்ணறுவதே என்பர்கள்; பழமைகள்பார்த்து ஒன்றும் உறவுடையளாயிருக்கிறிலள். (க) "ஜிதா மூர்த்த ... - ஜிதாநாமமூர்த்தஶ்ரிரோரோகஃ" என்றுய்த்திருக்கிறது. (உ) [... - த்ருஷ்ட்வா ஸ்த்தித்வா பஹிர்குரும்] இதுக்கு பட்டர் "இவள் க்ருஷ்ணவிஷய ப்ரேமத்தில் புதிய துண்டிலள் காண்" என்றருளிச்செய்தார் சிலரைக் கண்ணுக்குத்தோற்றிற்றிறே என்று. (ங) [... - காசித்] ஒருத்தி புறப்பட்டு க்ருஷ்ணன் பாடேறப்போனுள். வழிகாட்டினாரார்என்ன; ப்ரேமத்தாலே யிருண்டது, அவ்விருட்சி வழிகாட்டப்போனுள். (என்றித்யாதி) இத்தையே சொல்லிவிடாதே பலருமேசும்படி பழியாய் விழுந்தது. (மறவாதே) வ்யாபாரகருண்டாக மறப்பு வாராதிறே. இவளையும் அவனையும் சொல்லி அடுத்திறே பழிசொல்லுவது. இப்படி பழிசொல்லுகிறபோது அவள் செய்கிற தென்னென்னில்; (மாயவனே) ஆஶ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! (மாதவனே) ப்ரணயதாரையில் அவளுக்கு ஆனைக்குக் குதிரைவைக்கையாலே பரமரஸிகனுனவனே! என்னுநிற்கும். அதாவது- கலக்கிறவிடத்தில் தாழநின்று பரிமாறின படியையும், அதுக்கடியான சீலத்தையும், கலந்தபோதை பரிமாற்றத்தின் வகைகளையும், இதில் ஶ்ரோத்ரியனைக்கு வ்யுத்பத்திபண்ணினவிடத்தையும் சொல்லாநிற்கும்.

(க) (க) வி-பு-௩-௧௩.௨௰. (உ) வி-பு-௩-௧௩-௧௩,

(பிறவாத) ஆஶ்ரிதார்த்தமாக நூறுயிரம்படி பிறவாநிற்கச்செய் தேயும் ஒன்றும் செய்திலனுய், (க) "బహుణం ప్రవృద్ధమివ - ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ" என்னும்படியான ‡ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் வ்யாமோஹாதிசயத்தை யுடையவன். பெரியோனென்றபடி. அன்றிக்கே, பிறவியை அறுப்பதான திருநாமத்தையுடையவன். துக்கநிவர்த்தகமான திருநாமங்கள் கிடீர்! இவளுக்கு துக்கத்தைப் பண்ணுகிறது. (பெண்ணுளன்) பெண்பிறந்தாரையடைய இப்படிபண்ணுமவன்; (உ) †("நங்கைமீர்" இத்யாதி). (மண்ணுளன்) (ஙு) "రక్షితా జీవలోకస్య - ரக்ஷிதா ஜீவலோகஸ்ய". (விண்ணோரித்யாதி) நித்யஸூரிகள் தன் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தைக்கொண்டாட, அவர்களுக்கு ஓலக்கம் கொடுக்குமவன். (என்மகளித்யாதி) இவளளவில் அவன்பண்ணின ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரவ்ருத்திகள் என்னுல் பேசிமுடியப்போகாது. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (உறவித்யாதி). "இப்பெண் பெற்றேன்" என்று - கூடபாவை (గూఢభావై) யாய், உகப்பு உள்ளிருக்க மேலாக வெறுத்தவாறே, அவர்கள் ‡பாவ (భావ) ஜ்ஞராய், தாய்மாரையும் தோழிமாரையும் மற்றுமெல்லாரையும் விட்டு நாயகனையே விரும்பிறுல் நாட்டார் பழிசொல்லாரோ, நீ உபேக்ஷிக்கலாமோ வென்ன; பழியும் விளைந்து அத்தாலே மிகவும் ப்ராவண்ய மிரட்டித்தது, எனக்கொன்றும் தெரிகிறதில்லை யென்கிறுளென்று ஸங்கதி.

இப்படி பகவத்விஷயத்திலே உறவுகளற்று வர்த்தித்தாருண்டோ வென்ன (பிதாநாமேத்யாதி ப்ரமாணத்ரயம்). "కాచిదావసథస్యాన్తే దృష్ట్వా పిత్రాబహిర్గురుమ్। తన్మయత్వేన గోవిన్దం దధ్యౌ మీలితలోచనా - காசிதாவஸதஸ்யாந்தே த்ருஷ்ட்வா ஸ்த்தித்வா பஹிர்குரும் । தந்மயத்வேந கோவிந்தம் தத்யௌ மீலிதலோசநா" இத்யாதி. ப்ரேமம் விஞ்சிறுல் குருதர்சநம் இவளுக்குக் கூடுமோவென்ன (இதுக்கித்யாதி). "యయౌ చాన్యా స్త్రీ మాయా తత్యార్థ్య మవిలమ్బితమ్ - யயௌசகாசித் ப்ரேமாந்தா தத்பார்ஶ்வ மவிலம்பிதம்" என்றதுக் கர்த்த மருளிச்செய்கிறுர் (ஒருத்தி யித்

† குண்டலிதக்ரந்தம் க்வாசித்கமாகிலும் "பெண்பிறந்தாரை அப்படி படுத்துமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (நங்கைமீரித்யாதி)' என்று. அரும்பதாந்தரத்தில் காண்கையால், ப்ரக்ஷிப்தமன்று.

‡ இது ஸந்திக்தம். பாவ (భావ) நபிஜ்ஞராய் என்றிருக்கலாமோ?

(க) பார-உத்யோ-நிஅ. (உ) தி-வாய்-ஏ-உ-கூ. (ஙு) ரா-ஸு-ககு-க0.

யாதி). (ஸ்மாரகர்)-பழியிடுவார். (ஶ்ரோத்ரியன்)-ப்ரணயதாரையில் ஸமர்த்தன்.

(ஆந்ருசம்ஸ்ய ப்ரவ்ருத்திகள்) என்றது-விபரீதார்த்த லாக்ஷணிகம். ... ... (அ)

மூ.—

பந்தோடுகழல்மருவாள் பைங்கிளியும்பாலூட்டாள் பாவைபேணாள்
வந்தானோ திருவரங்கன் வாரானோ வென்றென்றே வளையுஞ்சோரும்
சந்தோகன் பவுழியனைந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி
அந்தோவந் தென்மகளைச் செய்தனகளம்மனைமீரறிகிலேனே. (௯)

பதம்.	உரை.
பந்தோடு	பந்தோடுகூட
கழல்	கழல்என்கிற (பெண்களாடுகிற) காய்களை
மருவாள்	விரும்புகிறிலள்,
பை	பசுமையான
கிளியும்	கிளிக்கும்
பாலூட்டாள்	க்ஷீரபானம் செய்விக்கிறிலள்,
பாவை	பொம்மையை
பேணாள்	ஆதரிக்கிறிலள்,
திருவரங்கன்	அழகிய மணவாளன்
வந்தான்	எழுந்தருளினான்
ஓ!	அதிசயம்
என்று	என்றுசொல்லியும்,
வாரான்	வருகிறிலன்
ஓ!	கஷ்டம்
என்றே	என்று சொல்லியும்
வளையும்	(கைகளில்) வலயங்களையும்
சோரும்	இழவாநின்றாள்;
சந்தோகன்	ஸாம விசேஷத்தின் அர்த்த மறிந்தவனும்
பவுழியன்	கௌஷீதகி ப்ராஹ்மணத்தின் அர்த்த மறிந்தவனும்
ஐந்துஅழல்	பஞ்சாக்நிமத்யவர்த்தியும்
ஓம்பு	ஹோமம் பண்ணுமவனும்
தைத்திரியன்	தைத்திரீயோபநிஷத்தினர்த்த மறிந்தவனும்
சாமவேதி	ஸாமவேதார்த்தமறிந்தவனுமான அவன்
வந்து	இவளிருக்குமிடம் வந்து

என்மகளைச்செய்தனக ளம்மனைமீர றிகிலேனே.

அந்தோ	கஷ்டம்.	(௯)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பந்து) நித்ராஸமயத்திலும் ஒன்றல்லாவொன்று கைவிடாதவள் இரண்டையும் விட்டாள். (பைங்கிளியும்) பெற்றாரை உபேக்ஷிக்கையன்றியே, பிறந்தாரையும் உபேக்ஷியாநின்றாள். (பாவைபேணாள்) முன்பு இவளுக்குச் சிலர் அநபிமதம் செய்கையாவது - பாவைபேணாதொழிகையாய்த்து; அத்தைத் தானே செய்யாநின்றாள். (க) * ఛన్దోగ్యాదేస్ సవేదాత్మా యత్ర శ్రేయస్సతరః -

(க) † (பா) ஸநா-ஸதா.

தஸ்மாத்பால்யே விவேகாத்மா யதேத ஶ்ரேயஸே நர: ஆனபடியைச் சொல்லிற்றாய்த்து. ஆக, பழைய யாத்ரையையடையக் கைவிட்டா ளென்றபடி. (க) [परित्यक्ता मया लङ्का - பரித்யக்தா மயா லங்கா] ப்ராபகவிஷயத்தில் தன்னையே உபாயமாகப்பற்றினால் இதரோபாயங் களோபாதி, ப்ராப்யவிஷயத்திலும் அல்லாதவை ப்ராப்யாபாஸமாய் த்யாஜ்யமாயிருக்குமிறே.

புறம்புள்ளவற்றையடையக் கைவிட்டாள்; அவன்வரவு நிஶ்சித மென்றிருந்தாள்; தன்தசையே செப்பேடாக (வந்தானே' திருவரங் கன் என்று) புறம்புள்ளபற்றறுக்க வந்திருக்கிறவன் பற்றற்றாலும் வந்து முகங்காட்டானோ என்னுமாய்த்து. (வாரானோ') நானித்தசை யோடே முடியுமித்தனையோ என்னும். குணநிகாலல்லாதார் விஷயத் தில் பற்றோபாதியாய் விழுந்ததே நமக்கு இவ்விஷயத்தில் பற்றும் என்னும். (வளையும்)பந்து கழல்கள் பாவையோபாதியாய் விழுந்தது வளையும். (உ) "शैथिल्यमुपयान्त्याशु - சைதில்ய முபயாந்த்யாசு".

(சந்தோகனித்யாதி) இத்தை ஒரு அஜ்ஞன்செய்தானாகில் பொ றுக்கலாய்த்திறே; (ந) "वेदविद्वेवसाहम् - வேதவிதேவசாஹம்" என் றவன் கிடீர் இத்தைச்செய்கிறான். (சந்தோகன்) என்கிறவிது - சந் தோக ஸாமத்தைப் பிரித்துச்சொல்லுகிறதாகவுமாம்;அன்றிக்கே, இத் தால் - வேதைக ஸமதிகம்ய னென்றபடியாய், மேல் - வேதாந்தவித் தமனென்றதாகவுமாம். (அந்தோவித்யாதி) ஒருஸர்வஜ்ஞன், அஜ்ஞன் செய்வத்தைச்செய்தால், இதுக்குமேல் என்றால் போக்கடிதேடப் போமோ? (வந்து) இவள் தன் திறத்துப்படாதிருக்கத் தானேவந்து இப்படிபண்ணி, தானே உபேக்ஷிப்பதே!. முன்தீமை செய்வானும் தானேயாய் உபேக்ஷிப்பானும் தானேயாவதே!. (என்பொன்மகள்) என்றுபாடமானபோது - ஶ்லாக்யையான பெண்பிள்ளையென்றபடி.

அரு —ஒன்பதாம்பாட்டு. (பந்தித்யாதி) உன் பெண்பிள்ளை பழியே ஹேதுவாக ப்ராவண்ய மதிசயித்து இப்பாடு பட்டால் "அவனென்மக ளைச் செய்தனகள்" என்று வெறுப்பானென், "குற்ற மென்பெண்ணது" என்று ஆறியிருக்கலாய்த்தே என்ன; ஸர்வஜ்ஞ னறியானோ, பழி விளையா மல் பண்ணி ஆளவேண்டாவோ, உபேக்ஷித்தவரை யொழிய வெறுப்பது ஆரை என்கிறாளென்று ஸங்கதி.

(க) ரா-யு-கக-டு. (உ)வி-பு-டு-கஅ-உக. (ந) கீ-கரு-கரு.

பந்தோடு மருவாள் கழலோடு மருவாள் என்று சப்தார்த்தமாய், மருவு-ஸதா(సదా)பரிசயமாய், அதினெல்லிலத்தளவும் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (கித்ரேத்யாதி). "கிளியும்" என்ற சகாரத்தாலே தோற்றின ப்ராதாந்யத்தை, "உறவாது மிலள்" என்கிறத்தைக்கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமாக வருளிச்செய்கிறார் (பெற்றுரை யித்யாதி). மரப்பாவையை ஆதரியாளென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார்(முன்பித்யாதி). இத்தால் ஸ்வாபதேசமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தஸ்மாதித்யாதி); "బాల్యే క్రీడనకాసక్తాః యౌవనే విషయోన్ముఖాః। అజ్ఞా నయన్త్యశక్త్యాచ వార్ధక్యం సముపస్థితాః ॥ తస్మాద్బాల్యే వివేకాత్మా యతేత శ్రేయసే నరః - பால்யே க்ரீடநகாஸக்தா: யௌவநே விஷயோந்முகா:। அஜ்ஞா நயந்த்யசக்த்யாச வார்த்தக்யம் ஸமுபஸ்திதா:। தஸ்மாத் பால்யேவிவேகாத்மா யதேத ஶ்ரேயஸே நர:" என்கிறபடியே - க்ரீடநகங்களான பந்தும் கழலும்-விஷயங்களுக்கு உபலக்ஷணமாக, கிளி பாவை இவற்றையெல்லாம் விட்டாளென்ற தாய்த்து. ஶ்ரேயஸ்ஸுக்கு இவள் யத்நம் பண்ணுகை யாவதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆக வித்யாதி). இப்படிவிட்ட பேருண்டோ வென்ன (பரித்யக்தேத்யாதி). ப்ராபகாந்தரத்யாக மன்றோ வேண்டுவது, ப்ராப்யாந்தரத்யாகமும் பண்ணவேணுமோ அவன் வருகைக்கென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராபகேத்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (புறம்பித்யாதி). "வந்தாமலு'' என்றவடைதலு "ஓ!" என்றது-ஹர்ஷத்திலே. "வாராளோ!" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (புறம்புள்ள பற்றித்யாதி). "வாராளோ" என்கிற ஓகாரத்துக்கு - அவன் வரக்காணாமையாலே விஷாதத்திலேயாய், அதுக்குத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நானித்யாதி). "திருவரங்கன்-வந்தாளோ - என்று, திருவரங்கன்-வாராளோ - என்றேவளையும் சோரும்" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம் பற்றி "என்றே" என்ற ஏவகாரத்துக்கு பலிதார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (குணதிகரித்யாதி). தானே வளைகள்சோர்ந்த விடமுண்டோ வென்ன (சைதில்ய மித்யாதி); "అనురాగేణ శైథిల్య మస్మాసు వ్రజతో హరేః। శైథిల్య ముపయాన్త్యాసు కరేషు వలయాన్యపి- அநுராகேண சைதில்யமஸ்மாஸு வ்ரஜதோ ஹரே:। சைதில்ய முபயாந்த்யாசு கரேஷு வலயாந்யபி" என்று வசநசேஷம். "ஹரேர வ்ரஜதிஸதி-அஸ்மாஸு-சைதில்யமுபயாதி" இத்யந்வய:.

"వేదైశ్చ సర్వై రహమేవ వేద్యః వేదాన్తకృద్వేదవిదేవ చాహమ్ - வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: வேதாந்தவித் வேதவிதேவசாஹம்" என்கிறபடியே-வேதவேத்யனாகையாலும், வேதவேதாந்தார்த்த வித்தமனாகையாலும், ஸர்வஜ்ஞனாக ப்ரஸித்தனானவனே செய்தால் பொறுக்கவொண்ணுமோதென்னு மர்த்தத்தை வ்யதிரேகமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (இத்தை யித்யாதி). "சந்தோதகன்" என்றது - ஸாம விசேஷார்த்தவித்தென்றும்,

"பவழியன்" என்றது- கௌஷீதகிப்ராஹ்மணத்தி னர்த்த வித்தென்றும், "ஐந்தழல்" - பஞ்சாக்நி மத்யவாஸியாய், "ஓம்பு-" ஹோமசீலனாய், இத்தால் - வேதார்த்தாநுஷ்டாநாவென்றும், "தைத்திரியன்-" தைத்திரீய சாகார்த்த வித்தென்றும், "சாமவேதி" ஸாமார்யோக ஸாமவேதார்த்த வித்தென்றும் ஒரு யோஜநை அருளிச்செய்தாராய்; *சந்தஸ்ஸப்தம்-ஸாமாந்யோக வேத பரமாக்கி, அத்தாலே - ஸகல வேதங்களை யடைந்தவனென்றதாய், தத்ப்ரதிபாத்ய னென்றுக்கி, மேல்சொல்லுகிற "பவழியன்" என்றது - உபநிஷத்தாகையாலே வேதாந்தார்த்த வித்தென்றும், "ஐந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி" என்றதுக்கு - முன்புபோலே வேதார்த்தாநுஷ்டாதாவாய்க்கொண்டு வேதார்த்த வித்தென்றும் திருவுள்ளம் பற்றி யோஜநாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). ஆக, இத்தால் - "சந்தோகன்" என்றதுக்கு - இரண்டர்த்தம் சொல்லிற்றாய்த்து. எல்லாவற்றாலும் - ஸர்வஜ்ஞனென்றதாய்த்து. இவெல்லாவற்றாலும் தோற்றின விஷாதாதிசயத்தை "அந்தோ!" என்கிற பதாருடமாக்கிக் காட்டுகிறார் (ஒருவித்யாதி). "வந்து" என்கிற பதமில்லாமல் வேறு பாட (ஸ்ரீ) முண்டென்று காட்டி அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (என்னித்யாதி). (கூ)

மூ.-சேலுகளும்வயல்புடைசூழ் திருவரங்கத்தம்மானைச்சிந்தைசெய்த
நீலமலர்க்கண்மடவாள் நிறைவழிவைத் தாய் மொழிந்தவதனை நேரார்
காலவேல் பரகாலன் கலிகன்றி யொலியாலே கற்றுவல்லார் [தாமே.
மாலைசேர் வெண்குடைக்கீழ் மன்னவராய்ப் பொன்னுலகில் வாழ்வார்

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சேல்	மத்ஸ்யங்களானவை	நிறைவு	ஸ்த்ரீத்வ பூர்த்தி
உகளும்	துள்ளாநின்ற	அழிவை	அழிந்தமையை
வயல்	கழனிகளாலே	தாய்	தாயானவள்
புடை	பர்யந்த ப்ரதேசங்களெங்கும்	மொழிந்த	சொன்ன
சூழ்	வ்யாப்தமான	அதனை	அந்த அவஸ்தாவிஷயமாக,
திருவரங்கத்து	திருவரங்கமென்னும் திவ்ய தேசத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிற	நேரார்	எதிர்த்துவந்த சத்ருக்களுக்கு
அம்மானை	ஸ்வாமியான நம்பெருமாள் விஷயமாக	காலன்	யமன்போலே யிருக்கிற
சிந்தைசெய்த	நினைப்பிட்ட	வேல்	வேலாயுதத்தையுடையராய் (அதிலே)
நீலமலர்	கருநெய்தல்போன்ற	பரகாலன்	சத்ருக்களுக்குக் காலன்போன்றவரான
கண்	கண்களையுடைய	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
மடவாள்	பெண்ணினுடைய	ஒலி	அருளிச்செய்த

மாலே	சப்தஸந்தர்ப ரூபமான இப்பத்துப் பாட்டையும்	வெள்	வெளுத்திருக்கிற
கற்று	ஆசார்ய ஸகாசத்தில் அப்யஸித்து	குடைக்கீழ்	குடையின் கீழிருந்து
வல்லார்	அறிய வல்லவர்கள்	மன்னவராய்	ராஜாக்களாய் ராஜ்ய பரிபாலநம் பண்ணி (அநந்தரம்)
மாலேசேர்	முத்துமாலேகள் ஸரம் ஸரமாக சேர்ந்திருக்கிற	பொன்உலகில்	பரமபதத்தில்
		வாழ்வர்	ஸாக்ஷாதநுபவம் பண்ணுகிற்பர்கள். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (சேலுகளும்) திர்யக்குக்களுங்கூடக் களித்து வர்த்திக்கும்படியான வயல்சூழ்ந்த கோயிலிலே வர்த்திக்கிற ஸர்வேஶ்வரனைச் சிந்தைசெய்தபடியாய்த்து. (நீலமலரித்யாதி) எதிர்த்தலே சிந்திக்கும்படியான வடிவழகையுடையவள். (நிறைவழிவை) ஸ்த்ரீத்வமழிந்தபடியை. (தாய்) அவள்தான் அறிவுநிறைவுகள் அழிந்துகிடக்க, திருத்தாயார் அவள்தசையைச் சொன்னபாசுரமாய்த்து. (நேராரித்யாதி) "நானெதிரி" என்று மார்தட்டி நேரேநிற்கும் எதிரிகளுக்கு ம்ருத்யுவான வேலே யுடையராகையாலே - பரகாலனென்று பேர்பெற்ற ஆழ்வாரருளிச்செய்த சொல்தொடையைக் கற்றுவல்லார்கள். கைப்பறிபறிக்கையன்றிக்கே, இதின்பொருளை ஆசார்யர்களோடே கற்றறியுமவர்கள். (மாலேயித்யாதி) தனிமுத்துக் குடைக்கீழே இதிலபேக்ஷையுண்டாகில் ஐஶ்வர்யத்தை அநுபவித்து, பரமபதத்திலே நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (சேலித்யாதி) பெண்பிள்ளை திருவரங்கத்தை "சேலுகளும்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (திர்யக்கித்யாதி). திர்யக்குக்களும் களிக்கும் தேசமாகையாலே நாமிங்கே களிக்கவேணுமென்று சிந்தை செய்தாளென்றதாய்த்து. "வல்லார்" என்றபோதே கற்கை அர்த்தஸித்தமாயிருக்க, "கற்று" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (கையித்யாதி). ஶ்ரீகோசத்தைப் பற்றி பலாத்காரத்தாலே தன் புத்தி பலத்தாலே, ஸ்வரஸமான அர்த்தம் கிடக்க, அதிலர்த்தத்தை அறிகையன்றிக்கே என்றபடி. "மாலே"-முத்துமாலேயாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (தனியித்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் அஞ்சாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து ஆறாந் திருமொழி

கைம்மானம் ப்ரவேசம்.

—ooಌoo—

வ்யா.— "மறவாதே எப்பொழுதும் மாயவனே மாதவனே என்கின்றாள்" என்று - திருநாமங்களைப் பலகாலும் தானே சொல்லியும், திருத்தாயார் அவற்றை அநுபாஷிக்கக்கேட்டும், ஆக இப்படி திருநாமங்களிலே வாஸனை பிறந்தது; ஸத்தாதாரகமாயிறே திருநாமங்கள் தானிருப்பது; அத்தாலே உணர்ந்து தரித்தார். தரித்தவநந்தரம், "நீரிங்ஙனேகிடந்து படுகிறதென், பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க நாமிங்கே வந்து ஸுலபராகிறது உமக்காகவன்றோ" என்று அவதார ஸௌலப்யங்களையுங்காட்டி, "அங்ஙன் காதாசித்கமாகவன்றிக்கே கோயில்களிலே வந்து ஸந்நிஹிதராகிறதும் உமக்காக, அந்தப்பொதுவுமன்றிக்கே விசேஷித்துக் கோயிலிலே வந்து ஸந்நிஹிதராய்த்ததும் உமக்காக, நம்முடைய ஸந்நிதியாலுள்ள பல(ஃல)ந்தான் நீர் பெறுவதும் செய்தீர், நாமே உம்முடைய கார்யத்துக்குக் கடவோம் என்று நம் தலையிலே ந்யஸ்தபரராயிருக்கப் பெற்றீரிறே, இனி அலமாக்கிறதென்"என்ன; ஸ்ரீகௌஸலையார், பெருமாள் காடேறப்போகிறபோது, "ஏகபுத்ரையாயிருக்கிற நான் உம்மைவிட்டிருக்கமாட்டேன்" என்று புறப்பட; ஒருகால் அவர் முகத்தைப்பார்த்து, "ஆச்சி! நீர் சொல்லுகிறது தர்மஹாநிகிடீர்!, இனி பர்த்தாவிருக்க புத்ரனை அநுவிதாநம் பண்ணவும் கடவதல்ல, ஆனபின்பு, இனி மீளும்" என்ன; அவள் காப்பிட்டு மீண்டாளிறே; அப்படியே, இவர் அவ்வார்த்தையாலே ஹ்ருஷ்டராய், பெற்றதிலே லாபாம்சத்தைச்சொல்லி க்ருதார்த்தராகிறார். ... ... *

அரு.—கைம்மானம் ப்ரவேசம் —*வெருவாதாளில்-நிறைவழிந்தபடியைத் தாய்மொழியும்படி அவஸாதமுண்டாயிருக்க, "யான் கண்ட தணிநீர்த்தென்னரங்கத்தே" என்று களிக்கக்கூடுமோ வென்ன; ஸத்ருஷ்டார்த்தமாக, அவஸாதம்தீர்ந்து ஹர்ஷித்ததுக்கு ஹேதுவைக் காட்டுகிறார் (மறவாதே யித்யாதி). ... ... *

மூ.—கைம்மான மழ களிற்றைக் கடற்கிடந்த கருமணியை
மைம்மான மரதகத்தை மறையுரைத்த திருமாலை
எம்மானை யெனக்கென்று மினியானைப் பனி காத்த
வம்மானை யான் கண்டதணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மானம்	நீண்டிருக்கிற [தாய்	எனக்கு	(அவனை அநுஸந்தியா
கை	துதிக்கையை யுடைத்		நின்ற) எனக்கு
மழம்	இளம்பருவத்ததான	என்றும்	ஸர்வகாலத்திலும்
களிற்றை	யானை போன்றவனு	இனியானை	போக்யபூதனாய்;
கடல்	ஸமுத்ரத்தில் [ய்,	பனி	கல்மழையை
கிடந்த	கண்வளர்ந்தருளுகிற	காத்த	(கோவர்த்தநமலையை
கருமணியை	நீலரத்நம் போன்றவ		யெடுத்துத்)தடுத்து
	னாய்,		ரக்ஷித்த [வனை
மை	ஸ்யாமவர்ணமானது	அம்மானை	எனக்கு ஸ்வாமியான
மானம்	அதிசயித்திருக்கிற	யான்	நான்
மரதகத்தை	மரதகப்பச்சை போ	அணி	அழகியதான [டு
	ன்றவனாய்,	நீர்	ஜலத்தினால் சூழப்பட்
மறை	வேதங்களாலே	தென்	ஸௌந்தரமான
உரைத்த	ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட	அரங்கத்து	திருவரங்கமென்னும்
திருமாலை	ஸ்ரீயஃபதியாய்,		திவ்யதேசத்தில்
எம்மானை	எனக்கு ஸ்வாமியாய்,	கண்டது	காணுகின்றேன். (௧)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கைம்மானமித்யாதி) (௧) "ஆனையில் கிடந்தகிடக்கை" என்று ஓரானை கைகளையும் கால்களையும் பரப்பிக்கொடு கிடக்குமாபோலே கிடக்கிற கிடை. நீண்ட துதிக்கையையுடைத்தாய், பருவத்தால் இளையதாயிருப்பதொரு ஆனை சாய்ந்தாப்போலே யிருக்கிறவனை, (கடலித்யாதி) கடலில் பாழ்தீரும்படி ஒரு நீலரத்நம் சாய்ந்தாப்போலே திருப்பாற்கடலிலே கிடந்தவனை. (மையித்யாதி) ஸ்யாமத்வம் மிக்கிருந்துள்ள மரதகரத்நம்போலே யிருக்குமவனை. (மறை) வேதங்களாலே ஒருமிட்டுசெய்து பேசப்பட்ட ஸ்ரீயஃபதியை. (௨) "ஹ்ரீஶ்ச தே - ஹ்ரீஸ்சதே" (௩) "ஶ்ரீஸா - அஸ்யேசாநா".

(எம்மானை) இருவருமான சேர்த்தியைக்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவனை. (எனக்கு) ஏதேனும் நொந்ததசையிலும் தன்னை

(௧) பெரு-திரு-௭-௨. (௨) பு-ஸூ-. (௩) ஸ்ரீஸூ.

அநுஸந்தித்தால் எனக்கினியனாயிருக்குமவனை. (பனி) இப்படியே தானல்லது ரக்ஷகரில்லாதாரை அரியன செய்தும் ரக்ஷிக்குமவனை; 'ஒருகால் மலையை எடுத்துப் பசுக்களையும் இடையரையும் ரக்ஷித்தான், திருப்பாற்கடலிலே கிடந்தான்'' என்று கேட்டார் வாய் கேட்கையன்றிக்கே, நான் கோயிலிலே காணப்பெற்றேன். ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு.(கைம்மானமித்யாதி). தாத்பர்யமருளிச்செய்து, சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (நீண்டவித்யாதி); மாணமான கையையுடைய மழலையான ஆனையென்று சப்தார்த்தமென்று கருத்து. ஏகதேசத்தைச் சொல்லாமல், "கடல்" என்ற ஸாமாந்யோக்திக்குத் தாத்பர்யம் (கடலித்யாதி).

"பனி" என்று - கல்மாரியை லக்ஷணயா சொல்லுகிறதென்றருளிச்செய்கிறார் (இப்படியே யித்யாதி). இத்தால் - தம்முடைய விப்லேஷவ்யஸந ஜநிதமான கண்பனி காத்தமை ஸூசிதமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, மேலுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஒருகா லித்யாதி). ... (க)

மூ.—பேரானைக் குறுங்குடியெம்பெருமானைத் திருத்தண்கா
லூரானைக் கரம்பனூருத்தமனை முத்திலங்கு ...
காரார் திண்கடலேழும் மலையேழிவ்வுலகேழுண்டு
ஆராதென்றிருந்தானைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (௨)

பதம்.	உரை.
பேரானை	திருப்பேர்என்னும் திவ்யதேசத்திலே ஸந்நிஹிதனாய்,
குறுங்குடி	திருக்குறுங்குடியிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற
எம்பெருமானை	ஸ்வாமியாய்,
திருத்தண்காலூரானை	திருத்தண்கால் என்னும் திவ்யதேசத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய்,
கரம்பனூர்	திருக்கரம்பனூரில் எழுந்தருளி யிருக்கும்
உத்தமனை	ஸர்வாதிகனாய்,
முத்து	முத்துக்களானவை
இலங்கும்	ஒளிவிடாநிற்பதாய்
கார் ஆர்	கருமைமிக்கதாய்
திண்	த்ருடமான (அகம்பநீயமான)
ஏழ்கடலும்	ஸப்தஸமுத்ரங்களையும்
ஏழ்மலை	ஸப்தகுலாசலங்களையும்
ஏழ்இவ்வுலகு	ஸப்தத்வீபங்களையுமுடைய இந்தலோகத்தை
உண்டு	அமுதுசெய்து
ஆராதுஎன்று	த்ருப்தி பிறக்கவில்லை என்று
இருந்தானை	ரக்ஷணத்தில் அத்ருப்திதோற்ற இருந்தவனுமான ஸர்வேச்வரனை
கண்டது தென்னரங்கத்தே. (௨)	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பேராளை) ஆற்றங்கரையிலே,ஸர்வ போக்யமாம்படி திருப்பேரிலே ஸந்நிஹிதனானவனை. (குறுங்குடி) திருக்குறுங்குடியிலே ஒரு விசேஷ ப்ராப்தியுண்டிறே இவர்க்கு; ஆழ்வார் ஸ்வாதந்த்ர்யமிறே அங்கு நடப்பது. (திருத்தண்காலூரானை) அவ்வூரிலுள்ளவர்களிலே தானுமொருவனாய்,தன் வ்யாவ்ருத்தி தோற்றுதபடி யிருந்தவனை.(கரம்பனூர்)வழிக்கரையிலே திருவாசலுக்கொரு கதவிடாதே வந்து கிடக்கிறவனை.

(முத்தித்யாதி) முத்துக்கள் ஒளிவிடாநிற்பதாய், கருமைமிக்கு, தான் கரையை அதிக்ரமிக்கக் கடவதன்றிக்கே நிற்கிறநிலையை ஒருவரால் கொலைக்கவொண்ணாதபடி அதில் திண்ணிதாயிருக்கிற கடல்களேழும், பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே இருக்கிற மலைகளேழுமான இந்த லோகங்களேழையும் தன் வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கச் செய்தேயும் ஒன்றும் செய்திலனாயிருக்கையாலே, உபகாரம் கொண்டார்க்கு ப்ரத்யுபகாரம்தேடி நெஞ்சாறல் படவேண்டாதபடி யிருந்தவனை. ... ... (உ)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு.(பேரித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் பெரியபெருமாள் கிடையழகிலேபொட்டாலே, பாற்கடல் கிடக்கையையும், தம்முடைய *ப்ரஸ்ருததுஃகவர்ஷே - ஸந்தததுஃக்க வர்ஷத்தைப் போக்கினதுக்கு ஜ்ஞாபகமான பனிகாத்தமையு மநுஸந்தித்தவராகையாலே, அத்தோடு தோள் நீண்டியான திருப்பேரிலும் திருக்கரம்பனூரிலும் கிடந்தபடியை அநுபவித்துக்கொண்டும், "தெற்கு வீட்டிலே உம்மபேக்ஷிதம் செய்கிறோம்" என்று பெரிய பெருமாள் அருள்பாடிட்ட திருக்குறுங்குடிக்குப் போகிற வழியில் திருத்தண்காலூராேனாடு கூடத் திருக்குறுங்குடி யெம்பெருமானை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"எம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (திருக்குறுங்குடியித்யாதி). விசேஷப்ராப்தி ஏதென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி). இத்தால், பெரிய பெருமாள், இவர் திருமேனியில் சாபல்யத்தாலே, இங்கே இவர் (க) "மங்கவொட்டு" என்று சொன்னவளவிலும் ஸம்மதியாதே யிருந்து, *திருவாணையிடும்படியான பாகம்(ஸ்)முதிர்ந்தவாறே இங்குதாம்காணமாட்டாமல் தெற்குவீட்டுக்கு அருள்பாடிட,அவர் "நமக்கு ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்ய மன்றோ ஸ்வரூபம், இஷ்டம் செய்கையும் அநிஷ்டம் தவிருகையு மன்றோ க்ருத்யம்" என்று வீடு கொடுக்கையாலே, ஆழ்வார் ஸ்வாதந்த்ர்யம் நடந்ததென்று கருத்து. தன்னைக் கொடுக்கும் ஔதார்யத்

(க) தி-வாய்-௧௦-எ-௧௦.

தாலே உத்தமனென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (வழியித்யாதி). எல்லாரும் நடக்கும் வழியாகையாலே ஸேவிப்பார் மிகுகையால் கதவிட அவஸரமில்லை யென்று கருத்து. ... ... (உ)

மூ.—ஏனுகி யுலகிடந்தன் றிருநிலனும் பெருவிசும்பும்
தானுய பெருமானைத்தன்னடியார் மனத்தென்றும்
தேனுகி யமுதாகித் திகழ்ந்தானை மகிழ்ந்தொருகால்
ஆனுய னுனைக்கண்டது தென்னரங்கத்தே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்று	வராஹகல்பாதியில்	தன் அடியார்	தன் தாஸபூதருடைய
ஏனுகி	மஹா வராஹமாய்க் கொண்டு	மனத்து	மாநஸஸில்
உலகு	பூலோகத்தை	என்றும்	ஸர்வகாலத்திலும்
இடந்து	(அண்டபித்தியில் நின்றும்) குத்தியெடுத்தவனுமாய்,	தேனுகி	தேன்போலவும்
இரு	விசாலமான	அமுதாகி	அம்ருதம் போலவும் போக்யபூதனுக
நிலனும்	பூமியையும்	திகழ்ந்தானை	விளங்குமவனுய்,
பெரு	பரந்த	மகிழ்ந்து	ப்ரீதியுடனே
விசும்பும்	ஆகாசத்தையும்	ஒருகால்	த்வாபராந்தத்தில் [ல
தானுய	தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையனுன	ஆன்	பசுக்களைமேய்க்கவல்
பெருமானை	ஸ்வாமியுமாய்,	ஆயனுனை	இடையனை க்ருஷ்ணனுமானவனை
		கண்டது தென்னரங்கத்தே.	(௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (ஏனுகி) பூமியை ப்ரளயங்கொண்டவன்று ஏனமாய் இத்தை இடந்தெடுத்து. (இருநிலனும்) பூம்யந்தரிக்ஷாதிகளுடைய "தான்" என்கிற சொல்லிலே அடங்கும்படி இத்தை ப்ரகாரமாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரனை. (தன்னடியாரித்யாதி) ஒருவன் காலிலே முள்பாய்ந்தால் சரீரியானவன் நோவுபடுமாபோலே, ஜகத்துக்கு வந்த ஆபத்து தன்னதாம்படி இதுக்கபிமாநியாயிருக்கிற விருப்பை யநுஸந்தித்திருக்கும்.

தனக்கஸாதாரணரானுர்க்கு ஸர்வவிதபோக்யனுய், அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனுயிருக்குமவனை. (மகிழ்ந்தித்யாதி) க்ருஷ்ணனுயவதரித்து, "பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க நமக்கிங்கே வந்து குறையநிற்க வேண்டாநின்றது" என்னும் இன்னுப்போடன்றிக்கே, "இப்படியாகிலு மிவர்களுக் குறுப்பாகப்பெற்றோம்!" என்னும் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்

தோடே, பண்டொருநாள் பசுக்களையும் கன்றுகளையும் மேய்க்குமிடையனாய், அதில் புரையற வர்த்தித்தவனை. ... ... (௪)

அவ.—மூன்றாம்பாட்டு. (ஏனாகியித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் - திருக்குறுங்குடி எம்பெருமான் தம்மை ஸம்ஸார ப்ரளயத்தில் நின்றுமெடுத்தமைக்கு த்ருஷ்டாந்ததயா வராஹநாயனார் வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறாரென்றதல்; "ஒருபாகவதனுக்கு போக்யபூதனைத் திருக்குறுங்குடியிலேயிருந்தேன்" என்று பூமிப்பிராட்டிக்கு உரைத்த கைசிக வ்ருத்தாந்தத்தைப்பற்றவாதல் எனத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி. ... (௫)

மூ.—வளர்ந்தவனைத் தடங்கடலுள் வலியுருவில் திரிசகடம்
தளர்ந்துதிர வுதைத்தவனைத் தரியாதன்றி ரணியனைப்
பிளந்தவனைப் பெருநில மீரடிநீட்டிப் பண்டொருநா
ளளந்தவனை யான் கண்டதணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தடம்	விசாலமான	அன்று	அக்காலத்தில்
கடலுள்	ஸமுத்ரத்தில்	இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனை
வளர்ந்தவனை	கண் வளர்ந்தருளினவனாய்,	பிளந்தவனை	கிழித்துப் பொகட்டவனாய்,
வலி	த்ருடமான	பண்டு ஒருநாள்	முன்பு ஒருகாலத்திலே
உரு	சரீரத்தையுடைத்தாய்	பெரு	விசாலமான
திரி	ஊர்ந்துவாராநின்ற	நிலம்	பூமியை
சகடம்	சகடாஸுரனை	ஈரடி	இரண்டடியிலே யடங்கும்படி
தளர்ந்து	ஸந்திபந்தம் சிதிலமாய்	நீட்டி	திருவடிகளை நீட்டி
உதிர	விழும்படி	அளந்தவனை	அளந்த த்ரிவிக்ரமனுமானவனை
உதைத்தவனை	உதைத்தவனாய்,	யான்கண்டது அணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே. (௪)	
தரியாது	ப்ரஹ்லாதனுடைய து:க்கத்தைப் பொறுக்க மாட்டாதவனாய்க் கொண்டு		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வளர்ந்தவனை) பரப்பையுடைய கடலிலே, அவதாரங்களுக்கு நாற்றங்காலாம்படி வந்து கண்வளர்ந்தவனை. (வலியித்யாதி) பின்பு, "அஸுரர்கள் மிகைத்தார்கள்" என்று கேட்டவாறே வந்தவதரித்து, அஸுராவேசத்தாலே திண்ணிய வடிவையுடைத்தாய் ஊர்ந்துவருகிற சகடம் சின்னம் பின்னமாய்ப் போம்படி திருவடிகளாலே உதைத்தவனை. (தரியாது) சிறுக்கனைக் கடலிலே தள்ளு

வது, மலையிட்டு அமுக்குவதாகப் புக்கவாறே, அத்தைப் பொறுக்க மாட்டாதபடியாலே, நரஸிம்ஹமாய் ஹிரண்யனைப் பிளந்து போகட்டவனை.

(பெருநிலமித்யாதி) பரப்பையுடையபூமி இரண்டடியிலே யடங்கும்படி திருவடிகளை நீட்டி யளந்துகொண்டவனை. ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வளர்ந்தவனை யித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-ஆனையையும் ஏனத்தையும் அநுபவித்தவ ராகையாலே; (க) "एष नारायणः श्रीमान् क्षीरार्णव निकेतनः - ஏஷநாராயண ஸ்ஸ்ரீமான் க்ஷீரார்ணவ நிகேதநः" என்கிறபடியேயாய், அதுக்கடியான திருப்பாற்கடலானையும், ஏனத்துக்கு அநந்தராவதாரங்களான நாரஸிம்ஹ வாமநாவதாரங்களையு மநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"திரிசடகம்" என்னவேணுமோ, சகடமானபோதே திரியாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அஸுரேத்யாதி). ... ... (ச)

மூ.—நீரழலாய் நெடுநிலனாய் நின்றானை யன்றரக்க
னூரழலாலுண்டானைக் கண்டார் பின்காணுமே
பேரழலாய்ப் பெருவிசும்பாய்ப் பின்மறையோர் மந்திரத்தின்
ஆரழலாலுண்டானைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீராய்	ஜலஸ்வரூபியுமாய்	உண்டானை	அழித்தவனாய்,
அழலாய்	அக்நிரூபியுமாய்	பேர்	பெரிய
நெடு	விசாலமான	அழலாய்	பட(ப)பாக்நி ஸ்வரூபியாய்
நிலனாய்	பூமியுமாய்	பெரு	அபரிச்சிந்நமான
நின்றானை	இப்படி பஞ்சபூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியா யிருக்குமவனாய்,	விசும்பாய்	பரமபதத்துக்குநிர்வாஹகனாய்,
		பின்	அதுக்குமேலேய
		மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்களுடைய
அன்று	ராமாவதார காலத்தில்	மந்திரத்து	மந்த்ர(பூ)பூதமான ஹவிஸ்ஸை
அரக்கன்	ராவணாஸுரனுடைய		
ஊர்	லங்காநகரத்தை	ஆர் அழலால்	(அந்த ஹவிஸ்ஸுக்களாலே) த்ருப்தனான அக்நிமுகத்தாலே
கண்டார்	(முன்னே) கண்டவர்கள்		
பின்	அநந்தரத்தில்		
காணுமே	(அவ்வழகுடன்) காணுமற்படி	உண்டானை	அமுதுசெய்தவனை
அழலால்	அக்நியினால்	கண்டது தென்னரங்கத்தே. (ரு)	

(க) ஹரிவம்சம்-ககரு-சுஉ.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீரழலித்யாதி)த்ரிவ்ருத்கரணத்தாலே பஞ்சீகரணத்தைச் சொன்னபடி. (அன்றித்யாதி) ராவணன் மிகைத்த வன்று, அவனூரை அரணும் அட்டாலையும் தெருவுமாகக்கண்டவர்கள், அநந்தரக்ஷணத்திலே அப்படி காணாதே (க) *ஶ்மஶாநஸத்ருஶ-ப்ரமமாந ஸத்ருசமாகக்காணும்படி அக்நியாலே அத்தை முடித்தவனை.

(பேரழலாய்) படபா(பட்ப)முகாக்நியாய். இங்குத்தை மர்யாதைகளைத்தப்பி அவ்வருகு பட்டார்க்கு ப்ராப்யமான பரமபதமுமாய். (மறையோரித்யாதி) அத்தை அவர்கள் பெறுகைக் குறுப்பாக, ப்ராஹ்மணருடைய யாகங்களிலே மந்த்ரபூதமான ஹவிஸ்ஸுக்களை த்ரேதாக்நிமுகத்தாலே புஜிக்குமவனை; (உ) "அஹம் - அஹம்ஹி". (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-வாமனனாய் மண்ணளந்த த்ரிவிக்ரமாபதாந வ்யாப்திக்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபக மாகையாலே காரணாவஸ்த்தையில் வ்யாப்தியோடு,பேரழலானது உபலக்ஷணமாய் கார்யாவஸ்த்தையில் வ்யாப்தியோடு வாசியற அந்தர்யாமித்வத்தை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, கீழ்ச்சொன்ன நரஸிம்ஹாவதாரத்தில் ஹிரண்யனுடைய ஹிரண்யனுடைய மறுபிறவியில் ப்ராதிகூல்யத்தைப்போக்கின ராமாவதாரத்திலும் (௩) *சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றின செயலோடு, தத்ஸாதந பூதகாமாராத்யத்வத்தையு மநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"நீராய்; அழலாய், நிலனாய்" என்று மூன்றைச் சொன்னது - மற்றை யிரண்டுக்கு முபலக்ஷணமானமைக்கு ப்ருதிவை த்ருஷ்டாந்தமாக்குகிறார் (த்ரிவ்ருதித்யாதி). சாந்தோக்யத்திற் சொன்ன த்ரிவ்ருத்கரணம் உபலக்ஷணமானாற்போலே இதுவு முபலக்ஷணமென்று கருத்து. "அன்றரக்கனூர், கண்டார் பின்காணுமே - அழலாலுண்டானை" என்றநவயித்து அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ராவணனித்யாதி). (அட்டாலை) மேல் தளம்.

*இன் - சாரியைச் சொல்லாய், "மந்திரத்து" என்ற பதம் - லக்ஷணயா ஹவிஸ்ஸைச்சொல்லிற்றாய், ஆரழல் - ஹவ்யங்களால் த்ருப்தி பிறந்த அழலென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (அத்தை யித்யாதி). அத்தை - பரமபதத்தை. ... ... (ரு)

மூ.—தஞ்சினத்தைத் தவிர்த்தடைந்தார் தவநெறியைத்தரியாது
கஞ்சனைக்கொன்றன்றுலகமுண்டு மிழ்ந்த கற்பகத்தை
வெஞ்சினத்த கொடுந்தொழிலோன் விசையுருவை யசைவித்த
அஞ்சிறைப் புட்பாகனை யான் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (௬)

(க) ரா-ஸு-௨௬-௨௬. (உ) தைத-௯-௨.௭. (௩) பெரு-திரு-௧௦-௧௦.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தம்	தங்களுடைய	வெம்	அத்யுக்ரமான [ணுய்
சினத்தை	கோபத்தை	சினத்த	கோபத்தை யுடைய
தவிர்த்து	விட்டுவிட்டு [ளுடைய	கொடும்	க்ரூரமான
அடைந்தார்	தன்னை அடைந்தவர்க	தொழிலோன்	வ்யாபாரத்தை யுடையவனுமான ருத்ரனுடைய [ண
தவம்	அத்யவஸாயரூபமான	விசை	வேகத்தை யுடைத்தா
நெறியை	உபாயத்தை நிர்வஹிக்குமவனுய்,	உருவை	சரீரத்தை
தரியாது	(தாய்தமப்பன்மார் பட்ட துக்கத்தைப்) பொறுமல்	அசைவித்த	(பாணயுத்தத்தில்) சலிக்கப் பண்ணினவனுமாய்,
கஞ்சனை	கம்ஸனை	அம்	அழகிய
கொன்று	ஸம்ஹரித்தவனுமாய்,	சிறை	இறகுகளையுடைய
அன்று	அப்ப்ரளயகாலத்தில்	புள்	பெரிய திருவடியை
உலகம்	லோகத்தை	பாகனை	நடத்துமவனுமானஸர்வேஶ்வரனை
உண்டு	விழுங்கி	யான்கண்டது	தென்னரங்கத்தே. ௬
உமிழ்ந்த	ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்வெளிப்படுத்தின		
கற்பகத்தை	பரமோதாரனுய்,		

வ்யா.—ஆரும்பாட்டு. (தம்சினத்தை) (௧) ‹‹ப்ரவக்ஷ்யாம்- யநஸூயவே›› என்று—“உன்றனை அதிகாரிகளைக் கண்டிலேன்காண், என் வைபவத்தைச் சொன்னவிடத்தில் சிவீலென்றிருந்திலை, இன்னமும் உனக்கு வைப்பானவற்றைச் சொல்லுகிறேன், செவிதாழ்த்துக்கேட்டிக்காண்” என்றுனிறே. ப்ரத்வேஷம் பண்ணுதொழியு மத்தனையாய்த்து வேண்டுவது, த்வேஷத்தைத் தவிர்ந்து தன்னை யடைந்தவர்களுக்கு ஸ்வப்ராப்த்யுபாயத்தைத் தானே நிர்வஹித்துக் கொடுக்குமவனை. (தரியாது) த்வேஷமேயாயிருப்பா ரளவிலிருக்கும்படி. ஸ்ரீவஸுதேவரையும் தேவகியாரையும் நலியப்புக்கவாறே, அத்தைப்பொறுதே, “இனி அரைக்ஷணமிவனை வைக்கவொண்ணுது” என்று அவனைக் கொன்றுனாய்த்து. (அன்றித்யாதி) த்வேஷமும் பண்ணுதே தன்னை யடைவதும் செய்யாதேயிருப்பா ரளவிலிருக்கும்படி. ஆபத்தை அடையாளமாக ரக்ஷிக்குமித்தனை யாய்த்து. தானறிந்த ஸம்பந்தத்தையேபார்க்கு மித்தனை. (கற்பகத்தை) “இப்படி உபகரித்தோம்” என்று நினைத்திராதவனை.

(௧) கீதை-௯-௧.

(வெஞ்சினத்தவித்யாதி) வெவ்வியசினத்தையுடையனாய், ப்ராணி ஹிம்ஸாரூபமான உபஸம்ஹாரத்தைத் தொழிலாகவுடைய ருத்ரனுடைய, பெரியவேகத்தையுடைய வடிவை அசைவித்தானாய்த்து. ருஷபம் வாலேயெடுத்துக்கொண்டோட, தான் ஜடையைவிரித்துக்கொண்டு முதுகுகாட்டி, (க) "க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ-க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ" என்றுப்போலே சொல்லிக்கொண்டோடும்படி பண்ணின, திருவடியை வாஹநமாகவுடையவனை. இது, † (பாணனை என்றும் சொல்லுவர்கள்). நரகனையென்றும் சொல்லுவர்கள். ... (க)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (தம்சினத்தை யித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-மோக்ஷஸாதநமான கர்மாராத்யதையையும், அதுக்குறுப்பான அந்தர்யாமித்வத்தையும், மோக்ஷத்தை பூர்ச (பூர்த்தி)தாநம் பண்ணின ராமனைபு மநுபவித்தவர், இப்பாட்டில் - மோக்ஷத்துக்குத்தானே உபாயபூதனானென்னுமதுக்குறுப்பாக, விரோதி நிரஸநசீலனாய், ஆபத்ஸகனாய், ரக்ஷகாந்தரத்தில் நசையறப் பண்ணின க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

சினத்தை - குணங்களில் தோஷபுத்தியாகிற அஸூயா ஹேதுவான த்வேஷத்தை, தவிர்த்து, தன்னை யடைந்தவருடைய, தவமாகிற - அத்யவஸாய ரூபமாகிற, நெறியை - மார்க்கமானவனை என்று அர்த்தமாக்கி கூழித்து, ததேகோபாயத்வத்துக்கு வேண்டு மதிகாரம் - த்வேஷமின்றிக்கே யிருக்கையே என்றதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (அநஸூயவே இத்யாதி). "இதம் து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே। ஜ்ஞானவிஜ்ஞான ஸஹிதம் யஜ்ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸேऽஶுபாத் -இதந்துதே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம் யநஸூயவே । ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாந ஸஹிதம் யத்ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸேऽசுபாத்" என்கிறதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (என்னித்யாதி). (சிவீல்) அஸஹ்யப்படுகை. ப்ரக்ருதத்திலே ஏறிடுகிறார் (ப்ரத்வேஷ மித்யாதி). அந்வயமுகேந வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (த்வேஷத்தை யித்யாதி). (அடையாளம்) ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டினகுறி. ஆபத்து ரக்ஷணத்துக்குக் குறியாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தாணித்யாதி). (உ) "மாம் - மாம்" என்கிற ஸமாதிக்குச் சேரப் பொருள் (இப்படி யித்யாதி).

அசைவித்தபடி தன்னை விவரிக்கிறார் (ருஷபமித்யாதி). "கொடுந் தொழிலோன்" என்றது - ஸாமாந்ய சப்தமாகையாலே, நரகாஸுரனைச் சொல்லவுமாமென்கிறார் (இதித்யாதி). ... ... (க)

(க) வி-பு-இ-நக-சக. † குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.
(உ) கீதை-கஅ-கூக.

மூ.—சிந்தனையைத் தவநெறியைத் திருமாலைப் பிரியாது
வந்தெனது மனத்திருந்த வடமலையை வரிவண்டார்
கொந்தணைந்த பொழிற் கோவலுலகளப்பானடிநிமிர்த்த
அந்தணனை யான் கண்டதணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சிந்தனையை	என்னுடைய மநோரதத்துக்கு விஷயமானவனும், [ன	வண்டு	வண்டுகளிலுலே
		ஆர்	நிறைந்த
		கொந்து	பூங்கொத்துக்கள்
தவம்	அத்யவஸாய ரூபமா	அணைந்த	நெருங்கியிருக்கிற
நெறியை	உபாயத்தை நிர்வஹிக்குமவனும், [ம்,	பொழில்	சோலைகளாலே சூழப்பட்ட
திருமாலை	ஸ்ரிய:பதி யானவனு	கோவல்	திருக்கோவலூரில்
வடமலையை	திருவேங்கடத்தை	உலகு	லோகங்களை
பிரியாது	விஶ்லேஷியாமல் (அங்கேநின்று)	அளப்பான்	அளக்கைக்காக
		அடி	திருவடிகளை
வந்து	அங்குநின்றும் வந்து	நிமிர்த்த	நீட்டிய
எனது	என்னுடைய	அந்தணனை	ஸ்வாமியுமானவனை
மனத்து	மநஸ்ஸில் [மவனும்,	யான் கண்டதணிநீர்த்தென்னரங்கத்தே. (எ)	
இருந்த	நித்யவாஸம் பண்ணு		
வரி	ரேகைகளையுடைய		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (சிந்தனையை) (க) "வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டு நாம்" என்றுண்டான என்மநோரதத்துக்கு விஷயமாய் ப்ராப்யமாயுள்ளவனை. (தவநெறியை) அத்தைப் பெறுவிக்குமுபாயம் தானேயாயுள்ளவனை. இப்படி ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் தானேயாயிருக்கிறவஸ்துதானேதென்ன (திருமாலை) ப்ராபகத்தில் புருஷகாரமுமாய், ப்ராப்யத்துக்கு அவதியுபாதி யாயிறேயிருப்பது. (பிரியாதித்யாதி) திருமலையைத் தனக்கு வாஸஸ்தாநமாக உடையனாயிருந்துவைத்து, இவ்வவஸ்த்தைகளை என்னெஞ்சிலே பிறப்பிக்கைக்காகத்தானே வந்து மநஸ்ஸிலே விடாதே பொருந்தியிருக்கிறவனை.

(வரியித்யாதி) நல்லநிறத்தையுடைய வண்டுகள் படிந்திருக்கும் பூங்கொத்துக்கள் நெருங்கின பொழிலையுடைய திருக்கோவலூரிலே, இந்தலோகங்களை அளக்கைக்காகத் திருவடியை நீட்டிக்கொடு நிற்கிற

(க) தி-வாய்-ந-ந-க.

விநீதவேஷத்தைக்காட்டி இத்தையடையத் தன்னதாக்கிக் கொண்டவனை. (யான்கண்டது) தானே அர்த்தியாய்க்கொண்டிருக்க, நான்கண்டது கோயிலிலே. ... ... (எ)

அந.—எழாம்பாட்டு. (சிந்தனையை யித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்- எம்பெருமானுடைய உபாயத்வத்தை ஸப்ரகாரமாக அநுஸந்திக்க, அத்தால் பெறும் ப்ராப்யமும், பெறுவிக்குமவனோட்டைச் சேர்த்தியும், இதெல்லாம் காணலாம்படி வடவேங்கடத்திலிருந்து திருவடிகளின் கீழிட்டுக்கொண்டபடி யெல்லாம் திருவுள்ளத்திலோடி, த்வயத்தின் பதங்களின் பொருளை அநுஸந்தித்திருக்கும்படி கடாக்ஷித்த பெரிய பெருமாளிடத்தில் க்ருதஜ்ஞதாநுஸந்தாநம் பண்ணுகிறாரென்று ஸங்கதி.

விசிஷ்டத்துக்கு ப்ராபகத்வம் சொல்லும்போது விசேஷணமான திருவுக்கும் ப்ராபகத்வம் வாராதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராபகேத்யாதி). (இவ்வவஸ்தைகள்) என்றது-த்வயத்தில் பதங்களில் தோற்றின ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வ ப்ரதிபத்திகள்.

"அந்தணனை" என்று - வேதத்தைக் காக்குமவனை என்று அவனைச் சொல்லுகையாலே, ப்ரஹ்மசாரியானவிநீத வேஷத்தைச் சொன்னதுக்குத்தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தானே யித்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—துவரித்த வுடையவர்க்கும் தூய்மையில்லாச்சமணர்க்கும்
அவர்கட்கங்கருளில்லா வருளானைத் தன்னடைந்த
எமர்கட்கு ‡மடியேற்கு மெம்மாற்கு மெம்மனைக்கும்
அமரர்க்கும் பிரானாரைக் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துவரித்த	செகப்பாகப் பண்ணின	தன் அடைந்த	தன்னையே ஆச்ரயித்த
உடையவர்க்கும்	காவிவஸ்த்ர மணிந்த புத்தர்க்கும்	எமர்கட்கும்	என் ஸம்பந்த முடையார்க்கும்
தூய்மை இல்லா	பாரிசுத்ய மில்லாத	அடியேற்கும்	அடியேனுக்கும்
சமணர்க்கும்	ஜைநர்க்கும்	எம்மாற்கும்	என்னுடைய தந்தைக்கும்
அவர்கட்கங்கு	இப்படி வேதபாஹ்யரான அவர்கள் விஷயத்தில்	எம்மனைக்கும்	என்னுடைய தாய்க்கும்
அருளில்லா	க்ருபைபண்ணாத	அமரர்க்கும்	நித்ய ஸூரிகளுக்கும்
அருளானை	க்ருபாவானுமாய்,	பிரானாரை	உபகாரகருமானவரை
		கண்டது தென்னரங்கத்தே. (அ)	

---

‡ "அடியேற்கும்" என்றே மூலஸ்ரீகோசங்களில் காண்கிறது; அரும்பதத்துக்கு "அடியேர்க்கு" என்று பஹுவசநமாக பாடமாம்.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு (துவரித்த) சிவந்தவாஸஸ்ஸைத்தரிக்கக் கடவ புத்தர்க்கும், வைதிகரல்லாமையாலே ஸ்பர்ஶயோக்யரல்லாத அமணர்க்கும், வேதோக்தமான கர்மத்தாலே தன்னை ஆஶ்ரயியாதாரளவிலொருகாலும் க்ருபைபண்ணக்கடவ தன்றிக்கேயிருக்குமருளையுடையவனை. பால்மரமே யாகிலும் அகாலத்திலே குத்தினல் பால் மறுத்திருக்குமாபோலேயாய்த்திருப்பது.

(தன்னடைந்தவித்யாதி) தன்னையேபற்றின என்னோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும்;- வைஷ்ணவர்களுக்கு மென்றபடி; எனக்கும், எனக்குத்தாயும் தமப்பனுமென்றிருக்கிற விவர்களுக்கும், நித்யஸூரிகளுக்கு மொக்கத் தரம் வையாதே சேஷியாயிருக்குமவனை. ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (துவரித்தவித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன த்வயார்த்த நிஷ்ட்டரிடத்தில் எம்பெருமானுக்குள்ள க்ருபையை யநுஸந்தித்து, இப்படி பரம வைதிகரான தம்மிடத்தில் (க) *கேசவன்தமரிற்படியே திருவடிகளின் ஸம்பந்தமுடையாரோடு திருமேனி ஸம்பந்தமுடையாரோடு வாசியற எல்லாரிடத்திலும் நித்யஸூரிகளிடத்திற் போலே பரிமாறினபடியைக் கண்டு, தம்மோடெதிரிட்ட புத்தாதிகளிடத்தில் பத்த(ஞ்)வைரராயிருந்தபடியை அநுஸந்தித்தினியராகிறாரென்று ஸங்கதி.

"துவரித்த வுடையவர்க்கும்" என்றும் "சமணர்க்கும்" என்றும் எடுத்திருக்க, மீளவும் "அவர்கட்கு" என்று அநுவதிக்கைக்கு ப்ரயோஜநம் ஸ்வப்ரதி கோடித்வம் தோற்றுகைக்காக என்று விவக்ஷித்து, "அவர்கட்கங்கு" என்றது- அவர்களிடத்தி லென்றுப்போலே ஸப்தம்யர்த்த மாக்கித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (வேதோக்தமான வித்யாதி). "அருளானே" என்று - அருளே நிரூபகமானல் அவர்களிடத்தி லருளில்லாதவரா யிருக்கக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பால்மர மித்யாதி).

விவரணம் (வைஷ்ணவரித்யாதி). "அடியேர்க்கும்" என்றது-ஸ்வாபாவிக பகவத்தாஸ்ய ப்ரபாவத்தாலே பூஜாயாம் பஹுவசநமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார். (எனக்கும்) என்று. "எம்மனைக்கும்" என்றதினர்த்தம் (தாயும்) என்றது. "எம்மாற்கும்" என்றதி னர்த்தம் (தமப்பனும்) என்றது. ... ... (அ)

மூ.—பொய்வண்ணம் மனத்தகற்றிப் புலனைந்தும் செலவைத்து
மெய்வண்ணம் நினைந்தவர்க்கு மெய்நின்றவித்தகனை
மைவண்ணம் கருமுகில்போல் திகழ்வண்ணமரதகத்தின்
அவ்வண்ணவண்ணனை யான் கண்டது தென்னரங்கத்தே. (௯)

(க) தி-வாய்-உ-எ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொய்	அநித்யங்களான ப்ராக்ருத வஸ்துக்களினுடைய	வித்தகனை	ஆஶ்சர்ய பூதனும்,
வண்ணம்	ஸ்வபாவத்தைப்பற்றி[யிருக்கிற	மைவண்ணம்	அஞ்ஜநத்தின் நிறம் போலவும்
மனம்	மநஸ்ஸை	கருமுகில்போல்	இருண்ட மேகம்போலவும்
அகற்றி	நீக்கி[யும்	திகழ்	விளங்காநின்ற
ஐந்துபுலன்	பஞ்சேந்த்ரியங்களை	வண்ணம்	வர்ணத்தையுடைய
செலவைத்து	விஷயங்களில் நின்றும் புறம்பாக்கி	மரதகத்தின்	மரதகமென்னும் ரத்நத்தினுடைய
மெய்வண்ணம்	யதார்த்தமாக	அவ்வண்ணம்	அப்படிப்பட்ட நிறம் போன்ற[னவனை
நினைந்தவர்க்கு	தன்னைத்யானித்தவர்களுக்கு	வண்ணனை	நிறத்தையுடையனுமா
மெய்நின்ற	யதார்த்த பூதனை	யான்கண்டது	தென்னரங்கத்தே. ௯

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொய்வண்ணம்) பொய்யென்றது-ப்ராக்ருதிப்ராக்ருதங்களை (க) "ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச - ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச" பொய்யினுடைய வண்ணத்தைப்பற்றின மநஸ்ஸை. (அகற்றி) ப்ராக்ருதிப்ராக்ருதங்களை "நன்று, ஸ்த்திரம்" என்றுப்போலே நினைத்திருக்கு மவற்றைவிட்டு, (புலனித்யாதி) மநஸ்ஸை அகற்றினாலும் பின்னையு மவற்றிலே கொடுபோய் மூட்டுமவையிறே - பாஹ்யேந்த்ரியங்கள்; அவை விஷயங்களில் போகாதபடி பண்ணி, (மெய்யித்யாதி) ஆத்மயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநபூர்வகமாகத் தன்பக்கலிலே பக்தியைப்பண்ணுமவர்களுக்கு. (மெய்நின்றவித்தகனை) தன்ஸ்வரூபாதிகளை உள்ளபடியே காட்டிக்கொடுக்கும் விஸ்மயநீயனை.

அவர்களுக்கு உள்ளபடியேகாட்டிக் கொடுப்பதெத்தை என்ன, (மையித்யாதி) (உ) "வித்யுதேதஞ்ஜநாம் ஸ்வாம் - வித்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" அஞ்ஜநத்தினுடைய நிறம் இருண்டமேகம்போலே விளங்காநின்றுள்ள நிறத்தையுடைய மரதகத்தினுடைய அந்த நிறம்போலே யிருக்கிற நிறத்தையுடையவனை.... ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொய்யித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-புத்தாதிகளான பொய்யர்க்கெல்லாம் பொய்யனானபடியும், தம்மிடத்தில் மெய்யராய் ஸம்பந்திகளளவும் க்ருபை பண்ணுமவனென்றநுபவித்தவர், தம்

(க) தைத்திரீ-ஆந-௬. (உ) கடோப-௩-௨௩.

மைப்போலே ப்ரதிசயபக்தி நிஷ்ட்டரான ஆழ்வார்களிடத்தில் (க) * அரவத்தமளிப்படியே யெழுந்தருளி யிருக்கும்படியை அநுஸந்தித்து ஈடுபடுகிறாரென்று ஸங்கதி. அன்றிக்கே, பரிநிஷ்பந்நமான ஸாதநபக்தி நிஷ்ட்டரிடத்திலே யிருந்தாப்போலே என்பக்க லநுக்ரஹித்தாரென்று த்ருஷ்டாந்தார்த்தமாக அநுஸந்திக்கிறாரென்னவுமாம்.

(அக்ருதம்) என்றது-அஸ்த்திரங்களான ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களைச் சொல்லுகிறது. "செல" என்றது-செல்லவென்றபடி; விஷயங்களில் நின்றும் புறம்பே போம்படி பண்ணியென்னு மர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அவையித்யாதி). ... ... (கூ)

மூ.—ஆமருவி நிரைமேய்த்த வணியரங்கத்தம்மானைக்
காமரு சீர்க் கலிகன்றி யொலிசெய்த மலிபுகழ்சேர்
நாமருவு தமிழ்மாலை நாலிரண்டோடிரண்டினையும்
தாமருவி வல்லார் மேல் சாரா தீவினைதானே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆ நிரை	பசுக்கூட்டங்களை	நாமருவு	நாவிலே பொருந்தியிருக்குமதாய்
மருவி	பொருந்திநின்று	தமிழ்மாலை	த்ராவிடகாதா([illegible])ரூபமான
மேய்த்த	ரக்ஷித்தவனாய்,	நால் இரண்டோடு இரண்டினையும்	பத்துப் பாசுரங்களையும்
அணி	பூலோகத்துக் கலங்காரமான	தாம்	தாங்கள்
அரங்கத்து	திருவரங்கத்திலே கண் வளர்ந்தருளுகிற [ஷயமாக,	மருவி	பொருந்தியிருந்து
அம்மானை	ஸ்வாமியானவன் வி	வல்லார்மேல்	அப்யஸித்தவர்களிடத்தில்
காமரு	ஆசைப்படத்தகுந்த	தானே	ஸ்வயமே
சீர்	ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீ	தீவினை	பாபங்களானவை
கலிகன்றி	ஆழ்வார் [யையுடைய	சாரா	அணையமாட்டா. கo
ஒலிசெய்த	அருளிச்செய்ததாய்		
மலி	ஸம்ருத்தமான [ய்		
புகழ்சேர்	கீர்த்தியை யுடையதா		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆமருவி) ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு ஒருகைம் முதலில்லாத பசுக்களை அவற்றோடேபொருந்தி ரக்ஷித்து, "அது

(க) பெரி-திரு-ரு-உ-கo.

தான் பரதசை" என்னும்படி கோயிலிலேவந்து ஸுலபனானவனை. எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹை பண்ணவேண்டும்படியான வைஷ்ணவலக்ஷ்மியையுடைய ஆழ்வார், ஒலியுடைத்ததாகச்செய்த தமிழ்மாலை. (நாமிருவு) பரஸ்ஸஹகாரம் வேண்டாதே, இத்தை ஒருகால் நாக்கிலேயிட்டால், பின்னை நா விடாதே யிருக்குமாய்த்து. (மருவிவல்லார்) மநஸ்ஸோடே இத்தை யநுஸந்தித்துக் கற்றவர்கள்மேல், இவர்கள் "போக்கவேணும்" என்று நினையாதிருக்க, துஷ்கர்மங்கள், தானே "இது நமக்கு நிலமல்ல" என்று விட்டோடிப்போம். ... ... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (ஆமருவி யித்யாதி) "ஆ - நிரையை - மருவி- மேய்த்த" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரக்ஷணத்துக் கித்யாதி). (நாவிடாதே) என்றது - நாக்கானது ரஸ்யதையாலே விடாதே யென்கை. ... ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் ஆறுந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து ஏழாந் திருமொழி

பண்டை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ஜகத்காரணபூதனாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஆஸ்ரயணீயனாய், ஸகலசேதநர்க்கும் துக்கநிவர்த்தகனாய், ஆஸ்ரிதர்க்கு அபேக்ஷிதஸமயங்களிலேவந்து உதவும் ஸ்வபாவனான ஸர்வேஸ்வரன், அவ்வவதாரங்களைப்பண்ணியருளுகிற காலங்களிலுதவாதாரு மிழக்கவேண்டாதபடி, அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே கோயிலிலே வந்து நித்யவாஸம்பண்ணியருள, கண்டநுபவிக்கப்பெற்றேன் என்றினியராய்ப் பேசுகிறார்.

அரு.—பண்டைநான்மறையின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியில் தாம் கண்டுகளித்தமையை அநுபவித்தவர், இத்திருமொழியில் அவன் ஸ்த்தாவர

ப்ரதிஷ்டையா யிருந்தமையை அநுஸந்தித்து இனியராகிறுரென்னும் ஸங்கதி யுட்கொண்டு, ப்ரமேயோபந்யாஸம் பண்ணுகிறுர் (ஜகதித்யாதி),

மூ.—

பண்டைநான்மறையும்வேள்வியும் கேள்விப்பதங்களும்பதங்களின்பொரு
பிண்டமாய் விரிந்த பிறங்கொளியனலும் பெருகியபுனலொடுநிலனும்[ளும்
கொண்டல்மாருதமும்குரைகடலேழுமேழுமாமலைகளும்விசும்பும்
அண்டமும் தானாய்நின்ற வெம்பெருமா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே,

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்டை	அநாதியான	கொண்டல்	மேகமும்,
நால் மறையும்	சதுர்வேதங்களும்,	மாருதமும்	காற்றும்,
வேள்வியும்	யாகங்களும்,	குரை	சப்தியாநின்ற
கேள்வி	கேட்டறியவேண்டிய	ஏழ்கடலும்	ஸப்தஸமுத்ரங்களும்,
பதங்களும்	வ்யாகரண சாஸ்த்ரமும்,	மா	பெரிய [ளும்,
		ஏழ்மலைகளும்	ஸப்தகுல பர்வதங்க
பதங்களின்	சப்தங்களினுடைய	விசும்பும்	ஆகாசமும்,
பொருளும்	அர்த்தமான (சாஸ்த்ர ப்ரதிபாத்யமான) ஜீவ ஸமஷ்டியும்,	அண்டமும்	ப்ரஹ்மாண்டமும் (ஆகிய இவற்றை)
		தானாய்	தனக்கு ப்ரகாரமாக வுடையனாய்க்கொண்டு
பிண்டமாய்	காரணாவஸ்த்தமாயிருந்து		
விரிந்த	(பின்பு) விஸ்த்ருதமாகா நின்றுள்ளதாய்	நின்ற	எழுந்தருளி யிருக்கிற
		எம்பெருமான்	ஸர்வேஶ்வரன்
பிறங்கு	விளங்காநின்ற [ன		
ஒளி	காந்தியை யுடைத்தா	அரங்கமாநகர்	திருவரங்கமென்னும் பெரிய திவ்யதேசத்தில்
அனலும்	அக்நியும்,		
பெருகிய	ப்ரவாஹியாநின்ற		
புனலொடு	ஜலத்தோடுகூடின	அமர்ந்தான்	கண்வளர்ந்தருளா நின்றான். (க)
நிலனும்	பூமியும்,		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (பண்டைநான்மறையித்யாதி)(க) ஃபூ²ர்வே பூ²ர்வேப்⁴யோ வச ஏதத³ஸு:’’ என்கிற படியே - பூர்வபூர்வோச்சாரண க்ரமத்தைப்பற்ற உத்தரோத்தரோச்சார்யமாணமாகையாலே, புருஷபுத்தியதீநமாகுல் வரக்கடவ தோஷங்களொன்றுமில்லாத வேதங்களும், அவ்வேதங்களாலே விதிக்கப்படுகிற யாகாதிக்ரியைகளும், பதரூபத்தாலும் அக்ஷரரூபத்தாலும் ஶ்ரவணம் பண்ணி யறியவேண்டும்படியிருக்கிற வ்யாகரணசாஸ்த்ரமும், அவ்

(க)

வோபதங்களாலே யறியப்படுகிற ஜீவஸமஷ்டியும், நாநாவான கார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கிற அசித்ஸமஷ்டியில் நின்றும் விஸ்த்ருதமாகாநின்றுள்ள தேஜஃபதார்த்தம், ஜலதத்வம், பூமி என்றுப்போலேசொல்லுகிற ப்ருதிவ்யாதிபூதபஞ்சகமும், சேதநர்க்கு அபேக்ஷித ஸமயங்களிலே முகங்காட்டி உபகரிக்கக்கடவமேகங்கள், அப்படி உபகரிப்பதான வாயுதத்வமும், பூமிக்குவேலியிட்டாப்போலேயாய் மிக்க கோஷத்தையுடைத்தான ஸப்தஸமுத்ரங்களும், பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலேயிருக்கிற குலபர்வதங்களும், இத்தனைக்கும் அவகாசப்ரதாநம்பண்ணுகிற ஆகாசமும், இவை எல்லாமாயிருக்கிற அண்டமெங்கும்புக்கு அநுப்ரவேசித்து, (க) ''ஸர்வாணி தத்வபு:'' - தாநிஸர்வாணி தத்வபு:'' என்கிறபடியே இவற்றைச்சொன்னபாசுரம் தன்னளவும் வரும்படியாயிருக்கையாலே இவையடைய "தான்" என்று சொல்லும்படி சரீரதயா சேஷமாகத்தான் சேஷியாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன், கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளக்கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார். ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (பண்டையித்யாதி) பண்டை- அநாதியான, நல்லுவகைப்பட்ட மறைகளென்று சப்தார்த்தமாய், அப்போதைக்கப்போது உச்சார்யமாணமாயிருக்க அநாதித்வ மெங்ஙனே என்கிற சங்கையைப் பரிஹரியாநின்றுகொண்டு, தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பூர்வ இத்யாதி). கேள்விக்கே யோக்யமாய் பதஸமுதாயாத்மகமான வ்யாகரணமென்றருளிச் செய்கிறார் (பதேத்யாதி). (அக்ஷர ரூபத்தாலும்) என்றது "அ இ உண்" இத்யாத்யக்ஷரரூபத்தாலும் என்றபடி. மேல் அசித்தைச் சொல்லுகையாலே "பொருள்" என்று சேதந ஸமஷ்டியாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (அங்வோவித்யாதி). கட(க்ஷ)சராவாதிகளுக்குக் காரணாவஸ்த்தமான பிண்டாவஸ்த்தைபோலே காரணாவஸ்த்தாபந்நமான அவ்யக்தாவஸ்த்தமாய், விரிந்த- மஹதாதி ரூபேண விஸ்த்ருதமாய், பிறங்கு - விளங்காநின்றுள்ள, ஒளியையுடைய அனலும், ப்ரவஹிக்கை ஸ்வபாவமான ஜலமும், பூமியுமான தேஜோऽபந்நங்களை மற்றை இரண்டுக்கு முபலக்ஷணங்களாக்கி, காரணாவஸ்த்தங்களான பஞ்சீக்ருதங்களைச் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (நாநாவித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—

இந்திரன்பிரமனீசனென்றிவர்க ளெண்ணில் பல்குணங்களேயியற்ற
தந்தையும் தாயும் மக்களும் மிக்க சுற்றமும் சுற்றிநின்றகலாப்

(க) வி-பு-க-உ௨-அகூ.

பந்தமும்பந்தமறுப்பதோர் மருந்தும் பான்மையும்பல்லுயிர்க்கெல்லா
அந்தமும் வாழ்வு மாய வெம்பெருமா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே. [ம்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இந்திரன்	இந்த்ரன்	சுற்றமும்	ஜ்ஞாதிகளும்,
பிரமன்	ப்ரஹ்மா	சுற்றிநின்று	சூழ்ந்திருந்து
ஈசன்	ருத்ரன்	அகலா	விட்டுநீங்காத
என்று	என்றுசொல்லப்பட்ட	பந்தமும்	பந்துக்களும், [தை
இவர்கள்	இவர்கள்	பந்தம்	ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்
எண்இல்	அஸங்க்யேயமான	அறுப்பது	போக்காநின்ற
பல்குணங்க	அநேக குணங்களைச்	ஓர்	அத்விதீயமான
ள்	சொல்லி [நிற்கா	மருந்தும்	ஔஷதமும், [ம்
இயற்ற	ஸ்தோத்ரம் பண்ண	பான்மையும்	ப்ராப்ய ஸ்வபாவமு
பல்லுயிர்க்	அநேக ஜீவ கோடிக	அந்தமும்	லயஸ்த்தாநமும்,
கெல்லாம்	ளுக்கும்	வாழ்வும்	ஸுகமும்,
தந்தையும்	தகப்பனும்,	ஆய	ஆகிய இந்த ஸ்வரூபி
தாயும்	மாதாவும்,		யா யிருக்கிற
மக்களும்	பிள்ளைகளும்,	எம்பெருமான் அரங்கமாநகர் அமர்	
மிக்க	அதிகமான	ந்தானே.	(உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (இந்திரனித்யாதி) தன்னாலே ஸ்ருஜ்யரான இந்த்ரன், ப்ரஹ்மா, ருத்ரன் என்று ப்ரதாநராகச்சொல்லுகிற இவர்கள், இதில், இந்த்ரனை முற்படவெடுத்துப் பின்னை இவர்களைச் சொல்லுகையாலே-இவனோடு அவர்களோடு வாசியில்லை; சதுர்முகனை ஈஶ்வரன் என்று சிலர் சொல்லுமன்று ருத்ரன்பக்கல் ஈஶ்வரத்வமுள்ளது; இப்படி ஜகத்துக்கு ப்ரதாநராயிருக்கிற விவர்கள், பக்நாபிமாநராய்க்கொண்டு, அஸங்க்யேயமான பலகுணங்களையும் சொல்லி ஸ்துதியாநின்றுகொண்டு ஆஶ்ரயிக்க; ப்ராணிகளுக்கெல்லாம் ஹிதப்ரவர்த்தகராயிருக்கக்கடவ பிதாவும், ப்ரியத்திலே நடக்கக்கடவ தாயும், நிரயநிஸ்தாரகரான புத்ரர்களும், அளவிறந்திருந்துள்ள ஜ்ஞாதிவர்க்கமும், கிட்டிவிடாதே நிற்கக்கடவ பந்துவர்க்கமும், இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தைப் போக்கக்கடவதான பேஷஜமும், இஸ்ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்றால் இருக்கக்கடவ நிஷ்களஸ்வபாவமும், ஸகலசேதநர்க்கும் லயத்தி விருப்பிடமாயிருக்குமவனும், பாலநத்தால் வரக்கடவதான ஸுகமும், இவ்விரண்டாலும் ஸ்ருஷ்டியையும் நினைக்கிறது. இப்படி ஸகலப்ராணிகளுடைய ஸ்ருஷ்டிஸ்த்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்கும் கடவனாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன். ... ... (உ)

அ௩.—இரண்டாம்பாட்டு. (இந்திரனித்யாதி) (க) "வாழ்த்துவார் பலராக நின்னுள்ளே நான்முகனை மூழ்த்த நீருலகெல்லாம் படையென்று முதல் படைத்தாய்" என்கிறபடியே - ஏத்துகைக்காக, கீழ்ப்பாட்டில் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ப்ரகாரேண ஸர்வவ்யாபகத்தைச் சொல்லும்வகையாலே ஸகல ஜகத்காரணத்வம் சொன்னாராய், அந்த ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜநமான ப்ரஹ்மாத்யாஶ்ரயணத்தை இப்பாட்டி லருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(உள்ளது) என்ற வநந்தரம், "என்று சிலர் சொல்லும்" என்று அநுஷங்கித்துக்கொள்வது. "பந்தமும்" என்றது-ஸம்பந்தமுடைய பந்துவர்க்கத்தைச் சொல்லுகிற தென்கிறார் (கிட்டியித்யாதி). (நிஷ்கள ஸ்வபாவம்) முக்தஸ்வரூபம். "அந்தம்" என்கிற நாசவாசகமான சப்தம் - அதிகரண வாசகமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (லயத்தி லித்யாதி). ... ... (உ)

மூ.—

மன்னுமாநிலனும் மலைகளும் கடலும் வானமும்தானவருலகும் [ய
துன்னுமாயிருளாய்த்துலங்கொளிசுருங்கித்தொல்லைநான்மறைகளும்மறை
பின்னும்வானவர்க்கும்முனிவர்க்கும்நல்கிப்பிறங்கிருள்நிறங்கெடவொரு
அன்னமாயன்றங்கருமறை பயந்தானரங்கமாநகரமர்ந்தானே.—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னு	த்ருடமாய்(கடினமாய்)	துலங்கு	ப்ரகாசியாநின்ற
மா	விசாலமான	ஒளி	தேஜஸ்ஸானது
நிலனும்	பூமியும்,	சுருங்கி	ஸங்கோசமடைந்து,
மலைகளும்	குலபர்வதங்களும்,	தொல்லை	அநாதியான
கடலும்	ஸமுத்ரமும்,	நால் மறைகளும்	நான்கு வேதங்களும்
வானமும்	ஆகாசமும்,		
தானவர்	அஸுரர்களுடைய	மறைய	அந்தர்த்தாநமாய்விட (அக்காலத்தில்)
உலகும்	லோகமும் (குடியிருப்பும்) (இவையெல்லாம்)	பின்னும்	மறுபடியும்
துன்னு	நெருங்கியிருக்கிற	வானவர்க்கும்	தேவர்கள் விஷயத்திலும்
மா	பெரிய	முனிவர்க்கும்	ருஷிகள் விஷயத்திலும்
இருளாய்	அந்தகார(த்தினால் ஆவ்ருத)மாய்க்கொண்டு,	நல்கி	ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி
		பிறங்கு	மிக்குவாராநின்ற
		இருள்	அந்தகாரமானது

(க) தி-வாய்-௯-௩-௭.

நிறம் கெட	கழியும்படியாக	அரு	பெறுதற் கரிதான
அன்று ஒருநா	அப்போதொரு கால	மறை	வேதங்களை
..ள்	த்தில் [கொண்டு	பயந்தான்	கொடுத்தருளினவன்
அன்னமாய்	ஹம்ஸரூபியாய்க்	அரங்கமா நகரமர்ந்தான்.	(௩)
அங்கு	அவர்கள்விஷயத்தில்		

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (மன்னுமாநிலனித்யாதி) கடினையான ப்ருதிவியும், குலபர்வதங்களும், ஸமுத்ரமும், ஆகாசமும், அஸுரர்களுடைய குடியிருப்பும், இவையடைய நெருங்கினபேரிருளாய், ப்ரகாசதத்வந்தான்போய் ஸங்குசிதமாய், ப்ரகாசத்தைப்பண்ணித் தரக்கடவதாயிருந்துள்ள வேதங்களும் மறைய. (பின்னும்) பின்னையும். (க) "யோ வை வேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி - யோவைவேதாம்ஶ்ச ப்ரஹிணோதி" என்கிறபடியே - ஒருகால் ஓதுவித்துவிட்டோமாகில் அத்தைப்பறிகொடுத்தபின்பு இனி நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ! என்று கைவாங்குகையன்றிக்கே, தேவர்கள்பக்கலிலும் ப்ராஹ்மணர்கள் பக்கலிலும் ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி, மிக்கவிருளானது கழியும்படியாக, தன்னைப்பேணுதே கேட்கிறவனுக்கு ஆசார்யாநுவர்த்தநம் பண்ணவேண்டுகிறதா! என்று கூசவேண்டாதவடிவைக்கொண்டு, தன்னைப்பெறிலும் பெறவொண்ணுத வேதங்களை வெளியிட்டவன். (அரங்கமாநகரமர்ந்தானே) அன்று ப்ரமாணத்தை வெளியிட்டுத்தந்தவன், இன்று ப்ரமேயபூதனை தன்னை வெளியிட்டுக்கொண்டு வந்து கண்வளர்ந்தருளினான். ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (மன்னுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ப்ரஹ்மாதிகளுக் காஶ்ரயணீயனு யிருக்கும்படியைச் சொன்னுராய், இதில் - அதுகுறுப்பாக வேதப்ரதாநாதி முகேந துக்கநிவர்த்தகத்வம் சொல்லுகிருரென்று ஸங்கதி.

"துன்னு" என்றதினர்த்தம் (நெருங்கிறல்) என்றது.... ... (௩)

ச.—மாயிருங்குன்றமொன்று மத்தாக மாசுணமதனெடுமளவி
பாயிரும்பெளவம்பகடுவிண்டலறப்படுதிரைவிசும்பிடைப்படா
சேயிருவிசும்பும்திங்களும் சுடரும்தேவரும்தாமுடன்திசைப்ப
ஆயிரந்தோளாலலைகடல் கடைந்தான்ரங்கமாநகரமர்ந்தானே.

(க) ஶ்வேதாஶ்வ-௬,

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மா	அகன்றும்	சே	தூரஸ்த்தமாய்
இரும்	உயர்ந்துமிருக்கிற	இரு	பரந்திருந்துள்ள
ஒன்று	அத்விதீயமான	விசும்பும்	ஸ்வர்க்காதிலோகங்க[ளும்
குன்றம்	மந்தரபர்வதத்தை	திங்களும்	சந்த்ரனும்
மத்தாக	கவ்வமாகநாட்டி,	சுடரும்	(மற்றஎல்லாத்) தேஜஸ்ஸுக்களும்
அதனொடும்	அத்தோடும் (அந்த பர்வதத்தில்)	தேவரும்	தேவதைகளும்
மாசுணம்	வாஸுகி யென்னும்	உடன்	ஏககாலத்திலே
அளவி	சுற்றி, [பாம்பை	திசைப்ப	ஆஸ்சர்யப் படும்படியாகவும்,
பா	பரந்தும்		
இரும்	நீண்டுமிருக்கிற	அலே	அலே யெறியாநின்ற
பௌவம்	ஸமுத்ரமானது	கடல்	ஸமுத்ரத்தை
பகடுவிண்டு	வாய்திறந்து [வும்,	ஆயிரம் தோளால்	ஆயிரம் தோள்களாகத்தோற்றும்படியான நாலு திருத்தோள்களினால்
அலற	கூப்பிடும்படியாக		
படு	(அதில்) உண்டாகாநின்ற		
திரை	அலேகளானவை		
விசும்பிடை	ஆகாசத்தின் நடுவே		
படா	வ்யாபிக்கும்படியாகவும்,	கடைந்தான்	மதநம் பண்ணினவன் அரங்கமாநகர் அமர்ந்தான். (ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (மாயிருமித்யாதி) அகலத்தாலும் அளவாலும் குறைவற்றிருந்துள்ள மந்தரபர்வதமானது மத்தாக, வாஸுகியினுடம்பை அத்தோடேசுற்றி, பரந்து நீண்டிருந்துள்ள கடலானது ஆனை பிளிறுமாபோலே கிடந்து கோஷிக்க, அப்போதை க்ஷோபத்திலேயுண்டான திரைகள் ஆகாசத்தை இடமடைத்துக்கொண்டு படா; தூரஸ்த்தமாய் விஸ்த்ருதமாயிருந்துள்ள ஸ்வர்க்காதிலோகங்களும், சந்த்ரனும், மற்றுமுண்டான தேஜஃபதார்த்தங்களும், மற்றுமுண்டான தேவஜாதியும், ஏககாலத்திலே விஸ்மயப்படச்செய்த கார்யம். (ஆயிரந்தோளால்) நாலுதோள்கொண்டு வ்யாபரித்தபடிதான், ஆயிரந்தோள்கொண்டு வ்யாபரித்தான் என்னலாம்படி யாய்த்து. (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (மாயிருமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - வேதப்ரதாநமுகேந துஃக்கநிவர்த்தகத்வத்தை யருளிச்செய்து, இதில் - அம்ருதப்ரதாநமுகேந துஃக்கநிவர்த்தகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறுரென்று-ஸங்கதி.

(அளவால்) என்றது - ஔந்நத்யத்தால் என்றபடி. "மாசுணம்" என்றது - பாம்பாய், அதினர்த்தம் (வாஸுகி) என்றது. பகடு - வாயாய், வி

ண்டு - திறந்தென்று சப்தார்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (ஆனையித்யாதி). (ஸ்வர்க்காதி லோகங்களும்) என்றது - தத்ரத்யரைச் சொல்லுகிறது. (௪)

மூ.—எங்ஙனேயுய்வர்தானவர் நினைந்தா லிரணியனிலங்கு பூணகலம்
பொங்குவெங்குருதிபொன்மலைபிளந்துபொழிதருமருவியொத்திழிய
வெங்கண்வாளெயிற்றோர்வெள்ளிமா விலங்கல்விண்ணுறக் கனல்விழித்தெ
அங்ஙனேயொக்கவரியுருவானானரங்கமாநகரமர்ந்தானே. [ழுந்தது

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தானவர்	அஸுரர்கள்	அருவிஒத்து	மலையாறுபோலே
நினைந்தால்	(இந்த ஹிரண்யவதத்	இழிய	பெருகும்படியாக,
	தை) நினைந்தார்க	வெம்	சிவந்திருக்கிற
	ளாகில்	கண்	கண்களையும்
எங்ஙனே உய்	எப்படி ப்ராணதார	வாள்	வாளாயுதம்போன்ற
வர்	ணம் பண்ணுவார்	எயிறு	பற்களையுமுடையதாய்
	கள்? [டைய	மா	பெரிதாய்
இரணியன்	ஹிரண்யாஸுரனு	ஓர்	அத்விதீயமான
பூண்	ஆபரணங்களாலே	வெள்ளிவில	வெள்ளிமலையானது
இலங்கு	விளங்காநின்றுள்ள	ங்கல்	
அகலம்	மார்பில்நின்றும்,	விண்உற	ஆகாசத்தைக்கிட்டி
பொங்கு	வ்ருத்தியடையாநிற்ப	கனல்விழித்து	தீவிழி விழித்து
	தாய்	எழுந்தது ஒக்	தோற்றினதுபோலி
வெம்	உஷ்ணமாயிருக்கிற	க	ராநின்ற
குருதி	ரத்தமானது,	அங்ஙன்	அப்படிப்பட்ட
பொன்மலை	ஸ்வர்ணமயமான	அரி உரு ஆ	நரஸிம்ஹாவதாரம்
	மேரு மலையை	னான்	பண்ணினவன்
பிளந்து	பிளந்துகொண்டு	அரங்கமாநகர் அமர்ந்தான். (ரு)	
பொழிதரும்	ப்ரவஹியாநின்ற		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (எங்ஙனே) நம்மைப்போலே அநுகூலித்து, ப்ரஹ்லாதனைப்போலே "இது நமக்காகச்செய்தசெயல்" என்றிருப்பார் உஜ்ஜீவிக்குமத்தனைபோக்கி, சத்ருபக்ஷமான அஸுரவர்க்கம் இவ்வபதாநத்தை ஸ்மரித்தால் எங்ஙனே உஜ்ஜீவிக்கும்படி? ஹிரண்யனுடைய, ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதமாகா நின்றுள்ள மார்வானதில். (பொங்குவெங்குருதி) போக்கிடம் காணாமையாலே பெரியகிளர்த்தியோடே கோஷித்துக்கொண்டுவருகிற ருதிரவெள்ளமானது, மேருவைப்பிட்டுக்கொடு வெள்ளமிடாநின்றுள்ள அருவிபோலே வந்திழிய, அவனும் ஹிரண்யனிறே. நாநாவான தாதுக்களா

லே கலங்கி மேருவைப்பிட்டுக்கொடு இழிகிறது, ஹிரண்யனுடலைப் பிளந்து கிழித்துக்கொடு இழிகிற ருதிரம்போலே யிராநின்றதாய்த் து. வெவ்விதான கண்ணையும், ஒளியையுடைத்தான எயிற்றையுமு டைத்தாய், வெள்ளியாலே சமைந்த தொரு பெரியமலையானது, ஆகா சத்தை ஊடுருவி அக்நிகல்பமாகப் பாராநின்றுகொண்டு தோற்றினது போலே யிருக்க, நரஸிம்ஹவேஷத்தைக் கொண்டவவன், இன்னமப் படிக்கொத்த விரோதிவர்க்கம் வந்து கிட்டினால் போக்குகைக்காக இங் கேவந்து ஸந்நிஹிதனானான். ... ... (ரு)

அரு—அஞ்சாம்பாட்டு. (எங்ஙனேயித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலும்- வேதப்ரதாநத்தாலும் அம்ருத ப்ரதாநத்தாலும் ப்ரஹ்மாதிகளுடைய துக்கம் போக்கினபடி யருளிச்செய்தாராய், இனி அஞ்சு பாட்டாலும் - துக்க நிவர்த்தகனான மாத்ரமன்றிக்கே ஆஸ்ரித ரபேக்ஷித்தபோது முகங் காட்டி உதவும் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

(பிட்டுக்கொடு) பிளந்துகொண்டு. பொன்மலையை த்ருஷ்டாந்தமாக் கினதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவனுமித்யாதி). அருவி வெளுத் தன்றோ விருப்பது, குருதிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூடுமோ வென்ன வரு ளிச்செய்கிறார் (காரவான வித்யாதி). ... ...

மூ.—

ஆயிரம்குன்றம்சென்ற தொக்கனையவடல்புரையெழில்திகழ்திரடோள்
ஆயிரந்துணியவடல் மழுப்பற்றி மற்றவனகல்விசும்பணைய
ஆயிரம்பெயராலமரர்சென்றிறைஞ்சவறிதுயிலலைகடல்நடுவே
ஆயிரம்சுடர்வாயரவணைத் துயின்றானரங்கமாநகரமர்ந்தானே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆயிரம்குன்றம்	ஆயிரம் மலைகள்	துணிய	அறும்படியாக,
தொக்கு	சேர்ந்து	அடல்	யுத்தத்திலே
சென்றது அனைய	சென்றாப்போலே யிருந்ததாய்	மழு	மழுவென்னும்ஆயுதத்தை
அடல்புரை	யுத்தத்துக்குத் தகுதி	பற்றி	கையிலே தரித்து,
எழில்	காந்தியானது	மற்று	அதுக்குமேலே
திகழ்	விளங்காநின்றதாய்	அவன்	அந்தகார்த்த வீர்யனானவன்
திரள்	திரண்டிருக்கிற	அகல்	பரந்திருந்துள்ள
தோள்ஆயிரம்	(கார்த்த வீர்யனுடைய) ஆயிரம் புஜங்களும்	விசும்பு	வீரஸ்வர்க்கத்தை
		அணைய	அடைய, (அநந்தரம்)
		அமரர்	தேவர்கள்
		சென்று	கிட்டி

ஆயிரம்பெய	ஸஹஸ்ரநாமங்களைச்	ஆயிரம்வாய்	ஸஹஸ்ரமுகங்களை டைய
ரால்	சொல்லி [நிற்க	அரவு அணை	திருவநந்தாழ்வானுடைய படுக்கையிலே
இறைஞ்ச	ஸ்தோத்ரம் பண்ண	அறிதுயில்	யோக நித்ரையை
அலை	அலைமோதாநின்ற [இல்	துயின்றான்	பண்ணினவன்
கடல்நடுவே	ஸமுத்ரத்தின் மத்யத்	அரங்கமாநகர்	அமர்ந்தான். (கூ)
சுடர்	உஜ்ஜ்வலங்களான		

வ்யா.—ஆரும்பாட்டு. (ஆயிரம் குன்றமித்யாதி) ஆயிரம் மலைகள் தன்னிலே திரண்டு சென்றாப்போலே, யுத்தத்துக்குத் தகுதியாய், எழில் விளங்காநிற்பதாய், திரண்டிருந்துள்ள தோள்களாயிரமும் துணியும்படியாக, யுத்தத்திலே கையிலே மழுவைத்தரித்து, மற்றவனுண்டு-ஸஹஸ்ரபாஹுவர்ஜுநன், ஸ்வஹஸ்த வதத்தாலே வீரஸ்வர்க்கத்தை ப்ராபிக்க; அவனாலே பீடிதரான தேவர்களடங்கலும், அநந்தாம் திருநாமங்களாயிரம் சொல்லி ஆஶ்ரயிக்க, யோகநித்ரையை, ஸ்வஸங்கிதாநத்தாலே களித்துத் திரை மோதாநின்றுள்ள கடலின் நடுவே, நித்யாநுபவம் பண்ணுகையால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகப், புகரையுடைத்தான பலவாய்களையுமுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளினவன், அப்படியே காணலாம்படி இங்கேவந்து ஸந்நிஹிதனானான். ... ... (கூ)

அரு.—ஆரும்பாட்டு (ஆயிரமித்யாதி) "ஆயிரம் - குன்றம் - தொக்கு - சென்றது - அனைய" என்றநவயித்தருளிச்செய்கிறார் (ஆயிரமித்யாதி). (யோகநித்ரையை) என்றதுக்கு; (கண்வளர்ந்தருளினவன்) என்றத்தோடந்வயம்; பாகம் பசதி (பாகம் பசதி) என்னுமாபோலே. ... ... (கூ)

மூ.—

சுரிகுழற்கனிவாய்த்திருவினைப்பிரித்த கொடுமையிற்கடுவிசையரக்கன்
எரிவிழித்திலங்கு மணிமுடிபொடிசெய்திலங்கை பாழ்படுப்பதற்கெண்ணி
வரிசிலை வளைய வடிசரந்துரந்து மறிகடல் நெறிபட மலையால்
அரிகுலம்பணி கொண்டலைகடலடைத்தா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுரி	ஸுந்தரமான	திருவினை	பிராட்டியை
குழல்	கேசங்களையும் [ன்ற	எரிவிழித்து	க்ரூரமாகப்பார்த்து
கனி	கோவைப் பழம்போ	பிரித்த	விஶ்லேஷிப்பித்தவ
வாய்	அதரத்தையுமுடைய		னாய்,

கொடுமை	க்ரௌர்யத்தையும்	அடு	கொல்லவல்ல
கடுவிசை	அதிவேகத்தையு முடையனுன	சரம்	பாணங்களை (அதிலே)
அரக்கன்	ராவணஸுரனுடைய	துரந்து	(ஸந்திப்பித்து) ப்ரயோகித்து,
இலங்கு	ப்ரகாசியாநின்றுள்ள	மறி	அலைகள் மடியாநின்ற
மணி	ரத்நமயமான	கடல்	ஸமுத்ரமானது
முடி	கிரீடங்களை	நெறிபட	வழிபடும்படியாக
பொடிசெய்து	சூர்ணமாக்கி	அரிகுலம்	வாநரஜாதியை
இலங்கை	லங்கையை	பணிகொண்டு	அடிமையாகக் கொண்டு
பாழ்படுப்பதற்கு	அழிக்கவேணுமென்று	அலை	அலைமோதாநின்ற
எண்ணி	ஸங்கல்பித்து,	கடல்	ஸமுத்ரத்தை
வரி	ஸுந்தரமான	மலையால்	பர்வதங்களினாலே
சிலை	தநுஸ்ஸை	அடைத்தான்	ஸேதுபந்தநம் பண்ணினவன்
வளையி	வளைத்து	அரக்கமாநகர்	அமர்ந்தான். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (சுரிகுழல்) (க) "ஸுகேஶ்யா- ஸுகேஶ்யா" என்றும், (உ) "சாருகேஶீம்-சாருகேசீம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அழகிய திருக்குழலையும், கனிந்த அதரத்தையுமுடையளான பிராட்டியை. (பிரித்த) (ந) "அநந்யா ராகவேணாஹம்- அநந்யா ராகவேணாஹம்" (ச) "அநந்யா ஹிமயா ஸீதா- அநந்யா ஹிமயாஸீதா" என்று இரண்டுதலையும் சொல்லலாம்படி யிருக்கிற இருவரையும் இரண்டிடத்திலே யாம்படி பண்ணி, க்ரௌர்யத்தையும் பெரிய வேகத்தையுமுடையனான ராவணனுடைய, அக்நிகல்பமாய்க்கொண்டு விளங்காநின்றுள்ள ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட முடிகளைப் பொடிசெய்தென்னுதல் அன்றிக்கே, எரிவித்து- திருவினைப்பிரித்த வென்னுதல். லங்கை மூலையடியே நாயும் நரியும் போம்படியாகப் பாழ்படுத்தும்படி மநோரதித்து; தர்சநீயமான வில்லு வளையக் கொலையம்புகளை நடத்தி பெரிய க்ஷோபத்தை யுடைத்தான கடல்வந்து முகங்காட்டி, "நான் முதுகுகாட்டிச் செறிந்து தருகிறேன், அடைத்துக்கொடுபோவது" என்று வழிபட. ஏதேனுமாக இட்ட தடையைக்கொண்டு ஆழக்கடவ கடல் வழிபட, நீரிலேபுக்கு அமிழக்கடவ மலைகள் மிதந்து அணையாக, கணக்கு வழக்குப்பட ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணமாட்டாத வாநர

(க) (உ) (ந) ரா-ஸு-௨-க-கக (ச) ரா-யு-கஉக-கக.

ஜாதியைக் கொண்டு அடிமைகொண்டு, நீர்க்கிளப்பத்தை யுடைத்தான கடலை யுடைத்தான். ... ... (எ)

அரு —ஏழாம்பாட்டு. (சுரியித்யாதி). (கனிந்த) - கனிபோலிருந்த. *கடுமையும் *விசையும் அர்த்ததஃ மீமிசை யாகையாலே (பெரிய வேகத்தை) என்றது. அடுகையே ப்ரயோஜநமான சரமென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (கொலையம்புகளை) என்று. மறிகடல் - திரைகளானது ஒன்றுக்கொன்று மறிக்கும்படியான கடலென்று பலிதார்த்தம் (பெரியக்ஷோபத்தை) என்று. ... ... (எ)

மூ.—

ஊழியாயோமத்துச்சியா யொருகாலுடைய தேரொருவனுயுலகில்
சூழிமால்யானைத்துயர் கெடுத்திலங்கைமலங்க வன் றடுசரம்துரந்து
பாழியால் மிக்க பார்த்தனுக்கருளிப் பகலவனொளி கெடப் பகலே
ஆழியா லன்றங்காழியை மறைத்தா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ழியாய்	காலாதி ஸகலபதார்த்த நிர்வாஹகனாய்,	இலங்கை	லங்கையானது [க
ஓமத்து	ஹோமத்திலே	மலங்க	வ்யாகுலப்படும்படியா
உச்சியாய்	(ஆராத்யனாய்க் கொண்டு) ப்ரேஷ்டனாய்;	அன்று	அந்த ராமாவதாரத்தி
ஒருகால் உடைய	ஒரு சக்ரத்தையுடைய	அடு	கொல்லவல்ல [லே
தேர்	தேரை யுடையனை ஸூர்யனுக் கந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு	சரம்	பாணங்களை
ஒருவனாய்	அத்விதீயனாய், [து)	துரந்து	ப்ரயோகித்தும்,
உலகில்	லோகத்திலே (வந்	பாழியால்	பல பலாத்திலே
சூழி	முகப்பட்டத்தை யுடைத்தாய்	மிக்க	அதிசயித்திருக்கிற
மால	மதத்தையுடைத்தான	பார்த்தனுக்கு	அர்ஜுநன் விஷயத்தில்
யானை	கஜேந்த்ராழ்வானு	அருளி	க்ருபைபண்ணி,
துயர்	துஃக்கத்தை [டைய	பகலவன்	ஸூர்யனுடைய
கெடுத்து	போக்கி,	ஒளி	தேஜஸ்ஸானது
		கெட	மங்கும்படியாக,
		பகலே	திநத்திலேயே
		அங்கு அன்று	அந்த பாரத ஸமர ஸமயத்தில்
		ஆழியால்	திருவாழியினாலே
		ஆழியை	ஸூர்யனை
		மறைத்தான்	மறைத்தவன்
		அரங்கமாநகர்	அமர்ந்தான். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (ஊழியாய்)காலோபலக்ஷிதமான ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய், (க) "அஹம் ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநாம் போக்தா-அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா" (உ) "போக்தாரம் யஜ்ஞ தபஸாம்-போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம்" என்கிறபடியே - ஸர்வ கர்ம ஸமாராத்யனாய், ஏகசக்ரமான ரதத்தையுடைய ஆதித்யனுக்கு அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு அவ்வழியாலே உபாஸ்யனாய், லோகத்திலே, முகப்பட்டத்தை யுடைத்தாய் மத முதிதமாய்க்கொண்டு ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய துக்கத்தைப் போக்கி, லங்கையானது ஒருவர்கூறை எழுவருடுக்கும்படி கொலையம்பு நடத்தி, பல (பல)த்தால் மிக்கிருந்துள்ள அர்ஜுநனுக்குக் க்ருபைபண்ணி, ஆதித்யனைவு னொளிமழுங்கும்படியாக, அவனுடைய ப்ரகாசத்துக்கு அடைத்த காலந்தன்னிலே, அநேகமாயிரம் ஆதித்யர்கள் சேர உதித்தாப்போலே யிருந்துள்ள புகரையுடைய திருவாழியைக்கொண்டு அந்த ஆதித்யனை மறைத்தவன். இந்த ஆதித்யனுடைய தேஜஸ்ஸு கண்ணாலே முகக்கலாம்படி அளவுபட்டிருக்கையாலே, தமஸ்ஸு போம்படியாயிருக்கும், அங்ஙனன்றிக்கே, திருவாழி யாழ்வான் தேஜஸ்ஸு நேர்கொடு நேர்கண்கொண்டு பார்க்க வொண்ணாதபடி மிக்கிருக்கையாலே பளபளத்துக் கண்ணை இருளப்பண்ணிற்று. பகலே - பகலவ னொளிகெட. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (ஊழியாயித்யாதி) ஓமத்துக்குச்சி - ஆராத்யதயா ஸ்ரேஷ்டனென்றருளிச்செய்கிறார்(அஹம்ஹியித்யாதி). கர்மாராத்யதைக் குறிப்பாக இந்த்ராத்யந்தராத்மத்வம் சொல்லவேண்டுகையால், "ஊழியாய்" என்றத்தை யருளிச்செய்தாராய், இங்கே ஆதித்யாந்தர்வர்த்தித்வம் சொன்னது-கர்மாங்கமான ஸர்வவித்யோபாஸ்யத்வம் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அவ்வழியாலே யித்யாதி). கீழ் - அந்தர்யாமித்வம் சொல்லி, இத்தால் ஸர்வஸ்மாத்பரனானவன் இவ்வுலகில் வந்து செய்த செயல்களை அருளிச்செய்கிறாராகையாலே, "உலகில்" என்றது-"மறைத்தான்" என்னுமளவும் அந்வயிக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (லோகத்திலே யித்யாதி). "சூழி" - முகப்பட்டமென்றருளிச்செய்கிறார் (முகப்பட்டத்தை யித்யாதி). "பாழியால்" என்றதினர்த்தம் (பலத்தால்) என்றது. நிரவதிக தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழியால் ஆதித்யனை மறைத்தால் இருளுண்டாம் வழியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இந்த வித்யாதி). அந்வயம் காட்டுகிறார் (பகலேயித்யாதி) ... (அ)

(க) கீதை-௯-உச. (உ) கீதை-ரு-உ௯.

மூ.—

பேயினார்முலையூண்பிள்ளையாயொருகால் பெருநிலம்விழுங்கியதுமிழ்ந்த
வாயனாய் மாலாயாலிலைவளர்ந்து மணிமுடி வானவர்தமக்குச்
சேயனாயடியேற்கணியனாய் வந்தென்சிந்தையுள் வெந்துயரறுக்கும்
ஆயனாயன்றுகுன்றமொன்றெடுத்தா னரங்கமாநகரமர்ந்தானே, (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேயின்	பூதனையினுடைய	வானவர்தமக்கு	தேவதைகளுக்கு
ஆர்	விஷத்தினால் பூர்ணமான	சேயனாய்	தூரஸ்தனுமாய்,
முலை	ஸ்தநத்தை	அடியேற்கு	அடியேனுக்கு
ஊண்	உண்ட	அணியனாய்	ஸந்நிஹிதனாய்க் கொண்டு
பிள்ளையாய்	பேதையாய்,	வந்து	தானேவந்து
ஒருகால்	ஒரு (ப்ரளய) காலத்தில்	என்சிந்தையுள்	என் மநஸ்ஸிலுள்ள
பெரு	விசாலமான	வெம்	க்ரூரமான
நிலம்	பூமியை	துயர்	துக்கத்தை
விழுங்கி	உண்டு,	அறுக்கும்	நசிப்பிக்குமவனுமாய்,
அது	அந்தபூமியை (ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்)	அன்று	அந்த க்ருஷ்ணாவதார ஸமயத்தில்
உமிழ்ந்த	வெளியிலே புறப்படவிட்ட	ஆயனாய்	க்ருஷ்ணனாய்க்கொண்டு
வாயனாய்	அதரத்தை யுடையனுமாய்,	ஒன்றுகுன்றம்	ஒரு கோவர்த்தந மலையை
மாலாய்	ஸர்வாதிகனுமாய்,	எடுத்தான்	உயரவெடுத்துப் பசுக்களை ரக்ஷித்தவன்
ஆலிலை	ஆலந்தளிரில்	அரங்கமாநகர்	அமர்ந்தான். (௯)
வளர்ந்து	கண் வளர்ந்தருளினவனுமாய்,		
மணி	மணிமயமான		
முடி	கிரீடங்களையுடைய		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பேயினாரித்யாதி) பேயினுடைய, விஷத்தாலே நிறைந்த முலையை, தாய் முலைக்கும் வேற்றுமுலைக்கும் வாசியறியாதே யுண்ட முக்த (ஸ்வ)னாய். (ஒருகால்) விழுக்காடறியாமை என்றும் ஒக்குமாய்த்து. ஒருகால், பரப்பை யுடைத்தான பூமியை வயிற்றிலே வைத்து, அது ஸாத்மியாமையாலே உமிழ்ந்த திருவதரத்தை யுடையனாய், ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஶ்வரனாய், சிறு வடிவைக்கொண்டு பெரிய லோகங்களை வயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளி, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு தூரஸ்தனாய், என்போல்வார்க்குக் கையாளாய், என்பக்கல் அபேக்ஷாமாத்ர

மு மின்றிக்கே யிருக்கத் தானே வந்து என்னுடைய மாநஸ வ்யஸநத்தைப் போக்குமாயனும். (அன்று குன்றமொன்றெடுத்தான்) கோவர்த்தநகிரியைத் தரித்து, பண்ணின உபகாரமறியாத பசுக்களையும் இடையரையும் நோக்கினவன். ... ... (கூ)

அரு —ஒன்பதாம்பாட்டு (பெயினுரித்யாதி) ஆர்தல் - பூர்த்தியாய், எத்தாலே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விஷத்தாலே) என்று. உட்கருத்தருளிச்செய்து, வாக்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (ஒருகாலித்யாதி). "வந்து" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (என்பக்கலித்யாதி). ... (கூ)

மூ.—

பொன்னுமாமணியும் முத்தமும்சுமந்து பொருதிரை மாநதிபுடை சூழ்ந்து
அன்னம் மாடுலவு மலைபுனல்சூழ்ந்த வரங்கமா நகரமர்ந்தானை
மன்னுமாமாடமங்கையர் தலைவன்மானவேல் கலியன்வாயொலிகள்
பன்னிய பனுவல் பாடுவார் நாளும் பழவினை பற்றறுப்பாரே.... (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.
பொன்னும்	ஸுவர்ணங்களையும்
மா	ச்லாக்யமான
மணியும்	ரத்நங்களையும்
முத்தமும்	முத்துக்களையும்
சுமந்து	திரட்டிக்கொண்டு
பொரு	ஒன்றோடொன்று உதையாநின்ற
திரை	அலைகளையுடைத்தான
மா	ச்லாக்யமான
நதி	திருக்காவேரியினுடைய
புடை	பர்யந்த ப்ரதேசங்களிலே
சூழ்ந்து	சூழப்பட்டும்,
மாடு	பர்யந்தங்களிலே
அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை
உலவும்	ஸஞ்சரியா நிற்பனவாய்
அலை	திரைகளை யுடைத்தான

பதம்.	உரை.
புனல்	சந்த்ரபுஷ்கரிணி முதலான தடாகங்களால்
சூழ்ந்த	சூழப்பட்டு மிருக்கிற
அரங்கமாநகர்	திருவரங்கத்தில்
அமர்ந்தானை	கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாள் விஷயமாக,
மன்னு	அழிவற்று
மா	ச்லாக்யங்களான
மாடம்	க்ருஹங்களையுடைய
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு
தலைவன்	ஸ்வாமியாய்
மானம்	அளவுடைத்தான
வேல்	வேலாயுதத்தை யுடையரான

கலியன் ஆழ்வார் [ய், | பாடுவார் அப்யஸிக்குமவர்கள்
வாயொலிகள் அருளிச் செய்ததா | நாளும் தினந்தோறும் [களை
பின்னிய லக்ஷணங்களினால் கு | பழவினை ப்ராசீநமான கர்மங்
றைவற்றதான | பற்றறுப் ஸவாஸநமாகப்போக்
பனுவல் பாசு ங்களை | பார் குவர்கள். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) பொன்னும், பெருவிலையனான ரத்நங்களும், முத்துக்களும் சுமந்து, தன்னில் நான் பொராநின்றுள்ள திரைகளையுடைய மஹாநதியுண்டு - காவேரி, அது பர்யந்தத்திலே சூழப்பட்டிருப்பதாய், அருகே அன்னங்கள் ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள ஸ்ரீசந்த்ர புஷ்கரிணி தடாகங்களான பொய்கைகள் சூழ்ந்த கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனை, ப்ரளயங்களுக்கு மழியாத மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருமங்கையி லுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகராய், அளவுடைத்தான வேலைப் பரிகரமாக வுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த, லக்ஷணங்களிலொன்றும் குறையாதபடி விலக்ஷணமான வித்தை அப்யஸிக்கவல்லார், ப்ராக்தநமான கர்மங்களை வாஸநையோடே போக்கப் பெறுவர். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) "நதிபுடைசூழ்ந்து" என்று சொல்லியிருக்க, மீளவும் "அலைபுனல்சூழ்ந்து" என்றால் புநருக்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீசந்த்ர புஷ்கரிணியித்யாதி). ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் ஏழாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து எட்டாந் திருமொழி

ஏழை ப்ரவேசம்.

வ்யா.—இவ்வாழ்வாராகிறார்- சாஸ்த்ரவாஸநையாலே யாதல் தபஸ்ஸாலே யாதலன்றிக்கே பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே தத்வத்ரயத்தையும்

யதாதர்ஶநம் பண்ணியிருப்பா ரொருவராய்த்து. பரஸ்வரூபத்தை யதாதர்சநம் பண்ணுகையாவது ஏதென்றால்; ஶ்ரியஃபதியாய், அகில ஹேயப்ரத்யநீகனாய், ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனாய், அந்த குணங்களுக்கும் ப்ரகாசகமாய் ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாத்யாகரமாயிருந்துள்ள திவ்ய விக்ரஹத்தை யுடையனாய், உபய விபூதிநாதனாய், நிரதிசய போக்யனா யிருக்குமென்றறிகை; ஸ்வஸ்வரூபத்தை யதாதர்சநம் பண்ணுகையாவது - அநந்யார்ஹமாய், ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியின்றிக்கே பரதந்த்ரமா யிருக்குமென்றறிகை; அசித்தினுடைய ஸ்வரூபத்தை யதாதர்சநம் பண்ணுகையாவது-ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை யதாதர்சநம் பண்ணவொண்ணாதபடி இடைச்சுவராய்க் கொண்டு விரோதித்வமே ஸ்வரூபமா யிருக்குமென்றறிகை. இவ்விரோதியைக் கழித்து இச்சேதநன் விலக்ஷணவஸ்துவை லபிக்கும்போது அதுக்கநுரூபமா யிருப்பதொரு உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணிக்கொள்ளவேணுமிறே. இம்மூன்றினுடைய ஸ்வரூபத்தையு மநுஸந்தித்தால் அவனையே பற்றவேணும்; விரோதி ப்ரபலமாகையாலே அவனைக்கொண்டே கழித்துக்கொள்ளவேணும்; ஸ்வஸ்வரூபத்தை பார்த்தால் ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாதபடி பரதந்த்ரமாகையாலே அவனையே பற்றவேணும்; அவ்வஸ்துதான் அநந்யஸாத்யமாகையாலும் அவ்வஸ்துவையே பற்றவேணும். இப்படி அவனை உபாயமாகப் பரிக்ரஹிக்குமிடத்தில், பரத்வம், தேசவிப்ரக்ருஷ்டமாய்க் கழிந்தது; வ்யூஹம், தத்ப்ராயமாய் ஸம்ஸாரிகளுடைய சிறுமையாலும் பகவத் வைபவத்தாலும் கழிந்தது; ஆபத்துண்டானபோது, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆஶ்ரயணீயமாதல் ஸநகாதிகளுக்குக் காதாசித்கமாக ஆஶ்ரயணீய மாதலத்தனையிறே; விபவமும், காலவிப்ரகர்ஷத்தாலே மண்டல வர்ஷம்போலேயாய்க் கழிந்தது; அக்குறைகள்தீர, ஸ்வஸத்தா ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளும் ஆஶ்ரிதாதீநமாம்படி பண்ணிக்கொடு நிற்கிறநிலையிறே - அர்ச்சாவதாரம். அதாவது- ஆஶ்ரிதருகந்த த்ரவ்ய விசேஷத்தையே திருமேனியாகக்கொண்டு நிற்கையும், தன் க்ருஹத்தில் ஒரு ப்ரதேசத்திலே திருப்பள்ளியறையாக்கி "இங்கே எழுந்தருளியிருக்க வேணும்" என்றால் அங்கே எழுந்தருளி யிருக்கையும்; "திருமஞ்ஜநம்பண்ணி யருளவேணும், அமுது செய்தருளவேணும்" என்றால் அப்போது அமுதுசெய்தருளுகையும்; அவற்றை இவன் அநாதரிக்கும்போது தானும் அநாதரிக்கையும், அவதாரங்களிற்போலே

அஜஹத்ஸ்வபாவனுய், ஆஸ்ரிதர்க்கு அபிமத பல(ஃல)ப்ரதானம் பண்ணுகைக்கும், ஆஸ்ரயணீயனுகைக்கு முண்டான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணங்களோடேகூட *ஆஸ்ரித பராதீநனுகையு யாயிறே யிருப்பது. ஆகையாலே, அர்ச்சாவதாரத்தை யாய்த்து இவர் ஆஸ்ரயணீயஸ்த்தலமாக நினைத்திருப்பது. முதல் தன்னிலே (௧) "சூழ் புனல்குடந்தையே தொழுது" என்றும், (௨) "தஞ்சைமாமணிக்கோயிலே வணங்கி" என்று மிறே இவரிழிந்தது; ஆகையாலே, தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு, சரண்யரான பெரியபெருமாள்திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறுர்.

இவர் (௩) *தாயே தந்தைதுடங்கிப் பலவிடங்களிலும் சரணம் புக்குப் போந்தார்; பகவல்லாபத்துக்கு ஸக்ருத்க்ருத மமைந்திருக்கச்செய்தே பலகாலும் சரணம்புகுகிறது த்வராதிசயத்தாலே யிறே. இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ஏற்றம்-நீர்மையுடைய பெரியபெருமாள் சரண்யராகையும், ஆழ்வார் அநுஷ்டாதாவாகையும், ஸர்வாதிகாரமான த்ராவிடபாஷையாலே அருளிச்செய்கையும், த்ருப்த (ஃருப்த)ப்ரபந்நரானவர்க்கு இவ்வார்த்தி இல்லையேயாகிலும் இவர் பாசுரத்தைச் சொல்லவே இவரளவிலே இவர்க்கிரங்கினுப்போலே பெரிய பெருமாளிரங்குமென்கிறதும். ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகவும், துக்க நிவ்ருத்திக்காகவும் சரணம்புகுகிறவர்கள் பாசுரத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணம்புகுகிறுர்; அதுக்கடி என்னென்னில்; அவ்வோப்ரயோஜநங்களில் அவர்களுக்குள்ள ஆதரம் இவ்விஷயத்தே தமக்குண்டாகையாலும், அவர்களுக் ககப்பட இரங்குமவர் தமக்கிரங்காமையில்லை என்று நினைத்திருக்கையாலும்.

திருமாலையில் - ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் சொல்லிற்று; *அமலனுதிபிரானில் - ப்ராப்யம் சொல்லிற்று; இத்திருமொழியில் - ப்ராபகம் சொல்லுகிறது. ... ... (*)

அரு.—ஏழையேதலன்ப்ரவேசம். — கீழிரண்டு திருமொழிகளிலும்-பெரியபெருமாளாலே ஸமாஹிதராய்த் திருவரங்கத்தில் கண்டு களிக்கிறவர், (௪) "அடியேற்கணியனுய் வந்தென் சிந்தையுள் வெந்துயரறுக்கும் அப்பன்" என்று துக்க நிவர்த்தகத்வத்தை அநுஸந்தித்திருக்கச் செய்தேயும், தம்மை

---

(௧) க-க-எ. (௨) க-க-அ. (௩) க-க. (௪) ரு-எ-க.

*அநந்தக்லேச பா (ஞ)ஜநமான ஸம்ஸாரத்தி லிருக்கக்கண்டு, விரோதியான தேஹ ஸம்பந்தத்தைக் கழிக்கக்காணாமையாலே ஆர்த்தி மிகுந்து, பெரியபெருமாளைச் சரணம் புகுகிருரென்னும் ஸங்கதி சொல்லுகையில்; இவர்க்கிப்படி ஆர்த்தி மிகும்படி ஜ்ஞாநம் பிறந்ததுக்கு மூலமேதென்றும், பரத்வாதிகளிருக்க இங்கே சரணம் புகுவானென்னென்றும், இவர் கீழே சரணம் புகுந்ததில்லையோ? மீளவு மிங்கே சரணம் புகுவானென்னென்றும், இத்திருமொழிக்குச் சரணம் புகுந்த திருமொழிகளில் வாசிதானென்னென்றும், இதில் ப்ரயோஜநாந்தர பரரை த்ருஷ்டாந்தமாக்கிக் கொள்ளுவானென்னென்றும் வருகிற சங்காபஞ்சகத்தையும் பரிஹரிக்கிறார் (இவ்வாழ்வா ரித்யாதி). கீழ் - ஆர்த்தி பிறக்கும்படியான ஜ்ஞாநம் வருகைக்கு மூல மருளிச்செய்தாராய், தத்கார்யதயா உபாயவரணத்தை அருளிச்செய்கிருர் (இவ்விரோதியை யித்யாதி). உபாயபரிக்ரஹம் பண்ணவேண்டிறைல் கர்ம ஜ்ஞாநாதிக ளில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (இம்மூன்றி னித்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே). இத்தால் - தத்வத்ரயத்தையும் அவன் ப்ரஸாதத்தால் யதார்சநம் பண்ணினவராகையாலே அவனையே உபாயமாகப் பற்றுகிருரென்றதாய்த்து. அவனையே பற்றுஇல் பரத்வாதிகளில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (இப்படி யித்யாதிவாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). (மண்டலவர்ஷம்) வர்ஷாகாலவர்ஷம். "ப்ரவ்ருத்தி" என்றது நிவ்ருத்திக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி யருளிச்செய்கிருர் (அவற்றை யித்யாதி). ஸத்தாதிகள் இவனிட்ட வழக்காறல் ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகள் வேண்டாவோ ஆஸ்ரயணீயனுகைக்கு என்ன வருளிச்செய்கிருர் (அவதாரங்களி லித்யாதி).

கீழ் பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்திபண்ணிற்றும் ஆர்த்த்யதிசயத்தாலே யிறே, இத்திருமொழியிலார்த்தி மிகவும் அதிசயித்திருக்கு மென்கிறதுக்கு நியாமகமேதென்கிற சங்கையிலே, இதினேற்றஞ்சொல்லவே தானே தோற்றுமென்று இதின் ஸர்வாதிசாயித்வத்தை யருளிச்செய்கிருர் (இப்ப்ரபந்தத்துக் கித்யாதி). இத்தால் -(க) "என்னடியாரது செய்யார்" என்னும்படி குணபூர்த்தியுள்ளவர் விஷயமாகையால் ஆர்த்தி மிகுத்திருக்குமென்னுமது தோற்றுகையாலும், *மயர்வற மதிநலம்பெற்ற ஆழ்வார் அநுஷ்டாதாவாகையாலே நீர்மையுள்ள விஷயத்தி லார்த்தி மிகுகை யுக்தமாகையாலும், எல்லார்க்கும் தெரியும்படி தமிழாகச் செய்கையாலே இதிலர்த்த விசாரத்தாலே ஆர்த்தியினுதிக்யம் காணலாமாகையாலும், ஆர்த்தியில்லாதார்க்கும் இதிலந்வய மாத்ரத்தாலே ஆர்த்தி யுண்டானதாக இரங்கும்படி யிருக்கையாலும், இதிலார்த்தி மிகுத்திருக்குமென்றதாய்த்து. அன்றிக்கே, ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லி ஈடுபடுகிருரென்னவுமாம்.

(க) பெரி-திரு-ச-க-உ.

பெரியபெருமாள், திருமாலை பாடிலும் அமலனாதி பிரான்பாடிலும் இரங்காரோ, இதுவே இரக்கத்துக்கு உடலாவா னென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (திருமாலை யித்யாதி). ... ... (*)

மூ.—ஏழை யேதலன் கீழ் மகனென்னா

திரங்கி மற்றவற்கின்னருள்சுரந்து

மாழை மான் மட நோக்கி யுன்தோழி

உம்பி யெம்பியென்றொழிந்திலை உகந்து

தோழன் நீ யெனக் கிங்கொழியென்ற

சொற்கள் வந்தடியேன் மனத்திருந்திட

ஆழிவண்ண நின்னடியிணை யடைந்தேன்

அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏழை	விஷயசபலன் (அஜ்ஞ	ஒழிந்திலை	விடாதவனாய்க் கொ
ஏதலன்	சத்ரு, [ன்)		ண்டு,
கீழ்மகன்	நீசஜாதி,	உகந்து	ஆதரத்துடனே
என்னாது	என்று நினையாமல்	நீ	நீ
இரங்கி	தயைபண்ணி	எனக்கு	எனக்கு
மற்று	அதுக்குமேலே	தோழன்	ஸ்நேஹிதன், [ய்
அவற்கு	அந்த குஹப்பெரு	இங்குஒழி	இங்கே நிற்கக்கடவா
	மாள் விஷயத்தில்	என்றசொற்	என்றுசொன்ன உக்
இன்	இனிதான (ஸ்வயம்	கள்	திகள் [வந்து
	ப்ரயோஜநமான)	வந்து	கர்ணகர்ணிகையாக
அருள்	க்ருபையை	அடியேன்	தாஸபூதனான என்னு
சுரந்து	பண்ணி,	மனத்து	மநஸ்ஸில் [டைய
மாழை	முக்த்தமான	இருந்திட	பொருந்தியிருக்க, (அ
மான்	மானினுடைய		திலீடுபட்டு)
மடம்	ம்ருதுவான	ஆழி	ஸமுத்ரம்போன்ற
நோக்கி	கண்கள் போன்ற	வண்ண	ஸ்வபாவத்தை யுடை
	கண்களையுடைய		யவனே!
	இந்த ஸீதை	அணி	அலங்காரமான
உன்தோழி	உனக்கு ஸகி,	பொழில்	சோலைகள் சூழ்ந்த
உம்பி	உனக்குத் தம்பியான	திருவரங்கத்	திருவரங்கத்தில் கண்
	லக்ஷ்மணன்	து	வளர்ந்தருளுகிற
எம்பி	என்னுடைய தம்பி,	அம்மானே	ஸ்வாமியே! [டிகளை
என்று	என்று சொன்ன இவ்	நின்அடியிணை	உன் இரண்டு திருவ
	வளவு மாத்ரத்தி	அடைந்தேன்	சரணமாகப் புகுந்தே
			ன். (க)

வ்யா. — முதற்பாட்டு. (ஏழை) அஜ்ஞன். ஏழையென்ன - அஜ்ஞன் என்று காட்டுமோவென்னில்; சபலனென்றபடி. விஷயசாபல்யம் - அஜ்ஞாந கார்யமிறே. அஜ்ஞாநந்தான், ஜ்ஞாநாநுதயம், அந்யதாஜ்ஞாநம், விபரீதஜ்ஞாநம் என்று த்ரிப்ரகாரமாயிறே இருப்பது. ஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே ஜ்ஞாநாநுதயம் போம்; யதாஜ்ஞாநத்தாலே அந்யதாஜ்ஞாநம்போம்; விஷய ப்ராவண்யரூபமான விபரீதஜ்ஞாநமிறே போக்கவரிது. (க) "ஜ்ஞாநஸம்பந்ந: - ஜ்ஞாநஸம்பந்ந:" என்கிற தேவர்க்கு எதிர்த்தட்டா யிருக்கிறபடி. இத்தால்-ஜ்ஞாநக்கொத்தையைச் சொல்லிற்று.

(ஏதலன்) சத்ரு. தாயைச் சோறுவேண்டும்போதும் வாளை விதிர்த்த வேண்டும்படியான சாத்ரவத்தைச் சொல்லுகிறது. (உ) "ரிபூணாமபி வத்ஸல: - ரிபூணாமபி வத்ஸல:" என்கிறதுக்கு எதிர்தட்டாயிருக்கிறபடி. (ங) "மர்யாதாநாஞ்ச - மர்யாதாநாஞ்ச" என்கிறவர்க்கு எதிர்த்தட்டாம்படி மர்யாதாபங்கம் பண்ணியிறே இருப்பது. இத்தால் - வ்ருத்தத்தில் கொத்தை சொல்லுகிறது.

(கீழ்மகன்) இவை இத்தனையும் பூஷணமாம்படியான ஜந்மத்தையுடையவன். கீழ்ச்சொன்னவை இரண்டும், ஜ்ஞாநஸாத்யமாயும் ப்ராயஶ்சித்த ஸாத்யமாயு மிருக்குமிறே; இது, வேறொன்றால் கழிக்கவொண்ணாதே. (ச) "இக்ஷ்வாகு வம்ச ப்ரபவ: - இக்ஷ்வாகு வம்சப்ரபவ:" என்கிறவர்க்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கிறபடி. இத்தால் - ஜந்மத்தின் கொத்தைசொல்லுகிறது. இம்மூன்றாலுமாக, பெருமாளுடைய நீர்மையிலேற்றம் சொல்லிற்றாய்த்து.

(என்றுஇரங்கி) இவையொன்றும் பாராதேயாய்த்து இரங்கிற்று; (ரு) "ருஷீணாமக்நிகல்பாநாம் - ருஷீணா மக்நிகல்பாநாம்" என்று ஜந்ம வித்யா வ்ருத்தங்களையுடையரா யிருக்கும் உபாஸகரான ருஷிகளுக்கும், (சு) "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்னும் இளையபெருமாளுக்கும், ஸாதநஸித்த்யர்த்தமாகவும் போக(போக) ஸித்த்யர்த்தமாகவும் இரங்கு மிரக்கத்தை யிறே இவனளவி லிரங்கிற்று. அதவா, (என்றுஇரங்கி) இப்பாசுரம் சொல்லாதிருக்க, இரங்கி.

(க) ரா-பால-க-கஉ. (உ) ரா-யு-ஙo-ருசு. (ங) ரா-ஸு-ருரு-கக. (ச) ரா-பா-க-அ. (ரு) ரா-பா-க-சரு. (சு) ரா-அயோ-ங க-உரு.

(க) "ஸ்தர்ம நிஷ்டோஸ்மி - நதர்மநிஷ்டோஸ்மி" (உ) "அஸங்க்யேய: - அபார்யாத:" (ங) "ராவணோநாம - ராவணோநாம" இத்யாதிகளிலே - சரணம் புகுவார் ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக் கொள்ளக்கடவர்கள் என்று நின்றதிறே.

ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் சொல்லக்கடவ பாசுரத்தை இவர் சொல்லுவானென்னென்னில்; அவருடைய கருத்தாலே. (மற்றவற்கு) அவனுக்கு அதுக்குமேலே. (இன்னருள் சுரந்து) இவ்விஷயீகாரத்துக்கு மேலே, இனிய அருளைச்சுரந்து. (இன்னருள்) தன்பேறான அருள். (சுரந்து) வத்ஸ ஸகாசத்தில் தேநு (தேநு)வானது க்ஷீரத்தைச் சுரக்குமாபோலே, குணங்களைச் சுரந்து.

இத்தை உபபாதிக்கிறது மேல். (மாழை மான் மடநோக்கி) நிகர்ஷம் சொன்னால், ப்ரதமத்தில் முன்னிடக்கடவ அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. முக்த்த (முக்த)மான மானினுடைய ம்ருதுவான நோக்குப்போலேயுள்ள நோக்கையுடையவள். இத்தால்-ஸம்பந்தம் இருவரோடும் ஒத்திருக்கச்செய்தே இவளுடைய கடாக்ஷத்தினுடைய முற்பாடு சொல்லுகிறது. இவனைப்பாரா அவனைப்பார்க்கும்; (ச) * ப்ரேக்ஷித ஜ்ஞாஸ்து கோஸலா: - ப்ரேக்ஷிதஜ்ஞாஸ்து கோஸலா: இறே. ப்ரணயிநி, ப்ரணயிகளுக்கு வாயால் சொல்லுவதில்லையிறே. "இத்தனை குறைவாளனை விஷயீகரியா தொழிகிறதென்!" என்றுப்போலேயாய்த்துப் பார்வை இருக்கிறது. இவள் பருவத்தையும் நோக்கையும் கண்டால் இவள் வழியே போவானொருவனிறே. (உன்தோழி) உனக்கு ஸ்வாமிநி என்னாதே, தோழி என்கிறார் - நீர்மையாலே; சீரியார், சேஷபூதரையும் "அண்ணா" "ஆச்சி" என்று நிற்பர்களிறே. இவர்கள்தான் இங்ஙனல்லது சொல்லமாட்டார்கள். (ரு) "மித்ரபாவேந - மித்ரபாவேந" (கூ) "மித்ரமௌபயிகம் - மித்ரமௌபயிகம்" (எ) "தேநமைத்ரீ பவதுதே - தேநமைத்ரீ பவதுதே" இவ்வார்த்தை போழ்க்கணு யிருக்கையன்றிக்கே, ப்ராப்தி ஸமயத்திலும், (அ) "நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி-நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" என்று குணஸாம்யத்தையும் போக (போக)

(க) ஸ்தோ-ரு-உஉ. (உ) ஸ்தோ-ரு-கூஉ. (ங) ரா-யு-கஎ-கஉ.
(ச) (ரு) ரா-யு-கஅ-ங. (கூ) ரா-ஸு-உக-கக.
(எ) ரா-ஸு-உக-உக. (அ) முண்ட-ங-க-ங.

ஸாம்யத்தையும் தேஹஸாம்யத்தையும் போக்ய (భోగ్య) ஸாம்யத்தையும் கொடுத்திறே வைப்பது.

(உம்பி எம்பி) உன்னுடைய தம்பி, என்னுடையதம்பி. இங்ஙனே சொல்லுவானென்னென்னில்; பெருமாள் விஷயீகரித்திருக்குமவர்களை அவரோபாதியாக நினைத்திருக்கும் இளையபெருமாள் கருத்தாலே; (க) "భక్తిరష్టవిధా హ్యేషా యస్మిన్ మ్లేచ్ఛేపి వర్తతే। తస్మై దేయం తతో గ్రాహ్యం సచ పూజ్యో యథా హ్యహమ్ - பக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே। தஸ்மைதேயம் ததோக்ராஹ்யம் ஸசபூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்" என்றும், (உ) "தொழுமினீர் கொடுமின் கொண்மினென்று நின்னோடு மொக்க வழிபட வருளினாய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே. (௩) "பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்" என்று - ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் ஒருவன் முக்தனாய்ச்சென்றால் ஸ்ரீபாதம் விளக்கி ஸூரிகள் ஆதரிக்கக்கடவர்கள் என்னாநின்றதிறே. அவர்களிலே பிறிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தவரிறே இளையபெருமாள் இத்தால் - வைஷ்ணவாங்கீகாரம் பண்ணிக்கொடுத்தபடி. (௪) "அவன் செய்யும் சேமம்" என்றும், (௫) "அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (என்றொழிந்திலை) அவ்வளவில் விட்டிலை. பிராட்டியை "தோழி" என்றும், இளையபெருமாளை "தம்பி" என்றும் சொன்னபோதே, ஆர்த்த (అర్థ)மாக வருமிறே தம்முடைய தோழமை.

உகந்து) உகப்பாலே, "தோழன்நீ" என்கிறார். உகப்பு ஓரளவில் நிற்குமதன்றே. (தோழன்நீ எனக்கு) ஸ்வநிகர்ஷத்தைச் சொல்லிப் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு வைஷ்ணவாங்கீகார முண்டானால், அநந்தரம் உபாயஸ்வரூபம் அநுஸந்தேயமாகக் கடவதிறே; அத்தைச் சொல்லுகிறது. (இங்கொழி) பின்தொடர்ந்து போகப்புக்காப் போலே காணும் இவரும். படைவீடு கெடாமைக்கு ஒருவனைவைத்தோம், வழியடி கெடாதபடி இங்கேயிரும், ஸ்வேச்சாநுரூபமாகவன்றியிலே, (௬) *க்ரியதாமிதியிலேயிறே அங்குமுள்ளது. (என்ற சொற்கள்) அவ்வார்த்தங்களன்றிக்கே, அப்பாசுரங்காணு மிவரை வருத்துகிறது. (வந்து) ஒருகால விசேஷத்திலே யாயிருக்க, கர்ணபரம்ப

(க) (உ) திருமா-௪௨. (௩) தி-வாய்-௧௦-௯-௧௦.
(௪) தி-வாய்-௭-௫-௧௦. (௫) அமல-௧. (௬) ரா-ஆர-௧௫-௭.

ரையாகவந்து; இவர்நெஞ்சிலே யாய்த்து ஊற்றிருந்தது. இப்பாசுரந் தன்னை (க) "గుహేన సహితో రామో లక్ష్మణేనచ సీతయా - குஹேநஸஹிதோ ராமோ லக்ஷ்மணேநச ஸீதயா" என்று ஸ்ரீ வால்மீகிபகவான் சொல்லிவைத்தானிறே. (அடியேன் மனத்திருந்திட) (உ) "సంస్మ రామస్య వాక్యాని - ஸம்ஸ்மராமஸ்ய வாக்யாநி" என்னுமாபோலே இவர் நெஞ்சிலேயாய்த்து வேர்விழுந்தது. சேஷபூதனுடைய தயநீயமான பாசுரம் சேஷிநெஞ்சிலே வேர்விழுந்து ரக்ஷணத்துக்காய்க் கிடக்குமாபோலே, சேஷிபாசுரம் சேஷபூதனுடைய நெஞ்சிலே கிடக்கக்கடவதிறே கைங்கர்யத்துக்காக.

(ஆழிவண்ணா) ரத்நங்களாலே கடல் நிரம்பி யிருக்குமாபோலே, ஆஶ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான குணங்களாலே நிரம்பின கடல். (௩) "అపార కారుణ్య - அபாரகாருண்ய" இத்யாதி. (௪) [యథా రత్నాని జలధేరసంఖ్యేయాని పుత్రక । తథా గుణాహ్యనన్తస్య అసంఖ్యేయా మహాత్మనః - யதா ரத்நாநி ஜலதேரஸங்க்யேயாநி புத்ரக। ததா குணாஹ்யநந்தஸ்ய அஸங்க்யேயா மஹாத்மந:] உத்பத்தியு மங்கேயாய், வாஸமும் அங்கேயாய், புறம்போரிடத்தி லின்றிக்கே எல்லாரு மாதரிக்கும்படி ரத்நங்களிருக்குமாபோலே யாய்த்து குணங்களிருக்கும்படி. அதவா, கடல்போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனே! வடிவைக்கண்ட போதே ஸாம்ஸாரிகமான தாபங்களடைய ஆறும்படியாய்த்திருப்பது. (நின்னடியிணை) அநந்தரத்தில் (௫) "చరణౌ - சரணௌ" என்கிறபதத்தை நினைக்கிறது. (அடைந்தேன்) க்ரியாபதத்தில் வர்த்தமாநம் கௌண (ᥝ)மென்னுமிடம் சொல்லுகிறது.

(அணிபொழிலித்யாதி) ராமாவதாரத்தைச் சொல்லி இங்கே சேர்க்கையாலே (௬) "நம் சேவகனார் மருவிய பெரியகோயில்" என்கிறபடியே - அவரே இங்குச்சாய்ந்தாரென்கிறது. அணி என்று - பொழிலுக்கு விசேஷணமுமாய், கோயிலுக்கு விசேஷணமுமாயிருக்கிறது. அதாகிறது - ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணம்போலே யிருக்கை. சோலைவாய்ப்புக்கண்டு சாய்ந்தாப்போலே யிருக்கச்செய்தேயும், ஆஶ்ரயிப்பார் தேட்டமாயன்றோ இங்குச்சாய்ந்தருளிற்று. (அம்மானே)

(க) ரா-பா-க-௯௦. (உ) ரா-ஆர-க௬-௩௩. (௩) கத்ய-
(௪) (௫) த்வயம். (௬) தி-மா-௧௧.

உடையவனுகையாலே உடைமை தேட்டமாயன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. மேல்பாட்டில்-"வாதமாமகன் மற்கடம்" என்று திருவடியை விஷயீகரித்தமையைச் சொல்லுகையாலே, இதுக்கு முன்னே விஷயீகரித்த ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் விஷயமாகத் திருவுள்ளம் பற்றி வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிறார். விஷயசாபல்ய ஹேதுவான அஜ்ஞாநம்-அபோக்யங்களில் போக்யதாபுத்தி யாகையாலே, அதின் கொடுமை சொல்லுகைக்குறுப்பாக அவாந்தரபேதங்களை அருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஞாநந் தானித்யாதி). (விஷயப்ராவண்ய ரூபமான) என்றது-விஷயப்ராவண்யமாகப் பரிணமித்தவென்றபடி. இத்தால்-"ஏழை" என்றசப்தம்-அமுக்யமாக விபரீதஜ்ஞாநத்தைக் காட்டுமென்றபடி. (க) "நராம꞉ பரதாராம்ஸ்து சக்ஷுர்ப்யாமபி பஶ்யதி" - நராமஃ பரதாராம்ஸ்து சக்ஷுர்ப்யாமபி பஶ்யதி" என்கிறபடியே யுண்டானபுகழை (உ)"யஶஸ்ஸ்வீ-யஶஸ்வீ" என்றதாய், அதுக்கடியான ஜ்ஞாநஸம்பத்தியைச்சொல்லி, தத்பலமான சுசி (ஸு-சி)த்வம் சொல்லுகையாலே விஷய ப்ராவண்யலேசமில்லாதபடி சொல்லிற்றென்று விவக்ஷித்துக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநேத்யாதி).

(பூஷணமாம்படி) என்றது-குணமென்று சொல்லலாம்படி. என்கை இவையொன்றும் பாராதே இரங்கிறுரென்கையாலே-இரக்கத்துக்குத்தகாத விஷயமென்றதாய்த்து. ஆனால் இரங்கத்தக்க விஷயமேதென்று இத்தால் [illegible]றார் (ருஷீணாமித்யாதி) [illegible] வருளிச்செய்கி[illegible] (பாசுரத்தை) என்றவநந்தரம், சொல்லாதிருக்க [illegible]ம் சேஷம்.

‡"அவர்க்கு" என்று-குஹப்பெருமாளை உபசரித்துச் சொல்லுகையால், தம்கருத்தால் சொன்னவரன்றென்று கருத்து.

(முன்னிடக்கடவ அர்த்தம்) புருஷகாரமென்றப்டி. ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பெருமாள்பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே நாலடியிட்டுவர, பெருமாள் கடாக்ஷிக்கைக்கு முன்னுக, பிறந்தகத்தில் தோழன்மார்வந்ததாகக் கடாக்ஷித்து, அநந்தரம் பெருமாளை அங்கீகாரஹேதுவாக அழகாகவும் ஸாபிப்ராயமாகவும்பார்க்க, இவற்றை யெல்லாமறிந்து பெருமாள் "மாழைமான் மடநோக்கி யுன்தோழி" என்கிறுரென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதில் "தோழன் நீ யெனக்கு" என்றாப்போலே சொல்லாதே, "உன்தோழி" என்றத்தால் பலித்தகருத்தருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). நோக்கையிட்டு விசேஷித்ததுக்கு(ரூ)பாவம் (இவனையித்யாதி). "மடம்" என்றத்தால் தோற்றின ம்ருதுத்வந்தா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இத்தனையித்யாதி). "மாழை" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இவள்பருவமித்யாதி), எத்தனை நீர்மையுண்டானாலும் தம்பெருமை போகச்சொல்லுவரோ

(க) ரா-அயோ-எஉ-௬அ. (உ) ரா-பா-க-கஉ.

‡ இவ்வாக்யத்வயம் அநந்விதம்.

வென்ன (ஸ்ரீயாரித்யாதி).லோகத்தில் நியமேந அப்படியே வ்யவஹரிப்பரென்னக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள்தானித்யாதி). ஆனாலும், உபசரித்துச் சொன்னவார்த்தை நிலைநிற்கக்கூடாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வார்த்தை யித்யாதி). (போழ்க்கன்) காபட்யம்.

உம்பியான இளையபெருமாள் எம்பியென்று தாத்பர்யம் விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய வித்யாதி). பெருமாள் தன்நீர்மையாலே ஸாம்யத்தைக் கொடுப்பராகையாலே அப்படி "உம்பி" என்று அருளிச்செய்தாரே யாகிலும், அத்தை அநுபவிக்கிற ஆழ்வார் அங்ஙன் அநுபவிக்கக்கூடுமோ, வானவரில் தலையானவர்க்கும், "ஏழையேதலன்" இத்யாதிப்படியே கானவரில் தலையானவர்க்கும் கெடுவாசியுண்டே என்னும் சங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (இங்ஙனே இத்யாதி). (இவரும்) ஆழ்வாரும், சொல்லலாம் என்று சேஷம். இளையபெருமாள் அப்படி பகவத்ஸமராக நினைத்திருக்கைக்கு ப்ரமாணம் (பக்திரித்யாதி). இப்ப்ரமாணம் இவ்விபூதியிலுள்ளார்க்காகச் சொன்னதன்றோ, இளைய பெருமாள் நித்யஸூரிகளன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பதியினி லித்யாதி). பெருமாள் "உம்பி" என்றத்தால் பலித்த வர்த்தமென், "உன் தோழி" என்றத்தால் கொடுத்ததரம்போராதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இத்தலித்யாதி). (அங்கீகாரம்) என்றது - உத்தேஸ்யதயா எண்ணும்படி பண்ணுகை. இப்படி அவன் ஸ்வஸ்தானவாஸகீகாரம் பண்ணிக்கொடுத்து விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). "சேமம்" என்றது - பாகவதாபிமாநம் என்று திருவுள்ளம். ப்ரிலோகஸாரங்க முநிகள் தம்மைத் தோளிலே கொண்டுவரச்செய்தே அவர்க்குத்தாம் பரதந்த்ரராநபடியை அநுஸந்தித்தபடியாலே "ஆட்படுத்த" என்றுகிறது என்று கருத்து.

"உன்தோழி" என்றுப்போலே உனக்கு நான் தோழன் என்னவேண்டியிருக்க, "தோழன் நீ எனக்கு" என்றத்தாலே - தமக்குள்ள தோழமை ஒரு சரக்காகத் தோன்றுமையாலே, அவர் தம்மைத் தோழமை கொண்டதே கனக்க நினைத்தருளிச்செய்தார்; இத்தால்-உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணினபடியாய்த் தென்கிறார் (ஸ்வாபகர்ஷத்தை யித்யாதி). (க) "ஸ்வாத்ம்யம் ப்ரேம்ணஸ்ஸ்வத்ருஹ்யம் - பத்யாமபிகயாச்சைவ ஸ்நேஹஸந்தர்சிதநக" என்று சொல்லுகிறபடியே - நாலடி வருகையே ஸங்கப்ரபத்தி என்றெண்ணியிருந்தாரென்ற தாய்த்து. ஆழ்வார்க்கு கங்காகூலம் விப்ரக்ருஷ்டமா யிருக்குமே, ஓரிடத்தில் தாமுமவரு யிருந்து சொல்லுமாபோலே "இங்கு" என்னக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பின்னித்யாதி.) இவரும்) என்ற வநந்தரம், அவரைப்போலே என்று சேஷம். ஆனால்

(க) ரா-அயோ-௫௦-௪௦.

அவர் பின்தொடர்ந்தால் காட்டுக்குத் துணையாகக் கூட்டிக்கொண்டு போக வொண்ணாதோ, "ஒழி" என்று நிஷேதிக்கை தோழமைக்குச் சேராதே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (படையித்யாதி). இத்தால் - "பரதாழ்வானுக்கு நாம் போனவழிகாட்டு" என்று இஷ்ட விநியோகார்ஹமாம்படி பண்ணி யருளுகையாலே நிரதிசய புருஷார்த்தத்தை நியமித்தாரென்றதாய்த்து. கர்ணபரம்பரயா வந்ததென்றதுக்கு நியாமக மருளிச்செய்கிறார் (இப் பாசுரந்தன்னை யித்யாதி). "గుహమాసాద్య ధర్మాత్మా నిషాదాధిపతిం ప్రియమ్ । గుహేన సహితో రామో లక్ష్మణేన చ సీతయా-குஹமாஸாத்யதர்மாத்மா நிஷாதாதிபதிம்ப்ரியம்। குஹேந ஸஹிதோ ராமோ லக்ஷ்மணேநச ஸீதயா" என்றத்தாலே - இளையபெருமாளுக்கு முற்பட குஹரோட்டைச் சேர்த்தி சொல்லியும், அநந்தரம் அவர்க்கு இவர் தம்பி என்னும்படி ஸ்நிக்த்தரான இளைய பெருமாளைச் சொல்லியும், அதுக்கநந்தரம் இருவர்க்கும் புருஷகார பூதையான பிராட்டியைச் சொல்லியும் போருகையாலேயும், "ப்ரியம்" என்கையாலேயும், "உன்தோழி உம்பி, எம்பி, தோழன் நீஎனக்கு" என்றவை சொல்லிற்றாய்த்தென்று திருவுள்ளம். பரதாழ்வான் ஸ்ரீஸூக்திகள் பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே சிரகாலம் கிடந்ததை த்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச் செய்கிறார் (ஸம்ஸ்மரா மியித்யாதி).

"யதா - ததா" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (உத்பத்தியு மித்யாதி).

"அணி" என்றது * அரங்கத்துக்கு விசேஷணமானபோது தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அதாகிறதித்யாதி). * பொழிலுக்கு விசேஷணமான போது தாத்பர்யம் (சோலையித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—வாத மா மகன் மற்கடம் விலங்கு
மற்றோர்சாதியென்றொழிந்திலை உகந்து
காதலாதரம் கடலினும் பெருகச் செய்
தகவினுக்கில்லை கைம்மாறென்று
கோதில்வாய் மையினுயொடுமுடனே
உண்பனானென்ற வொண்பொருளெனக்கும்
ஆதல் வேண்டுமென்றடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மற்றோர்சாதி	வேறொரு (மநுஷ்ய ஜாதியல்லாத) ஜாதியில் பிறந்தவன்,	விலங்கு	(அதாவது) ஜ்ஞாந ஹீநமான திர்யக் ஜாதி,

மற்கடம்	(அதிலும்) குரங்கு,
வாதம்	(அதுக்குமேலே அஹங்கார ஹேதுவான) வாயுவினுடைய
மா	ஶ்லாக்யமான
மகன்	பிள்ளை
என்று	ஆகிய இந்தத்தண்மைகளைப் பார்த்து
ஒழிந்திலை,	கைவிடாதவனாய், (அதுக்குமேலே)
உகந்து	(அவன்விஷயத்தில்) ப்ரீதிபண்ணி,
காதல்	ஸ்நேஹமும்
ஆதரம்	(அதின் முதிர்ந்தநிலமான) காமமும்
கடலினும்	ஸமுத்ரத்தைக்காட்டிலும் அதிகமாக
பெருக	வளராநிற்க,
செய்	(நீர்) செய்த [குந்த)
தகவினுக்கு	உபகாரத்துக்கு (த்த
கைம்மாறு	ப்ரத்யுபகாரமானது,
இல்லை	கிடையாது
என்று	என்றுசொல்லி,
கோதுஇல்	நிர்த்துஷ்டமான
வாய்மையினொடும்	(ப்ரிய) பா (ஷா)ஷணத்தை யுடையரான உம்மோடு
உடனே	கூடியிருந்தே (உபமைத் தழுவிக்கெண்டு)
நான்	நான்
உண்பன்	(ஶிரதிசய ஸுகரமான திருமேனியை அநுபவிக்கக் கடவேன்
என்ற	என்றருளிச்செய்த
ஒள்	அழகியதான
பொருள்	அர்த்தமானது
எனக்கும்	என் விஷயத்திலும்
ஆதல்வேண்டுமென்று	உண்டாக வேணுமென்று கருதி

அடியிணையடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. ஜந்மவ்ருத்தங்களால் குறையநின்ற ஶ்ரீகுஹப்பெருமாள்பக்கல் பண்ணின விஷயீகாரத்தை என்பக்கலிலேபண்ணவேணுமென்று சரணம்புக்கார் - கீழிற்பாட்டில்; மநுஷ்ய ஸஜாதீயத்வம் கிடக்கச்செய்தே வந்த நிகர்ஷமிறே-கீழ்ச்சொல்லிற்று; இங்கு-விஜாதீயமான திர்யக்கையகப்பட தத்கத(த்கத)நிகர்ஷம்பாராதே விஷயீகரித்தமாத்ரமேயன்றிக்கே அந்தঃபுரகைங்கர்யத்திலே ஏவிபடிமைகொண்டாப்போலே, என்னளவிலும் கைங்கர்யத்தைக் கொள்ளவேணுமென்கிறார். இவ்வதிகாரிக்கு விஷயீகாராநந்தரம் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிக்குமத்தனைபோக்கி, ஸாதநத்திலந்வயிக்கவேண்டுவதில்லை போலேகாணும். “இங்கொ·ழி” என்றவிடத்தில் சொல்லிற்று இத்தையிறே.

(வாதமாமகனித்யாதி) விஷயீகாரத்துக்கு நிகர்ஷத்தை முன்னிடுறவோபாதி, கைங்கர்யத்துக்கும் நிகர்ஷத்தைமுன்னிடவேணுமிறே;

விஜாதியர் நிகர்ஷம் சொல்லும்போதும் "மற்றோர்சாதி" என்னவமையுமிறே. அதுதன்னிலே வருகிற நிகர்ஷம் சொல்லுகைக்காக (விலங்கு) என்கிறது - திர்யக்கு; ஜ்ஞாநத்தில் விலங்குதலையிட்டுச் சொல்லுகிறது (௧) "யஸ்து திர்யக்ப்ரவ்ருத்திஸ் ஸ்யாத் திர்யக்யோநிஸ்ஸ உச்யதே. யஸ்து திர்யக்ப்ரவ்ருத்தி ஸ்ஸ்யாத் திர்யக்யோநிஸ்ஸ உச்யதே" என்னக்கடவதிறே. ஜ்ஞாநத்துக்கு விலக்குதல் வருவது - ஆஹாரநியதியில்லாமையாலும், ஜம்பஜநகபாவத்தில் முறையிலே பரிமாறுமையாலுமிறே. (மற்றடம்) அதிலும் தண்ணியதொன்று சொல்லுகிறது. தானே பிரக்கிக்கொடுக்குமத்தையும் ஸ்வஸாமர்த்யத்தாலே அபஹரித்துக்கொண்டதாயிறே இருப்பது; (௨) "வாநரேண மயா ஸஹ-வாநரேண மயா ஸஹ" என்னுமாபோலே. (வாதமாமகன்) வாயுவினுடைய ஸ்லாக்யபுத்ரன். நிகர்ஷம்சொல்லுகிற ப்ரகரணத்தில் உத்க்ருஷ்டஜந்மத்தைச் சொல்லுகிறது எதுக்குறுப்பாக வென்னில்; ஜாதியைப் பற்றவன்றிக்கே, ஸ்வபாவத்தைப்பற்றவிறே. இஃது உக்த நிகர்ஷம்போலன்றே "வாயுபுத்ரன்" என்கிற அஹங்காரத்தால் வந்த நிகர்ஷம். அந்தகாமங்களுக்கடி - அஹங்காரமிறே; ஸ்வரூபநாசத்தைபலி(ஃலி)ப்பிக்குமிறே. இந்த அஹங்காரத்துக்கடி-அந்த உத்க்ருஷ்டஜந்மம். (௩) "புண்யபாபே விதூய - புண்யபாபே விதூய" என்னுமாபோலே த்யாஜ்யத்தில்முற்படவேண்டுவது இதிறே; ஆகையிறே (௪) "தர்மாந் பரித்யஜ்ய ஸர்வாந் பரித்யஜ்ய" என்கிறது. (என்றொழிந்திலை) இவையோரோவொன்றே போருமிறே கைவிடுகைக்கு; இவைபார்த்துக்கைவிட்டிலை இவையுடையவனுக்கு இவைபார்த்துக் கைவிடவொண்ணாதிறே.

கைவிடாதவளவேயன்று (உகந்து) அதாவது-சேஷபூதனுக்குக் கைங்கர்யத்தை உண்டாக்குகையும் அவனுக்கு ப்ராப்தமென்று நினைத்திருக்கையுமன்றிக்கே தன்பேறாக நினைத்திருக்கையும், ப்ரத்யுபகாரம் தேடித்தடுமாற வேண்டாமையும் உகப்பை உபபாதிக்கிறது மேல் (காதலாதரம்) இது புநருக்தமன்றோவென்னில்; அவ்யாப்தி அதிவ்யாப்தி ரஹிதமான லக்ஷணவாக்யத்தில் புநருக்திதோஷமாவது; ஆதரமும் ஆதரமும் சொல்லுவிக்கச் சொல்லுகிறதாகையாலே தட்டில்லை. இஃச, அபிஸந்திபேதத்தாலே புநருக்தமுமன்று,-(௫) "சொ

(௧)
(௨)
(௩) முண்ட-௩-௧-௩.
(௪) கீதை-௧௮-௬௬.
(௫) தி-வாய்-௨-௫-௧.

தாமரைத்தடங்கண்" என்கிறது தன்னையே பலகாலும் சொல்லுகிற துக்குத்தாத்பர்யமிறே. காதலினுடைய கார்யமிறே-ஆதரமாகிறது. (௧) "ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காம:-ஸங்காத்ஸஞ்ஜாயதே காம:" என்கிறபடியே-கர்மநிபந்தநமாகச்சிலவர்க்கு வருமதுதையிறே பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் சொல்லுகிறது. பிராட்டிக்கு, பெருமாளைக் கண்டபோதே, "வில்லைமுறித்துக் கைப்பிடிக்கவல்லரே!" என்று ஸங்கம்பிறந்தது; பின்னை அநுபவித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதநகாசு-காமம்; அவர்க்கு பித்ருக்ருததாரம் என்று பிறந்ததுஸங்கம். (௨) "குணை ரூபேண விலாஸ சேஷ்டிதை:-குணைரூபேண விலாஸ சேஷ்டிதை:" என்கிறபடியே-குணரூபசேஷ்டிதங்களைப்பற்றப் பிறந்தது-காமம். (கடலினும்பெருக) கடல்குளப்படியாம்படி பெருகுகிறஸமயத்திலே. இரண்டாம்ஸமயமும் கடல் போலொண்ணும். பெருகுகையாவது - பர்யாதாபங்கம் பிறக்கை யிறே. அதாவது - (௩) "ஸமுத்ர - தத்ரஸ்ய" என்கிறநிலை குலைந்து வேண்யுத்ரதாத்திலே ஒருப்படுகையும், (௪) "அவாக்யநாதர: - அவாக்யநாதர:" என்னும் நிலைகழிந்து. (௫) "அவாப்த ஸமஸ்த காம: - அவாப்தஸமஸ்தகாமஸ்ய" என்னும்படியாகையும்.

(செய்தகவினுக்கு) தகவாகிறது-தர்மம். அதாகிறது-ஒருப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே செய்யுமதிறே. (௬) "தர்மஜ்ஞ: ஶரணாகத:-தர்மத: பரிரக்ஷிதா:" என்கிறபடியே-ப்ரயோஜநம் ஏதுமபேக்ஷியாதே எல்லாரையும் ரக்ஷித்தவனல்லையோ. (இல்லைகைம்மாறென்று) சேஷபூதன் சேஷியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிற பாசுரத்தை சேஷிசொல்லுகிறநீர்மையாலே, என்கையிலே திருவாழிமோதிரத்தைத் தந்து எல்லாரும் தேடித்திரியாநிற்க, (௭) "ஏஷ ஸர்வஸ்வ பூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத:-ஏஷ மாஸாதிதாமயா" என்று நானிபெற பேறும்படி பண்ணுவதே! என்று நான் சொல்லக்கடவ பாசுரத்தை இவர் சொல்லுவதே! என்றிறே இவருடைய அபிப்ராயம்.

(கோதில்வாய்மையினொடும்) வாய்மை-வாகிந்த்ரியவ்யாபாரம். அதாகிறது - வசநம். அதுக்குக் கோதில்லாமையாவது-(௮) "ஸத்யம் மதுரம் வாக்யம் - ஸத்யமேவ மதுரம்வாக்யம்" என்று பிராட்டியுடைய திருவுள்ளத்தே மெய்யென்றுபட்டு அவள் தரித்தபடி சொல்லு

(௧) கீதை-௨-௬௨. (௨) ஸுந்தரா-௫-௩௮ (௩) ரா-ஸு-௧௧௧-௩௦.
(௪) சாந்தோ-௩-௧௪-௨, (௫) ரா-யு-௫-அ. (௬)
(௭) ரா-ஸு-௧௧-௧௯ (௮) ரா-ஸு-௧௧-௧.

கையும், (க) "த்ருஷ்டாவஸ்தா" என்று இவர் தரிக்கும்படி சொல்லுகையும், (உடனேயுண்பன் நானென்ற) இனி நாமொக்க ஜீவிக்கக்கடவோம்.

இவ்வர்த்தம் (உ) "ஏஷ ஸர்வஸ்வ பூதஸ்து" என்கிறத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. ஒருகலத்திலே உண்பாரைப் போலே சேஷசேஷிகளிருவர்க்கும் அநுபாவ்யமிறே திருமேனி. [ஸர்வஸ்வபூதஃ] ஸ்வரூப ரூப குணங்களிலும் பிராட்டிமாரிலும் அபிமதமாயிருக்கையாலே. அதாவது - ருசிஜநகமாயிருக்கையாலும், தானே ஸாதநமுமா யிருக்கையாலும், ஸதாதர்சந விஷயமாயிருக்கையாலும். ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷணத்துக்கு ப்ரதாநபரிகரம் திருமேனியிறே; அவ்வுடம்போடே யணைந்த உடம்பென்றிறே தன்னுடம்பையும் அவன் விடமாட்டாதே யிருக்கிறது.

(ஒண்பொருள்)சீரிய அர்த்தம். (எனக்குமாதல்வேண்டுமென்று) இப்பெரியபேற்றை ஆசைப்படுகையாவதென்! என்று கைவாங்காகளிறே க்ருபணராயிருப்பார். (அடியிணையடைந்தேன்). சரணாகதிக்குபலி(ஃபலி)யாததொன்றுமில்லை என்றிருக்கிறார். அத்தலையாலே வருமன்று எல்லாம் கைபுகுருமிறே. (அடியிணையடைந்தேன்) உன்னுடைமைகண்டேன் என்று வந்தவனில் வ்யாவ்ருத்தி.

(அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே) ஆபிமுக்யம் பிறந்தால் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பிக்கைக்காகவன்றே இங்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம் பாட்டு. (வாதமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பகவத் விஷயீகாரத்தை ப்ரார்த்தித்தவுடனே, நிரதிசய புருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கக்கூடுமோ, கைம்முதலை யன்றோ ப்ரார்த்திக்க வடுப்பதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வதிகாரிக்கித்யாதி). ஆனால் விஷயீகரித்தவுடனே ஸ்ரீகுஹப் பெருமாளைக் கொண்டு கைங்கர்யத்தைக் கொண்டாரோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இங்கொழி யித்யாதி).

விஷயீகரிக்கைக்கு ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளை வ்யாஜீகரித்துத் தம்முடைய கிசர்ஷம் முன்னிட்டாரே யாகிலும், விஷயீகாரம் பெற்றபின் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கும்போது திருவடியை வ்யாஜீகரித்து கிகர்ஷத்தை முன்னிடவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விஷயீகாரத்துக் கித்யாதி). இத்தால் - புருஷார்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தைப் பார்த்தால் ஸ்வநிகர்ஷமும் முன்னிட வேண்டியிருக்கு மென்றதாய்த்து. "ஏழை, ஏதலன்,

(க) ரா-பால-க-௭அ. (உ) ரா-யு-க-கக.

கிழ்மகன்" என்றவிடத்தில் உத்தரோத்தரம் நிகர்ஷாதிக்யம் சொல்லுமா போலே, இங்கே க்ரமேண சொல்லுமளவில் உத்தரோத்தர நிகர்ஷம் சொல்லக்கூடாமையாலே வ்யுத்க்ரமேண வ்யாக்யானம் செய்தருளுகிறார் (விஜாதீய ரித்யாதி). (அதுதன்னிலே) - அந்த நிக்ருஷ்ட ஜாதிதன்னிலே. "மற்கடம்" என்றபோதே "விலங்கு" என்றது ஸித்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திர்யக்கித்யாதி). திர்யக்குக்களிலும் தண்ணிதானமையை உபபாதிக்கிறார் (தானே யித்யாதி). இத்தால் - பஶ்வாதிகளுக்குப் புல்லிட்டால் முகம்பார்த்துத்தின்னும்; குரங்குகளுக்குச் சோறுகாட்டினால் பறித்துக்கொண்டோடும்; அங்ஙனே, நிர்ஹேதுக க்ருபையால் ஈஶ்வரன் கொடுத்ததையும் தன்னாலே வந்ததாக எண்ணியிருக்கை மிகவும் தண்ணிதென்ற தாய்த்து. "உத்க்ருஷ்ட ஜன்மம்த்யாஜ்யம்" என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தாந்தரம் (ஆகையிறே யித்யாதி). ஆனால் "வாதமாமகன்" என்றதொன்றைச் சொல்ல வமைந்திருக்க, இதிலும் குறைந்தவற்றை அருளிச்செய்வானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவையித்யாதி). தோஷங்களில் ப்ரதானங்களை முந்துறச் சொன்னத்தால் கைவிடுகைக்கு எல்லாம் துல்யங்களென்கைக்காக வென்று கருத்து.

அவ்யாப்தியாவது - லக்ஷ்யைக தேசத்தில் லக்ஷணமில்லாம லிருக்கை; அதிவ்யாப்தியாவது-அலக்ஷ்யத்தில் லக்ஷணம் வர்த்திக்கை; புநருக்தி என்றது - புநः அவ்யாப்தி வாரணார்த்தமாக வாதல், அதிவ்யாப்தி வாரணார்த்தமாக வாதல் பதாந்தரங்க ளுண்டாகை. திருவடி விஷயத்தில் பெருமாள்செய்த ஆதரத்தில் இவ்வாழ்வாருக்கு ஆற்றாமையாதல் ஆதரமாதல் சொல்லுவிக்கையாலே புநருக்தியாகிலும் தோஷாயவன்றென்கிறார் (ஆற்றாமை யித்யாதி). இங்ஙனன்றிக்கே, பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கு முள்ள ஸங்கசாமங்களை "காதலாதரம்" என்கையாலே புநருக்தியில்லை என்கிறார் (இஞ்சேத்யாதி). கீழே முன்னேசொன்ன யோஜனையை ஸத்ருஷ்டாந்த முபபாதிக்கிறார் (செந்தாமரை யித்யாதி). இரண்டாம்பக்ஷத்தை உபபாதிக்கிறார் (காதலினுடைய வித்யாதி). கர்மநிபந்தநமான காதலாதரம் அவதார விசேஷமான இவர்களுக்குக் கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸங்காதித்யாதி). தாத்பர்யாந்தரம் (இரண்டித்யாதி). கடல்போலே ஒருவர் பாவ (ஜ்ஞ) மொருவர்க்குத் தெரியாதபடி கம்பீரரானவர் இப்படி படுகிறாரென்று கருத்து.

பெருமாள் நினைவு இதானால் திருவடி நினைவு ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (என் கையிலே யித்யாதி).

பிராட்டிமாரினு மபிமதமானதுக்கு நியாமக மருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்யாதி); ஆஶ்ரிதோப யோகியாகையாலே அபிமதமென்று கருத்து. (அவன்) திருவடி. "எனக்கும்" என்கிற சகார லப்யார்த்த மருளிச்செய்

இரூர் (இப்பெரிய விச்பாதி). "ஆகவேண்டும்" என்றது - ஆகவேணும் என்று சப்தார்த்தம் கொண்டுகொள்வது. "வேண்டுமென்றடியினை யடைந்தேன்" என்று ஸாதநமாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (அத்தலையித்யாதி) தாத்பர்யார்த்த மருளிச்செய்கிறுர் (உன்னுடைமை யித்யாதி). கார்யம் செய்துவந்தவனுக்கு முகங்கொடுத்தா யென்னு தென்றிக்கே காலைப்பற்றிக் கிடக்கிறேனென்ற வ்யாவ்ருத்தி என்று கருத்து.... ... ... (௨)

மூ.—கடிகொள் பூம்பொழில் காமரு பொய்கை
　　வைகு தாமரை வாங்கியவேழம்
முடியும்வண்ணமோர் முழு வலி முதலை
　　பற்ற பற்றற நின்சரண் நினைப்பக்
கொடியவாய் விலங்கினுயிர் மலங்கக்
　　கொண்டசீற்ற மொன்றுண்டுளதறிந்துன்
அடியனேனும் வந்தடியிணை யடைந்தேன்
　　அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கடிகொள்	பரிமளத்தை யுடைத்தான	அது	அந்த யானையானது
பூ	புஷ்பங்கள் நிறைந்த	நின்சரண்	உன் திருவடிகளை
பொழில்	சோலையிலே சூழப்பட்டதாய்	நினைப்ப	த்யானிக்க (அப்பொழுது)
காமரு	ஸ்ப்ருஹணீயமான	கொடிய	க்ரூரமான
பொய்கை	மடுவிலே	வாய்	வாயையுடைய
வைகு	இராநின்ற	விலங்கின்	திர்யக்கான முதலையினுடைய
தாமரை	தாமரைப்பூவை	உயிர்	ப்ராணனானது
வாங்கிய	பறித்த	மலங்க	வ்யாகுலப்படும்படியாக
வேழம்	ஸ்ரீகஜேந்த்ரனை,	கொண்ட	ஏறிட்டுக்கொண்ட
முடியும்வண்ணம்	(தன்னுடைய சாபம்) முடியும் விதத்தை	ஒன்று	அத்விதீயமான (அப்ரிதார்த்தமான)
ஓர்	ஆலோசியாநின்றதாய்	சீற்றம்	கோபமானது
முழுவலி	பூர்ணபலத்தை யுடையதான	உண்டு	உண்டாயிற்று,
முதலை	முதலையானது	உளது	இப்படி அப்ரதிஹதவிரோதி நிரஸநார்த்தமாக) உள்ள கோபத்தை
பற்ற	நெருக்கிப்பிடிக்க,		
பற்று	அதுக்குமேலே		

அறிந்து	அறிந்து	வந்து அகிஞ்சநனாய்வந்து
உன்	உனக்கு	அடியிணையடைந்தேன் அணிபொ
அடியனேன்	தாஸபூதனான நான்	ழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு, விஷயீகாரத்தையும் விஷயீகார பலமான கைங்கர்யத்தையும் சொல்லிற்று-கீழ்; கைங்கர்யத்துக்கு இடைச்சுவரான விரோதியைப் போக்கி ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானைக் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பித்தாப்போலே, என்னுடைய விரோதியைப் போக்கி, என்னைக் கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பிக்க வேணுமென்கிறார். விஷயீகாரத்துக்கும் கைங்கர்யத்துக்கும் நிகர்ஷம் முன்னிட வேண்டுகையாலே சொன்னார் - கீழ்; விரோதி நிரஸநத்துக்கு நிகர்ஷம் முன்னிட வேண்டுவதில்லை யிறே; விஷயீகாரமாகிறது- உபாயத்தளவும் செல்ல பலி (ஃபலி)க்குமதிறே; அவன் உபாயமானால் பின்னை கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்பிக்கு மித்தனை; அதுக்கு விரோதி யறுகையிறே பின்னையுள்ளது; அந்த விரோதிதான் உபயாகாரமா யிருக்கக்கடவது; அவை யாகிறன- இந்த்ரியவஸ்யதையும், யமவஸ்யதையு மிறே. மேலிற் பாட்டில் - யமவஸ்யதை; இங்கு இந்த்ரியவஸ்யதை சொல்லுகிறது. எங்ஙனே யென்னில்; ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுக்கு விரோதியானமுதலையை நிரஸித்தாப்போலே, எனக்கு விரோதியான இந்த்ரியங்களை நிரஸித்தருளவேணு மென்கிறார். இவ்வதிகாரிக்கு இந்த்ரிய வஸ்யதையாவது - விஷயாந்தர ப்ராவண்யம் முதலாய் கைங்கர்ய ஸ்பர்சியான அஹங்கார மமகாரம் முடிவாயிறே யிருப்பது.

(கடிகொளித்யாதி) "பொய்கைவைகு தாமரை" என்ன வமையுமிறே இவ னதிகரித்த கார்யத்துக்கு, பொழிலையும் பொய்கையையும் வர்ணிக்கைக்குக் கருத்தென்னென்னில்; அநாவ்ருஷ்டியாலே ஜகத்தெல்லாம் நோவுபட்டு ஓரிடத்திலு மொரு புஷ்பமின்றிக்கே தட்டித்திரியாநிற்க, இவனுக்கு முற்படக் கண்ணிலே படுமதிறே சோலை; அந்தச் சோலைதான் தளிரும் முறியும் செருந்துமாய் நிற்கையாலே, கீழேயொரு பொய்கையு முண்டென்று தோற்றிற்று. (கடிகொள் பூம்பொழில்) பரிமள ப்ரசுரமாய் பூவை யுடைத்தான பொழில். 'அச்சோலையை நோக்கிப்போக" என்று புக்கவாறே, பரிமளம் வந்து ;ராணவிஷயமாய், அங்கே புஷ்பமுண்டென்று தோற்றிற்று.

(காமருபொய்கை) ஆகர்ஷகமான பொய்கை - ஆகர்ஷகமா யிருக்கையாவது- அகாதமாய், "துஷ்ட ஸத்வங்களு முண்டாயிருக்குமோ"

என்று விவேகியாதே மேல்விழும்படியாயிருக்கை. (வைகு தாமரை) அநாவ்ருஷ்டியாலே தாமரைப்பூக்கள் எங்குமொக்கக் குடிவாங்கி பர்வ தாக்ரத்திலே ஒரு பொய்கையிலே வந்து தங்குமாய்த்து. (வாங்கிய வேழம்) தன் மிடுக்காலும் அபிநிவேசத்தாலு மாக, வைத்தது வாங்கி னாப்போலே வாங்கிற்று.

(முடியும்வண்ண மித்யாதி) இவ்வாதரத்தோடே புக்குத் தாம ரைப்பூவைப் பறித்தவளவிலே, "ஓரானைக்கால் காணவல்லோமே" என்று பார்த்துக்கொடு கிடக்கிறமுதலை ஆனைக்காலைப் பற்றிற்று. (வே ழம் முடியும்வண்ணம்) ஆனையை முடிக்கவேணும் என்றன்றே அது பற்றிற்று; தன்னுடைய சாபவிமோசநத்துக்காக விறே. இவர் பொ றுக்கமாட்டாமையாலே சொல்லுகிற பாசுரமிறே இது.

(ஓர்முதலை) அத்விதீயமான முதலை. இதுக்கு முன்பு ஸ்வோஜ்ஜீ வநத்துக்காக அநுகூலனை வந்து பற்றிற் றொரு முதலையல்லவிறே. (முழுவலி) தன்னில மல்லாமையாலே ஆனைக்கு மிடுக்குக்குறைந்தது; தன்னிலமாகையாலே முதலைக்கு மிடுக்கு மிக்கிருக்கை. (பற்ற) (க) "చరణౌ గాఢం నిపీడ్య - சரணௌ காடம் நிபீட்ய" என்னுமாபோலே - தன்னுடைய அபிமதம் தலைக்கட்டுகைக்காக அதின் காலை உறைக்கப் பற்றுகை. கரணாந்தரமில்லையாகையாலே உள்ளத்தைக் கொண்டு பற்று மித்தனையிறே யுள்ளது.

(மற்றது) பின்னை அந்த ஆனையானது. (உ) "గజాకర్షతే తీరే గ్రాహా కర్షతే జలే - கஜஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே" என்கிறபடி யே. அநேககாலம் ‡(முதலை) நீர்க்கிழுக்க, ‡(ஆனை)கரைக்கிழுக்க, நோவு பட்டு மிடுக்கற்றது. அஹங்காரமிறே பல (ஙல) ஹாநிக்கடி; அத்தைப் பொகட்டு ஈஶ்வரனைப்பற்றின வாறே பல(ஙல)வானுமிறே. (நின்சரண் நினைப்ப) இப்படி நோவுபடாநிற்க இவன் நினையாதொழிந்தது - "ஒரு நீர்ப்புழுவுக்காக ஸர்வேஶ்வரனை அழைக்கவோ, நாமே வெல்லுகிறோ ம்"என்றிருந்தான்; இவனிப்படி நெடுநாள் நோவுபடுகிறபடி அறியாதி ருக்கிறானன்றே; "இவனுடைய அஹங்கார ஸ்பர்சமற்றால் முகங்காட் டுகிறோம்" என்றிருந்தா னத்தனையிறே. (சரண்நினைப்ப) இவன் மிடுக் கற்று, (௩) "మనసా చిన్తయద్ధరిమ్ - மநஸா சிந்தயத்தரிம்" என்கிறபடியே திருவடிகளை நினைக்க. தான், "நெடுநாள் நோவுபடாநிற்க முகங்காட்

(க) ரா-அயோ-௬௪-௨. (உ) விஷ்ணுதர்மம்-௬௮. (௩) விஷ்ணுதர்-௬௮.
‡ ருண்டலிதத்வயம் க்வாசித்கம்.

டா தொழிவதே!"என்று கிலாய்க்க ப்ராப்தமிறே; அது செய்ததில்லை. [పరమాపదమాపన్నః - பரமாபதமாபந்ந:] ஆபத்துக்கு உத்கர்ஷமாவது- ஸர்வேச்வரன் வந்து உதவும்படியாயிருக்கை;- அடிக்கழஞ்சு பெற்றிருக்கை. [నారాయణ పరాయణః - நாராயண பராயண:] ப்ரஹ்மாதிகளைப்போலே ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகச் சரணம் புகுகை யன்றிக்கே இவன் றன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றுகை. நெடுநாள் வ்யாபரித்த சரீரமானது மிடுக்கற்றது. (க) "நாராயணா! ஓ! மணிவண்ணா!" என்கிற வாகிந்த்ரிய வ்யாபாரமும் ஓவி, (உ) "వాఙ్మనసి సంపద్యతే- வாங் மநஸி ஸம்பத்யதே" என்கிறபடியே - நெஞ்சாலே நினைக்கும்படியாய்த்து.

(கொடியவாய்விலங்கு) முதலை, ஆனையின் காலையன்றோ பற்றிற்று; புண்படுகிறது தம் திருவுள்ளமிறே. ஒரு வைஷ்ணவனுக்கு வந்த ஆபத்துத் தனக்கு வந்ததாக நினையாதவன்று, வைஷ்ணவத்வ மில்லை என்றிருக்க வடுக்கும்; புத்ராதிகளுக்கு வந்த விரோதம் தனக்கு வந்ததாக நினையாதபோது தேஹாபிமாநத்துக்குக் கொத்தையாமாபோலே. (உயிர்மலங்க) தேஹமாதல், இந்த்ரியமாதலன்றிக்கே, ப்ராணஸ்தாந மகப்பட மலங்க. (கொண்டசீற்றம்) (௩) "సచిత్యం ప్రశాన్తాత్మా - ஸசித்யம் ப்ரசாந்தாத்மா" என்கையாலே ஆச்ரயத்தி லின்றிக்கே, (௪) "క్రోధమాహారయత్ - க்ரோதமாஹாரயத்" என்கிறபடியே- கார்யகாலத்திலே ஏறிட்டுக்கொண்ட சீற்றம்.

(௫) [తత ఇత్యాది, కోపస్య వశమేయివాన్ - தத இத்யாதி, கோபஸ்ய வசமேயிவாந்] சரீரம் புண்பட்டால் சரீரி பேசாதிரானே; வந்தேறியான தேஹஸம்பந்தத்தைப்பற்றி சேதநன் பின்னே போயாபோலே, இவன் கர்மமிட்ட வழக்காமாபோலே அவன் அநுக்ரஹமிட்ட வழக்காய் அதின்பின்னே போகாநிற்கும். (ஒன்றுண்டு) தரித்ரனானவன் தநிகனை அடையுமாபோலே, "சீற்றமுண்டு" என்றாய்த்து இவர் பற்றுகிறது. ஆச்ரயிப்பார்க்கு உறுப்பான குணங்களிறே ஸௌசீல்யாதிகள்; விரோதி நிரஸநத்துக்குப் பரிகாரமிறே சீற்றம். (உன்னடியனேனும் வந்தடியிணை யடைந்தேன்) ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயத்தைப் பரிக்ரஹிக்கு மித்தனையிறே.

(க) சிறிய திரு-௫௦. (உ) சாந்தோ-௬-அ-௬. (௩) ரா-அயோ-க-௧௦. (௪) ரா-ஆர-௨௪-௩௪. (௫) ரா-யு-௫௯-௧௩௬.

(அணிபொழி லித்யாதி) (க) "ஜ்வராயை நமஃ - த்வராயை நமஃ" என்கிறபடியே - மடுவின்கரை தேடிவர வேண்டாதே, நாளகப்பட்ட மடுவிலே யன்றோ வந்து சாய்ந்தருளுகிறது. அங்கு முதலையொன்று; இங்கு ஐந்து. (உ) "திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம் - திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம்" என்கிறபடியே - காலம் அளவுபட்டிருக்கும் அங்கு; இங்கு, காலம் அநாதி. அங்கு, பொய்கை அளவுபட்டிருக்கும்; இங்கு, * ஸம்ஸாரார்ணவம். ... ... (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (கடியித்யாதி) விரோதி நிரஸநத்துக்கு நிகர்ஷம் முன்னிடவேண்டா தொழிவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விஷயீகார மித்யாதி); விரோதி நிரஸநம் உபாயபூதன் கார்யமாகையாலே வேண்டாவென்றபடி. இப்பாட்டில் இந்த்ரியவஶ்யதையை நிவர்த்திப்பிக்க வேணுமென்கைக்கு நியாமக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வதிகாரிக்கித்யாதி); அர்ச்சாவதாரத்தில் பூவிடவேணுமென்கிற ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு விரோதி முதலையாகையாலே, இவ்விபூதியில் கைங்கர்யத்தைப் பண்ணு மதிகாரிக்கு ப்ரஸக்தமான விரோதி இதுவே யிறே என்று கருத்து.

பறித்த என்னாதே, "வாங்கிய" என்றதுக்கு வாஸனை (தன்னித்யாதி.)

வேழத்தை - தன்சாபம் முடியும்வண்ணம் ஓராங்னறுள்ள முதலையென்றுக்கி யருளிச்செய்கிறார் (இவ்வாதரத்தோடே யித்யாதி). அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஆனையித்யாதி).

அத்விதியத்வந்தன்னை விவரியாநின்று கொண்டு, ஈடுபாடாகத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கித்யாதி). இவ்வதிகாரியைப் பற்றி இவ்விந்த்ரியங்கள் (௩) * முடியானேயிற்கரணங்கள்போலே உஜ்ஜீவிக்குமென்று கருத்து. அபிமதம் பெறவேண்டினால் கையாலே பற்றவேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கரணாந்தர மித்யாதி).

"நினைப்ப" என்று இத்தை ஆஶ்சர்யமாகச் சொல்லுகிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தான் நெடுநாளித்யாதி). எடுத்த ஸ்லோக சேஷத்துக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (பரமாபத மித்யாதி). "மநஸா சிந்தயத்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நெடுநாளித்யாதி).

விலங்கை "கொடிய" என்று விசேஷித்ததால் பலி(ஃபு)த்தவர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (முதலை யித்யாதி). (தம் திருவுள்ளம்) ஆழ்வார் திருவுள்ள மென்றபடி.

(க) ர-ஸ்த-உ-நிஎ. (உ) விஷ்ணுதர்-கூஅ. (௩) தி-வாய்-௩-அ.

சீற்றம்வந்தேறி என்றதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் (தத இத்யாதி). "తతో రామో మహాతేజా రావణేన కృతవ్రణమ్। దృష్ట్వా ప్లవగశార్దూలం కోపస్య వశమే యివాన్-ததோ ராமோ மஹாதேஜா ராவணேந க்ருதவ்ரணம்।த்ருஷ்ட்வா ப்லவகசார்த்தூலம் கோபஸ்ய வசமேயிவாந்" என்கிறபடியே - திருவடிக்குப் பட்ட புண்ணால் பெருமாளுக்குப்பிறந்த கோபத்துக்கு உபபத்தி யருளிச்செய்கிறார் (சரீரமித்யாதி). திருவடியைச் சரீரமென்றெண்ணிக் கோபிக்கக் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வந்தேறியித்யாதி). தேஹாத்மாபிமானி யாகையால் இவன் தேஹத்தின் பின்னே போனால் அவன் போக வேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாதி).

இப்பாட்டுக்கு உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அங்கித்யாதி). (௩)

மூ.—நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சின வரவம்
வெருவிவந்து நின்சரணெனச் சரணாய்
நெஞ்சிற்கொண்டு நின்னஞ்சிறைப் பறவைக்
கடைக்கலம் கொடுத்தருள் செய்ததறிந்து
வெஞ்சொலாளர்கள் நமன்றமர் கடியர்
கொடியசெய்வன வுள வதற்கடியேன்
அஞ்சிவந்து நின்னடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்	க்ரூரமான	நஞ்சு	விஷத்தை
சொலாளர்கள்	சொற்களை யுடையரான	சோர்வது	உமிழாநின்றதாய்,
நமன் தமர்	யமதூதர்கள்	ஓர்	அத்விதீயமாய்
கடியர்	பயங்கரமான வேஷத்தை யுடையராய்க்கொண்டு	வெம்	அதிக்ரூரமான
கொடிய	(மரணகாலத்தில்) அதிக்ரூரமாக	சினம்	கோபத்தை யுடையதான
செய்வன	செய்கிற வ்யாபாரங்கள்	அரவம்	ஸுமுக னென்னும் பாம்பானது
உள	(பல) உண்டு;	வெருவி	(தன்னைக் கொல்ல வந்த பெரிய திருவடிக்கு) பயந்து
அடியேன்	தாஸபூதனான நான்	வந்து	உன்னிடத்தில் வந்து
அதற்கு	அந்த வ்யாபாரங்களுக்கு	நின் சரண் என	நீ எனக்கு ரக்ஷகனாக வேணுமென்று சொல்ல,
அஞ்சி	பயந்து,		

சரணாய்	(அதுக்கு) ரக்ஷகனாய்க் கொண்டு,	கொடுத்து	ஒப்பித்து
நெஞ்சில்கொண்டு	(அதின் சொல்லைத்) திருவுள்ளம்பற்றி,	அருள்செய்தது	க்ருபைபண்ணி ரக்ஷித்த விதத்தை
நின்	உனக்கு சேஷபூதனாய்	அறிந்து	உணர்ந்து,
அம்சிறை	அழகிய இறகுகளை யுடையனான [தில்	வந்து	என் அபராதத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு வந்து
பறவைக்கு	பெரிய திருவடியிடத்	நின்அடியிணை யடைந்தேன் அணி பொழில் திருவரங்கத் தம்மானே! (௪)	
அடைக்கலம்	(அப்பாம்பை) ரக்ஷ்ய வஸ்துவாக		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. விஷயீகாரம் சொல்லி, விஷயீகார கார்யமான கைங்கர்யம் சொல்லி, அதுக்கு இடைச்சுவரான தேஹஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரவேணும் என்கிறதாய் - இரண்டு பாட்டாலே; அதில் தேஹஸம்பந்தம் கிடக்கச்செய்தே அநுபவ விரோதியான பாபைகதேசபலமான இந்த்ரிய வஶ்யதையைப் பரிஹரித்துத் தரவேணுமென்றார் - கீழ்ப்பாட்டிலே; இதில், சரீரஸம்பந்தமற்றால் ஸர்வ பாபபலமாய் அநுபவ விரோதியாய்க்கொண்டு வரும் யமவஶ்யதையைத் தவிர்க்கவேணு மென்கிறார்.

(நஞ்சித்யாதி) ஸுமுகனுக்குப் பெரிய திருவடியால் வந்த பயத்தைத்தவிர்த்துக்கொடுத்தாப்போலே, எனக்கு யமவஶ்யதையால் வந்த பயத்தை யறுத்து, அவனையிட்டே (க) "பரிஹர - பரிஹர" என்னும்படி பண்ணித்தரவேணுமென்கிறார். சரணம் புகுவார், தந்தாமுடைய நிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிறே சரணம்புகுவது. அந்நிகர்ஷந்தான், ஆகிஞ்சந்ய ரூபமாயும் அபராத ரூபமாயுமிறே இருப்பது. அதாகிறது - நன்மையில்லை யென்கையும், தீமையுண்டென்கையும். அது தன்னை அநுஸந்தித்தாரிறே அடைவே (உ) "நதர்மநிஷ்டோஸ்மி" (௩) "நநிந்திதம் கர்ம" என்று. (௪) "ஜ்ஞாநக்ரியாச பஜநா - ஜ்ஞாநக்ரியாச பஜநா" இத்யாதிகளும். ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டது - கீழ்; இதில் - அபராதத்தை முன்னிடுகிறது.

"நஞ்சு, அரவம்" என்ன வமைந்திருக்க, (நஞ்சு சோர்வதோர் வெஞ்சினவரவம்) என்கிற தென்னென்றால்; (௫) "வாயவனை யல்லது

(க) வி-பு-௩-௭-௬௪. (உ) ஸ்தோ-௩-உஉ. (௩) ஸ்தோ-௩-உ௩.
(௪) (௫) க-திரு-க௬.

வாழ்த்தாது” என்றும், (க) “ஸாஜிஹ்வா” என்றும் - அவனைச்சொல்லி உஜ்ஜீவிக்கக்கடவ வாயைக்கொண்டு, பிறருடைய நாசத்துக்குப் பரிகரமான நஞ்சையுமிழ்ந்து கொண்டாய்த்து வருகிறது; இவ்வாக்கைக்கொண்டு கிடீர் “சரணம்” என்றதென்கைக்காக. இதில் பலித்த தென்னென்னில்; சரணாகதிக்கு அர்ஹரல்லாதாரில்லை என்கைக்காக. (வெஞ்சினம்) அத்விதீயமான சினம். ஹ்ருதயத்திலே கிடந்தபோது பாதக (பாதக)மாகாதிறே. சினமுண்டானலிறே உமிழுவது. “சீற்றமுண்டு” என்கிறதுக்கு எதிர்த்தட்டாகை. (அரவம்) கீழ்ச்சொன்னவை பூஷணமாம்படியான ஜந்மம். (உ) “ஸர்பஜாதிரியம் க்ரூரா - ஸர்பஜாதிரியம் க்ரூரா”.

(வெருவிவந்து) சத்ருப(ந்)ய பீ(பீ)தனாய்க் கிடீர்வந்தது. (நின்சரணென) நீ எனக்குப் புகலாகவேணும் என்ன. அதுதான் உக்திமாத்ரம். (சரணாய்) பெரியதிருவடிக்கு ப(ப)க்ஷ்யமாக ப்ராப்தமாயிருக்க, அத்தையும் தவிர்த்தான். “பண்ணின சரணாகதிதானேது” என்று நெகிழாதே, “மித்ரபாவமே யமையாதோ!” என்று ரக்ஷகனாய்.

(நெஞ்சிற்கொண்டு) “இத்தனை தண்ணியனா யிருக்கிறவனுக்கு நாமல்லது வேறு புகலிடமில்லை” என்று நெஞ்சிலே கொண்டு. அதிகார பூர்த்தியும் சரணாகதி பூர்த்தியுமன்றே பல (பல) ப்ரதமாவது; சரண்யனுடைய நினைவேயிறே. இங்ஙனல்லாதவன்று, ஸ்ரீ பரதாழ்வான் ப்ரபத்தியும் பலிக்க வேணுமே.

(நின்னித்யாதி) பெரிய திருவடிகையிலே காட்டிக்கொடுத்து அவனையிட்டு ரக்ஷிப்பித்தாய். ஈஶ்வர ஹ்ருதயத்துக் கொரு ப்ரியமிறே யிது. (ரு) “நக்ஷமாமி - நக்ஷமாமி” (ச) “நத்யஜேயம் - நத்யஜேயம்” என்கிற இவ்விரண்டும் சேரவிடவேணுமே இவனுக்கு. சரணாகதனைக் கைவிடவொண்ணாது; ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் அபராதம் பொறுக்கவொண்ணாது; தன்னை ப(ப)க்ஷிக்கவந்த திருவடியை எதிரிடுவதும் செய்யாதே, வேறோரிடத்தில் போவதும் செய்யாதே, தன்னைச் சரணம்புக்க ஸுமுகன் பண்ணிற்றேதேனு மபராதமுண்டோ?*நக்ஷமாமி யாவதென்னென்னில்; ஈஶ்வர ஹ்ருதயமென்றொன்றுண்டு என்றாராய்ந்து பார்த்தால், ஜகத்தைபடைய ஆஶ்ரிதார்த்த மென்றாய்த்தி

(க)   (உ)   (ரு) வராஹபுரா.
(ச) ரா-யு-க அ-ரு.

ருப்பது; அப்படியிருக்க, பெரியதிருவடிக்குத் தான் ஙியதாஹாரனு யிருக்கச்செய்தே "அது தலைக்கட்டாதே போருவதே!" என்று திரு வுள்ளம் சிவீலென்றிருக்குமிறே. வாலி, "நீரென்னைக் கொன்றதென்" என்ன; "ப்ராத்ருபார்யாபஹாரம் பண்ணினாய்" என்று அவனுக்குக் குற்றமாகச் சொன்னவர் தாமே, அக்குற்றம் மஹாராஜர் பக்க லுண்டா யிருக்க, "அது சொன்னாருண்டாகில் கண்டவிடமெங்கும் கழுமலை யாக்குவேன்" என்றாரிறே.

"நக்ஷ்யாமி" "நத்யஜேயம்" என்கிற இரண்டும் சேருகிறபடி யென்னென்றால்; நம்மைச் சரணம்புகுந்த இவன் நம்கீழே கிடக்கிறா னென்றிருக்கை யன்றிக்கே, பெரிய திருவடிகையிலே காட்டிக்கொடு த்து அவனை யிட்டிறே ரக்ஷித்தது. தானேயிட்டுக்கொண்டு ரக்ஷித்தா லும் அவன் தனுக்குத் தனுக்கென்கை போகாதிறே; "தானே ரக்ஷிக்கவல்லனாயிருக்க நம் கையிலே காட்டித்தருவதே!" என்று, இவ னைக் கைக்கொண்டபோதே அவன் பசியும் தீர்ந்தது. இனி இருவர்க் கும் அந்யோந்யம் ரக்ஷ்யரக்ஷக பாவ (ಭಾವ)மிறே யுள்ளது; பாத்ய (ಬಾಧ್ಯ)பாதக (ಬಾಧಕ) ஸம்பந்தம் போய்த்தே. முன்பு ஸஹஜ சாத்ரவ முண்டேயாகிலும், பகவதாஶ்ரயணம் பண்ணினால் ஒரு நீராய்விடு மித்தனையிறே.

(மின்னஞ்சிறைப் பறவை) தன்கையிலே காட்டிக்கொடுத்தால் ரக்ஷிக்க வேண்டுகிறது சேஷியினுடைய நினைவே நடக்கவேண்டுகை யாலே யிறே. சேஷபூத ரிருவர்க்கும் வந்த விரோதத்துக்கு சேஷி யுடைய முகமிறே வாடுவது. (௧) "ರಾಮಮೇವಾನುಪಶ್ಯನ್ತೋ ನಾಭ್ಯಹಿಂಸನ್ ಪರಸ್ಪರಮ್ - ராமமேவாநுபஶ்யந்தோ நாப்யஹிம்ஸந் பரஸ்பரம்" என் னக்கடவதிறே. (அடைக்கலம் கொடுத்தருள்செய்த தறிந்து) உணர் ந்து நோக்கும்படி பண்ணி. (அருள்) (௨) "அவன் செய்யும் சேமம்" என்கிறபடியே ஒருநாளும் பிரியாதபடியாய்த்துச் செய்துகொடுத்தது.

அவன் சத்ருபி(ஷி)தனாய்வந்து சரணம்புக, அவனை நோக்கினோம்; நீரார்க்கு பயப்பட்டு நம்மைச்சரணம் புகுகிறீரென்ன (வெஞ்சொலா ளர்கள்) அவர்கள்செய்யும் செயல்கள் பொறுக்கலாம்; அவர்கள் பாசு- ரம் கிடீர் பொறுக்கவரிது. (நமன்றமர்) நாலுமூன்று சாஸநம் மறுக் கும்படி அவனுக் கந்தரங்கரானவர்கள். (கடியர்) வேஷம் பொறுக்கப்

(௧) ரா-யு-௧௧௧-௧௦௨. (௨) தி-வாய்-௭-ரு-௧௦.

போகாது. (கொடிய செய்வனவுள) ஆஶ்ரயாநுரூபமாக வன்றிக்கே, பாபாநுரூபமாக நலியாநிற்பர்கள். (உள) பாபத்துக் கவதியுண்டாகி லிறே இவர்கள் செயலுக்கவதியுண்டாவது.

(அதற்கு) யமபடருடைய கொடுந்தொழில்களுக்கு. (அடியே னஞ்சிவந்து) சேஷபூதனை நைக்கும் யமாதிகளுக் கஞ்சுகைக்கு மென்ன சேர்த்தியுண்டு. (க) "஭யம் ஭யாநாம் - பயம் பயாநாம்" இத்யாதி. (நின்னடியிணை யடைந்தேன்) யமன்றனஞ்சி (உ) "ஶரீர-பரிஹார" என்னும்படியான உன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்தேன்.

(அணிபொழி லித்யாதி) அநுபவ விரோதிகளைப்போக்கி ஆஶ்ரிதரை அநுபவிப்பிக்கைக்காக வன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று.

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (நஞ்சித்யாதி) பகவத்விஷயீகார பல(ஸ்ரூ)மான கைங்கர்யந் தானிரண்டு-இவ்விபூதியில் கைங்கர்யம், அவ்விபூதியில் கைங்கர்யம்; அதில், இவ்விபூதியில் கைங்கர்யத்துக் கிடைச்சுவரான இந்த்ரிய வஶ்யதையைச் சொல்லுகிற மூன்றாம்பாட்டை ப்ரதாநமாக்கி பேடிகாஸங்கதி காட்டினார்-கீழ்ப்பாட்டால்; அவ்விபூதியில் கைங்கர்யத்துக் கிடைச்சுவரான தேஹஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரச்சொன்ன நாலாம்பாட்டை ப்ரதாநமாக்கி பேடிகாஸங்கதி விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (விஷயீகாரமித்யாதி). (தேஹஸம்பந்தத்தை) என்றது - தேஹஸம்பந்த மூலமான பாபத்தை யென்றபடி.

பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்த தாத்பர்யம் (ஸாமுகனுக்கித்யாதி). இப்போது, "நஞ்சு சோர்வதோர்" இத்யாதி விசேஷணம் ஸாமுகனுடைய விபூதி விரோதித்வம் தோற்றுகைக்காக வென்று கருத்து. அன்றிக்கே, "நஞ்சு சோர்வதோர்" இத்யாதி விசேஷணத்தாலே பலித்த ஸ்வநிகர்ஷாநுஸந்தாநம் செய்தருளுகிறாரென்று திருவுள்ளம் பற்றி, மூன்றுபாட்டிலும் விஷயீகாரமும் கைங்கர்யமும் விரோதி நிவ்ருத்தியும் ப்ரார்த்தித்திருக்கவும், இரங்காமைக்கடி, தம்முடைய அபராதமாக வேணுமென்றெண்ணி, மீளவு மருளை ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கத்யந்தரம் சொல்லுகிறார் (சரணமித்யாதி); இங்ஙன் ஸங்கத்யந்தர மென்னுமிடில், "விரோதி நிரஸநத்துக்கு நிகர்ஷம் முன்னிடவேண்டுவதில்லை" என்று கீழ்ப்பாட்டு லவதாரிகையிற் சொன்னது சேராதிறே. (இத்யாதிகளும்) என்றது - ஆழ்வாரருளிச்செய்த ஶ்லோகங்களு மென்றபடி; உண்டிறே என்று சேஷம். மீளவும் ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆகிஞ்சந்யத்தை யித்யாதி).

(க) வி-பு-க-௧௭-௩௯. (உ) வி-பு-௩-௭-௧௪.

"சோர்வது" என்றதினர்த்தம் (உமிழ்ந்துகொண்டு) என்றது. மூந்தின ஸங்கதிக்குச் சேர "நஞ்சு" இத்யாதிக்கு ப்ரஸ்நபூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (இதிலித்யாதி); தம்முடைய நிகர்ஷம் முன்னிடுகைக்கென்று கருத்து. "வெஞ்சினம்" என்று இத்தைச் சொல்லுவானென், "நஞ்சுசோர்வது" என்றபோதே ஸித்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஹ்ருதயத்திலே யித்யாதி). "வெம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (சீற்ற மித்யாதி); ரக்ஷணோபயோகியன்றிக்கே க்ரூரமென்று கருத்து.

"சரணென நெஞ்சிற்கொண்டு" இத்யாதி அமைந்திருக்க, "சரணாய்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பெரிய வித்யாதி).

வெருவி வந்ததும் சரணென்றதுமானவற்றை நெஞ்சிற்கொண்டென்ன வொண்ணாதோ, "நஞ்சு" இத்யாதியால் பலித்த நிகர்ஷத்தை "நெஞ்சிற்கொண்டு" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதிகாரி இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே).

பெரிய திருவடி கையில் காட்டிக்கொடுப்பானென்னென்ன (ஸர்வேத்யாதி). அவனைக்கொண்டு ரக்ஷிப்பிக்கை ப்ரியமாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நக்ஷமாமி யித்யாதி). அநாஶ்ரிதனை ஸாமுதன் செய்ததை அபராதமாகக்கொண்டு பெரிய திருவடியுடைய கார்யத்தை அநபராதமாக நினைத்தும் ரக்ஷிக்கையாலே ஆஶ்ரிதர் குற்றம்பாரானென்கை பலிக்கையால், அதுக்கொரு ஸம்வாத மருளிச்செய்கிறார் (வாலி இத்யாதி). (கழுமலே) என்றது - வெட்டிப்பொகட்ட விடத்தில் தின்னவந்து மலைமலையாகக் கழுக்களிருக்கும்படி யென்கை.

தான் ரக்ஷியாமையாலே *நக்ஷமாமிக்கும் சேரும்; அவனைக் கொண்டாகிலும் ரக்ஷிக்கையாலே *நத்யஜேயத்துக்கும் சேருமென்றபடி. அவன் நினைவைப்பின் சென்று ரக்ஷியாவிட்டால் விரோத மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானேறிட்டித்யாதி). திருவடி ரக்ஷித்ததுக்கடி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானே யித்யாதி). ... ... (௪)

மூ.—மாக மா நிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சும்
மலரடிக்கண்ட மாமறையாளன்
தோகை மாமயிலன்னவரின்பம்
துற்றிலாமையிலத்த விங்கொழிந்து
போகம் நீயெய்திப் பின்னும் நம்மிடைக்கே
போதுவாயென்ற பொன்னருளெனக்கும்
ஆகவேண்டுமென் றடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத் தம்மானே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மா	பரந்த	மயிலன்னவர்	மயிலோடொத்த மயிர்முடியை யுடைய ஸ்த்ரீகள் கலவியிலுண்டான
கம்	பரமாகாசத்திலுள்ள நித்யஸூரிகளும்	இன்பம்	ஸுகத்தை
மா	விசாலமான	துற்று இலாமையில்	அநுபவியாமையால்,
நிலம்	பூமியோடுகூடின அண்டாந்தர்வர்த்திகளும்	இங்கு ஒழிந்து	(சிலகாலம்) இங்கேயிருந்து
முழுதும்	எல்லாரும்	போகம்	ஸ்த்ரீஸம்போக ஸுகத்தை
வந்து	திரண்டுவந்து	எய்தி	அநுபவித்து,
இறைஞ்சும்	ஆச்ரயியாநின்ற	பின்னும்	அதுக்குமேலே
மலர்	புஷ்பம்போன்ற	நம்மிடைக்கே	நம்மருகே
அடி	(உன்) திருவடிகளை	போதுவாய்	வரக்கடவாய்
கண்ட	ஸாக்ஷாத்கரித்த	என்ற	என்றருளிச்செய்த
மா	மஹத்வமுடைய	பொன்	ச்லாக்யமான(ஆச்ரித ஹ்ருதயாநுஸாரியான)
மறையாளன்	கோவிந்தஸ்வாமி யென்னும் ப்ராஹ்மணனைக் குறித்து,	அருள்	க்ருபையானது
அத்த	அப்பா! (தபஸ்ஸு பண்ணும்காலத்தில்)	எனக்கும்	என்விஷயத்திலும்
நீ	நீ,	ஆகவேண்டுமென்று	உண்டாகவேணுமென்று
தோகை	தோகையை யுடைய	அடியிணை யடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே!(ரு)	
மா	சிறந்த		

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (மாகமித்யாதி) விஷயீகாரத்தைச் சொல்லி, கைங்கர்யத்தைச் சொல்லி, கைங்கர்யத்தினுடைய உபயாகாரமான விரோதிகளைப் போக்கித் தந்தருளவேணும் என்றது-கீழ்; இதில், கோவிந்தஸ்வாமியுடைய கருத்தறிந்து கார்யம் செய்தாப்போலே என்னுடைய கருத்தறிந்து கார்யம் செய்யவேணுமென்கிறார். கீழ்நின்ற நிலைக்கு இவர்க்குக் கருத்தாவது - இந்த்ரிய வச்யதைக்கும் யமவச்யதைக்கு மடியான தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தரவேணுமென்கை. (க) "மரணமானால்" என்கிறபடியே தன்னடையே சரீரவிச்லேஷம் ஸித்திக்குமாகில் அபேக்ஷிக்கிறதென்னென்னில்; க்ரமப்ராப்தி பற்றாத த்வராதிசயத்தாலே.

(மாக மித்யாதி) கோவிந்தஸ்வாமி யென்பானொரு ப்ராஹ்மணன், இதிஹாஸபுராண ச்ரவணத்தாலே, க்ருஷ்ணனுடைய பால்ய

(க) தி-வாய்-௯-௧௦-௫.

சேஷ்டிதங்களையும் ராஸக்ரீடாதிகளையும் ஸாக்ஷாத்கர்த்துகாமனாய், "முன்பு (௧) 'காணவாராய்' என்றெண்ணியிருப்பார்க்கு (௨) 'பரித்ராணாய ஸாதூநாம்' - பரித்ராணாய ஸாதூநாம்' என்கிறபடியே காட்டிக்கொடுத்துப் போருமவனன்றோ, நமக்கு மவ்வாசையுண்டானால் ஸித்தியாமையில்லை, ததர்த்த(ஸ்ரீ)மாக அர்த்திப்போம்" என்று சரீரத்தை ஒறுத்து தபஸ்ஸுபண்ண; இவன் நினைவின்படியே க்ருஷ்ணாவதாரத்திற் படிகளை யடைய ஸ்ருஷ்டித்துக்காட்டி அநுபவிப்பித்து, "உனக்கு வேண்டுவதென்?" என்று கேட்டருள; "கூடப்போந்து இப்படி தேவரை அநுபவிக்கு மித்தனை" என்ன; நீ தபஸ்ஸுபண்ணுகிறபோது விஷய விதுரனாய் அந்நபாநாதிகளையும் கழித்து உடம்பையும் நாரும் நரம்புமாக்கிக் கொடுபோந்தாய், இங்கே இருந்து நெகிழ்ந்த போகங்களையும் கழித்துவா" என்று அவன்கருத்தறிந் தருளிச்செய்தாப்போலே, என்கருத்தறிந்து கார்யம் செய்யவேணுமென்கிறார்.

இவ்வர்த்தம் சாப்தமன்றிக்கே யிருக்க இவருக்கிது கருத்தாகச் சொல்லுகிறது-ப்ரகரண பலத்தாலும், அர்த்தக்ரமத்தாலும். (௩) "நாகமானபாசம்" என்றும், (௪) "போந்தேன்" என்றும் சொல்லுகிற இவர்க்கு இது கருத்தாக வேணுமிறே.

(மாகமித்யாதி) உபய விபூதியிலுள்ளாரும் வந்தாஸ்ரயிக்கும்படியான திருவடிகளைக் கண்ட. இவ்வாஸ்ரயணம், தர்மிப்ரயுக்தமல்ல, க்ருஷ்ணாவதார ப்ரயுக்தம். பரமபதநிலயரான ஸூரிகளாஸ்ரயிக்கும்படி யென்னென்னில்; (௫) [Sanskrit] - ஆச்சாத்யாநுயயௌ சேஷ: பணைராநக துந்துபிம்" என்றும், (௬) "வினதை சிறுவன் சிறகென்னும் மேலாப்பின் கீழ்வருவானை" என்றும் சொல்லாநின்றதிறே. திவ்யாயுதங்களும்கூட கர்ப்ப(வா)வாஸம் பண்ணியிறே பிறந்தது. (மாநிலம்) இடையரோடு, அவர்கள்தான் வஸிஷ்டாதிக ளென்னும்படியான பசுக்களோடு, கன்றுகளோடு, பீஷ்மாதிகளோடு வாசியற ஆஸ்ரயித்ததிறே.

(முழுதும்) உபரிதந லோகங்களிலுள்ளாரும். மத்யராத்ரத்திலே பாலமுதுசெய்து சாய்ந்தருளப் புகுகிறவளவிலே, இந்த்ரன் திரு

(௧) தி-வாய்-௮-௫-௨. (௨) கீதை-௪-௮. (௩) ௧-௩-௮.
(௪) ௯-௯-௪. (௫) வி-பு-௫-௩-௧௭. (௬) நா-தி-௧௪-௩.

வாசலிலே வந்துநின்று, புறப்பட்ட தாவிகளுக்கு "நான் வந்தேன் என்று விண்ணப்பம் செய்யவேணும்" என்று உள்ளேபுகுந்த இந்த்ரன், "நரகன் என்னுடைய சதுர்த்தந்தியையும் தரவேணுமென்று நெருக்காநின்றான்" என்ன, "கையைத்தா" என்று எழுந்திருந்து ஸத்யபாமைப் பிராட்டியோடுங் கூடப் பெரியதிருவடி தோளிலே ஏறி எழுந்தருளி நரகவதம் பண்ணினானென்று நின்றதிறே. (க) "ஸாக்ஷாத் கமலாபதிநா - பாதேந கமலாபேந" இத்யாதிகளாலே ப்ரஹ்ம ருத்ராதிசரம் சொல்லாநின்றதிறே. (உ) "ப்ரஹ்மாணமீசம் கமலாஸநஸ்தம் - ப்ரஹ்மாணமீசம் கமலாஸநஸ்தம்" என்று திருமேனியிலே காட்டுவதும் செய்தானிறே.

(மலரடி) நிரதிசய போக்யமான திருவடிகள். பசுக்களின்பின்னே போவது, தேர்த்தட்டிலே நிற்பது, தூது நடப்பதாகிற வளவிலே கிடீர்! ஸர்வ ஸமாஶ்ரயணீயனாய்த்து. (கண்ட) எல்லாருமொக்க இருந்தவிடத்தே சென்று ஆஶ்ரயிக்க வேண்டும்படியான திருவடிகளை யாய்த்துத் தானேவர இவன் கண்டது. (மாமறையாளன்) சாஸ்த்ரத்தாலே யாதல் உபதேசத்தாலே யாதலன்றிக்கே, கண்ணாலே காணப்பெற்ற வைதிகாக்ரேஸரன்.

(தோகையித்யாதி) கண்டவளவிலே "கூடப் போருமித்தனை" என்ன; "அது பின்னைசெய்கிறாய்" என்ன; "அதுக்கடியென்" என்ன; "இழந்த போகங்களை புஜிக்க வேணுங்காண்" என்ன; "அதுதான் வேண்டுகிறதென்" என்ன; "நீ தபஸ்ஸு பண்ணுகிறபோது இதரவிஷயங்களிலே ஸங்கம் கிடக்கச்செய்தே அவற்றைச் செறுத்து புஜியாதே போந்தாய்காண்" என்றான். மோக்ஷ ப்ரதனான ஸர்வேஶ்வரன்தன்னை யொழியச்செல்லாமையை யுடையராய், கூடப்போவோமென்பாரளவில் "போதரே" என்னு மித்தனை போக்கி, விட்டுப் போவா னொருத்தனல்லன். அவன்பக்கலிலே அதி ப்ரவணனாயிருக்குமவன், அவனை யொழிய விஷய ப்ரவணமாக்கும் ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை இசையான். ஆனால் இவனை "இரு" என்கைக்கும், இவன் இருப்பை இசைகைக்கு மொரு கருத்துண்டாகவேணும், அதாவதென்னென்னில்; ஈஶ்வரன் நினைத்தால் விஷயப்ராவணரையும் இவ்வாஸனை யறுத்துக்கொடுபோக சக்தனென்னு மிடமும், எத்தனையே

(க) (உ) கீதை-௧௧-௧௫.

னும் பகவத்ப்ரவணனையும் தேஹ ஸம்பந்தத்தின் வழியே கொடு போய் விநாசத்தை பலி(ஃபலி)ப்பிக்கு மென்னுமிடமும் வெளியிட்டது. ஸாதுக்களுக்கடைய உபகாரபூமியாயிருக்கிற ஸ்ரீமாலாகாரர் வானிறே எதிரம்பு கோத்தான். இதுக்கு நேரே உதாஹரணம்-ஸ்ரீ மாலாகார ரளவிலே செய்ததிறே;- மாலாகாரர் க்ருஹத்திலே புக்கு, பூத்தொடுக்கிறவனை "அய்யே! நீ எங்களுக்குப் பூவிடவல்லேயே!" என்ன; அவனும் இவ்வடிவு கண்டபோதே "கம்ஸன் வெட்டிவைத் தானாகில் வெட்டிவைக்கிறான், இம்மாலைகளை இங்கே சாத்துவோம்" என்று சாத்த; ப்ரீதனாய், "இவனை (க) *கூட்டு நன்மாலைப்படியே ஒரு தேசவிசேஷத்தே கொடுபோய்ப் பூவிடுவித்துக்கொள்வோமோ? இங்கே வைப்போமோ?" என்று விமர்சித்து, "கம்ஸனை மதியாதே நம்மை ஆதரித்த இவனை ஐஹிகபோகங்களை புஜிப்பித்துப் பின்னை அவ்வருகே கொடுபோகிறோம்" என்று வைத்தானிறே.

(உ) [భుక్త్వాచ విపులాన్ భోగాన్- புக்த்வாச விபுலாந் போகாந்]கம்ஸனிட்ட சோற்றளவன்று காண் நான் தருவது. [త్వమన్తే - த்வமந்தே] இவன் கொடுக்கிற போகங்கள் தான் அளவுபட்டவையல்லாமையாலும், போக்தாவானவன் ஓரளவிலே மீளுமவனல்லாமையாலும், இதுக்கொரு முடிவில்லையிறே; (ங) "నజాతు కామః కామానా ముపభోగేన శామ్యతి । హవిషా కృష్ణవర్త్మేవ భూయ ఏవాఽభివర్ధతే- நஜாதுகாமஃ காமாநாமுபபோகேந சாம்யதி। ஹவிஷா க்ருஷ்ணவர்த்மேவ பூய ஏவாபிவர்த்ததே" (ச) యత్పృథివ్యాం వ్రీహియవం హిరణ్యం పశవస్స్త్రియః । ఏకస్యాఽపి నపర్యాప్త మితి మత్వా శమం వ్రజేత్-யத் ப்ருதிவ்யாம் வ்ரீஹி யவம் ஹிரண்யம் பசவஸ்ஸ்த்ரியஃ। ஏகஸ்யாபி நபர்யாப்த மிதிமத்வா ஶமம் வ்ரஜேத்" என்கிறபடியே - இவற்றினுடைய ஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்தால் பிரியலாம்படி யன்றிக்கே யாய்த்திருப்பது. இங்ஙனே இருக்கச்செய்தேயும், பகவத் ப்ரவணனாயிருக்கு மவனுக்கு நினைத்தபோது கால்வாங்கலா யிருக்கும். ஸௌபரி, மத்ஸ்யதர்ஶநத்திலே ஐம்பது வடிவுகொடு புஜித்து, தானே ஓரளவிலே அருவருத்து மீண்டானிறே. கர்மமும் ஜ்ஞாநமும் இரண்டுங்கூட நடக்கிறதிறே. கர்மவாஸநை, விஷயங்களிலே மூட்டும்; ஜ்ஞாநம் அருவருத்து மீளப்ப

(க) தி-வி-உக. (உ) வி-பு-ரு-கக-உரு. (ங) பாரதம்-ஆதிப-எரு-கஉ.
(ச) பாரதம்-ஆதி-எரு-கங.

ன்னும். ஔபாதிக கர்மத்தை ஸ்வாபாவிக ஜ்ஞாநம் மேலிடுமிறே. ["మత్ప్రసాదతః మమానుస్మరణంప్రాప్య - மத்ப்ரஸாததஃ மமாநு ஸ்மரணம் ப்ராப்ய"] உபாஸகனுக்கு நம்ப்ரஸாதத்தாலே அந்திம ஸ்ம்ருதி யுண்டாமாபோலே,நீயும் நம்முடைய அந்திமஸ்ம்ருதியைப் பெற்றேன்னுதல்; நீ நினைக்கமாட்டாத குறைதீர நாமே நினைக்கக்கட வோம். ஸ்வீகாராத்யவஸாய மிறே அத்தலேக்கு வேண்டுவது.

(தோகைமாமயிலன்னவ ரின்பம்)தோகையை யுடைத்தான ஸுந்தரமான மயில்போலே இருக்கிற ஸ்த்ரீகள். இத்தால் - தூரஸ்தரையும் ஆகர்ஷிக்கும்படியான மயிர்முடியையும் நடையையும் சொல்லுகிறது. இப்படி அநுபவித்தால் அது தன்னிலொன்றும் காணவொண்ணாதே ஸ்நாநோபகரணங்களைக் கொண்டு மீளும்படியிறே இருப்பது. (அன்னவரின்பம்) ஆராய்ந்தால் அநுபாவ்ய மொன்று மில்லை. "தோகை மாமயிலன்னவரின்பம்" என்று ஒன்றாக ஆக்ஷேபித்துச் சொல்லுகிறார். (க) "தாயே தந்தையென்றும் தாரமே கிளைமக்களென்றும் நோயே பட்டொழிந்தேன்" என்றவர் வார்த்தையிறே; முரிக்குக் கிழக்கென்னிலும் இவர்நாவீறுதான் இங்ஙனல்ல திராமையாலே யாதல். (நூற்றிலாமையில்) கலவிரஸத்தை யநுபவியாமையால்.

(அத்த) தான் நியமித்தபடியே அவன் செய்கைக்காக, அப்பனே! என்று அநுநயித்துச் சொல்லுகிறார். (இங்கொழிந்து) இந்நிலத்திலே சிலநாளிருந்து. (போகம் நீயெய்தி) இழந்த போகங்களை யடைய புஜித்து. (நீயெய்தி) நினைத்தபோது ‡கால்வாங்கவல்ல அளவுடைய நீயல்லையோ இதிலதிகரிக்கிறாய். நீ தபஸ்ஸு பண்ணுகிற நாளில் விட்டவிஷயங்கள் இப்போது உனக்கு ப்ரதிபந்தகங்களாகவற்றோ? (பின்னும் நம்மிடைக்கே போதுவாய்) நினைத்தபோது மீட்கபல்ல . தன் வைலக்ஷண்யம் தோற்றச் சொல்லுகிறார். நேரே வருந்த விஷயமான நம்பக்கலிலே வரக்கடவை. (என்ற பொன்னருள்) ஸ்ப்ருஹணீயமானவருள். (எனக்கு மாகவேண்டுமென்றடியிணையடைந்தேன்) அவன் கருத்தறிந்து கார்யம் செய்தாப்போலே, என் கருத்தறிந்து கார்யம் செய்யவேணும்.

(க) ௪-௩-௧. ‡ (பா) மீட்கவல்ல.

(அணிபொழிலித்யாதி) ஆஶ்ரிதாநுரூபமாக அபேக்ஷிதங்களா ராய்ந்து செய்கைக்காக வன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. ஐஶ்வர்யம் வேணுமென்பார்க்கு அத்தைக் கொடுக்கவும்; தேஹத்தைப் பூண்கட்டிக்கொடுப்பார்க்கு அத்தைச்செய்யவும், தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தரவேணுமென்பார்க்கு அத்தைச்செய்யவு மன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. ... ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மாகமித்யாதி) கோவிந்தஸ்வாமியை த்ருஷ்டபோகங்களிலே மூட்டிப் பின்பு மோக்ஷம் கொடுத்தாப்போலே தம்மை த்ருஷ்ட போகங்களிலே மூட்டச்சொல்லுகிறோரோ வென்ன; அன்றென்கிறார் (கீழ்நின்ற வித்யாதி).

ஸங்கதி யருளிச்செய்தாராய், கோவிந்தஸ்வாமி வ்ருத்தாந்தத்தை விவரியா நின்றுகொண்டு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கோவிந்தேத்யாதி); திருமலையிலே வர்த்திக்கிற கோவிந்தஸ்வாமி, மோக்ஷார்த்தமாகவு மன்றிக்கே, விஷயங்களிலே அருசிபிறந்து மன்றிக்கே, கேவலம் "க்ருஷ்ணனுடைய சேஷ்டிதங்களைக் காணவேணும்" என்று தபஸ்ஸு பண்ணுகையாலே, விஷயங்களிலே ருசி கிடந்ததாய், அத்தையறிந்து "அநுபவித்துவா" என்று வைத்தானென்று கருத்து.

· சாப்தமானவர்த்தம் த்ருஷ்டாந்த பல(ப)த்தாலே த்ருஷ்டபலா(ஃப)பேக்ஷையா யிருக்க, அதுக்கு ப்ரதிகோடியாக, தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத்தரவேணுமென்கை கருத்தாகக் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வர்த்தமித்யாதி). (ப்ரகரணபலம்) என்றது-விரோதி நிவ்ருத்தி சொல்லுகிறப்ரகரணபல மென்றபடி. (அர்த்தக்ரமம்) என்றது - பாபபல(ஃப)மான இந்த்ரிய வஶ்யதையும் யமவஶ்யதையும் நிவ்ருத்தமாக வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்த வநந்தரம் ப்ரார்த்திக்கத் தக்கது ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமான தேஹஸம்பந்த நிவ்ருத்தியே சொல்லத்தக்க தென்கிற அர்த்தக்ரமம் என்றபடி.

(தர்மிப்ரயுக்தமல்ல) என்றது-(க) *மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும் கண்ணனை திருவேங்கடமுடையானைப் பற்றியல்ல வென்றபடி. (ஆகதுந்துபிம்) வஸுதேவனை.

(சதுர்த்தந்தியையும்) என்ற சகாரம்-அதிதி (அதிதி)குண்டலங்களையும் வருணசத்ர(ஃச்)த்தையும் கொண்டுபோனு னென்னுமத்தை ஸமுச்சயிப்பிக்கிறது.

கண்ணனைக்கண்ட என்ன வமைந்திருக்க, அடிகளைச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பசுக்கனி னித்யாதி). "வந்து" என்ற

(க) தி-வாய்-க-அ-ஈ.

பதத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (எல்லாரு மித்யாதி). "மா" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (சாஸ்த்ரேத்யாதி).

உக்திப்ரத்யுக்தி ரூபேண தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கண்டவித்யாதி). மலரடியைக் கண்டவனை இருக்கச்சொல்லக்கூடுமோ, இவன்று ணிருப்பதேன் என்னும் சங்கையைக் கிளப்பிப் பரிஹரிக்கிறார் (மோக்ஷேத்யாதி, வெளியிட்டது இத்யந்தம்). அப்ரதிஹத ஸ்வதந்த்ரனானவன் நசையறுத்துக் கொண்டுபோக வல்லனாகிலும், தேஹ ஸம்பந்தத்தால் இவனுக்குப் பிறந்த நசையைப் பின்சென்று நாலுநாளிருந்து வரட்டும் என்று வைத்தானென்று கருத்து.

பகவத்ப்ரவணரை தேஹம் தன்வழியே இழுத்தவிட முண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸாதுக்களுக் கித்யாதி). தேஹஸம்பந்தம் பகவத் ப்ரவணரையும் தன்வழி இழுத்துக்கொண்டதுக்கு உதாஹரணங் காட்டி, விஷய ப்ரவணனையும் தன்னைக்காட்டி இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தை அறுத்துக்கொண்டு போக சக்தனென்னு மதுக்கு உதாஹரணங்காட்டுகிறார் (இதுக்கித்யாதி). ஸ்ரீமாலாகாரரை விஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்ததுக்கு உதாஹரணமானல், த்ருஷ்டபோகங்களைக் கொடுப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மாலாகார ரித்யாதி). இவ்விரண்டையும் அபேக்ஷியாமலிருந்தாலும் ஔதார்யத்தா லிரண்டையும் கொடுத்தானென்று கருத்து.

ஐஹிகபோகத்தை புஜிப்பித்தான் என்கிறதுக்கு ப்ரமாண மெடுத்து வ்யாக்யாநம் செய்தருளுகிறார் (புக்த்வேத்யாதி). "ஸ்ரீபுலாந் - விபுலாந்" என்று வைத்தும் "புக்த்வா" என்று காலநியமமும் பண்ணியிருக்க, "அந்தே" என்கிறதுக்குக் கருத்து - ஆசாந்தே (ஆசாந்தே) என்றுக்கி, அதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இவனித்யாதி). ஆசைக்கு முடிவில்லையோ, இப்படி சொல்லுவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நஜாதுகாம இத்யாதி). இப்படி ஆசைக்கு முடிவில்லாவிட்டால், இனி "அந்தே" என்கைக்கு முடிவுதா னெங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (யதித்யாதி). ப்ரமாண த்வயத்துக்கும் அடைவே கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இவற்றினுடைய வித்யாதி). (கால்வாங்கலாயிருக்கும்) என்றது - பகவத்வைலக்ஷண்யத்தாலும் இவற்றினுடைய அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷ துஷ்டதையாலும் கால்வாங்கலாமென்கை. கால்வாங்கின விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸௌபரியித்யாதி). ஜ்ஞாநாதிகனான ஸௌபரி, விஷயங்களிலே விழுகைக்கும் மீளுகைக்கும் ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கர்மேத்யாதி). இரண்டும் ஹேதுவாகை ஒத்திருக்க, ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆதிக்யமேதென்ன (ஔபாதிகேத்யாதி). "த்வமந்தே" என்றதின் சேஷத்தை யெடுத்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (மத்ப்ரஸாதத இத்யாதி).

(கடவோம்) என்றவநந்தரம், என்னுதல் என்று சேஷம். அந்திமஸ்ம்ருதி வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வீகாரேத்யாதி).

ஆகர்ஷகத்வ மொழிய வேறு பகையில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி). விரக்தரானவர் இப்படி வர்ணிப்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தோகையித்யாதி). (ஆக்ஷேபித்து) நிந்தித்து. அதுக்கு நியாமகமேதென்ன (தாயே யித்யாதி). அன்றிக்கே கவிலக்ஷணத்தாலும் வர்ணிக்கிறாரென்கிறார் (முரிக்கித்யாதி). (முரி)-கரை. (அதுக்குக் கிழக்கு) கிழக்குப்பட்ட ஜலம். (என்னிலும்) நிஷ்ப்ரயோஜநத்தைச் சொல்லிலும்.

விஷயங்கள் ப்ரதிபந்தகமாகாதோ என்று அவனுக்குக் கருத்தாக, "நம் "என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (நினைத்தவித்யாதி).(ரு)

மூ.—மன்னு நான்மறை மாமுனிபெற்ற
மைந்தனைமதியாத வெங்கூற்றன்
தன்னையஞ்சி நின்சரணெனச் சரணாய்
தகவில் காலனை யுக முனிந்தொழியாப்
பின்னையென்றும் நின்திருவடிப்பிரியா
வண்ணமெண்ணிய பேரருளெனக்கும்
அன்னதாகுமென் றடியிணையடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னு	நித்யமாய் [ன	வெம்	அதிக்ரூரனான
நால்	நாலுவகைப்பட்டதா	கூற்றன்தன்னை	யமனை(க்கண்டு)
மறை	வேதங்களை யோதுமவனாய்	அஞ்சி	பயந்து,
மா	ப்லாக்யமான(அநந்யப்ரயோஜநமான)	நின்சரண்என	நீயே (எனக்கு) அபயமென்றுசொல்ல
முனி	த்யாநயோகத்தை யுடையனானருஷியானவன்,	சரணாய்	(அவனுக்கு) ரக்ஷகனாய்க் கொண்டு,
பெற்ற	தான்பெற்ற	தகவுஇல்	தயையில்லாத
மைந்தனை	மார்க்கண்டேய னென்னும் பிள்ளையை	காலனை	யமனை
		உக	(அவன்) மங்கும்படி—
மதியாத	(பாகவத புத்ரனென்று) கணிசியாதவனாய் (வந்து கிட்டின)	முனிந்து	கோபித்து, [தே,
		ஒழியா	அவ்வளவிலே விடா
		பின்னை	அதுக்குமேலே
		என்றும்	எக்காலும்

நின் திருவடி	உன் திருவடிகளை	எனக்கும்	என்விஷயத்திலும்
பிரியாவண்ணம்	விஶ்லேஷியாமலிருக்கும்படி	அன்னதாகும்	அப்படி யுண்டாகவேணும்
எண்ணிய	ஸங்கல்பித்த	என்று	என்று நினைத்து
பேர் அருள்	(உன்னுடைய) பெரிய க்ருபையானது		அடியிணை யடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே! ௬

வ்யா.— ஆறும்பாட்டு. கோவிந்தஸ்வாமி கருத்தறிந்து அவனுடைய கார்யஞ்செய்தாப்போலே என்கருத்தறிந்து என்னுடைய அபிமதம் செய்யவேணுமென்கிறார்-கீழ்; மார்க்கண்டேயன் ம்ருத்யுபயபீத (भयभीत)னாய் சரணம்புக, அவனுக்கு ம்ருத்யுவைநிரஸித்து அந்த பய (भय)நிவ்ருத்தியைப்பண்ணிக்கொடுத்த வளவன்றிக்கே, ஒருகாலமும் உன்திருவடிகளைப் பிரியாதபடியானபேற்றை அவனுக்குப் பண்ணிக்கொடுத்தாப்போலே, என் ஸம்ஸாரபயத்தைப் பரிஹரித்து உன் திருவடிகளை நான் பிரியாதபடியானபேற்றைப் பண்ணித்தந்து, அது நானர்த்திக்க இரப்புக்குக்காரியம் செய்ததாய் காலன்கொண்டு மோதிரமிடுமாபோலே பண்ணப்பெறவொண்ணாது, என் ஸ்வரூபாநுரூபமான பேறுகிறது - நீ தரப் பெறுமது, அது வேணுமென்கிறார்.

(மன்னித்யாதி) "முனிபெற்ற" என்னவமையும், "மன்னு நான் மறைமாமுனி" என்றதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; இப்படிப்பட்ட ஆபிஜாத்யத்தை மதியாதே கிடீர்! வந்து கிட்டிற்றென்கை. நித்யமாய் நாலுவகைப்பட்ட வேதாத்யயநபரனாய்; அதில் சொல்லுகிறபடியே பகவதுபாஸநபரனாய்ப் போருகிறவன். அவைதிகமாக உக்த்யுபபத்திகளாலே உபாஸிப்பாருமுண்டிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, (௧) "वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यः-வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" என்கிற வஸ்து உபாஸ்யமென்றறிந்து, உபாஸநபரனாய்ப் போருகிறவன். மஹத்தையாவது - ப்ரயோஜநாந்தரவிதுர (विधुर)மாக (௨) "वासुदेवः सर्वम् - வாஸுதேவஸ்ஸர்வம்" என்கிறபடியே - "எல்லாமவனே" என்று உபாஸிக்கை.

நான்மறையிலே மன்னிப்போருகிறவன், உபாஸகனுக்கு அத்யயநம், (௩) "स्वाध्याय ज्ञान यज्ञाश्च - ஸ்வாத்யாய ஜ்ஞாந யஜ்ஞாஶ்ச" என்கிறபடியே உருவ அநுவர்த்திக்குமிறே. (௪) "स्वाध्याया

(௧) கீதை-௧௫-௧௫. (௨) கீதை-௭-௧௯. (௩) கீதை-௪-௨௮. (௪)

𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋𑌗𑌮𑌾𑌸𑍀𑌤 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌮𑌾𑌮𑌨𑍇𑌤𑍍 । 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌯𑍋𑌗𑌸𑌮𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑍇- ஸ்வாத்யாயாத் யோகமாஸீத யோகாத் ஸ்வாத்யாயமாமநேத் । ஸ்வாத்யாய யோகஸம்பத்த்யா பரமாத்மா ப்ரகாசதே” என்கிறபடியே - வேதவிஹிதமானபடியே யோகாரூடனாகக் கடவனாய், “யோகத்திலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறவஸ்து சாஸ்த்ராநுரூபமாக அந்யதாவாகத்தோற்றுகிறதோ, அன்றிக்கே யதாவாகவோ!” என்று அறிகைக்காகப் பின்னையும் அத்யயநபரனாகை. ஆசார்யன் சிஷ்யனைப்பார்த்து (௧) “ 𑌯𑌤𑍋 𑌵𑌾 𑌇𑌮𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 - யதோவா இமாநி பூதாநி” இத்யாதிகளை உபதேசித்து, “இதில் சொல்லுகிறபடியே உபாஸ்யவஸ்து ப்ரகாசிக்குந்தனையும்போய் தபஸ்ஸுபண்ணு” என்ன; அவனும் தபஸ்ஸுபண்ண; (௨) “𑌅𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 - அந்நம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத்” என்கிறபடியே - “அந்நமோ ப்ரஹ்மம்” என்ன; “அதுவும் போதாது, இன்னமும் தபஸ்ஸுபண்ணு” என்ன; *ஆநந்தமயனளவும் தபஸ்ஸுபண்ணிவர, “அதுகாண் ப்ரஹ்மம்” என்று விட்டானிறே. (முனிபெற்ற) ஜ்ஞாநவிபாகதசையிலே பிறந்தவன்.

(மதியாத) பகவத்ஸம்பந்த முடையராயிருக்குமவர்கள் பங்க்தியிலுமகப்பட (௩) “𑌪𑌰𑌿𑌹𑌰 - பரிஹர” என்னவேண்டியிருக்க, வைஷ்ணவஸம்பந்த முடையார்பக்கல் கிட்டவொண்ணாதிறே; அப்படியிருக்க, மதியாதே வந்துகிட்டினான். (௪) [𑌨𑌾𑌽𑌸𑍍𑌯𑌾𑌽𑌵𑌰𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇- நாஸ்யாऽவரபுருஷா: க்ஷீயந்தே] பாகவதனுக்கு வித்யையாலும் ஜந்மத்தாலுமாக ஸந்தாநத்வயமுண்டாய்ப் போரக்கடவதிறே; இரண்டு திறத்தார்க்கும் க்ஷயமில்லை யென்கிறது. அணுவாய் நித்யமான ஆத்மாவுக்கு க்ஷயமாகிறது - ஜ்ஞாநஸங்கோசம்; அதுவாராது. இதினுடைய உபப்ரும்ஹணமிறே (௫) “𑌕𑍁𑌲𑌂 𑌤𑌾𑌰𑌯𑌤𑍇-குலம் தாரயதே”. இத்தை அநுவர்த்திக்குமவர்களும் (௬) “எமரேழேழுபிறப்பும்” என்றாரின்றார்களிறே:

(வெங்கூற்றம்) இவனுடைய உத்கர்ஷம் பாராதே தங்களையே பார்த்து, க்ரௌர்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டாய்த்து வந்தது. (வெங்கூற்றந்தன்னை யஞ்சி நின்சரணென) ம்ருத்யு பய பீத (𑌭𑌯𑌭𑍀𑌤)னாய்க் கொண்டு “நீயே எனக்குப் புகலாகவேணும்” என்று. (நின்சரணென)

(௧) தை-ப்ரு-௧. (௨) தை-ப்ரு-௨. (௩) வி-பு-௩-௭-௧௪.
(௪) சாந்தோ-௪-௧௩-௨. (௫) (௬) தி-வாய்-௨-௭-௧.

(க) "மமாஸ்தி சக்ர ப்ரதிஹத வீர்யபலஸ்ய-மமாஸ்தி சக்ர ப்ரதிஹத வீர்யபலஸ்ய" என்று யமாதிகளாநுசும்படியான பரிகரத்தையுடைய நீ புகலாக வேணும். [ஸமே மநஸி யஸ்ய ஸோகஸ்யாத்ம-வஸதி மநஸி யஸ்ய ஸோவ்யயாத்மா] இவன் வைமுக்க்யம்பண்ணிப் போருமன்றும் விடமாட்டாதே நித்யாந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு போருமவன். [புருஷவரஸ்ய - புருஷவரஸ்ய] அவனே உபாயமென்றிருக்கை. [நதஸ்ய த்ருஷ்டிபாதே தவகதி: - நதஸ்ய த்ருஷ்டிபாதே தவகதி:] அப்படியிருக்குமவனுடைய கண்வட்டத்திலும் நீ ஸஞ்சரியாதேகொள். (உ) "வ்ரஜ பரிஹ்ருத்ய யதாக்ஷி யாஜ்யவஸிக்தம் - வ்ராஜ பரிஹ்ருத்ய யதாக்ஷி யாஜ்யவஸிக்தம்" என்னும்படியே அழுலுடையாரயிறே யிருப்பது. [அத(ஃ)வா மமாஸ்திசக்ர ப்ரதிஹத வீர்யப(ப)லஸ்ய] அவனுடைய பெருமையைப்பார்த்தால் ‡எனக்கும் கிட்டவொண்ணுதபடியாயன்றே இருப்பது. அதுக்கடி, (ஙு) "அவ்யாஹதாநி க்ருஷ்ணஸ்ய சக்ராதீந்யாயுதாநி தம். ரக்ஷந்தி ஸகலாபத்ப்யோ யேந விஷ்ணுருபாஸித: - அவ்யாஹதாநி க்ருஷ்ணஸ்ய சக்ராதீந்யாயுதாநி தம் । ரக்ஷந்தி ஸகலாபத்ப்யோ யேந விஷ்ணுருபாஸித:" என்கிறபடியே - திவ்யாயுதங்களுக்கஞ்சினபடி. (ச) [கொடுமைசெய்யும் கூற்றமுமென்கோலாடி குறுகப்பெறு தடவரைத்தோள் சக்கரபாணி சார்ங்கவிற்சேவகனே] கிட்டிறுைகில் திருவாழியாலே தலையையறுத்தல் தூரத்திலேயாகில் கெட்டம்பாலே உருட்டுதல் செய்யுமவன். சரீரியன்றேவென்ன, [ஸோகஸ்ய லோகஸ்ய-ஸோகஸ்ய லோகஸ்ய:] அவனித்தேசத்திலே நடையாடுவாரொருத்தனல்லன்காண். (ரு) "நேமிப்பிரான்றமர் போந்தார்" என்னக்கடவதிறே. (சரணுய்) சரண்யரல்லாதாரைப் பற்றினுனே?

(மன்னித்யாதி) ஆபிஜாத்யத்தால்வந்த உத்கர்ஷத்தைச்சொல்லி அவன் சரணம்புக்கானென்றது - இங்கு; "ஏழையேதலன்" என்றும் "வாதமாமகன்" என்றும் "நஞ்சுசோர்வதோர்" என்றும் நிகர்ஷத்தைச்சொல்லிற்று - கீழ்; இரண்டுக்கும் சேர்த்தியென்னென்னில்; உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களிரண்டும் சரணுகதிக்கு அப்ரயோஜகமென்கை. வேல்வெட்டிநம்பியார்க்குப் பிள்ளையருளிச்செய்தவார்த்தை.

(தகவில்காலனை) இரங்கவேண்டும் தசையிலும் இரக்கமற்றிருக்கை. இவனுடைய பாபத்தையும் தன்னுடைய நியாமகத்வத்தையுமே

---

‡ (பா) எனக்கு இங்கு குடிகிடக்க வொண்ணுதபடி யன்றோ.

(க) வி-பு-ங-எ-ஙச. (உ) வி-பு-ங-எ-கஅ. (ங) விஷ்ணுதர்-எஅ.

(ச) பெரி-திரு-இ-ச-ச. (ரு) தி-வாய்-இ-உ-ஸ.

யாய்த்துப்பார்ப்பது. (உகமுனிந்து) அவன்முனிவனளவிலே நினைத்தத்தை அவன்றன்னோடே போக்கினான். "நாளையும் வைஷ்ணவ பரிகரமாயிருப்பாரை நலியவொண்ணாது" என்று உருமாய்த்துவிட்டான். (ஒழியா) "இவனை நலிந்த ம்ருத்யுவை யழியச்செய்து இவனைப் பரிஹரித்தோமாகிலமையாதோ" என்றுவிடாதே.

(பின்னையித்யாதி) ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தையறுத்துத்திருவடிகளை ஒருநாளும் பிரியாதபடியான பேற்றைப் பண்ணிக்கொடுத்தாய். (நின்திருவடிப்பிரியா) ஸம்ஸாரஸம்பந்தமறுகை கேவலனுக்குமொக்குமிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, திருவடிகளைக் கிட்டும்படியான பேற்றையாய்த்துப் பண்ணிக்கொடுத்தது. (எண்ணியவித்யாதி) க்ருபையையன்றிக்கே, ஔதார்யத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. இவன் ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்கு வந்து கிட்டினாலும் * ஸகலபலப்ரதனாகையாலே விலக்காத ஸமயம் பெற்றால் விடானிறே. ஆஶ்ரயிக்குமவனுக்கும் ஔதார்யகுணமறுஸந்தேயம். (க) "...-அபாரகாருண்ய" இத்யாதி.

(எனக்கும்) அவனைப்போலே ஜந்மநிபந்தநமான ஏற்றமன்றிக்கேயிருக்கிற எனக்கும். அதாகிறது - (உ) "பாவமேசெய்து பாவியானேன்" (௩) "எப்பாவம் பலவுமிவையேசெய்து" என்று சொல்லுமவரிறே. (அன்னதாகுமென்றடியிணை யடைந்தேன்) அவன்நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, "நாம்கொடுத்தா லிவன்விலக்கான்" என்னுமிதுவே பற்றாசாக உன்னைப்பிரியாத பேற்றைப்பண்ணி அவனுக்குக் கொடுத்தாப்போலே, உன்விருப்பத்தாலே நானும் அப்பேறு பெறவேணுமென்று சரணம் புகுந்தேன்.

(அணிபொழிலித்யாதி) ப்ரயோஜநாந்தரங்களுக்கு வந்தாஶ்ரயித்தவர்களுக்கும் விலக்காமையுண்டாகில், ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரயோஜநத்தைக் கொடுக்கைக்காகவன்றோ இங்கு வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ... ... (௬)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (மன்னித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-என் கருத்தறிந்து என்னுடைய தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தரவேணும் என்றாராய், அது தானும் தமக்காகச் செய்தாகில் (ச) "தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளு

(க) கத்யத்ரயம். (உ) க-௩-௩. (௩) க-௩-௫.
(ச) தி-வாய்-உ-௯-௪.

ஸீதே" என்கிற பேற்றோடே விரோதிக்கு மாகையால், எனக்காகத் தருகையாகிற விரோதியைக் கழிக்கவேணு மென்கிறு ரென்னும் ஸங்கதியை ஸ்ப்புரிப்பிக்கிறுர் (கோவிந்தேத்யாதி). "பேரருள்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறுர் (நானர்த்திக்க வித்யாதி).

வேதம் சொல்லுகிறபடியே உபாஸிக்கிறவன் என்பானென், வேதஹீநமான உபாஸநமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (அவைதிகேத்யாதி).

யோஜநாந்தரம் (நான்மறையிலே யித்யாதி). மன்னுதல் - புநः புநः பரிசயமன்றோ, மாமுனியானவனுக்கும் மறையிலே மன்னவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (உபாஸகனுக் கித்யாதி). ப்ரமாணந்தரம் (ஸ்வாத்யாயாதித்யாதி). தபஸ்ஸாலே ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்காரம்பெற்ற விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (ஆசார்யனித்யாதி). (ஆசார்யன்)- வருணன். (சிஷ்யனை) ப்ருகுவை.

பெற்றமைந்தனுகை மதிக்கைக்கு ஹேதுவென்று விவக்ஷித்து, கைமுதிகந்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிறுர் (பகவதித்யாதி). (பங்க்தி) ஸந்தாநம். பகவத்ஸம்பந்த மாத்ரமுண்டானவன் ஸந்ததியி லிப்படி யிருக்க, பாகவத ஸம்பந்தம் நேரே யுண்டானவனிடத்திலே கேட்கவேண்டாவிறே என்று கருத்து. வைஷ்ணவ ஸம்பந்தமுடையார் பக்கல் யமன் அஞ்சுகைக்குக் காரணம் காட்டுகிறுர் (நாஸ்யாவரேத்யாதி). "அவரபுருஷாः" என்று ஜந்ம ஸம்பந்த முடையாருமாக வேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (இதினித்யாதி). பூமியில் நீர் நிற்கப் பண்ணினவனுக்கு மூவேழுதலைமுறையும் உத்தரிப்பிக்கையைச் சொன்னுல் பாகவதனுக்குக் கைமுதிக ந்யாயஸித்தமாய் வருகையால் உபப்ரும்ஹண மென்று கருத்து.

யமன் அஞ்சுமென்னுமதுக்கு எடுத்த ச்லோகத்துக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணுகைக்கு அடியெடுக்கிறுர் (வஸதித்யாதி). "వసతిమనసియస్య సోఽవ్యయాత్మా పురుషవరస్య నతస్య దృష్టిపాతే। తవ గతిరథవా మమాఽస్తి చక్రప్రతిహతవీర్య బలస్య సోఽన్యలోక్యః-வஸதிமநஸியஸ்ய ஸோவ்யயாத்மா புருஷவரஸ்ய நதஸ்ய த்ருஷ்டிபாதே। தவ கதிரதவா மமாஸ்தி சக்ரப்ரதிஹத வீர்ய பலஸ்ய ஸோந்யலோக்யः". (சரீரியன்றோ வென்ன) என்றது - பாகவதனும் சரீரத்தோடே யன்றோ விருப்பது, அவன் பாபம்பண்ணினுல் நாமாராய வேண்டாவோ என்று தூதன் சொல்லவென்கை. எத்தேசத்தரானென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (நேமிப்பிரானித்யாதி)

"முனிந்து" என்றது போராதோ, "உக-உக்கிப்போம்படி" என்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நாளையுமித்யாதி).

"அருள்" என்றதே "பொன்னருள்" என்றதுக்குக் கருததருளச செய்கிறார் (க்ருபையை யித்யாதி). ... ... (௬)

மூ.—ஓதுவாய்மையுமுவனியப்பிறப்பும்
உனக்கு முன்தந்த வந்தணனொருவன்
காதலென்மகன் புகலிடம் காணேன்
கண்டு நீ தருவா யெனக்கென்று
கோதில்வாய்மையினா னுனை வேண்டிய
குறைமுடித்தவன் சிறுவனைக்கொடுத்தாய்
ஆதலால் வந்துன்னடியிணையடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓது	அத்யயநம் பண்ணப்	கண்டு	(அவனிருக்குமிடம்)
	படுகிற [த்தையும்		அறிந்து
வாய்மையும்	வசநரூபமான வேத	எனக்கு	என்னிடத்தில் (கொ
உவனியம்	உபநயநத்தாலே உண்		ண்டுவந்து)
	டாகிற	தருவாய்	கொடுக்கவேணும்
பிறப்பும்	(த்விஜத்வமாகிற) ஜந்	என்று	என்றுசொல்லி
உனக்கு	உனக்கு [மத்தையும்	உனை	உன்னைக்குறித்து
முன்	முதலிலே	வேண்டிய	கேட்டுக்கொண்ட
தந்த	கொடுத்த [ய்	குறை	(அவனுடைய) குறை
ஒருவன்	அத்விதீய (வித்வா)ன		யை (மநஸ்ஸங்கே
கோது இல்	பழுதுபோகாத		சத்தை) [றி
வாய்மையி	வசநத்தை யுடைய	முடித்து	போக்கி (நிறைவேற்
னான்	னான	அவன் சிறுவ	அவனுடைய பிள்ளை
அந்தணன்	ஸாந்தீபிநியென்னும்	னை	யை
	ப்ராஹ்மணன்,	கொடுத்தாய்	யமலோகத்தில் நின்
காதல்	என்னுடைய ப்ரீதிக்கு		றும் கொண்டுவந்
	விஷயமான		து கொடுத்தாய்,
என்மகன்	என்பிள்ளை	ஆதலால்	இப்படி ஸர்வசக்தியா
புகல் இடம்	போனவிடத்தை		கையாலே,
காணேன்	அறிகிறிலேன்.	வந்துன்னடியிணையடைந்தேன்	
நீ	ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வ	அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மா	
	சக்தனான நீ	னே!	(௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (ஓதித்யாதி) விஷயீகாரத்தைச்சொல்லி கைங்கர்யத்தைச்சொல்லி, அதுக்கு விரோதியாய்வருமதில் இந்த்ரிய வஶ்யதையைத் தவிர்த்துத் தரவேணுமென்று சொல்லி, அதுக்கடி யானபாபமடியாகவந்த யமவஶ்யதையைப்பரிஹரிக்கவேணுமென்று சொல்லி, அதுக்கடியான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரவே ணுமென்றுசொல்லி, கருத்தறிந்து செய்யுமளவன்றிக்கே உன் பரி வாலே செய்யவேணுமென்று நின்றது - கீழ்; இதுக்கவ்வருகு அபே க்ஷிக்கலாவதில்லாமையாலே மேலிற்பாட்டுக்களுக்கு உதயமில்லை ஆனால் மேல் செய்கிறதென்னென்னில்; "ஆழ்வீர்! சேஷியும் சேஷ பூதனுமானால் சேஷிசெய்தபடிகண்டு (க) "தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத் தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்" என்று சேஷபூதனிருக்குமத்தனை யல்லது இத்தனை த்வரிக்கக் கடவதல்லகாணும்" என்ன; தன்னைப்பார்த்தால், தன்சரீராவஸாநத்தில் தான் பேறுண்டோ? உன் ஸர்வசக்தித்வத்தாலே த்வரிக்கிறேனித்தனையன்றோ; அவனுடைய போக்யதை போலே ஸர்வசக்தித்வமும் த்வரிப்பிக்குமிறே; ஸாந்தீபிநீபுத்ரனைக் கடல்கொள்ள மீட்டுக்கொடுத்த அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தையுட விஞ்சியிருப்பதொன்றிறே ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே அகப்பட்டு நோவு படுகிற என்னையும்மீட்டு உன்திருவடிகளைத் தருகையாகிறது; தேவரீருடைய ஸர்வசக்தித்வத்தாலே அத்தைச் செய்தருளவேணுமென் கிறார்.

(ஓதுவாய்மையும்) வாய்மை - வாகிந்த்ரிய வ்யாபாரம். அதாகிறது - வசநம். ஒருவசநத்திலர்த்தத்தை நினைத்துப் பாசுரமிடுகிற மர்யாதா ஸ்தாபநார்த்தமாக. அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணம் திருவுள்ளத் திலே அநுவர்த்தியாநிற்கச்செய்தேயும், (உ)"உடல்மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன் சுடர்மிகுசுருதியுள்" என்றாரிறே. சப்தோ ச்சாரணம் பண்ணுவதில்லை; அர்த்தத்திலொன்றும் விடுவதில்லை (ஓதுவாய்மை) என்கிறது- (ங) "பூர்வே பூர்வேப்யோ வச ஏததூசு:" பூர்வே பூர்வேப்யோ வச ஏததூசு:"என்கிறத்தைப்புஸ்தக நிரீக்ஷணம் பண்ணுதல், செவியேறாக வருகையாதலன்றிக்கே, ஆசார்யோச்சா ரணாநந்தரமாக அநூச்சாரணம் பண்ணிப்போருகை. சப்தராசிக்ரஹ ணத்துக்கு உச்சாரணாநூச்சாரணாபேக்ஷை என்னென்னில்; அப்படி

(க) ரா-ஸு-கக-கO. (உ) தி-வாய்-க-க-எ. (ங)

யல்லது அர்த்தப்ரகாசமில்லாமையால். (க) “అర్థం తన్-அர்த்தம் தம்” இத்யாதிப்படியே - அக்நிஸாக்ஷிகமாகக் கைப்பிடித்த ஸ்த்ரீயானவள் தன்னுடைய பர்த்தாவுக்குத்தன்னை ஆமூலசூடமாகக் காட்டுமாபோலே, ஸதாசார்யோபதேச ஜ்ஞாநபூர்வகமாகக் கைப்பிடித்தவனுக்காய்த்து வித்யை தன்னையுள்ளபடி காட்டுவது.

(உவனியப்பிறப்பும்) ப்ராஹ்மணனுக்கு ஜந்மம் இரண்டிறே. பக்ஷிக்கு மூண்டிறே த்விஜத்வம். பக்ஷியினுடைய பூர்வாவஸ்த்தைபோலே இவனுடைய யோநிஜந்மம்; இரண்டாம் ஜந்மத்திலேயிறே நீட்டி முடக்கவல்லது. கம்ஸவதாநந்தரமாகவிறே த்விஜத்வம்; பின்பு செய்ததும் யாதவர்களோடு ஸாஜாத்யமுண்டாகைக்காகவிறே. உக்ரஸேநனை அபிஷேகம்பண்ணி, ஸ்வதர்மாரூடனுக்கி, ராஜ்யமு மடிபட்டபின்பு, “அவந்தீபுரத்திலே ஸாந்தீபிநிபக்கலிலேபோய் உபநயநாதி ஸம்ஸ்க்ருதராவோம்” என்று அவனைச்சென்றுகிட்டி, “முன்பே கர்க்க(ர்ஷ)ன்வந்து ஜாதகர்ம நாமகரணாதிகளடையப் பண்ணினான், உத்தரதந்த்ர மநுஷ்டிப்பிக்கவேணும்” என்ன; மேலுள்ளதெல்லாம் செய்தானிறே.

(உனக்கு) (உ) “యోవై వేదాంశ్చ ప్రహిణోతి తస్మై - யோவை வேதாம்ஸ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை” என்கிறபடியே - ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து அவனுக்கு வேதத்தைக்கொடுத்த உனக்கன்றோ தந்தது. (ங) “అనేన జీవేనాత్మనానుప్రవిశ్య - அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஸ்ய” என்கிற வாக்யத்திற்படியே - ஜீவத்வாரா அசித்திலே அநுப்ரவேசித்து, நாமரூபவிபாகம்பண்ணினன் தானேயிறே; (ச) “నామ రూపఞ్చ భూతానామ్ - நாம ரூபஞ்ச பூதாநாம்” இத்யாதி. த்வாபராந்தத்திலேயிறேயிது; இவரிப்போது பெரியபெருமாளைப்பார்த்துச் சொல்லுகையாலே அவருமிவருமொருவரென்றபடி. (அந்தணன்) அத்யயநம் பண்ணுவிக்கைக்கதிகாரி. (ஒருவன்) அத்விதீயன். வித்யாஸ்த்தலங்களுக்கடையத் தானேயாம்படி சமைந்தவன். அத்யயநத்திலே அந்தர்ப்பூதமே அல்லாத வித்யாஸ்த்தலங்களும். (ரு) “శిక్షాయామ్-சிக்ஷாயாம்” இத்யாதி. தநுர்வேதமும் ஆயுர்வேதமு மகப்பட அங்கேயிறே அதிகரித்தது. முற்பட த்வயத்தைக்கேட்டு இதிஹாஸபுராணங்களையு மதி

(க)   (உ) ச்வேதாச்வ-சு.   (ங) சாந்தோ-சு-ங.
(ச) மநு-   (ரு) ரா-ஸ்த-உ-கஅ.

கரித்து, பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேபத்துக்குடலாக ந்யாயமீமாம்ஸைகளு மதிகரித்து, போதுபோக்கும் அருளிச்செயலிலேயாம்படி பிள்ளையைப் போலே அதிகரிப்பிக்க வல்லவனையிறே "ஒருத்தன்" என்பது.

இப்படி அப்யஸிப்பித்தவளவிலே, க்ரஹணவேளையில் ஜ்ஞாநத்தையும் அதிகரிக்கிற சக்தியோகத்தையும் கண்டு, "தக்ஷிணையாக இவனை எத்தை வேண்டிக்கொள்வோம்" என்று, "என் புத்ரன் கடலிலே புக்கான், அவனெங்கேபோனா னென்றறிகிலேன், ஆராய்ந்து அவனை உருவழியாதபடி கொடுவந்து தரவேணும்" என்ன; கையில் வில்லை வாங்கிக் கடற்கரையிலே சென்றபோதே அஞ்சி, வருணன் முகங்காட்ட; "ஆசார்யபுத்ரனிங்கே புக்கான், காட்டித்தா" என்ன; அவனும் போக்கற்றவாறே, "பஞ்சஜநன் பக்ஷித்தான்" என்ன; முனநாளுண்ட சோற்றை வாங்கவொண்ணாதிறே; கடலில் நீர் நீங்கிக்கொடுக்க சங்க (ஶங்க)ரூபியான அவனை யகற்றினவளவிலே, ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வான் வந்து ஆவேசிக்க; திருப்பவளத்தேவைத்து முழக்கிக்கொடு யமபுரத்தேற வெழுந்தருள; அவனும், அர்க்க்யாதிகளைக்கொடுத்து "எழுந்தருளிற்றென்:" என்ன, "ஆசார்யபுத்ரனிங்கே வந்தான், அவனைக்காட்டித்தா" என்ன; அவனும், நரகவிசேஷத்தில்நின்றும் அவனைக் கொடுவந்து காட்ட; "என்புத்ரன்" என்று அவன் ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணும்படி அவனைக்கொடுவந்து காட்டிக்கொடுத்தானிறே.

(காதலென்மகன்)காதல்தான் வடிவுகொண்டதென்னும்படியான புத்ரன். (புகலிடம்காணேன்) நரகத்திலேயோ?, கர்ப்பஸ்த்தனோ? எங்கே புக்கான், என்றறிகிறிலேன்.(கண்டுநீதருவாய்) ஸர்வசக்தியான நீ ஆராய்ந்து தரவேணும். வித்யாக்ரஹணதா(தா)ரணத்திலே கண்டானிறே சக்திமத்தையை.

(கோதில்வாய்மையினான்)"காதலென்மகன்" என்ற இவனையிறே "கோதில் வாய்மையினான்" என்கிறது, அதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; "गुरुवचन मलङ्घनीयम् - குருவசந மலங்கநீயம்" என்கிற க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலே; இருவரும் பிரிந்திருக்கிறவளவிலே (க) "दृष्टा सीता - த்ருஷ்டா ஸீதா" என்கிற திருவடியளவில் சொல்லும்வார்த்தையையிறே இவனளவிலே சொல்லுகிறது. (உனைவேண்டிய)சிஷ்ய

(க) ரா-பா-க-எஅ.

னென்றிறே அவனுக்கு ப்ரதிபத்தி; மோக்ஷப்ரதனென்றன்றே. அபி ஜாவித்யா வ்ருத்தங்களால் வருமதன்றே மோக்ஷ ருசி; நைர்த்தோஷ்ய மடியாக பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே வரவேணுமே; அது உண்டாகிலிறே இத்தை அபேக்ஷிப்பது. (குறைமுடித்து) "என்பிள்ளையைக் கொடுவந்து காட்டித்தரவேணும்" என்ன; "அப்படியே செய்கிறோம்" என்றபோதே அற்றதிறே அவன்குறை.

(அவன் சிறுவனைக்கொடுத்தாய்) மோந்துபார்த்தாலும் குடற்றுடக்குந் தோன்றும்படியிறே கொடுத்தது. (க) [மாதவத்தோனித்யாதி, உருவுருவே கொடுத்தான்] "இப்போது கொடுக்கிற வடிவுதான் பழைய வடிவுதான்" என்னும்படியாய்த்துக் கொடுத்தது. [தக்கணையா] சிஷ்யத்வஸித்திக்காக. [உருவுருவே] (உ) "அஸந்நேவ - அஸந்நேவ" என்னும்படியான வஸ்துவுக்கு சேஷத்வஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பித்து உருவுண்டாக்கி, சேஷத்வாநுரூபமான வ்ருத்திவிசேஷத்தைக்கொடுக்கை.

(ஆகலால் வந்துன்னடியிணை யடைந்தேன்) "சரீராவஸாநத்தில் பேறு தப்பாதிறே, நீர் ஸர்வசக்தியானபின்பு அவ்வளவுதாழ்த்திருக்கிறதென்?" என்னும் த்வரையாலே சரணம்புகுந்தேன். (அணிபொழிலித்யாதி) கடல்கொண்ட வஸ்துவைமீட்டு உருவுருவே கொடுத்தாப்போலே, ஸம்ஸாரார்ணவம் கொண்டவென்னைமீட்டு வ்ருத்திபர்யந்தமாக்கித்தருகைக்கன்றோ தேவரீரிங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (ஓதித்யாதி) கீழ் ஆறுபாட்டுக்கும் மேல் இரண்டு பாட்டுக்கும் ஆக்ஷேபஸமாதாந முகேந ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (விஷயீகாரத்தை யித்யாதி). "இத்தனையன்றோ" என்ற வநந்தரம், என்று மேலிரண்டு பாட்டாற் சொல்லுகிறார் என்று சேஷம்.

ஓதப்படுகிற வசநம் என்று சொல்லுகிறதென், அந்த ப்ரதிவசநந் தன்னைச் சொல்லவொண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருவசநத்தி லித்யாதி). "ஓதுவாய்மை என்கிறது" என்ற பதத்துக்கு, "பண்ணிப் போருகை" என்றத்தோடந்வயம். (வச: என்கிறத்தை) என்றது-எடுத்த வசநத்தில் "வச:" என்கிற பதத்தால் சொல்லுகிற வேதத்தை என்றபடி. சப்த முபதேசமாகக் கொள்ளாவிட்டால் அர்த்தம் ப்ரகாசியாதென்னுமத்தை ப்ரமாண பூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் (அர்த்தமித்யாதி). "అర్థం తమనర్థరూప మభితస్సదర్శ్య ముగ్రాత్మా నిత్యం తైరపి దుర్గ్రహస్య

(க) பெரி-திரு-ச-அ-க. (உ) தை-ஆந-சு.

హృదయా వేశ్యా సదేశ్యా త్రయీ। యస్మిన్నవ్యభిచారిణి స్వహృదయం సన్దర్భ్య పాతివ్రతం ధత్తే లక్ష్మణ లక్ష్మణాయ మునయే తస్మై నమస్కుర్మహే–ஆசார்யம் தம் தமனர்த்த ரூப மபிதஸ்ஸந்தர்ப்ய முக்ச்சைர் த்ருதா நித்யம் ஸைரபி தர்க்க க்ரஹ ஸ்வஹ்ருதயா வேஶ்யா ஸதேஶ்யா த்ரயீ। யஸ்மின்னவ்யபிசாரிணி ஸ்வஹ்ருதயம் ஸந்தர்ப்ய பாதிவ்ரதம் தத்தே லக்ஷ்மண லக்ஷ்மணாய முநயே தஸ்மை நமஸ்குர்மஹே'' என்கிற இத்தச்லோகத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அக்தீத்யாதி).

(நீட்டி முடக்குகை) ஸ்பர்சநியமாதிகளோடே வர்த்திக்கை.

நாமரூபாதிகளை உண்டாக்கின உனக்கன்றோ ஜாதகர்மாதி நாமரூபங்களை யுண்டாக்கிற்று என்று ஈடுபாடாக வருளிச்செய்கிறார் (அநேநேத்யாதி).

(அகற்றினை) போக்கின.

(கர்ப்பஸ்த்தனை) என்றது - வேறே ஜந்மமெடுக்கப் புக்கானை யென்கை.

(அதுக்கு) என்றது - புத்ரேஷணை யுக்தனாய் ஸ்வார்த்தபரனானவனை "கோதில் வாய்மையினான்" என்கிறதுக்கு என்னை. "கோதில் வாய்மையினனோடும்" என்ற பதத்தை இங்கும் ப்ரயோகித்ததுக்கு வித்தராயருளுகிறார் (இருவருமித்யாதி). மோக்ஷத்தைக் கேளாதே பிள்ளையைக் கேட்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சிஷ்யனித்யாதி). கிஞ்ச, ருசிதானும் இல்லையென்று விவக்ஷித்து, வேதாத்யயந பரனுக்கு ருசியிறவாமே போவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அபிஜநேத்யாதி).

"உரு உரு" என்றதுக்கு ஸ்வாபதேச மருளிச்செய்கிறார் (அஸந்தேஹவத்யாதி). ... ... (௮)

மூ.—வேதவாய்மொழி யந்தணனொருவன்
எந்தை நின் சரணென்னுடை மனைவி
காதல்மக்களைப் பயத்தலும் காணுள்
கடியதோர்தெய்வங்கொண்டொளிக்குமென் றழைப்ப
ஏதலார்முன்னே இன்னருளவர்க்குச்
செய்துன் மக்கள் மற்றிவரென்று கொடுத்தாய்
ஆதலால் வந்துன்னடியிணை யடைந்தேன்
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வேதம்	வேதங்களை	ஒளிக்கும்	மறைத்து வையாநின்றது
வாய்	வாயினால்	என்று அழைப்ப	என்று விண்ணப்பம் செய்ய,
மொழி	(எப்போதும்) பாராயணம் பண்ணுகின்ற	அவர்க்கு	அந்த வைதிகன் விஷயத்தில்
ஒருவன்	அத்விதீயனான	ஏதலார்முன்னே	சத்ருக்கள் முன்பே
அந்தணன்	ஜ்ஞாநசக்தியையுடைய வைதிகனானவன்;	இன்	(நீ) இனிதாக (ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக)
எந்தை	எனக்குப் பிதாவான		
நின்	நீயே		
சரண்	(எனக்கு) உபாயமாக வேணும், (அதாவது)	அருள்செய்து	க்ருபைபண்ணி,
		மற்று	அதுக்குமேலே,
		உன்மக்கள்	உன்னுடைய பிள்ளைகள்
என்னுடை	என்னுடைய	இவர் என்று	நானழைத்துக்கொண்டுவந்த இவர்கள்தானென்று சொல்லி
மனைவி	பெண்டாட்டியானவள்		
காதல்	(தனக்கு) ப்ரியமான		
மக்களை	பிள்ளைகளை	கொடுத்தாய்	தந்தருளினாய்;
பயத்தலும்	பெற்றபோதே	ஆதலால்	இப்படி நீ ஸர்வசக்தியாகையாலே
காணான்	காணகிறிலன்,		
கடியது	க்ரூரமானது	வந்துன்னடியிணை யடைந்தேன் அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (அ)	
ஓர்தெய்வம்	ஏதோ ஒரு தேவதையானது		
கொண்டு	எடுத்துக்கொண்டு போய்		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (வேதவாயித்யாதி). வைதிகபுத்ரேதிஹாஸத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணம் புகுகிறார். இப்பாட்டிலும் சொல்லுகிறது - கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வசக்தி யோகத்தை; ஆனால் வாசியென்னென்னில்; தேசகால விப்ரகர்ஷம் கிடக்கச்செய்தே கார்யம்செய்த சக்திமத்தையைச் சொல்லுகிறது,

(வேதவாய்மொழி யந்தணனொருவன்) அந்தணனொருவன் என்னுதே, கீழ்ச்சொன்ன விசேஷணத்துக்குத்தாத்பர்யமென்னென்னில்; ஈஸ்வரனுக்குத் தீரக்கழிய இவன் கார்யம் செய்யவேண்டும்படியான இவன் வஸ்துதை சொல்லுகிறது. வேதத்தை விஷயீகரித்த வாகிந்த்ரிய வ்யாபாரத்தை யுடையவன். வேதபாராயணபரன். இத்தால்-இஸ்ஸ்வரூப ஜ்ஞானமுடையவனென்கை. வேத தாத்பர்யார்த்தத்தை நிர்ண

யித்து அதுக்கு வாசகமானபாராயணத்தைப் பண்ணுமவன். (அந்தணனொருவன்) (க) "அறவனை யாழிப்படையந்தணனை" என்னுமாபோலே- சுத்தி யோகத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆத்மாவுக்கு சுத்தியாவது - (உ) "నహిజ్ఞానేన సదృశం పవిత్రమిహ విద్యతే - நஹிஜ்ஞாநேந ஸத்ருசம் பவித்ரமிஹ வித்யதே" என்னுமாபோலே ப்ரமாணவோத்பந்ந ஜ்ஞாந சுத்தியிறே; தபஸ் தீர்த்தயாத்ராஸேவநமன்றே. கிம் அந்தணனென்றது-சாந்த (ஞா)ஸ னென்றபடி; இங்கு வைதிகனென்றபடி. சாந்தஸராவார் - ப்ரயோஜநார்த்தமாக ஓதுவது ஓத்துச்சொல்லுவதாமவர்கள்; வைதிகராவார்- (ங) "వైదికః కః-வைதிகஃ கஃ" என்கிறபடியே வேததாத்பர்ய மறியுமவர்கள். சுத்திக்கு அத்விதீயன். ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை விஶதீகரிக்கிறது- இரண்டு பதத்தாலும்.

(எந்தை) எனக்கு உத்பாதகன். மாதாபிதாக்களைப்போலே தோற்றிமாய்ந்துபோகையன்றிக்கே, (ச) "అవ్యయః పితా- அவ்யயஃபிதா" என்கிறபடியே அழியாத பிதா என்றபடி. அடியிலே இத்தை உண்டாக்கி ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்த உபகாரகன் என்றுய்த்து அநுஸந்திப்பது இவன். (நின்சரண்) நீயே எனக்கு உபாயமாகவேணும்; அநந்ய ஸாதநனும் அநந்ய ப்ரயோஜநனு மிருப்பானொருவன்.

"நாமே ஆஶ்ரயணீயர்" என்றும் "நாமே உபாயம்" என்றும் அத்யவஸித்தாயாகில் உனக்கினி குறை யென்னென்ன; எனக்கொரு குறையில்லை; (என்னுடைமனைவி) என்னுடையக்ருஹிணி. என்னோடு ஸஹதர்மசாரிணி யானவள்; (ரு) "పితరం మాతరం దారాన్ - பிதரம் மாதரம் தாராந்" என்று த்யாஜ்யையானவளல்லள். அவள்கண்ணில் கண்ணநீரைக் கண்டால் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே கார்யம் செய்யவேண்டும்படி யிருக்கிறவள். (காதல்மக்களை) பிள்ளைகள் பக்கலிலே ஸ்நேஹத்தை(ஸ்நேஹ)யாய்ப் போரும். (பயத்தலும் காணுள்) செய்வதெல்லாம் செய்து பத்துமாஸம் வயிற்றிலே தரித்துப்பெற்றவளவிலே காணப்பெறுகிறிலள். அதுக்கடி யென்னென்னில், (கடியதோர் தெய்வங்கொண்டொளிக்கும்) இப்படி யிருப்பதொரு தேவதையை, இதுக்கு முன்பு நான் கண்டறியேன். யமனும் உடல் கிடக்கவிறே கொண்டுபோவது; பெற்ற முகத்திலே விழிப்பதுக்கு முன்னே, பார்த்துக்

(க) தி-வாய்-க-எ-க. (உ) கீதை-ச-௩அ. (ங) ஸ்தோ-ரு-கக.
(ச) ஸஹஸ்ரநா-உ போத்காதே-௧௦. (ரு) கத்யத்ரயோபாத்தம்.

கொண்டு நின்று கொண்டு போவாரைப்போலே வடிவோடே கொண்டு போய் ஒளிபாநின்றது. க்ருஷ்ணனுடைய வடிவழகைக் காணவேணு மென்று நாய்ச்சிமார் செய்ததிறே. (அழைப்ப) இப்படி விண்ணப் பம்செய்ய.

அதாவது - க்ருஷ்ணன் ஒரு யாகவிசேஷத்திலே தீக்ஷித்து உறுப்புத்தோலும் போர்த்துக்கொடு நிற்கிற நிலையிலே, இவன்சென்று "என் பார்யையானவள் மூன்று ப்ரஜைகளைப் பெற்றாள், பெற்றபோதே முகத்திலும் விழியாதபடி தைவம் கொண்டுபோகாநின்றது, அவளிப்போது ஆஸந்ந ப்ரஸவை, இப்ப்ரஜையை நோக்கித் தரவேணும்" என்ன; "அப்படியே செய்கிறோம், என்று எழுந்தருளப் புக்கவளவிலே, தீக்ஷிதரான தேவரீர் எழுந்தருளவேணுமோ, நான்போய் பரிஹரித்துப் போருகிறேன்" என்று அர்ஜுநன் சொல்ல; "அப்படியே செய்யலாகாதோ" என்று ஸ்மிதம்பண்ணி அருளிச்செய்ய; அவனும், சர(?)க்ருஹத்தைச் சுற்றும் சரக்கூடமாகக் கட்ட; அதுக்குமேலே, ப்ரஜையினுடைய அழுகைக்குரல் கேட்டவாறே, ப்ராஹ்மணன், "க்ருஷ்ணன்வந்து நோக்கப்புக நீ ஒருக்ஷத்ரியாதமன், அதைக்கொடு பாழ்போக்கினாய்" என்று அர்ஜுநன் முன்மடியைக்கொத்துப் பிடித்து க்ருஷ்ணன் பாடே இழுத்துக்கொண்டுவர; பின்னையும், வைதிகனையும் அர்ஜுநனையும் தேரிலே ஏற்றிக்கொடுபோய் காரணத்தளவிலே நிறுத்திப்பரமபதத்திலே சென்று, பிள்ளைகளை நால்வரையும் மீட்டு, பூசின சாந்தும் மஞ்சளும் காதில் தோடுமான வடிவோடே கொடுவந்து காட்டிக்கொடுத்தான். காலக்ருதபரிணாம மில்லாத தேச மாகையாலே அவ்வடிவோடே கொடுவந்து காட்டிக்கொடுத்தானாய்த்து.

(ஏதலார்முன்னே) "ப்ரஜைகள்தான் போய் நெடுங்காலமுண்டாம், இன்னவிடத்திலே புக்கார்கள் என்று தெரியாதாம், இப்படியிருக்க, க்ருஷ்ணனைக்கொண்டு மீட்டுக்கொள்ளப் புகுகிறானும்" என்று சொல்லுமவர்கள் முன்னேகிடீர்! மீட்டுக்கொடுத்தது. (ஏதலார்) ஆழ்வார் வார்த்தை யிருக்கிறபடி. ப்ரத்யாஸந்ந சத்ருக்கள் அதாவது - (க) "*சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்த்ரி*-சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி யன்றோ, தன் கையிலொரு முதலில்லையாம், வேறொருவராலே பெறவிருக்கிறானாய்" என்றிறே தங்களுக்கென்ன முதலுடையார்கள் சொல்லுவது. (இன்

(க) மீமாம்ஸகவசநம்.

னருளித்யாதி) தன்பேறாக வாய்ந்துச் செய்தது. இரங்கி என்றபடி. (உன்மக்கள் மற்றிவரென்று கொடுத்தாய்) "உன்மக்க ளிவர்களே" என்று தேறும் படியாக அவ்வவப்படியே கொடுவந்து கொடுத்தாய்.

(ஆதலால் வந்துன்னடியிணை யடைந்தேன்) இப்படிப்பட்ட உன்னுடைய அதிசயித சக்தியை அநுஸந்தித்துச் சரணம் புகுந்தேன். "அங்குள்ளாரை இங்கே மீட்டுக்கொடுவந்து கொடுத்தமையுண்டு, உமக் கங்ஙனிருப்பதொன்றுண்டோ" என்ன; அதிலு மரியதொன்றன்றோ இங்குள்ளாரை அங்கேறக் கொடுபோகை. அது செய்யலாம், தன்னினைவாலே செய்யுமதாகையாலே; இத்தலையை இசைவித்து அத்தலையேறக் கொடுபோகையன்றோ வரிது.

(அணிமொழி வித்யாதி) இங்குள்ளாரை அக்கரைப்படுத்துகைக்கன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று. தேஹாத்மாபிமாநியாய் விஷயப்ரவணனாய் (க) "அநந்தக்லேசபாஜநம் - அநந்த க்லேச பாஜநம்" என்கிற ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்துகிற என்னை, ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து உன்பக்கலிலே ப்ராவண்யத்தையுண்டாக்கி (உ) *அந்தமில் பேரின்பத் தடியரோடே வைக்கைக்காகவன்றோ தேவரீரிங்குவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது.... ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (வேதவாயித்யாதி) (இவன் வஸ்துவை) என்றது - வேதார்த்த ஜ்ஞாநத்தாலே பகவத்ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி யறிகையாகிற ஸத்தை என்றபடி. "மொழி" என்றதினர்த்தம் (வ்யாபாரத்தை) என்றது. வேதயதீதி வேத: என்கிற வ்யுத்பத்தியை உட்கொண்டு இப்பத ப்ரயோகத்துக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (இஸ்ஸ்வரூபேத்யாதி). (இஸ்ஸ்வரூபம்) என்றது-ஸ்வஸ்வரூப மென்றபடி. விவரணம் (வேதேத்யாதி). (ப்ரணவோக்த ஜ்ஞாநம்) என்றது - சேஷத்வ ஜ்ஞாநமென்கை. (சாத்தஸன்) தாமஸன். "வேதவாய்மொழி" என்றத்தாலும் - ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லி, "அந்தணனொருவன்" என்றத்தாலும் - அதுவேயானால் புநருக்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபேத்யாதி). (இத்தை) வேதத்தை. "வேதவாய்மொழி" இத்யாதியால் - சேஷத்வஜ்ஞாநத்தில் அத்விதீயன் என்கையால், அநந்யப்ரயோஜநதை பலிக்குமென்று விவரிக்கிறார் (அநந்யேத்யாதி).

(ங) "மாயன் மணிவண்ணன் தாள்பணியும் மக்களைப் பெறுவர்கள்" என்றும் (ச) "நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண்மலர்ப் பாதம் பரவிப்பெற்

(க) ஜி-ஸ்தோ-ச. (உ) தி-வாய்-கO-கO-கக.
(ங) பெரி-திரு-க-அ-கக. (ச) தி-வி-ஊஎ.

ற" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - அநந்ய ப்ரயோஜநதைக்கு ஹாநிவாராமே நோற்றுப்பெற்றவன் என்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (செய்வதித்யாதி). இங்ஙனன்றாகில் "த்யாஜ்யையயானவ னல்லன்" என்ன வொண்ணாதிறே. கடியதோர் தெய்வந்தானேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணனுடைய வித்யாதி).

(காரணத்தளவிலே) ப்ரக்ருதியளவிலே.

(ஆழ்வார் வார்த்தை) என்றதுக்கு - ஸ்வயத்நபரரை "ஏதலர்" என்கிறாரென்று கருத்து.

விவரணம் (தேஹேத்யாதி). ... ... (அ)

மூ.—துளங்கு நீண்முடி யரசர்தம் குரிசில்
 தொண்டை மன்னவன் திண்டிற லொருவற்கு
உளங்கொளன்பினோ டின்னருள் சுரந்து
 அங்கோடுநாழிகை யேழுடனிருப்ப
வளங்கொள் மந்திரம் மற்றவற் கருளிச்
 செய்தவா றடியே னறிந்துலக
மளந்த பொன்னடியே யடைந்துய்ந்தேன்
 அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துளங்கு	விளங்காநின்றதாய்	சுரந்து	பண்ணி;
நீள்	ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான [றைய்,	மற்று	பின்னையும்
		அவற்கு	அந்த ராஜாவுக்கு
முடி	கிரீடத்தை யுடைய	அங்கு	அந்த ராஜ்யபரிபாலநத்தில் [ற
அரசர்தம்	ராஜாக்களுக்கு		
குரிசில்	ராஜாவாய்,	ஓடு	வ்யர்த்தமாகக் கழிகி
திண்	த்ருடமான	நாழிகை	காலங்களிலே
திறல்	பலத்தையுடையனாய்	ஏழு நாழிகையோடு	ஏழர்த்தத்தோடே கூடிய நாழிகையோடு
ஒருவன்	(அத்தாலே) அத்விதீயனான		
தொண்டைமன்னவற்கு	தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி விஷயத்தில், [கிடக்கிற	இருப்ப	இருக்கும்படியாக (ஏழர்த்தம் நெஞ்சில் படும்படியாக)
உளம்கொள்	(தன்)திருவுள்ளத்தில்	வளம்கொள்	ஸர்வாதிகாரமான ஔதார்யத்தை யுடைத்தான
அன்பினோடு	ப்ரீதியோடு கூட		
இன் அருள்	ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான க்ருபையை	மந்திரம்	திருமந்த்ரத்தை

அருளிச்செய்த ஆறு	உபதேசித்த ப்ரகாரத்தை	பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான
அடியேன்	சேஷபூதனான நான்	அடியே	(உன்) திருவடிகளையே
அறிந்து	ஆராய்ந்து,	அடைந்து	சரணமாகப் பற்றி
உலகம்	லோகங்களை	உய்ந்தேன்	உஜ்ஜீவித்தேன்
அளந்த	அளந்து வசமாக்கிக் கொண்ட		அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானே! (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (துளங்கித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலே - அவனுடைய சக்தியோகத்தைச் சொல்லி, உபாயபூர்த்தியைச் சொல்லிற்றாய்நின்றது. இப்பாட்டுக்கு உதயமென்னென்னில்; "ஸம்ஸாரத்தினுடைய தண்மையையும் நம்முடைய அதிசயித சக்தித்வத்தையு மநுஸந்தித்து த்வரிக்கையாகிற இது ஔபாதிகங்காணும், நாம் செய்தபடி கண்டிருக்குமது காணும் உமக்கு ஸ்வரூபம்" என்ன; உன்னை யல்ல தறியாத தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கினாப்போலே, எனக்கும் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கவேணுமென்று சரணம் புகுகிறார்.

கீழே (க) "நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயணா வென்னும் நாமம்"என்று திருமந்த்ரத்தை ஸார்த்த(ஸார்த)மாக லபித்து,(உ)"உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை"என்று ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமாக அநுஸந்தித்தார், அதின் முன்பு ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்ததில்லையோவென்னில், தந்தாமுக்குப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் விஸ்வஸநீயமன் றென்று காணுமிருக்க வடுப்பது. ஸ்ரீநாரத பகவானையிட்டு ஸ்ரீபுண்டரீகனுக்கு (ங) "கீர்த்தி-கிந்தத்ர" என்றும் (ச) "ஜ்ஞாநி- நாஜ்ஞாதாநி" என்றும் திருமந்த்ரத்தை ஸார்த்தமாக உபதேசிப்பித்து, ப்ராப்திவேளையிலே "உனக்கு வேண்டுவதென்?" என்று ஈஸ்வரன் கேட்க, (ரு) "த்வத் ஸ்து: து:- க்வாஹமத்யந்த துர்ப்புத்தி:" என்றானிறே. ஸர்வாபிமதஸாதநமிறே சரணாகதியாகிறது.

(துளங்கு) மழுங்குத லின்றிக்கே பளபளத்திருக்கை. இத்தால்-தேஜஸ்ஸைச் சொல்லுகிறதன்று, அந்யோந்யம் விரோதம் வாராதபடி நாட்டையாண்ட தேஜஸ்ஸைச் சொல்லுகிறது. (நீள்முடி) ஒக்கமல்ல, ராஜ்யத்திற் பரப்பையிட்டுச் சொல்லுகிறது. (அரசர்தம்

(க) க-க-க. (உ) அ-கO-ங. (ங) இதிஹாஸஸமுச்சயம்-ஙஉ.
(ச) (ரு)

குரிசில்) ராஜா. மநுஷ்யர்களுக்கு ராஜா என்னுமாபோலே ராஜாக்களுக்கு ராஜா. (க) "राजाधिराज स्सर्वेषां - ராஜாதிராஜ ஸ்ஸர்வேஷாம்" நாட்டில் பரப்பாலே "இத்தேசத்துக்கு அபிஷிக்தன்" என்று தெரியாதிறே; அதுக்காக,

(தொண்டைமன்னவன்) தொண்டைமண்டலத்திலே அபிஷேகம் பண்ணியிருந்த காலத்து, நாடெங்குமொக்கத் தனக்காக்கிக்கொண்டது. அதுக்கடி சொல்லுகிறது (திண்டிற லொருவற்கு) (உ) "वीरभोग्या वसुन्धरा - வீரபோக்யா வஸுந்தரா" என்னுமாபோலே - தன்மிடுக்காலே எங்குமொக்க எறிந்துகொண்டு மிடுக்குக்கு அத்விதீயனாயிருக்கிறவனுக்கு. (௩) "மருவலர் தமுடல்துணிய வாள்வீசும் பரகாலன்" என்றவிவர் மதித்த மிடுக்கிறே. "ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கவேணும்" என்று சரணம் புகுகிறதுக்கு நிதர்சநமாகச் சொல்லுகிறதாகில், துர்மாநத்துக்கு ஹேதுக்களானவற்றைச் சொல்லுகிறதென்னென்னில்; ஸ்வரூபஜ்ஞாந முண்டானால் இவ்விசேஷணங்கள் அநுகூலரக்ஷணத்துக்கும் ப்ரதிகூல நிரஸநத்துக்கும் ஏகாந்தமா யிருக்கையாலே ஸ்வரூபாய வாமிறே யென்று.

(உளங்கொளன்பினோடு) ஹிதோபதேசத்துக்காகப் பண்ணின அன்பாலேயாலே திருவுள்ளத்தைப் பற்றியிருக்குமிறே. (இன்னருள்) தன் பேறானவருள். (௪) "उदाराः - உதாராः" என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரான விலு மிருக்கச்செய்தே,(௪) "ज्ञानी त्वात्मैव - ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ" என்கிற விசேஷணமுண்டிறே. (சுரந்து) முலைக்கடுப்புத் தீரத் தரையிலே பீச்சுவாரோபாதி. (அங்கொடுநாழிகை) ராஜ்யதுர(ந்)தரோடேகூட வ்யர்த்தமே கழிகிற காலத்திலே. (எழுட்னிருப்ப) எழுர்த்தத்தைப்பற்ற எழுகாலமென்கிறதிறே.

(வளங்கொள் மந்திரம்) அழகாதல், ஸஞ்சாரித்வமாதல். வளமாகிறது - ஸகலபலப்ரதனான ஈஶ்வரனைப்போலே எல்லார்பக்கலிலும் ஸஞ்சரிக்கை. கர்மாதிகளுக்கு உபகாரகமாய் ப்ரபந்நனுக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை யுண்டாக்கி அக்கரைப்படுத்துமிறே. (மற்றவற்கருளிச்செய்தவாறு) அவனுக்குத் திருமந்த்ரத்தை உபதேசித்து ததீய சேஷத்வத்தை யுண்டாக்கினபடி. குறும்பறுத்த நம்பியோ

(க)
(உ) விஷ்ணுதர்மம்.
(௩) ௩-௯-௰.
(௪) கீதை-௭-௧௮.

டே சேர்த்துவிட்டபடியைச் சொல்லுகிறது;-"பதிவ்ரதையோடுண்டான ஏகாந்தத்தி லநுபவத்தைத் திரளிலே வெளியிடுவாரைப்போலே, தானும் நானுமறிய வநுபவித்ததித்தை இங்ஙனே வெளியிடுவதே! திருவேங்கடமுடையான் அலைவலையாகாதே!" என்கிறாரிறே. (அடியேனறிந்து) இவருடைய *ஞானிருக்கிறபடி.

(உலகமளந்த) லோகர்தலையிலு மகப்படவிருந்த திருவடிகள். (பொன்னடி) ஸர்வைஸ் ஸ்ப்ருஹணீயம். அதாகிறது - ஸ்வர்ண ஸ்வபாவத்தாலே பொற்கிண்டியில் தண்ணீர் வஸிஷ்ட்ட சண்டாள விபாகமற விநியோகங் கொள்ளலாமிறே. (அடைந்துய்ந்தேன்) "ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கவேணும்" என்று சரணம்புக்கு உஜ்ஜீவித்தேன்.

(அணிபொழி லித்யாதி) திருவேங்கட முடையானளவிலே பிறந்தவர்த்தத்தைச் சொல்லி, பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சரணம்புகுகிறார். திருமலையில் நிலையிலே ஒரு உத்யோகமுண்டென்று தோற்றுமிறே; பின்பு போந்து சாய்ந்தவிடம் அதிறே.

"மானைமான் மடநோக்கி" என்று துடங்கி, "உலகமளந்த பொன்னடியே யடைந்துய்ந்தேன்" என்று தலைக்கட்டுகையாலே, ஒன்பதுபாட்டிலும் ஏகார்த்தத்தைப் பற்றவே சரணாகதியா யிருக்கிறது. ... ... (௯)

அரு —ஒன்பதாம்பாட்டு. (துளங்கித்யாதி)(ஔபாதிகங்காணும்) என்றது - உம்முடைய அடிக் கொதிப்பாலே ஸ்வாநந்தா(ஸ்வாநந்தா)ர்த்தமாய் விழுகையால் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேராத கானுமென்றபடி.(ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை) என்றது - பாகவத பர்யந்தமான ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை என்றபடி.

முன்பு பிறந்த ஜ்ஞாநத்தை இல்லையென்று பின்னையும் அபேக்ஷித்த பேறுண்டோவென்ன (ஸ்ரீ நாரதபகவானை யித்யாதி). சரணாகதி ஜ்ஞாநப்ரதமுமாயிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாபிமதேத்யாதி).

(குரிசில்) ராஜத்வத்தையுடைய. இவ்வளவு போராதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நாட்டிலித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (அதுக்கித்யாதி). (எறிந்துகொண்டு) வாள்வீசிக் கொண்டு.

தன்பேறு என்கைக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன (உதாரா இத்யாதி). இத்தால் - ராஜ்யப்ரதா(தா)நம் பண்ணினதும் தன் பேறுகச் செய்தானென்ற

தாய்த்து. "ஓடு" என்றது குறுகிக் கிடக்கிறதாய், ஓடுகிற - கழிகிற என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ராஜ்யேத்யாதி).

"மற்றவற்கு - அங்கொடு நாழிகைகளில் ஏழுநாழிகையோ டிருப்ப வளங்கொள் மந்திரம் அருளிச்செய்தவாறு" என்று அந்வயம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஏழித்யாதி). அதாவது -(க) "దేహాసక్తాత్మ బుద్ధిర్యదిభవతి పదం సాధువిద్యాత్తృతీయం స్వాతన్త్ర్యాన్ధో యదిస్యాత్ప్రథమ మితరశేషత్వ ధీశ్చేద్ద్వితీయమ్। ఆత్మత్రాణోన్ముఖశ్చేన్నమ ఇతిచపదం బాన్ధవాభాసలోలశ్శబ్దం నారాయణాఖ్యం విషయచపలధీశ్చే చ్చతుర్థీం ప్రపన్నః-தேஹாஸக்தாத்ம புத்திர்யதிபவதி பதம் ஸாதுவித்யாத்த்ருதீயம் ஸ்வாதந்த்ர்யாந்தோ யதிஸ்யாத் ப்ரதமமிதர சேஷத்வதீச்சேத் த்விதீயம்। ஆத்மத்ராணோந்முக ச்சேந்நம இதிச பதம் பாந்தவாபாஸ லோலச் சப்தம் நாராயணாக்யம் விஷய சபலதீச்சேச் சதுர்த்தீம் ப்ரபந்ந:" என்று பட்டரருளிச்செய்தபடியே - தேஹாத்மாபிமாந நிவ்ருத்தியும், ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியும், அந்ய சேஷத்வ நிவ்ருத்தியும், ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தியும், அபந்துஷு பந்துத்வ ப்ரதிபத்திநிவ்ருத்தியும், விஷய நிவ்ருத்தியும் ஆகிற ஆறும், * நமஸ்ஸிலார்த்தமான பாகவதசேஷத்வமாகிற அர்த்தமொன்றும் ஆகிற ஏழர்த்தத்தோடே நடக்குங்காலத்தில் இருக்கும்படியென்கை.

(அழகு) என்றது - போக்யதையைப் பற்ற. நம்பியோடே சேர்ந்ததுக்கு ஸூசகமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பதிவ்ரதை யித்யாதி). (அலைவலை) பகுஜல்பர்கள் என்றபடி. ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை நீயுண்டாக்க வேணும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறவர், "அடியேன்" என்கிறதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவருடைய வித்யாதி), வ்யவஹார ப்ராசுர்யமென்று கருத்து.

(ஏகார்த்தத்தை) என்றது-பிராட்டி புருஷகாரமாகச் சரணம் புகுகிற த்வயத்தோடுண்டான ஏகார்த்தத்தை யென்கை. ... ... (௯)

மூ.—மாட மாளிகை சூழ் திருமங்கை
மன்னனொன்னலர் தங்களை வெல்லும்
ஆடல்மா வலவன் கலிகன்றி
அணிபொழில் திருவரங்கத்தம்மானை
நீடு தொல்புகழாழி வல்லானை
எந்தையை நெடுமாலை நினைந்த
பாடல் பத்திவை பாடுமின் தொண்டீர்
பாடநும்மிடைப் பாவம் நில்லாவே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

(க) அஷ்டச்லோகி-௪.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மாடம்	மண்டபங்களாலும்	புகழ்	கீர்த்தியையுடைய
மாளிகை	க்ருஹங்களாலும்	ஆழி	திருவாழியை
சூழ்	சூழப்பட்ட	வல்லானை	ஆளுமவனாய்,
திருமங்கை	திருமங்கைக்கு	எந்தையை	எனக்குஸ்வாமியாய்,
மன்னன்	ராஜாவாய்,	நெடு	எல்லையில்லாத
ஒன்னலர் தங்களை	சத்ருக்களை	மாலை	ஆஶ்ரித வ்யாமோஹத்தை யுடையனான அழகிய மணவாளனை
வெல்லும்	ஜயிக்குமவராய்,		
ஆடல் மா	ஆடல்மா வென்னும் பெயருடைத்தான ஆடாநின்றுள்ள குதிரையை	நினைந்த	அநுபவித்த அதிஜுனுண்டான
வலவன்	நடத்த வல்லவராய்,	இவை பத்து பாடல்	இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்,
கலிகன்றி	பாபநிவர்த்தகரான ஆழ்வார்,	தொண்டீர்	பாகவதர்களே!
		பாடுமின்	சொல்லுங்கள்,
அணி	அலங்காரமான	பாட	(இவற்றைச்) சொல்லவே
பொழில்	சோலைகளையுடைய		
திருவரங்கத்து	திருவரங்க மென்னும் திவ்யதேசத்துக்கு	நும்மிடை	உங்களிடத்தில்
அம்மானை	ஸ்வாமியாய்,	பாவம்	ப்ராப்ய விரோதியான பாபங்கள்
நீடு	அபரிச்சிந்நமாய்	நில்லா	நசித்துவிடுங்கள். (௧௦)
தொல்	அநாதியான		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மாடமாளிகையித்யாதி). இவருடைய பாவ (भाव)வ்ருத்தி யில்லையேயாகிலும், இவருடைய பாசுரத்தைச் சொல்லவே ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்கள் போமென்கிறது.

(மாடமித்யாதி) தமக்கிந்த நன்மையெல்லாம் இவ்வூரிற்பிறப்பாலே வந்ததென்கிறார். இத்தால்-பிறந்தகத்திலேற்றம் சொன்னபடி. "ஆப்தன் சொன்னான்" என்னவேணுமிறே லோகபரிக்ரஹத்துக்கு, (௧) "वाल्मीकिर्भगवानृषिः - வால்மீகிர்பகவாந் ருஷிஃ" (௨) "सहोवाच व्यासः पाराशर्यः- ஸஹோவாச வ்யாஸஃ பாராசர்யஃ" (௩) "குருகூர்ச் சடகோபன்" என்னுமாபோலே. (ஒன்னலரித்யாதி) எதிரிகள், திருமங்கையாழ்வார் அழகுசெண்டேறப் புறப்பட்டவாறே, முழுக்காயாகத்தன்னிலே அவியுமத்தனை. இவர்க்கு சத்ருக்களாகிறார் - ப்ரமாண

(௧) ரா-பா-ரு-ருஅ. (௨) ஷை- (௩) தி-வாய்-௩-௧௦-௧௧.

தூஷகரான பாஹ்யரும், ப்ரமேயதூஷகரான குத்ருஷ்டிகளுமிறே; இவர்களை வெல்லுகையாவது - (க) "ஜிதபாஹ்ய" இத்யாதிப்படியே பாஹ்யருடைய ப்ரதிமையையிட்டுத் திருமதிளுண்ணிட்டவை செய்துப்; ஆகமிகர் பரதேவதையாகச் சொல்லுகிற ருத்ரனுடைய பரத்வத்தை யறுத்து அதுதன்னையுமெடுத்துப் போகட்டாரிறே. (கலிகன்றி) பாபப்ரதிபடர். பகவத்ப்ரபாவங்களை மதித்துச் சொன்ன பாசுரங்களிறே,

கவிபாட்டுண்ட விஷயமிருக்கிறபடி சொல்லுகிறார்மேல் (அணி பொழில் திருவரங்கத்தம்மானை) என்று. "'மாடமாளிகைசூழ் திருமங்கைமன்னன்' என்றவாறே * அணிபொழில் திருவரங்கம் எங்கே புர்கொளித்தது?" என்றருளிச்செய்தார் பட்டர். (நீடுதொல் புகழாழி வல்லானை) (நீடு - புகழ்) அநுகூலரக்ஷணத்தில் வந்தால் திருவுள்ளத்தையும் முன்னோடி நடத்துகை; (உ) "அறமுயலாழி" என்னக்கடவதிறே. (தொல்புகழ்) இதுதான் ஆகந்துகமல்ல. (ஆழிவல்லானை) திருவாழியை ஸ்வ வசமாக்கிக் கார்யங்கொள்ளவல்லன் என்னுமிதுபோலே காணும் ஏற்றம். (எந்தையை) பரிகரமுண்டானாலும் பிறர்காரியஞ் செய்யவேண்டுவதில்லையிறே ப்ராப்தியில்லையாகில்; கார்யம் செய்கைக்கிடான ப்ராப்திசொல்லுகிறது, ப்ராப்தனானாலும் ப்ரயோஜநமில்லையிறே வ்யாமுக்தனன்றாகில்; அதுக்காக(நெடுமாலை) என்கிறது. இத்தால்-ஆஶ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபாவங்கள்சொல்லுகிறது.

(நினைந்தபாடல்) தந்நிஷ்டரானவர் பாசுரம். அநுபவம் வழிந்து புறப்பட்ட பாசுரமான- சொற்கள். (பத்திவை) முகமறிவார் முத்தைச்சேரக்கோத்துக் கையிலேயிட்டுக் காணுமாபோலே. (பாடுமின் தொண்டீர்) பகவத்விஷயத்தில் சபலராயிருப்பார்! ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே சொல்லுங்கோள். (பாட நும்மிடைப்பாவம் நில்லாவே) பால்குடிக்க நோய்தீருமாபோலே இவருடைய பாசுரத்தைச்சொல்ல ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்கள் தன்னடையே விட்டுப்போம்; (ங) * ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமிபோலே. "நீடுதொல் புகழாழிவல்லானை" என்று * அறம் சப்தத்தில் சக்தியைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. ... ... (கஓ)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

(க) ர-ஸ்த-க-ருக. (உ) தி-வாய்-உ-கO-தி. (ங) கீதை-கஅ-சுசு.

உபகரித்தவன் ஒரு அர்ப்ப(ஶர்ஷ)கனுக்கு முதலிறுனென்று கொண்டாடி யநுபவிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

சக்கரம் செல்வத்துக்கு உடலாய்த்தென்கிறுர் (ஹிரண்ய னித்யாதி). (பத்திரம்) கத்தி. ... ... (ரு)

மூ.—விலங்கலால் கடலடைத்து விளங்கிழைபொருட்டு வில்லால்
இலங்கை மாநகர்க்கிறைவ னிருபது புயந்துணித்தான்
நலங்கொள் நான்மறை வல்லார்களோத்தொலி யேத்தக் கேட்டு
மலங்குபாய்வயல் திருப்பேர் மருவி நான் வாழ்ந்த வாறே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விளங்கு	ப்ரகாசியாநின்ற	வல்லார்கள்	அப்யஸிக்க வல்லரான ப்ராஹ்மணர்களுடைய
இழைபொருட்டு	ஆபரணங்களை யுடைய பிராட்டிக்காக	ஏத்த	உச்சமாக உச்சரிக்கப்பட்ட
விலங்கலால்	மலைகளினுல்	ஓத்துஒலி	வேத கோஷத்தை
கடல்	ஸமுத்ரத்தை	கேட்டு	கேட்டு
அடைத்து	அணைசெய்து,	மலங்கு	மத்ஸ்யங்களானவை
மா இலங்கை நகர்க்கு	பெரிய லங்காநகரத்துக்கு	பாய்	துள்ளி அப்புறம் போகாநின்ற
இறைவன்	ஸ்வாமியான ராவணனுடைய	வயல்	கழனிகளையுடைய திருப்பேர்,
இருபதுபுயம்	இருபது தோள்களை	மருவி	(ஸேவிக்க) ஆசைப்பட்டு
வில்லால்	(தன்) வில்லைவளைத்து	நான்	நான்
துணித்தான்	சேதித்தவனை,	வாழ்ந்த	உஜ்ஜீவித்த
நலம்கொள்	ஸதாசாரங்களை யுடையராய்		ஆறு ஏ! (சு)
நால்மறை	நாலுவேதங்களையும்		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (விலங்கல்) நீரிலே ஆழக்கடவதான மலைகளாலே கடலையடைத்து, விளங்காநின்றுள்ள ஆபரணத்தாலே அலங்க்ருதையான பிராட்டியுடைய ஒப்பனையிலே தோற்று, ஸ்வதந்த்ரியத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான வில்லாலே, "ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு மழியாத லங்கையன்றோ எனக்குப் படைவீடு, நானிவ்வூருக்கு நிர்வாஹகனன்றோ" என்று அபிமானித்திருக்கிற ராவணனுடைய, அவ்வூர்க்குக் கணையம்போலே யிருக்கிற தோள்களைத் துணித்தானைத்து.

(நலங்கொள்) நிர்த்தோஷமாய் நாலுவகைப்பட்டிருந்துள்ள வேதங்களையு மதிகரித்திருக்கிற ப்ராஹ்மணரென்னுதல்; ஆசாரத்தால்

மிக்கு, நாலுவகைப்பட்டிருக்கிற வேதங்களும் கைவந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணரொன்னுதல். (ஓத்தொலி யேத்தக்கேட்டு) அவர்கள் உச்சமாக உச்சரிக்கிற த்வநியைக்கேட்டு, "நம்மைக்குறித்துண்டான ஆரவாரம்" என்று மலங்குகள் பாயாநின்றுள்ள வயலை யுடைத்தான திருப்பேரை மருவி நான் வாழ்ந்தவாறே. ... ... (சா)

அநு.—ஆறும்பாட்டு. (விலங்கலித்யாதி) கீழ் ஓரர்ப்பகனுக்கு உதவினன், அவ்வளவன்றிக்கே, ஒரு பெண்பிள்ளைக்காக அகடிதங்களைச் செய்தானென் றநுபவிக்கிறரென்று ஸங்கதி.

(கணையம்) உழலைத்தடி - ரக்ஷகமென்கை.
(மலங்கு) மத்ஸ்யவிசேஷம். ... ... (சா)

மூ.—வெண்ணெய் தானமுதுசெய்ய வெகுண்டு மத்தாய்ச்சியோச்சிக்
கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்ட வெட்டென்றிருந்தான்
திண்ணமாமதிள்கள் சூழ்ந்த தென்திருப்பேருள் வேலை
வண்ணனார்நாம நாளும் வாய்மொழிந்துய்ந்தவாறே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தான்	யசோதை தபஸ்ஸு பண்ணிப்பெற்ற தான்	இருந்தான்	இருந்தவனாய்,
		திண்ணம்	த்ருடமாய்
		மா	பெரிதான
வெண்ணெய்	நவநீதத்தை [வில்	மதிள்கள்	ப்ராகாரங்களாலே
அமுதுசெய்ய	அமுதுசெய்தவள	சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட
ஆய்ச்சி	தாயான யசோதை		தென் திருப்பேருள்,
வெகுண்டு	கோபித்து	வேலை	ஸமுத்ரம்போன்ற
மத்து	தயிர்கடைகிறமத்தை	வண்ணனார்	வர்ணத்தை யுடையனவனுடைய
ஓச்சி	வீசியெறிந்து		
கண்ணி	முடிகளினால்	நாமம்	திருநாமங்களை
ஆர்	பூர்ணமாய்	நாளும்	ப்ரதிதினமும்
குறு	சிறிதான	வாய்மொழிந்து	சொல்லி
கயிற்றால்	தாம்பினால்		
கட்ட	பந்திக்க [து		உய்ந்தஆறு ஏ! (எ)
வெட்டென்று	(அதுக்கு) ஸம்மதித்		

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (வெண்ணெயித்யாதி) "கவ்யம் பாழ்போக வொண்ணாது, இத்தை உபஜீவிக்கைக்கொரு பிள்ளைவேணும்" என்றேப்த்து இவள் நோன்பு நோற்றுப்பெற்றது. ஆனாலும், அது ஸாத்மியாதபடி அமுதுசெய்யப்புக்கால் ஸம்வதியார்களே; அவர்கள்

மறைக்க மறைக்க இவனுக்கு அதிலே ஆதரம் மிகுமே, தன் தாரக (த்ரவ்ய) மிழக்கமாட்டானே. அவர்கள் தங்களுடம்பு நோவக்கடைந்து உறிகளிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை அமுதுசெய்ய. (வெகுண்டு) சீறி, யசோதைப் பிராட்டியானவள் மத்தைக்கொண்டு அடிக்கக் கோலி, பல பிணைகளையுடைத்தாய்க் குறளாயிருந்துள்ள தாம்பாலே கட்ட; தாம்பை நெடுகப்பண்ண வொண்ணாதே, திருமேனியிலே இடங்காணு மித்தனையிறே; அப்படிக்கட்ட. (வெட்டென்றிருந்தான்) "சாமானியனென்று இடுமீடெல்லா மிடவமையும்" என்றிருப்பாரைப்போலே, வேறொரு ஹேதுவைச்சொல்லி யன்றியே இது சொல்லியே நம்மைக் கட்டுவதே! என்று இசைந்திருந்தானாய்த்து.

(திண்ணமித்யாதி) அரணாகப் போரும்படியான மதிள்களாலே சூழ்ந்த தென் திருப்பேருள். (வேலையித்யாதி) கடல்போலே ஶ்ரம ஹரமான வடிவை யுடையரானவருடைய. அவ்வடி வழகுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைச் சொல்லி ஒருவ னுஜ்ஜீவிக்கும்படியே! ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வெண்ணெ யித்யாதி) *நாரீணா முத்தமைக்காக அகடிதங்களைச் செய்த வளவன்றிக்கே, இடைப்பெண்களுக் கெளியனாய் கட்டவு மடிக்கவு மானுனென் றநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"தான்" என்றதுக்குக் கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (கவ்யமித்யாதி, மாட்டானே) என்னுமளவும். "ஓச்சி" என்றதினர்த்தம் (அடிக்கக்கோலி) என்றது. ... ... (எ)

அ.—அம்பொனாருலகமேழு மறிய வாய்ப்பாடி தன்னுள்
கொம்பனார்பின்னை கோலம் கூடுதற் கேறு கொன்றான்
செம்பொனார்மதிள்கள் சூழ்ந்த தென்திருப்பேருள் மேய
எம்பிரான்நாம நாளுமேத்தி நானுய்ந்தவாறே. ... (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அம்	அழகிய	கொம்பு	வஞ்சிக்கொம்பு போன்ற சரீரத்தையுடைய
பொனார்	ஸ்வர்ணத்தோடொத்த (ப்லாக்யமான)	பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்டியினுடைய
உலகம்ஏழும்	ஸப்தலோகங்களும்	கோலம்	அழகோடு
அறிய	அறியும்படியாக,	கூடுதற்கு	சேர்கைக்காக
ஆய்ப்பாடி தன்னுள்	திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள		

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏறு	ருஷபங்களை	மேவும்	பொருந்தியிருக்கிற
சொன்றான்	கொன்றவனாய்,	எம்பிரான்	நம் ஸ்வாமியுடைய
செம்	சிவந்த		நாமம் நாளும் ஏத்திநான் உய்ந்த ஆறு, ஏ! (அ)
பொனார்	பொன்னோடொத்த[ள்		
	மதிள்கள்சூழ்ந்த தென் திருப்பேரு		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அம்பொனித்யாதி) ஓரிடைச்சேரி மாத்ரமன்றிக்கே, ஶ்லாக்யமான ஏழுலகங்களுமறிய, திருவாய்ப்பாடியிலே, வஞ்சிக்கொம்புபோலே யிருக்கிற வடிவையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஒப்பனையோடே சேருகைக்காக, ருஷபங்களேழையும் நிரஸித்தான். தர்ஶநீயமான மதிள்களாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற எனக்கு உபகாரகரானவருடைய திருநாமத்தை ஏத்தி நானுய்ந்தவாறே! ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (அம்பொனித்யாதி) ஓரிடைச்சிக்குப் பிள்ளையாய்க் கட்டுண்ட வளவன்றிக்கே, ஓரிடைச்சிக்காகத் தன்னைப் பேணாதே கருமாரி பாய்வாரைப்போலே எருதுகளின் கொம்பிலே பாய்ந்து கொன்று வேறொரு கொம்பைக் கைப்பற்றினானென்றநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அழகிய பொன்போ லுலகமென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஓரித்யாதி) ... ... (அ)

மூ.—நால்வகை வேத மைந்து வேள்வி யாறங்கம் வல்லார்
மேலை வானவரில் மிக்க வேதியராதிகாலம்
சேலுகள் வயல் திருப்பேர்ச் செங்கண் ‡மாலோடும் வாழ்வார்
சீலமா தவத்தர் சிந்தையாளியென் சிந்தையானே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை. [ய்,
நால்வகை	நாலுவிதமான	வேதியர்	ப்ராஹ்மணோத்தமரா
வேதம்	வேதங்களிலும்	ஆதிகாலம்	ஸ்ருஷ்டிகாலம் தொட
ஐவேள்வி	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களிலும்	சேல்	கயல்கள் [ங்கி,
		உகள்	துள்ளாநின்ற
ஆறுஅங்கம்	வ்யாகரணம் முதலிய ஆறுஅங்கங்களி	வயல்	கழனிகளையுடைய
		திருப்பேர்	திருப்பேரில்
வல்லார்	ஸமர்த்தராய் [லும்	செம்	சிவந்த
மேலை	மேலுலகத்திலுள்ள[ல்	கண்	நேத்ரங்களையுடைய
வானவரில்	ேதவதைகளிற்காட்டி	மாலோடும்	ஸர்வேஶ்வரனோடு
மிக்க	அதிசயித்தவராய்,		கூட

‡ "மாலொடும்," "மாலோடும்" என்று இரண்டுபாடமும் காண்கிறது யதாஸம்ப்ரதாய மநுஸந்தேயம். ஆத்யம், லக்ஷணாநுரூபம்.

வாழ்வார்	நித்யவாஸம் பண்ணுமவராய்	ஆளி	தனக்கு வாஸஸ்தாநமாகக் கொண்டு ஆளுமவன்
சீலம்	ஸௌசீல்யத்தையும்		
மா	ஶ்லாக்யமான	என்	என்னுடைய
தவத்தர்	தபஸ்ஸையுமுடையரானவர்களுடைய	சிந்தையான்	ஹ்ருதயத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணுமிருன். (கூ)
சிந்தை	ஹ்ருதயத்தை		

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (நால்வகை) நாலுவகைப்பட்ட வேதம், பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள், அங்கங்களாறும், இவற்றில் வந்தால் ப்ரஹ்மாதிகளிலுங் காட்டில் கைவந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணரானவர்கள். ஸ்ருஷ்டிகாலந்தொடங்கி ஸர்வேஶ்வரனோடொக்கக் குடியேறி ஜீவித்துப் போருகிறவர்களாய்த்து. சீலகுணப்ரசுரராய் மிக்க தபஸ்ஸையுடையரா யிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் ஹ்ருதயத்தைத் தனக்காக்கிக்கொண்டிருக்கிறவன் என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்தனுனன். ... (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன பெண்பித்தனுமவன் இவர்! ஸகல வித்யாதிகரானவர்க்கு உபாஸ்யன்;அவன் அவர்களைச் சிந்தைவிடாதாப்போலே தம் திருவுள்ளத்தில் குடியிருந்தானென்று களிக்கிருரென்று ஸங்கதி.

(என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்தனுனன்) என்றத்தாலே - கீழ்ச்சொன்ன ஸௌசீல்யத்திலும் மிக்க சீலமென்று கருத்து. ... ... (கூ)

மூ.—வண்டறை பொழில் திருப்பேர் வரியரவணையிற் பள்ளி
கொண்டுறைகின்ற மாலைக் கொடிமதிள் மாட மங்கை
திண்டிறல் தோள் கலியன் செஞ்சொலால் மொழிந்தமாலை
கொண்டிவை பாடியாடக் கூடுவர் நீள்விசும்பே. ... (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகள்	அணையில்	படுக்கையில்
அறை	சப்தியாநின்ற	பள்ளிகொண்டு	சயநித்து
பொழில்	சோலைகளையுடைய	உறைகின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணு[கிற
திருப்பேர்	திருப்பேரென்னும் திவ்யதேசத்தில்	மாலை	ஸர்வேஶ்வரன் விஷயமாக,
வரி	மச்சங்களையுடைய		
அரவு	ஆதிசேஷனுகிற		

கொடி	கொடிகள்கட்டின	சொலால்	தமிழினால்
மதிள்	ப்ராகாரங்களையும்	மொழிந்த	அருளிச்செய்த
மாடம்	க்ருஹங்களையுமுடைய	இவை மாலை	இந்தப்பாசுரங்களை
மங்கை	திருமங்கைக்கு நிர்வா ஹகராய்,	கொண்டு	அப்யஸித்து
		பாடி	காநம்பண்ணி[னாகில்
திண்	த்ருடமான	ஆட	நர்த்தநம் செய்தார்க
திறல்	பலமுடைய	நீள்	விசாலமான
தோள்	புஜங்களையுடையரான	விசும்பு	பரமபதத்தை
கலியன்	ஆழ்வார் [ரமான	கூடுவர்	சேரப்பெறுவர்கள்.
செம்	அழகிய [ஸர்வாதிகா		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டறை யித்யாதி) வண்டுகள் மதுபாந மத்தமாய்க்கொண்டு த்வநியாநின்றுள்ள பொழிலை யுடைத்தான திருப்பேரில், வரிகளையுடையனான திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரனைக் கவிபாடிற்று. கொடியோடு கூடின மதிள்களையும் மாடங்களையு முடைத்தான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகராய், திண்ணிய திறலையுடைத்தான தோளையுடையரான ஆழ்வார். (செஞ்சொலால் மொழிந்தமாலை) அதிக்ருதாதிகாரமான வேதார்த்தத்தை ஸர்வாதிகாரமான சொல்லாலே அருளிச்செய்தாராய்த்து. இவற்றைக்கொண்டு பாடுவ தாடுவதாக இவ்வநுபவத்துக்கு மேலே நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர். ... (௧௦)

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டித்யாதி). "செவ்வியசொல்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அதிக்ருதேத்யாதி). ..., (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்தில் ஒன்பதாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

அஞ்சாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி
தீதறுப்ரவேசம்.

வ்யா.—(௧)"தானுகந்த ஊரெல்லாம் தன் தாள்பாடி" என்றிறே இவர்பாரிப்பு. (௨) "ஸர்வாந் காமாந்-ஸர்வாந் காமாந்" என்னக் கடவ

(௧) தி-மொ-ரு. (௨) தை-ஆந-க-௨.

திறே. ஸர்வாந்தராத்மாவாய், ‡ஸர்வாபத்துக்களையும் போக்கி உதவுமவனாய், ஆஸ்ரிதர்க்கு அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் ஸ்வபாவனான ஸர்வேஸ்வரன் திருநந்திபுரவிண்ணகரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானான், அங்கேபோ யநுபவிப்போ மென்று திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். ... ... *

அரு.—தீதறுப்ரவேசம்.—திருப்பேர்நகரானை அநுபவித்தது அமையாதோ, திருநந்திபுரவிண்ணகரத்தை நண்ணுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானுகர்த வித்யாதி). அப்படி எல்லா மபேக்ஷிதமா யிருக்குமோ வென்ன; த்ருஷ்டாந்ததயா ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (ஸர்வாநித்யாதி). எல்லாப்பாட்டுக்களிலும் பலித்த வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாந்தராத்மாவா யித்யாதி).... ... ... *

மூ.—தீதறுநிலத்தொடெரி காலினொடு நீர் கெழு விசும்புமவையாய்
மாசறு மனத்தினொடுறக்க மொடிறக்கை யவையாயபெருமான்
தாய்செறவுளைந்து தயிருண்டு குடமாடு தடமார்வர் தகைசேர்
நாதனுறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தீதுஅறு	நிர்த்துஷ்டமான	செற	கோபிக்க
நிலத்தொடு	பூமியோடுகூடின	உளைந்து	அதுக்குப்பயந்துஅகம்குழைந்தும்[ரை
எரி	அக்நியும்	தயிர்	(அதுக்குமுன்னே)தயி
காலினொடு	காற்றேடுகூடிய	உண்டு	அமுதுசெய்து [ய்,
நீர்	ஜலமும்	குடம்ஆடு	குடக்கூத்தாடினவனா
கெழு	ஸம்ருத்தமான(இவற்றுக்கெல்லாம் இடம் கொடுக்கும	தடம்	பரந்த [னாய்
		மார்வர்	திருமார்பையுடைய
விசும்பும்	ஆகாசமும் [தான)	தகைசேர்	ஸ்வாபாவிகமான கல்யாணகுண பூர்ணனை
அவையாய்	ஆகிய பஞ்சபூதங்களுக்கும்அந்தராத்மா		
மாசுஅறு	குற்றமற்ற [வாய்,	நாதன்	ஸ்வாமியானவன்
மனத்தினொடு	மநஸ்ஸோடும்	உறைகின்ற	நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
உறக்கமொடு	ஸுஷுப்தி ஸ்வப்நங்களோடும் கூடின	நந்திபுர விண்ணகரம்	நந்திபுர விண்ணகரமென்ற திருநாமத்தையுடைய
இறக்கை	மரணம்		
அவையாய	ஆகிய அவற்றுக்கும்நிர்வாஹகனான	நகர்	திவ்யதேசத்தை
பெருமான்	ஸர்வேஸ்வரனாய்,	மனமே	ஓ மநஸ்ஸே!
தாய்	தாயான யசோதை	நண்ணு	கிட்டப்பாராய். (க)

‡ (பா) ஸர்வபாபங்களையும்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (தீதறுநித்யாதி) சேதநர்க்கு போக(ர்க) போக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளலா யிருக்கையாலே குற்றமற்றிருக்கிற ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகத்துக்கு மந்தராத்மாவாய், நிர்த்தோஷமான மநஸ்ஸோடேகூட ஸ்வப்ந ஸுஷுப்திகள் மரணம் என்று சொல்லப்படுகிற இவற்றுக்கு நிர்வாஹகனு யிருக்கிற ஸர்வேச்வரன்.

அந்தராத்மதயா நின்று ரக்ஷகனும்படி சொல்லிற்று - கீழ்; கண்ணுக் கிலக்காம்படி வந்தவதரித்து ரக்ஷகனும்படி சொல்லுகிறது மேல். (தாயித்யாதி) தாயான யசோதைப் பிராட்டி சீறித் தாம்பெடுக்க, அதுக்கு முன்னே படுமதுசொல்லுகிறது. எல்லாம் செய்தாலும் அவன்தாரகத்தை விட்டிரானே. (தயிருண்டு)ஸ்வாநுபவத்தாலே த்ருப்தனுயிருக்கக்கடவவனன் அநுகூல ஸ்பர்ஶமுள்ள வெண்ணெயை புஜிக்கப் பெறுகையாலே ஹ்ருஷ்டனுய், அந்த ஹர்ஷமெல்லாம் தோற்றும்படி அதுக்குப் போக்கு வீடாகக் குடக்கூத்தாடி; அந்த ஸௌகல்யந்தான் வடிவிலே தோற்ற இருக்கிறவர். (தகைசேர்நாதன்) (க) (“த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந்நாதவத்தரம்”)-த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந் நாதவத்தரம்” என்கிறபடியே - ஒதுங்குவாரனவுபட்டு இத்தோள்கிழலே யிக்கிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற.... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (தீதித்யாதி) அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷங்களிருக்க “தீதறு” என்னலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (சேதநர்க் இத்யாதி). உறக்கம் சொன்னபோதே ஸ்வப்நம் அர்த்தஸித்தமென் றருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்வப்ந ஸுஷுப்திகள்) என்று.

“தடமார்வர்தகை” என்றத்தைப் பற்ற வருளிச்செய்கிறுர் (த்ரைலோக்யமபி இத்யாதி). “தகை”என்று-ஸ்வபாவமாய், அத்தால் கல்யாண குணங்கள் சேர்ந்த நாதனென்று கருத்து. ... ... (க)

மூ.—

உய்யும்வகையுண்டு சொனசெய்பி னுலகேழு மொழியாமைமுனநாள்
மெய்யினளவே யமுது செய்யவல வையனவன் மேவுநகர்தான்
மைய வரிவண்டு மதுவுண்டு கிளையோடு மலர்கிண்டி யதன்மேல்
நைவளநவிற்று பொழில் நந்தி புரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே. (உ)

(க) ரா-அயோ-உ-௧௩.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சொனசெய்யில்	சொன்னத்தைச்செய்யப்புகில்	மேவும் நகர்தான்	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திவ்யதேசமாய்,
உய்யும்வகை	உஜ்ஜீவநோபாயமானது	மைய	நீலவர்ணமாய்
உண்டு	உண்டு, (அதேதென்னில்,)	வரி	ரேகைகளையுடையதான
உலகேழும்	ஸப்தலோகங்களையும்	வண்டு	வண்டுகளானவை
ஒழியாமை	ஒன்றும் தவறாதபடி	மது	தேனை
முனநாள்	முற் (ப்ரளய)காலத்தில்	இளையோடு	புத்ரபௌத்ராதி பந்துக்களோடேகூட
மெய்யினளவே	திருமேனி யளவிலே (அதிக பரிமாணம் தோன்றாதபடி)	உண்டு	பானம்பண்ணி
அமுதுசெய்யவல	அமுதுசெய்யவல்ல	மலர்	பூக்களை
ஐயன்	நிருபாதிக பந்துவான	கிண்டி	கோதி,
அவன்	அந்த ஸர்வேஶ்வரன்	அதன்மேல்	அதுக்குமேலே
		கைவளம்	குறிஞ்சிராகத்தை
		நவிற்று	பாடாநின்றுள்ள
		பொழில்	சோலைகளையுடையதான

நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே! (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (உய்யுமித்யாதி) நான் சொன்னவற்றைச் செய்யப்பார்க்கில், நமக்கினி உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உபாயமுண்டு. "முடிந்துபோ மித்தனையன்றோ" என்றிருக்கவேண்டா. ஸகலலோகங்களிலு மொன்றும் பிறிகதிர் படாதபடி, முன்பொருநாள் ப்ரளயம் தேடிவந்தால் "எங்குற்று" என்று இளைத்துக்காட்டலாம்படி திருமேனியளவிலே யமுதுசெய்யவல்ல நிருபாதிக பந்துவான ஸர்வேஶ்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம்.

ஶ்யாமமான நிறத்தையும் வரியையு முடைத்தாயிருக்கிற வண்டுகள், தன் பந்துவர்க்கத்தோடே கூட மதுபானத்தைப் பண்ணி, எழுந்தே கட்டளையாக மதுபானம்பண்ணின படியாலே கால்வாங்கிப் போகமாட்டாமை அவ்விடத்திலே யிருந்து பூக்களைக்கோதி, அதின்மேலே யிருந்து "கைவளம்" என்கிற பண்ணைப்பாடா நின்றுள்ள பொழிலை யுடைத்தான. ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (உய்யுமித்யாதி) கீழ் அர்த்தாத்மதையை யநுஸந்தித்தாராய், இதில் - ஆபத்ஸகத்வத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“மனமே - சொனசெய்யில் - உய்யும்வகையுண்டு” என்றந்வயித்து அர்த்த மருளிச்செய்கிருர் (நாணித்யாதி). இத்தால் பலித்த வர்த்த மரு ளிச்செய்கிருர் (முடிந்தித்யாதி).

“கிளையோடு” என்றதினர்த்தம் (பந்துவர்க்கத்தோடே)என்றது. “இ ண்டி” என்றதினர்த்தம் (கோதி) என்றது. ... ... (உ)

மூ.—உம்பருலகேழு கடலேழு மலையேழு மொழியாமை முனநாள் தம்பொன் வயிருரளவு முண்டவை யுமிழ்ந்த தட மார்வர் தகைசேர் வம்புமலர்கின்ற பொழில் பைம்பொன் வரு தும்பி மணி கங்குல் வயல்சூழ் நம்பனுறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே. (ந)

பதம்.	உரை.
உம்பர்உலகு	மேலுள்ள ஸப்தலோகங்களையும்
ஏழும்	
கடல்ஏழும்	ஏழு ஸமுத்ரங்களையும்
மலைஏழும்	ஸப்தகுல பர்வதங்களையும்
ஒழியாமை	(இவற்றில் ஒன்றும்) தவறிப்போகாதபடி
முனநாள்	முற் (ப்ரளய) காலத்திலே
தம்	தம்முடைய
பொன்	ஶ்லாக்யமான
வயிறு	திருவுதரமானது
ஆரளவும்	நிறையுமளவும்
உண்டு	அமுதுசெய்து,
அவை	அவற்றை
உமிழ்ந்த	(ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில்) வெளிப்படுத்தின
தடம்	ப்ரந்த

பதம்.	உரை.
மார்வர்	திருமார்வை யுடையருய்
தகைசேர்	பெருமையுடையருய்
நம்பன்	விஶ்வஸநீயருன அவன்
உறைகின்றநகர்,	
வம்பு	பூக்களானவை
மலர்கின்ற	விகஸியாநின்ற
பொழில்	சோலைகளிலே
பை பொன்	அழகிய பொன்போன்றதாய்
வரு	வாராநின்ற
மணிதும்பி	ஶ்லாக்யமான தும்பிகளையுடைத்தாய்
கங்குல்	இருண்ட (பயிர்களையுடைய)
வயல்சூழ்	கழனிகளாலே சூழப்பட்ட
நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே!	

(ந)

வ்யா. — மூன்றும்பாட்டு. (உம்பரித்யாதி) உபரிதநலோகங்களேழும், கடல்களேழும் மலைகளேழும், இவற்றிலொன்றும் பிறிகதிர்படாதபடி, முன்பொருநாள், தம்முடைய ஶ்லாக்யமான வயிறு நிறையு மளவுமுண்டு, “உள்ளே கிடந்து தளரவொண்ணுது” என்று உமிழ்ந்து, இது தன்பேறு என்னுமிடம் வடிவிலே தோற்ற விருக்கிறவர். தகை - பெருமை.

(வம்பு) பூவாநின்றுள்ள மலரை யுடைத்தான பொழில்; அது தன்னில் பொன்படு மாபோலே காணும் ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள தும்பிகள். மணி - அழகு. எப்போது மொக்கக் கருவடைந்த பயிரேயாயிருக்கையாலே இருண்டிருந்துள்ள வயலாலே சூழப்பட்டு. (நம்பனுறைகின்ற நகர்) ஏதேனும் தசையிலும் விஶ்வஸநீயனா யிருக்கிறவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற.... ... ... (௫)

அரு.—மூன்ரும்பாட்டு. (உம்பரித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ஆபத்ஸகத்வத்தை ஸப்ரகாரமாக வருளிச்செய்கிருரென்று ஸங்கதி.

வம்பு- அகாலபுஷ்பம். பைம்பொன்- நல்ல நிறமுடைய பொன்போலிருப்பனவாய், வாராநின்றுள்ள, தும்பிமணி - வண்டுகளிலவாந்தர ஜாதியான தும்பி ஶ்ரேஷ்டங்களென்ருக்கி அர்த்த மருளிச்செய்கிருர் (அது தன்னிலித்யாதி). ... ... (௬)

மூ.—

பிறையிளெளியெயிறிலக முறுகியெதிர் பொருதுமெனவந்தவசுரர்
இறைகளவை நெறுநெறென வெறியவவர் வயிறழலநின்றபெருமான்
சிறைகொள்மயில் குயில்பயில மலர்களுக விளிமுரலவடிகொணெடுமா
நறைசெய்பொழில் மழைதவழுநந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை'
பிறையின்	பாலசந்த்ரனுடைய	வயிறு அழல	(பயந்து)வயிறெரியும்
ஒளி	காந்தியையுடைய		படியாக [நின்ற
எயிறு	பற்களானவை	நின்ற	(யுத்தத்தில்எதிரிட்டு)
இலக	விளங்காநிற்க,	பெருமான்	ஸர்வேஶ்வரனுடைய
முறுகி	மேலிட்டுவந்து		தாய், [டைய
எதிர்	எதிரேநின்று [வோம்	சிறைகொள்	சிறந்த இறகுகளையு
பொருதும்	யுத்தம் பண்ணக்கட	மயில்	மயில்களும்
எனவந்த	என்றுவந்த	குயில்	குயில்களும்
அசுரர்	அஸுரர்களுடைய	பயில	நெருங்கி வர்த்திக்கு
அவை	அப்படிப்பட்ட		மதாய், (அதினுல்)
இறைகள்	சரீரங்கள்	மலர்கள்	பூக்கள்
நெறுநெறு	நெறுநெறு வென்று	உக	உதிருமதாய்
என	முறியும்படியாக	அளி	வண்டுகள்
எறிய	(இவன்) முஷ்டிபிடி	முரல	சப்திக்குமதாய்,
	த்துவீச (அதினுல்)	அடிகொள்	பரந்த மூலப்ரதேசங்
அவர்	அவ்வஸுரர்கள்		களை யுடைத்தாய்

நெடு	உயர்ந்திருக்கிற	மழை	மேகங்களானவை
மா	மாமரங்களிலே யுண்டான	தவழும்	ஸஞ்சரியாநின்றுள்ளதுமான
நறைசெய்	தேனையுடைத்தான		நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு
பொழில்	சோலைகளிலே		மனமே! (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (பிறையித்யாதி) பிறைபோலே இலகாநின்றுள்ள எயிறானது விளங்கும்படியாக மிகைத்துக்கொண்டு ஆபிமுக்யம்பண்ணி "எதிரே பொருமித்தனை" என்றுவந்த அஸுரர்களுடைய சரீரமானது ஸந்திகளிலே நெறுநெறென்று முறியும்படியாகவும்; (வெறியவவர்) "வெறுவியவவர்" என்னலாம்படி, கையிலாயுதங்களை (க) "சசால சாபஞ்ச முமோச" என்கிறபடியே போகட்டு, ஹ்ருதயங்களிலே பயாக்நி கொளுந்தும்படியாகவும் நின்ற ஸர்வேச்வரன். அதவா, நெறுநெறென விட, எறிதல் - இடுதல். முறிப்பு ப்ரஹாரமென்றுமாம்.

(சிறையித்யாதி) (சிறகையுடைத்தாயிருக்கிற மயில்கள், குயில்கள், இவை நெருங்க, அத்தாலே பூக்கள்உதிர, வண்டுகளானவை ஆளத்திவைக்க, பரந்த தாளையுடைத்தாய் ஓங்கியிருந்துள்ள மாக்களில் தேனையுடைத்தான பொழிலிலே மேகங்கள்வந்து ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள. (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (பிறையித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலும்-ப்ரஸாபத்ஸகத்வத்தை யநுஸந்தித்தாராய்; இனி இரண்டுபாட்டாலே-விரோதிநிரஸநப்ரயுக்தமான ஆபத்ஸகத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறாராய், அதில் ராவணனுடைய ப்ரதம யுத்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி

"முறுகி" என்றதினர்த்தம் (மிகைத்துக்கொண்டு) என்றது. "இறைகளவை" என்றதினர்த்தம் (சரீரமித்யாதி). "வெறியவவர்" என்றது † பயத்தாலே கண் வெளிச் செறிந்தவர்களென்கை.

"நறைசெய்" என்றதினர்த்தம் (தேனையுடைத்தான) என்றது. (௪)

மூ.—மூளவெரிசிந்தி முனிவெய்தி யமர்செய்து மென வந்தவசுரர்
தோளுமவர்தாளும் முடியோடு பொடியாக நொடியாமளவெய்தான்
வாளும்வரிவில்லும் வளையாழி கதை சங்கமிவையங்கையுடையான்
நாளுமுறைகின்ற நகர் நந்தி புரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே. (௫)

(க) ரா-யு-மூ-௧௪௧. † இது ஸந்திக்தம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புகை	புகை மூடும்படியாக	வாளும்	நந்தகமும்
எரி	அக்நியை	வரி	அழகிய
சிந்து	சிதற விழவிட்டு	வில்லும்	சார்ங்கமும் [டைய
முனிவு எய்து	கோபித்து [வோம்	வளை	வளைந்த வாய்களையு
அமர்செய்தும்	யுத்தம்பண்ணக் கட	ஆழி	ஸுதர்சநமும்
எனவந்த	என்று எண்ணிவந்த	கதை	கௌமோதகியும்
அசுரர்	அஸுரர்களுடைய	சங்கம்	பாஞ்ச ஜந்யமும்
தோளும்	புஜங்களும்	இவை	ஆகிய இந்த பஞ்சா
அவர்தாளும்	அவர்களுடைய கால் களும்		யுதங்களையும் [லே
முடியொடு	தலைகளோடு கூட	அம் கை	அழகிய திருக்கைகளி
பொடியாக	சூர்ணமாம்படி	உடையான்	தரித்தவனான அவன்
நொடியாமளவு	நொடி நேரத்தில்	நாளும்	ப்ரதிதிநமும்
எய்தான்	அடித்தவனாய்,		

உறைகின்றநகர் நந்திபுர விண்ணகரம் நண்ணுமனமே! (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (ஷூளவித்யாதி) புகையும்படி அதுக் கூடியான அக்நியைச் சிந்திச் சீறிப் "பூசல் பொருமித்தனே" என்று வந்த அஸுரவர்க்கத்தினுடைய தாளைக் குறையா, தோளைக்குறையா, முடியைத்தள்ளா, ஒரு க்ஷணகாலத்திலே எய்தவன். அப்படி இன்ன மும், யுத்தத்துக்குப் பரிகரமான வாளும், தர்சநீயமான வில்லும், வளைந்த வாயை யுடைத்தான திருவாழியும்; கதையும், ஸ்ரீபாஞ்ச ஜந் யமும், இவற்றை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவன், அவதாரங்கள் போலே "இப்போது ஸந்நிதியில்லை" என்னவேண்டாதபடி நித்யவா ஸம் பண்ணுகிறதேசம். ... ... (ரு)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. "சசாலசா பஞ்சமுமோசவீரः" சசாலசா பஞ்ச முமோசவீரः" என்று சொல்லுகிறபடியே கெட்டோடின படியைக் கீழ்ப்பாட்டில் சொல்லிற்று; மீளவும் கோபாக்நி மூண்டுவர நிரஸித்த படியை அநுஸந்திக்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

"அமர்" என்றதினர்த்தம் (பூசல்) என்றது.

"நாளும்" என்றதுக்கர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அவதாரங்களித்யாதி).

மூ.—தம்பியொடுதாமொருவர் தன்துணைவிகாதல் துணையாகமுனநாள்
வெம்பியெரி கானக முலாவு மவர் தாமினிது மேவு நகர்தான்
கொம்புகுதிகொண்டு குயில்கூவ மயிலாலு மெழிலார் புறவுசேர்
நம்பியுறைகின்ற நகர் நந்திபுர விண்ணகரம் நண்ணுமனமே.(சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒருவர்	அத்விதீய (ஸௌகுமா ர்) ரான	மேவு	நித்யவாஸம் பண்ணா நின்ற
தாம்	தாம்	நகர்தான்	திவ்ய தேசமானது,
தம்பியொடு	தம்பியான இளையபெருமாளோடு கூட்	குயில்	குயில்களானவை
காதல்	தனக்கு ப்ரீதிவிஷயையாய்	கொம்பு	கிளைகளில்நின்றும்
தன்துணைவி	தனக்கு ஸஹாயபூதை (பார்யை) யான பிராட்டியை [டு	குதிகொண்டு	குதித்து [ட்டு)
துணையா	ஸஹாயமாய்க்கொண்	கூவ	சப்திக்க, (அதைக்கே
முனநாள்	முன்பு (ராமாவதாரத்தில்) [கொண்டு	மயில்	மயில்களானவை
வெம்பி	அத்யுஷ்ணமாய்க்	ஆலும்	நர்த்தநம் பண்ணாநிற்பதாய்
எரி	அழல்வீசாநின்ற	எழில் ஆர்	அழகுடைத்தான
கானகம்	காட்டிலே	புறவுசேர்	பர்யந்த ப்ரதேசங்களை யுடைத்தாய்
உலாவுமவர்	ஸஞ்சரித்த சக்ரவர்த்தித் திருமகன்	நம்பி	(கல்யாணகுண) பூர்ணனான ஸர்வேஶ்வரன் [இ
இனிது	(பிராட்டியோடே கூடி) உகப்புடனே	உறைகின்ற நகர்	நித்யவாஸம் பண்ணு திவ்யதேசமாயிருக்கும், (அப்படிப்பட்ட
		நந்திபுர விண்ணகரம் நண்ணு மனமே!	(௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (தம்பியித்யாதி) ஸௌகுமார்யத்துக்கு அத்விதீயரான தாம், தம்பியோடேகூட வெம்பி எரி கானகத்திலே உலாவினராய்த்து. அங்கு ஆலம்பந மென்னென்னில், (தன்துணைவி) பிராட்டியோடேகூடப் போகை நிலவெம்மை தோற்றிற்றில்லையாய்த்து. (க) "துன்னுவெயில் வறுத்த வெம்பரல்மேல் பஞ்சடியால்" என்று-அவள் தனக்கிருக்குமாபோலே. நெருங்கின வெய்யிலை வறுகிற்குமாய்த்து வெவ்விய பரற்களானவை; அவற்றின்மேலே [பஞ்சடியால்] பூவிலே அடியிடினும் கொப்பளிக்கும்படியான திருவடிகளாலே. [மன்னனிராமன் பின்] அங்கில வெம்மைக்கு நீருப் நிழலு மிருக்கிறபடி.

(வெம்பி யெரி கானக முலாவுமவர்) வெம்மையை யுடைத்தாய் நிலந்தன்னையே விறகாகப் பற்றியெரிகிற காட்டிலே உலாவினவர், அப்பிராட்டியோடே புணர்ந்து வர்த்திக்கிற தேசமாய்த்து. (கொம்பு

(க) பெரியதிருமடல்-௫0.

கொம்புகளில் நின்றும் குதித்து, குயில்களானவை, முக்தர் ஸாம காநம் பண்ணுமாபோலே கூவ, மயில்களானவை ஆட, அழகுமிக்கிரு க்கிற பர்யந்தங்களை யுடைத்தாயிருந்துள்ள. (நம்பியுறைகின்ற நகர்) ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகன் வர்த்திக்கிற தேசம். ... (௬)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (தம்பியித்யாதி) கீழிரண்டு பாட்டாலே சொன்ன ராவணவதத்துக் கடியாகக் காட்டிலே யடியிட்டபடியை அநுஸந்தித்த முகத்தாலே, தம்மைப் பேணாதே விரோதிகளை யழித்தபடி யாகையால் வந்த ஆபத்ஸகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பிராட்டி துணையானபடி எப்படியென்ன; இவளுக்குத் தாம் துணையானாப்போலே தமக்கு மவள் துணையாகப் போனாரென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (துன்னு இத்யாதி). "வெம்பரல்" என்கையாலே அதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (நெருங்கின வித்யாதி.)

மூ.—தந்தைமனமுந்துதுயர் நந்தவிருள்வந்தவிறல் நந்தன்மதலை
எந்தையிவ னென்றமரர் கந்தமலர்கொண்டுதொழ நின்றநகர்தான்
மந்தமுழவோசை மழையாகவெழுகார் மயில்களாடுபொழில்சூழ்
நந்திபணிசெய்தநகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தந்தை	தகப்பனாரான நந்தகோபருடைய	என்று	என்று சொல்லிக்கொண்டு
மனம்	மநஸ்ஸை	அமரர்	தேவர்கள்
உந்து	தள்ளாநின்ற (சோரப் பண்ணுகின்ற)	கந்தம்	பரிமள ப்ரசுரமான
		மலர்	(கல்பக) புஷ்பங்களை
துயர்	(அநபத்யதா) சோகமானது	கொண்டு	ஸம்பாதித்துக்கொண்டுவந்து
நந்த	நசிக்கும்படியாக	தொழ	ஆச்ரயிக்கும்படியாக
இருள்	அந்தகாரத்திலே (ஒருவர்க்கும்தெரியாதபடி) [வந்த	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
		நகர்தான்,	
		முழவு	வாத்யங்களினுடைய
வந்த	(மதுரையில் நின்றும்)	மந்தம்	மந்தமான [டு)
விறல்	மிடுக்கனாய்	ஓசை	கோஷத்தை(க் கேட்
நந்தன்	நந்தகோபருடைய	மழையாக	மேக (முழக்க) மென்று நினைத்து
மதலைஇவன்	பிள்ளையான இந்தக்ருஷ்ணன்	கார்	வர்ஷாகாலத்தில்
எந்தை	எமக்கு ஸ்வாமி	எழு	கிளராநின்ற

மயில்கள்	மயில்களானவை [ந	பணிசெய்த	கைங்கர்யம் பண்ணின [ப்படிப்பட்ட)
ஆடு	நர்த்தநம்பண்ணுகின்	நகர்	நகரமாயிருக்கும், (அ
பொழில்சூழ்	சோலைகளாலேசூழப் பட்டதாய், [ரசன்		நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே! (எ)
நந்தி	நந்தியென்னு மோர		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) ஸ்ரீநந்தகோபருடைய ஹ்ருதயத்தைத் தள்ளாநின்ற து:க்கமானது நசிக்கும்படியாக, ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் கண்ணுக்குத் தோற்றுதபடி இருளிலே வந்த பெருமிடுக்கனை ஸ்ரீ நந்தகோபர் பிள்ளை. "பிறந்தது அங்கேயாகில், மீண்டும்போய் வளர்ந்த தங்கேயாகில், கம்ஸபயத்தாலே நாலுநாள் வளர்ந்த வித்தனையுங் கொண்டு, அறிவு குறைய நின்றார் சொல்லுகையன்றிக்கே அறிவில் தலைநின்ற நம்போல்வார் இங்ஙன் சொல்லுகிறவிதுக்கு ஹேதுவென்?" என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; "நாமேயன்று காணும்; அவதாரகாலத்துக்கு முன்பே அறிவுடையரா யிருப்பாருமிப்படி சொன்னார்கள் காணும், (க) '𑌅𑌯𑌂 𑌸 𑌕𑌥𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑍈𑌃' அயம் ஸ கத்யதே 'ப்ராஜ்ஞை:' இத்யாதிகளாலே; அவர்களுக்கு முலை சுரவாநின்றதாகில் இவன்று ணஞ்சாநின்றுகில் உமக்கிவ்வாராய்ச்சியென்றுன்" என்றருளிச்செய்தார். "நமக்கு ஸ்வாமி இவன்" என்று, தேவர்கள் கல்பகவ்ருக்ஷத்திற் பூக்களைக்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கும்படி நின்ற நகர்தான்;

மந்தமான வாத்யகோஷத்தை மேகத்வநியென்று கருதி, அதுக்கிடாகக் கார்காலத்தில் மயில்களானவை ஆடாநின்றுள்ள பொழில்களாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய். (நந்தி பணி செய்தநகர்) அந்யபரன் அநந்யபரனு யடிமைசெய்து வர்த்திக்கிறதேசம். அதாவது - நந்தியென்பானொருவன் அக்காலத்தில் அங்கே அநுகூலித்து வர்த்தித்தான்போலே. ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) கீழ்விரோதி நிரஸநத்வாரகமான வளவன்றிக்கே, ஸ்ரீநந்த கோபருடைய அநபத்யதா து:க்கத்தைப் போக்கின வழியாலே வந்த ஆபத்ஸகத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(து:க்கமானது) பிள்ளையில்லாத து:க்கமானது. பெற்றதுமன்றிக்கே தத்து(𑌦𑌤𑍍𑌤𑌂)மன்றிக்கே ஔபாதிகமாக நாலுநாளிருந்தானுகில் அநபத்யதா

(க)

துக்கம்போமோ என்னும் சங்கையைப் பூர்வாசார்ய ஸம்வாத முகேந பரிஹரித்தருளுகிறார் (பிறந்ததித்யாதி). இத்தால்-பெற்றவர்களைப்போலே மூலசரந்தும் இவனும் பரதந்த்ரனாய் நடந்து திருக்கையாலே அநபத்யதா துக்கம் தீர்ந்த தாகலாமென்று கருத்து. (ஆராய்ச்சி) என்றது - சாஸ்த்ரீயமாய் தத்து(ஸ்வீ)க்கொள்ள வேணுமென்கிற விசாரம்.

தேவதாந்தர பரனை ராஜா அத்தைத் தவிர்ந்து பகவத்பரனாய் வர்த்தித்தா னென்கிறார் (அம்பர னித்யாதி). ... ... எ)

மூ.—

எண்ணில்நினைவெய்தியினியில்லை யிறையென்றுமுனியாளர்திருவார்
பண்ணில் மலி கீதமொடு பாடியவராடலொடுகூட வெழிலார்
மண்ணிலிது போல நகரில்லை யென வானவர்கள் தாமலர்கள்தூய்
நண்ணியுறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எண்ணில்	ஆராயுமளவில்,	அவர்	அவர்களுடைய
நினைவுஎய்து	த்யாநத்தை யடைந்த (த்யாநவிஷயமா	ஆடலொடுகூட	நர்த்தநத்தோடுகூட,
இறை	ஸ்வாமியானவன் [ன]	வானவர்கள்	தேவர்கள்
இனி	இவனைக்காட்டிலும்	தாம்	தாங்கள்
இல்லை	வேறொருவனில்லை	எழில்ஆர்	ஶ்லாக்யமான
என்று	என்று நிஶ்சயித்து	மண்ணில்	பூலோகத்தில்
முனியாளர்	உத்தமதபஸ்விகளான ஸநகாதிகள்[மான]	இதுபோல	இத்தோடொத்த
		நகர்	திவ்யதேசமானது
திருஆர்	அழகுமிக்க (ஶ்ராவ்ய	இல்லைஎன	இல்லையென்று (ஸ்தோத்ரம் பண்ணி)
பண்ணில்	ஸங்கீதத்தில்		
மலி	அதிசயித்திருக்கிற	மலர்கள்தூய்	புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பி[த்து]
கீதமொடு	காநத்தோடுகூட	நண்ணி	ஆஶ்ரயித்து
பாடி	ஸ்தோத்ரங்களைச் சொல்லி(நர்த்தநம் பண்ண)		உறைகின்ற நகர் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணு மனமே! (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (எண்ணிலித்யாதி) ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதராய் ஆராயாதே சிலர்காலிலே குனியில் குனியுமித்தனை போக்கி, எண்ணில்-ஆராயில், த்யாநத்துக்கு விஷயபூதனான ஈஶ்வரன் இவனையொழிய வேறொருவனில்லையென்று, ஸநகாதிகள் அழகு மிக்கிருந்துள்ள பண்ணில் மிக்க காநத்தோடே பாடி.

அவ்வவருடைய ஆடலோடேகூட. (எழிலாரித்யாதி) "பூமியில் பாரதவர்ஷமே உத்தேஶ்யம்; பண்ணின புண்யமானது சாலிலெடுத்த நீர்போலே க்ஷபித்தவாறே முகம் கீழ்ப்படத்தள்ளுகிற ஸ்வர்க்கமு மொருதேசமாய்த்ததோ? கோலின ப(ஃ)லங்களுக்கெல்லாம் ஸாதநா நுஷ்டாநம் பண்ணலாம் பாரதவர்ஷத்தை யொழிய" என்ருர்க ளிறே; அப்படியே,பூமிப்பரப்பில் ஶ்லாக்யமா யிருந்துள்ள இந்த நகரத்தோடொக்கக் கடவதில்லை என்று தேவர்கள் புஷ்பாத்யுபகரண ங்களைக்கொண்டு ஆஶ்ரயித்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசம். (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (எண்ணிலித்யாதி) ஆக, கீழ் ஆறுபாட்டாலும்- ஆப்த்ஸகத்வத்தை பஹுப்ரகாரமாக உபபாதித் தநுபவித்தாராய், இனி இரண்டுபாட்டாலே- மோக்ஷப்ரதத்வத்தை யநுபவிக்கக் கோலி, இதில் - ஸாதநாந்தர நிஷ்டர்க்கு உபாஸ்யனுகையால் வந்த மோக்ஷப்ரதத்வத் தை யநுஸந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி.

"எண்ணில்" என்கிற யதி(கி) பதத்துக்கு ஹ்ருதய மருளிச்செய்கிருர் (ரஜஸ்தமஸ்ஸாக்களாலே யித்யாதி).

"பாரதவர்ஷமே உத்தேஶ்யம்" என்றத்தை உபபாதித்தருளுகிருர் (பண்ணின வித்யாதி). ... ... (அ)

மூ.—வங்கமலி பௌவமது மாமுகடினுச்சி புக மிக்க பெருநீர்
அங்கமழியா ரவனதாணை தலைசூடு மடியாரறிதியேல் [ல்
பொங்குபுனலுந்து மணிகங்குலிருள் சீறுமொளியெங்குமுளதா
நங்கள்பெருமானுறையும் நந்திபுரவிண்ணகரம் நண்ணுமனமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வங்கம்	மரக்கலங்களால்	அவனது	அந்த ஸர்வேஶ்வர னுடைய
மலி	ஸம்ருத்தமான		
அது	அந்த(பூமிக்கு ரக்ஷக மான)	ஆணை	ஆஜ்ஞையை
		தலைசூடும்	சிரஸாவஹியாநின்ற
பௌவம்	ஸமுத்ரமானது	அடியார்	தாஸபூதர்
மா	உயர்ந்திருக்கிற [ய	அங்கம்அழி	சரீரநாசத்தை யடை
முகடின்	அண்டபித்தியினுடை	யார்	யார்கள்,
உச்சி	சிரஸ்ஸளவும்	மனமே	ஓமநஸ்ஸே! [ல்,
புக	வ்யாபிக்கும்படி	அறிதியேல்	(இதை) அறிவாயாகி
மிக்க	பொங்கிவாராநின்ற	பொங்கு	பெருகாநின்ற
பெருநீர்	(ப்ரளயகால) மஹா ஜலத்திலும்,	புனல்	ஜலமானது
		உந்து	ஒதுக்காநின்ற

மணி	ரத்நங்களில் நின்றும் புறப்பட்டதாய்	உளது	வ்யாபியாநின்றதாய்,
		நங்கள்	நமது
கங்குல்	ராத்ரியிலே யுண்டா	பெருமான்	ஸ்வாமியானவன்
இருள்	அந்தகாரத்தை [னை	உறையும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
சீறும்	கோபியாநின்ற (போ க்காநின்ற)		கிறபதான
		நந்திபுரவிண்ணகரம் என்னு மனமே!	(௯)
ஒளி	காந்தியானது		
எங்கும்	ஸர்வதேசத்திலும்		

வ்யா.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (வங்கமித்யாதி) மரக்கலங்களால் மிக்கிருக்கிற கடலானது, பாடிகாப்பாரே களவுகாணுமாபோலே பூமிக்கு ரக்ஷகமாக இட்டுவைத்த இதுதானே அண்டபித்தியளவும் சென்று நூக்கும்படி மிக்கஜலத்தில், அவனுடைய வார்த்தையை சிரஸா வஹிக்கக்கடவ சேஷபூதரானவர்கள், ப்ரளயாபத்துக்கு ஹேதுவான கர்மமநுபவியார்கள்; (க) "ஸர்கேபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யதந்தி ச - ஸர்க்கேபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே நவ்யதந்திச" என்கிறபடியே. (அறிதியேல்) சைதந்யப்ரஸரத்வாரமாகில்.

(பொங்கித்யாதி) பெருகின நீரானது கொடுவந்து தள்ளுகிற ரத்நமானது ராத்ரியிருளைத் தன்கிரணங்கொண்டு தள்ளுகிற ஒளி எங்குமொக்கப் பரந்திருக்குமாய்த்து. (நங்கள் பெருமானுறையும்) பராவஸ்த்தை நித்யஸூரிகளுக்காயிருக்கும்; வ்யூஹம் ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள் பரிபவத்தைப்போக்கவாயிருக்கும்; அவதாரங்கள், ஸ்ரீவஸுதேவர் சக்ரவர்த்திகள் தொடக்கமான பாக்யாதிகருக்காயிருக்கும்; பிற்பாடரான நம்போல்வார்க்காயிருக்குமிறே உகந்தருளின நிலங்கள். நித்யஸூரிகளு மிங்குவரும்போது குறைவாளராய் வரவேணும்; அந்த(ஜ)ர்க்கு வைத்தசாலையில் விழித்தார்க்கு வரும்போது கண்ணை மறைத்து வரவேணுமிறே. ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு (வங்கமித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில்-உபாஸ்ய ஞையால் வந்த மோக்ஷப்ரதத்வத்தை யருளிச்செய்து, ப்ரபத்தவ்ய ஞை கையால் வந்த மோக்ஷ ப்ரதத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதி.

ஆனை தலை குடிமடியாரானார் - (க) "வார்த்தை யறிபவர்" என்கிறபடியே ஸ்லோகார்த்த நிஷ்டரென்றிறே திருவுள்ளம்.

நமக்கானபடி எப்படி, அங்குள்ளாரு மிங்கு வருவர்களே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நித்யேத்யாதி). (குறைவாளராய்) என்றது - தங்கள்

(க) கீதை-௧௪-௨. (க) தி-வாய்-௭-ஹ-௧௦.

வேஷத்தை மறைத்து மநுஷ்யாதி வேஷத்தைக் கொண்டென்கை. வேஷம்மாறி வரவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அந்தர்க்கித்யாதி).

மூ.—

நறைசெய்பொழில்மழைதவழும் நந்திபுரவிண்ணகரம்நண்ணியுறையு
உறைகொள்புகராழி சுரிசங்கமவையங்கையுடையானை யொளிசேர் [ம்
கறைவளரும் வேல்வல்ல கலியனொலிமாலையிவையைந்துமைந்தும்
முறையிலிவை பயிலவல வடியவர்கள் கொடுவினைகள்முழுதகலுமே.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நறைசெய்	தேனையுடைய	ஒளிசேர்	புகரையுடைத்தாய்
பொழில்	சோலைகளிலே	கறைவளரும்	ரக்தக்கறைமிக்கிருந்து
மழை	மேகங்களானவை	வேல்	வேலாயுதத்தை [ள்ள
தவழும்	ஸஞ்சரியாநின்ற	வல்ல	ஆளவல்லரான
நந்திபுர விண்ணகரம்	நந்திபுர விண்ணகர மென்னும் திவ்ய	கலியன்	ஆழ்வார்
நண்ணி	கிட்டி [தேசத்தை	ஒலி	அருளிச்செய்த
உறையும்	நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றவனாய்	இவை	இப்படி விலக்ஷணமாயுள்ள [மான
உறைகொள்	உறையிலே யிடப்பட்டதாய் [தான	மாலை	சப்தஸந்தர்ப்ப ரூப
புகர்	தேஜஸ்ஸை யுடைத்	இவை	இந்த [யும்
ஆழி	திருவாழியும்	ஐந்தும் ஐந்தும்	பத்துப் பாசுரங்களை
சுரி	சுழியையுடைத்தான	முறையில்	க்ரமத்திலே (உத்தேஶ்யபுத்தியாலே)
சங்கம்	சங்கும் (ஆகிய)	பயிலவல	அப்யஸிக்கவல்ல
அவை	அந்த திவ்யாயுதங்களை	அடியவர்கள்	சேஷபூதர்களுடைய
அம்கை	அழகிய திருக்கையிலே	கொடு	க்ரூரமான
		வினைகள்	பாபங்கள்
உடையானை	உடையனை ஸர்வேஶ்வரன்விஷயமாக	முழுது	ஸம்பூர்ணமாக
		அகலும்	நீங்கிப்போம். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (நறைசெயித்யாதி) மதுமிக்கபொழிலிலே மேகங்கள் வந்து ஸஞ்சரிக்கிற ஸ்ரீநந்திபுரவிண்ணகரிலேகிட்டி நித்யவாஸம்பண்ணுவதும் செய்து, விரோதிநிரஸநத்துக்குத் திருமங்கையாழ்வார் கையில்வேலுண்டானபின்பு திருவாழிஉறையிட்டிருக்கும்காண், உறைகொண்டிருப்பதாய் புகரையுடைத்தாயிருக்கிற திரு

வாழிதொடக்கமான திவ்யாயுதங்களை அழகிய திருக்கையிலே யுடைய வனைக் கவிபாடிற்று. (ஒளிசேர்கறைவளரும்) உறையில்கிடக்க அவ ஸரமில்லையாய்த்துத் திருமங்கையாழ்வார் வேலுக்கு; சத்ருநிரஸநம் பண்ணிக் கறைகழற்ற அவஸரமின்றிக்கேயிருக்கும்; இப்பத்தையும். (முறையிலிவைபயிலவல) "நண்ணுமனமே" என்று உத்தேஸ்யபாக ச்சொன்ன தேசமாகையாலே இவ்விடம் நமக்காஸ்ரயணீய ஸ்த்தலம் என்னும் ப்ரதிபத்தியோடேகூட அப்யஸிக்கவல்ல அடியவர்களு டைய, க்ரூரமாய் அநுபவித்தாலல்லது நசிக்கக்கடவதன்றிக்கே யிரு க்கிற பாபங்கள் ஸ்வாஸநமாகப்போம். ... ... (கO)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (நறைசெயித்யாதி) "உறைகொள்" என்று திருவாழிக்கு விசேஷண மிடுவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விரோதி யித்யாதி). ... ... (கO)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அருசாம்பத்தில் பத்தாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரும்பத்து முதல் திருமொழி

வண்டுணுப்ரவேசம்.

—◦◦◦—

வ்யா.—இவர்க்கு உகந்தருளின நிலங்களிலுண்டான ருசியைப் பற்ற ஈச்வரன் இங்கேவைத்தான், சப்தாதிவிஷயங்களும் இந்நிலத்திலேயாயிருந்தது; நீர்மனிச்சரைக் கரையிலே நிறுத்தினால் பழைய வாஸனையாலே நீரிலேபோய்ப் புகுமாபோலே, உகந்தருளின நிலங்கள் இங்கேயுண்டானாலும் விஷயங்கள் பரிமாறுகிற விடத்திலுண்டான இருப்பு அவற்றிலே கைகழியப்போகைக்கும் உடலாயிருக்கையாலே, ஈச்வரனுக்கும் "இவர்க்கு இங்ஙனேயுமொருநினைவுண்டோ" என்று கைகழியவிடுகைக்கு உடலாயிருக்கையாலே, ஸாக்ஷாத்கரித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பகவத்விஷயத்திலே தமக்குண்டான ருசியையும், விட்டல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்த அருசியையும்,அவன் திருவுள்ளத்திலே படும்படி விண்ணப்பம்செய்கிறார். ஆத்மவஸ்து, பகவதர்ஹமல்லாமையன்றிறே அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்தது, அசித்ப்ரத்யாஸத்தியாலேயிறே; ஆனபின்பு, இத்தைத்தவிர்த்துக்கொள்ளவேணுமிறே. ... ... *

அரு.—வண்டுணுப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில்-"நந்திபுர விண்ணகரம் நண்ணுமனமே" என்று பலகாலும் சொல்லிவைத்தவர், "வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை" என்று ஒருகால் சொன்னாப்போலே ஒன்பதின்கால் சொல்லிக் கூப்பிடுவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவர்க்கித்யாதி).

மூ.— [மேல்

வண்டுணுநறுமலரின்கடைகொண்டு பண்டைநம்வினைகெடவென்றடி

தொண்டருமமரரும்பணியநின்றங்கண்டமோடகலிடமளந்தவனே

ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதோரருளெனக் கருளுதியேல்

வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர்மேயவனே. (க)

பதம்.	உரை.
அமரரும்	தேவர்களும்
தொண்டரும்	(மற்றும்) பக்தஜநங்களும்,
வண்டு	வண்டுகள்
உணும்	மதுபாநம் பண்ணுகிற்பதாய்
நறு	பரிமள ப்ரசுரமான
மலர்	பூக்களினால் கட்டப்பட்ட
இண்டை	மாலையை
கொண்டு	ஸம்பாதித்துக்கொண்(டுவந்து),
பண்டை	ப்ராசீநமான
நம்வினை	எங்கள் பாபங்களை
கெட	போக்கியருளவேணும்
என்று	என்று ப்ரார்த்தித்து
அடிமேல்	திருவடிகளின் மேலிட்டு
பணிய	ஆஶ்ரயிக்க, (அவர்களுக்காக)
நின்று	(மஹாபலியிடம்) இரப்பாளனாயிருந்து
அங்கு	அந்த யஜ்ஞவாடத்தில் நின்றே
அண்டமோடு	மேலுலகங்களோடு கூட

பதம்.	உரை.
அகல்இடம்	பரந்தபூமியை
அளந்தவனே	(திருவடிகளால்) ஆக்ரமித்துக்கொண்டவனே!
ஆண்டாய்	(இதுக்கு முன்னமே) என்னை அடிமையாக்கிக்கொண்ட ஸ்வாமியே!
விண்ணகர்	திருவிண்ணகரென்னும் திவ்யதேசத்தில்
மேயவனே	பொருந்திநித்யவாஸம் பண்ணுமவனே!
உன்னை	உன்னை
காண்பது	(நான்) ஸேவிக்கும்படி
ஓர்அருள்	நிர்ஹேதுகமான க்ருபையை
எனக்கு	என் விஷயத்தில்
அருளுதியேல்	செய்வாயாகில் (செய்தருளவேணும்),
மனைவாழ்க்கையை	(இனி) ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை
வேண்டேன்	(நான்) விரும்பேன்.

வாழ்க்கை-ஸுகம். (௧)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (வண்டுணும்) செவ்விப்பூமாலையைக்கொண்டு. (பண்டையித்யாதி) "முன்பு நாம்பண்ணிவைத்த பாபங்களையடையப்போக்கவேணும்" என்று திருவடிகளின்மேலே, (௧) "ஸ்ரஜஸ்ஸுராணாம் - ஸங்கைஸ்ஸுராணாம்" என்கிறபடியே, தேவர்களும், மற்றும் திருவடிகளுக்கு நல்லராயிருப்பாரும் ஆஶ்ரயிக்க. (நின்று) அர்த்தித்துநின்று, பெற்ற அவ்விடந்தன்னிலே நின்றே அண்டங்களோடேகூட பூமிப்பரப்பை யளந்துகொண்டவனே!

(ஆண்டாய்) நான் இதரவிஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் உன்பக்கலிலே வைமுக்யம் பண்ணிப்போரா நிற்கச்செய்தே, இவ்வளவும்வர என் ஸத்தையழியாமல் நோக்கிக்கொண்டு போந்தவனே! (உன்னைத்

(௧) மாங்கள்யஸ்தவம்.

யாதி) நீ அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்தைச் நோக்கிக் கொடுபோந்ததின்ப(ஃ)லம் நீயே பெறவேண்டியிருந்தாயாகில், என்பக்கலிலே க்ருபையைப்பண்ணியருளவேணும். (வேண்டேனித்யாதி) "இன்னமுமிவனுக்கு ஸம்ஸாரவாஸனை கழிந்ததில்லை" என்று இருக்கவேண்டா, எனக்குலோக யாத்ரையில் ருசியில்லாமையைத் திருவுள்ளம் பற்றவேணும். (௧)

அரு. — முதற்பாட்டு. (வண்டித்யாதி). இந்த்ரன் கார்யம்செய்ய வந்தபடியாலே, "స్వర్గస్థైస్సురాణామపి భూతలస్థైస్తథా మనుష్యైర్గగనేచరైః। స్తుతః క్రమాన్యః ప్రచకార సర్వదా మమా஽స్తు మాఙ్గల్య వివృద్ధయే హరిః - ஸ்வர்கஸ்தைஸ்ஸுராணாமபி பூதலஸ்தைஸ்ததா மநுஷ்யைர்க்ககநேசகேசரை:। ஸ்துத: க்ரமாந்ய: ப்ரசகார ஸர்வதாமமாஸ்து மாங்கள்ய விப்ருத்தயே ஹரி:" என்றபடியே முந்துற அமரரைச் சொல்லுகை உசிதமாகையால், "அமரரும், தொண்டரும்" என்று அந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் (ஸங்கை ரித்யாதி).

"அருளுதியேல்"- அருளவேணுமென்று கூட்டி அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (நீ அநாதிகால மித்யாதி).... ... ... (௧)

மூ.—

அண்ணல்செய்தலைகடல்கடைந்தததனுள்கண்ணுதல் நஞ்சுண்ணாக்கண்டவனே
விண்ணவரமுதுண வமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்ட வெம்பெருமானே
ஆண்டா யுன்னைக் காண்பதோ ரருளெனக்கருளுதியேல்
வேண்டேன்மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர்மேயவனே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அண்ணல்செய்து	(தேவர்கள்பக்கல்) ஔதார்யத்தைப் பண்ணி	கண்டவனே	பார்த்த(ஸங்கல்பித்த)ருளினவனே!
அலைகடல்	அலைமோதாநின்ற ஸமுத்ரத்தை	விண்ணவர்	தேவர்கள்
கடைந்து	மதநம்பண்ணி,	அமுது உண	அம்ருதபாநம் பண்ணுகிற்க,
அதனுள்	(அக்காலத்தில்) அந்த ஸமுத்ரத்தில் நின்றும் புறப்பட்ட	அமுதில்	(அந்த) அம்ருதத்தில் நின்றும்
நஞ்சு	விஷத்தை	வரும்	(ஸாரபூதையாய்க்கொண்டு) வாராநின்ற
நுதல்கண்	நெற்றிக்கண்ணனான ருத்ரன்	அமுது	போக்யபூதையான
உண்ண	விழுங்கும்படி	பெண்	பெரியபிராட்டியாரை
		உண்ட	(லபித்து) அநுபவியாநின்றவனாய்
		எம்பெருமானே	எங்களுக்கு உபகாரகனானவனே! (௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (அண்ணல்) ஒருகால்சொன்னத்தை ஒன்பதின்கால் சொல்லுகிறார் தம்முடைய இந்த ருசியை ஸ்த்திரமென்னுமிடத்தை அவன் திருவுள்ளத்தே படுத்துகைக்காக.

(அண்ணல்)ஔதார்யத்தைப்பண்ணி யென்னுதல், ஸ்வாமித்வத்தை நிர்வஹித்தென்னுதல்; பெரிய க்ஷோபத்தை யுடைத்தாயிருந்துள்ள கடலைக்கடைந்து. (அதனுள் - நஞ்சை - கண்ணுநுதல் - உண்ணைக்கண்டவனே) அதிலுண்டான விஷத்தை புஜித்து தேவர்கள் முடியாதே யிருக்கும்படியாகப் பார்த்தவனே! (விண்ணவரித்யாதி) தேவஜாதி அம்ருதத்தை புஜித்து உஜ்ஜீவிக்க, அந்த அம்ருதந்தான் கோதாம்படிவந்து தோற்றின பெரியபிராட்டியாரை லபித்து; அவ்வழியாலே ஆஶ்ரிதவர்க்கத்துக்கு உபகரித்தவனே! ஜநநிபக்கல் பண்ணுமுபகாரம் ப்ரஜைகளுக்கா யிருக்குமிறே.

(ஆண்டாயித்யாதி) அச்சேர்த்தியை நான் கண்டநுபவிக்கும்படி என்பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணி யருளுவுதியாகில், அத்தேவஜாதி உன்னைக்கொண்டு பூண்கட்டிக்கொள்ளுகிற ஸம்ஸாரயாத்ரையை வேண்டேன். ... ... (௨.)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (அண்ணலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - இந்த்ரனுக்காக இரந்தாகிலும் அவன் வாழ்க்கையை நிலைநிறுத்தினாய், அங்ஙன் ஒரு ருசி எனக்கில்லை என்றார்; இதில் - தேவஜாதி யெல்லாம் சாகாமலிருக்கவேணுமென்ன, அதுக்காகக் கடல் கடைந்தாகிலும் அது தலைக்கட்டினாய், எனக்கு அங்ஙனிருப்பதொரு தேஹ சாபல்யமில்லை யென்கிறார் என்று ஸங்கதி. (இந்தருசியை) என்றது - "மனைவாழ்க்கை - வேண்டேன்" என்னும்படியான பகவத்விஷய ருசியை என்றபடி. ... ... (௨.)

மூ.—

குழல்நிறவண்ணநின் கூறுகொண்ட தழல்நிறவண்ணன் நண்ணார்நகரம்
விழ நனி மலை சிலைவளைவு செய்தங்கழல் நிற வம்பதுவானவனே
ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதோரருளெனக் கருளுதியேல்
வேண்டேன்மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (௩.)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குழல்நிறம்	திருக்குழலின் வர்ணம்போன்ற (நீலமான)	வண்ண	திருமேனி நிறத்தையுடையவனே!
		நின்	உன் திருமேனியில்

கூறுகொண்ட	ஒருபார்ஶ்வத்தைத் தனக்கிருப்பிடமாக வுடையனாய் [ற	விழ	நசிக்கும்படியாக,
		நனி	பெருத்து
		மலை	மலைபோன்றதான
அழல்நிறம்	அக்நிவர்ணம் போன்	சிலை	வில்லை [து,
வண்ணன்	சரீரவர்ணத்தையுடையனான ருத்ரனை(க் கொண்டு),	வளைவுசெய்து	வளையும்படி செய்வித்
		அங்கு	அந்த வில்லிலே(தொடுக்கப்பட்டு)
கண்ணார்	சத்ருக்களான அஸுரர்களுடைய	அழல்நிறம்	அக்நிவர்ணமாய் [ன
		அது	அப்படி அதிக்ரூரமா
நகரம்	பட்டணமான த்ரிபுரமானது	அம்பு ஆனவனே	பாணத்திலே ப்ரவேசித்து நின்றவனே!

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (குழல்நிறவண்ணா) திருக்குழலில் நிறத்தையுடைய திருமேனியின் நிறத்தையுடையவனே! (க) "கூறாளும்" என்கிறபடியே - உன் திருமேனியிலே கூறுடையனாய், அக்நிகல்பமான நிறத்தையுடையவன். கண்ணுக்குக் குளிர்ந்திருக்கும் ஸர்வேஶ்வரன் திருமேனி; கண்கொண்டு பார்க்கவொண்ணாதபடி எரிந்திருக்கும் இவன்மேனி. ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளுடைய த்ரிபுரமான படைவீடு நசிக்கும்படியாக, பெருத்து மேருகல்பமான வில்லை வளைத்து, (உ) "தஸ்யாத் - தஸ்யாத்" என்கிறபடியே - அதுக்குள்ளீடாய்ப்புக்கு நின்றாய்த்து. இவ்வபதாநத்துக்கு ஹேதுவென்னென்ன; (உ) "விஷ்ணுராத்மா - விஷ்ணுராத்மா" என்றதிறே. (அங்கழல் நிறவம்பது) அம்புக்குக் கூர்மையாய்ப் போய்ப்புக்கு ப்ரதிபக்ஷத்தை யழியச்செய்து, "அந்த விஜயாபதாநத்தை அவன் செய்தான்" என்று விருதூதித்திரியும்படி பண்ணினவனே!

(ஆண்டாய்) "ஓரபதாநம் பண்ணினேன்" என்று விருதூதித்திரியும்படி பண்ணவேண்டா. (வேண்டேன்) ஸ்வரூப விரோதியைக் கழித்து ஸ்வரூபாநுரூபமான பேற்றைப் பண்ணித் தரவேணும். ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (குழலீத்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-சிரகாலம் ஜீவித்திருக்க யத்நம்பண்ணினார்க்கு அத்தைத் தலைக்கட்டிக் கொடுத்தாய்; எனக்கு அதுவேண்டா என்றாராய்; இதில் - "ஜீவித்திருந்தால் 'இன்னான் இனியான்' என்று நாலுபேர் கொண்டாடவேணும்" என்றிருப்பானொருத்

(க) தி-வாய்-௪-௮-௧. (உ) பாரதம்-கர்ணபர்.

ரனுக்கும் அது தலைக்கட்டிக் கொடுத்தாய், எனக்கு அங்ஙனிருப்பதொரு புகழ் வேண்டுவதில்லை யென்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

(நிறத்தை) என்றவனந்தரம், உபமாநமாக என்று சேஷம். "நனி" என்றதி னர்த்தம் (பெருத்து) என்றது. "தழல் நிறவண்ணனன்" - கொண்டு என்று அத்யாஹரித்து, "செய்து" என்றது-செய்வித்து என்றுக்கித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறுர் (தஸ்மாதித்யாதி). ருத்ரன் செய்திருக்க, "ஸர்வேஸ்வரன் செய்வித்தான்" என்கைக்கு மூலமென்? என்னும் சங்கையைக் கிளப்பி, பரிஹாரமானபடியை விவரிக்கிறுர் (இவ்வபதாநத்துக் கித்யாதி). ... . (௩)

மூ.—

நிலவொடு வெயில் நிலவிருசுடருமுலகமு முயிர்களு முண்டொருகால்
கலைதரு குழவியினுருவினையா யலைகடலாலிலை வளர்ந்தவனே
ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதோ ரருளெனக் கருளுதியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. ... (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நிலவொடு	நிலாவோடும்	உண்டு	விழுங்கி (வயிற்றிலே வைத்து),
வெயிலொடு	வெய்யிலோடும் (கூடி)	கலைதரு	அத்யல்பமான
நிலவு	உலாவாநின்ற	குழவியின்	குழந்தையினுடைய
இருசுடரும்	இரண்டு தேஜஃபதார்த்தங்களான சந்த்ரஸூர்யர்களையும்	உருவினையாய்	வடிவையுடையனுய்க் கொண்டு,
உலகமும்	லோகங்களையும்	அலை	அலைமோதாநின்ற
உயிர்களும்	(அங்குள்ள) ப்ராணிகளையும்	கடல்	மஹாஸமுத்ரத்தில்
		ஆல் இலை	(ஓர்) ஆலந்தளிரில்
ஒருகால்	ஒருகாலத்திலே (ப்ரளயத்திலே)	வளர்ந்தவனே	கண்வளர்ந்தருளினவனே! (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (நிலவொடு) நிலாவோடேகூட, வெய்யில், நிலவுகிற - ஸஞ்சரிக்கிற, சந்த்ரஸூர்யர்களுக்கு நிர்வாஹகனுய்வர்த்தியாநின்றுள்ள நிலாவையும் வெய்யிலையு முடைய இருசுடரென்னுதல். லோகங்களும், அவற்றிலுண்டான ப்ராணிகளும், ஆகிய இவற்றை ஒருகால் வயிற்றிலேவைத்து, கலாமாத்ரமா யிருந்துள்ள குழவியினுடைய வடிவை யுடையையாய், க்ஷோபத்தை யுடைத்தான கடலிலே ஒருபவனுன ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தையுடையவனே!

(ஆண்டாய்) என்பக்கல் அகடிதங்களை கடிப்பிக்க' வேண்டா, உன்னைக் காண்பதொரு வகை ‡ அருளவமையும். (வேண்டேன்) என் தலையால் வரும் அம்சத்தில் கண்ணழிவில்லை. ... ... (௪)

அ௫.—நாலாம்பாட்டு. (நிலவித்யாதி) ருத்ரன் தலையில் விஜயத்தை ஏறிட்டாப்போலே, எனக்கு அங்ஙனிருப்பதொரு புகழ்படைக்க வேண்டா, ஸ்வரூபவிரோதியைக் கழித்துத் தரவேணுமென்றீர்; நீர் நினைத்தபோதாகச் செய்யப்போமோ, சிரகால வாஸிதமன்றோ மனைவாழ்க்கை என்ன வருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

நிலாவோடும் வெய்யிலோடும்கூட நிலவுகிற இருசுடர் என்றுக்தி ஒரு யோஜனை அருளிச்செய்து, நிலவுகிற நிலாவோடும் வெய்யிலோடும் கூடின இருசுடர் என்று அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறுர் (வர்த்திக்கிற வித்யாதி).

மூ.—

பாரெழு கடலெழு மலையெழுமாய்ச்சீர் கெழுமிவ்வுலகேழு மெல்லாம்
ஆர்கெழுவயிற்றினி லடக்கிநின்றங் கோரெழுத் தோருருவானவனே
ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதோரருளெனக் கருளுதியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	
பார் எழும்	ஸப்தத்வீபங்களான பூமிக்கும் [கும்	வயிற்றினில்	திரு வுதர தலத்தில
		அடக்கி	(வைத்து) அடக்கிக் கொண்டு
கடல் எழும்	ஸப்தஸமுத்ரங்களுக்		
மலை எழும்	ஸப்தகுலாசலங்களுக்கும் [ண்டு,	அங்குநின்று	அவ்வாலந்தளிரிலே யிருந்தவனுய்,
ஆய்	நிர்வாஹகனுய்க் கொ	ஓர்	சப்தங்களில் ப்ரதானமான
சீர்கெழும்	அழகுமிக்க		
இவ்வுலகு ஏழும்	இந்த ஸப்தலோகங்களையும் [ளையும்	எழுத்து	அகாரத்துக்கு
		ஓர் உரு ஆனவனே	முக்யார்த்தமாய் நின்றவனே! (௫)
எல்லாம்	(மற்றும்) எல்லாவற்		
ஆர்கெழு	மிக அழகியதான		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) பூமிகளேழும், கடல்களேழும், மலைகளேழுமான இவற்றுக்கு நிர்வாஹகனுய்; அழகுசெய்திருந்துள்ள இந்த லோகங்களேழு மடைய, அழகு மிக்கிருந்துள்ள வயிற்றிலே யடக்கிநின்றுய். இத்தால் - வாச்யங்களுக்கெல்லாம் தன் பக்கலிலே இருப்பாம்படி இவற்றுக்கு ஆதாரபூதனுய் நிற்கும்படி

‡ (பா) அருளவேணும்.

சொல்கிற்று. (ஓரெழுத் தோருருவானவனே) வாசக ஜாதத்துக்கெல்லாம் ப்ரதாநமாயிருக்கிற அகார சப்த வாச்யனானவனே!(ஆண்டாய்).

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாரித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன அகடிதகடநாஸாமர்த்யந்தனக்கும் மூலமான காரணத்வத்தால் வந்த சக்தி விசேஷத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(வயிற்றிலே) என்றது - ஸங்கல்பத்திலே யென்றபடி. "உரு" அர்த்தம். ... ... (௫)

மூ.—கார்கெழுகடல்களும் மலைகளுமா யேர்கெழுமுலகமு மாகி முதலார்களுமறிவரு நிலையினையாய்ச் சீர்கெழு நான்மறையானவனே
ஆண்டாயுன்னைக்காண்பதோ ரருளெனக் கருளுதியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கார்கெழு	மேகங்கள்நிறைந்த	அறிவரும்	அறியப்போகாத
கடல்களும்	ஸமுத்ரங்களுக்கும்	நிலையினையாய்	ஸ்வபாவத்தை யுடையவனாய்,
மலைகளும்	பர்வதங்களுக்கும்	சீர்கெழு	ப்ராமாண்யமாகிற அழகுடைய
ஆய்	ஆதாரபூதனாய்,	நான்மறை	நாலுவேதங்களுக்கும்
ஏர்கெழும்	ஒழுங்குபட்டிருக்கிற	ஆனவனே	ப்ரதிபாத்ய னானவனே! (௬)
உலகமும்	லோகங்களுக்கும்		
ஆகி	நிர்வாஹகனாய்,		
முதலார்களும்	ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும்		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கார்) மேகங்கள் படிந்த ஸமுத்ரமும், பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே யிருக்கிற மலைகளும். இவற்றைப் பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? கட்டளைப்பட்டிருந்துள்ள லோகங்களுமாய். இத்தால் - ஜகதாதாரனாய், ஜகச்சரீரனாய் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது. (முதலார்களு மறிவரு நிலையினையாய்) சதுர்தச புவநேஶ்வரனான சதுர்முகன் தொடக்கமான ப்ரதாநரானவர்களாலும் "இவ்வளவு" என்று பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத ஸ்வபாவத்தை யுடையையாய், ப்ராமாண்யத்துக்குப் போரும்படி யதாபூதவாதியா யிருக்கிற நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களாலே ப்ரதிபாத்யனா யிருக்கிறவனே!

(ஆண்டாய்) நீ ஜகதாதாரனாய் ஸர்வாதிகனா யிருப்புதி என்று ப்ரமாணங்களிலே கேட்டுப் போகையன்றிக்கே, உன்னுடைய அஸாதாரணாகாரத்தை நான் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்படி என்பக்கலிலே க்ருபை

யைப் பண்ணி யருளுவதியாகில், நானும் மெய்யே இத்தை அருவ ருத்தேன். ... ... (சு)

அரு —ஆறும்பாட்டு. (காரித்யாதி) கீழ் - காரணத்வ ப்ரயுக்த சக்தி விசேஷத்தை அநுஸந்தித்தாராய், ஜகத்தெல்லாம் சரீரமாக நீ சரீரியா யிருப்பாயொருவ னன்றோ, எனக்கு வேண்டின புருஷார்த்தம் கொடுக்கைக்கு நீயே கடவா யென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"ஏர்" என்றதினர்த்தம் (கட்டளைப்பட்டு) என்றது. ... (சு)

மூ.—

உருக்குறுநறுநெய்கொண்டாரழலி லிருக்குறுமந்தணர் சந்தியின்வாய்
பெருக்கமொடமரர்க ளமரநல்கு மிருக்கினி லின்னிசை யானவனே
ஆண்டாயுன்னைக்காண்பதோ ரருளெனக்கருளுதியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அமரர்கள்	தேவர்கள்,	சந்தியின்வாய்	ஸந்த்யாகாலங்களிலே
பெருக்கமொடு	ஸம்பத்தோடுகூட		[நின்றுள்ள
அமர	(தங்களுக்கு) யாகோபகரணங்களைப் பொருந்தப்பண்ணுகைக்காக,	நல்கும்	(ஹவிஸ்ஸை) கொடா
		இருக்குஉறும்	வேதாத்யயநபரரானு
		அந்தணர்	ப்ராஹ்மணர்களுடைய (தநமான)
உருக்கு உறு	உருக்கப்பட்ட	இருக்கினில்	வேதத்தில்
நறு நெய்கொண்டு	நாற்றமான நெய்யைக்கொண்டு	இன்	இனிமையான
		இசை	ஸ்வரூப ப்ரணவத்துக்கு
ஆர்அழலில்	அழகிய அக்நியிலே		
		ஆனவனே	வாச்யனானவனே!(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (உருக்குறு) உருக்கின நறுநெய்யைக் கொண்டு, அக்நியிலே, இருக்குறும் ப்ராஹ்மணர் ஸந்த்யைகள்தோறும். (பெருக்கமித்யாதி) (க) "பரஸ்பரம் பாவயந்த ஶ்ரேயஃ பரமவாப்ஸ்யத" - பரஸ்பரம் பாவயந்த ஶ்ரேயஃ பரமவாப்ஸ்யத" என்கிறபடியே - பெருக்கத்தோடே கூட, தங்களுக்கு உபகரண ஸம்பத்தியுண்டாம்படி தேவர்கள் பண்ணுகைக்காக; அவர்களுக்கு தா(ர)கமான ஹவிஸ்ஸை அவர்களுக்குக் கொடாநின்றுள்ள ப்ராஹ்மணர்க்கு தநமான வேதத்தில் இன்னிசையுண்டு - ஸ்வரூபமான ப்ரணவம், அத்தாலே

(க) கீதை-ங-கக,

ப்ரதிபாத்யனாயுள்ளவனே! (௧) "साहस्री ब्रह्मृतासताम्-ஸாஹஸ்ரீ ப்ரம்ருதாஸதாம்" என்று - வேத தநர் என்னக்கடவதிறே ப்ராஹ்மணரை; "स्वरम् - ஸ்வரம்" என்று - ப்ரணவத்தைச் சொல்லக்கடவதிறே, (௨) "यद्वेदादौ स्वरः प्रोक्तः - யத்வேதாதௌ ஸ்வர: ப்ரோக்த:" என்று. ‡ப்ரணவம் பரஸ்வரூபத்தை ஒன்றையும் சொல்லுகிறதோ? ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகிறதோ?" என்றால், இரண்டையுஞ் சொல்லாநின்றதிறே - (௩) "आत्मानं युञ्जीत-ஆத்மாநம் யுஞ்ஜீத" என்றும், (௪) "ओङ्कारो भगवान्विष्णुः - ஓங்காரோ பகவாந்விஷ்ணு:" என்றும். (௭)

அ௫ — ஏழாம்பாட்டு. (உருக்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஸகலஜகச்சரீரியாய் ஸகலவேத ப்ரதிபாத்யனை படியை யநுஸந்தித்து, நீயே என் மநோரதத்தைத் தலைக்கட்டவேணு மென்றார்; இதில்-ஸகல யஜ்ஞாராத்யனாய்க்கொண்டு, ஸகல வேதஸாரமான ப்ரணவ ப்ரதிபாத்யனை நீயே என்காரியம் செய்யவேணு மென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"இருக்கு உறும்" என்றது - ருக்குக்களை உற்றிருக்கிற வென்றபடி. தேவர்கள் யாகோபகரண ஐஶ்வர்யாதிகளைக் கொடுக்கவும், ப்ராஹ்மணர் ஹவிஸ்ஸைக் கொடுக்கவு மாம்படி அந்யோந்யம் ப்ரீதியோடே கொடுக்கும்படி யென்று அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பரஸ்பர மித்யாதி). "இருக்குறும் அந்தணர் - இருக்கினில்" என்றந்வயித் தருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக் கித்யாதி). (ஹவிஸ்ஸை) என்றது அத்யாஹார்யம். வேதம் தநம் என்கைக்கு ப்ரமாணம் (ஸாஹஸ்ரீத்யாதி). "ऋचः-सामानि-यजूंषि-साहस्री ब्रह्मृतासताम् - ருச:-ஸாமாநி - யஜூம்ஷி-ஸாஹஸ்ரீ ரம்ருதாஸதாம்" என்று கீழ் கூட்டிக்கொள்வது. "ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத" என்றதுக்கு-ஆத்மாவை ஈஶ்வரன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கும்போது, "ஓம்" என்று மந்த்ரத்தைச் சொல்லும்போது ஆத்மவாசகமாக வேணுமிறே என்று கருத்து. [பெருக்கமொடமரர்கள் அமர நல்கும்படியாக - சந்தியின்வாய்-உருக்குறு நறுநெய்கொண்டு ஆரழலிலே, ஹவிஸ்ஸுக்களைக் கொடாநின்றுள்ள, இருக்குறு மந்தணருடைய இருக்கினில் இன்னிசையானவனே] என்றந்வயம். ... ... (௭)

மூ.—

காதல்செய்திளையவர் கலவிதரும் வேதனைவினையது வெருவுதலாம்
ஆதலினுனதடியணுகுவன் நான்போதலர் நெடுமுடிப் புண்ணியனே
ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதோ ரருளெனக் கருளுதியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (அ)

(௧) (௨) தை-நா ரா-௧௦. (௩) தை-நாரா-௫௧.
(௪) ‡ (பா) ப்ரணவம் பரஸ்வரூபத்தையோ சொல்லுகிறது என்றால்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
போது அலர்	செவ்விய பூமாலையிலே அலங்கரிக்கப்பட்ட	அது	அப்படிப்பட்ட
நெடுமுடி	நீண்ட திருவபிஷேகத்தையுடைய	வினை	கர்மமானது (வினைக்கப் புகில்)
புண்ணியனே	பரிசுத்தனே!	வெருவுதல் ஆம்	(எனக்கு) பய(ப்ரத)மாகாநின்றது,
இளையவர்	யுவதிகள்	ஆதலில்	ஆகையாலே, (அது கழியும்படி)
காதல்செய்து	ப்ரீதிபண்ணி	உனது அடி	உன் திருவடிகளை
தரும்	கொடாநின்ற	நான்	நான்
வேதனை	துக்கரூபமான	அணுகுவன்	கிட்டி ஆஸ்ரயிக்கக் கடவேன். (அ)
கலவி	ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ஹேதுவான		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (காதல்) இளையவர் காதலைப் பண்ணிக்கொண்டு-ஸ்த்ரீகளானவர்கள் ஸங்கத்தை யுடையராய்க் கொண்டு, தருகிற துக்காத்மகமான ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கிற கர்மத்தை அநுஸந்திக்க வநுஸந்திக்க எனக்கு பயமாகாநின்றது; ஆனபின்பு, இப்படிப்பட்ட அபாயங்களைத் தப்புவிக்கும் உன் திருவடிகளைக் கிட்டுவன் நான். அந்த ஸம்ஶ்லேஷந்தான் துக்காத்மகமாயிறேயிருப்பது. அநுபவிக்கப் புக்கால் ஒருநாள்வரையில் பர்யாப்தனாகிறதின்றிக்கே, தன்னுடைய பும்ஸ்த்வத்தை அழியமாற வேண்டும்படியாய், இனித்தான் கண்டார்க்குக் கவிழ்தலை யிட்டுத் திரியவேண்டும்படியாய், மேல் நரகமாம்படி ஸ்வரூப ஹாநியை விளைக்கக்கடவதான ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ஹேதுவான கர்மத்தை அநுஸந்திக்கிற இது அச்சத்துக்கு ஹேதுவாகாநின்றது; ஆனபின்பு, எங்கேனும் திரியிலும் யமாதிகள் †மேலே அடியிட்டுத் திரியும்படியான திருவடிகளை அணுகுவன் நான். (போதலர் நெடுமுடிப் புண்ணியனே) வைத்தவளையமும் நீயுமாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டி என்னுடைய இதர விஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்த சுத்தியையுடையவனே! நாட்டார்க்கு இது பிறக்கிறதில்லையிறே, இவர்க்கே யிறே இது உண்டாய்த்து.

(ஆண்டாய்) உன்னை யொழிந்தவிஷயங்களில் ருசியைப் போக்கின நீயே, உன்னை நான் கண்ணாலே காணலாம்படி என் பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணுவதியாகில், எனக்கு இவற்றில் அருசியுண்டு. *

† (பா) தலையிலே.

அ௫.—எட்டாம்பாட்டு. (காதலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-ஸகலயஜ்ஞாராத்யனை நீயே எனக்கருளவேணுமென்றார்; இதில் - ஆழ்வார்! ஸகலயாகங்களைப் பண்ணி அந்தணர் ஸ்வர்க்காதி பலங்களை ப்ராபிக்க, நீரொருவரும்! "வேண்டேன்" என்கிறது என் கொண்டென்ன வருளிச்செய்கிறீரென்று ஸங்கதி.

விவரணம் (ஸ்த்ரீகளித்யாதி). கீழ்- வாக்யார்த்த மருளிச்செய்து தாத்பர்யார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அந்த ஸம்ஶ்லேஷாந்தா னித்யாதி).... (அ)

மூ.— [தேன்

சாதலும்பிறத்தலு மென்றிவற்றைக் காதல்செய்யாதுனகழலடைந்
ஓதல்செய் நான்மறையாகி யும்பராதல்செய் மூவுருவானவனே
ஆண்டாயுன்னைக்காண்பதோ ரருளெனக் கருளுதியேல்
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர்மேயவனே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓதல்செய்	அத்யயநம் பண்ணப்படாநின்ற	சாதலும்	மரணமும்
நால்மறையாகி	நாலு வேதங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய்	பிறத்தலும்	ஜநநமும்
உம்பராதல்	தேவர்களில் ப்ரதாநராக	என்று	என்று சொல்லப்படுகிற துக்க பரம்பரையை ஆராய்ந்து
செய்	பண்ணப்பட்ட	இவற்றை	இந்த ஜநநாதிகளை
மூவுருஆனவனே	ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ரர்களைச் சரீரமாக உடையவனே!	காதல்செய்யாது	விரும்பாதவனாய்க் கொண்டு
		உனகழல்	தேவரீர் திருவடிகளை
		அடைந்தேன்	ஆஶ்ரயித்தேன். (௯)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சாதல்) மரணஸமயத்திலே படும் வ்யஸநம், பின்பு நரகாநுபவம் பண்ணிப்படும் வ்யஸநம், பஞ்சாக்நி வித்யையில் சொல்லுகிறபடியே கர்ப்பரூபத்தாலே படக்கடவ வ்யஸநம், இவற்றை அநுஸந்தித்து ஜந்மாதிகளில் ஆசைபண்ணாதே, இவற்றைத் தவிர்த்தருளும் தேவர் திருவடிகளை வந்துகிட்டினேன். இவற்றை ஆதரிப்பாருண்டோ வென்னில்; "அநிஷ்டாவஹமான ஜந்மாதிகளைக் கழித்துக்கொள்வான் பகவத்ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணி" என்று சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லாநிற்க, அது செய்யாதபோதே, இத்தை ஆதரித்தார்களாமித்தனையிறே. (ஓதல்) என்று மொக்க ஓதியே போரக்கடவதாகையாலே, நிர்த்தோஷமாயிருந்துள்ள வேதங்களை விபூதியாக வுடைமையாய், தேவர்களுக்கெல்லாம் ப்ரதாநராய், அதிகாரி

புருஷர்களா யிருக்கிற ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளைச் சரீரதயா சேஷபாக உடையவனே!

(ஆண்டாய்) எனக்கு இங்ஙனே யிருப்பதோரு அதிகாரத்தைத் தந்து, காற்கட்டாமது எனக்கு வேண்டா. (வேண்டேன்) அவர்களதிகாரங்களில் எனக்கு ருசியில்லை. ... ... (கூ)

அ௫—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சாதலித்யாதி) நாட்டிலே இளையவர் கலவியே புருஷார்த்தமென்று ஊர்வசி ஸாலோக்யத்துக்கு யத்நம்பண்ணு நிற்க, நீர் அதுக்கு வெருவுகைக்கு மூலமேதென்ன வருளிச்செய்கிறரென்று ஸங்கதி.

"உம்பராதல்" உம்பராக-மேலாக, ப்ரதாநராக, செய்யப்பட்ட மூவருவையும் சரீரமாக வுடையவனே யென்றருளிச் செய்கிறர் (தேவர்களுக்கெல்லா மித்யாதி).... ... ... (கூ)

மூ.—பூமரு பொழிலணி விண்ணகர்மேல்
காமரு சீர்க்கலிகன்றி சொன்ன
பாமரு தமிழிவை பாடவல்லார்
வாமன னடியிணை மருவுவரே. கo

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பூ மரு	பூக்கள் பொருந்தின (எப்போதும்பூவா நின்ற)	பாமரு	அழகிய பாசுரங்கள் நிறைந்த
பொழில்	சோலைகளை [யு	தமிழ் இவை	த்ராவிடரூபமான இந்தப் பத்துப்பாட்டையும் [கள்,
அணி	அலங்காரமாக வுடை		
விண்ணகர் மேல்	திரு விண்ணகரென்னும் திவ்யதேச விஷயமாக,	பாடவல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்
		வாமனன்	வாமநாவதாரம் பண்ணின ஸர்வேச்வரனுடைய
காமரு	ஆசைப்படத்தக்க		
சீர்	ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயை	இணை அடி	ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கிற திருவடிகளை
கலிகன்றி	ஆழ்வார் [யுடைய		
சொன்ன	அருளிச்செய்த		
		மருவுவர்	கிட்டப்பெறுவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (பூமருவித்யாதி) பூமாறாத பொழிலாலே அலங்க்ருதமாயிருக்குமுள்ள திருவிண்ணகர்மேலே சொல்லிற்று.

நித்யவஸந்தமான திருவிண்ணகரியிலே. (காமரூ) காமரூப்படுவதாய் -எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹை பண்ணவேண்டும்படியான வைஷ்ணவஸ்ரீயையுடையரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த, நல்ல சந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தான இவற்றை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். (வாடாணப.) இவர் 'வேண்டேன்'' என்றதைத் தவிர்ந்து,''அருளாதியேல்'' என்றபேற்றைப்பெறுவர்.... ... ... (௯)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (பூவித்யாதி) தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நித்யேத்யாதி). (இவர்) ஆழ்வார். ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்தில் முதல்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து இரண்டாந்திருமொழி
பொறுத்தேன் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ஸம்ஸாரத்தில் தமக்குண்டான அருசியை விண்ணப்பம்செய்தார்; விண்ணப்பம் செய்யச்செய்தேயும் கடுகவந்து அத்தைத் தவிர்த்துத் தன்னைக்கொடுத்துக்கொடு நிற்கக்கண்டிலர்; காணாமையாலே, ''முன்பு அநாதிகாலம் அவற்றைவிரும்பித் தன்னைநெகிழ்ந்து போந்தோம், இப்போதும் அவ்வாஸனையைக்கொண்டு அவற்றை விரும்பி த்தன்னை நெகிழ்ந்திருந்தோம்'' என்று நினைத்திருந்தானாக வேணும்; பூர்வவ்ருத்தத்தை ஸ்மரிப்பித்து, அதில் எனக்கு ருசியில்லையென்னுமிடத்தை ஸர்வஜ்ஞன் திருவுள்ளத்திலே படுத்திக் கடுகக்கிட்டலாவதொரு ஸாதநத்தைப் பரிக்ரஹித்துக் கொடுநிற்கவேணுமென்று பார்த்து; அதுக்குறுப்பாக, அநாதிகாலம் தாம் ஸம்ஸரித்துப் போந்தபடியையும், அதுதன்னில் ஜந்ம பரம்பரைகளிலே கைகழிந்தபடியையும், அர்த்தகாமங்களை விரும்பிப் போந்தபடியையும், இந்

ரிய வஸ்யனுய்ப் போந்தபடியையும், இப்போது மேல் வரக்கடவ தான நரகாநுபவத்தை நினைத்து அஞ்சுகிறபடியையும் விண்ணப் பஞ்செய்து, "இவை என்னால் கழித்துக்கொள்ளலாவதன்றிக்கே யிரு ந்தது, என்னுடைய இக்குற்றங்களொன்றையும் பாராதே தேவரோ டுண்டான நிருபாதிக ஸம்பந்தத்தையே பார்த்துப் பிராட்டி புருஷகா ரமாக என்னை ஸ்வீகரித்தருளவேணும்" என்று திருவடிகளிலே விழு ந்து சரணம் புகுகிறார். ... ... *

அரு.—பொறுத்தேன் ப்ரவேசம்.—கீழ்த்திருமொழியில் ஒருகால் சொ ன்னப்போலே ஒன்பதின்கால் "மனைவாழ்க்கையை-வேண்டேன்" என்ற இவர், இத்திருமொழியில் பூர்வ வ்ருத்தத்தைச் சொல்லி சரணம் புகுரு வானென்? என்னும் சங்கையிலே, அநாதிகாலம் மனைவாழ்க்கையிலே வா ஸனைபண்ணி இப்போதாக "வேண்டேன்" என்றால் இது ஸஹ்ருதயோக்தி யாமோ என்னும் நினைவாலே வைத்தாளுக வேணுமென்று அவற்றையெல் லாம் தாமேசொல்லிச் சரணம்புகுகிறார் என்னும் ஸங்கதியைக் காட்டுகிறார் (ஸம்ஸாரத்தி லித்யாதி). ... ... *

மூ.—பொறுத்தேன் புன்சொல்நெஞ்சில் பொருளின்பமெனவிரண்டு
மிறுத்தேனைம்புலன்கட்கடனாயின வாயிலொட்டி
யறுத்தேனார்வச்செற்ற மவைதன்னை மனத்தகற்றி
வெறுத்தேன் நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே.(௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புன்சொல்	(பிறர்சொல்லும்) ஹீ நோக்திகளை	அவைதன்னை	ஆகிய அவற்றை
நெஞ்சில்	மநஸ்ஸிலே	வாயிலொட்டி	ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி
பொறுத்தேன்	ஸஹித்திருந்தேன்;	அறுத்தேன்	அறுஷ்டானபர்யந்த மாக நிறைவேற்றி னேன்;
ஐம்புலன்கள்	பஞ்சேந்த்ரியங்களுக் கும்,	மனத்து	(அந்த ப்ரேமத்வேஷ ங்களை)மநஸ்ஸிலே
கடனாயின	கடன்போலே வைத (ஶ்) மாய் ப்ரா [ப்தமான	அகற்றி	அகலப்பண்ணி (விஸ் தரிக்கச்செய்து)
பொருள்	அர்த்தம்		
இன்பம்	காமம்	வெறுத்தேன்	(பின்பு) ஜுகுப்ஸித் தேன்;
என இரண்டு ம்	என்று சொல்லப்படு கிற இரண்டையும்	திருவிண்ண கர்	திருவிண்ணகரென் னும் திவ்யதேசத்தில்
இறுத்தேன்	கொடுத்தேன்;		
ஆர்வம்	(அநுகூலரிடத்தில்) ப்ரீதி	மேயவனே	பொருந்தியிருக்கும் ஸர்வேஶ்வரனே!
செற்றம்	(ப்ரதிகூலரிடத்தில்) த்வேஷம்	நின் அடைந் தேன்	உன்னைச் சரணமாக வடைந்தேன். (௧)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (பொறுத்தேன்) ஸம்ஸாரிகளை "பந்துக்கள்" என்று நினைத்திருந்தால், அவர்கள் தாங்கள் சத்ருக்களாயிருக்கச் செய்தேயும், அண்ணியாரைப்போலே வர்த்தித்து, இவன்பண்ணின உபகாரங்களைக் கொண்டு, உபகரியாதானாக வார்த்தை சொன்னால், "இவர்கள் வேறுசிலரை இவ்வார்த்தை சொல்லாநின்றார்களோ, நம்மை இவ்வார்த்தை சொல்லிற்று நம்மோடுண்டான உறவில் ஊற்றமன்றோ" என்று, அவர்கள் சொல்லும் புல்லியசொற்களை ஸஹித்துப் போந்தேனென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய், புண்டரீகாக்ஷனாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை ஸ்துதிக்கக்கடவ பாசுரங்களைக்கொண்டு, (க) "பாரிலோர்பற்றையை" என்கிறபடியே த்ருணஸமனாயிருக்கிற க்ஷுத்ரனை, (உ) "பனியிருங்குழல்கள்" என்றும் (ங) "சுந்தரத்தோள்" என்றும் சொல்லிக்கவிபாடும்படி, புல்லியசொற்களை நெஞ்சிலே தரித்துப் போந்தேனென்னுதல். சொல்லுக்குப்புன்மை, விஷயத்தைப்பற்ற வருமதிறே.

(பொருளித்யாதி)சிலரை பந்துக்களாக நினைத்திருந்தால், அவர்களுக்கு உபகரிக்கும்போது அர்த்தம்வேணுமே; பிறரைக்கவிபாடுவது அர்த்தத்துக்காகவிறே; ஆகையாலே, ஶ்ரோத்ராதிகளுக்கு ப்ராப்தமாயிருக்கிற அர்த்த காமங்கள் என்று சொல்லப்படுகிற இரண்டையும், கடமை இறுப்பாரைப்போலே அவற்றாலேபரி பூ(஭ூ)தனாய்க் கொடுத்துப்போந்தேன்; இப்படி அர்த்தக்ரஹணம் பண்ணப்புக்கால், அதுக்கு ஸஹகரித்தவர்களுக்கு ஸ்நேஹித்து வாழ்விக்கக்கடவனென்றும், அதுக்கு விரோதத்தைப்பண்ணினாரைச் செற்று முடிக்கக்கடவனென்றும் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, அந்தஸங்கல்பத்தை அநுஷ்டாநபர்யந்தமாக்கித் தலைக்கட்டிப்போந்தேன்; பொருளின்பமெனவிரண்டு மிறுத்தேன்.

(அவைதன்னைமனத்தகற்றி) இப்படி நெடுநாள் வாஸநைபண்ணிப்போந்த இவற்றைக் கழித்துக்கொள்ளப்பார்த்து, அது என்னால் செய்து தலைக்கட்டப்போகாதாகையாலே, வெறுத்துவந்து உன் திருவடிகளைப் பற்றினேனென்னுதல்; அன்றிக்கே இவைதன்னை ஸங்கல்பிக்குமித்தனைபோக்கி இவனால் அநுஷ்டித்துத் தலைக்கட்டப் போகாதே; வாஸநையாலே அவைதான் நெஞ்சிலேபட்டுக்கிடக்குமே;

(க) தி-வாய்-ங-கூ-எ. (உ) தி-வாய்-கூ-கூ-ங. (ங) நா-தி-கூ-க.

அவற்றை ஸ்ப்ருஹயத்திலே விரிய விட்டுக்கூடுபூரித்து. "அவைதன்னை" என்று-ராக த்வேஷங்களை. (வெறுத்தேன்) அதுதான் பின்னை சோக மோஹங்களோடே தலைக்கட்டுமிறே; அத்தாலே வந்து தேவர் திருவடி களிலே சரணம்புகுந்தேன். (திருவிண்ணகர்) இவன் இப்போது செய் கிற இவை விபாகத்தில் அநர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டக்கடவது; அப் போதாக "சுக்கிடத்திட்டுண்டோ" என்பாரைப்போலே, நமக்குத்த ஞ்சமாவாரார்? என்று ஆராயக்கடவன், அவ்வளவில் நாம் தூரஸ்த்தராக வொண்ணுது என்று, நான் விபரீதத்திலே கைவளருகிறநாளே தொ டங்கி எண்ணித் திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனுகையாலே திருவடிகளிலே வந்து சரணம்புகுந்தேன் என்னுமளவுமாய்த்திறே இங்குவந்து நின்றது. ... ... (௧)

அரு.—முதற்பாட்டு. (பொறுத்தேனித்யாதி) "புன்சொல் - நெஞ்சில்- பொறுத்தேன்" என்று அந்வயித்து, "நெஞ்சில்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹேது பூர்வகம் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறுர் (ஸம்ஸாரிகளை யித்யாதி). லோகோக்தியன்றியே "சொல்" என்றது - கவிகளாய், அர்த்தாந்தர மரு ளிச்செய்கிறுர் (அன்றிக்கே யித்யாதி).

இவ்வர்த்தத்வயத்துக்கும் சேரத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறுர்-(இல் லை யித்யாதி). "ஐம்புலன்கட் கடனுயின- பொருளின்ப மென விரண்டும் இறுத்தேன்" என்று அந்வயித் தருளிச்செய்கிறுர் (ஆகையாலே யித்யாதி). இத்தால் - பந்துக்களுக்காக இறுத்தேனென்று முந்தின வர்த்தத்துக்குத் தாத்பர்யமும், ஐம்புலன்கட்காக இறுத்தேனென்று இரண்டா மர்த்தத் துக்கு அநுகுணமாகத் தாத்பர்யமும் கண்டுகொள்வது. "ஆர்வச்செற்றத் தை - வாயிலொட்டி யறுத்தேன்" என்று அந்வயித்தருளிச்செய்கிறுர் (இ ப்படி யித்யாதி).

"அவைதன்னை" என்றது - "பொருளின்பம்" என்றவற்றை யாதல், ஆர்வச்செற்றங்களைச் சொல்லுதல்; ஆக, இரண்டுயோஜனை யருளிச்செய் கிறுர் (இப்படி நெடுநாளித்யாதி). "மனத்தகற்றி" என்றதுக்கு - பொரு ளின்பங்களை மனத்தில்நின்றும் அகலும்படி பண்ணியென்றுதல், ஆர்வச் செற்றங்களை மனத்திலே, அகல - விஸ்த்ருதமாகப் பண்ணி யென்றுதல் சொல்லலாமென்று கருத்து. (சுக்கிடத்திட்டுண்டோ) என்றது - ஒருசெ ட்டி அக்கரைக்குப் போகாநிற்க, ஓடக்காரன் காசுகேட்க, "நான் என்கா லாலே நடந்து போகாநிற்கச்செய்தே உனக்குக் காசு ஏது" என்று போ னுய், திரும்பிவரும்போது நட்டாற்றிலே வருகிறவளவிலே மார்மட்டுக் கழுத்துமட்டாக, அப்போது பயப்பட்டு "சுக்கிடுகிறேன், திட்டுண்டோ - திடருண்டோ" என்றுனும்; அத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - இச்சே

தநனும் ஏற்கவே விசாரியாமல் ஆபத்து வந்தவேளையிலே தேடுவன், அப்போதாகவொண்ணாது என்று திருவிண்ணகரில் ஏற்கவேவந்து நின்றான் என்றதாய்த்து. ... ... (௧)

மூ.—மறந்தேனுன்னை முன்னம் மறந்த மதியின் மனத்தால்
இறந்தேனெத்தனையு மதனாலிடும்பைக் குழியில்
பிறந்தேயெய்த்தொழிந்தேன் பெருமான் திருமார்பா
சிறந்தேன் நின்னடிக்கே திருவிண்ணகர் மேயவனே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உன்னை	எப்போதும்நினைக்கத் தக்க உன்னை	பிறந்தே	இடைவிடாத ஜநந(மரண)ங்களை யுடையனாய்க்கொண்டு
முன்னம்	அநாதிகாலமாக [ன்,		
மறந்தேன்	நினையாதொழிந்தே (அதுக்குமேலே)	எய்த்து	இளைத்து (சக்தியற்றவனாய்க் கொண்டு)
மறந்த	நினையாதொழிந்தேனென்கிற	ஒழிந்தேன்	ஸ்வயத்நத்தில் நின்றும் நிவ்ருத்தனானே
மதி இல்	ஜ்ஞாந (அநுதாப)முமில்லாத [கையால்	பெருமான்	ஸ்வாமியே! [ன்,
மனத்தால்	மநஸ்ஸை யுடையேனா	திருமார்பா	புருஷகார பூதையான பிராட்டியைத் திருமார்பிலே யுடையவனே! (இப்போது)
எத்தனையும்	மிகவும்(அசித்தைக்காட்டிலும்)		
இறந்தேன்	கைகழியப் போந்தேன்; (நிக்ருஷ்டனா	நின் அடிக்கே	உன் திருவடிகளுக்கே (ஆட்பட)
அதனால்	ஆகையாலே[னேன்).		
இடும்பை	துக்கரூபமான	சிறந்தேன்	தகுந்தவனானேன்;
குழியில்	கர்ப்பத்தில்		திருவிண்ணகர் மேயவனே! (௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. இத்தனையோ செய்தகுற்றமென்ன, (மறந்தேனுன்னை முன்னம்) அந்தப்பொருளின் பங்களோபாதி உன்னையும் ஒருமூலையிலே ஆதரித்துக்கொடு போரப் பெற்றிலேன். அது செய்து போந்தாராகில் அப்போதைக்கிப்போது அவற்றுக்குப் பரிஹாரம் பண்ணினாரவரே. (மறந்தேன்) யாதொரு விஷயம்விடாதே நினைக்கவடுக்கும். அதொன்றையும் மறந்துபோந்தேன். மதுரையிலே நிர்வஹியாநிற்கச்செய்தே, ஒப்பிலாதபெருமாள் (௧) "ధ్యేయో నారాయణస్సదా - த்யேயோ நாராயணஸ்ஸதா" என்கிறவிஷயத்தையாகாதே மறந்துபோந்தது" என்றார். அல்லாதவை செய்தபடிசெய்ய, உன்னை முந்

(௧)

து றமுன்னம் மறந்துகொடுநின்றேனென்னுதல்; அன்றிக்கே, அநாதி காலம் மறந்துபோந்தேனென்னுதல். இம்மறப்புப்போருகிறது நெடு நாளுண்டாகில், உன்னை முன்னம் மறந்திலேன் என்றன்றோ சொல்ல வடுப்பது என்னில்; அதுவேண்டாவாய்த்து, "உன்னை"என்கிறவிடத்திலே ஸம்பந்தத்தை ஸ்மரித்தவராகையாலே; ஸம்பந்தம் ஸ்வாபாவிகமேயாகையாலே, முன்பு நெடுநாள் மறந்துபோரச்செய்தேயும் சில நாள் ஸ்மரித்து மறந்தாப்போலே யிருக்கத் தோற்றிற்று.

* கலங்காப் பெருநகாந்தன்னிலே யிருந்து மறக்கிறதன்றிறே, ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்து மறக்கை குற்றமோவென்ன; அவ்வளவேயன்று, நான் சேதநனாகப்பெற்றிலே னென்கிறார். சேதநனாகில் "மறந்தோம்" என்னும் அநுதாபம் பிறக்கவேணுமிறே மறந்தால்; "மறந்தோம்" என்கைக்கு யோக்யதையில்லையிறே அசித்துக்கு; சித்துக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வ மாகிறது - ஜ்ஞாநகுணங்களுக்கு ஆஶ்ரயமாகையிறே; அக்குணங்கள் தன்பக்கல் காணுமையாலே அவற்றுக்கு ஆஶ்ரயமுண்டாகப்பெற்றதில்லை. மறந்தோமென்கிற மதியில்லாத நெஞ்சையுடையேனென்கையாலே - அநுதாபரூபஜ்ஞாநமும் பிறக்கைக்கு த்வாரம் மநஸ்ஸிறே; அதில்லாமையாலே (இறந்தேனெத்தனையும்) அசித்துக்கும் அவ்வருகேயானேன். முதலிலே நினைக்கைக்கும் யோக்யதையில்லையிறே அசித்துக்கு; சித்துக்கு யோக்யதையுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், நினையாமையாலே அசித்துக்கும் அவ்வருகே கை கழியப்போனேன். (க) "అసన్నేవ -அஸந்நேவ" என்று ப்ரமாணங்களும் சொல்லலாம்படியானேன். உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், "இல்லை" என்று வ்யவஹரிக்கலாம்படி நசித்தேன்.

(அதனால்) (உ) "అవిద్యా తరుసమ్భూతి బీజమేతద్ద్విధా స్థితమ్ - அவித்யாதருஸம்பூதி பீஜமேதத்த்விதா ஸ்த்திதம்" என்கிறபடியே - அநாத்மந்யாத்மபுத்தியும் அஸ்வே ஸ்வபுத்தியும் ஸம்ஸாரத்துக்கு பீஜமென்றிருப்பார்கள்; இவர், அநுதாபமில்லாமை ஸம்ஸாரபீஜமென்றிருக்கிறார். (இடும்பை) துஃக்கம். துஃக்கத்தை விளைக்கக்கடவதான கர்ப்பத்திலே போய்ப்புக்கு, சாவது பிறப்பதாய்க்கொண்டு க்லேசப்பட்டேபோந்தேன். (பிறந்தே) இப்படிசாவது பிறப்பதாய்ப்போராநின்றால், நடுவிலே காதாசித்கமாக பகவத் ஸமாஶ்ரயணம்பண்ணிலிறே அதொரு

(க) தை-ஆந-சு-க.   (உ) வி-பு-சு-எ-கக.

ஜந்மத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாக வற்றுவது; அப்படி புருஷகாரங்காட்டி மீண்டதில்லை. (எய்த்தொழிந்தேன்) இன்னும் பிறக்கைக்கடியான கர்மவாஸநை யுண்டேயாகிலும், பிறக்கைக்கு த்ரவ்யமில்லாதபடி யானேன்; - கர்மவாஸநை கிடந்து பிறக்கவேண்டினாலும் பிறக்கைக்கு க்ஷமனல்லேன். ‡ (ஒழிந்தேன்-நானே-எய்த்தேன்) இனி, உடையவர்களுக்கு எடுத்துக்கொள்ள நல்லகாலமென்கிறார்.

உடையவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள் என்கிறது நீர் தாம் எது நினைத்தென்ன; (பெருமான்). உம்மை நினைத்துக் கைகழிந்தீராகில் செய்யலாவதுண்டோ வென்ன; (பெருமான்) எனக்கு நானேயோ உளேன்? நீயல்லையோ? சேஷித்வப்ராப்தியைப் பற்றச் சொல்லுகிறீராகில், சேஷிகளாவார்க்கு ஸ்வாதந்த்ர்ய முண்டாயிருக்குமே; ஸ்வதந்த்ரரான நம்மைச் சொல்லுகிறதென் நீரென்ன; (திருமார்வா) உன்னுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அழித்து ஸ்வீகரிப்பிக்கும் பிராட்டியன்றோ அருகேயிருக்கிறாள். (க) "నకశ్చిన్నాऽపరాధ్యతి - நகஶ்சிந்நாऽபராத்த்யதி" என்பாளன்றோ அருகே. (சிறந்தேன்) அவள் ஏதேனும் தப்புச் சொல்லிலும் விடேனென்னும் நீயும், உன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யழித்து உன்னையிட்டு ஸ்வீகரிப்பிக்குமவளும், இருவரும் இங்கே ஸந்நிதிபண்ணுகையாலே, தேவர் திருவடிகளுக்குத் தகுதியானேன். (திருவிண்ணகர்) *கலங்காப் பெருநகரம் இருப்பாயிருக்க, அவ்விடத்தை விட்டுப் பிராட்டியோடே கூட, "எய்த்தாரை எடுக்கைக்காகத் திருவிண்ணகரிலே ஸந்நிஹிதனானாய். நான் எய்த்துக் கொடுநின்றேன்; எய்த்தார்க்கும், எய்த்தாரை எடுக்கவந்து நிற்கிறவர்களுக்கும் ஒரு சேர்த்தியல்லையோ?... ... ... (௨)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (மறந்தேனித்யாதி, (௨) "మేరుమన్దరమాత్రోऽపి రాశిః పాపస్య కర్మణః। కేశవం వైద్యమాసాద్య దుర్వ్యాధిరివ నశ్యతి - மேருமந்தரமாத்ரோபி ராசி: பாபஸ்ய கர்மண:। கேசவம் வைத்யமாஸாத்ய துர்வ்யாதிரிவ நஶ்யதி" என்றிருக்க, நீரிங்ஙனே அஞ்சவேணுமோ என்னும் சங்காமுகேந ஸங்கதி ஸ்ப்புரிப்பிக்கிறார் (இத்தனையோவித்யாதி). இந்த பதத்துக்கு இப்படி அர்த்தம் சொன்னபேருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மதுரையிலே யித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (கலங்காவித்யாதி). சேதநனாலல் அநுதாபம் வேணும் என்கைக்கு ஜ்ஞாபக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சேதந

(க) ரா-யு-௧௧௯-௪௪. (௨) விஷ்ணுதர்மம்-௭௮. ‡ (பா) நான்.

ஞாதி வித்யாதிவாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே); அசித்வ்யாவ்ருத்த ஜ்ஞைகயாலே அநுதாபத்துக்கு யோக்யதை உண்டென்று கருத்து. மேலுக்கவதாரிகை (அநுதாபேத்யாதி). "மறந்த மதியின்மனம்" என்கையாலே - அநுதாபமில்லையென்றாய், அசித்ஸாம்யம் சொல்லிற்று; சித்துக்கு ஸாம்யம் எவ்வாகாரத்தாலே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (சித்துக் கித்யாதி). "எத்தனையும் - இறந்தேன்" என்றது - மிகவும் இறந்தேனென்றாய் அசித்தைப்பற்ற ஆதிக்யஞ் சொல்லுகிறது.

"இறந்தே" என்கிற அவதாரணத்தைப் பற்ற வருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி). (காட்டி)புருஷகார முண்டேயென்று. "எய்த்தொழிந்தேன்" என்று முழுச்சொல்லாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (இன்னுமித்யாதி). விவரணம் (கர்மேத்யாதி). இரண்டுசொல்லாக்கி அந்வயித்து "ஒழிந்தேன்" என்றதுக்கு ஸ்வயத்நத்தை விட்டேன் என்றாக்கி, அத்தாலே "எய்த்தேன்-தளரப்பட்டேன், போக்கற்றேன்" என்றாக்கி, இரண்டாலும் பலிதார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இனியித்யாதி). இத்தால் - ஆகிஞ்சந்யாநந்ய கதித்வங்களுடைய ஜ்ஞைகயாலே உனக்கு நல்ல ஸமயமென்று கருத்து.

இரண்டுபதமாக்கின பக்ஷத்துக்கு அநுகுணமாக ஓரவதாரிகை யருளிச்செய்து, முழுச்சொல்லான பக்ஷத்துக்குச் சேர "பெருமான்" என்றதுக்கு அவதாரிகை (உம்மையித்யாதி).... ... ... (௨)

மூ.—மானேய் நோக்கியர்தம் வயிற்றுக்குழியி லுழைக்கும்
ஊனேராக்கை தன்னை யுதவாமை யுணர்ந்துணர்ந்து
வானேமாநிலமே வந்துவந்தென் மனத்திருந்த
தேனே நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வானே	நித்யவிபூதி நிர்வாஹகனே!	நோக்கியர்தம்	கண்ணழகை யுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய
மா	பெரிய		
நிலமே	பூமியோடு கூடின லீலாவிபூதிக்கு நிர்வாஹகனானவனே!	வயிற்றுக்குழியில்	கர்ப்பத்திலிருந்து
வந்து	பரமபதத்தில் நின்று	உழைக்கும்	க்லேசப்படுமதாய்,
உவந்து	உகப்புடனே வந்து [ம்	ஊன்	மாம்ஸமயமாய்,
என்மனத்து	என் ஹ்ருதயத்தில்	ஏர்	புருஷார்த்தஸாதகமாகையாகிற அழகையுடையதான
இருந்த	நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற		
தேனே	போக்யபூதனே!	ஆக்கைதன்னை	கேவல சரீரத்தையும்
மானேய்	மானோடொத்த		

உதவாமை (அது என்னுடைய புருஷார்த்தத்துக்கு ஸாதநமாகாமையையும்	உணர்ந்து உணர்ந்து நன்றாக அறிந்து
	நின்அடைந்தேன் உன்னையே ஸாதநமாகப் பற்றினேன்.
	திருவிண்ணகர் மேயவனே! (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு, (மானேய்) மானேய்ந்த நோக்கையுடையாராயிருக்கிற ஸ்த்ரீகளுடைய. (வயிற்றுக்குழியி லுழைக்கும்) ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போய் யமனுடைய தண்டலிலே உழைக்குமது கிடக்கச்செய்தே,கர்ப்பத்திலே புக்குப்படும் க்லேஶத்துக்கு அவதியில்லையாய்த் திருப்பது. தங்களுடைய பருவமும் மௌக்த்யமும் கிடக்கச்செய்தே, "ஒருப்ரஜை யுண்டாகவேணும்" என்று நோன்பு நோற்பர்களாய்த்து; இவனுடைய விநாசத்துக்காய்த்து யத்நிப்பது. (ஊனேயாக்கை) என்னவுமாம், (ஊனேராக்கை) என்னவுமாம். மாம்ஸப்ரசுரமான சரீரமென்றபடி; உள்ளும் புறம்பு மொக்க த்யாஜ்யமாயிருக்கை. இதுக்கு இரண்டாகார முண்டு; தன்னை விரும்பினாரைத் தானும் விரும்பி, தன்னை வேண்டாதாரைத் தானும் வேண்டாதது; ஆகையாலே, புருஷார்த்த ஸாதநமான ஆகாரம் கிடக்கச்செய்தே பந்தகமான ஆகாரமே யாய்த்து விஞ்சிப்பது. (உதவாமை யறிந்தறிந்து) காண்கிற தேஹத்திலே விருப்பத்தைப் பண்ணி, இது தன்னையே ஆத்மாவாக அபிமாநித்து; ஆத்மாவையும், அதுக்கு சேஷியான ஸர்வேஶ்வரனையும் நெகிழ்ந்துபோந்தால், பின்னை பந்தகமேயாய்த்துத் தலைக்கட்டுவது. நல்வழி போகைக்கு உடலாமது கிடக்க, அநர்த்தத்தை விளைக்குமதாய் த்யாஜ்யமாயிருக்கு மென்னுமிடத்தை விசதமாக வறிந்து.

(வானேமாநிலமே) உபயவிபூதி யோகத்தால் வந்த உயர்த்தியும் கிடக்கச்செய்தே, என்னைப் பெறுகை தனக்குப் பெறுப்பேறு என்னுமிடம் தோற்ற இராநின்றான். (வானே) என்கிறது - நித்யவிபூதியை; (மாநிலமே) என்கிறது - லீலாவிபூதியை; ஆக, உபயவிபூதி யுக்தனென்றபடி. விபூதித்வயத்தையும் தனக்கு ப்ரகாரமாக உடையனாயிருந்துவைத்து என்னைப் பெறுகை தனக்குத் தேட்டமாக வந்தானாய்த்து. (வந்து வந்து) முன்பு அநாதிகாலம் இவரைப் பெறுகைக் குறுப்பாக வந்து, இவர்பக்கல் முகம் பெறாமையாலே போனமை யடையத் தோற்றி யிருக்கிறது. *எதிர்சூழல் புக்கிறே அவன் திரிந்தது. அன்றிக்கே, (வந்து உவந்து) என்னவுமாம்; அதாகிறது- *கலங்காப் பெரு

நகரத்தை இருப்பிடமாக வுடையவன், தனக்கென்ன ஒரு குடியிருப்பில்லாதாரைப் போலே யிருக்க வந்து, த்ருப்தனானாய்த்து. (௧) *ఆవాసం త్వహమిచ్ఛామి ప్రదిష్ట మిహ కాననే - ஆவாஸந்த்வஹமிச்சாமி ப்ரதிஷ்ட மிஹகாநநே போலேயாய்த்து. (௨) [లోకనాథః పురాభూత్వా సుగ్రీవం నాథ మిచ్ఛతి - லோகநாதஃ புராபூத்வா ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி] ஸுக்ரீவ மஹாராஜனை நாதராகப் பெறுகைக்கு யோக்யதை ஸம்பாதித்தபடி யாய்த்து லோகநாதரானது.[நாதமிச்சதி] இச்சைக்கு விதேயத்வமில்லை. பெறுவார், பெருதொழிவார், முந்துற இச்சியாநின்றார். (௩) "స రామో వానరేన్ద్రస్య ప్రసాద మభికాఙ్క్షతే- ஸ ராமோ வாநரேந்த்ரஸ்ய ப்ரஸாத மபிகாங்க்ஷதே". (என்மனத்திருந்த) இன்னும் வரத்தும் போக்குமுண்டு என்று தோற்றுதபடி. ஸ்த்தாவர ப்ரதிஷ்டையாக இருந்தானாய்த்து. (தேனே) தம்மைப் பெறுகைக்கு அவன் வருவது போவதாய்த்திரிந்த படியை அநுஸந்தித்தவாறே தமக்கினிதா யிருக்கிறபடி; (௪)"నివేశితాత్మా-நிவேசிதாத்மா" (௫)"విష్ణోః పదే పరమే మధ్వ ఉత్సః- விஷ்ணோஃ பதே பரமே மத்வ உத்ஸஃ" என்கிறபடியே. (தின்னித்யாதி) அறுகாதப்பயணத்துக்குப் பொதிசோறு கொண்டு போம் விஷயம் இங்கே ஸங்ரஹிதமாய்த்து. ... ... (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (மானித்யாதி) "எய்த்தொழிந்தேன்" என்று நீர் க்லேசிப்பானென், (௬) *ఈశ్వరాయ నివేదితుమ్ - ஈச்வராய நிவேதிதும் அன்றோ உம்மை ஸ்ருஷ்டித்ததென்ன; அங்ஙனுதவாது என்கிறரென்[illegible]ங்கதி.

நரகக்குழியிலும் ஏற்றமோ இது, "வயிற்றுக்குழியிலுழைக்கும்" என்று இத்தைப் போரப்பொலியச்சொல்லி க்லேசிக்கைக் கென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி) "மானேய் நோக்கியர்தம்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவ மருளிச்செய்கிறார் (தங்களுடைய வித்யாதி). முந்தின பாடத்துக் கர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (மாம்ஸேத்யாதி). இத்தால் பலிதம் (உள்ளுமித்யாதி) இரண்டாம்பாடத்தில், "ஏர்" என்று - அழகாய், இப்படி விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (இதுக்கித்யாதி). "ஆக்கை தன்னை" என்றத்தையுங் கூட்டி "தன்னை" என்றத்தாலே மற்றொன்று உணராமை பலிக்கையால், உதவாமை உண்டாய்த்து என்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (காண்கிறவித்யாதி). (பந்தகமே) என்றது- பந்தகமான

(௧) ரா-ஆர-௫-௩௩. (௨) ரா-கி-ச-௧அ. (௩) ரா-கி-ச-உ௧.
(௪) ஸ்தோ-ர-உஎ. (௫) பு-ஸூ- (௬) விஷ்ணுதத்வம்.

ஆகாரமேயென்றபடி. (தலைக்கட்டுவது) என்ற வநந்தரம், ஆகையாலே என்று சேஷம்.

மேல்பதத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார்(உபயேத்யாதி). ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே நிர்த்தேசித்ததின் கருத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு, மேலுக் .கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (விபூதித்வயத்தையுமித்யாதி). "உவந்து" என்றத்தை விவரிக்கிறது (அதாகிற இத்யாதி). இப்படி இடம் தேடிவந்த விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆவாஸமித்யாதி). உபயவிபூதி யுக்தன் இவனைப் பெறுகை பெருப்பேறு யிருந்த விடமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (லோகேத்யாதி). லோகநாதரானவர் இவரை நாதராக இச்சிக்கவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸுக்ரீவேத்யாதி). (விதேயத்வமில்லை) என்றது - கார்யமாகாது என்கிற நியமமில்லை என்றபடி. பெருமாளுடைய இச்சையை நிறைந்தபடியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸராம இத்யாதி). அபிகம்ய காங்க்ஷதே என்று கருத்து. ப்ரமாணாந்தரமாகவுமாம். ... ... (௩)

மூ.—பிறிந்தேன் பெற்றமக்கள் பெண்டிரென்றிவர் பின்னுதவா
தறிந்தேன் நீபணித்தவருளென்னு மொள்வாளுருவி
எறிந்தேனைம்புலன்களிடர்தீர வெறிந்துவந்து
செறிந்தேன் நின்னடிக்கே திருவிண்ணகர் மேயவனே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெற்ற	ஔரஸரான	அருள்என்னும்	பகவதநுக்ரஹத்தையே ஸாதநமாகப் ரதிபாதிக்கிற சரமஶ்லோகமாகிற
மக்கள்	பிள்ளைகள்	ஒள்	அழகிய
பெண்டிர்	மனைவிகள் [ட	வாள்	கத்தியை [ழற்றி,
என்று	என்று சொல்லப்பட்	உருவி	உறையில் நின்றும் க
இவர்	இந்த பந்துக்கள் [கு	ஐம்புலன்கள்	சப்தாதி விஷயங்களாலும் அவற்றுக்கு ஸாதநங்களாலுமுண்டான
பின்	அந்த (ந்)காலத்துக்	இடர்தீர	துயரம் நீங்கும்படி
உதவாது	துணை யாகாமையை	எறிந்தேன்	வீசினேன்,
அறிந்தேன்	தெரிந்து கொண்டேன், (பின்பு)	எறிந்து	(இப்படி அவற்றை) நிரஸித்து
பிறிந்தேன்	(அவர்களை) விட்டு விட்டேன்,		
நீ	ஆபத்ஸகனான நீ		
பணித்த	(அர்ஜுநனுக்கு) அருளிச்செய்த		

வந்து உன்னிடத்தில் வந்து நின் அடிக்கே உன் திருவடிகளிலே	செறிந்தேன் இடையறப் பொருந்தினேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே!(ச)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு: (பிறிந்தேன்) ஸம்ஸாரத்திலே சிலரை பந்துக்களாக நினைந்துத் தானுபகரிந்துப் போருகிறது - தனக்குத் தானுதவாதவன்று இவன் செவியிலே திருநாமத்தைச் சொல்லுதல், இவனுக்கு நல்வழி போகைக்கு விரகுபார்த்தல் செய்கைக்காகவிறே; அதில் அவர்கள் செய்வது - (க) "சோர்வினால் பொருள்வைத்ததுண்டாகில் சொல்லு சொல்லு" என்னாநிற்பர்களாய்த்து, இவன்றான், தனக்கு உணர்த்தி யுண்டானவன்றே தன்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் இவர்களிட்ட வழக்காக்கியாய்த்து வைப்பது. நீ மறந்து ஏதேனும் வைத்ததுண்டாகில் அத்தைச் சொல்லு என்னாநிற்பர்களாய்த்து; இவன்றனக்கும் அவர்களோபாதி புன்மை போருங்காணும். இவன் தன்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் அவர்களுக்கு ஆக்காநிற்கச் செய்தேயும், சிறிது இவன் பக்கலிலே உண்டென்று தோற்றவாய்த்து வர்த்திப்பது. [சுற்றுமிருந்து] யமபடர் ஒருதிரளும், இவர்களொரு திரளுமாயாய்த்திருப்பது. இவர்கள் அலையாநின்றால் அவன் செய்வதென்னென்னில்; [ஆர்வினவிலும்,] தன்னுடைமையை அடைய எழுதிக்கொடுத்து ஸ்வீகரித்த இளையாளைக் கொடுவந்து முன்னேநிறுத்திலும்; வாய்திறவானாய்த்து.

(பெற்றவித்யாதி). வயிற்றிலேபிறந்த புத்ரன், பார்யை, இவர்களிறே அண்ணிய உறவாய்ப் போருவார்; அவர்களும், இவன்பக்கல் முன்பு உபகாரம் கொள்ளும்நாள் கொண்டு, பின்பு இவனுக்கு உதவவேண்டுமளவான வாறே போகாநிற்பர்கள், ஸ்வப்நத்தில் பதார்த்த தர்சநம் உணர்ந்தால் இன்றியே யிருக்குமாபோலே யாய்த்து இவர்களோட்டை ஸம்பந்தமும். (அறிந்தேன் - பிறிந்தேன்) ஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்கு ஒருகாலமும், த்யஜிக்கைக்கு ஒருகாலமும் வேண்டுகிறதில்லை.

இவ்வருகுண்டான பந்துக்கள் நமக்கு உபகாரகரல்லர்கள். இனி ‡இவ்வளவுக்குத் தஞ்சமாவாரார்? என்று நெஞ்சிலேபட்டவாறே, "என்னையே தஞ்சமாக நினைத்திரு" என்று அருளிச்செய்ததொரு வார்த்தை யுண்டிறே; அது இப்போது வாரா உதவிற்று. (நீபணித்த) அ

(க) பெரி-திரு-ச-டு-௧.   ‡ (பா) அவ்வருகுக்கு.

வன் (௧) "மாமேகம் - மாமேகம்" என்றவார்த்தை யாய்த்து. (அருள்) என்கிறதென்னென்னால்; என்னுடைய ப்ரஸாதத்தையே உனக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாக அத்யவஸி என்றானிறே. (ஒள்வாள்) ஸம்சயங்களை யடையத் துணித்துப்பொகட்டு, (௨) "நஷ்டோ மோஹ: ஸ்ம்ருதிர்லப்தா - ஸ்த்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே" என்னப்பண்ண வற்றாயிருக்கை. (௩) "மருவலர்தமுடல் துணிய" என்றது - உபாய விஷயமாக உண்டாயிருக்கிறது. (ஐம்புலன்) ப்ராப்யாபாஸங்களாயும் ப்ராபகாபாஸங்களாயும் வருமவையடைய நினைக்கிறது - அஹங்கார மமகார கர்ப்பமான க்ரியாகலாபங்கள் கிட்டாதபடி யாகவும், தன் பக்கலிலே உத்தேஸ்யதா புத்தியைப் பிறப்பிக்கக் கடவதான விஷயங்கள் கிட்டாதபடி யாகவும். (செறிந்தேன்) இனி அவன்றானே "நானல்லேன்" என்னிலும் அன்னத்தின் மூக்காலும் பிரிக்க வொண்ணாதபடி செறிந்தேன். (நின்னித்யாதி) இவர்க்கு இப்புத்தி விசேஷத்தைப் பண்ணுவித்தது திருவிண்ணகரிலே வந்து ஸந்நிதிபண்ணியாய்த்து. அர்ஜுநனுடைய தேர்த்தட்டுப்போலே யாய்த்துத் திருவிண்ணகர். அர்ஜுநனுக் கருளிச்செய்த வார்த்தை அவனோடொத்த ஸம்பந்தமுடையாரெல்லார்க்கு மாமிறே ... ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (பிறிந்தேனித்யாதி) உமக்கு தர்மஸாதநமான தேஹம் உதவாமே போனால் உதவுகைக்கு பந்துவர்க்கமுண்டே, அவர்களாலே உஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கலாமே யென்ன; அது ஸித்தியாதாகையாலே விட்டேன் என்கிறார் என்று ஸங்கதி.

பந்துக்ருத்யமாவது-ஆபத்திலே உதவுமது, அது இல்லாமையாலே விட்டே னென்கைக்காக, பந்துக்ருத்யந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரத்திலே யித்யாதி). இத்தால் - ஆத்மஹிதம் பண்ணுமவனே பந்து வென்றபடி. எல்லாம் இவர்களிட்ட வழக்காக்கினால் இவனைக் கேட்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவன்றனக்கு மித்யாதி).

நீ பணித்தவார்த்தை என்னாமல், "அருள்" என்கிற தென்னென்று சங்காபிப்ராயம். அருளுக்கு ஒண்மை ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸம்சயமித்யாதி). ஸம்சயமாவது-நீயோ புத்ராதிகளோ ரக்ஷகர் என்கிற ஸம்சயம். அருளை "வாள்" என்று சொல்லுகிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மருவலர்தமித்யாதி). சத்ருக்களைத் தம்முடைய வாளாலே துணிக்கு

(௧) கீதை-௧௮-௬௬. (௨) கீதை-௧௮-௭௩. (௩) ௩-௩-௧0.

மாபோலே உபாய ஸம்சயங்களையும் அவனருளாகிற வாளைக்கொண்டு து ணிப்பரென்றபடி. "ஒள்வாளருவி - ஐம்புலன்கள் இடர்தீர-எறிந்தேன்" என்று அந்வயம். "எறிந்துவந்து" என்றது - அநுவாதம். "ஐம்புலன்கள்" என்று - ப்ராப்யாபாஸங்களைச் சொல்லுகையாலே, ப்ராபகாபாஸங்களும் அர்த்தாத் வந்தது. (அன்னத்தின் மூக்காலும்) என்றது-பிரிக்கப்போகாத பாலையும் நீரையும் பிரிக்கும் அன்னத்தின் மூக்காலுமென்கை. இத்தால்-அன்னம்போன்ற பிராட்டியாலும் சிதகுரைத்துப் பிரிக்கப்போகா தென்கை ஸூசிதமாய்த்து. அன்று சொன்னவார்த்தை இவர்க்கு இன்றாகிற படி எங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநனுக் கித்யாதி). (௪)

மூ.—பாண்டேன் வண்டறையும் குழலார்கள் பல்லாண்டிசைப்ப
ஆண்டார் வையமெல்லா மரசாகி முன்னாண்டவரே
மாண்டாரென்று வந்தாரந்தோ மனைவாழ்க்கை தன்னை
வேண்டேன் நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே.(௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாண்	பாடாநின்றனவாய்க் கொண்டு	முன் ஆண்டவரே	(இப்படி) முன்பு ஆண்டுவந்த அவர்களே
தேன்	மதுபாநம் பண்ணுகின்றுள்ள	மாண்டார்	மாண்டுபோனார்கள்
வண்டு	வண்டுகள்	என்று	என்ற சொல்லுக்கு விஷயராய்க்கொண்டு (இப்படி)
அறையும்	சப்தியாநின்ற	வந்தார்	(அநாதிகாலமாக) வருகிறார்கள், (ஒருவர்க்குமிலையில்லை),
குழலார்கள்	மயிர்முடியை யுடைய ஸ்த்ரீகள்	அந்தோ	ஐயோ! ஐஶ்வர்யம் அஸ்திரம், (ஆகையால்)
பல்லாண்டு இசைப்ப	உத்தரோத்தரம் மங்களங்களை ப்ரார்த்திக்க, (இவ்வுலகத்தார்)	மனைவாழ்க்கைதன்னை	ஸம்ஸாரஸுகத்தை
அரசாகி	ராஜாக்களாய்க் கொண்டு	வேண்டேன்	விரும்பாதவனாய்க்
வையம் எல்லாம்	ஸகலலோகங்களையும்	நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே!	கொண்டு
ஆண்டார்	பரிபாலநம் செய்தார்கள்		(௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாண்டேன்) ஆனை, குதிரை, தேர், காலாள் கூட்டி, அவை கொண்டு ப்ரதிபக்ஷத்தை அழியச்செய்து, அவ்வழியாலே ஐஶ்வர்யத்தையும் தன்னதாக்கிக் கொள்ளவேண்டு மதன்றிக்கே ஸித்தமான ஐஶ்வர்யத்துக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணு

வார் தேட்டமாயிருக்கை.—இன்றாக ஒரு ஐஶ்வர்யம் ஸம்பாதிக்க வேண்டாதே, முன்பே உண்டானதுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணு வார்தேட்டமாயிருக்கை. பாட்டையும் தேனையும் உடைத்தான வண்டு கள் மதுபாந மத்தமாய்க்கொண்டு த்வநியாநின்றுள்ள குழலையுடைய ஸ்த்ரீகளானவர்கள், மங்களாசாஸநம்பண்ண. (ஆண்டார்) ஒரு ப்ரதே சத்துக்குக் கடவனானையன்றிறே, (௧) "ஒரு நாயகமாய்" என்கிறபடி யே ஒரு முத்தின் குடைக்கீழேயாம்படி பூமிப்பரப்பை யடங்கலும் நிர்வஹித்துப் போந்தவர்கள். முன்பு இப்படி நடத்திப் போந்தவர் கள் தாங்களே. (மாண்டாரென்று வந்தார்) முடிசூடினான் என்று ஒரு ஓலையிலே யிட்டால் "துஞ்சினான்" என்று வேறொரு ஓலையிட்டு வரக்காட்டுகைக்கு அவஸரமில்லாதபடி முடிந்து நிற்கையாலே, அவ் வோலையில் மறுபுறத்திலே துஞ்சினான் என்று இட்டுவருமாய்த்து. ஆண்டவன் ஆண்டேவந்தானென்று சொல்லப்படுவதில்லையாய்த்து. (என்றுவந்தார்) இப்படியாய்த்து முடியச்சொல்லிப்போருவது. "ஆண் டார், மாண்டார்" என்கிற சொல்லும் இடைமொத்திருக்குமாய்த்து. (௨) [ததா தேஹாந்தர ப்ராப்தி:-ததா தேஹாந்தர ப்ராப்தி:] உத்பத்தி விநா சங்களாகிறன ஆத்மாவுக்கு அவஸ்தாந்தராபத்தியிறே. (ஆண்ட வரே மாண்டார்) இப்பரப்படங்கலும் தனக்கு நிலைநிற்குமென்று அ வன் விசாரியாநிற்கச் செய்தே, ஆயுஸ்ஸு அடியற்று நிற்குமாய்த்து.

இவனுடைய பாரிப்பையும் அதினுடைய நிலைநில்லாமையை யும் அநுஸந்தித்து, தயைபண்ணிப் பொறுக்கமாட்டாமையாலே, (அந்தோ!) என்கிறார். (௩) [நந்த்யுதித இத்யாதி-நந்தந்த்யுதித இத்யாதி] அஸ்தமித்தவாறே, போகோபகரணங்களைக் கொண்டு அபிமதவிஷயங் களைப் பிறர் காணாதபடி புஜிக்கைக்குக் காலம்வந்ததென்று உகவாநிற் பர்கள்; உதித்தவாறே, அதுக்கு த்ரவ்யார்ஜநகாலம் வந்ததென்று ஹ்ருஷ்டராகாநிற்பர்கள். சாலிலெடுத்த நீர்போலே தங்கள் ஆயுஸ்ஸு கழிகிறபடியை யறிந்து, நடுவுபட்டநாளிலே அவ்வருகில் எளிவரவு வாராதபடி பரிஹரித்துக்கொள்ளவேணு மென்றிருப்பார் ஒருவரு மில்லை. (மனைவாழ்க்கை) ஆள ஆசைப்படிலிறே மாளவேண்டுவது; ஐஶ்வர்யம் ப்ரத்யக்ஷம், நிராசைப் படுகிறது அதீந்த்ரிய மென்ன வொண்ணாதபடி திருவிண்ணகரிலே வந்து நிற்கிறது; கைங்கர்ய ஸாம்

(௧) தி-வாய்-௪-௧-௧. (௨) கீ-௨-௧௩. (௩) ரா-அயோ-௱௫-௨௪.

ராஜ்யத்தைத் தருகைக்கன்றே இங்கிலேதான், நீயே சரண்யனாய் வந்து நிற்கப் பெற்ற எனக்கு அவர்களைக் கொண்டு கார்யமென்? என்கிறார், (ஆண்டார், மாண்டார்) என்கிற இவை இரண்டும் இரண்டு வ்யக்தியிலேயாகப்பெற்றதில்லை. பெருக்காறு அடிசுட்டாப்போலே பட்ட தர்மஹாநியைக் கண்டு ஐயோ என்கிறார். (மனைவாழ்க்கை தன்னை வேண்டேன்) ஆள ஆசைப்படிலிறே மாளாமையை ஆசைப்படுவது; இது ஸ்த்திரமாகிலும் வேண்டேன். ... ... (ரு)

அ௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பாண்டேனித்யாதி) பந்துக்களுதவார் என்றாநின்றீர், குறைவற்ற ஐஶ்வர்யமுண்டானால் பந்துக்களெல்லாரும் வந்து உதவுவர்களே யென்ன; அது ஸ்த்திரமாகிலன்றே இதுண்டாவது என்கிறார் என்று ஸங்கதி.

"அரசாகி, பாண்டேனித்யாதி, வையமெல்லாம், ஆண்டார்" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி "ஆகி" என்ற அபூர்வ கச்பாவனுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (ஆளையித்யாதி). (தேட்டமாயிருக்கை) என்றதுக்கு - (க) "வாழாட்பட்டு நின்றீருள்ளீரேல்" என்ற பாசுரத்திலே நோக்கு. விவரணம் (இன்றுக வித்யாதி). சப்தார்த்தம் (பாட்டையுமித்யாதி). கீழ் "ஆண்டார்" என்றபதம் அமைந்திருக்க, "முன்னுண்டவரே" என்று அநுவதிக்கைக்கு ப்ரயோஜந மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (முடிகுடினு னித்யாதி). "ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவதாரணம் - ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவதாரணம்" என்கிற ந்யாயத்தாலே, "என்றவர்தாம்" என்று விவக்ஷித்து, ஆளுகைக்கு மாளுகை யுண்டாறுப்போலே மாளுகைக்கு மாளுகை யில்லாமையாலே "மாண்டார்" என்கிற சொல் காலதத்வமுள்ளதனையும் நிற்குமென்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இப்படி யித்யாதி) அன்றிக்கே, "வந்தார்" என்கிற பஹுவசநத்தாலே - ஸர்வ ப்ரதேசத்திலும் இதுவே வார்த்தையாய்த்து என்கிறாராகவுமாம். இப்போது "முடிய" என்றது - தேசமெங்கு மென்றபடி. நித்யமான ஆத்மாவுக்கு மாளுகையாவ தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தேதேத்யாதி).

இவரைப்போலே "அந்தோ!" என்று து:க்கித்த பேருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தந்தந்தித்யாதி). ஆண்டவரே மாண்டார் என்று ஆயுஸ்ஸினுடைய அஸ்த்திரத்வத்தை யருளிச்செய்தாராய் கீழ், ஐஶ்வர்யத்தை "மாண்டார்" என்று அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஆண்டார் மாண்டாரித்யாதி). அஸ்த்திரமான ஐஶ்வர்யத்தை உமக்கு ஸ்த்திரமாக்கிறேலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதுவித்யாதி). ... ... (ரு)

(க) தி-பல்-க-ரு.

மூ.—கல்லா வைம்புலன்களவை கண்டவாறு செய்யகில்லேன்
மல்லா மல்லமருள் மல்லர் மாள மல்லடர்த்த
மல்லா மல்லலஞ்சீர் மதிள் நீரிலங்கை யழித்த
வில்லா நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல்லா	கல்வியில்லாத (சாஸ்த்ர மார்க்கத்திலே நடவாத)	அடர்த்த	நெருக்கி அழித்த
அவை	அதிக்ரூரமான [ம்	மல்லா	அல்ப வ்யாபாரத்தை யுடையவனே!
ஐம்புலன்கள்	பஞ்சேந்த்ரியங்களு	மல்லல்	ஸம்ருத்தமாய்
கண்ட	சப்தாதிகளை அநுபவிப்பிக்கப்பார்த்த	அம்	அழகியதான
ஆறு	ப்ரகாரத்தை	சீர்	ஸம்பத்தையும்
செய்யகில்லேன்	செய்கைக்கு யோக்யனாகிறிலேன்,	மதிள்	ப்ராகாரங்களையும்
மல்லா	பலிஷ்டனே!	நீர்	(சுற்றும் துர்க்கமாக நின்ற) ஸமுத்ரத்தையு முடைய
மல்அமருள்	மல்ல யுத்தத்தில்	இலங்கை	லங்காநகரத்தை
மல்லர்	சாணூராதிகள்	அழித்த	நாசம்செய்த [னே!
மாள	முடியும்படி	வில்லா	தநுஸ்ஸை யுடையவ
மல்	(அவர்கள்) பலத்தை	நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே!	(௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கல்லா) நீர்போய் கார்ஹஸ்த்யத்துக்கு எடுத்துப்போன இந்த்ரியங்களின் வழியே போய், அவை உகந்த விஷயங்களை உகந்து திரியமாட்டீரோ, இங்ஙனே என்செய்ய க்லேசப்படுகிறீரென்ன; அவை உன்னைக் காணவேணுமென்றும் கேட்கவேணுமென்றும் உடன்பட்டவன்றிறே எனக்குடலாய்த் தினவாவது, அவை இங்ஙனன்றிக்கே எல்லாம் கல்லா வைம்புலன்களாய்த்தே. ராவணனோடொக்கு மாய்த்து. மூலையடியே போக்கி முடிக்கப்பார்க்கு மித்தனை யல்லது நல்வழி போகவொட்டாதாய்த்து. அவை பார்த்து வைத்த வழிபோக க்ஷமனாகிறிலேன். அதாகிறது - சப்தாதி விஷயங்களை அநுபவிக்கையிறே; அதுக்கு நான் க்ஷமனாகிறிலேன், மேல்வரும் அநர்த்தத்தை அநுஸந்தித்தவாறே.

இந்த்ரியங்களானவை சிலரால் திரிய விடுவிக்கவொண்ணாதபடி மூலையடியே நடப்பன சிலஉண்டாகில் நம்மால் செய்யலாவதுண்டோவென்ன (மல்லா) இந்த்ரியவஶ்யதையைத் தவிர்க்கைக் கிடான

சக்தி உனக்கில்லையோ? இந்த்ரியங்களை நியமிக்கப்போகாதாகில் என் பக்கலிலே நெஞ்சை வை யென்றாயே. நம்சக்தி எங்கே வ்யாபரிக்கக் கண்டு நீர் இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறதென்ன (மல்லமரித்யாதி) மல்ல யுத்தத்திலே மல்லர் முடியும்படி அவர்கள் மிடுக்கையழித்த மல்தொழில் வல்லவனே!

(மல்லலிதயாதி) முன்கை மிடுக்காலே அழியச்செய்யவும் வல்லன்; செவ்வைப்பூசலிலே அழியச்செய்யவும் வல்லன். ஜநநி என்று வாசியறியாத ராவணனை அழியச்செய்த அருமையுண்டோ என்னுடைய இந்த்ரிய வஶ்யதையைத் தவிர்க்கைக்கு? நிரவதிக ஸம்பத்தை யுடைத்தான ஊரானையும் ஐஶ்வர்யத்தையும் கண்டு, திருவடி, (க) [అహోవీర్య మహోధైర్య మహోసత్త్వ మహోద్యుతిః। అహోరాక్షసరాజస్య సర్వ లక్షణయుక్తతా - அஹோவீர்ய மஹோதைர்ய மஹோஸத்வ மஹோத்யுதி:। அஹோராக்ஷஸ ராஜஸ்ய ஸர்வலக்ஷணயுக்ததா] (உ) [యదీన్యాత్ రాఘవ ధర్మపత్నీ-யதிஸ்யாத் ராகவ தர்மபத்நீ] ராவணன் தானும் ஸ்த்ரீகளுமாயிருக்கிற இருப்பைக்கண்டு, இவ்விருப்பைப் பெருமாளும் பிராட்டியும் சேரவிருக்க ஸம்வதித்தாளாகில் இவ்வைஶ்வர்யம்‡ குலையாதபடி யிருக்கலாய்த்துக் கிடீர். மதிளையும் அரணாகப் போரும்படியான கடலையு முடைய லங்கையை அழியச்செய்த வில்வலியையுடையவனே!

(நின்னித்யாதி) அந்த வில்கொண்டு வ்யாபரிக்க அங்கேவந்து முகங்காட்டப் பெற்றதில்லை என்ன; அந்த ப்ரதிபக்ஷத்தை யழியச் செய்து அங்ஙனே போனாயோ? போக்குக்காட்டி இங்கேயன்றோ வந்து புகுந்தது. ... ... (சு)

அரு—ஆறும்பாட்டு (கல்லாவித்யாதி)(௩) "மான வெண்குடைக்கீழ்" என்றும், (ச) "பார்மிசை அரசராகி" என்றும், (ச) "குடைநிழல் பொலிவர்" என்றும் திருமொழி கற்றார்க்கு முட்பட பகவத்பாகவத கைங்கர்யத்துக்கு அடுத்த ஐஶ்வர்யத்தை அஸ்த்திரமாகிலும் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லியிருந்தீரே, இப்போது அதின் அஸ்த்திரத்வத்தைச் சொல்லி "வேண்டேன்" என்பானென்னென்ன; (ரு) *ఈశ్వరాయ నివేదితుమ్ - ஈஶ்வராய நிவேதிதுமான இந்த்ரியங்களைத் தங்களை ப்ராப்தவிஷயத்திலே யாக்கிக் கொண்டு (சு) "పశుపతేర్విశ్వస్య - பதிம்விஶ்வஸ்ய" என்கிற விஷயத்தில் கார்-

(க) ரா-ஸு-சகூ-கஎ. (உ) ரா-ஸு-கூ-எஉ. (௩) ச-௩-க௦-
(ச) ச-சு-க௦- (ரு) விஷ்ணுதத்வம். (சு) தை-நா-ரு-கக.
‡ (பா) அவனைஶ்வர்யம்.

ஹஸ்த்யதர்மம் நடத்திக்கொண்டு வேண்டினபடி விநியோகம் கொள்ளு கிறுர் என்றிருக்கமாட்டீரோ என்னும் அபிப்ராயத்தைக் காட்டிக் கொண்டு ஸங்கதியை ஸம்பாதிப்பிக்கிறுர் (நீர்போலித்யாதி). அன்றிக்கே, ராஜபோகத்தை வேண்டாதே ஸாமாந்ய தர்மமான கார்ஹஸ்த்ய (गार्हस्थ्य) தர்மந்தன்னை அநுஷ்டிக்கமாட்டீரோ, அது ஸாவத்யமன்றே என்னுமபிப்ராயத்தைக் காட்டி ஸங்கதி ஸம்பாதிப்பிக்கிறுர் என்னவுமாம். (எடுத்துப்போன) படையெடுத்துப்போன. அசாவது - நதர்த்தமான வென்கை. (கல்லா வைம்புலன்களாய்த்திரு) என்றது - கல்வியின்றிக்கே சாஸ்த்ர மார்க்கத்திலே நடக்கையின்றிக்கே யிருக்கிற இந்த்ரியங்களென்றபடி.

மேலுக்கவதாரிகை (இந்த்ரியங்களித்யாதி). நாம் இந்த்ரிய வஶ்யதை தவிர்த்துத் தருகிறோமென்று சொன்னதுண்டோ நம்மை நீர் வளைக்கைக்கென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (இந்த்ரியங்களை யித்யாதி). அர்ஜுநனோடு சொன்னதில்லையே என்று கருத்து. சார்யார்த்தம் ஒருவார்த்தை சொன்னமட்டிலே அத்தைக்கொண்டு வளைக்கிறீரோ "நம்சகது" என்று கூட்டிக்கொள்வது. (மல்தொழில்) அல்ப வ்யாபாரம்.

ஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம் (முன்னை யித்யாதி). உட்கருத்து (ஜநநி யித்யாதி). "மல்லல்" என்று - ஸம்ருத்தியாய், அழகிய சீரென்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் (ஸ்ரவதி கேத்யாதி). ப்லோகார்த்தம் (ராவணனித் யாதி). ... ... (௬)

மூ.—வேறு யானிரந்தேன் வெகுளாது மனக்கொளெந்தாய்
ஆறு வெந்நரகத் தடியேனை யிடக்கருதிக்
கூறு வைவர் வந்து குமைக்கக் குடிவிட்டவரைத்
தேறு துன்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
யான்	இந்நாள் விழுகைப் போந்த நான்	ஆறு	ஒப்பில்லாத
வேறு	த்ரு(ஷ்)ப்தனைக்காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தனாய்க்கொண்டு	வெம்	அதிக்ரூரமான
இரந்தேன்	(உன்னை) யாசித்தேன்;	நரகத்து	ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்திலே
எந்தாய்	என் ஸ்வாமியே!	அடியேனை	என்னை
வெகுளாது	கோபியாமல்	இட	பொகட்டுவைக்கும்படி
மனக்கொள்	(அத்தைத்) திருவுள்ளம்பற்றவேணும்;	கருதி	எண்ணி,
ஐவர்	(அதாவது) பஞ்சேந்த்ரியங்களும்;	கூறு	(என்னைத் தங்களுக்கு) பாக(ஸ்த)மாகக் கொண்டு
		வந்து	என்னைக்கிட்டி
		குமைக்க	பாதி(த)யாநிற்க,

குடிவிட்டவரை	(நீ என்னை நல்வழிப்படுத்துகைக்காக என்னிடத்தில்) வலியக் கப்பண்ணின அந்த இந்த்ரியங்களை	தேறாது	நம்பாமல்
		உன்	உன்னை
		அடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே! (௭)	

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வேறுயானிரந்தேன்) இரந்த கார்யம் க்ரமத்தாலே செய்யலாம்படியா யிருப்பனவும் சில இரப்புக்களுண்டு, அப்போதே செய்து தலைக்கட்ட வேண்டும்படியா யிருப்பனவும் சில இரப்புக்களுண்டு; க்ரமத்தாலே கார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டு மளவும் இவன் பொறுக்கும் என்று தோற்றி யிருந்தவிடத்திலே அந்த க்ரமமும் பொறுக்குமிறே; அப்போதே செய்யாவிடில் இவனைக் கிடையாதென்று தோற்றினவிடத்தில் அப்போதே செய்து தலைக்கட்ட வேண்டும்படியா யிருக்குமிறே; அதில்செய்தே அறவேண்டும்படி ஆர்த்திதவத்தை யுடையேனாய்க்கொண்டு இரந்தேன் வேறாக என்றபடி. (யானிரந்தேன்) அத்தலை இத்தலையானபடியைத் திருவுள்ளம் பற்றவேணும். நீ *எதிர்சூழல் புக்கு இரந்துதிரிய, நானத்தை மறுத்து வைமுக்யம்பண்ணித் திரிந்தகாலத்தின் நீட்சியும் திருவுள்ளம் பற்றுகையுண்டே. நீ இரக்க மறுத்துத்திரிந்த நானன்றோ இப்போது இரக்கிறேன்.

(வெகுளாது) என்னுடைய பாசுரம் கேட்டால் தேவர் திருவுள்ளத்துக்கு சிவீல் என்னவேண்டும்படி யாயிருக்கும்; இன்று அநந்யகதியாய் வந்து நிற்கிறவன், முன்பு "நாம் அநாதிகாலம் பிடிக்க மறுத்துப்போந்தவ னன்றோ" என்று, என்னுடைய பூர்வ வ்ருத்தத்தைப் பார்த்தால் தேவர் சீறவேண்டும்படியா யிருக்கும். நான் ஸர்வதோஷயுக்தனாயிருந்தேன், நீ ஸர்வஜ்ஞனாயிருந்தாய், ஆனபின்பு, "நம்மையும் தன்னையும் பாராதே இவன் நிர்தோஷரைப்போலே நம்காலைப் பிடிப்பதே!" என்று சீறாதே. (மனக்கொள்) கார்யம் செய்யவேண்டுமளவிலே ஆனைக்குப்பாடுவாரைப்போலே அநாதரித்திருக்க வொண்ணாது; இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணும். சீறுமைபோராது, இத்தைத் திருவுள்ளத்தே கொண்டருளவேணும். உம்மை ஸதோஷராகச் சொல்லிவைத்து, ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற என்னை "சீறாதே திருவுள்ளம் பற்றவேணும்" என்று நீர் சொல்லுகிறது என்னஹேது கொண்டென்ன; (எந்தாய்) என்னை வழித்துக்கொள்ள வொண்ணாத ப்ராஃ

ப்தியைக்கொண்டு பொறுக்கை யொழிய, செய்த குற்றத்தைக் கணக்கிட்டுக் கைவிடலாம்படியோ தேவரோடுண்டான ப்ராப்தியிருப்பது? (க) "ஸீதைவ புத்ரஸ்ய - ஸீதேவ புத்ரஸ்ய" என்று நின்றதிறே.

பொறுப்பிக்கிற விடத்திலே வந்தவாறே, செய்த குற்றத்தைப் பார்த்துச் சீறாதே, ப்ராப்தியைப் பார்த்துக் கைக்கொள்ள வேண்டும்படி உமக்கு இப்போது வந்ததென்னென்ன, (ஆறுவெந்நரகம்) இந்த்ரியங்களினுடைய நினைவு சாலப் பொல்லாதாயிருந்தது. செய்த பாபம் அநுஸரிப்பட்ட வளவிலே விட்டடிக்கவும் கூடுமிறே. யமனுடைய தண்டல் அந்தனோரளவல்ல, மாறாத நரகமாய்த்து ஸம்ஸாரம். (அடியேனை) கோமுற்றவர் படுக்கைப்பற்றிலே நலியக்கோலுமாபோலே. (உ) "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" என்னுமாபோலே அங்குத்தைக்கு எல்லா வடிமையும்செய்து வர்த்திக்கைக்கீடான ப்ராப்தியுடைய என்னை, அஹங்கார மமகாரங்களுக்குக் குடிமைசெய்யும் ஸம்ஸாரத்திலே போகத் தள்ளுவதாக நினையாநின்றது.

(கூறுவைவர்வந்து - குமைக்க) இது ஐவர்க்குப் பொதுவிறே என்று இருக்கிறனவில்லை; அஹமஹமிகயா பற்றி நலியாநின்றன. (ஐவர்) சைதந்ய ப்ரஸரத்வார மாத்ரமிறே என்றிருக்கிறிலர். சேதனரென்றே யிருக்கிறாராய்த்து பாத(ஸ்வ)தந்த்ரத்தி இறைப்பாலே. (ஐவர்குமைக்க) ஒரு துர்பலனை ப்ரபலராயிருப்பார் ஐந்து சேவகர் ஐந்து திக்கிலே வலித்துக் கலங்கப்பண்ணி நெருக்குமாபோலே. (குடிவிட்டவரை) நீ குடிபுகுர விட்டவர்களே. அதுக்கடி - இத்தைக்கொண்டு நம் கார்யிலே குனிந்து அவ்வழியாலே நம்மைப் பெறவேண்டாவோ என்னும் கருத்தாலே இத்தைத் தந்தாய்நீ, அது உன் நினைவையொழிய மற்றைப்படியே உன்பக்கல் நின்றும் அகற்றி விஷயங்களிலே மூட்டி முடிக்குமவையா யிராநின்றன.

(தேறுந) உன் நினைவின்படியே நடக்குமவை யன்றிக்கே யொழிகையாலே, அவற்றை விஸ்வஸிக்கப் போருகிறதில்லை. (உன்னித்யாதி) விஸ்வஸநீயனான நீ ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, பயாவஹமான பதார்த்தங்களுக்குக் குடிமைசெய்து திரியவேணுமோ? ... (௭)

(க) கீ-கக-சச. (உ) ரா-அயோ-கக-உகூ.

அந—ஏழாம்பாட்டு. (வேறுவித்யாதி). கல்லா வைம்புலன்கள் உம்மை நலிந்தபடி யென்னென்ன; அவற்றின் கொடுமையை யருளிச்செய்கிருர் என்று ஸங்கதி.

(வேறுக) வ்யாவ்ருத்தமாக, அதாவது-த்ரு(ஷ)ப்தனன்றிக்கே ஆர்த்தனாய் என்று சப்தார்த்தம் விவக்ஷிர்த்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிருர் (இரந்த கார்யமித்யாதி). "யான்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அத்தலையித்யாதி). விவரணம் (நீயித்யாதி).

"வெருவுகை" சீறுதலாய், இதுக்கு ஹேது இரண்டு; அதாவது-அவன் தேடிவர வைமுக்யம் பண்ணினதும், ஸ்வதோஷம் பாராமல் இட்டினதும்; முந்தினத்தை யருளிச்செய்கிருர் (என்னுடைய வித்யாதி). இரண்டாவது (நான் ஸர்வதோஷ யுக்தனித்யாதி). (ஆனைக்குப்பு) சதுரங்கம்.

(அகஞ்சுரிப்படுகை) குன்றுகை. (கோமுற்றவர்) மணியகாரர். (படுக்கைப்பற்று) அந்தஃபுரத்துக்கு விட்ட சீமை.

ஈச்வரன்மேல் குற்றமாக நீர் குடிவிட்டவர்கள் என்னப்போமோவென்ன வருளிச்செய்கிருர் (அதுக்கித்யாதி). (இத்தை) கரணங்களை.(எ)

மூ.—தீவாய் வல்வினையாருடனின்று சிறந்தவர்போல்
மேவா வெந்நரகத் திடருற்று விரைந்துவந்தார்
மூவா வானவர்தம் முதல்வா மதிகோள் விடுத்த
தேவா நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தீவாய்	தீயை வாயில்நின்று முமிழாநின்ற(அதிக்ரூர பலப்ரதங்களாய்)	இடர்உற்று	(என்னை) இட்டுவைக்கையிலேமுயன்று
வல்	அதிக்ருரங்களான(ஒன்றாலும்போக்கவரிதான)	விரைந்து	அதிவேகத்துடன்
வினையார்	பாபங்கள்	வந்தார்	(பலப்ரதானோந்முகங்களாக) வந்தன;
சிறந்தவர்போல்	இட்டின பந்துக்களைப்போல்	மூவா	மூப்புமுதலிய விகாரங்களற்ற
உடன்நின்று	(என்னோடு) பிரியாமல் கலந்துநின்று,	வானவர்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு
மேவா	(ஆத்மஸ்வரூபத்துக்குச்) சேராத	முதல்வா	நிர்வாஹகனே!
வெம்	அதிக்ரூரமான	மதி	சந்த்ரனுடைய
நரகத்து	நரகத்தில்	கோள்	க்ஷயரோகத்தை
		விடுத்த	போக்கின
		தேவா	தேவனே!
		நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே!	(அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (தீவாய்) அநலாஸ்யராய்த்து. நெருப்பை உமிழாநின்றுள்ள வாயையுடைய. (வல்) ப்ராயஸ்சித்தத்தால் பரிஹரிக்கப் படுமவையல்ல; (க) "அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்—அவஶ்ய மநுபோக்தவ்யம்" என்கிறபடியே—அநுபவித்தாலல்லது போக்கி நசியாதவையாய்த்து. (உடனின்று) கிருபாதிக பந்துக்களைப்போலே விடாதே நின்று கலந்து; (உ) "கலந்து நலியும் கடுந்துயர்" என்னக்கடவதிறே. (சிறந்தவர்போல்) ஒருகாலும் விடாத ப்ராதாக்கள், மற்றையாரைப் போலே.

(மேவாவெந்நரகத்து) (௩) "அநந்தமயஃ - ஆநந்தமயஃ" என்கிற வஸ்துவை அநுபவிக்கைக்கு யோக்யமான வஸ்துவுக்குப் பொருந்தாதபடியிருக்கிற நரகத்திலே தள்ளுவதாக வந்தன. இங்குள்ள துக்கங்களை அநுபவித்தால், பின்னைப்போ யநுபவிக்கும் நரகமிறே அது; இப்போது "நரகம்" என்கிறது - இந்நரகந்தன்னையே. (விரைந்துவந்தார்) இத்தால்- இக்காலத்திலொரு ஸுக்ருதம் நுழைகைக்கு அவகாசமின்றிக்கே போந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. கர்மத்துக்கு ப்ரவாஹாநாதித்வ முண்டிறே.

இது நீர்பண்ணின கர்மத்தினுடைய பலமன்றோ? தாந்தாம் பண்ணின கர்மபலம் தந்தாமுக்கே அநுபவிக்கவேண்டாவோ? இப்போதாகச் செய்யலாவதுண்டோ வென்ன, (மூவாவானவர்) அகர்மவஶ்யராய் உன்னை அநுபவிக்கும்படி பண்ணிவைத்தாயே. ஒரு விபூதியாக எப்போது மொக்க பஞ்சவிம்சதி வார்ஷிகரா யிருப்பர்கள். புஜிபாநிற்கச் செய்தே, "இது நமக்குக் குலைகிறதோ?" என்றிருக்க வேண்டாவாய்த்து. (முதல்வா) அவர்களை அகர்மவஶ்யராக்கி, அவர்களுக்கு அநுபவிக்கைக்கு உன்னைக் கொடுத்து, அவ்வழியாலே அவர்கள் ஸத்தையை நிர்வஹித்துக்கொண்டு போராநின்றாயே. (ச) "விண்ணுளார் பெருமானேயோ" என்றாப்போலே யாய்த்து.-ப்ராதாக்களிலே ஒருவன் முடிசூடி வாழாநிற்க ஒருவன் சிறைப்பட்டுக் கிடந்தாப்போலே தோற்றாநின்றதாய்த்து. (ரு) [ஹா ராம ஸலக்ஷ்மண—ஹா ராம ஹா லக்ஷ்மண] இப்படிப்பட்ட அவர்க்கும் "இது மாயாம்ருகம் கிடீர்" என்று உணர்த்தி நோக்கும் இளையபெருமாளே! என்னும். [ஹா ஸுமித்ரே - ஹா

(க) (உ) பெரி-திருவ-௯௫. (௩) தை-ஆ-௫-உ.
(ச) தி-வாய்-எ-க-௫. (ரு) ரா-ஸு-உ-அ-அ.

ஸுமித்ரே] அவர் தமக்கும், (க) "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய-ப்ரமாதம் மா கார்ஷீ: - ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய - ப்ரமாதம் மாகார்ஷீ:" என்ற ஸுமித்ரையாரைச் சொல்லும்.

அப்பரிமாற்ற முள்ளது அவ்விபூதியிலே காணும், இங்கில்லை என்று அவனுக்குச் சொல்லவொண்ணாதபடி (மதிகோள் விடுத்த தேவா) ஸ்வரூபலாபம் பெறவேணு மென்றிருப்பார்க்கு அத்தைப் பண்ணிக்கொடுப்பது, இச்சரீரத்தில் வைகல்யம் போகவேணு மென்றிருப்பார்க்கு அத்தைப் பண்ணிக்கொடுப்பது. (தேவா) ஆருடம்பில் க்ஷயந்தான் தீர்ந்ததாயிருக்கிறது. (நின்னித்யாதி) என்னுடைய க்ஷயத்தைப் போக்குகைக்காக நீவந்து ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, நான் பிறர்க்குக் குடிமைசெய்து திரியவோ? ... ... (அ)

அரு—எட்டாம்பாட்டு. (ஸ்வாமித்யாதி) நம்காலில் குனிந்து வாழுகைக்கு நாமே குடிவிட்டவர் என்றறிந்திராகில், அவை மற்றப்படியாய் நரகத்திலே இடக்கருதுகைக்குக் காரண மென்னென்னும் சங்கையிலே, வல்வினையார்கள் அவற்றுக்கு மூலபல மென்கிறார் என்று ஸங்கதி.

பூர்வார்த்தத்துக்கெல்லாம் தொகுத்த பாவத்தை "விரைந்து" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (அநலாஸ்யராய்த்து) என்று. தேசம்பலில்லாமல் நெருப்பைச் சொரிந்துகொண்டு பிடிக்கவந்தார்களென்று கருத்து. (திருபாதிக பந்துக்கள்) பெருமாளும் பிராட்டியும். சிறந்தவர்-தகுதியானவரென்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (ஒருகாலு மித்யாதி).

"வெம்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இங்குள்ள வித்யாதி). (அது) யமதண்டகம். (இந்நரகம்) ஸம்ஸாரம். "விரைந்து" என்று - வேகம் சொன்னால் ஸ்த்தாயியானதுக் கொழிய வேகம் சொல்லவொண்ணாதே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கர்மத்துக்கித்யாதி); ஜலகண ஸமுதாயத்தில் வேகம்போலே பாபஸமுதாயத்தில் நைரந்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து.

மூவாமை - ஷட்பாவ விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், கர்மக்ருதமான விகாரமில்லாமையைச் சொல்லிற்றாய், இப்படி விசேஷித்தது - தம்மையும் அப்படி பண்ணவேணுமென்னும் கருத்தாலே என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (அகர்மேத்யாதி). அன்றிக்கே, மூவாமை - முற்றுமையாய், அது பகவதநுபவத்தில் முற்றினமையாய், அத்தால் பலித்த தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (புஜியாநிற்க வித்யாதி). கீழ்ச்சொன்ன தாத்பர்ய த்வயத்துக் கநுகுணமாகக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவர்களோயித்

(க) ரா-அயோ-௪௦-௫.

யாதி). தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (விண்ணுளாரீத்யாதி). விவரணம் (ப்ராதாக்களிலே யித்யாதி). இத்தால் - வெறுப்புத் தோற்றச் சொன்னாரென்று கருத்து. மூன்றாம் தாத்பர்யம் விவக்ஷித்து த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறார் (ஹாராமேத்யாதி). ஸம்பந்தமுடையார் பேரைச்சொல்லி விஷாதப் பட்டாப்போலே விஷாதப் படுகிறாரென்று தாத்பர்யம்.

மேலுக்கவதாரிகை (அப்பரிமாற்ற மித்யாதி). மதி- சந்த்ரனுடைய, கோள் - க்ஷயத்தை, போக்கினாய் என்று சப்தார்த்தமாய், இத்தை இப்போது சொல்லுகிறவர்க்கு, மதியினுடைய - ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தினுடைய, க்ஷயத்தை விடுத்தமையும் ஸூசிதமென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வரூபலாப மித்யாதி). (கொடுப்பது) என்ற வநந்தரம், இரண்டும் உனக்குத் துல்யம் என்று சேஷம். ... ... (அ)

மூ.—போதார் தாமரையாள் புலவிக்குல வானவர்தம்
கோதா கோதில் செங்கோல் குடைமன்னரிடை நடந்த
தூதா தூமொழியாய் சுடர்போலென் மனத்திருந்த
வேதா நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
போதுஆர்	காலத்திலே யலர்ந்த (செவ்வி யழியாத)	மன்னர்	துர்யோதநாதிகளான ராஜாக்களு டைய
தாமரையாள்	தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தாநமாக உடைய பெரியபிராட்டியாருடையவும்	இடை	ஸபாமத்யத்திலே
		நடந்த தூதா	தூதுபோனவனே!
புலவி	பூமிப்பிராட்டி யுடையவும் [யுடைய	தூமொழியாய்	பரிசுத்தமான (பாண்டவ பக்ஷபாதியான) சொற்களை யுடையவனே!
குலம்	தொண்டக் குலத்தை		
வானவர்தம்	நித்ய ஸூரிகளுடையவும்	சுடர்போல்	விளக்குப்போலே உஜ்ஜ்வலனாய்க்கொண்டு
கோதா	ஸந்தோஷத்துக்கு விஷயமானவனே!		
		என்மனத்து	என் ஹ்ருதயத்தில்
கோது இல்	ப்ரதிஹதியாகிற தோஷமில்லாத [ராய்	இருந்த	வாஸம்பண்ணு கின்றவனே!
செங்கோல்	ஆஜ்ஞையை யுடைய	வேதா	வேதப்ரதிபாத்யனே!
குடை	முத்துக்குடையை யுடையரான	நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே!	(௯)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பிராட்டிமாரும் நித்யஸூரிகளும் புருஷகாரமாகச் சரணம் புகுகிறார்.

(போதார் தாமரையாள்) காலத்திலே யலர்ந்த செவ்விப்பூவை இருப்பிடமாக வுடையவளென்னுதல்; அன்றிக்கே, செவ்விப்பூவை யுடைத்தான தாமரையை வாஸஸ்தாநமாக உடையவளென்னுதல். போதுஎன்று - காலமாதல், புஷ்பத்தைச் சொல்லிற்றுதல். (புலவி) என்று - ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டிக்குத் திருநாமமாகவுமாம்; அன்றிக்கே, போதார் தாமரையாள் புலவி யிடத்தில் குலவானவர்தம் கோதா என்றுகவுமாம்; அப்போது, ஸர்வேஶ்வரனுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஸம்ஶ்லேஷவர்த்தகமான விஶ்லேஷங்களுண்டானால், அப்போது(௧) "ரக்ஷ்ஸீ - ரக்ஷ ந்தர்மேண" என்கிறபடியே - இளையபெருமாள் ஆஶ்வஸிப்பிக்குமாபோலே, அவ்வூடலைத் தீர்த்து ஆஶ்வஸிப்பிக்கிற நித்யஸூரிகளுடைய கௌதூஹலத்துக்கு விஷயபூதனானவனே!.

(குலவானவர்) பகவதநுபவ வ்யபிசாரமில்லாதவர்கள். (௨)"வடிவுடைவானோர்" என்னுமாபோலே ‡(யாய்த்து). பெரியபிராட்டியாரோடுண்டான ஊடல் இடையாட்டத்தில் அத்தைப் பரிஹரித்து ஆஶ்வஸிப்பிக்கிற நித்யஸூரிகளுடைய கொண்டாட்டத்துக்கு விஷயபூதனானவனே! "கோதுகுலம்" என்கிறவிடத்திலே "கோதா" என்கிறது. அங்ஙனன்றிக்கே, (புலவிக்குலவானவர்) என்று - நித்யஸூரிகளுக்கு விசேஷணமாய், அந்தப் பக்ஷத்தில், †பிராட்டியுடைய பின்பு கூடாதபடி பிரித்தபிரிவை யாய்த்துப் புலவியென்கிறது. அத்தாலே-நித்யவாஸம் பண்ணுகிற்கச் செய்தேயும், இதுக்கு முன்பு ஒருகாலமும் அநுபவித்தறியாதாரைப் போலே உண்டாகிற அத்ருப்தியைப் பற்ற அவர்களைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். இப்படி ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்து வைத்து,ஆஶ்ரிதார்த்தமாகத் தன்னை யழியமாறித் தூதுபோனபடியைச் சொல்லுகிறது.

(கோதில் செங்கோல் குடைமன்னர்) என்று - துர்யோதநாதிகளைச் சொல்லுகிறதென்றும், பாண்டவர்களைச் சொல்லுகிறதென்றும் அருளிச்செய்வர். பாண்டவர்களுடைய சத்ரசாமராதிகளுடையப் பறித்துக்கொண்டு, ஒருவரால் ப்ரதிஹதி பண்ணவொண்ணாத ஆஜ்ஞையை யுடையராய்க் கொண்டு, முத்தின்குடை நிழல்கீழே யிருந்து பூமிப்பரப்புக்கெல்லாம் தாங்களே ராஜாக்களாய் நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகிற துர்யோதநாதிகள் நடுவே, கழுத்திலே ஓலையைக் கட்டிக்

(௧) ரா-கிஷ்-௧-௧௨அ. (௨) தி-வாய்-எ-௨-௧0. ‡ குண்டலிதம்க்வாசித்கம். † இந்தவாக்யம் அகரவிதம்.

கொடு தூதுபோனவனே! அன்றிக்கே, க்ருஷ்ணனுடைய அபிப்ராயத்தாலே, (கோதில் செங்கோல் குடைமன்னர்) என்று - பாண்டவர்களையே சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

(தூமொழியாய்) பாண்டவர்களும் நீங்களும் செய்யப்பார்த்தது என்? என்று கேட்க; "அவர்களுக்கு தர்மமும் தர்மபலமான ஸ்வர்க்கமுமுண்டு; அவர்கள் ஐவர், நாங்கள் நூற்றுவர்; ஆகையாலே பூமிப் பரப்படைய எங்களுக்கே இடம்போரு மித்தனை, நாங்கள் ஒரு ஸூசியக்ரமும் கொடுப்பதில்லை" என்று அவன் வார்த்தைசொல்ல; "உன்னபிப்ராயம் இதுவானபின்பு, உண்பன உண்டு உடுப்பன உடுத்துப் பூசுவன பூசி எல்லாவழியாலும் ஆஶ்வஸித்து ஒருப்பட்டிருக்கிற ராஜாவானவன் ஜயத்திலே த்வரிபாநின்றான்" என்று ஆஶ்ரித விஷயத்திலுண்டான ஓரம் தோற்றச் சொன்னவார்த்தை யாகையாலே, மறுக்கவொண்ணாதபடி உஜ்ஜ்வலனாய்க் கொண்டு என் ஹ்ருதயத்திலே ப்ரகாசித்தவனே! (வேதா) இப்படி ப்ரகாசிக்கிறவன்றான் ஆரென்னில்; வேதைக ஸமதிகம்யன்.

(நின்னித்யாதி) ஓலைப்புறத்திலே கேட்டுப்போகை யன்றிக்கே, கண்ணாலே காணலாம்படி திருவிண்ணகரிலே வந்து ஸந்நிதி பண்ணின உன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தேனென்கிறார். ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (போதாரித்யாதி) எத்தனைசொன்னாலும் அவன் இவர் நினைவின்படி செய்யாதே ஈஶ்வரத்வப் பிடாரடித்திருக்கையாலே புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிறார் என்னும் ஸங்கதியை ஸூசிப்பிக்கிறார் (பிராட்டிமாரு மித்யாதி).

(புலவியிடத்தில்) புலவியிலே. ஸம்ஶ்லேஷார்த்தமான பிரிவிலே என்கை. (பூதனானவனே) என்ற வநந்தரம், என்றபடி என்று சேஷம்.

குலவானவர் - தொண்டக்குலத்திலே வானவர் என்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (பகவதித்யாதி). "குலவானவர் கோதா" என்று இவர் இவர்களை கடக(஘டக)ராகச் சொன்னாப்போலே கண்டதுண்டோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (வடிவுடை யித்யாதி). *கங்குலும் பகலில் கடகராக வெண்ணி, "வடிவுடைவானோர் தலைவனே" என்றாரிறே என்று கருத்து. இப்பாசுரத்தில் விவக்ஷிதமான ப்ரமேயத்தை இவ்விடத்துக்கு அநுகுணமாகக் காட்டிக்கொடுக்கிறார் (பெரியவித்யாதி). இத்தால் - பிராட்டிதசையை ப்ராப்தரான ஆழ்வார், தம்மிடத்திலே ஈஶ்வரனுக்குண்டான ஊடலைத்தீர்த்துச் சேர்க்கவேணும் என்னும் கருத்தாலே இப்படி ஸம்போ

இத்தார் என்றதாய்த்து. போதார் தாமரையாளென்ன, புலவியென்ன, குலவானவரென்ன, இவர்களுடைய கௌதூஹலத்துக்கு விஷயபூதனே! என்றும், தாமரையாளுடைய புலவியிலேயும் சேர்க்கும் குலவானவரென்றும், இரண்டுயோஜனை அருளிச்செய்தாராய், தாமரையாளுடைய புலவி போலேயான புலவியுடைய குலவானவரென்று மூன்றும்யோஜனை யருளிச்செய்கிறார் (அங்ஙனன்றிக்கே யித்யாதி).

"கோதில்" என்றதினர்த்தம் (ஒருவராலித்யாதி). (ராஜா) தர்மபுத்ரன். (ஜயத்திலே) ஜய ஹேதுவான யுத்தத்திலே. ... ... (௯)

மூ.—தேனார் பூம்புறவில் திருவிண்ணகர் மேயவனை
வானாரும் மதிள்சூழ் வயல் மங்கையர்கோன் மருவார்
ஊனார் வேற்கலிய னொலிசெய் தமிழ்மாலை வல்லார்
கோனாய் வானவர்தம் கொடி மாநகர் கூடுவரே. (௰)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—ooo—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேன் ஆர்	தேன்மிக்க	ஊன் ஆர்	சரீரங்களிலே புகக்கடவதான [யரா
பூ	பூக்களையுடைய		
புறவில்	பர்யந்த ப்ரதேசங்களை யுடைத்தான	வேல்	வேலாயுதத்தையுடை
		கலியன்	ஆழ்வார்
திருவிண்ணகர்	திருவிண்ணகரென்னும் திவ்யதேசத்திலே	ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த
		தமிழ்மாலை	த்ராவிடரூபமான இப்பத்துப்பாசுரங்களையும் [கள்
மேயவனை	பொருந்தி வர்த்திக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் விஷயமாக,	வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்
		கோனாய்	ஸ்வாமியாய்(ஸ்வதந்த்ரராய்)க்கொண்டு
வான் ஆரும்	ஆகாசத்தை யளாவியிருக்கிற	வானவர்தம்	நித்யஸூரிகள் வாஸம் பண்ணுகிற
மதிள்	ப்ராகாரங்களாலும்		
வயல்	கழனிகளாலும்	கொடி	கொடிகளாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட
சூழ்	சூழப்பட்ட [ளார்க்கு		
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்	மா	ஶ்லாக்யமான
கோன்	ஸ்வாமியாய்,	நகர்	ஶ்ரீ வைகுண்டத்தை
மருவார்	சத்ருக்களுடைய	கூடுவர்	சேரப்பெறுவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தேனாரித்யாதி) தேன்மிக்கிருந்துள்ள பூக்களையுடைய பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருவிண்ணகரிலே நித்ய

வாஸம்பண்ணுகிறவனை. தேன் என்று - வண்டைச் சொல்லிற்றாகவு மாம். (வாறும் மதிள்சூழ் வயல்மங்கையர் கோன்) ஆகாசாவகாச மிடமடையும்படியான ஓக்கத்தை யுடைய மதிளாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய், வயலையுடைத்தான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரானவர். (மருவாரித்யாதி) திருமங்கையாழ்வார் கையில் வேலுக்கு ... சத்ருசரீரங்களாய்த்து. சத்ரு சரீரங்களிலே குளித்த வேலையுடையரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்தும் வல்லார். (கோனாயித்யாதி) அங்கேபோய் சிலர்க்குப் பாதந்த்ரரா யிருக்கை யன்றிக்கே, (க) "ஆண்மின்கள்வானகம்" என்கிறபடியே தாங்கள் அங்குத்தைக்கு நிர்வாஹகராய்க்கொண்டு ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை ப்ராபிக்கப் பெறுவர். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—oo:•:oo—

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (தேனரித்யாதி) (சிலர்க்குப் பரதந்த்ரராயிருக்கை யன்றிக்கே) என்றது - இந்த்ரன் முதலானார் இங்குநின்றும் போனாரைத் தமக்குப் பரதந்த்ரரென்றிருக்குமாபோலே, அங்கும் நித்யஸூரிகள் அவ்வன் நினைத்திரார்கள் என்றபடி. ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—oo:•:oo—

ஆறும்பத்தில் இரண்டாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து மூன்றாந்திருமொழி

துறப்பேன் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—(உ) *வண்டுணுநறுமலரிலே- "வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே" என்று தாம் பலகாலும் விண்ணப்பம் செய்தவார்த்தை ஸஹ்ருதயமென்று அப்பன் திருவுள்ளத்திலே படும்படியாக, (௩) *பொறுத்தேனிலே - அம்மனைவாழ்க்கையிலே

(க) தி-வாய்-௧௦-௯-௫. (உ) ௬-க. (௩) ௬-உ.

அந்வயித்து அவற்றால் தாம் மறுபாடுருவ க்லேசப்பட்ட படிகளை யும், தத்தேதுக்களையும் விண்ணப்பம் செய்து, இவ்வநிஷ்டமான வாழ் க்கையைத் தவிர்த்து எனக்கு இஷ்டமான உன் தாளிணைக்கீழ் வாழ் ச்சியை நான் பெறும்படி பண்ணித் தந்தருளவேணு மென்று திரு வடிகளிலே சரணம் புகுகிறேன் என்றார்.

ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஒரு ஸ்வபாவமுண்டு; - அநாதிகாலம் ஸம ஸரித்துப்போந்தா னொருவன் ஸம்ஸாரத்தில் விரக்தி பிறந்து, இவை வேண்டேன் என்று இதில் தோஷங்களைச் சொல்லிக் காட்டுவது, இத் தைத் தவிர்த்துத் தரவேணு மென்று சரணம் புகுவதானாலும், திரிய வும் பூர்வ வாஸநைகளாலே அவற்றிலே சில பாசம் கிடக்க வடுக்கு மென்று, அவற்றில் தன்னு லாராயுமளவும் ஆராய்ந்து, தனக்கேற அவற்றில் கடையற ப்பாசங்கள் விட்டார்க்கன்றிக் கார்யம் செய்யான் ஆகையாலே "பொறுத்தேன்" என்று தொடங்கிக்கீழ்வர்சொன்னவாற் றைகளைத் தனித்தனியே ஆராய்ந்து, இவற்றில் அறவிடாதே "எத்தை இன்னமும் அநுஸந்திக்கப் பார்த்தீர்?" என்றாப்போலே கேட்க; அவ ற்றில் தமக்கு அவிருத்தமாய் விடாதே யொழிய நினைத்தவற்றையும் விருத்தமாய் விட நினைத்தவற்றையும் விண்ணப்பம்செய்து, (௧) "மூ வானவர்தம் கோதா" என்று கீழ்ச்சொன்ன தேசவிசேஷ ப்ராப்தி யில் தமக்குள்ள த்வரையையும் அறிவித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். *பொ றுத் தேனில் முதற்பாட்டில் "பொருளின்பம்" என்றவற்றில் ப்ரதா னமான இன்பத்தில் நீர் நின்ற எல்லை யென்னென்ன; சொல்லுகிறார்.

அ௫ —திருப்பேர் ப்ரவேசம். சரணம்புகுந்தால் கார்யம் செய்ய திருப்பா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரனுக் இத்யாதி) ஸ்வபாவமாவது- கோவிந்தஸ்வாமிக்குக் கருத்தறிந்து விஷயாநுபவத்திலே மூட்டிவிட்டாப்போலே இவரையும் உகந்தருளின நிலங்களில் வாஸனை யாலே யுண்டான ருசியறிந்துவைத்து அதிலே மூட்டிவிடுகை. இத்தை விவரிக்கிறார் (அநாதித்யாதி) (தனக்கேற) என்றது - விஷயாந்தரங்களில் பாசம் ஸவாஸநமாகப் போகைக்கு அடையாளந்தன்னையும், இவ்விபூதி யிலே அநுபவிக்கக் கொடுத்தாலும் விஷமிஶ்ரபோஜந மென்றாப்போலே விடும்படியான பாசம் பிறந்தமை தன் திருவுள்ளத்தில் படுகை. (௨) "மற் றொழி நீ மடநெஞ்சே" என்றாரிறே ஆழ்வாரென்று கருத்து. (அறவிடா தே) என்றது - மிகவும் விடாதே என்கை. இத்தால் - திருப்பேர் நகரினுட

(௧) ௬-௨-௯.   (௨) தி-வாய்-௧0-௬-௧.

திருநந்திபுரத்திலும் மண்டியிருக்குமவர், "மனைவாழ்க்கையை - வேண்டேன்" என்று அத்தனைசொல்லிச் சரணமடைந்து தேசவிசேஷத்திலே போகவேணுமென்றாலும், உகந்தருளின நிலங்களில் ஆசை பின்னாட்டுமென்று கருதி, கீழ்த்திருமொழியில் சொன்ன விபூதியில் பிறக்கும் இன்பமெல்லாம் வேண்டாவோ? என்று ப்ரஸ்நம் பண்ண, அதில் உன்னை மறவாதிருக்கையாகிற இன்பத்தை மறந்தேனல்லேன் என்று கொண்டு, இதினுடைய அநித்யதைக்காக அவ்விபூதியில் த்வரை எனக்குப் பிறந்ததென்கிறுரென்று ஸங்கதி சொல்லிற்றாய்த்து. ... ... (*)

மூ.—துறப்பே னல்லே னின்பம் துறவாது நின்னுருவம்
மறப்பே னல்லே னென்றும் மறவாது யானுலகில்
பிறப்பேனாக வெண்ணேன் பிறவாமைப் பெற்றதுநின்
திறத்தேனாந் தன்மையால் திருவிண்ணகரானே. (௧)

பதம்.	உரை.
திருவிண்ணகரானே	திருவிண்ணகரென்னும் திவ்யதேசத்தில் ஸந்நிஹிதனானவனே!
இன்பம்	உன்னுடைய அநுபவத்தினாலுண்டான ஸுகத்தை
துறப்பேனல்லேன்	விடுகிறிலேன்,
துறவாது	(அந்த ஸுகத்தை) விடாமையாவது
நின்உருவம்	உன்வடிவழகை
என்றும்	ஸர்வகாலமும்
மறப்பேனல்லேன்	மறக்கமாட்டேன் (என்றபடி).

பதம்.	உரை.
மறவாது	மறவாமையாலே,
யான்	நான்
உலகில்	ஸம்ஸாரத்தில்
பிறப்பேனாக எண்ணேன்	இனி) பிறப்பேனென்று நினைக்கமாட்டேன்,
பிறவாமை	(அந்த) ஜன்மம்கழிக்கையையும்,
நின்	உன்னுடைய
திறத்தேன் ஆன தன்மையால்	பக்ஷத்திலே (உனக்கு சேஷபூதனாக) ஆனபடியால்
பெற்றது	லபிக்கப்பெற்றேன்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (துறப்பேனல்லேனின்பம்) விஷயாநுபவ ஸுகத்தைத் துறக்குமித்தனையொழிய, நின் திறத்தேனாயிருக்கிற ப்ராதாந்ய ஸுகத்தை விடுவேனல்லேன். சப்தாதிவிஷயங்களை விட்டரேயாகில் இன்பத்தை இங்குத் துறவாதொழியும் விரகென்னென்ன, (துறவாதித்யாதி) ஸுகத்தைத் துறவாமையாவது - உன்னுடைய வடிவை மறவாதிருக்கை. (௧) "மறந்தேனுன்னை முன்னம்"

(௧) ரு-௨-௩.

௯௱௩ பெரியதிருமொழி, ௯-ப, ௩-தி, ௧-பா, துறப்பேனல்லேன்.

என்று கீழுள்ளகாலம் மறந்தேனேயாகிலும், இனி மேலுள்ள காலம் மறவாதே யொழியப்பார்த்தேன்.

இத்தால் பலித்த தென்னென்ன; மறந்தே னுன்னை முன்னம், அது ஹேதுவாகப் பிறந்தே யெய்த்தொழிந்தேன் என்றேன்; இனி, உன்னை மறவாதே நினைக்கப்பார்த்தால், பிறவாமையன்றோ இதுக்குப் பலம் (என்று மித்யாதி) அம்மறவாமையால் பெற்றது - ஸம்ஸாரத்தில் பிறப்பேன் என்னும் மநோரதமும் தவிர்ந்தேன்.

அழகிது, தைலதாராவதவிச்சிந்நஸ்ம்ருதி உமக்குண்டாகை யாலே நமக்கு இனி ஜந்மம் வாராது என்று நினைத்திருக்கிறீரன்றோ வென்ன, (பிறவாமை யித்யாதி) அந்தப் பிறவாமையை நான் லபித்தது, உன் அபிமாநத்துக்குள்ளே யடங்கி "நீயே நிர்வாஹகன்" என்றிருக்கையாலே இத்தனையல்லது, நானநுஷ்டித்த தொன்றாலல்ல. (திருவிண்ணகரானே) உன் திறத்தேனாகப் பெற்றதுதானும் நீ இங்கே ஸந்நிஹிதனாகை.

(துறப்பேனல்லே னின்பம்) ஸுகத்தை ஸந்யஸிப்பேனல்லேன். (துறவாது நின்னுருவம் மறப்பேனல்லேன்) ஸுகத்தைத் துறவாமையாவது-உன்னுடைய வடிவை மறவாதே யிருக்கை. (என்றும் மறவாது யானுலகில் பிறப்பேனாக வெண்ணேன்) மறவாமையால்பெற்றது பிறவாமை. (நின்திறத்தே னாதன்மையால் - பிறவாமைப் பெற்றது - திருவிண்ணகரானே) உன் திறத்தேனாகப் பெற்றது நீ ஸந்நிஹிதனாகை. ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (துறப்பேனித்யாதி) (க)"பொருளின்பமென விரண்டு மிறந்தேன்" என்று கைவிசித்தவர், இங்கே "துறப்பேனல்லேன் இன்பம்" என்னக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (விஷயேத்யாதி) மேலுக்கவதாரிகை (சப்தாதீத்யாதி). (இன்பத்தை) ப்ரதாநஸுகத்தை இவ்விபூதியில் பகவதநுபவஸுகம் விஷயாந்தராநுபவத்தோடே கலசியிருக்குமே என்று கருத்து. நிர்தானே "மறந்தேன்" என்றீரே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மறந்தேனித்யாதி).

அநாதிகாலம் மறந்தவர் இனி மறவாதிருக்கப்பார்த்தால் என்ன பலம், மீளவும் மறக்கவுங்கூடுமே இவ்விபூதியில் பிறவியாலே என்னும் ப்ரஶ்நத்துக்கு ப்ரதிவசநரூபமான மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி).

(க) ௬-௨-௧-

மறவாமையால் பிறவாமை என்றுவைத்து, "நின்திறத்தேனாதன் மையால்" என்றால் இது சேரும்படி யென்னென்ன; பால்குடிக்க நோய் தீருமாபோலே விஷய ஸ்வபாவத்தால் போச்சு இத்தனையொழிய மறவா மையை உபாயமாக நினைக்கவில்லை என்னும் கருத்தாலே யருளிச்செய்கி றார் (அந்தப்பிறவாமையை யித்யாதி). "நின்திறத்தேன்" என்றதுதான் உம்மால் வந்ததோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உன்திறத்தே வித்யாதி).

கீழ்ப்பாட்டுக்கெல்லாம் தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, புத்திஸ்த்தமாகை க்காக பதாரூடமாகக் காட்டுகிறார் (துறப்பேனித்யாதி). இன்பம் - துற ப்பேனல்லேன், துறவாமையாலே, நின்னுருவம் மறப்பேனல்லேன், என் றும் மறவாமையால் யானுலகில் பிறப்பேனாக வெண்ணேன், பிறவாமை- நின்திறத்தே னாதன்மையால், நின்திறத்தேனானது திருவிண்ணகரானு கையால் என்றந்வயம்... ... ... (க)

மூ—துறந்தேனார்வச் செற்றச்சுற்றம் துறந்தமையால்
சிறந்தேன் நின்னடிக்கே யடிமை திருமாலே
அறந்தானாய்த் திரிவாயுன்னை யென்மனத்தகத்தே
திறம்பாமல் கொண்டேன் திருவிண்ணகரானே, (உ)

பதம்.	உரை.
திருவிண்ணகரானே!	
திருமாலே	ஶ்ரிய:பதியே!
அறந்தானாய்	ஸாக்ஷாத் தர்மமாய்க் கொண்டு
திரிவாய்	(பலம்கொடுக்க ஸம யம் பார்த்துத்) தி ரியுமவனே!
சுற்றம்	(ஸம்ஸாரிகளுடன்) உறவையும்
ஆர்வம்	ப்ரீதியையும்
செற்றம்	த்வேஷத்தையும்
துறந்தேன்	விட்டேன்;
துறந்தமையால்	விட்டபடியால்,
நின் அடிக்கே	உன் திருவடிகளிலே
அடிமை	கைங்கர்யம் செய் கைக்கு
சிறந்தேன்	யோக்யனானேன்;
உன்னை	இப்படியான உன் னை
என்மனத்தகத்தே	என் ஹ்ருதயத்துக் [குள்ளே
திறம்பாமல்	தவறாமல் (விச்சேத [மில்லாமல்)
கொண்டேன்	வைத்துக் கொண் டேன். (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (துறந்தேனித்யாதி) "உனக்குப் புறம்பே சில பற்றுண்டு" என்று தேவர்க்குப் பழியிட்டு விடவொண் ணாதபடி யானேன்; (க) "பரித்யக்தா மயா லங்கா" என்னுமாபோலே. அநாதிகால வாஸநையாலே விஷயங்களிலே

(க) ரா-யு-கக-௫.

ஸம்ருதி பிறந்து அதடியாக ஸ்நேஹம்பிறந்து, பின்பு அவ்விஷயத்தைப் பெறில் ஜீவித்தல் இல்லையாகில் முடியுமளவாய், அது கிடையா தொழிந்தவாறே, "இவனிறே இதுக்கு நிரோதகன்" என்று கண்டார் மேலெல்லாம் கோபம்பிறந்து, யுக்தாயுக்த நிரூபணக்ஷமனன்றிக்கே, தோற்றினபடி நடந்து திரியக்கடவனாய்; இவைதான் இத்தனைக்கும் அடி - புறம்பே சிலரை உறவுமுறை என்றிருக்கையிறே; அது தவிர்ந்தேன். பண்ணின ஸங்கம் தவிரவே, அதடியாக வரும் த்வேஷம் போமிறே. இவை இரண்டும் போமிறே புறம்பே சிலரை உறவுமுறை என்றிருக்குமது தவிரவே.

(துறந்தமை யித்யாதி) புறம்பே சிலரை உறவுமுறை என்றிருக்கையிறே - இது வருகைக்கடி, அது தவிர்ந்தால், இப்போதாக உறவு ஸம்பாதிக்க வேண்டுவதில்லை யிறே. இவன்பக்கல் ஸம்பந்தம் ஸ்வாபாவிகமே. பாஹ்யவிஷயங்களை விட்டபோதே தொடங்கி திருவிடையாட்டமிறே. ராவணபவநத்தை விட்டு ஆகாசஸ்த்தனானபோதே ஸ்ரீ யானானிறே. அப்ராப்த விஷயங்களை விட்ட வநந்தரம் ப்ராப்த விஷயத்தினுடைய சரமாவதியிலே நின்றேன்; ப்ராப்தி பலமான கைங்கர்யத்துக்கு யோக்யனானேன்.

நாம் ஸர்வஜ்ஞராயிருந்தோம், நீர் அநாதிகாலம் புறம்பே சிலரை உறவுமுறை என்று இருந்தவராயிருந்தீர், இப்படி யிருக்க, இப்போது சிறந்தபடி எங்ஙனே யென்னில், (திருமாலே) ஸ்ரிய:பதி யாகையினாலே. இவன்றான் அகலநின்று பண்ணின குற்றத்தைக் கணக்கிட்டுக் கைவிடு மத்தனையோ? உம்மோடுண்டான குடல் துடக்கைப் பார்த்துக்கொள்ளு மத்தனையன்றோ? என்று ஆறவிடுவார் அருகே யுண்டாகையாலே, இவனுக்கு கர்ம பாரதந்த்ர்யம் ஔபாதிகமாய், ஈஸ்வர பாரதந்த்ர்யம் ஸ்வாபாவிகமா யிருக்குமிறே. (க) "ந கஸ்சிந்நாபராத்யதி" என்பார் அருகே யுண்டானால், கிட்டுகைக்கு ஒரு குறையுண்டோ. பிராட்டியோட்டை ஸம்பந்தமும் ஒரு தலை துலுக்குமாத்ரமாய், அவன்றான் ப்ரஜைகள் பக்கலிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (௨) "என்னடியாரது செய்யார்" என்று அவளோடு மன்றாடும் ஏற்றமுண்டிறே அவனுக்கு. பொறுக்கைக்கு ஒரு ஸாமக்ரி மாத்ரமாய், பொறுப்பிப்பார் வேறே சிலரா யிருக்கையன்றிக்கே,

(க) ரா-யு-கக௬-சச. (௨) பெரி-திரு-ச-௬-௨.

பொறைதானு யிருக்கை. (தித்தால்-இதர தர்ம வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. கேவல தர்மமாகிறது தான், அசேதநமுமாய், செய்த போதே நசித்துவிடுமிறே; ஆகையால், இவன்செய்த தறியாதே,பலம் பெறுகைக்கு வேறே ஒருவனைக் காற்கட்ட வேண்டும்படியா யிருக்குமிறே, அவன்றன்னையே பற்றிப் பெறுமிடத்து இவற்றைவிட்டே பெறவேண்டி யிருக்குமிறே; ஆகையாலிறே ஸாதந நைரபேக்ஷ்யம் சொல்லுகிறது. கூறுசெய்வான் ஒன்று கொடுக்கும்போது ராஜாநுஜ்ஞை வேணும்; ராஜா ஒன்று கொடுக்கும்போது கூறுசெய்வான் வேண்டாவிறே.

(அறம்தானாய்) (க) "𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌮𑍍 - க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்" (உ) "𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍-லோகநாம் த்வம்" (௩) "𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌵𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌵𑌾𑌨𑍍 - ராமோ விக்ரஹவாந்" (௪) "𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌦𑍍 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌃-ஸாக்ஷாத் ராமாத் விநிர்வ்ருத்தஃ." (திருமாலே அறந்தானாய்த் திரிவாய்) (௫) "சிறங்கரியன் செய்ய நெடுமலராள் மார்வன் அறம்பெரியன்" என்னுமாபோலே. [ஆரறிவார்] அவன்படி இதுவாயிருக்க, உடம்பை ஒறுத்துக் கார்யம் பாராநிற்பர்கள். (திரிவாய்) பலம் கொடுக்கைக்கு அவஸரம் பார்த்துத்திரியும் தர்மமாய்த்து.

(உன்னை யென்மனத்தகத்தே திறம்பாமல் கொண்டேன்) உன்னுடைய தடுமாற்றத்தைத் தவிர்த்தேன். லக்ஷ்மீபதியாயிருந்த உன்னை, பிராட்டி புருஷகாரமாகவும், என்னுடைய அநந்யகதித்வத்தையும் முன்னிட்டு, என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இனி நீ கால்வாங்கில் காதக (𑌘𑌾𑌤𑌕)ரோபாதி யாம்படியாக வைத்துக்கொண்டேன். நீயே வந்து புகுருகிறவிடத்தில் நான் விலக்கிற்றிலேன் என்றபடி. அநந்யகதியைவிடில் நிர்க்க்ரு(𑌘𑍃)ணனும்; பிராட்டிக்கு அநபிமதம் செய்யில் ப்ரணயியன்றிக்கே யொழியும். ஆக, ஸ்வரூபமும், ப்ரணயித்வமும், இரண்டும் இழவாம். நீர் கொள்ளவல்லீரானபடி என்னென்ன (திருவிண்ணகரானே) நீ ஸுலபனாகையாலே, நீ திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனானபடியாலே. ... ... (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (துறந்தேனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் விஷயாந்தரத்தில் இன்பத்தைவிட்ட மாத்ரமொழிய ப்ராப்தமான இன்பத்தை

(க) பா-ஆர-அஅ-உ௬. (உ) (௩) ரா-ஆர-௩௭-௩௩.
(௪) ரா-அயோ-உ-௨௩. (௫) உ-திருவ-௫௨.

"துறப்பேனல்லேன்" என்றீர்; இது இன்பமாகத் தோற்றும்போது புறம்பு பற்றற வேணுங்காணும், அதில் "ஆர்வச்செற்றமவைதன்னை வெறுத்தேன்" என்றது ஸித்தமோ? என்றுகேட்க அருளிச்செய்கிறு ரென்றுஸங்கதி.

ஆர்வமென்ன-ராகமென்ன, செற்றமென்ன-த்வேஷமென்ன, இவற்றுக்கு டலான சுற்றத்தைத் துறந்தேன் என்று சப்தார்த்தமாய், ப்ரஸக்திபூர்வகம் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறுர் (உனக்கித்யாதி). பந்துக்களடியாக ராக த்வேஷ முண்டா மென்னுமத்தை (க) "సఙ్గాత్సంజాయతే కామః - ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காமஃ" என்கிற ஶ்லோகத்தை உட்கொண் டருளிச்செய்கிறுர் (அநாதீத்யாதி). தவிர்ந்த க்ரமமெப்படி யென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (பண்ணினவித்யாதி).

"அடியேன்" என்றத்தாலே பாகவத பர்யந்தமாக விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறுர் (அப்ராப்தேத்யாதி).

(இப்போது) என்றவநந்தரம், "துறந்து" என்று கூட்டுவது. கர்மமடியான குற்றத்தைப் பாராமல் ஸம்பந்தமடியாக ரக்ஷிக்கைக்கு, கர்மத்தைப் பற்ற ஸம்பந்தத்துக்கேற்ற மேதென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (இவனுக்கித்யாதி). "திரு" என்றபதத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, "மால்" என்றதுக்கு - ஆஶ்ரிதவ்யாமுக்தனென்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து, அதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறுர் (பிராட்டியித்யாதி). (தலைதுலுக்கு) தலையசைக்கை. ஸம்மதியாகுமென்கை. ஏற்ற மெங்ஙனேயென்ன வருளிச் செய்கிறுர் (பொறுக்கைக்கித்யாதி). (ஸாமக்ரி) ஸஹகாரி. பிராட்டி ஸஹகாரிமாத்ரமென்றபடி. (பொறைதானுயிருக்கை) பொறுப்பானுயிருக்கை. பிராட்டியில் வ்யாவ்ருத்தி மாத்ரமன்றிக்கே ஸாதநாந்தர வ்யாவ்ருத்தியும் பலித்ததென்று விவக்ஷித்து, பரக்க உபபாதிக்கிறுர் (இத்தாலித்யாதி).

அறமாய் என்றுதே, "அறந்தானுய்" என்றத்தாலே - ஸநாதநத்வாதிகள் விவக்ஷிதமென்று ப்ரமாணங்கள் காட்டுகிறுர் (க்ருஷ்ணமித்யாதி). "సాక్షాద్రామాద్వినిర్వృత్తో ధర్మశ్చాపి శ్రియా సహ - ஸாக்ஷாத் ராமாத் விநிர் வ்ருத்தோ தர்மஶ்சாபி ஶ்ரியாஸஹ" என்றதுக்கு - பிராட்டியோடே கூட ஸாக்ஷாத்தர்மமான ஸித்தோபாயம் பெருமாளாலே நிறைவேற்றப் பட்டதென்று; அத்தாலே அவரே ஸாக்ஷாத் தர்மமானுரென்று கருத்து.

நீர்தான் அவற்றைக் கண்டீரோ வென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (நீயேயித்யாதி). வரில் பொகடோம் என்றிருந்தீராகில் நாம் அகன்றுபோகிறோம் என்ன வருளிச்செய்கிறுர் (அநந்யகதியை யித்யாதி). யத்வா, தானே வந்து புகுரவேண்டுவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (அநந்யேத்யாதி). விலக்காமைதான் உமக்குப் பிறந்தது "நீர்கொள்ள வல்லீரானபடி" என்று கூட்டிக்கொள்வது. ... ... (உ)

(க) கீ-உ-சுஉ.

மூ.—மானேய் நோக்கு நல்லார் மதிபோல் முகத்துலவும்
ஊனேய் கண்வாளிக் குடைந்தோட்டந் துன்னடைந்தேன்
கோனே குறுங்குடியுள் குழகா திரு நறையூர்த்
தேனே வருபுனல் சூழ் திருவிண்ணகரானே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கோனே	ஸ்வாமியே!	நல்லார்	விலக்ஷணை (ஸுந்தரி) களான ஸ்த்ரீகளு டைய
குறுங்குடியுள்	திருக்குறுங்குடியிலே		
குழகா	ஸர்ச்லேஷிதனானவனே!		
திருநறையூர்	திருநறையூரிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற	மதிபோல்	சந்த்ரனோடொத்த
		முகத்து	முகத்தில்
தேனே	போக்யபூதனே!	உலவும்	உலாவாநின்ற
வரு	பெருகிவாராநின்ற	ஊன் ஏய்	மாம்ஸ ப்ரசுரமான
புனல்	ஜலத்தினால்	கண்	கண்களாகிற
சூழ்	வ்யாப்தமான	வாளிக்கு	பாணத்துக்கு
		உடைந்து	தளர்ந்து
திருவிண்ணகரானே!		ஓட்டந்து	ஓடிவந்து
மான் ஏய்	மானோடொத்த [ராய்	உன் அடைந்	உன்னைச்சரணமடை
நோக்கு	பார்வையை யுடைய	தேன்	ந்தேன். (௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (மானிந்பாதி) தப்பவொண்ணாதத்தைத் தப்பித் திருவடிகளிலே வந்து சரணம்புகுந்தேன், என்பக்கல் தயையைப்பண்ணி யருளவேணுமென்கிறார். (மானேய்நோக்கு நல்லார்) மானோடொத்த நோக்கையுடையராய், மற்ற வடிவழகுக் குறைப்பான நன்மைகளையுடைய ஸ்த்ரீகளுடைய, தர்சநீயமாய் தங்கள் பக்கலிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்குப் பரிகரமான முகத்திலே ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள மாம்ஸப்ரசுரமான கண்ணாகிற அம்புக்கு ஈடுபட்டு ஓடிவந்து உன் திருவடிகளிலே சரணம்புகுந்தேன். கண்களாலே, கார்யப்பாடில்லாதாரைப் போலே நோக்கி இவனைத் தப்பாமல் அகப்படுத்தி, இவன் ஆழங்கால்பட்ட வநந்தரம். தங்களைக்கொண்டு போராநின்று இவனை நோவுபடுத்தாநிற்பர்களிறே; அத்தைத்தப்பித் திருவடிகளிலே வந்து சரணம்புகுந்தேன்.

(கோனே) அத்தைத்தப்பித் திருவடிகளிலே வந்து ஒதுங்கினவிடம், தாய்நிழலிலே ஒதுங்குவாரைப்போலே ப்ராப்தவிஷயமாயிருந்தது. (குறுங்குடியுள் குழகா) பரமபதம் கலவிருக்கையா யிருக்க, இவரோடே கலந்து சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்காகத் திருக்குறுங்

தூய யிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானேன். (திருநறையூர்த்தேனே) ப்ரஜை யினுடைய ஆர்த்திக்கு உதவுகைக்காக மாதாபிதாக்கள் சேரவிருக்கு மாபோலே, தமக்காகத் திருநறையூரிலே வந்துநிற்கிற நிலையை அநு ஸந்தித்தவாறே இனிதாகா நின்றது. பட்டர் "திருநறையூர்ப் பெருக் குக்குச் சினையாறு படுகிறது காணாய்!" என்றருளிச் செய்வர். (வரு புனலித்யாதி) காட்சியிலே ஸகல தாபங்களும் ஆறும்படியான ஜல ஸம்ருத்தியையுடைய திருவிண்ணகரிலே நீ வந்து ஸந்நிஹிதனாகை யாலே, அந்நோக்குக்குத் தப்பித் திருவடிகளிலேவந்து கிட்டப்பெற் றேன். ... ... (௩)

அநு. — மூன்றாம்பாட்டு. (மானேயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ராக த்வேஷ ஹேதுவான சுற்றம் துறந்தேன் என்றீர், (க)"வித்³வாம்ஸமபி கர்ஷதி- வித்வாம்ஸமபி கர்ஷதி" என்னும்படியான கண்ணழகுகண்டு நிலைதப்பின லன்றோ சுற்றம் துறந்திராவீர் என்ன வருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பூர்வார்த்தத்துக்கெல்லாம் தொகுத்த பாவ மருளிச்செய்கிறார் (தப்ப லித்யாதி). உடைந்ததுக்கு ஹேதுவைக் காட்டிக்கொண்டு விவரிக்கிறார் (கண்களாலே யித்யாதி).

"குழகா" என்றதினர்த்தம் (இவரோடே யித்யாதி)- ... (௩)

மூ.— சாந்தேந்து மென்முலையார் தடந்தோள் புணரின்பவெள்ளத்
தாழ்ந்தே னருநரகத் தழுந்தும் பயன்படைத்தேன்
போந்தேன் புண்ணியனே உன்னையெய்தி யென்தீவினைகள்
தீர்ந்தேன் நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகரானே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருவிண்ணகரானே!		வெள்ளத்து	ஸமுத்ரத்தில்
புண்ணியனே	(என்னுடைய) ஸுக்ருதமானவனே!	ஆழ்ந்தேன்	(இந்நாள்வரையில்) மூழ்கினேன்,
சாந்து	குங்குமங்களை	அரு	க்ரூரமான
ஏந்தும்	தரியாநின்ற	நரகத்து	ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தில்
மெல்	ம்ருதுவான	அழுந்தும்	நித்யமாக அழுந்திக் கிடக்கிற
முலையார்	முலைகளையுடையரான ஸ்த்ரீகளுடைய	பயன்	ப்ரயோஜநத்தை
தடம்	விசாலமான	படைத்தேன்	பெற்றேன், (இப்படியிருக்க)
தோள்	புஜங்களோடுண்டான	போந்தேன்	(அகாரணமாக உன் திருவடிகளை) உபாயமாகக் கிட்டினேன்,
புணர்	ஸம்ச்லேஷத்தில் பிறந்த		
இன்பம்	ஸுகமாகிற		

(க)

உன்னைஎய்து	உன்னைக்கிட்டி	தீர்ந்தேன்	தீரப்பெற்றேன்,(பின்
என்	என்னுடைய	நின் அடைந்	உன்னைப்ராபித் [4)
தீவினைகள்	கொடியபாபங்கள்	தேன்	தேன். (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சாந்தேந்துமித்யாதி) (க) "தடமுலைச் செய்யசாந்து" என்னக்கடவதிறே. குங்குமத்தைச் சொன்னபடி. 'விஷயங்களைவிட்டு இவ்வருகே போந்த இவர், விதாகர்க்கும் ஸ்ப்ருஹை பிறக்கும்படி சொல்லுவானென்?" என்று பட்டர்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய; "முரிக்குக் கிழக்கு என்னும்போதும் இங்ஙனல்லது இராது காண் திருமங்கையாழ்வார் நாவிறு" என்று அருளிச்செய்தார். கிடாம்பியம்மாள், சிறியாண்டான் பெருமாள் பணித்தானாகப் பலகாலும் சொல்லும்;"நான்சொல்லுகிற வாச்ய வாசகங்களேயன்றோ பட்டரும் வ்யவஹரிக்கிறது என்றிருக்கவொண்ணாது, அங்குத்தைக்கு ஏற்றமுண்டு;- முன்னேநின்ற தூணை நான் 'தூண்' என்றவாறே சிராயாய்த்தோற்றும்; அவர்சொன்னவாறே தளிரும் முறியுமாய்த்தோற்றும்" என்று.

(மென்முலையார்) விரஹம்பொறுத முலையையுடைய ஸ்த்ரீகளுடைய. (தடந்தோளித்யாதி) முலைகளாகிற மலைகளோடே, தோளாகிற பாசங்களாலே நெருக்கிக்கட்டி, கடலிலே புகத்தள்ளுவாரைப்போலே அவர்களுடைய தோள்களோடே அணைகையாலுண்டான ஆநந்த ஸாகரத்திலே தரைகாணவொண்ணாதபடி அவகாஹித்தேன்; உன்னுடைய க்ருபைக்கும் அவிஷயமானேன். (உ) "ஆநந்தமய:- ஆநந்தமய:" என்கிற விஷயத்தை உள்ளபடி கண்ட இவர், இப்போது இங்கே இன்பவெள்ளம் என்கிறது - இவ்வளவும் வாக்காற்கட்டினபடியைக்கொண்டு. (௩) *அநந்தக்லேஶ பா(ஜ)நமான இத்தை "இன்பவெள்ளம்" என்கிறது - நெடுநாள் துவக்கினபடியைக் கண்டிறே.

இத்தாலும் பலித்தது ஒரு பலமுண்டு (அருநரகத்தித்யாதி) காலமெல்லாம் இடைவிடாதே அவனுடைய கல்யாண குணங்களை அநுபவிக்கைக்கு இட்டுப்பிறந்த நான்,காலமெல்லாம் நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப்போகையாகிற ப்ரயோஜநத்தைப் பெற்றேன். "விஷயப்ராவண்யம் ஸம்ஸாரபீஜம்" என்றிருக்கிறார்.

(க) தி-௪-௨. (உ) தை-ஆ-ந-உ. (௩) ஜி-ஸ்தோ-௧-௪.

(போந்தேன்) ஒரு கர்மத்தை அநுஷ்டித்து அத்தாலே க்ஷீணபாபனாய், அநந்தரம் ஜ்ஞாநம்பிறந்து அத்தாலே "இது தீது, இது நன்று" என்கிற இனிமையாலே கிட்டுகையன்றிக்கே, நினைவின்றிக்கேயிருக்க ஸ்ரீமதுரையிலே உறங்குகிறவர்கள் ஸ்ரீமத் த்வாரகையிலே விழித்தாப்போலே திருவடிகளிலே வந்து கிட்டுக் கொடு நிற்கக்கண்டேன். இந்நாள்வரை போந்தவிடத்து ஒரு ஸுக்ருதமும் பண்ணிற்றிலீராகில் இப்போது நம்மைவந்து கிட்டினபடி எங்ஙனே யென்னில், (புண்ணியனே) எனக்கு உன்னைக் கிட்டுகைக்கு மூலஸுக்ருதமும் நீயே என்கிறார். (உன்னை யெய்தி) ஸர்வாதிகனான உன்னைக் கிட்டி, என்னுடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமான பாபங்களை யடையப் போக்கினேன்.

நம்மைக்கிட்டின விரகுதானென்னென்னில் (திருவிண்ணகரானே) ராவணனாலே நெருக்குண்டு புகலிடமற்ற ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானுக்குப் புகலாகக் கடவதாகக் கடற்கரை வெளியிலே எடுத்துவிட்டு நின்றாப்போலே, ஸம்ஸாரத்திலே விஷயங்களாலே நெருக்குண்டு நோவுபடுகிற எனக்குப் புகலாகத் திருவிண்ணகரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானமையாலே, அத்தைத் தப்பித் திருவடிகளிலே வந்துபுகுந்தேன். (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (சாந்தித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் கண்வலைக்குத் தப்பி ஓடிவந்தேன் என்றீர், அது ஸுகப்ராப்தி ஜநகமாயிருக்க, ஓடிவருகைக்கு மூலஸுக்ருதம் ஒன்றுண்டாக வேணுமே, அதாவதென்? என்று கேட்க, அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

நாவீறுடையார் வார்த்தைதான் வீதராகர்க்கும் ஸ்ப்ருஹை பண்ணும்படியாயிருக்குமென்னு மிடத்துக்கு ஸம்வாதமாக ஓரைதிஹ்யம் காட்டுகிறார் (கிடாம்பியம்மாளித்யாதி).

ஸ்ரீமத் த்வாரகையிலே விழிக்கையாவது- காலயவநன், ஜராஸந்தன், ஸ்ரீ மதுரையை அடைமதிள் படுத்த, அப்போது விஸ்வகர்மாவை அழைப்பித்து ஸ்ரீமத் த்வாரகையை யுண்டாக்கி மதுரையிலுள்ளாரை நித்ரையோடே ராத்ரியோடே கொடுபோய் வைக்கை என்கை. ... (ச)

மூ.—மற்றோர் தெய்வ மெண்ணேனுன்னை யென்மனத்து வைத்துப்
பெற்றேன் பெற்றதுவும் பிறவாமை யெம்பெருமான்
வற்றா நீள் கடல் சூழிலங்கை யிராவணனைச்
செற்றாய் கொற்றவனே திருவிண்ணகரானே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வற்றா	மாறுத	எண்ணேன்	ஆஶ்ரயணீயமாக நி
நீர்	ஜலத்தையுடைய		னைக்கமாட்டேன்,
கடல்	ஸமுத்ரத்தினால்	எம்பெருமான்	ஸ்வாமியே! [னை
சூழ்	சூழப்பட்ட	உன்னை	ஸர்வாதிகனான உன்
இலங்கை	லங்கைக்கு அரசனான	என்மனத்து	என்மாநஸத்தில்
இராவணனை	ராவணனென்பானை	வைத்து	இருத்தி [த்தேன்,
செற்றாய்	அழியச்செய்தவனே!	பெற்றேன்	(ஓரலப்யத்தை) லபி
கொற்றவனே	ராஜனே!	பெற்றதுவும்	லபித்ததுதானேதெ
திருவிண்ணகரானே!			ன்னில்,
மற்று ஓர்தெய்வம்	வேறொரு தேவதை யை	பிறவாமை	(ஸம்ஸாரத்தில்) ஜந்ம மில்லாமையாம்.

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (மற்றோரித்யாதி) மனோரத ஸமயத்திலும் வேறோராஶ்ரயணீய வஸ்து உண்டாக நினையேன். (உன்னை என்மனத்து வைத்து) ஸர்வாதிகனாயிருக்கிற உன்னை, விலக்காமை மாத்ரத்தாலே என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வைத்து, ஓரலப்ய லாபம் பெற்றேன். அப்பேறுதானேதென்னில், (பெற்றதுவும் பிறவாமை யெம்பெருமான்) இதர தேவதைகளை ஆஶ்ரயிக்கைக்கு யோக்யமான ஜந்மமும்கூடக் கழியப்பெற்றேன். அதுக்கு யோக்யதையே தொடங்கி யின்றிக்கே யிருந்தபடி.

(வற்றாவித்யாதி) ஒருவராலழிக்க வொண்ணாத அரணை முடித்துப்புக்கு, "நான் இவ்வூருக்கு நிர்வாஹகனல்லேனோ" என்று அபிமானித்திருக்கிற ராவணனைக் கிழங்கெடுத்தவனே! அரியன செய்யுமிடத்தில் வருத்தமறச்செய்ய வல்லவனன்றோ நீ. (கொற்றவனே) பெருமிடுக்கனான ராவணனை அழியச்செய்த வருத்தமுண்டோ என்னுடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கிச் சேரவிட்டுக்கொள்ளுகைக்கு? நாம் லங்கையை யழியச்செய்தது கடற்கரை வெளியிலே எடுத்துவிட்டுநின்று, உம்முடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கிற்று எங்கே வந்து நின்று என்ன, (திருவிண்ணகரானே) எனக்காகவந்து நிற்கிற இடம் திருவிண்ணகர் என்கிறார். ... ... (௫)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (மற்றித்யாதி) விஷயாந்தர வைராக்யமேயன்றிக்கே தேவதாந்தர வைராக்யமு மெனக்குண்டாக்கினாயென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"எம்பெருமான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேத்யாதி).

லங்கையை இப்படி விசேஷித்ததுக்கு பாவ மருளிச்செய்கிறார் (அரியன வித்யாதி). "கொற்றவனே" என்று ராஜாவேயென்று ஸம்போதிக்கையாலே ஒருவழியாலும் (க) "ந நமேயம் - நநமேயம்" என்ற ராவணனை வாத்ஸல்யத்தாலே கொல்லமாட்டாதே யிருந்து, ஸ்ரீராமையால் கொல்லவேண்டினாப்போலே இங்கே செய்யவேணுமோ? நானிசைந்தேனே என்று தாத்பர்யம் விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (பெருவித்யாதி). ... (ரு)

மூ.—மை யொண்கருங்கடலும் நிலனு மணிவரையும்
செய்யசுடரிரண்டு மிவையாய நின்னை நெஞ்சில்
உய்யும் வகையுணர்ந்தே னுண்மையா லினி யாதும் மற்றோர்
தெய்வம் பிறிதறியேன் திருவிண்ணகரானே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருவிண்ணகரானே!		இவை	ஆகிய இவற்றை [ன
மை	அஞ்சநம்போல்	ஆய	சேஷமாகஉடையனு
ஒண்	அழகியதாய்	நின்னை	உன்னை [யாக),
கரு	கருநிறமுடையதான	உண்மையால்	யதார்த்தமாக(சேஷி
கடலும்	ஸமுத்ரமும்	உய்யும்வகை	(நான்) உஜ்ஜீவிக்கும்
நிலனும்	பூமியும்	நெஞ்சில்	மநஸ்ஸிலை [படி
அணி	பெருமைபொருந்திய	உணர்ந்தேன்	அறிந்தேன்;
வரையும்	பர்வதங்களும்	இனி	இப்படியானபின்பு,
செய்ய	ப்ரகாசமாகிறஅழகையுடைய	மற்று	இதுக்குமேலே
		பிறிது ஓர்	உன்னைக் காட்டிலும் வேறானதொரு
இரண்டு சுடரும்	இரண்டு தேஜஃபதார்த்தங்களான சந்த்ர ஸூர்யர்களும்	யாதும்	எவ்விதமான வஸ்துவையும் [யாக
		தெய்வம்	ஆஶ்ரயணீய தேவதை
		அறியேன்	நினைக்கமாட்டேன்.

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (மையித்யாதி) ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருமேனிக்குப் போலியாய் அஞ்ஜநம்போலே தர்ஶநீயமாயிருந்துள்ள ஸமுத்ரமும், அது வேலியாக உள்ளேகிடக்கிற பூமியும், அந்தப்பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே யிருக்கிற குலபர்வதங்களும், இப்படிப்பட்ட இதுக்கு இரண்டு விளக்கேற்றினாப்போலே யிருக்கிற சந்த்ர ஸூர்யர்களும். (இவையாய) இப்படி ஜகதாகாரனா யிருக்கிற உன்னை.

(க) ரா-யு-நக-கக.

(நெஞ்சிலித்யாதி) நெஞ்சாலே (க) “[illegible]-அஸந்நேவ” என்கிறபடியே அஸத்கல்பனாய் உருமாய்ந்துபோன நான் இப்போது உஜ்ஜீவிக்கும்படி தேவரை அநுவர்த்தித்தேன், “இவ்வாத்மாவுக்கு நீயே சேஷி, உன்னைக் குறித்து இவ்வாத்மவஸ்து அத்யந்த சேஷம்” என்கிறமுறையாலே.

(இனி யாதும் மற்றோரித்யாதி) தத்வமிருந்தபடி யல்லது ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவதல்லாத படியான பின்பு, வேறு சிலரை ஆச்ரயணீயராக நினைத்திரேன். (திருவிண்ணகரானே) இப்படி திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனான உன்னையொழிய பரதத்வமுமறியேன்.

அந.—ஆரும்பாட்டு. (மையித்யாதி) தேவதாந்தரங்களை நீரென்றுமைக்கு மூலமென்னென்ன; உனக்கு சரீரதயா சேஷமாயிருக்க அதறியாதே (உ) “ஈச்வரோऽஹம்-ஈச்வரோऽஹம்” என்கிற ப்ரா(ந்த்)ந்தரை எண்ணா விரகுண்டோ வென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“உண்மையால்” என்றதுக் கர்த்தம் (இவ்வாத்மாவுக் கித்யாதி). *இனிக்கு அர்த்தம் (தத்வமித்யாதி).... ... ... (௬)

மூ.—வேறே கூறுவதுண்டடியேன் விரித்துரைக்கு
மாறே நீபணியா தடை நின் திருமனத்து
கூறேன் நெஞ்சுதன்னால் குணங்கொண்டு மற்றோர்தெய்வம்
தேறே னுன்னையல்லால் திருவிண்ணகரானே. (௭)

பதம்.	உரை.
	திருவிண்ணகரானே!
அடியேன்	சேஷபூதனான நான்
வேறே	வ்யாவ்ருத்தமாக
கூறுவதுஉண்டு	சொல்லுவதொருவார்த்தையுண்டு,
விரித்து	விஸ்தாரமாக
உரைக்குமாறு	(நான்) சொல்லும்படி
நீ	நீ
பணியாது	அருளிச்செய்யாமல்
நின் திருமனத்து	உன் திருவுள்ளத்தில்
அடை	(அடியேன் விண்ணப்பத்தைக்) கொண்டருளவேணும்,

பதம்.	உரை.
உன்னையல்வால்	உன்னையொழிய
மற்றுஓர் தெய்வம்	வேறொரு தேவதையை
கூறேன்	வாயிட்டுச்சொல்லேன்,
குணம்கொண்டு	(அவர்களிடத்தில்) குணவிசேஷத்தைக் கண்டாகிலும்
நெஞ்சுதன்னால்	மநஸ்ஸினால் (அவர்களை)
தேறேன்	(ஆச்ரயணீயராக) விச்வஸியேன். (௭)

(க) தை-ஆ-அ-க. (உ) கீதை-கசு-கச.

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (வேறேயித்யாதி) இது ஓலக்க வார்த்தையாக வன்றிக்கே, பக்ஷத்தோடே வ்யாப்தயாகவேண்டும்படி திருவுள்ளத்திலே பட விண்ணப்பஞ்செய்கிறேன்; (க) "ஸர்வேஷாம் ஸுக்ரீவ: ஸந்தேஶம் அக்ராவீத்—விஶேஷேண து ஸுக்ரீவோ ஹநூமத்யர்த்த முக்தவாந்" என்னுமாபோலே முதலிகளெல்லாரையும் எல்லாத்திக்கிலும் விடாநிற்கச் செய்தே மஹாராஜர் திருவடியைப்பார்த்து அடையாளமும் சொல்லித் திருவாழிமோதிரமும் கொடுத்து விசேஷித்துவிட்டாப்போலே. (அடியேன் - கூறுவதுண்டு) சேஷபூதன் சேஷிசெய்தபடி செய்யக் கண்டிருக்கையிறே முறை; அப்படி ஆறியிருக்கவொண்ணாதே, என்னுடைய ஆற்றாமையாலே ஒருவார்த்தை விண்ணப்பம் செய்கிறேன்.

(விரித்துரைக்கு மித்யாதி) என்னுடைய வார்த்தை அர்ஜுநனுடைய ப்ரஶ்நம்போலே யாகவொண்ணாது; (உ) "ஶ்ரீபகவாநுவாச- பகவானுவாச" என்று தலைக்கட்டவேணும். (௩) "கர்மண்யேவாதிகாரஸ்தே- கர்மண்யே வாதிகாரஸ்தே" என்று சிலவற்றைப்பரக்கச்சொல்லவொண்ணாது,(ச) "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்னுமிடம் ப(ஃ)லிக்கச்சொல்லவேணும். நான் பரக்கச் சிலவார்த்தைகளை விண்ணப்பம் செய்யும் ப்ரகாரமருளிச்செய்யாதபடி திருவுள்ளம் பற்றவேணும்.

(கூறேனித்யாதி) நான் ஓரநந்யகதி என்கிறார் - இதர தேவதைகளை வாயால் பேசேன்; அவ்வளவேயன்றிக்கே, நெஞ்சால் அவற்றுக்கு ஓராதிக்யமுண்டாக நினையேன்; ஆபாத ப்ரதீதியில் அவற்றுக்கு ஒருத்கர்ஷமுண்டாய்த்தோற்றிற்றாகிலும், அத்தை விஶ்வஸியேன். (உன்னையல்லால் திருவிண்ணகரானே) ஸர்வாதிகனாயிருக்கிற நீ திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனாய், நீயே ஆஶ்ரயணீயனென்று அறிவித்தபின்பு, இனி உனக்கு விபூதிபூதரானார் பக்கல் பாத்வ ப்ரதிபத்தி பண்ணேன். ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வேறேயித்யாதி) தேவதாந்தரத்தை யறியாதவராயும் விஷயாந்தரங்களில் ஸங்கமற்றவராயும் பந்துக்களைவிட்டும் இவ்விபூதியிலிருந்து அநுபவிக்கும்படியான திருவிண்ணகரிலே இருக்கும்படி கண்டும் இருந்தீராகில், அநுபவித்துக்கொண்டு ஸுகமே இருமென்ன;

(க) ரா-கிஷ்-சச-க. (உ) கீ-க அ-உ. (௩) கீ-உ-சஎ.
(ச) கீ-கஅ-எக.

அது அங்ஙனேயாகிலும் இன்னமொரு வார்த்தையுண்டென்று திருவுள்ளம் பற்றும்படி யருளிச்செய்கிறரென்று ஸங்கதி.

"வேறே" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறர் (இதோரித்யாதி). விசேஷித்துச் சொல்லுவாருண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறர் (விசேஷணேத்யாதி). இத்தை விவரிக்கிறர் (முதலிகளித்யாதி). (பார்த்து) என்ற வநந்தரம், "விசேஷித்து வார்த்தை சொல்ல, பெருமாள்" என்று கூட்டுவது. "அடியேன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (சேஷபூத வித்யாதி).

விரித்துரைக்குமாறு - நான் விஸ்த்ருதமாகச் சொல்லும்படியாக, நீ பணியாது - தேவரீரருளிச்செய்யாதே, நின் திருமனத்து அடை - திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொள்ள வேணுமென்று சப்தார்த்தமாய், அத்தால் ஸங்க்ரஹமாக மறுமாற்றம் சொல்லவேணுமென்றதாய், பரக்கச்சொன்னதுண்டோ இப்படி நீர் சொல்லுகைக்கு என்ன வருளிச்செய்கிறர் (என்னுடைய வித்யாதி). "பகவாநுவாச" என்றால், மீளவும் "அர்ஜுநஉவாச - அர்ஜுநஉவாச" என்னுமது வாராதபடி சரமஶ்லோகம் சொன்னால் "ஸ்த்திதோஸ்மி" என்றாப்போலே அருளிச்செய்யவேணுமென்றதாய்த்து. விவரணம் (கர்மண்யேவேத்யாதி). வாக்யார்த்தம் (நானித்யாதி).

(க) "ஸாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் - சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்" என்ற அர்ஜுநனுக்கு விஶ்வரூபத்தைக்காட்டி, நாம் சரமஶ்லோகார்த்தம் சொன்னபின்பும், ஆபாத ப்ரதீதியாலே தேவதாந்தரங்களில் மினுக்கங்களைக் கண்டு மீண்டுபோனானிறே, உமக்கு எத்தனையாகிலும் அந்தரங்கமான உத்தரம் சொல்லப்போமோ? என்னும் ப்ரஸங்கத்திலே, முக்காலைக்கும் எனக்கு தேவதாந்தர விஷயத்தில் ஸங்க லேசமில்லையென்கிறரென்று ஸங்கதி திருவுள்ளம்பற்றி, வாக்யார்த்தங்களை அருளிச்செய்கிறர் (இதரேத்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—முளிந்தீய்ந்த வெங்கடத்து மூரிப்பெருங்களிற்றால்
விளிந்தீய்ந்த மாமரம்போல் வீழ்ந்தாரை நினையாதே
அளிந்தோர்ந்த சிந்தை நின்பாலடியேற்கு வானுலகம்
தெளிந்தேயென்றெய்துவது திருவிண்ணகரானே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
முளிந்(து) தீ ய்ந்து	(தானே) உலர்ந்து எரிந்துபோன (மரங்களையுடைய)	கடத்து	காட்டிலே யுள்ளதாய்,
		மூரி	பலிஷ்டமான
		பெரும்	பெரிய
வெம்	அதிக்ரூரமான	களிற்றால்	யானையினால்

(க) கீ-௨-எ.

விளிந்தீய்ந்த	சுள்ளப்பட்டதான	ஓர்ந்த	அநவரத பாவனையை யுடைய
மா	பெரிய	சிந்தை	மனஸ்ஸையுடையனுன
மரம்போல்	மரத்தைப்போல	அடியேற்கு	அடியேனுக்கு
வீழ்ந்தாரை	நசித்துப்போனவரை	வானுலகம்	பரமபதத்தை
நினையாதே	மநோரதியாமல்	என்று	எப்போது
நின்பால்	உன் விஷயத்தில்	எய்துவது	கொடுக்கப் பார்க்கிறுய்.
தெளிந்து	த்ருடாத்யவஸாயத்தையுடையனுய்	திருவிண்ணகரானே! (அ)	
அளிந்து	ஸ்நேஹத்தையுடையனுய்		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (முளிந்தீய்ந்தவித்யாதி) நிலத்துக்கடைத்த வாகை, வெண்டு என்கிறுப்போலே சொல்லுகிற சிறு மரங்களானவை, நிலவெம்மையாலே உலர்ந்து தீய்ந்துபோகிற பாலைநிலத்தில். (மூரிப் பெருங்களிற்றுல்) அதன் நிலத்திலுள்ள தொன்முகையாலே வளர்ந்து அப்ரதிஹதமாக ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள ஆனையாலே தள்ளுண்டு விழுந்த பெருமரம்போலே.

(வீழ்ந்தாரை நினையாதே) சில பதார்த்தங்கள் தோற்றி முடியும்; சிலர் நெடுநாளிருந்து கர்மக்ஷயத்தாலே முடிவர்கள். க்ஷுத்ரபதார்த்தங்களுக்கு உத்பத்தியோடே விநாசமாயிருக்கும்; இந்த்ராதிகள்‡ (ப்ரஹ்மாதிகள்) நெடுநாள் ஜீவித்துப் பின்னை முடிவர்கள்; இதாய்த்து ஸம்ஸாரஸ்வபாவம். ஆக, இங்கேயிருந்து, “இன்னார் இன்னதனை நாள் ஜீவித்து முடிந்தார்கள், இன்னவை தோற்று நசித்தன” என்று இத்தை மநோரதியாதே.

(அளிந்தோர்ந்த வித்யாதி) உன்பக்கலிலே, தெளிவையுடையேனுய், ஸ்நேஹத்தையுடையேனுய், அநவரதமுண்டான அவதாநத்தையுடைத்தான மநோரதத்தையுடைய அநந்யகதியான எனக்கு, அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான மோக்ஷத்தை என்று தருவது? (திருவிண்ணகரானே) அவ்வருகு படுத்துகைக்காக வந்திருக்கிற உனக்கு, தருமந்நாள் இந்நாளென்று தெரியுமிறே.

வெட்டிதான நிலத்திலே வலியதொரு பதார்த்தத்தாலே தள்ளுண்டு விழுந்துபோகிற மாமரம்போலே, ஸம்ஸாரத்திலே இருந்து ஜீவித்து முடிந்துபோவாரை மநோரதியாதே, தேவர்பக்கலிலே ஸ்நேஹித்து அவதாநத்தைப் பண்ணி அநவரதம் மநோரதிக்கும்படியான

‡ குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

தெளிவையுடைய எனக்கு, புநராவ்ருத்தியில்லாத மோக்ஷத்தைத் தரப் பார்த்தது என்று? அத்தைத் தருகைக்காக வந்துநிற்கிற நீ. (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (முளிந்தீய்ந்தவித்யாதி) நீர் தேவதாந்தரங்களில் குணங்கொண்டு தேருமைக்கு ஹேதுவேதென்றும், நீர் தாம் கூறுவதென்னென்றும் கேட்க, அருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“முளிந்தீய்ந்த” என்றது-† இடைக்குறைத்தலாயிருக்கிறதென்று விவக்ஷித்து, தானே உலர்ந்து தீய்ந்துபோன, வெம்- வெவ்வியதான, கடத்து - காட்டிடத்து என்ருய், அருளிச்செய்கிருர் (நிலத்துக் கித்யாதி). (வெண்டு) குழல்மூங்கில். மூரி - மிடுக்காய், அதினர்த்தம் (அப்ரதிஹதமாக) என்றது.

(மநோரதியாதே) என்றது - பாலைநிலத்திலே சிறு மரங்களும் பெரிய மரங்களும் தீய்ந்தும் முறிந்தும் போமாபோலே, ஸம்ஸாரத்தில் கர்மதாரதம்யத்தாலே உடனே நசிந்துபோகிற மனிசரைப்பற்ற நெடுநாள் ஜீவித்து முடிகிற தேவர்களுடைய ஆயுஸ்ஸு நல்லதென்று, அதுக்கடியான ஸுக்ருதம்பண்ணி நாமும் ஸுகிக்கவேணுமென்று நினையாதே என்கை. இத்தால் - அந்த தேவதைகளிடத்தில் பெறத்தக்கது தமக்கு வேண்டுவதில்லை என்றதாய், அத்தாலே அவர்களை எண்ணேன் என்றதாய்த்து.

புத்தி ஸௌகர்யார்த்தமாக பாட்டடியே பிடித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிருர் (வெட்டிதான வித்யாதி). (நிற்கிறநீ) என்ற வாக்யம், அருளிச்செய்யவேணும் என்று சேஷம். முளிந்தீய்ந்த வித்யாதி, நினையாதே- தெளிந்தே - அளிந்தோர்ந்த சிந்தை நின்பாலுடைய அடியேற்கு, வானுலகம் - எய்துவது - என்று என்றந்வயம். ... ... (அ)

௯.—சொல்லாய்திருமார்பா உனக்காகித் தொண்டுபட்ட
நல்லேனை வினைகள் நலியாமை நம்பு நம்பீ
மல்லார் குடமாடி மதுசூதனே யுலகில்
செல்லா நல்லிசையாய் திருவிண்ணகரானே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மல்ஆர்	மிக்க பலிஷ்டனாய்	செல்லா	நடையாடாத (அபூர்வமான)
குடம்ஆடி	குடக்கூத் தாடினவனாய்	நல் இசையாய்	விலக்ஷணமானகீர்த்தியையுடையவனே!
மதுசூதனே	மதுவென்பவனை நிரஸித்தவனே!	நம்பீ	பூர்ணனே!
உலகில்	லோகத்தில்		திருவிண்ணகரானே!

† (பா) கடைக்குறைத்தலாய்.

திருமார்பா.	பெரிய பிராட்டியை வக்ஷஸ்தலத்திலுடையவனே!	தொண்டுபட்டு	அடிமைபூண்ட [ளை
சொல்லாய்	எனக்குப் பதிலுரைக்கவேணும்;	நல்லேனை	விலக்ஷணனான என்
உனக்காகி	உன்விஷயத்தில்	வினைகள்	பாபங்கள் [மு
		நலியாமை	உபத்ரவியாமற் படிக
		நம்பு	விஸ்வஸித்து அங்கீகரித்தருளவேணும்

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சொல்லாயித்யாதி) தேவர் இதுக் கொரு போக்கடி சொல்லவேணும். லக்ஷ்மீபதியாயிருக்கிற நீ எனக் கொன்று சொல்லாதொழிய வொண்ணாது. "இவன்தான் பண்ணின பாபபலந்தான் அநுபவிக்கிறான்" என்று நீ ஆறியிருக்கைக்கு நானொரு ப்ராஹ்மசாரி எம்பெருமானையோ பற்றிற்று? (உனக்காகி யித்யாதி) ஸ்ரீயஃபதியான உன் திருவடிகளில் நித்ய கைங்கர்யத்திலே அந்வயிக்கும்படியான வைலக்ஷண்யத்தையுடைய என்னை, எனக்கு அதிகாரத்திலே வர்த்திக்கிற கர்மங்கள் என்னை நெருக்காதபடி நீ அங்கீகரித்தருள வேணும். (நம்பி) லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் மிகையாம்படியன்றோ தேவருடைய பூர்த்தி. (க) "தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமே லென்னடியா ரதுசெய்யார்" என்று அவளோடு மன்றாடும்படியான கல்யாண குணங்களால் பூர்ணனன்றோ நீ.

(மல்லார்குடமாடி) மிடுக்கால்மிக்கு, மன்றிலே குடக்கூத்தாடி, உன்வடிவழகை ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணினவனே! ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணுகின்றால் ஒருவரால் திரிய†விடுகை அரிதாயிருக்கை. அன்றிக்கே, (மல்லாகுடமாடி) என்று பாடமாகில், செருக்கனே! செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுக் குடக்கூத்தாடினவனே! என்கிறது. (மதுசூதனே) அஸுரவர்க்கத்தைப் பக்கவேரோடே வாங்கினவனே! (உலகில்செல்லா நல்லிசையாய்) லோகத்தில் பரிமாறுத புகழையுடையவனே! (திருவிண்ணகரானே) பராவஸ்த்தையில் குணம் பரிச்சிந்நம்போலே, ஸம்ஸாரிகளைவிட்டு நித்யஸூரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவனாகையாலே அங்கு குணம் பரிச்சிந்நமாய்த்து இருப்பது; திருவிண்ணகரிலேவந்து ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்தபின்பாய்த்து குணம் அபரிச்சிந்நமாய்த்தது. (கூ)

(க) பெரி-திரு-ரு-கூ-உ. † (பா) விடுவிக்க.

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (சொல்லாயித்யாதி). உகந்தருளின நிலங்களிலே பேராசையாலே "மறப்பேனல்லே னின்பம்" என்றார், "வானுலகம்-என்றெய்துவது" என்றும் பதறுகிறார், இவர்க்கு ஒன்றும்சொல்லி முடியாது என்றாப்போலே பெரியபிராட்டியாரும் தானுமாய் ஸம்மதம் பண்ணியிருக்க; இதறியாமல் இன்னும் கைவிட நினைத்தாரோ என்னும் அதிசங்கையாலே அச்சேர்த்தியிலே "எனக்கோரவதி சொல்லித் திரவேணும்" என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"நம்பு" என்றதுக்கு லக்ஷணயா அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அங்கீகரித்தருளவேணும்) என்று.

"ஆர்" என்றதினர்த்தம் (மிக்கு) என்றது. "மல்" என்று - ஐச்வர்யமாய், அத்தால் - செருக்கு பலிக்கும் என்றருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி). உலகில் - பரமபதத்தில், செல்லாத - நடையாடாத, நல்லிசையாய் - நல்ல யசஸ்ஸை-ஸௌலப்யாதிகளால் வந்த யசஸ்ஸை உடையையாய் என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (லோகத்தி லித்யாதி). ... (௯)

மூ.—தாரார் மலர்க்கமலத் தடம்சூழ்ந்த தண்புறவில்
சீரார் நெடு மறுகில் திருவிண்ணகரானைக்
காரார் புயல் தடக்கைக் கலியனொலிமாலை
ஆராரிவை வல்லா ரவர்க் கல்லல் நில்லாவே. (௰)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—ooo—

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தார் ஆர்	இதழ்களையுடைய	ஆர்	ஜலத்தினால் நிறைந்த
மலர்	பூக்களை யுடைத்தான	புயல்	மேகம்போன்ற ஔதார்யத்தை யுடையதாய்
கமலம்	தாமரைகளை யுடைய		
தடம்	தடாகங்களினாலே		
சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட	தடம்	பரந்திருக்கிற
தண்	குளிர்ந்த	கை	ஹஸ்தங்களையுடைய
புறவில்	பர்யந்த ப்ரதேசங்களையுடையதாய்	கலியன்	ஆழ்வார்
		ஒலி	அருளிச்செய்த
சீர் ஆர்	செல்வம்மிக்க	மாலை	பாசுரரூபமான
நெடு	நீண்ட	இவை	இவற்றை
மறுகில்	வீதிகளையுடையதான	ஆரார்	யவரேயாகிலும் [ல்
திருவிண்ணகரானை	திருவிண்ணகரிலே எழுந்தருளியிருக்கிற அப்பன் விஷயமாக,	வல்லார்	அப்யஸித்தார்களாகி
		அவர்க்கு	அவர்களுக்கு
		அல்லல்	பாபமானது
		நில்லா	நில்லாது (நசித்துவிடும்.
கார்	மழைகாலத்தில்		(௰)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (தாராரித்யாதி) தாரென்கிறது - இதழ். இதழ்மிக்க பூவையுடைத்தான தாமரைகளையுடைய தடாகங்களாலே சூழப்பட்ட. அன்றிக்கே, தாரென்று - ஒளியாய், ஒளியையுடைத்தான பூவையுடைய வென்னுதல். ஊரில் பர்யந்தமடங்கலும் தாமரைத்தடாகங்களாலே அலங்க்ருதமா யாய்த்திருப்பது. (சீராரித்யாதி) ஐஶ்வர்ய ப்ரகாசகமாய், நெடிதான வீதிகளையுடைய திருவிண்ணகரிலே வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனைக் கலிபாடிற்று.

(காராரித்யாதி) கார்காலத்தில், கழுத்தே கட்டளையாக நீரைப்பருகின மேகம்போலே கொழுத்துவளர்ந்த சோலையையுடைய ஆழ்வார், ஒலியுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த தமிழ்த்தொடையை வல்லார், (௧) "மோஹம் வக்தா த்வாந் ஶ்ரோதா வாசோ யோகோ விமுக்தித:- அஹம் வக்தா பவாந் ஶ்ரோதா வாச்யோ யோகோ விமுக்தித:" என்கிறபடியே இது கற்பார்க்கும் இக்கன்மைகள் வேணுமோவென்னில் (ஆராரித்யாதி) ஐஶ்வர்யாதிகள் ஏதேனு மொருபடியாக வமையும்,இத்தை அதிகரிக்கைக்கடியான ருசியில் கண்ணழிவற்றிருக்கு மத்தனையே வேண்டுவது. அவர்களுக்கு பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமானவை போகவேணுமென்று ‡(இவர்கள்) இரக்கவேண்டா, அவைதானே "நமக்கிவ்விட மிருப்பல்ல" என்று கால்வாங்கிப்போம். … … (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

—

அ௫—பத்தாம்பாட்டு. (தாராரித்யாதி) "மறுகு" என்றதினர்த்தம் (வீதிகளை) என்றது.

வக்த்ரு வைலக்ஷண்யமும் ப்ரமேய வைலக்ஷண்யமும் சொன்னாப்போலே ஶ்ரோத்ருவைலக்ஷண்யமும் வேணுமோ வென்னும் சங்கையை அநுவதிக்கிறார் (அஹமித்யாதி). … … … … (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—

ஆறாம்பத்தில் மூன்றாந்திருமொழி முடிந்தது.

---

(௧)

‡ குண்டலிதம் அதிகம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து நாலாந்திருமொழி

கண்ணுஞ்சுழன்று ப்ரவேசம்.

வ்யா.—(க) "வினைகள் நலியாமை நம்புநம்பீ" என்றார்; அவனுமப்படிசெய்வானாக ஒருப்பட்டிருக்க, அத்தனைக்ரமம் பார்த்திருக்கவொண்ணாதபடி ஆற்றாமை விஞ்சிற்று; சேஷபூதன் சேஷி செய்தபடி செய்யக்கண்டிருக்குமதொழியக் காற்கட்டி நிர்ப்பந்திக்கக் கடவனல்லனிறே; அம்முறைபார்த்து நிற்கவொண்ணாதபடி ஆற்றாமை கரைபுரளுகையாலே "இனிச் செய்யுமதென்?" என்று பார்த்து, "சரீர விஶ்லேஷத்தளவு மிருந்து அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே ஒரு தேசவிசேஷத்திலே கொடுபோய்த் தன்னைத் தந்தநுபவிப்பிக்குமளவும் செல்ல அவன் வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தலிலே ஒதுங்குவோம்" என்று பார்த்தார்; அதாகிறது - (உ) "ஶ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ-அத்ரைவ ஶ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ" என்கிறபடியே அத்தோடு போலியாகச் சொல்லலா யிருக்கிற உகந்தருளின நிலங்களிலே அநுபவிக்கையிறே; ப்ரஜையினுடைய ஆர்த்திக்கு உதவுகைக்காக மாதாபிதாக்கள் சேரவிருக்குமாபோலே, ஸர்வேஶ்வரனும் பிராட்டியுங்கூட வந்து ஸந்நிதி பண்ணுகிற திருநறையூரிலே புக்கநுபவிக்கப் பார்த்தார்; அத்தையொழிய வேறே சிலவற்றை அநுபவிக்குமிடத்தில், அதுக்குப் பரிகரம் சரீரமே, அதுதான் பரிணாமியாகையாலே ஒருநா ளிருந்தபடி இராதே க்ஷணந்தோறும் வேறுபடாநிற்குமிறே, அந்தச் சரீரந்தன்னைக் கொண்டநுவிக்கு மிடத்தில் அதுக்கு விஷயம் ஸ்த்ரீகளே, அவர்களாகிறார்-இவன்பக்கலேதேனும் சில உபாதியைப்பற்ற சிலநாள் ஸ்நேஹித்து அது போனவாறே அவனை அநாதரித்து உபேக்ஷாவாத(ஸ)த்தைப் பண்ணிப் பரிபவிக்குமவர்களா யிருந்தார்களே, ஆனபின்பு, அவர்களைவிட்டு, ஸர்வாவஸ்தையிலும் சென்று பற்றலாம்படி ஸுலபனாய், தான் ஸந்நிஹிதனுமாய்க் கொண்டு ஸர்வேஶ்வரன் திருநறையூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானான், மோக்ஷார்த்தமாக யத்நித்த நீ அதில் தோள் மாறுமளவும் செல்ல அத்தோடு போலியாகச் சொல்லலாயிருக்கிற திருநறையூரிலேபுக்கு ஆஶ்ரயிப்போம்வா என்று திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். ... *

(க) ௬-௩-௧. (உ) சரணாகதிகத்யம்.

அ ந.—கண்ணுஞ்சுழன்று ப்ரவேசம்.—"வானுலகம்-என்றெய்துவது?" என்று கேட்க, (க) "'மரணமானால் வைகுந்தம்' என்கிறபடியே செய்வோம்" என்றிருக்கையாலே; அவ்வளவும் திருநறையூரை அநுபவிக்க ஒருப்படுகிருரென்று ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிருர் (வினைகளித்யாதி); (உ)"துறப்பேனல்லேனின்பம்" என்றவரும் இவராகையாலும், தனக்கும் "இவரை இங்கேவைத்து சிலநாள் கைங்கர்யம் கொண்டருளவேணும்" என்னு மபிப்ராயத்தாலும், இப்படி க்ரமமாகச் செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றினனென்று கருத்து. ஆற்ருமை விஞ்சினுல் கிர்ப்பந்தித்துத் திருவாளையிடலாக வொண்ணுதோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (சேஷபூத னித்யாதி). (அத்தோடு) பரமபதத்தோடு. அதில், கீழே (ந)"திருநறையூர்த் தேனே" என்று ப்ரஸ்துதமான திருநறையூரெம்பெருமானை ஆஶ்ரயிக்கிருரென் றருளிச்செய்கிருர் (ப்ரஜையினுடைய வித்யாதி). சரீராவஸாநத்திலே பேறு தப்பாதாகில் விஷயாநுபவத்தாலே காலத்தைக் கழிக்கவொண்ணுதோ? உகந்தருளின நிலங்களிலே புகுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர் (அத்தை யித்யாதி). ... ... *

மூ.—கண்ணுஞ்சுழன்று பீளையோடீளை வந்தேங்கினல்
பண்ணினின்மொழியார் பைய நடமினென்னுதமுன்
விண்ணும் மலையும் வேதமும் வேள்வியு மாயினன்
நண்ணு நறையூர் நாம் தொழுது மெழுநெஞ்சமே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பீளையோடு	நேத்ரமலத்தோடு கூ	மலையும்	பர்வதங்களையும்
கண்ணும்	கண்களும் [ட	ஆயினன்	தனக்கு ப்ரகாரமாக
சுழன்று	சுழலமிட்டு (அதுக்கு		வுடையனய்
	மேலே)	வேதமுமாயி	வேதப்ரதிபாத்யனுய்.
ஈளைவந்து	கோழைமேலிட்டு	னன்	
ஏங்கினல்	தளர்ந்தால், (அப்பொ	வேள்வியுமா	கர்மாராத்யனு மான
	ழுது) [ளிதான	யினன்	ஸர்வேஶ்வரன்
பண் இன்	பண்ணைக்காட்டிலுமி	நண்ணும்	விரும்பி நித்யவாஸம்
மொழியார்	சொல்லையுடையஸ்த்ரீ		பண்ணுகிற
பைய	"மெள்ள [கள்,	நறையூர்	திருநறையூரை
நடமின்	நடந்துபோம்"	நெஞ்சமே	ஓ! மநஸ்ஸே!
என்னுதமுன்	என்று சொல்வதற்கு	நாம்	நாம்
	முன்னே,	தொழுதும்	ஆஶ்ரயிப்போம்
விண்ணும்	ஆகாசத்தையும்	எழு	உத்யோகப்படு. (க)

(க) தி-வாய்-௯-௰-௩. (உ) ௬-௩-௧. (ந) ௯-௩-௱.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கண்ணும்சுழன்றித்யாதி) யௌவநம் என்றொரு கைம்முதல்கொண்டு நாலுநாள் அலையடியே தோற்றின படி நடக்குமதுவும் போய், ஒன்றைப்பார்க்கப் புக்கால் இலக்கில் தைய்யாதபடி மாம்ஸப்ரசுரமான கண்சுழன்று, ஆற்றுப்பெருக்கில் ருஜீஷாம்சம் ஓரிடத்திலே திரளுமாபோலே பீளைசேர்ந்து, அதுக்கு மேலே ஈளை கைக்கொண்டு, பின்னை சொல்லப்புக்க வார்த்தை முடிய த்தலைக்கட்ட மாட்டாதபடி இளைத்தால்; பண்ணிலினிய பேச்சையுடையவர்கள் "மெள்ள நடக்கலாகாதோ!" என்று ஸ்த்ரீகள் அநாதரிப்பதற்கு முன்பே.

(விண்ணுமித்யாதி) காரணமான பூதபஞ்சகத்திலும் முற்பட உண்டான ஆகாசமும், பிற்பட உண்டான ப்ருதிவிகார்யமான பர்வதமும். ஆகாசத்தைச் சொன்னவிடம், ‡காரண பதார்த்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகச் சொல்லிற்று; ப்ருதிவீகார்யமான பர்வதத்தைச் சொன்னவிடம், கார்யவர்க்கத்துக் கடைய உபலக்ஷணம்; ஆக, இரண்டாலும் - ஜகதாகாரனாயிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (வேதமும்) இப்படி ஜகதாகாரனாக வேதப்ரதி பாத்யனானவன். (க) "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம - ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம" என்றிறே சொல்லுகிறது. வேள்வியும்) அந்த வேதோக்தமான ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யனானவன், ஸம்ஸாரிகளுடைய ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாகக் கிட்டி வர்த்திக்கிற திருநறையூரை நாமாஸ்ரயிப்போம், ஒருப்படு என்று திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார். ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு (கண்ணித்யாதி) (உ) * ஸர்வேந்த்ரியாணாம் நயநம் ப்ரதாநம் - ஸர்வேந்த்ரியாணும் ப்ரதாநமான கண்ணும் என்றர்த்தம் விவக்ஷித்து, சில விஷயங்களில் த்ருஷ்டிபந்தம் முந்துறவேணுமே, அதுக்குடலாகாதபடியாம் என்று தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (யௌவநேத்யாதி). (ருஜீஷாம்சம்) அஸாராம்சம். ஈளை - இரப்பு. "எழு" என்றதினர்த்தம் (ஒருப்படு) என்றது. ... ... (க)

மூ.—கொங்குண் குழலார் கூடியிருந்து சிரித்து நீர்
இங்கென்னிருமி யெம்பால் வந்ததென்றி கழாதமுன்
திங்களெரிகால் செஞ்சுடராயவன் தேசுடை
நங்கள் நறையூர் நாம் தொழுது மெழுநெஞ்சமே. (உ)

(க) சாந்தோ-ஙு-கச-க. (உ)   ‡ காரணபதார்த்தங்களுக் கெல்லாம்.

பதம்.	உரை.
கொங்குண்	பரிமளப்ரசுரமான
குழலார்	கேசங்களையுடைய ஸ்த்ரீகள் [ருந்து
கூடியிருந்து	கூட்டமாகக் கூடியி
சிரித்து	பரிஹாஸம்பண்ணி,
நீர்	"நீர்
இருமி	இருமிக்கொண்டு
இங்கு	இவ்விடத்தில்
எம்பால்வந்து	எங்களிடத்தில்வந்தது
என்	எதுக்காக?"
என்று	என்று [ன்னே,
இகழாதமுன்	அநாதரிப்பதற்கு மு

பதம்.	உரை.
திங்கள்	சந்த்ரனையும்
எரி	அக்நியையும்
கால்	காற்றையும்
செம்	சிவந்த
சுடர்	ஸூர்யனையும்
ஆயவன்	ப்ரகாரமாக வுடையவன் வர்த்திக்கிறதாய்
தேசுஉடை	உஜ்ஜ்வலமானதாய்
நங்கள்	நமக்கு ப்ராப்யமான

நறையூர் நாம் தொழுது மெழு நெஞ்சமே! (௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கொங்குண் குழலார்) கொங்கு மதுவென்றுமாய்; அன்றிக்கே, பரிமளமாகவுமாம். மிக்க பரிமளத்தை யுடைத்தான குழலையுடைய ஸ்த்ரீகள். முன்பு இவன்பக்கல் அர்த் மும் யௌவநமு முண்டானபோது ஒருவர்க்கொருவர் சிறுபாறுஎன்று சோதிருந்தவர்கள், அவை போனவாறே இவனை க்ஷேபிக்கைக் கு ப்பாகத் திரளவிருந்து சிரித்து. (நீரிங்கென்) உம்மை யறியீரோ, எங் களை யறியீரோ, நீர் இங்குஎன் செய்வதாக வந்தது? நீர் வருமிடமே இவ்விடம்? என்று சொல்லுகிற அநாதரோக்திகள் செவிப்படுவதற்கு முன்னே. (திங்களித்யாதி) ஜகத்துக்கு உபகாரகமான பதார்த்தங் களை யுண்டாக்கின ரக்ஷகனை ஸர்வேஶ்வரன் பரிக்ரஹித்த தேசம கையாலே உஜ்ஜ்வலமாகா நின்றுள்ள. (நங்கள் நறையூர் நாம்தொ ழுது மெழு நெஞ்சமே) அவன் நமக்காக வந்துநிற்கிற தேசத்திலே நாமும் புக்கு ஆஶ்ரயிப்போம். ... ... (௨)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கொங்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் "மைய நடமின்" என்றவிது (க) "போகுநம்பீ" என்றுப்போலே போக்ய(?) மாயிராதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கொங்குபதத்துக்கு அர்த்தத்வயத்தையு மருளிச்செய்கிறார் (கொங் கித்யாதி). "கூடி" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (முன்பித்யாதி). "நீர், என்" என்றதுக்கு அர்த்தம் (உம்மையித்யாதி). "என் - வந்தது" என்று கூட்டி

(க) தி-வாய்-௬-௨-௨.

யருளிச்செய்கிறார் (நீரிங்கென்னித்யாதி). * இங்குக்கு அர்த்தம் (நீர்வரு மித்யாதி). ... ... (௨)

மூ.—கொங்கார் குழலார் கூடியிருந்து சிரித்தெம்மை
எங்கோலமையா என்னினிக்காண்ப தென்னாதமுன்
செங்கோல் வலவன் தான்பணிந்தேத்தித் திகழுமூர்
நங்கோன் நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொங்குஆர்	பரிமளப்ரசுரமான	வலவன்தான்	நடத்த வல்லவனாய் துரபிமாநியான சோழன் (அவ்வபிமாநம் கழிந்து)
குழலார்	மயிர்முடியை யுடையரான ஸ்த்ரீகள்		
கூடி இருந்து	திரளவிருந்து		
சிரித்து	பரிஹாஸம்பண்ணி,	பணிந்து	(எம்பெருமானை) ஆச்ரயித்து
ஐயா	"கிழவரே! [ன்பு		
இனி	இப்படி நீர் மூத்தபி	ஏத்தி	ஸ்தோத்ரம்பண்ணி (அபீஷ்டம்பெற்று)
எம்மை	எங்களையும்		
எம்கோலம்	எங்களுடையஅலங்காரத்தையும் (அழகையும்) [தீர்"	திகழும்	விளங்காநின்ற
		ஊர்	திவ்யதேசமாய்,
		நம்கோன்	நம்முடையஸ்வாமியானவனெழுந்தருளியிருக்கிற
என்காண்பது	ஏதுக்காகப் பார்க்கி		
என்னாதமுன்	என்று சொல்வதற்கு முன்னே,		
செங்கோல்	ஆஜ்ஞையை	நறையூர்	நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே! (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (கொங்காரித்யாதி) பரிமளத்தால் மிக்க குழலையுடையரான ஸ்த்ரீகளானவர்கள் திரளவிருந்து சிரித்து. (எங்கோலமித்யாதி) உம்முடையபாக(ஸௌ)மொன்றையும் புத்திபண்ணுகிறிலீரோ, எங்களுடைய ஒப்பனையை நீர் இனி எத்தைக்காண்பது? என்று இங்ஙனே பண்ணுகிற க்ஷேபோக்திகள் செவிப்படுவதற்கு முன்பே. (செங்கோலித்யாதி) துரபிமாநியான க்ஷத்ரியனானவன் பக்நா(பி)மாநியாய்த் திருவடிகளிலே விழுந்து ஸ்தோத்ராதிகளைப் பண்ணி ஆச்ரயித்து த்ருஷ்டத்தில் தனக்கு வேண்டுமவற்றைப் பெற்று உஜ்ஜ்வலனாகிற ஊர். (நங்கோன் நறையூர்) தளர்ந்தார் தாவளமாய்த்து, எல்லார்க்கும் தந்தாமுடைய அபேக்ஷிதங்கள் பெற்றுப்போகலாம்படி அவன் வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசத்தை நாம்போய் ஆச்ரயிப்போம். ... ... (௩)

அந.—மூன்றாம்பாட்டு. (கொங்காரித்யாதி) இப்பாட்டிலே இகழ்ந்தாராகச் சொன்னதும் (௧)“ ” என்கிறபடியே கண்ணைத்திறந்து பார்த்தாகிலும் போவோமென்று ஒருப்படுமே, அப்போது அவர்கள் சொல்லும்படியை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

எம்மையும் எம் கோலத்தையும், இனி என்காண்பது - கண்டு ப்ரயோஜநமென்னென்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (உம்முடைய வித்யாதி). (பாகம்) என்றது - “ஐயா”! என்னும்படியான - †முற்றுதல். தாவளம் - ரக்ஷகன். ... ... (௩)

மூ.—கொம்பு மரவமும் வல்லியும் வென்ற நுண்ணேரிடை
வம்புண் குழலார் வாசலடைத் திகழாதமுன்
செம்பொன் கமுகினந்தான் கனியும் செழும் சோலைசூழ்
நம்பன் நறையூர் நாம் தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கொம்பும்	வஞ்சிக்கொம்பையும்	இகழாதமுன்	அவமாநம் செய்வதற்கு முன்னே
அரவும்	ஸர்ப்பத்தையும்	கமுகு இனந்தான்	திரள்திரளாக இருக்கிற பாக்குமரங்கள்
வல்லியும்	கொடியையும்	செம்பொன்	சிவந்த பொன்போன்ற
வென்ற	ஜயித்ததாய் (அவற்றிலும் மிக்க ஒசிவையும்) [உடையதாய்	கனியும்	பழங்களையுண்டாக்குமதாய் [தான
நுண்	ஸூக்ஷ்மதையை(யும்)	செழும்	வளமையை யுடைய
ஏர்	அழகியதான	சோலைசூழ்	சோலைகளாலே சூழப்பட்டதாய்
இடை	மத்யப்ரதேசத்தை யுடையராய்	நம்பன்	விஶ்வஸநீயனான ஸர்வேஶ்வரன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
வம்பு உண்	பரிமள ப்ரசுரமான	நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே! (௪)	
குழலார்	மயிர்முடியை யுடையரான பெண்கள்		
வாசல் அடைத்து	(இவனை வெளியிலே தள்ளி) வாசற்கதவைச்சாத்தி		

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு. (கொம்புமித்யாதி) வஞ்சிக்கொம்பையும் அரவையும் வல்லிக்கொடியையும் மற்றுள்ள வற்றையும் ‡தோற்பிக்கவற்றான இடையையுடையராய், பரிமளிதயான குழலையுடைய

(௧) † முப்பு. ‡ (பா) தோற்பித்தஅறநேரிய.

ஸ்த்ரீகளானவர்கள். (வாசலித்யாதி) முற்காலம் இவனைவிரும்பி, பின்பு வெறுவியனானவாறே, புறம்பே தள்ளிக் கதவடைப்பர்கள்; இவன்றான் பின்னையும் சாபலத்தாலே போகாதே புறம்பே நிற்கும்; லஜ்ஜித்து இவன் அங்குநின்றும் கால்வாங்கிப் போகைக்காக, இவனுக்கு போக (யோக்ய)யோக்யதை யில்லாமையைச் சொல்லிப் பரிபவிப்பர்கள்; இப்படிப்பட்டவர்கள் பரிபவோக்தி செவிப்படுவதற்கு முன்னே. (செம்பொனித்யாதி) அங்குள்ளவை †யுடைய எப்போதும் பக்வபலமா யிருக்குமாய்த்து. கமுகுகளானவை செம்பொன் போலே யிருக்கிற, கனிகளையுண்டாக்குகிற பொழிலாலே சூழப்பட்டிருக்கும். முக்தப்ராப்ய பூமி யென்னுமிடம் தோற்றியிருக்கும். (நம்பன்) ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் பற்றலாம்படி விஸ்வஸநீயனானவன் வர்த்திக்கிற திருநறையூரை நாமாஸ்ரயிப்போம். ... ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (கொம்புமித்யாதி)"எங்கோலம் என்காண்பது" என்னச்செய்தேயும், இடையிலே துவக்குண்டு, போகவும்மாட்டாதே து(ஷ)ருக்திகளாலே கிட்டவும்மாட்டாதே இடையிலே கிடக்க, கதவடைக்கும்படி சொல்லிவிடுவர்களென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

மூன்று த்ருஷ்டாந்தங்களைச் சொல்லியும் போராதே "நுண்" என்றதுக்கு அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (மற்றுள்ளனவற்றையும்) என்று சகார தாத்பர்யமாகவுமாம். (வெறுவியன்) தரித்ரன் வாசலடைத்தபின் இகழ ப்ரஸக்தி என்னென்ன; குழலில் பரிமளத்தை நச்சிப்போகானே, அத்தாலே என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (இவன்றானித்யாதி). கமுகினந்தான்-க்ரமுக ஸமுதாயந்தான். "செம்பொன் - கனியும்" என்று அந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் (கமுகித்யாதி). "செழும்" என்றதின் தாத்பர்யம் (முக்தப்ராப்யேத்யாதி). ... ... (௪)

மூ.—விலங்கும் கயலும் வேலு மொண் காவியும் வென்றகண்
சலங்கொண்ட சொல்லார் தாங்கள் சிரித்திகழாதமுன்
மலங்கும் வராலும் வாளையும் பாய் வயல் சூழ்தரு
நலங்கொள் நறையூர்காம் தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விலங்கும்	(முக்த்த(ஜ)மான) மானையும்	வேலும்	(கூர்மையான) வேலையும்
கயலும்	(துள்ளாநின்ற) கயல் மத்ஸ்யத்தையும்	ஒள் காவியும்	அழகிய (சிவந்த)[யும் செங்கழுநீர்ப் பூவை

† (பா) அடங்க.

வென்ற — ஜயித்த
கண் — கண்களையுடையராய்
சலம்கொண் (முன்பு ஆசரித்துப்ட சொல்லா போந்து,) இப்போர் தாங் — தாகக் கபடோக்திகள் — களை யுடையரான பெண்கள்
சிரித்து — பரிஹாஸம்பண்ணி
இகழாதமுன் — அநாதரிப்பதற்கு முன்னே, [மும்
மலங்கும் — மலங்கென்னும் மத்ஸ்ய
வராலும் — வராலென்ற மீனும்
வாளையும் — வாளையென்ற மீனும் (களித்து)
பாய் — துள்ளாநின்ற
வயல் — கழனிகளாலே
சூழ்தரு — சூழப்பட்டதாய்
நலம்கொள் — அபீஷ்ட ப்ரதத்வமாகிற நன்மையையுடையதான
நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே! (௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (விலங்குமித்யாதி) கண்ணினுடைய மௌக்த்யத்துக்கு மானும், துள்ளுதலுக்குக் கயலும், கூர்மைக்கு வேலும், சிவப்புக்குக் காவியும் போலேயாய், பின்னையும் இவற்றைத் தோற்பித்த கண்ணையுடையராய், ஒருகாலும் அநுகூலவாதம் பண்ணக்கடவரன்றிக்கே ச(ஃ)லோக்திகளைப்‡ பண்ணக்கடவரான ஸ்த்ரீகள் அபஹஸித்து அநாதரிப்பதற்கு முன்னே. (மலங்குமித்யாதி) அங்குண்டான திர்யக்குக்களும் மகப்பட "இன்னது பெற்றிலோம்" என்னும் சோகமின்றிக்கே அபிமதலாபத்தாலே களித்து வர்த்திக்கிற தேசமாய்த்து. ஆக, இன்னது பெற்றிலோம் என்னும் சோகமின்றிக்கே உத்தேஸ்யத்தைப் பெற்றுக் களித்து வர்த்திக்கலான நன்மையையுடைய தேசத்தை நாமாஸ்ரயிப்போம். ... ... (௫)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (விலங்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் வாசலடைத்திருந்து பரிபவிக்கச் செய்தேயும் கண்ணினழகைச் சொல்லித் தம் தோல்வி சொல்லி அவர்களைக் கொண்டாடாநிற்குமே, அப்படி கொண்டாடினும் நெஞ்சு நெகிழாதவரா யிருப்பர்களென்று சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

தன்னிடத்தில் முன்புண்டான அநுராகத்தைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறாளாகையாலே "காவி" என்று - செங்கழுநீருக்குப் பேராய் பலித்த வர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (சிவப்புக்கித்யாதி). மலங்கு-மத்ஸ்யவிசேஷம்,... (௫)

மூ.—மின்னேரிடையார் வேட்கையை மாற்றியிருந்து
என்னீரிருமி யெம்பால் வந்ததென் றிகழாதமுன்
தொன்னீரிலங்கை மலங்க விலங்கெரியூட்டினான்
நன்னீர்நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (௬)

‡ (பா) பருஷோக்திகளை.

பதம்.	உரை.
மின்னேர்	மின்னேடொத்த (அதிஸூக்ஷ்மமான)
இடையார்	இடையையுடைய ஸ்த்ரீகள்
வேட்கையை	(முன்பு தன்னிடத்திலுண்டான) ப்ரீதியை [கொண்டு,
மாற்றியிருந்து	தவிர்ந்தவர்களாய்க்
நீர்	"மூப்பரான நீர்
இருமி	இருமிக்கொண்டு
என்பால்வந்தது	என்னிடத்திற்கு வந்தது [துக்காக"
என்	எந்த ப்ரயோஜநத்
என்று	என்றுசொல்லி

பதம்.	உரை.
இகழாதமுன்	பழிப்பதற்குமுன்னே,
தொல்நீர்	பழையதான ஸமுத்ரத்திலே சூழப்பட்ட
இலங்கை	லங்கையை [யாக
மலங்க	வ்யாகுலப் படும்படி
விலங்கு	திருவடியைக் கொண்டு [டையதாய்
எரியூட்டினன்	தீமூட்டி விட்டவனு
நல்நீர்	நன்றான (தாபஹரமான) ஜலஸம்ருத்தியை யுடையதான

நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே! (௬)

வ்யா. — ஆறாம்பாட்டு. (மின்னேரித்யாதி) மின்னேடொத்த இடையையுடையரான ஸ்த்ரீகளானவர்கள், இவன்பக்கல் அபிநிவிஷ்டைகளாயிருக்கும்படியைத் தவிர்ந்து, நங்கள்பக்கல் வருகைக்குக் கொடுவந்த பரிஜிவோதித்து, இருமிக்கொண்டு எங்கள்பக்கல் என்றிய வந்தீர் என்று இங்ஙனே அநாதரோக்திகளைப் பண்ணுவதற்கு முன்னே. (தொன்னீரித்யாதி) கடலை அகழாக வுடைத்தான லங்கை ஒருவர்கூறை எழுவருடுக்கும்படி விலங்காலே எரியூட்டினானென்னவுமாம். அன்றிக்கே, இலங்கெரி யூட்டினான் என்னவுமாம். விலங்கு என்றபோது திருவடியாலே என்கிறது; இலங்கு என்றபோது, முன்பு சோறுவேவப்பண்ணுகைக்கு வேண்டுமளவு புக்கு வெளுத்திருந்தது, பெருமாள் தோளை அண்டைகொண்டு அத்தாலே வயிறு நிறைய புஜித்துத் தன்னிறம்பெற்று உஜ்ஜ்வலமான படியைச்சொல்லுகிறது. (நன்னீரித்யாதி) ஸகலதாபமு மாறும்படியான ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான திருநறையூரை நாம் புக்கு ஆஶ்ரயிப்போம். பொருந்தாத ராவணனை அழியச்செய்து விபீஷணனுக்குப் புகலாய் நின்ற சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே, நம்முடைய விரோதியை வாஸனையோடே போக்குகைக்கீடான பெருமிடுக்கனானவன் வந்து வர்த்திக்கிற திருநறையூரிலே போய்ப் புகுவோம். (௬)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (மின்னேரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே - "சலங்கொண்டசொல்லார்" என்று சொல்லப்போமோ, ஒருகாலல்லா ஒருகாலாகி

லும் ஸம்ச்லேஷிப்பவர்களோ? என்று புறத்திண்ணையிலே இடக்கும் முன்புத்தையில் தன்னிடத்தில் உபஹாரம் கொண்டபோதையில விஷேசத்தை நினைத்து என்று கருத்தாக, அந்த அபிநிவேசம் மாற்றிப் பரிபவிப்பர்களென்கிரு ரென்று ஸங்கதி.

(பரிசில்) உபஹாரம். (இது) இருமல். ... ... (சு)

மூ.—வில்லேர்நுதலார் வேட்கையை மாற்றிச் சிரித்திவன்
பொல்லான் திரைந்தானென்னும் புறனுரை கேட்பதன்முன்
சொல்லார் மறைநான்கோதி யுலகில் நிலாயவர்
நல்லார் நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வில்ஏர்	த(ர்) நுஸ்ஸோடொத்த (த(ர்)அராகாரமாக வளைந்திருக்கிற)	கேட்பதன்முன்	செவிப்படுவதற்கு முன்னே,
நுதலார்	நெற்றியையுடைய பெண்கள்	சொல்ஆர்	சொற்செல்வியை யுடைத்தான (பதக்ரமாதிநியதமான)
வேட்கையை	(முன்பு தன்னிடத்திலுண்டான) அபிநிவேசத்தை	நான்குமறை ஓதி	நாலு வேதங்களையும் அத்யயநம்பண்ணி (அவற்றை)
மாற்றி	தவிர்ந்து	உலகில்	லோகத்தில்
சிரித்து	பரிஹாஸம்பண்ணி,	நிலாயவர்	நடாத்தச்செய்யுமவராய் (ஸ்தாபிக்குமவராய்)
இவன்	"இந்தக்கிழவன் (இவன்)		
பொல்லான்	துஷ்டன் (ஸ்த்ரீலோலன்)		
திரைந்தான்	ஒடுந்த (சிதிலமான) சரீரத்தை யுடையவன்"	நல்லார்	விலக்ஷணமான ஆசாரத்தை யுடையரான ப்ராஹ்மணர் வஸிக்கிற
என்னும்	என்றுசொல்லுகிற		
புறன்உரை	அநாதரமற்ற சொல்		நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே! (எ)

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (வில்லேரித்யாதி) வில்லோடொத்த நுதலையுடைய ஸ்த்ரீகளானவர்கள், இவனைப் பெருவிடில் பிழையாதாரைப்போலே ஆசைப்பட்டார்களா யிருக்கு மிருப்பைத் தவிர்ந்து, அது தவிர்ந்தாலும், அது தன்னை மறைத்திருக்கை யன்றிக்கே சிரித்து. (பொல்லானித்யாதி) முன்பு இவனுடைய வடிவழகையும் அதினுடைய ஏகரூபதையையும் சொல்லிக்கொண்டாடிப் போந்தவர்கள், "இவன்பொல்லான், திரைந்தான்" என்று அவர்களுடைய புல்லிய

சொல்லு செவிப்படுவதற்குமுன்னே. (சொல்லாரித்யாதி) பதத்தில் வர்ணக்ரமநியதத்வம்போலே யாப்பு ஆரம்பத்தில் பதக்ரமநியதத்வ மிருக்கும்படி. (ஓதி) பூர்வ பூர்வோச்சாரண க்ரமத்தைப் பற்ற உத்தரோத்தரோச் சார்யமாணத்வமாகிற க்ரமத்திலே அப்யஸித்து; இதுதான் காதாசித்கமா யிருக்கையன்றிக்கே, (உலகில் நிலாயவர்) வேதத்துக்கு ஸ்தாபகராய்ப் போருமிதுவே ஸ்வபாவமாகவுடைய ராயிருக்கை. வேதத்தில் வாஸனைபோய் ஆசாரத்தில் ஏதேனும் வைகல்யமுண்டாயிருக்கை யன்றிக்கே, ஆசாரப்ரதாநரானவர்கள் வர்த்திக்கிற தேசத்தை நாமும்போய் ஆஸ்ரயிப்போம். ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (வில்லேரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - புறத்திண்ணையில் கிடக்க, வருவார்க்கு விரோதியாக இருக்கவொண்ணாது என்று, போனாரோ என்று வாசல்திறந்து எட்டிப்பார்க்க, தன்மேல் அபிநிவேசத்தாலே பார்த்தார்களாகக்கொண்டு முதலிலழகிலே ஈடுபட, அத்தைக்கண்டு, தங்கள் நைராஸ்யமெல்லாம் தோற்றப் பொல்லாங்கையெல்லாம் வர்ணித்துப் புறம்பாக்கி வார்த்தை சொல்லுவர்களென்று சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"நிலாயவர்" என்றதினர்த்தம் (ஸ்த்தாபகராய்) என்றது. ... (எ)

மூ.—வாளொண்கண் நல்லார்தாங்கள் மதனனென்றார் தம்மைக்
கேண்மின்கள் ஈளையோடேங்கு கிழவனென்னாதமுன்
வேள்வும் விழவும் வீதியிலென்றும் அறாத வூர்
நாளுநறையூர் நாம் தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாள்	வாளாயுதம்போல் அதிதீக்ஷ்ணமாய்	ஈளையோடு	"கோழையோடு கூட
ஒள்	அழகியதான	ஏங்கு	தளராநின்ற [(இருமி)
கண்	கண்களையுடையராய்	கிழவன்	(இந்தக்) கிழவனை
நல்லார்	ஸுந்தரிகளான ஸ்த்ரீகள்	கேண்மின்கள்	(எங்கே வந்தானென்று) கேளுங்கள்"
தாங்கள்	(இப்போது இகழ்கிற) தாங்களே	என்னாதமுன்	என்று (தம்மருகிற் பெண்களைப்பார்த்துச்)சொல்வதற்கு முன்னே,
மதனன்	(இவன்) மன்மதன்		
என்றார்தம்மை	என்று (முன்பு) சொன்ன புருஷர்களையே (பார்த்து),	வேள்வும்	யாகாதியான ஆராதநமும்
		விழவும்	உத்ஸவமும்

வீதியில்	வீதிகளில்	நாளும்	ப்ரதிதினமும்
என்றும்	ஸர்வகாலமும்	நாம்தொழுது	மெழு நெஞ்சமே! (அ)
அறாதவூர்	மாறுதலூரான		
நறையூர்,			

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (வாளொண்கணித்யாதி) ஓராளுமொரு நோக்கும் நோய் மற்றும் கண்ணழகுக்கு வேண்டும் நன்மைகளையுடையரான ஸ்த்ரீகளானவர்கள், தாங்கள் முன்பு இவன்பக்கல் யௌவநமும் த்ரவ்யமுமுண்டான வன்று "இவன் காமன்" என்று கொண்டாடிப் போந்தவர்கள், அருகிருந்தாரைப் பார்த்து "கேண்மின்கள், ஈளையோடேங்கு கிழவன்" என்பதற்கு முன்னே யென்னுதல்; (ஈளையோடேங்கு கிழவன் - உங்கள் - கேள்) முன்பு, "என்னுடையவன்" என்று ஆதரித்தவர்கள், இப்போது ஒருவர்க்கொருவர் "உங்களுடைய கேள், உங்களுடைய கேள்" என்றுநிற்பர்கள். (வேள்வும் விழவுமித்யாதி) நித்யோத்ஸவமும் வைதிக ஸமாராதநமும் என்றும் மாறாத ஊர். (நாளுமித்யாதி) பரமபதத்திலே போய் நித்யாநுபவம் பண்ணுமளவும் செல்ல, இப்ப்ரக்ருதியோடே, அத்தோடு போலியான திருநறையூரிலே புக்கநுபவிப்போம். ... ... (அ)

அந.—எட்டாம்பாட்டு. (வாளித்யாதி) "இவன் பொல்லான்" என்றவாறே, அவர்களைக்குறித்து, நீங்கள்தானே என்னைக் கண்ணாலே அகப்படுத்தி என்னை மந்மதனாகக் கொண்டாடியிருக்க இப்போது இங்ஙனே சொல்லுவீர்களோ! என்று அந்யாயப்பட, இவன் முகம் பாராதே அருகிருந்த தன் பருவத்தோடொத்த பெண்பிள்ளைகளைப் பார்த்து இவனுக்குத் தங்களிடத்தில் நைராஸ்யம் பிறக்கும்படி இவன் செவிப்படச் சொல்லுகிறார்களென்கிறாரென்று ஸங்கதி. ... ... (அ)

மூ.—கனிசேர்ந்திலங்கு நல்வாயவர் காதன்மை விட்டிட
குனிசேர்ந்துடலம் கோலில் தளர்ந்திளையாதமுன்
பனிசேர்விசும்பில் பான்மதிகோள் விடுத்தானிடம்
நனிசேர் நறையூர் நாம்தொழுது மெழு நெஞ்சமே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கனிசேர்ந்து	கோவைப்பழத்தோடொத்து	வாயவர்	அதரத்தையுடையரான பெண்கள்
இலங்கு	விளங்காநின்ற	காதன்மை	(தன்னிடத்தில்)ஆசையை
நல்	அழகிய		

விட்ட	தவிர்ந்திருக்க, (அதுக்குமேலே)	பனிசேர்	குளிர்ந்தகிரணங்களையுடையனாய்
குனிசேர்ந்து	கூனையுடைத்தான	பால்மதி	பால்போல் விளங்காநின்ற சந்த்ரனுடைய
உடலம்	சரீரமானது		
தளர்ந்து	சிதிலமாய்,		
கோலில்	(தனக்குத் துணையாகப் பற்றின) கோலிலே (கோலைப்பிடிக்கவும் திறமையற்றவனாய்) [ன்னே,	கோள்	க்ஷயரோகத்தை
		விடுத்தான்	போக்கின ஸர்வேஸ்வரனுடைய
		இடம்	ஸ்தாநமாய்
		நனிசேர்	பெருமைபொருந்திய
இளையாதமுன்	தளருவதற்கு மு		நறையூர் நாம்தொழுது எழு
விசும்பில்	ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரியாநின்றவனாய்	நெஞ்சமே!	(கூ)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (கனியித்யாதி) கோவைப்பழம் போலேயாய் விளங்காநின்றுள்ள அதரத்தையுடைய ஸ்த்ரீகள், இவன் பக்கல் தாங்கள் பண்ணிவைக்கும் †ஸ்நேஹத்தைத் தவிர்த்து. (குனி சேர்ந்தித்யாதி) முன்பு இறுமாந்திறே யிருப்பது; இப்போது வளைவு தானே ஸ்வபாவமாய், நிமிர்ந்து வ்யாபரிக்க வொண்ணாதபடியா யிருக்குமாய்த்து. அநந்தரம், ஒருகோலை அபாஶ்ரயமாகப் பற்றும்; அத்தைத் தரிக்கப் பிடிக்கமாட்டாமையாலே அது தனக்கு அபாஶ்ரயமாகமாட்டாது, தானதுக்கு அபாஶ்ரயமாக மாட்டாதே இப்படி இளைப்பதற்கு முன்னே. (பனிசேரித்யாதி) ஆகாசப்பரப்புக்கடைய தானே ப்ரகாசகனாயிருக்கிற சந்த்ரனுக்கு வந்தக்ஷயத்தைப் போக்கினவன் வந்து வர்த்திக்கிற தேசம். (நனியித்யாதி) பிராட்டிக்காகப் பரிக்ரஹித்தான் என்கிற பெருமையையுடைய திருநறையூரை, அவள் பரிகரபூதரான நாம்போய் ஆஶ்ரயிப்போம். நனி-பெருமை... (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கனியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் இவன்முகம் பாராதே பரஸ்பரம் சொல்லிப் பரிஹஸிக்க, வாயில் பழுப்புக்குத் தோற்றுக் கிட்டப்போவதாக ஒருப்பட்டு எழுந்திருக்க, அதிலே கால்நடைதாராமையாலே கோலைக் கைப்பற்றி காலாகிற்கு மத்தனைபோக்கி அடியிட்டுக் கிட்டவும்மாட்டாதே, அத்தோடே இவனும் சரமகாலம் என்று அஞ்சும்படியாய் விடுமித்தனை யாகையாலே, லோகஸ்த்திதி இதுவான பின்பு, அத்தையெல்லா மெண்ணி, நறையூரிலேபோய் ஸுகமேயிருப்போமென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

† (பா) ஸங்கத்தை.

"விசும்பில்-பனிசேர்-பான்மதி" என்றந்வயமாய், "விசும்பு" என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஆகாசேத்யாதி). ... (௯)

மூ.—பிறைசேர் நுதலார் பேணுதல் நம்மை யிலாதமுன்
நறைசேர் பொழில் சூழ் நறையூர் தொழுநெஞ்சமே யென்ற
கறையார் நெடுவேல் மங்கையர்கோன் கலிகன்றிசொல்
மறவாதுரைப்பவர் வானவர்க் கின்னரசாவரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
பிறைசேர்	(சந்த்ரனுடைய)பிறையோடொத்த	கறைஆர்	கறைமிக்கதாய்
நுதலார்	நெற்றியை யுடையரான பெண்கள்	நெடுவேல்	நீண்டிருந்துள்ள வேலையுடையராய்,
நம்மை	நம்விஷயத்தில்	மங்கையர்	திருமங்கையி லுள்ளா [ர்க்கு
பேணுதல் இலாதமுன்	ஆதரத்தைத் தவிர்ந்து (இகழ்வதற்கு) முன்னே, [கின்ற	கோன்	ஸ்வாமியான
நறைசேர்	தேன்வெள்ள மிடா	கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய
பொழில்சூழ்	சோலைகளாலேசூழப்பட்ட	சொல்	ஶ்ரீஸூக்தியான இப் பத்துப் பாசுரத்தையும் [கொண்டு
நறையூர்	திருநறையூரென்னும் திவ்யதேசத்தை	மறவாது	பராக்கில்லாதவராய்க்
நெஞ்சமே	ஓ! மநஸ்ஸே!	உரைப்பவர்	அப்ப்ய(ஸி)ஸிக்கு மவர்கள்
தொழு	ஆஶ்ரயிக்கப்பாராய்	வானவர்க்கு	நித்யஸூரிகள் வஸிக்கும் தேசத்துக்கு
என்ற	என்றருளிச் செய்தவராய்,	இன்அரசு	அழகிய (அப்ரதிஹதரான) ராஜாவாக
		ஆவர்	ஆகப்பெறுவர்கள்.

வ்யா. — பத்தாம்பாட்டு. (பிறைசேரித்யாதி) பிறையொத்த நுதலையுடையரான ஸ்த்ரீசனானவர்சள், நம்பக்கல் பேணுதல் தவிருவதற்கு முன்னே. (நறைசேர்)மதுமிக்க பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருநறையூரிலே புக்கு ஆஶ்ரயிப்போமென்று தம் திருவுள்ளத்தோடே கூடி. (கறையாரித்யாதி) ப்ரதிபக்ஷத்தை யழியச்செய்து கறை கழற்ற அவஸரமில்லாதபடி யிருக்கிற நெடுவேலைக் கையிலேயுடையராய் திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த. (மறவாது) ஸ்த்ரீகளும் கண்ணுக்கிலக்காய் யௌவநமுமுண்டான போ

தாக இத்தைமறவாதே அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், என்றுமொக்க பஞ்சவிம்சதி வார்ஷிகரான நித்யஸூரிகளுடைய தேசத்துக்கு நியாமகராகப் பெறுவர். என்றுமொக்க ஏகரூபராயிருக்குமவர்களிறே அவர்கள், அவன் ஸாம்யாபத்தி கொடுத்துவைக்கையாலே. ... (௰)

பேரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு—பத்தாம்பாட்டு. (பிறைதவிக்யாதி) மறக்கப்ரஸக்தி ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்த்ரீகளுமித்யாதி). இத்திருமொழியில் ப்ரமேயத்துக்குச் சேர விசேஷிக்கிறார் (என்றுமொக்க வித்யாதி). ... (௰)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்தில் நாலாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி

கலங்க முந்நீர் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ஸ்த்ரீகளுடைய பரிபவத்துக்குப் பரிஹாரமாகத் திருநறையூரிலே புக்கு ஒதுங்குகையன்றிக்கே, அங்கேபோய்ப் புகவே, அம்ருதமதநம் தொடக்கமான அபதாநங்களைப் பண்ணி தேவஜாதிக்கு உபகாரகனும், ஆஸ்ரிதர்க்கு உதவும் ஸ்வபாவனும், உதவுமிடத்துப் பிராட்டிமாரோடு ஆஸ்ரிதரோடு வாசியற உதவும் ஸ்வபாவனுமானவன் வந்து நிற்கையாலே, அவ்வருகே யுள்ளவையெல்லாம் அவன்றானே தலைக்கட்டித் தருமாம், அவன்வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமாகையாலே முக்தப்ராப்யமான பூமிபோடுபோலியான தேசமென்று அத்தேசத்தைப் பேசி அநுபவிக்கிறார். ... ... *

அரு—கலங்கமுந்நீர் ப்ரவேசம்—கீழ்த்திருமொழியில் - திருவுள்ளத்தைக்குறித்து விஷயாநுபவத்துக் குறுப்பாகாத கோவைத்தனத்தாலேவந்த பரிபவங்களையெல்லாம் சொல்லித் திருநறையூரைத் தொழுவோ

மென்னவே, திருவுள்ளமானது, இவ்விபூதியிலே நாமிருந்து திருநறை யூரைப்பற்றி யிருந்தோமாகில் சரீரம் பரிணாமி த்ரவ்யமாகையாலே நா மிந்தபகவத்விஷயத்துக்கும் ஆளாகாதே போய்விடுவோமே, ஆகையா லே, என்றும் பஞ்சவிம்சதிவார்ஷிகராணுரோடு ஒரு கோவையாயிருந்தன் றோ அநுபவிக்க ஆசைப்படுவதென்று, சரீராவஸாநத்தளவும் ஆறியிருக்கப் போமோ? என்று த்வரிக்க; நாம் ஸ்த்ரீகளுடைய பரிபவ பரிஹாரார்த்த மாக வன்றிக்கே கேவலம் ஸ்வரூபாநுகுணமாக ஆஸ்ரயிக்கவே ஆஸ்ர யண விரோதி தடங்கிப் போய் நித்யகைங்கர்யார்த்தமான அவ்வருகுள்ள வை யெல்லாம் தானே தலைக்கட்டும், பதறுதேகொள்என்று, அதுக்கீடாக ஸர்வேஸ்வரன் குணவிசேஷங்களை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு திருநறையூரை அநுபவிக்கிறுரென்று ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறுர் (ஸ்த்ரீகளுடைய வித்யாதி).... .. .. *

மூ.—கலங்க முந்நீர் கடைந்தமுதங் கொண்டிமையோர்
துளங்கல் தீர நல்கு சோதிச் சுடராய
வலங்கையாழி யிடங்கைச்சங்க முடையானூர்
நலங்கொள் வாய்மை யந்தணர்வாழும் நறையூரே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முந்நீர்	ஸமுத்ரத்தை [ம்படி	சங்கம்	பாஞ்சஜந்யத்தையும்
கலங்க	க்ஷோப (த்)முண்டா	உடையான்	உடையவனுமான ஸர்
கடைந்து	மத(த்)நம் பண்ணி,		வேஸ்வரனுடைய
அமுதம்கொ	(அதில் நின்றும்) அம்	ஊர்	திவ்யதேசமானது,
ண்டு	ருதத்தையெடுத்து,	நலம்கொள்	ஸத்யமாகிற நன்மை
இமையோர்	தேவர்களுடைய		யையுடைய
துளங்கல்	கலக்கமா (ஆபத்தா)	வாய்மை	வாகிந்த்ரிய வ்யாபா
தீர	போம்படியாக [னது		ரமான சொற்களை
நல்கு	(அவர்களுக்குக்)கொ		யுடையரான
	டாநின்றவனாய்	அந்தணர்	ப்ராஹ்மணர் [கிற
சோதி சுடர்	(அத்தாலே) அத்யுஜ்	வாழும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
ஆய	ஜ்வலனாய்,	நறையூர்	திருநறையூரென்னும்
வலங்கை	வலதுகையில்		திவ்யதேசமாயிரு
ஆழி	ஸுதர்சநத்தையும்		க்கும். (க)
இடங்கை	இடதுகையில்		

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கலங்கவித்யாதி) ஜலராசியானது கீழ்மண் கொண்டு மேல்மண்ணெறியும்படி கடைந்து, அம்ருதத்தைவாங்கி, அஸுராவர்க்கத்தாலே நோவுபடுகிற தேவஜாதிக்குக் கொடுத்து, இப்ப

டிசெய்தது அந்தபுரத்துக்காதல், அந்தபுர பரிகாரத்துக் காதலன்றிக்கே, இது பெற்றவநந்தரம் (க)“ஸுரஸ்ஸுரேஷ்ட-ஈஸ்வரோஹம்”என்றிருக்கும் தேவர்களுக்காக வாய்த்து. இவற்றின் நேர்ந்தியடையத் தன்னதாய், அம்ருதபாநம் பண்ணுகையிலே அவர்களுக்கு அந்வயமாம்படி கொடுத்து, அவர்கள் புஜிக்கப்பெற்றது தன் பேறென்னுமிடம் வடிவில் புகரிலே தோற்றவிருக்கிறவன். (வலங்கையித்யாதி) அம்ருதத்தை புஜிக்கிற இவர்களுடைய விரோதியைப் போக்குகைக்குக் கையிலே திவ்யாயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேசம். (நலங்கொளித்யாதி) யதாபூதவாதியான வேதம் கைப்பட்டிருக்கிறவர்களென்னுதல்; யதாபூதவாதிகளான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற ஊரென்னுதல். ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (கலங்கவித்யாதி) “அமுதங்கொண்டு - நல்கு” என்றபோதே “இமையோர்க்கு” என்கை ஸித்தமாயிருக்க, “இமையோர்” என்கையாலே-அஹங்காரிகளுக்கும் அரியனசெய்து கார்யம்செய்தவன் பரதந்த்ரரான நமக்குச்செய்யானோ? என்னுமிடம் தோற்றுமென்று உட்கருத் தருளிச்செய்கிறுர் (இப்படி யித்யாதி). வாய்மை - வாக்வ்யாபாரமாய், வேதமாதல், கேவல வசநமாதல், ஆக இரண்டுயோஜனை யருளிச்செய்கிறுர் (யதாபூதேத்யாதி). ... ... (க)

மூ.—முனையார் சீயமாகி யவுணன் முரண் மார்வம்
புனை வாளுகிரால் போழ்பட வீர்ந்த புனிதனூர்
சினையார் தேமாம் செந்தளிர் கோதிக் குயில்கூவும்
நனையார் சோலைசூழ்ந்தழகாய நறையூரே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முனை	யுத்தத்திலே	போழ்பட	இருகூறும்படி
ஆர்	பொருத்தமுடைய	ஈர்ந்த	பிளந்த
சீயமாகி	நரஸிம்ஹமாய்க் கொண்டு [டைய	புனிதன்	பரிசுத்தனுடைய
		ஊர்,	
அவுணன்	ஹிரண்யாஸுரனு	குயில்	குயில்களானவை
முரண்	பலிஷ்டமான	சினைஆர்	கருவடைந்த (தழைத்திருந்துள்ள)
மார்வம்	மார்பை,		
புனை	சேர்ந்திருக்கிற	தேமாம்	தேமாமரங்களுடைய
வாள்	ஒளியையுடைய	செம்தளிர்	சிவந்த தளிர்களை
உகிரால்	நகங்களினுல்	கோதி	கொந்தி

(க) கி-கரு-கச.

கூவும்	கூவாநின்றதாய்,	சூழ்ந்து	சூழப்பட்டு [ள
நனை ஆர்	அப்போதலர்ந்த பூக்கள் நிறைந்தான	அழகாய	தர்ஸநீயமாயிருந்துள்
சோலை	பொழில்களாலே		நறையூர் (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (முனையாரித்யாதி) பூசலென்னப் பணைக்கும் நாஸிம்ஹமாய், முனையில் அநபிபவநீயனான ஹிரண்யனுடைய வரபலத்தாலே பூண்கட்டின திண்ணியமார்வை, அழகுக்குச் சேர்ந்தாப்போலே, ஒளியையுடைத்தாய் தர்ஸநீயமாயிருக்கிற திருவுகிராலே இரண்டு கூறும்படி கீண்டு பொகட்டு, ஆஸ்ரிதனுக்கு ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே உதவினுனென்கிற சுத்தியையுடையவன் வர்த்திக்கிறதேசம், ஆளிட்டந்தி தொழுகையன்றிக்கே தானே கைதொட்டுப் போக்கினசுத்தியை யுடையவன். (சினையாரித்யாதி) தழைத்திருந்துள்ள தேமாக்களிலே மதுபாநத்தைப்பண்ணின குயில்களானவை, ரஸாந்தரத்தை யிட்டு அத்தை மாற்றுகைக்காக அதினுடைய தளிர்களைக்கோதி, முக்தர்ஸாமகாநம் பண்ணுமாபோலேயிருந்து கூவாநிற்கும், (நனையாரித்யாதி). செவ்விப்பூமாருதே என்றும் நித்யவஸந்தமான பொழிலாலே சூழப்பட்டு தர்ஸநீயமான திருநறையூர். நனை - பூமொட்டு. ... ... —(உ)

அரு —இரண்டாம்பாட்டு. (முனையாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்- காதராசித்கமாக அஹங்கரிக்கும் தேவப்ரக்ருதிகளானவர்களுக்கு உதவினமையருளிச்செய்து, அதிலுங் காட்டில்கொண்டாடும்படி கேவலம் ஆஸுரப்ரக்ருதி வயிற்றிலே பிறந்தவன்தன் பேர் சொன்னமாத்ரத்திலே ஸமயத்திலே இரண்டுபடியாலே வந்து உதவினன்என்கிற குணத்தை யருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

"முனையார்" என்றத்தை * அவுணபதத்திலும் அநுஷங்கித் தருளிச்செய்கிறுர் (பூசலித்யாதி). புனை - தொடையாய், சேர்ந்திருக்கிற, வாள் - காந்தியாதல், அழகாதல் சப்தார்த்தமாக்கி யருளிச்செய்கிறுர் (அழகுக்கித்யாதி). அழகுக்கு என்றது - உபலக்ஷணமாய், ஒளிக்கும் அழகுக்கும் என்றபடி. ஒளி- காந்தி. தர்ஸநீயம் - அழகாயிருக்கை. "புனிதன்" என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறுர் (ஆஸ்ரிதனுக்கித்யாதி). (உ)

மூ.—ஆனைப் புரவித் தேரொடு காலாளணிகொண்ட
சேனைத் தொகையைச் சாடி யிலங்கை செற்றுனூர்
மீனைத்தழுவி வீழ்ந்தெழும் மள்ளர்க் கலமந்து
நாணப்புதவி லாமை யொளிக்கும் நறையூரே (௩)

பதம்.	உரை.
ஆனை	யானைகளும்
புரவி	குதிரைகளும்
தேரொடு	ரதங்களோடுகூட
காலாள்	காலாள்களுமாக
அணிகொண்ட	விந்யாஸ விசேஷத்தையுடைத்தான
சேனைத்தொகையை	ஸேநாஸமூஹத்தை
சாடி	துகைத்து (அழித்து)
இலங்கை	லங்காநகரத்தை
செற்றான் ஊர்,	அழித்தவனுடைய
மீனை	மத்ஸ்யத்தை
தழுவி	(பிடிப்பதற்காக இரண்டு கைகளாலும்) அணைத்து,
வீழ்ந்து	(பின்பு அதினுல் தள்ளுண்டவர்களாய்க்) கீழேவிழுந்து
எழும்	(பின்னும் அதைப்பிடிக்க வாசையினால்) எழுந்திராநின்ற
மள்ளர்க்கு	உழவர்களுக்கு
அலமர்ந்து	பயந்து
நாளம்	மஞ்சளினுடைய
புதலில்	தூற்றில்
ஆமை	ஆமையானது
ஒளிக்கும்	மறையாநின்ற
நறையூர். (௩)	

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (ஆனையித்யாதி) ராவணனுடைய படையெழுச்சியை அநந்தரமத்திலே பேசுகிறார். மலைகள் நடந்தாப்போலே யானைகளைப் புறப்படவிட்டு, அநந்தரம் குதிரைகளைவிட்டு, அநந்தரம் தேர்களாலே அலங்கரித்து, இவை இத்தனைக்கும் காவலாகக் காலாளைப் புறப்படவிட்டு. இப்படிப்பட்ட ஸேநாஸமூஹத்தைத் துகைத்துக் கழித்து லங்கையை அழியச்செய்த தசரதாத்மஜன் வர்த்திக்கிறவூர். (மீனையித்யாதி) நிலப்பண்பாலே சில மலைகள்போலே யாய்த்து மத்ஸ்யங்கள் வளர்ந்திருக்கும்படி; அத்தைப்பிடிக்கிறவர்கள், இரண்டுகையாலுமாகத் தழுவுவர்கள்; அவை பின்னையும் இவனைத்தள்ளா உதறிப்போம்; அதிலேவிழுந்த இவன் திரியவும் சாபலத்தாலே பிடிக்கக் கணிசிக்கும்; இத்தைக்கண்ட ஆமையானது தானஞ்சி வரம்பிலேநின்ற மஞ்சள் பற்றையிலே புக்கு மறையும். நாளம்-மஞ்சள், அன்றியே கருமுகையும் பிச்சியுமாய் நின்ற செடியிலேபுக்கு மறையும். மள்ளர் என்று - உழவர். ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (ஆனையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஆச்ரிதனுக்கு உதவினமை யருளிச்செய்தார்; இப்பாட்டில் - உதவினதும் பிராட்டிக்கு உதவினப்போலே என்கைக்காக, பிராட்டிக் குதவினபடியை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"சேனை" என்றபோதே, ஆனைமுதலானவை இராதோ, விசேஷிப்

பாவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ராவணனித்யாதி). க்ரமந்தன்னைக் காட்டுகிறார் (மலைகளித்யாதி). "சாடி" என்றதினர்த்தம் (துகைத்து) என்றது. "அலமர்ந்து" என்றதினர்த்தம் (அஞ்சி) என்றது. "புதலில்" என்றதினர்த்தம் (பற்றையிலே) என்றது; தூற்றிலேயென்கை. ... (௩)

மூ.—உறியார் வெண்ணெயுண் டுரலோடும் கட்டுண்டு
வெறியார் கூந்தல் பின்னை பொருட்டான் வென்றானூர்
பொறியார் மஞ்ஞை பூம்பொழில் தோறும் நடமாட
நறுநாண்மலர்மேல் வண்டிசைபாடும் நறையூரே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உறி	உறிகளிலே [த்த	பொறிஆர்	புள்ளிகளையுடைத்தான (நாநாவர்ணமான)
ஆர்	நிறைய சேமித்துவை	மஞ்ஞை	மயில்களானவை
வெண்ணெய்	நவநீதத்தை	பூம்பொழில்	பூக்களையுடைத்தான
உண்டு	அமுதுசெய்தும்,	தோறும்	சோலைகளெங்கும்
உரலோடு	உரலோடு சேர்த்து	நடமாட	கூத்தாடாநிற்பதாய்,
கட்டுண்டும்	(யசோதையினால்) கட்டப்பட்டும்,	வண்டு	வண்டுகளானவை
வெறிஆர்	பரிமள ப்ரசுரமான	நறு	பரிமள ப்ரசுரமாய்
கூந்தல்	குழற்கற்றையை யுடைய	நாள்	அப்போதலர்ந்த
பின்னைபொருட்டு	நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக	மலர்மேல்	தாமரைப்பூக்களிலே
ஆன்	(ஏழு) ருஷபங்களை	இசைபாடும்	(அவற்றினுடைய கர்த்தாத்துக்குஒத்ததான) கானத்தைப்பாடாநிற்கும்
வென்றான்	ஜயித்து அழித்தவனுடைய [டைய		
ஊர்		நறையூர்.	(௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (உறியாரித்யாதி). உறியிலே கள்ளக்கயிறு உருவிச் சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை "தெய்வம் கொண்டதோ?" என்னும்படியாய்த்து அமுதுசெய்தது; "இது இவனை யொழியப்போகாது" என்று உரலோடே சேர்த்துக்கட்டுவர்கள்; அநுகூலஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்ய மொழியச்செல்லாமையாலே கட்டுண்டிருக்கும்; இரண்டுக்கும் †வாசியற்றிருக்கிறபடி. (வெறியாரித்யாதி) பரிமளம் மிக்குள்ள திருக்குழலையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக ருஷபங்களேழையும் அழியச்செய்தவன் வர்த்திக்கிறதேசம். (பொறியாரித்யாதி) பரப்பு மாறப்பூத்த பொழில்களின்மேலே நாநாவர்ணமான மயில்களானவை ஆலியாநிற்கும். (நறுநாணித்யாதி) செவ்வித்

† "அக்தோடு இவனோடு" என்று சிலகோசங்கள்.

தாமரைப்பூவிலே மதுபானார்த்தமாக இழிந்த வண்டுகளானவை, அவ ற்றினுடைய காதுக்கு இசையப் பாடாநிற்கும். ... ... (௪)

அநு.—நாலாம்பாட்டு (உறியித்யாதி) கீழ் மூன்றுபாட்டிலும் - இஷ்ட ப்ராவண்யமும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் அருளிச்செய்தாராய், இப்பாட்டில், அதுக்கநுகுணமான ஆஶ்ரிதகரஸ்பர்ஶமல்லாமல் செல்லாதபடியான ஸௌ ஶீல்யத்தை அநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

உறியானது, ஆர் - பூர்ணமாக, முன்புபோல விருக்கும்படியாக என் றுக்தி யருளிச்செய்கிறார் (உறியிலே யித்யாதி). "உண்டு" என்று இரண் டிடத்தில் போக்ய(஭ோ஗்ய)தையைச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (அநு கூலேத்யாதி). (வாசியற்றிருக்கிறபடி) என்றது-வெண்ணெயுண்கையோடு கட்டுண்கையோடு வாசியில்லை என்கை.(ஆலியாநிற்கும்)கூத்தாடாநிற்கும்.

மூ.—விடையேழ் வென்று மென்றோளாய்ச்சிக் கன்பனாய்
நடையால் நின்ற மருதம் சாய்த்த நாதனூர்
பெடையோடன்னம் பெய்வளையார் தம் பின்சென்று
நடையோடியலி நாணி யொளிக்கும் நறையூரே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏழ்விடை	ஏழுவ்ருஷபங்களையும்	பெடையோடு (தன்)	பேடையோடு
வென்று	ஸம்ஹரித்து,	பெய்	செறிந்த [கூடி
மென்தோள்	ம்ருதுவான புஜங்களை யுடைய [திறத்தில்	வளையார்தம்	வளைகளையணிந்த பெண்களுடைய
ஆய்ச்சிக்கு	நப்பின்னைப்பிராட்டி	பின்சென்று	பின்னேபோய்
அன்பனாய்	அன்பையுடையனா	நடையோடு	(அவர்கள்) நடையை அநுஸரித்து
நின்ற	வழியிலேநின்ற[மாய்,	இயலி	ஸஞ்சரித்து,(அப்படி நடக்கப் போகா மையாலே)
மருதம்	மருதமரத்தை [லே		
நடையால்	தவழ்கிற நடையினா		
சாய்த்த	விழத் தள்ளினவனு		
நாதன்	ரக்ஷகனுடைய [மான	நாணி	லஜ்ஜித்து
ஊர்,		ஒளிக்கும்	மறையாநின்ற
அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை	நறையூர்.	(௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (விடையித்யாதி) ம்ருதுஸ்வபாவ மான தோளழகையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக ருஷபங்களை ழையு மழியச்செய்தானுய்த்து அவளுடைய பக்கல் ப்ரேமத்தாலே. (நடை யித்யாதி) தவழுகிற நடையாலே அஸுராவேசத்தாலே போரா தேநின்ற மருதுகளை வேரோடே பறிந்துவிழும்படி சாய்த்த ஸர்வ

ரக்ஷகன் வர்த்திக்கிறதேசம். (பெடையித்யாதி) அன்னமானது பேடையோடேகூட, அங்குத்தை ஸ்த்ரீகளுடைய நடை யழகைக் கண்டு, தானுமப்படியே நடக்கைக்காகப் பின் செல்லும்; அந்நடை யழகு தனக்கு வாராமையாலே லஜ்ஜித்து அருகே ஒதுங்காநிற் கும். ... ... (ரு)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு (விடையித்யாதி). நப்பின்னைக்காக ஆன் வென்றதுக்கு ஹேதுகதநமாகே, உரலோடு கட்டுண்டபின்பு மருதங்களை முறித்தானகையாலே, ஆச்ரிதர் கயிற்றாலே கட்டுண்டிருக்கச்செய்தேயும் விரோதி நிரஸநம் செய்தானென்கைக்காக அத்தை யநுஸந்திக்கிறாரென் று ஸங்கதி.

"பெய்வளையார்தம் - நடையோடியலி - பின்சென்று - நாணி" என்று அந்வயமாய், "இயலி" என்றது - இசலி என்றாய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அன்ன மித்யாதி). ... ... (ரு)

கூ.—பகுவாய் வன்பேய் கொங்கை சுவைத்தாரு யிருண்டு
புகுவாய் நின்ற போதகம் வீழப் பொருதானூர்
நெகுவாய் நெய்தல் பூமது மாந்திக் கமலத்தின்
நகுவாய் மலர்மேலன்ன முறங்கும் நறையூரே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பகுவாய்	பெரியவாயை யுடையனாய்	வீழ	நசித்துவிழும்படி
வன்	க்ரூர ஹ்ருதயத்தை யுடையளான	பொருதான்	யுத்தம்பண்ணினவனு மானவனுடைய
		ஊர்;	[ய
பேய்	பேயான பூதனையு	நெகுவாய்	அலர்ந்தவாயையுடை
கொங்கை	ஸ்தநத்தை [டைய	நெய்தல் பூ	கருநெய்தல் பூக்க
சுவைத்து	உண்டு	மது	தேனை [ளிலே
ஆர் உயிர்	அருமையான (அவ ளுடைய) ப்ராண	மாந்தி	பாநம்பண்ணி,
		நகுவாய்	விகஸியாநின்ற வாயையுடைய
உண்டு	க்ரஸித்தும், [னை	கமலத்தின்	தாமரையினுடைய
புகுவாய்	(உன்னை) ப்ரவேசிக்கத்தக்க வழியிலே	மலர்மேல்	பூக்களிலே
		அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை
நின்ற	இருந்த	உறங்கும்	கண்வளராநின்ற
போதகம்	குவலயாபீடமானது	நறையூர்.	(கூ)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பகுவாயித்யாதி) வடிவில் பெருமைக் குத் தகுதியான பெரியவாயையுடையளாய், இவன் கிட்டிவரச்செய்

தேயு மிரங்காதபடியான நெஞ்சில் வன்மையை யுடையளா யிருக்கிற பூதனையினுடைய முலையையுண்டு, அவ்வழியாலே அவளுடைய ப்ராணனைமுடித்து. (புகுவாயித்யாதி) புகுகிறவழியிலே நிறுத்திற்றாய்த்து குவலயாபீடத்தை; - ப்ரஹாரத்தாலே விளைந்ததாய், தான் மாதுலனைக் கண்ணநீரை விழவிட்டு துக்கங்கொண்டாடுவானாக, மலை முறிந்து விழுந்தாப்போலே அது விழும்படி பொருத ஆண்பிள்ளை வர்த்திக்கிறதேசம். (நெகுவாயித்யாதி) கட்டவிழுகிற நெய்தற்பூவிலே மதுபானத்தைப் பண்ணிக் களிப்பவலர்ந்த தாமரைப்பூவைப் படுக்கையாகக் கொண்டு அதிலேபோய்ச் சாயுமாய்த்து. (௬)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (பகுவாயித்யாதி) கீழ் மரங்களை முறித்தவளவன்றிக்கே திருவாய்ப்பாடியிலும் திருமதுரையிலும் முந்துறச்செய்த அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இத்தால், சைசவதசையோடு கௌமாரதசையோடு வாசியில்லை இவனுடைய விரோதி நிரஸநசீலதை யென்கை. பகு-ப்ருஹத், அதாவது-பெருமையாய், இவன் ஸ்வாபாவிகாகாரத்தைப் பற்றவன்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (வடிவிலித்யாதி). நகுகை - சிரிக்கையாய், அலருகையாய், அருளிச்செய்கிறார் (கட்டவிழுகிறவித்யாதி). "மாந்தி" என்றதினர்த்தம் (பாநத்தைப் பண்ணி) என்றபடி. ... ... (௬)

மூ.—முந்துநூலும் முப்புரிநூலும் முன்னீந்த
அந்தணாளன் பிள்ளையை யந்நான்றளித்தானூர்
பொந்தில்வாழும் பிள்ளைக்காகிப் புள்ளோடி
நந்துவாரும் பைம்புனல் வாவி நறையூரே. (௭)

பதம்	உரை.
முந்து	பழையதான (அபௌருஷேயமான)
நூலும்	வேதசாஸ்த்ரத்தையும்
முப்புரிநூலும்	யஜ்ஞோபவீதத்தையும்
முன் ஈந்த	முன்னே கொடுத்த
அந்தணாளன்	ஸாந்தீபனியினுடைய
பிள்ளையை	புத்ரனை
அந்நான்று	கடல்கொண்ட அக்காலத்தில்
அளித்தான்	மீட்டுக்கொடுத்தவனுடைய
ஊர்,	

பதம்	உரை.
புள்	பக்ஷிகளானவை
பொந்தில்	மரத்தின் பொந்துகளில்
வாழும்	வஸியாநின்ற
பிள்ளைக்காகி	குட்டிகளின் ஆஹாரத்துக்காக
ஓடி	நெடுந்தூரம்சென்று
நந்து	நத்தைகளை
வாரும்	திரட்டாநின்றதாய்
பைம்புனல்	தெளிந்தநீரையுடைய
வாவி	தடாகங்களையுடையதான
நறையூர்.	

(௭)

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (முந்துநூலித்யாதி) முன்பே பழக அபௌருஷேயமாய்ப் போருகிற வேதாக்ஷரராசியையும் வேதாத்யயநத்துக்கு அதிகாரத்தை யுண்டாக்கிக்கொடுக்கிற உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரத்தையும் பண்ணிக்கொடுத்த, அந்தணனாருண்டு - ஸாந்தீபநி, ‡(அவனுடைய)புத்ரனைக் கடல்கொள்ள, அவனை மீட்டுக்கொடுத்தவன் வர்த்திக்கிறதேசம். இழந்தாரிழவுகள் தீர்க்குமவன் வர்த்திக்கிறதேசம். (பொந்தில்வாழுமித்யாதி) மரத்தின் பொதும்பிலே வர்த்திக்கிற பிள்ளைக்கு ப(க்ஷ)க்ஷ்யபட்தேடிப் புள்ளானது கழியப்போய்ச் சங்குகளை வாருயாய்த்து அதுக் களவானவற்றைத் தேடிக்கொடுக்கிறூமென்று. நந்துஎன்று - நத்தைக்குப்பேர். ... ... (எ)

அரு — ஏழாம்பாட்டு. (முந்தித்யாதி) திருமதுரையில் புகுந்து ஆனையைவென்ற வளவேயோ? செத்தவனை உடம்போடே கொடுத்த அகடிதகட(ந)நாஸமர்த்தன் என்று ஸர்வசக்தித்வத்தை அநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(ஸாந்தீபநி) என்ற வநந்தரம், அவன், என்று கூட்டுவது. அந்நான்று - அக்காலத்திலே என்றுய், பலித மருளிச்செய்கிருர் (கடலித்யாதி).

மூ. — வெள்ளைப் புரவித் தேர்விசயற்காய் விறல் வியூகம்
விள்ளச் சிந்துக் கோன்விழ வூர்ந்த விமலனூர்
கொள்ளைக் கொழு மீனுண் குருகோடிப் பெடையோடும்
நள்ளக் கமலத் தேறலுகுக்கும் நறையூரே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெள்ளைபுரவி	வெள்ளைக்குதிரைகள் பூட்டின	கொள்ளை	ஸம்ருத்தமாய்
தேர்	தேரையுடைய	கொழு	வளர்த்தியையுடைய
விசயற்காய்	அர்ஜுநனுக்காக,	மீன்	மத்ஸ்யங்களை
விறல்	பலிஷ்டமான	உண்	புஜியாநின்ற
வியூகம்	ஸேநாவ்யூஹமானது	குருகு	நாரையானது
விள்ள	சிந்நபிந்நமாம்படி யாகவும்	ஓடி	சென்று
சிந்துக்கோன்	ஸிந்து தேசாதிபதியான ஜயத்ரதன்	பெடையோடும்	(தன்) பேடையோடு கூட
விழ	நசிக்கும்படியாகவும்	நள்ளம்	செறிந்த (இதழையுடைய)
ஊர்ந்த	(தேரை) நடத்தின	கமலம்	தாமரைப்பூவில்
விமலன்	பரிசுத்தனுடைய ஊர்,	தேறல்	தேனை
		உகுக்கும்	பானம்பண்ணுநின்ற
			நறையூர். (அ)

---

‡ குண்டலிதபதம் அரும்பதத்துக்குச் சேராது.

வ்யா—எட்டாம்பாட்டு. (வெள்ளைப்புரவி யித்யாதி) வெள்ளைக் குதிரைபூண்ட தேரையுடைய, விசயனுக்காய் - அர்ஜுநனுக்காக, பெரிய மிடுக்கையுடைத்தான கையு மணியுமாக வருந்துக் கொடுவருகிற ஸேநாஸமூஹமானது முடிந்து போம்படியாகவும், ஜயத்ரதன் தலை அறுப்புண்ணும்படியாகவும், ஆச்ரிதனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலேவந்து உதவின ஓரத்தை யுடையவன் வர்த்திக்கிறதேசம். (கொள்ளைக்கொழுமீனித்யாதி) அதுதான் ஸம்ருத்தமாய்ப் பெரிய வளர்த்தியை யுடைத்தாயிருக்கிற மத்ஸ்யத்தை புஜித்த குருகு பேடையோடேகூடச் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுப்போய், செறிந்த இதழையுடைத்தாயிருக்கிற தாமரைப்பூவிலே நிறைந்திருக்கிற தேனை உகுக்குமாய்த்து. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (வெள்ளையித்யாதி) கீழ் - ஸர்வசக்தித்வத்தை அருளிச்செய்து, இப்படி சக்தனானவன் ஆச்ரிதனுக்குக் கையாளான ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

"வியூகம்" வ்யூஹமாய், அருளிச்செய்கிறார் (கையுமித்யாதி). "விள்ள" என்றதினர்த்தம் (முடிந்து) என்றது. "சிந்து" - ஸிந்து தேசத்துக்கு, "கோன்"ராஜாஎன்றுய், அதினர்த்தம் (ஜயத்ரதன்)என்றது. (அதுதான்) அந்தக் குருகுதான். ... ... (அ)

மூ.—பாரையூரும் பாரந்தீரப் பார்த்தன்றன்
தேரையூரும் தேவதேவன் சேருமூர்
தாரையூரும் தண்டளிர் வேலி புடைசூழ
நாரையூரும் நல்வயல்சூழ்ந்த நறையூரே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பாரை	பூமியிலே	தண் தளிர்	குளிர்ந்த தளிர்களையுடையதுமான
ஊரும்	நடமாடாநின்ற	வேலி	(அரணாக இட்ட) வேலியாலே
பாரம்	பா(ரூ)ரமானது	புடைசூழ	சுற்றும் சூழப்பட்டதாய்,
தீர	கழியும்படியாக	நாரை ஊரும்	நாரைகள் ஸஞ்சரியாநின்றலே
பார்த்தன் தன்	அர்ஜுநனுடைய	நல்வயல்	அழகிய கழனிகளா
தேரை ஊரும்	ரதத்தைநடத்தாநின்ற	சூழ்ந்த	சூழப்பட்டதுமான
தேவதேவன்	தேவாதிதேவன்		நறையூர். (௯)
சேரும்	சேர்ந்து நித்யவாஸம் பண்ணுநின்ற		
ஊர்,			
தாரை ஊரும்	(தேனின்)தா(ரூ)ரை வழியாநின்றதாய்,		

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாரையூரு மித்யாதி) பொறுக்க மாட்டாதபடியா யிருக்கிற பூமியினுடைய பா(ர)ரமானது போம்படியாக, அர்ஜுநனுடைய தேரை நடத்தி,(௧) "ஸர்வேச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம்'' - தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம்'' என்கிற தன் மேன்மை கிடக்கச்செய்தே, ஆச்ரிதனுக்காகத் தாழநின்று ஸாரத்யம் பண்ணினவன் வந்து வர்த்திக்கிறதேசம். (தாரையூரு மித்யாதி) பூவைத் தோற்பிக்கும்படியான தளிரையுடைத்தான வேலியாலே சூழப்பட்டென்னுதல்; தாரை யென்று நினைக்கிறது-தா(ர)ரையாய், அத்தாலே - தேனொழுகாநின்றுள்ள வேலி என்னவுமாம். (நாரையூருமித்யாதி) நாரைகளினுடைய ஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தாய் அழகிய வயலாலே சூழப்பட்ட திருநறையூர். ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பாரையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஜயத்ரத வதம் சொன்னராய், அநந்தரத்தில் நடந்ததாய் க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கு ப்ரதாந ப்ரயோஜநமான பூபா(ர)ர நிரஸநத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பாரை - பாரிலே, ஊராநிற்கிற, பாரம் - ஸ்வாமித்ரோஹிகளான பாரம் தீர என்றாய், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பொறுக்கவித்யாதி). தாரை-பூவை, ஊரும்- தள்ளும் என்றும், தாரை-தா(ர)ரை, ஊரும்-ஒழுகுமென்றும் இரண்டர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பூவையித்யாதி). ... (௯)

மூ.—தாமத்துளப நீண்முடி மாயன் தான்நின்ற
நாமத்திரள் மாமாளிகை சூழ்ந்த நறையூர்மேல்
காமக்கதிர்வேல் வல்லான் கலிய னொலிமாலை
சேமத்துணையாம் செப்புமவர்க்குத் திருமாலே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துளபம்	திருத்துழாயினாலே கட்டப்பட்ட	நின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணுமதாய்,
தாமம்	மாலையினாலலங்கரிக்கப்பட்டும்	நாமம்	ப்ரஸித்தமாய்
		திரள்	நெருங்கியிருக்கிற
நீள்	நீண்டுமிருக்கிற	மா மாளிகை	பெரிய க்ருஹங்களினாலே
முடி	கிரீடத்தையுடைய		
மாயன்	ஆச்சர்யபூதனான ஸர்வேச்வரன்	சூழ்ந்த	வ்யாப்தமான [மாக,
		நறையூர்மேல்	திருநறையூர் விஷய

(௧) ச்வேதாச்வ-௬.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காமம் கதிர்	மிக்க ஒளியையுடைய	செப்புமவர்க்கு	அப்யஸிக்குமவர்களுக்கு
வேல்	வேலாயுதத்தை	திருமால்	ஸ்ரிய:பதியானவன்
வல்லான்	பிடிக்கவல்லரான	சேமம்	எப்போதும் ரக்ஷகனை
கலியன்	ஆழ்வார்	துணை ஆம்	ஸஹாயபூதனுக ஆவான். (௧௦)
ஒலி	அருளிச்செய்த		
மாலை	சப்த ஸந்தர்ப்பமான இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்		

வ்யா .— பத்தாம்பாட்டு. (தாமரைத்தளபமித்யாதி) திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதமாய், ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாய், ஆஸ்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையனானவன் வந்து வர்த்திக்கிறதேசம். (நாமத்திரளித்யாதி) "இன்ன மாளிகை" "இன்னமாளிகை"என்கிற ப்ரஸித்தியையுடைத்தான நெருங்கின ஒக்கத்தை யுடைத்தான மாளிகைகளாலே சூழப்பட்ட திருநறையூரிலே அருளிச்செய்தது. (காமக்கதிரித்யாதி) அழகிய புகரையுடைத்தான, காமம் என்று - ப்ரகாமமாய், அத்தால் நினைக்கிறது - மிகுதியாய், மிக்க புகரையுடைய வேலைக் கையிலே யுடைய திருமங்கையாழ்வார் ஒலியுடைத்தாகச் சொன்னமாலை செப்பவல்லார்க்கு, (திருமால்- சேமத்துணையாம்) இவனை அடைகொடு பாழ்போக்குகையன்றிக்கே, இவனுடைய ரக்ஷணத்தை முடியத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும்படியான துணையாம். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (தாமமித்யாதி) துணையாம் என்ன வமைந்திருக்க, "சேமம்" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவனை யித்யாதி). அதாவது - பாணஸுராதிகள் கையிலே உபஹாரங்களைக்கொண்டு, "துணையாகிறேன்" என்று சொல்லி, முதுகுகாட்டி விட்டோடி, கரம் கழியவிட்ட கபாலியைப்போலன்றிக்கே, ஆஸ்ரிதனை நழுவவிடாதவனென்கை. ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரும்பத்தில் அஞ்சாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து ஆறுந்திருமொழி

அம்பரம்ப்ரவேசம்.

வ்யா. — ஆஶ்ரித விரோதி நிரஸநசீலனானவன் வந்து நிற்கிற தேசம் திருநறையூரென்று அநுஸந்தித்தார்; நமக்கு அந்தஸ்நேஹமுமின்றிக்கே, தாந்த(ஸா ஹ)ருமன்றிக்கே யிருக்கிற நாம் ஆஶ்ரயிக்கும்படி எங்ஙனே! என்கிற, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, தான் துர்மாநியுமாய் ஸ்நேஹமுமின்றிக்கே யிருக்கிற ராஜாதான், ஶ்ரீ மார்க்கண்டேய பகவானைப்போலே தேவதாந்தர பஜநம்பண்ணி அங்கு தன்னுடைய அபிமதம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளப் பெறாமையாலே இங்கேவந்து பக்நா(ஸிம்ஹ)பிமாநனாய்த் திருவடிகளிலே விழுந்தாஶ்ரயித்து ஐஹிகாமுஷ்மிகங்களிரண்டையும் பெற்றுப்போனான்; ஆனபின்பு திருநறையூரை ஆஶ்ரயியென்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்து பரோபதேச ப்ரவ்ருத்தராகிறார். நம்பி ஒரு வாள்கொடுத்தருள, அத்தைக்கொண்டு பூமியையடையத் தன் காலின்கீழே இட்டுக்கொண்டானென்றொரு ப்ரஸித்தி யுண்டாய்த்து. ... ... *

அரு.—அம்பரத்தின்ப்ரவேசம்.—கீழ் திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்தவர் இப்போது கேவல பரோபதேசம் பண்ணுகைக்கு ஸங்கதி காணாமையாலே, பரோபதேச முகத்தாலே திருவுள்ளத்துக் கருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (ஆஶ்ரிதேத்யாதி). .. *

மூ.—அம்பரமும் பெருநிலனும் திசைகளெட்டும்
அலைகடலும் குலவரையு முண்டகண்டன்
கொம்பமரும் வடமரத்தி னிலைமேல் பள்ளி
கூடினான் திருவடியே கூடகிற்பீர்
வம்பவிழும் செண்பகத்தின் வாசமுண்டு
மணிவண்டு வகுளத்தின் மலர்மேல்வைகு
செம்பியன்கோச் செங்கணான் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (௧)

பதம்.	உரை.
அம்பரமும்	ஆகாசத்தையும்
பெரு	பரந்த
நிலனும்	பூமியையும்
எட்டுத்திசைகளும்	எட்டுத் திக்குக்களையும்
அலை	அலைமோதாநின்ற
கடலும்	ஸமுத்ரத்தையும்
குலவரையும்	குலபர்வதங்களையும்
உண்ட	அமுதுசெய்த
கண்டன்	கண்ட(ஸ்ரூ)த்தை யுடையனாய்,
அமரும்	ஸம்ருத்தமான
கொம்பு	கிளைகளையுடைய
வடமரத்தின்	ஆலமரத்தினுடைய
இலைமேல்	தளிரின்மேலே(ப்ரளயகாலத்தில்)
பள்ளி கூடினான்	கண்வளர்ந்தருளினவனை ஸர்வேஶ்வரனுடைய
திருவடி	ஸ்ரீபாதங்களை
கூடகிற்பீர்	பெறவேணுமென்றிருப்பவர்களே!
மணி	அழகிய

பதம்.	உரை.
வண்டு	வண்டுகளானவை
வம்பு	பரிமளத்தை
அவிழும்	புறப்பட விடாநின்ற
செண்பகத்தின்	செண்பகப்பூவிலுண்டான
வாசம்	பரிமளத்தை
உண்டு	அநுபவித்து(பின்பு)
வகுளத்தின் மலர்மேல்	மகிழம்பூவின்மேலே
வைகு	தங்காநிற்பதாய்,
செங்கணான்	சிவந்தகண்களையுடையனாய்
செம்பியன்	செம்பியனென்ற பெயரையுடையனான
கோ	(சோழ)ராஜா
சேர்ந்த	வாஸம்பண்ணுமதாய்,
மணி	ரத்நங்களிழைத்த
மாடம்	க்ருஹங்களையுடையதான
திருநறையூர் கோயில்	திருநறையூரென்னும் திவ்யதேசத்தை
சேர்மின்கள்	அடைந்து நித்யவாஸம் பண்ணுங்கள்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (அம்பரமுமித்யாதி). ஆகாசத்தையும், பரப்பையுடைத்தான பூமியையும், திக்குக்களெட்டும், க்ஷோபத்தையுடைத்தான கடலையும், பூமிக்காணி யடித்தாப்போலே யிருக்கிற குலபர்வதங்களையும் அமுதுசெய்த கண்ட(ஸ்ரூ)த்தையுடையவன். (கொம்பமரு மித்யாதி) தழைத்த கொம்பையுடைத்தான ஆலமரத்தி னிலையிலே கண்வளர்ந்தருளின அக(ஃ)டிதகடநா ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையவன் திருவடிகளைப் பெறவேண்டியிருப்பீர்! (வம்பவிழு மித்யாதி) பரிமளத்தைப் புறப்படவிடுகிற செண்பகத்தி லுண்டான பரிமளத்தை புஜித்து, அத்தாலே நரைதிரைமாறி, அச்செண்பகத்தி லுண்டான வெக்கையை மாற்றுமாய்த்து மகிழம்பூவிலே படிந்து. செம்பியன்கோச் செங்கணானென்று — அவன்றனக்குப் பேர். இத்தால்

சொல்லிற்றாய்த்தென் னென்னில்; அவனுடைய அகடிதகட(ஃஸ)நா ஸாமர்த்த்யத்தோடு இந்த வண்டுகள் மகிழம்பூவிலே படிந்த இத் தோடு வாசியற உத்தேஸ்யமா யிருக்கிறதாய்த்திவர்க்கு அவ்வூரி லுள்ளதாகையாலே. ... ... (௧)

அரு.—முதற்பாட்டு. (அம்பரமித்யாதி) "மணி" என்று - அழகாய், அதினர்த்தம் (நரைதிரைமாறி) என்றது; கிழத்தனம் தீர்ந்தென்றபடி. செம்பியன்கோ - சோழராஜா. செங்கணான் - சிவந்த கண்ணையுடைய. செண்பகத்தில் போன வண்டு மரித்துப் போமித்தனை போக்கி நரைதிரை மாறி வரக்கூடுமோ என்னும் சங்கையிலே, வண்டுகளாவார் - அவ்வூரி லவர்களாய்,அவர்கள் வர்ஜநீயமான ப்ராக்ருத போக(ஃஸ)ங்களை புஜித் தும் ஸ்வரூபநாசம் பிறவாதே பகவத் போகத்தாலே அத்தால் வந்த வெக் கையை யாற்றி யிருப்பர்களென்னும் ஸ்வாபதேசத்திலே கருத்தாக்கி, ஆ னால் அது இவர்க்கு உத்தேஸ்யமோஎன்னும் சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). (இந்த வண்டுகள்) செண்பகத்தில் படிந்த வண்டுகள். (இத்தால்) திவ்யதேசவாஸத்தாலே, நம்பெருமாள் (௧) "செய்தாரேல் நன்று செய்தார்" என்றிருக்கு மவராகையாலே, அவர்களுக்கு ஸ்வரூபநா சம் வாராமையால் இவர்க்கு உத்தேஸ்யராகத் தட்டில்லை என்கை. (௧)

மூ.—கொழுங்கயலாய் நெடுவெள்ளங் கொண்ட காலம்
குலவரையின் மீதோடி யண்டத்தப்பால்
எழுந்தினிது விளையாடு மீசனெந்தை
இணையடிக் கீழினிதிருப்பீ ரினவண்டாலும்
உழும்செறுவில் மணிகொணர்ந்து கரைமேல் சிந்தி
உலகெல்லாம் சந்தநமு மகிலும் கொள்ள
செழும்பொன்னி வளம் கொடுக்கும் சோழன் சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நெடு	பெருகிவாராநின்ற	குலவரையின்	குலபர்வதங்களுடைய
வெள்ளம்	ப்ரளயார்ணவ மானது [(மூழ்த்தின)	மீது ஓடி	மேலேபோய் ஸஞ்சரித்து,
கொண்ட	(பூமியை) ஆக்ரமித்த	அப்பால்	அதுக்குமேலே
காலம்	காலத்தில்	அண்டத்து	அண்டபித்தியளவும்
கொழு	பருத்த (ப(ஃப)லிஷ்டமான)[கொண்டு	எழுந்து	கிளம்பி (துள்ளி)
கயலாய்	மத்ஸ்ய ரூபியாய்க்	இனிது	ஸுகமாக

(௧) பெரி-திரு-௪-௬-௨,

விளையாடும்	ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணுகின்ற	உழும்	உழாநின்ற
ஈசன்	ஸ்வதந்த்ரனாய்	செறுவில்	கழனிகளுடைய
எந்தை	எம் ஸ்வாமியானவனுடைய	கரைமேல்	வரம்புகளின்மேலே
இணை	ஒன்றோடொன்று ஸத்ருசமான	மணி	ரத்நங்களை
அடிக்கீழ்	திருவடிகளின்கீழே	கொணர்ந்து	திரட்டிக்கொண்டுவந்து
இனிது	ஸுகமாக	சிந்தி	சிதறத்தள்ளியும்,
இருப்பீர்	இருக்க விருப்பமுள்ளவர்களே!	உலகெல்லாம்	ஸகல ஜநங்களும்
இனம்	கூட்டமாகத் திரண்ட	சந்தனமும்	சந்தநமரங்களையும்
வண்டு	வண்டுகளானவை	அகிலும்	அகில் கட்டைகளையும்
ஆலும்	நர்த்தநம் பண்ணுகிற்பதாய்,	கொள்ள	எடுத்துக்கொள்ளும்படியாக
செழு	அழகிய	வளம்	ஸம்ருத்தியை
பொன்னி	திருக்காவேரியானது,	கொடுக்கும்	தருமதுமாய்,
		சோழன்	சோழநாட்டரசன்
		சேர்ந்தகோயில்	திருநறையூர். (௨)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கொழுங்கயலித்யாதி) மிக்க ஜலமானது பூமியையடையக்கொண்ட காலம்; கொழுவிதர்ன - த்ருடமான கயலாய், குலவரைக்குமேலே போய் அண்டபித்தி யளவும் செல்லத்† துள்ளி ஸ்வைரமாக லீலாரஸ மநுபவிக்கும் ஸ்வதந்த்ரன். (எந்தையித்யாதி) வகுத்த ஸ்வாமியானவன் திருவடிகளை யாஶ்ரயித்து ஆநந்த நிர்ப்பரராயிருக்க வேண்டியிருப்பீர்! இனவண்டு - திரண்ட வண்டுகளானவை, ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம்பண்ணு நிற்பதாய், உழுகிற செய்களில் வரம்பிலே மணிகளைக்கொடுவந்து சிதறுநிற்பதாய், லோக மடங்கலும் அகிலையும் சந்தநத்தையும் கொள்ளை கொள்ளும்படியாக, தர்ஶநீயமான பொன்னியானது ஸம்ருத்திகளைக் கொடுவந்து கொடுக்கிற திருநறையூரென்று ஊருக்கு விசேஷணமாதல்; அன்றிக்கே, சோழன்றனக்கு விசேஷணமாதல். அவனுடைய விலாஸ சேஷ்டிதத்தோடு, காவிரியினுடைய ஸ்வைர ஸஞ்சாரத்தோடு வாசியற இவர்க்கு உத்தேஶ்யமா யிருக்கிறது காணும் அங்குள்ள தாகையாலே.

அரு—இரண்டாம்பாட்டு. (கொழுங்கயலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்- ப்ரளயத்திலே வடதளத்திலே கண்வளர்ந்தத்தை அநுஸந்தித்தாராய், இதில்- அந்த ப்ரளய ஜலத்திலே துள்ளி விளையாடும் மத்ஸ்யாவதாரத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

---

† (பா) கிளம்பி.

(சோழன்றனக்கு) என்றது - சோழமண்டலத்தை யுடைய ராஜா வுக்கென்றபடி. (அவனுடைய) மத்ஸ்யாவதாரத்தினுடைய. ... (௨)

மூ.—பவ்வநீருடையாடை யாகச் சுற்றிப்
பாரகலம் திருவடியாப் பவனம் மெய்யா
செவ்வி மாதிரமெட்டும் தோளா வண்டம்
திருமுடியா நின்றான்பால் செல்லகிற்பீர்
கவ்வைமா களிறுந்தி விண்ணியேற்றக்
கழல் மன்னர் மணிமுடிமேல் காகமேறத்
தெய்வவாள் வலங்கொண்ட சோழன் சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுற்றி	(பூமியைச்) சூழ்ந்திரு	செல்லகிற்பீர்	இட்டவேண்டி யிருப்
	க்கிற		பவர்களே! [தாய்
பவ்வம்	ஸமுத்ரத்தினுடைய	கவ்வை	ஆரவாரத்தையுடைய
நீர்	ஜலமானது [க்க	மா	பெரிதான
உடை	உடுத்திக்கொள்ளத் த	களிறு	யானைகளை [து)
ஆடையாக	திருப்பீதாம்பர மாக	உந்தி	தள்ளி (அழியச்செய்
	வும்,	விண்ணி	யுத்தத்திலே
பார் அகலம்	பூமிப் பரப்பெல்லாம்	ஏற்ற	எதிர்த்துவந்த [ரான
திருவடியா	திருவடியாகவும், [அ	கழல்	வீரக்கழலை யுடைய
பவனம்	வாயு (ஸமூஹ)மான	மன்னர்	ராஜாக்களுடைய
மெய்யா	திருமேனியாகவும்,	மணி	மணிமய கிரீடங்கள
செவ்வி	அழகிய		ணிந்த
எட்டுமாதிர	எட்டுத்திக்குக்களும்	முடிமேல்	தலைகளின்மேலே
மும்		காகம்	காக்கைகளானவை
தோளா	புஜங்களாகவும்	ஏற	ஏறி(மாம்ஸத்தை புஜி
அண்டம்	அண்டபித்தியானது		க்கும்படியாக)
திருமுடியா	திருவபிஷேகமாகவும்	தெய்வம்	ஶ்லாக்யமான
	(ஆகும்படி ஜகத்ரு	வாள்	வாளாயுதத்தை
	பியாய்) [ரனை	வலம்	வலது (கையில்)
நின்றான்பால்	இருக்கிற ஸர்வேச்வ	கொண்ட	பிடித்தவனை

சோழன்சேர்ந்த திருநறையூர். (௬)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (பவ்வநீரித்யாதி) கடலில் நீரானது திருப்பீதாம்பரமாய், பூமிப்பரப்படைய திருவடிகளாய், வாயுஸ்கந்த (ஸ்கந்த)மானது திருமேனியாகவும், அழகிய திக்குக்களெட்டும் திருத்

தோள்களாகவும், அண்ட பித்தியானது திரு வபிஷேகமாகவும், இப் படி ஜகதாகாரனா யிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளைக் கிட்டவே ண்டியிருப்பீர். (கவ்வையித்யாதி) பெரியமிடுக்கை யுடைத்தாய்க் கத றிக்கொடுவருகிற ஆனையைத் தள்ளி. (விண்ணியித்யாதி) விண்ணி என்று - யுத்தத்துக்கும், படை வீட்டுக்கும் பேர். யுத்தத்தில் வந் தெதிர்ப்பாராய் வீரக்கழலை யுடையரா யிருக்கிற ராஜாக்கள் முடிக ளிலே காகமானது படியும்படியாக, ஆயுதத்தைக்கொண்டு வ்யாபரித் தானாய்த்து. அவன் ஜகதாகாரனாய் நிற்கிற நிலையோடு, இவன் யுத் தத்தில் பராக்ரமித்ததோடு வாசியற இவர்க்கு உத்தேஶ்யமா யிருக் கிறது காணும் அவ்வூரை ஆஶ்ரயித்து வந்த ஸம்பத்தாகையாலே.

அநு.—மூன்றும்பாட்டு. (பவ்வமித்யாதி) ஒரு பெரியமீனைத் தள்ளி விளையாடின வளவன்றிக்கே, பெருப் பெருத்தவை யெல்லாம் திருமேனி யாம்படி யிருப்பானொருவ னென்றநுஸந்திக்கிறு ரென்று ஸங்கதி.

(ஸ்கந்தம்) ஸமூஹம். கவ்வை - ஆரவாரமாய், கதறுகையைச் சொல் லுகிறது.... ... ... (௩)

மூ.—பைங்கணாளரியுருவாய் வெருவ நோக்கிப்
பருவரத்தோ ளிரணியனைப் பற்றி வாங்கி
அங்கை வாளுகிர் நுதியாலவனதாகம்
அங்குருதி பொங்குவித்தா னடிக்கீழ் நிற்பீர்
வெங்கண் மா களிறுந்தி விண்ணியேற்ற
விறல்மன்னர் திறலழிய வெம்மாவுய்த்த
செங்கணான் கோச் சோழன் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பை	பசுமையான	இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனை
கண்	திருக்கண்களையுடைய	பற்றி	பிடித்து
ஆளரி உரு	நரஸிம்ஹ ரூபியாய்க்	வாங்கி	இழுத்து [ளுள்ள
வாய்	கொண்டு,	அம்கை	அழகிய திருக்கையி
வெருவ	(சத்ருக்கள்) பயப்படு ம்படியாக	வாள்	ஒளியையுடைய [நுல்
		உகிர் நுதியால்	நகங்களின் நுனியி
நோக்கி	பார்த்து,	அவனது	அந்த ஹிரண்யனுடை
		ஆகம்	சரீரத்தில் நின்றும் [ய்
வர	வர(பல)த்தாலே	அம் குருதி	அழகிய ரக்தத்தை
பரு	பெருத்த	பொங்குவித்	வெள்ளமிடச் செய்த
தோள்	புஜங்களையுடைய	தான்	வனுடைய

அடிக்கீழ்	திருவடிகளின் கீழே	விறல்	மிடுக்கரான
இருப்பீர்	இருக்க ஆசையுற்றவ ர்களே! [ய	மன்னர்	அரசர்களுடைய
வெம்கண்	சிவந்த கண்களையுடை	திறல்	பலமானது
மா களிறு	பெரிய யானைகளை	அழிய	அழியும்படியாக
உந்தி	தள்ளி (நிரஸித்து)	வெம்	கடுமையுடைய
விண்ணி	யுத்தத்திலே	மா	குதிரைகளை
ஏற்ற	எதிர்த்துவந்த	உய்த்த	நடத்தாநின்ற
		செங்கணான் கோச் சோழன் சேர்ந்த கோயில் திருநறையூர். (ச)	

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு. (பைங்கணித்யாதி) ஜாத்யுசிதமான கண்ணில் பசுமையை யுடைத்தாயிருக்கிற நரஸிம்ஹமாய், பார்த்த பார்வையிலே அஞ்சும்படியாக நோக்கி, வரபலத்தாலே திண்ணிதான தோளையுடைய ஹிரண்யன் பக்கலிலே பிற்காலியாதே சென்று கிட்டி மடியைப் பிடித்திழுத்து. (அங்கையித்யாதி) வெறும் புறத்திலே அழகியதாய், ஒளியை யுடைத்தாயிருக்கிற திருவுகிரில் ஏகதேசத் தாலே ஹிரண்யன் சரீரமானது ருதிரவெள்ளம் கொழிக்கும்படியா கப் பண்ணினவன் திருவடிகளைப் பெறவேண்டி யிருப்பீர்! (வெங்க ணித்யாதி) வெவ்விய கண்ணை யுடைத்தாயிருக்கிற ஆனையைத்தள்ளி, யுத்தத்திலே வந்தெதிர்ந்த ராஜாக்களுடைய திறலழியும்படியாக, வெம்மாவுய்த்த - குதிரையை நடத்தினவன் வர்த்திக்கிறதேசம். அ வன் ஆச்ரித விரோதிகளைப் போக்கினத்தோடு இவன் யுத்தத்தில் வ்யாபரித்தத்தோடு வாசியற உத்தேச்யமா யிருக்கிறது காணும் இவர்க்கு. ... ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (பைங்கணித்யாதி) கீழ் - ஜகதாகாரதையை யநுஸந்தித்தார்; அதுக்கு உபயுக்தமாக எங்கும் வ்யாபித்தபடிக்கு ஜ்ஞா பகமான நரஸிம்ஹாவதாரத்தை அநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

"ஏற்ற" என்றதினர்த்தம் (எதிர்ந்த) என்றது. ... ... (ச)

மூ.—அன்றுலக மூன்றினையு மளந்து வேறே
ரரியுருவா யிரணியனதாகம் கீண்டு
வென்றவனை விண்ணுலகில் செலவுய்த்தாற்கு
விருந்தாவீர் மேலெழுந்து விலங்கல் பாய்ந்து

பொன்சிதறி மணிகொணர்ந்து கரைமேல் சிந்திப்
புலம்பரந்து நிலம்பரக்கும் பொன்னிநாடன்
தென் தமிழன் வடபுலக்கோன் சோழன் சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (௫)

பதம்.	உரை.
அன்று	வாமநாவதார காலத்தில்
உலகமூன்றினையும்	(த்ரிவிக்ரமனாய்) மூன்று லோகங்களையும்
அளந்து	ஆக்ரமித்தும்,
வேறு	விலக்ஷணமாய்
ஓர்	(பராக்ரமத்தில்) அத்விதீயமான
அரி உருவாய்	நரஸிம்ஹ ரூபியாய்க்கொண்டு
இரணியனது	ஹிரண்யனுடைய
ஆகம்	சரீரத்தை
கீண்டு	இருகூறாகப் பிளந்து
வென்று	ஜயித்து
அவனை	அந்த ஹிரண்யனை
விண்ணுலகில்	வீரஸ்வர்க்கத்தில்
செல உய்த்தாற்கு	செல்ல நடத்தினவனுமான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு
விருந்தாவீர்	அதிதிகளாக வேண்டுமவர்களே!
மேல் எழுந்து	கிளர்த்தியை யுடைத்தாய்
விலங்கல்	மலைகளை
பாய்ந்து	உடைத்துக்கொண்டு தாண்டிவந்து

பதம்.	உரை.
பொன்	ஸுவர்ணங்களை
சிதறி	(சுற்றும்) இறைத்து (அதுக்குமேலே)
மணிகொணர்ந்து	ரத்நங்களைத் திரட்டிக்கொண்டுவந்து
கரைமேல்	கரைகளிலே
சிந்தி	சிதறிக்கொண்டு
புலம்	வெளி நிலங்களிலெங்கும்
பரந்து	வ்யாபித்து (இப்படி)
நிலம்	பூமியெங்கும்
பரக்கும்	பரவாநின்ற
பொன்னி	திருக்காவேரிப்ரவஹியாநின்ற
நாடன்	நாட்டை யுடையனாய்
தென் தமிழன்	தென்திக்கிலுள்ள தமிழ்நாட்டுக்கரசனாய்
வடபுலம்	வடநாட்டுக்கும்
கோன்	ராஜாவாய்
சோழன்	(மத்யதேசமான) சோழநாட்டுக்கும் அதிபதியானவன்

சேர்ந்த திருநறையூர். (௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அன்றுலகமித்யாதி) த்ரைலோக்யத்தையும் தன் காற்கீழே யிட்டுக்கொண்டு, நாட்டில் நடையாடாததொரு நரஸிம்ஹமாய், ஹிரண்யனுடைய சரீரத்தைக் கிழித்து வென்று. (விண்ணுலகித்யாதி) "ஸ்வஹஸ்த வத(ஃ)த்தாலே வீரஸ்வர்க்கம் பெற்றான்" என்னக் கடவதிறே. (விருந்தாவீர்)அவனுக்கு அதிதி

வர்க்கமாய்ப் புக்கு அர்வயிப்பீர்! (மேலெழுந்தித்யாதி) கிளர்ந்து கொண்டு, நடுவே தகைந்துகொண்டு கிடக்கிற மலைகளை முறித்து, அந்த மலைகளிலும் ஸஹ்யத்திலு முண்டான பொன்களையும் மணிகளையும் கரையிலே கொடுவந்து சிந்துமாய்த்து. (புலமித்யாதி) வெளிநிலமுள்ள இடமெங்கும் பரந்து, பூமிப்பரப்படங்கலும் தானே கைக்கொள்ளுமாய்த்து. பொன்னிநாடன் பொன்னி நாட்டை யுடையவன். (தென்தமிழனித்யாதி)† ஆக, மூன்று ராஜ்யத்தையும் தானே ஆண்டானாய்த்து, அவன் பூமியை யடைய அளந்து கொண்டத்தோடு இவன் பூமியை யடையத்தானே நெருக்கி ஆண்டத்தோடு வாசியற உத்தேஶ்யமாயிருக்கிறதுகாணுமிவர்க்கு அவனை ஆஶ்ரயித்துவந்த ஸம்பத்தாகையாலே. ... ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அன்றித்யாதி) கீழ் வ்யாப்திக்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகமாக த்ரிவிக்ரமாபதாநமாகையாலே இத்தையுங் கூட்டிக்கொண்டு நரஸிம்ஹாவதாரம் பின்னாட்டி அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அதிதிவர்க்கமாய்) என்றத்தாலே - ப்ரியராவீர் என்கை. (மூன்று ராஜ்யம்) என்றது-பாண்டியதேசம் - சோழமண்டலம் ‡என்கை.... (ரு)

மூ.—தன்னாலே தன்னுருவம் பயந்த தானாய்த்
தயங்கொளிசேர் மூவுலகும் தானாய் வானாய்
தன்னாலே தன்னுருவில் மூர்த்திமூன்றாய்
தானாய னாயினான் சரணென்றுய்வீர்
மின்னாடு வேலேந்து விளைந்த வேளை
விண்ணேறத் தனிவேலுய்த் துலகமாண்ட
தென்னாடன் குடகொங்கன் சோழன் சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தன்னாலே	ஸ்வேச்சையாலே	பயந்த	ஸ்ருஷ்டித்த
தன்உருவம்	தன் திவ்ய விக்ரஹத்தை	தானாய்	திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தை யுடையனாய்,

† "தென்தமிழன் - தென்மண்டலத்தில் ராஜா; வடபுலக்கோன் - வடதேசத்தில் ராஜா; புலம் - பூமியாய், தேசபரம். சோழன் - சோழமண்டலத்தில் ராஜா. ஆக, மூன்றுதேசம்" என்று அரும்பதாந்தரம்.

‡ இங்கு ஒரு தேசவாசகபதம் லேகக ப்ரமாதத்தினால் விட்டுப்போச்சுது.

தயங்கு ஒளி சேர்	மிக்க ஒளியை யுடைத்தான [யும்	உய்வீர்	உஜ்ஜீவிப்பவர்களே!
மூவுலகும்	மூன்று லோகங்களை	மின் ஆடு	ஒளிநடையாடாநின்ற
தானாய்	தனக்கு நிர்வாஹ்யமாக வுடையனாய்,	வேல் ஏந்து	வேலைத்தரித்த
வானாய்	பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகனாய்,	விளைந்தவேளை	விளைந்த வேளென்பவனை
தன்னுலே	தன் ஸங்கல்பத்தாலே	விண் ஏற	வீரஸ்வர்க்கத்தை யடையும்படியாக
தன் உருவில்	தன் ஸ்வரூபத்தில் நின்றும்	தனி	ஒருகால்
மூன்றுமூர்த்தியாய்	ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ர ரூபியானத்ரிமூர்த்திகளை யுண்டாக்கினவனாய், [யனாய்)	வேல்	வேலாயுதத்தை
		உய்த்து	ப்ரயோகித்து.
தான்	தானே (அகர்மவஸ்)	உலகம் ஆண்ட	லோகங்களைப் பரிபாலநம் செய்தவனாய், [ஜாவாய்,
ஆயனாயினான்	க்ருஷ்ணனு மானவனை [ளை	தென் நாடன்	தென்தேசத்துக்கு ரா
		குடகோங்கன்	மேற்குதேசத்தி லுள்ள கொங்கு நாட்டுக்கு அரசனான
சரண் என்று	உபாயமாக எண்ணி	சோழன்சேர்ந்த	திருநறையூர். (௯)

வ்யா. — ஆரும்பாட்டு. (தன்னுலே தன்னுருவமித்யாதி) (௧) "ஸ்வாதீநத்ரிவித சேதநாசேதந ஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்திபேதம்" என்கிறபடியே தன்னுடைய ஸ்வரூபாதிகளை ஸ்வாதீநமாக வுடையனாகையாலே இதர விஸஜாதீயனா யுள்ளவன். தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் தானிட்ட வழக்காம்படி யிருக்குமவனாய்த்து ஈஶ்வரனானவன். (தயங்கொளியித்யாதி) க்ருதகம் அக்ருதகம் க்ருதகாக்ருதகம் என்று மூன்றுவகையாகச் சொல்லப்படுகிற லீலாவிபூதி யடையத்தானிட்ட வழக்காக வுடையனாய்; தன்னதென்னு மத்தாலே, மிக்க ஒளியை யுடைத்தாய்க்கொண்டு அசைந்து வருகிற-பளபளத்து வருகிற, மூவுலகு மென்னுதல்; அன்றிக்கே, தயங்கொளிசேர் மூர்த்தியென்று - வடிவுக்கு விசேஷணமாதல். (தன்னுலே யித்யாதி) அந்த லீலாவிபூதியினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு அநுரூபமான மூன்று வடிவையுடையனாய். ஸ்வேந ரூபேண நின்று பாலநத்தைப் பண்ணியும், ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை நடத்தியும், இப்படி மூன்று கார்யத்துக்கு மீடான மூன்று வடிவையு முடையனாய். (தானுயனித்யாதி) இப்படிப்பட்ட தான், லீலாவிபூதியிலே தன்னுடைய விபூதி பூதரிலே சிலர் "இவனெனக்கு மகன்" என்றபிமாநிக்கும்

(௧)

படி க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்தவன் நமக்குப் புகலென்று உஜ்ஜீவிக்க வேண்டி யிருப்பீர்! (௧) "ஸாஸ்ஸ்-மாமேகம்" என்றவன் திருவடிகளையே பற்றி உஜ்ஜீவிக்கப் பார்ப்பீர்! (மின்னுமெயித்யாதி) ஒளிவர்த்தியாநின்றுள்ள வேலைக் கையிலேயுடைய விளைந்த வேளாகிற குறும்பனை வீரஸ்வர்க்கத்தேறப் போம்படி ஏகப்ரயோகத்திலே வேலை நடத்தி, ஜகத்தை யடையத் தானிட்ட வழக்காம்படி நிர்வஹித்த ராஜாவானவன் கிட்டி ஆஸ்ரயித்த திருநறையூர். (தென்னுட னித்யாதி) பாண்டியநாட்டையும் மேல்கொங்கையும் கொண்ட சோழன் சேர்ந்த. ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஜகதாகாரதையோடு இவன் மூன்று ராஜ்யத்தையும் நிர்வஹித்தத்தோடு வாசியற உத்தேஸ்யமா யிருக்கிறதாய்த்து அவ்வூரை ஆஸ்ரயித்து வந்ததாகையாலே. ... ... (௬)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (தன்னுலே யித்யாதி) கீழ் - மூன்று லோகத்தையும் காற்கீழிட்டுக்கொண்டபடி சொல்லி, அத்தாலே மூன்று லோகமும் தானுனன் என்னும்படி வ்யாப்தி புதுக்கணித்தமை அநுஸந்தித்திருக்கக்கோலி, உபய விபூதி நிர்வாஹகன் க்ருஷ்ணன் என்று நின்றுகொண்டு அவனை யநுபவிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

விவரணம் (தன்னுடைய வித்யாதி). (உடையனாய்) என்ற வநந்தரம், "வானாய் - நித்ய விபூதியை யுடையனாய்" என்று சேஷம். தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, சப்தார்த்தம் (தன்னதென்னு மித்யாதி). "குடக்கு" என்றது-குடதிசையாய், அதினர்த்தம் (மேல்) என்றது. .. ... (௬)

மூ.—முலைத்தடத்த நஞ்சுண்டு துஞ்சப் பேய்ச்சி
முதுதுவரைக் குலபதியாக் காலிப்பின்னே
இலைத்தடத்த குழலூதி யாயர்மாதர்
இனவளை கொண்டானடிக் கீழெய்த கிற்பீர்
மலைத்தடத்த மணிகொணர்ந்து வையமுய்ய
வளங்கொடுக்கும் வருபுனலம் பொன்னிநாடன்
சிலைத்தடக்கைக் குலச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பேய்ச்சி	பூதனையானவள்	தடம்	பெருத்த
துஞ்ச	முடியும்படியாக	முலை	(அவள்) முலையிலுள
		நஞ்சு	விஷத்தை [ள

(௧) கீதை-௧௮-௬௬. ௧௧௨௮ - வதுபக்கத்தில் அரும்பதத்தில் "வ்யாப்திக்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகமாக" இத்யாதிபங்க்தி; "வ்யாப்திக்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகம் த்ரிவிக்ரமாவதாரமுமாகையாலே" என்றிருக்கவேணும்.

உண்டு	அமுது செய்தவனாய்,
முது	ப்ராசீநமான
துவரை	த்வாரகைக்கு
குலபதியாய்	நிர்வாஹகனாய்,
காலிப்பின்னே	பசுக்களின் பின்னே
தடம்	பெரிய
இலைக்குழல்	இலையாலே செய்யப்பட்ட குழலை
ஊதி	ஊதிக்கொண்டு போனவனாய்,
ஆயர் மாதர்	இடைப்பெண்களுடைய
வளை இனம்	வளைமுதலிய ஆபரணங்களை
கொண்டான்	(லீலார்த்தமாக) அபஹரித்தவனுடைய
அடிக்கீழ்	திருவடிகளின் கீழே
எய்த கிற்பீர்	கிட்டி ஆஶ்ரயிக்க விரும்புமவர்களே!
மலைத்தடத்த	மலைகளின் தாழ்வரைகளிலே யுண்டான
மணிகொணர்ந்து	மணிகளைத் திரட்டிக் கொண்டுவந்து
வையம் உய்ய	லோகமெல்லாமுஜ்ஜீவிக்கும்படி
வளம் கொடுக்கும்	ஸம்ருத்தியைக் கொடாநின்றுள்ளதாய்,
வரு	பெருகி வாராநின்ற
புனல்	ஜலத்தை யுடையதாய்
அம்	ஸுந்தரமான
பொன்னி	திருக்காவேரியை யுடைய
நாடன்	நாட்டுக்கு அதிபதியாய்,
சிலை	வில்லை
தடம் கை	பரந்த கையிலே ஏந்தினவனாய்,
குலம்	க்ஷத்ரிய வம்ஶ்யனான

சோழன்சேர்ந்த கோயில். (௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (முலைத்தடத்த வித்யாதி) பூதனை முடியும்படி அவளுடைய வடிவுக்குத் தக்க பெரியமுலையை யுண்டு. (முதுதுவரை யித்யாதி) ஶ்ரீமத் த்வாரகைக்கு நிர்வாஹகனாய், பசுக்களின் பின்னே பெருத்த இலைக்குழலை ஊதிக்கொடுபோய் அவற்றை மேய்த்து, மீண்டு திருவாய்ப்பாடியிலே புகுந்து, இடைப்பெண்களுடைய வளைதுடக்கமானவற்றைக் கொண்டவன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கவேண்டி யிருப்பீர்! (மலைத்தடத்த மணியித்யாதி) மலைத் தாழ்வரைகளி லுண்டான ரத்நங்களைக் கொடுவந்து பூமியடைய உஜ்ஜீவிக்கும்படி ஸம்ருத்தியைத் தள்ளாநின்றுள்ள, ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தாய் தர்ஶநீயமான பொன்னிநாட்டை யுடையவன். (சிலைத் தடக்கை யித்யாதி) பெரிய ஆண்பிள்ளையானவன் அவ்வாண்பிள்ளைத் தனத்தை நிர்வஹித்துக் கொடுக்கைக்காக ஆஶ்ரயிக்கிற தேசம். ...(௭)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (முலையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஆயன் ப்ரஸ்துதனானகையாலே, அவனுடைய சேஷ்டிதங்களை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"பேய்ச்சி - துஞ்ச - தடம் - முலைத்ததான நஞ்சையுண்டு" என்று அந்வயித் தருளிச்செய்கிறார் (பூதனை யித்யாதி). முதுமை- பழமையாய்; ப்ரதித்வாரகையை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீமதித்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—முருக்கிலங்கு கனித்துவர்வாய் பின்னை கேள்வன்
மன்னெல்லாம் முன்னவியச் சென்று வென்றிச்
செருக்களத்துத் திறலழியச் செற்றவேந்தன்
சிரந்துணித்தான் திருவடி நும் சென்னி வைப்பீர்
இருக்கிலங்கு திருமொழி வாயெண்டோ ளீசற்கு
எழில்மாட மெழுபது செய்துலக மாண்ட
திருக்குலத்து வளச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முருக்கு	முருக்கம்பூப்போலே	நும்சென்னி	உங்கள் தலைகளிலே
இலங்கு	விளங்காநிற்பதாய்	வைப்பீர்	வைத்துக்கொள்ள ஆசையுற்றவர்களே!
கனி	கோவைப்பழம் போலே	இருக்கு	ருக்குக்களாலே
துவர்	சிவந்திருப்பதான	இலங்கு	விளங்காநின்ற
வாய்	அதரத்தையுடைய	திருமொழி	சிறந்த சொல்லான புருஷஸூக்தத்தை
பின்னை	நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு	வாய்	வாயிலே யுடையனும் (ஸதா(ஸ்) ஜபியாநின்ற)
கேள்வன்	வல்லபனுய்,		
முன்	முற் (பரசுராமாவதார) காலத்தில்		
மன் எல்லாம்	ராஜாக்களெல்லாரும்	எண்தோள்	எட்டு புஜங்களையுடையனை
அவிய	நசிக்கும்படியாக	ஈசற்கு	ருத்ரனுக்கு
வென்றி	ஜயப்ரதமான	எழில்	அழகுபூண்ட
செருக்களத்து	யுத்தரங்கத்தில்	எழுபதுமாடம்	எழுபது ஆலயங்களை
சென்று	போய்		
செற்ற	சத்ருவானனுடைய	செய்து	ப்ரதிஷ்டை பண்ணி
வேந்தன்	கார்த்த வீர்யார்ஜுநனுடைய	உலகம் ஆண்ட	லோகத்தைப் பரிபாலநம் பண்ணினவனுய்,
திறல்	பலத்தை		
அழிய	அழியச்செய்து		
சிரம்	(அவன்) தலையை	திருக்குலத்து	உயர்ந்தகுலத்தில் பிறந்தவனுய்,
துணித்தான்	வெட்டினவனுமானவனுடைய	வளம்	ஸம்ருத்தியை யுடையனுன
திருவடி	ஸ்ரீபாதங்களை	சோழன் சேர்ந்த கோயில்.	(அ)

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. (முருக்கிலங்கித்யாதி) முருக்கம் பூப்போலேயும் விளங்காநின்றுள்ள கனிபோலேயு மிருக்கிற அதரத்தையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபன். (மன்னெல்லா மித்யாதி) ராஜலோகமடங்க வழிபோக்கிலே முடியும்படி யுத்தபூமியிலே சென்று கிட்டி.(செற்றவேந்தன் சிரம்துணித்தான்)இந்த ப்ராதிகூல்யத்துக்கு ஹேதுபூதனை ஸஹஸ்ர பாஹுவர்ஜுநனுடைய மிடுக்கெல்லாம் போய் அவன் முடிந்துபோம்படிக் கிடாகத் தலைகளைத் துணித்த ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளை உங்கள் தலைமேலே வைக்க வேண்டி யிருப்பீர்! (இருக்கிலங்கித்யாதி)வேதத்தில் ஶ்ரீபுருஷ ஸூக்தாதிகளை உச்சரியா நின்றுள்ள வாயையுடையராய் எட்டுத் தோள்களையு முடையராயிருக்கிற தேவர்க்கு; தர்சநீயமான மாடங்களை எழுபதும் சமைத்துப், பின்னையும் தன்னுடைய அபிமதம் கிடையாமை பாலே அவ்வபிமத வித்த்யர்த்தமாக அவன் வந்தாஶ்ரயிக்கிற தேசம். ரத்நாதிகளைக் கொழித்துக்கொடுவருகிற ஆற்றுவரவோடு, க்ருஷ்ணன் இடைப்பெண்களுடைய துகில்களையும் வளைகளையும் வாரிக்கொடு வருகிற வரவோடு வாசியற உத்தேஶ்யமா யிருக்கிறபடி சொல்லிற்று-கீழ்ப்பாட்டில்; இப்பாட்டில் நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனாயிருக்கிற இருப்போடு, ஆஶ்ரித விரோதிகளை அழியச்செய்த செயலோடு வாசியற உத்தேஶ்யமா யிருக்கிறபடி சொல்லுகிறது. (அ)

அரு. — எட்டாம்பாட்டு. (முருக்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்கும் ஸங்கதியை மேலே இப்பாட்டிலே தாமே யருளிச்செய்கிறார்.

"மன்னெல்லாம்" என்ற பதத்தாலே - ஜாதியாகப் பகை தோற்றுகை பாலே, க்ருஷ்ணாவதார விஷயமன்றென்று ஶ்ரீ பரசுராமாவதாராபதாநமாக வருளிச்செய்கிறார் (ராஜேத்யாதி). செற்ற - த்வேஷியான, வேந்தனுடைய திறலழிய என்று சப்தார்த்தமா யருளிச்செய்கிறார் (இந்த வித்யாதி). தலைகள் - ராஜாக்களுடையவும் தலைகள். (தேவர்க்கு) என்றது-ருத்ரனுக்கு என்றபடி. ராஜாவினுடைய அப்பொழுதையில் பூஜ்யதாபுத்தி ஸ்ப்புரிக்கைக்காக பஹுவசந ப்ரயோகமென்று கருத்து. திருக்குலத்து - க்ஷத்ரியகுல மாகையால் வந்த ஆபிஜாத்ய முடையனானவன். ஸம்பந்நனை சோழனென்றபடி. ... ... (அ)

மூ.—தாராளன் தண்ணரங்க வாளன் பூமேல்
தனியாளன் முனியாள ரேத்தநின்ற
பேராளனாயிரம் பேருடைய வாளன்
பின்னைக்கு மணவாளன் பெருமை கேட்பீர்

பாராளரவ ரிவரென்றழுந்தை யேற்றப்
படைமன்ன ருடல்துணியப் பரிமாவுய்த்த
தேராளன் கோச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (௯)

பதம்.	உரை.
தார் ஆளன்	திருமாலையினால் அலங்க்ருதனாய்
தண்	ப்ரமஹரமான
அரங்கவாளன்	திருவரங்கத்தில்நித்யவாஸம் செய்யுமவனாய்,
பூமேல்	தாமரைப்பூமேல் வாஸம் செய்யாநின்ற
தனியாளன்	(ஸ்த்ரீத்வத்தில்) அத்விதீயையானபிராட்டிக்கு வல்லபனாய், [கள்
முனியாளர்	ருஷிகளான ஸநகாதி
ஏத்தநின்ற	ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படியாக வெழுந்தருளி யிருக்கிற
பேராளன்	பெருமையை யுடையனாய்
ஆயிரம்பேர் உடையவாளன்	ஆயிரம் திருநாமத்தை யுடையனாய்,

பதம்.	உரை.
பின்னைக்கு	நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு
மணவாளன்	நாயகனானவனுடைய
பெருமை	அதிசயத்தை [ளே!
கேட்பீர்	கேட்க விரும்புமவர்க
அவர் இவர் என்று	இன்னாரின்னாரென்று ப்ரஸித்தராய்
பார் ஆளர்	பூமிக்கு நிர்வாஹகரான ராஜாக்கள்
அழுந்தை	திருவழுந்தூரிலே (வந்து)
ஏற்ற	எதிர்க்க,
படை	(அந்த) யுத்தத்திலே
மன்னர்	(அந்த) ராஜாக்களு
உடல்	சரீரமானது [டைய
துணிய	துண்டு துண்டாம்படி
பரிமா	குதிரைகள்
உய்த்த	கட்டப்பட்ட [ளுய
தேராளன்	தேரை நடத்ினவ
கோ	ராஜாவான
சோழன் சேர்ந்த கோயில். (௯)	

வ்யா.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாராளனித்யாதி) உபயவிபூதியினுடைய ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலை யிட்டிருக்கிறவன். (தண்ணரங்கவாளன்) ஜகத்ரக்ஷணத்துக் குறுப்பாகக் கோயிலை வாஸஸ்த்தாநமாகக்கொண்டிருக்கிறவன். (பூமேலித்யாதி) தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாக வுடையளாய், அத்விதீயமான ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபன். (முனியாளரித்யாதி) கேவலம் ப்ரஹ்மபாவ (ஸ்)நையே யாயிருக்கிற ஸநகாதிகள் ஏத்துகையால்வந்த பெருமையை யுடையவன். (ஆயிரமித்யாதி) அநுபவிப்பார்க்கு இழிந்தவிடமெங்கும் துறையாம்படியாக ஆயிரம் திருநாமங்களை யுடைய

வன். (பின்னைக் கித்யாதி) நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனுடைய பெருமையைக் கேட்கவேண்டி யிருப்பீர்! (பாராள ரித்யாதி) பூமிப்பரப்புக்கடைய நிர்வாஹகராய், இன்னார் இன்னார் என்று ப்ரஸித்தரா யிருக்கிற ராஜாக்கள் ஸபரிகரராய்க் கொண்டு திரு வழுந்தூரிலே வந்து எதிரிட, அவர்களுடைய உடல் துணியும்படிக் கிடாக. (பரிமாவுய்த்த தேராளன்) குதிரைபூண்ட தேரை யுடையவன். (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தாரான னித்யாதி) கீழே சில விபவங்களை அநுஸந்தித்தவர், ப்ரீத்யதிசயத்தாலே பரத்வாதி பஞ்சாவஸ்த்தைகளையும் ஸாதாரண ஸூசகங்களாலே அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி யாதல்; அன்றிக்கே, "முரிக்கிலங்கு கனித்துவர்வாய் பின்னை கேள்வன்" என்ற க்ருஷ்ணாவதாரத்தையே ஸ்வாபாவிகாகாரத்தாலே கொண்டாடுகிறாரென்று ஸங்கதி யாதல்.

பஞ்சாவஸ்த்தையில் என்ற பக்ஷத்திலே, "முனியாளர்" இத்யாதியாலே வ்யூஹம் ஸூசிதம்; ஸநகாதிகளுக்கிறே முகம்கொடுப்பது; "ஆயிரம்பேர்" இத்யாதியாலே ஸர்வ சப்த வாச்யத்வத்தாலே ஸூசிதம் அந்தர்யாமித்வம் என்று கண்டுகொள்வது. ... ... (௯)

மூ.—செம்மொழிவாய் நால்வேத வாணர் வாழும்
திருநறையூர் மணிமாடச் செங்கண்மாலைப்
பொய்ம்மொழி யொன்றில்லாத மெய்ம்மையாளன்
புலமங்கைக் குலவேந்தன் புலமையார்ந்த
அம்மொழிவாய்க் கலிகன்றி யின்பப்பாடல்
பாடுவார் வியனுலகில் நமனூர்பாடி
வெம்மொழி கேட்டஞ்சாதே மெய்ம்மை சொல்லில்
விண்ணவர்க்கு விருந்தாகும் பெரும் தக்கோரே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
செம்மொழி	யதார்த்த்ய மாகிற செம்மையையுடை[ய	வாழும்	நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றதாய்,
வாய்	சொற்களையுடைய ராய்	மணிமாடம்	மணிமயமான மாடங்களை யுடையதான
நால்வேத வாணர்	நாலுவேதங்களையும் வல்லரான ப்ராஹ்மணர்	திருநறையூர்	திருநறையூரென்னும் திவ்யதேசத்தில்

செங்கண்மாலை	சிவந்தகண்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரன் விஷயமாக,	இன்பம்	அநுபவ ஜநிதப்ரீதியினுண்டான [ளை
பொய்ம்மொழி	அஸத்ய வசநமானது	பாடல்	(இந்தப்) பாசுரங்க
ஒன்றுஇல்லாத	சிறிதும் கலசாத	வியன்	பெருமைபொருந்
மெய்ம்மையாளன்	ஸத்ய வசநத்தை யுடையராய்,	உலகில்	லோகத்தில் [திய
புலம்	தர்சநீயமான	பாடுவார்	அப்யஸிக்கு மவர்க
மங்கைக்குலம்	திருமங்கையி லுள்ளவர்களுக்கு	நமனார்	யமனுடைய [ள்,
வேந்தன்	ராஜாவாய்,	பாடி	தூதர்சொல்லுகிற
புலமைஆர்ந்த	ஜ்ஞாநபூர்த்தியை யுடையதாய்	வெம்மொழி	க்ரூரமானசொற்களை
அம்மொழி	அப்படிப்பட்ட சொற்களையுடைய	கேட்டு	கேட்டு [க்கொண்டு
வாய்	திருமுகத்தை யுடையரான	அஞ்சாதே	பயப்படாதவர்களாய்
கலிகன்றி	ஆழ்வாருடைய	மெய்ம்மை	(மேல்வரப்போகிற பலத்தின்)உண்மையை [லம்,)
		சொல்லில்	சொன்னால் (அந்த ப
		விண்ணவர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு
		விருந்துஆகும்	ஆதரணீயரான
		பெருந்தகைகோர்	பெரிய ஜ்ஞாநாதிகராவர்கள். (௧0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (செம்மொழியித்யாதி) யதாபூத வாதிகளாய்† வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம்செலுத்த வல்லராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற, தர்சநீயமான மாடங்களையுடைய திருநறையூரிலே வர்த்திக்கிற புண்டரீகாக்ஷனை ஸர்வேஶ்வரனைக் கவிபாடிற்று. (பொய்ம்மொழி யித்யாதி) அவ்வேதசப்தம்போலே யிருக்கிற சப்தத்தை யுடையவர். (புலமங்கையித்யாதி) தர்சநீயமான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான திருமங்கையாழ்வார், அறிவு நிறைவெல்லாம் பேச்சிலே தோற்றும்படியான, அப்படிப்பட்ட பேச்சையுடைய ஆழ்வாருடைய, இன்பப்பாடலுண்டு - அநுபவத்துக்குப் போக்குவிட்டுச் சொன்ன பாசுரம், அத்தை (வியனுலகில் பாடுவார்) புறம்பே உண்டுடுத்துப் போதுபோக்குகிற ஸம்ஸார விபூதியிலே வ்யாவ்ருத்தராய்க் கொண்டு அதிகரிப்பார், யமபடருடைய க்ரூரமான சப்தம் கேட்டஞ்சாதே. (மெய்ம்மைசொல்லில்) மேல் பெறும்பேறிருந்தபடி சொல்லில், பரமபதத்திலேபோய், (க) "பதியினில் பாங்கினில்" என்கிற

(க) தி-வாய்-௧0-௯-௧0. † (பா) யதாபூதவாதியான வேதத்துக்கு.

படியே - நித்யஸூரிகள் எதிரேவந்து தந்தாமிருப்பிடங்களிலே கொண்டு புக்கு உயரவைத்துத் தாங்கள் தாழவிருந்து ஸ்ரீபாதம் விளக்கிக் கொண்டாடும்படியான பெருமையை யுடையராவர்கள். (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு.(செம்மொழியித்யாதி)"மெய்ம்மை" என்றது-ஸத்யவசநமா யிருக்கவும், "பொய்ம்மொழி யொன்றில்லாத" என்கையால் பலித (ஃபலித) மருளிச்செய்கிறார் (அவ்வேதசப்த மித்யாதி); பொய்யும் கலந்த மெய்யன்றென்கை. புலப்படும் மங்கை என்றாய் அருளிச்செய்கிறார் (தர்சநீயமான) என்று. "விருந்தாகும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பதியினிலித்யாதி). ... ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம்பத்தில் ஆறாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி

ஆறும்ப்ரவேசம்.

வ்யா.—ராஜ்யலாபத்துக்காக ஆஶ்ரயிக்கையன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைக் கொண்டானென்னை, ஆனபின்பு, ஆபந்நராணர்க்கெல்லாம் புகல் அவனல்லதில்லை, இப்படி இருந்தபின்பு, எல்லாரும் அத்தேசத்திலே போய்ப்புக்கு அவனை அநுபவிக்கப்பாருங்கோ வென்கிறார். புநஶ்ச, நான்சொன்ன ஹிதத்தில் நாட்டார்க்கு அபேக்ஷையில்லையேயாகிலும், எனக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்திலே ருசியைப் பிறப்பித்து அதுக்கு விரோதியையும் போக்கின அவனல்லது ஆபந்நராணர்க்குப் புகலில்லை, ஆனபின்பு அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமே ஆஶ்ரயணீயஸ்தலமென்கிறார். *

அரு.—ஆறும்ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியிலே - திருவுள்ளத்தைக் குறித்துச் சொல்லுகிற வ்யாஜேந பரோபதேச ப்ரவ்ருத்தரானபடியாலே, அவர்கள் இவ்வாழ்வாரைக் குறித்து "தேவரீர் சோழன் பணிந்தத்தை

யே பலகாலு மருளிச்செய்தீர், அவன் த்ருஷ்டார்த்தியன்றோ, ஸம்ஸாரபய பீதர்க்கு ஆஶ்ரயித்து அநுபவிக்கக்கூடுமோ!" என்னும் கருத்தாலே, கேவல பரோபதேசத்திலே ப்ரவ்ருத்தராகிறாரென்றும்; தம் திருவுள்ளமானது நான் கேட்டதுக்கு நம்மைக்குறித்தருளிச் செய்யாதே ஸாமாந்யமாக பரோபதேசம் பண்ணுகைக்கு அவர்கள்வந்து புகுகிறார்களோ? என்ன; மீளவும் தம் திருவுள்ளத்துக்கே அருளிச்செய்கிறாரென்றும் இரண்டு ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (ராஜ்யேத்யாதி). இப்பாட்டுக்களிலே உபயஸங்கதிக்கு மநுகுணமாக, "ஆஶ்ரயணீயன்" என்று க்ரியையை அத்யாஹரிப்பது என்று திருவுள்ளம். ... ... *

மூ.—

ஆளும்பணியு மடியேனைக் கொண்டான் விண்ட நிசாசரரைத்
தோளுந்தலையும் துணிவெய்த சுடுவெஞ்சிலைவாய்ச் சரந்துரந்தான்
வேளும் சேயு மனையாரும் வேற்கணாரும் பயில் வீதி
நாளும் விழவி னொலியோவா நறையூர்நின்ற நம்பியே. (க)

பதம்	உரை.
விண்ட	ப்ரதிகூலரான
நிசாசரரை	ராக்ஷஸர்களை
தோளும்	புஜங்களும்
தலையும்	தலைகளும்
துணிவெய்த	துண்டு துண்டாம்படியாகச் செய்து, (பின்னும்)
சுடு	கொளுத்தாநின்ற
வெம்	அதிக்ரூரமான
சிலைவாய்	தநுஸ்ஸில்நின்றும்
சரம்	பாணங்களை
துரந்தான்	ப்ரயோகித்தவனை,
வேளும்	மந்மதனோடும் [ம்
சேயும்	குமாரஸ்வாமியோடு
அனையாரும்	ஸத்ருசரான அழகிய புருஷர்களும்
வேல்	வேல்போன்ற
கணாரும்	கண்களையுடைய ஸ்த்ரீகளும்

பதம்.	உரை.
பயில்	வாஸம் பண்ணுநின்ற
வீதி	தெருக்களில்
நாளும்	நித்யோத்ஸவமும்
விழவின்	நைமித்திகோத்ஸவங்களுடைய
ஒலி	ஆரவாரமும்
ஓவா	மாறாமலிருக்கிற
நறையூர்	திருநறையூரில்
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
நம்பி	பூர்ணனான ஸர்வேஶ்வரன், [என்னை
அடியேனை	ஸ்வதஃ தாஸபூதனான
ஆளும்	தாஸபூதனென்கிற புத்தியை யுடையேனும்படி பண்ணி
பணியும்	கைங்கர்யத்தையும்
கொண்டான்	ஸ்வீகரித்தான் (ஆகையால்)

அவனே ஆஶ்ரயணீயன். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (ஆளுமித்யாதி) தன் திருவடிகளுக்கு அர்ஹமான வஸ்து †தனக்குரித்தென்றிராதபடி ஆளாக ஸ்வீகரித்து,

† (பா) தனக்கரிதென்றிராதபடி.

அந்த ஆளானதினுடைய பல(ఫల)ரூபமான கைங்கர்யத்தையும் கொண்டான். (அடியேனை ஆளும்பணியும் கொண்டான்) முதல் தன்னிலே யோக்யமான வஸ்துவையும், அயோக்யதையையாய் ; தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாக புத்திபண்ணி வைக்கையன்றிக்கே, பரசேஷமென்னும் புத்தியைப் பிறப்பித்தானென்கையும், அந்த சேஷத்வத்தினுடைய பல (ఫల)மான தாஸ்யத்திலே ருசியைப் பிறப்பித்தானென்கையும், (விண்டவித்யாதி) இவ்வடிமையில் பொருந்தாதபடியான ஜந்மத்தையுடைய துஷ்ப்ரக்ருதிகளை அழியச்செய்யும்படி சொல்லுகிறது. இவர்களுக்கு இன்னும் இதிலே ருசி பிறக்கக்கூடுமோ? என்று ஆந்தனையும் அவஸரம்பார்த்து நின்று (௧) "ద్విధా భజ్యేయ మప్యేవం న నమేయన్తు కస్యచిత్ - த்விதா பஜ்யேய மப்யேவம் ந நமேயந்து கஸ்யசித்" என்று அவர்கள் பொருந்தாமையிலே நிலைநின்றால், பின்னைக் கண்பாராதே அழியச்செய்யும். தோளைக் கழிப்பது, தாளைமுறிப்பது, தலையை அறுப்பதாய்க்கொண்டு சிறிதுபோது காலயாபநம் பண்ணி, பின்னை அம்பிலே அழிக்கைக்காக, காணவே எதிரிகள் குடல் குழம்பும்படியான வில்லில்நின்றும், (௨) "దీప్తపావక సఙ్కాశైః - தீப்தபாவக ஸங்காசை:" என்கிறபடியே-தொடுத்துவிடுகிறபோது அம்பாய், சத்ருசரீரங்களிலே அக்நியாய் ப்ரவேசிக்கும் அம்புகளை நடத்தினான்.

(வேளும் சேயுமித்யாதி) அத்தேசத்திலே வர்த்திப்பாரெல்லாம் போ(భో)க்தாக்களும் போக்யை(భోగ్య)களுமான ஸ்த்ரீகளுமே யாய்த்து. வடிவழகுக்குக் காமவேளையும் ஸுப்ரஹ்மண்யனையும் போலேயிருக்கும் புருஷர்களும், அவர்கள் தங்களையும் ஒரு நோக்காலே அநந்யார்ஹராம்படி பண்ணவல்ல ஸ்த்ரீகளும் வர்த்தியாநின்றுள்ள; (நாளும் விழவினொலியோவா) (௩) "திங்களும் நாளும் விழாவறாத" என்கிறபடியே-நாள் திருநாளும் திங்கள் திருநாளும் மாறாதேயிருக்கிற திருநறையூரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற நம்பி-ஆளும் பணியுமடியேனைக் கொண்டான். ... ... (௧)

அரு. — முதற்பாட்டு. (ஆளுமித்யாதி) கீழ்ச்சொன்னத்தை விவரிக்கிறார் (முதலித்யாதி). இத்தால் - ஆட்கொள்ளுகைக்கும் பணிகொள்ளுகைக்கும் பேதம் சொல்லிற்றாய்த்து; தாத்பர்யாந்தரமாகவுமாம். ஆளாக

---

(௧) ரா-யு-௩௬-௧௧. (௨) ரா-ய-௩௬-௨௨.

(௩) தி-வா-௭-௩-௩.

அபிமானித்துப் பணியைக்கொண்ட தன்றிக்கே ஜ்ஞானவிசேஷங்களை யுண்டாக்கினென்று கருத்து. ... ... (க)

மூ.—

முனியாய்வந்து மூவெழுகால் முடிசேர் மன்னருடல்துணியத்
தனிவாய் மழுவின் படையாண்ட தாரார் தோளான் வார்புறவில்
பனிசேர்முல்லை பல்லரும்பப்பான லொருபால் கண்காட்ட
நனிசேர் கமல முகங்காட்டும் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முனியாய்	பரசுராமாழ்வானாய்	முல்லை	முல்லைப்பூவானது
வந்து	வந்தவதரித்து,	பல்	(அவ்வூரில் ஸ்த்ரீகளுடைய) பற்களைப் போல்
மூவெழுகால்	இருபத்தொரு கால்	அரும்ப	மொட்டுவிடாநிற்க,
முடிசேர்	கிரீடங்களை யுடையரா	பானல்	பானலென்னும்பூ
மன்னர்	ராஜாக்களுடைய [ன	ஒருபால்	ஒருவகை
உடல்	சரீரமானது	கண்காட்ட	(அவர்கள்) கண்களைக்காண்பியாநிற்க,
துணிய	துணியும்படியாக	நனிசேர்	பெருமையை யுடைய
தனி	அஸத்ருசமான	கமலம்	தாமரைப்பூவானது
வாய்	முகத்தை (நுனியை) யுடைய	முகம்காட்டும்	முகத்தைக் காட்டாநிற்பதான
மழு	மழுவென்கிற	நறையூர்நின்ற	திருநறையூரில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை [யன்
படை	ஆயுதத்தை [வனாய்;	நம்பி	நம்பியே (ஆம்ரயண
ஆண்ட	நிர்வஹித்த (உடைய)		
தார் ஆர்	மாலை யினால் அலங்க்ருதமான [ய்,		
தோளான்	புஜங்களை யுடையனு		
வார்	நீண்ட (விசாலமான)		
புறவில்	பர்யந்த ப்ரதேசங்களில் [யிருக்கிற		
பனிசேர்	குளிர்ந்து அழகியதா		

முல்லை முதலியவை ஸ்த்ரீகளுடைய பற்கள் முதலியவற்றைப்போல் விளங்குகின்றன வென்றபடி. (உ

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (முனியாயித்யாதி) ஆந்ருசம்ஸ்ய வ்ரதப்ரதானனான ருஷியாய்வந்து. அவ்வாந்ருசம்ஸ்ய வ்ரதர்க்கு வைதஹிம்ஸையில் கைகூச வொண்ணாதிறே. (மூவெழுகாலித்யாதி) இருபத்தொருபடிகால் க்ஷத்ரிய வம்சத்தை அறுத்துத் தூவும்படி அத்விதீயமான வாயை யுடைத்தான மழுவை ஆயுதமாக நிர்வஹித்; (தாரார்தோளான்) ஜகத்ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலை யிட்டுக்கொண்ருக்கிறவன். (வார்புறவி லித்யாதி) நீண்ட புறவில் - பரந்த பர்ய

த்தில், தர்சநீயமான முல்லையானது, அங்குத்தை ஸ்த்ரீகளுடைய தந்தபங்க்தியைக் காட்ட, நெய்தலில் அவாந்தர ஜாதியான பானலானது, கண்களைக்காட்ட, (நனிசேர் வயலுள் முத்தலைக்கும்) கடல்போலே பரந்த வயலிலே முத்தானது அலைபாநின்றுள்ள. அன்றிக்கே, ரீதிபேதம் பிறவாமைக்காக, (கமலம்) என்றதாகில், அவ்விரண்டுக்கும் ஆச்ரயமான முகத்தை, பெருத்த தாமரையானது காட்டும்.

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (முனியாயித்யாதி) நிசாசரரை வென்றவளவன்றிக்கே, ராஜாக்கள் சிறிதும் அதிமாத்ரமாகக் கைவிஞ்சினால் கொல்லவல்லனென்று ஸ்ரீ பரசுராமனை அநுஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதி.

ஆநுசம்ஸ்யத்துக்கு ஹிம்ஸை கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவ்வாநுசம்ஸயேத்யாதி). "நனிசேர் கமலமுகங் காட்டும்" என்று பாடாந்தரமென்று அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). (௨)

மூ.—

தெள்ளார் கடல்வாய் விடவாயச் சின வாளரவில் துயிலமர்ந்து
துள்ளாவருமான் வீழ வாளி துரந்தானிரந்தான் மாவலிமண்
புள்ளார் புறவில் பூங்காவி புலன்கொள் மாதர் கண்காட்ட
நள்ளார் கமலமுகங்காட்டும் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (௩)

பதம்.	உரை.
தெள் ஆர்	தெளிவை யுடைத்தான (ஸ்வச்சமான)
கடல்வாய்	திருப்பாற் கடலில்
விடவாய	விஷத்தை யுமிழாநின்ற வாயையுடையனாய்,
சினம்	(ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேல்) கோபத்தையுடையனாய்,
வாள்	ஒளியையுடையனான
அரவில்	திருவநந்தாழ்வான் மேலே
துயில் அமர்ந்து	கண்வளர்ந்தருளி,(அநந்தரம்)
துள்ளாவரு	துள்ளிக்கொண்டு வாராநின்ற
மான்வீழ	மாயா ம்ருகம் நசிக்கும்படியாக
வாளி	பாணத்தை
துரந்தான்	ப்ரயோகித்தவனாய்,
மாவலி	மஹாபலியிடத்தில்
மண்	பூமியை
இரந்தான்	யாசித்தவனாய்,
புள் ஆர்	பக்ஷிகள் நிறைந்த
புறவில்	பர்யந்தங்களில்
பூ காவி	அழகிய செங்கழுநீர்ப் பூவானது
புலன்கொள்	தர்சநீயமான ஆபரணங்களணிந்த
மாதர்	ஸ்த்ரீகளுடைய
கண்	நேத்ரங்களை
காட்ட	காட்டாநிற்பதாய்,
நள் ஆர்	(இதழ்) செறிவை யுடைய
கமலம்	தாமரையானது

முகம்காட்டும் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (தெள்ளாரித்யாதி) தெண்மையார்ந்து திரைகொழித் தெறட்டாநின்ற கடலிலே; செந்தெங்குக்கு முள்கட்டினப்போலே வஸ்துவின் நீர்மைக்குத் தக்கபடி ப்ரதிபக்ஷத்தின் மேலே விஷத்தை உமிழாநின்றுள்ள வாயையுடையனாய், அவர்கள்மேலே மிக்க சினத்தை யுடையனுமாய், நிரந்தர பகவதநுபவத்தால் வந்த ஒளியையுடையனுமா யிருந்துள்ள திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக் கொண்டு, அவன்மேலே சாய்ந்து, ராவணாதி கண்டகர் வந்து தோற்றினவாறே அப்படுக்கையை விட்டுப் போந்து அவதரித்து, அங்கே இங்கே துள்ளிவருகிற மாயாம்ருகமானது இலக்குப்பட்டு விழும்படி அம்பை நடத்தினவன். (இரந்தானித்யாதி) அவ்வம்பு கையிலே யிருக்கச்செய்தே, ஓர் இயற்றி யில்லாதாரைப்போலே, மஹாபலி பக்கலிலே சென்று மண்ணை இரந்தான். ஸாமத்துக்குச் செல்லாத விடத்திலே யாய்த்து பேதத்தி லிழிவது. (புள்ளாரித்யாதி) அன்னம் துடக்கமான பக்ஷிகளாலே நெருங்கி யிருந்துள்ள பர்யந்தத்திலே, தர்சநீயமான செங்கழுநீரானது, ஆபரணங்களாலே அலங்க்ருதைகளா யிருந்துள்ள ஸ்த்ரீகள் கண்ணைக்காட்ட, செறிந்த இதழையுடைய தாமரைப் பூவானது அக்கண்களுக்கு ஆச்ரயமான முகத்தைக் காட்டாநின்றுள்ள திருநறையூர். ... ... (௩

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (தெள்ளாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸ்ரீ பரசுராமாழ்வானை அநுபவித்தவர், இரண்டிடத்திலு முண்டான ராமாவதாரத்திலும் ஸ்ரீ வாமநாவதாரத்திலும் திருவுள்ளமோடி, இவற்றுக்கெல்லாம் காற்றங்காலான க்ஷீராப்தி நாதனை அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(தெண்மை) தெளிவு. கடல் பதவாஸனை (திரையித்யாதி). (செந்தெங்கு) செவ்விளநீர் மரம். (நீர்மைக்கு) *'ரிபூணாமபிவத்ஸலா' என்னும்படியான வாத்ஸல்யத்துக்கு. (இயற்றி) அதிசயம். புலன்என்று - இந்த்ரியமாய், அத்தால் - அதுக்கு விஷயங்களான ஆபரணங்களைச் சொல்லுகிறது. ... ... (௩)

மூ.—

ஒளியா வெண்ணெயுண்டா னென்றுரலோ டாய்ச்சியொண் கயிற்றால்
விளியா வார்க்க வாப்புண்டு விம்மியழுதான் மென்மலர்மேல்
களியாவண்டு கள்ளுண்ணக் காமர்தென்ற லலர்தூற்ற
நளிர்வாய் முல்லை முறுவலிக்கும் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒளியா	ஒளித்துநின்று	கள்	தேனை (நிஷித்த த்ரவ்யத்தை)
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	உண்ண	பானம்பண்ண,
உண்டான் என்று	விழுங்கினனென்று	காமர்	அழகிய
ஆய்ச்சி	யசோதையானவள்	தென்றல்	தென்றல் காற்றானது
விளியா	கோபித்து	அலர் தூற்ற	புஷ்பங்களை இறையாநிற்க (அவ்வண்டுகளுக்குப் பழிசொல்லாநிற்க),
ஒள்	அழகிய	நகர்	பெருமை பொருந்திய
கயிற்றால்	தாம்பினால்	வாய்	முகத்தையுடைய
உரலோடு	உரலோடுசேர்த்து	முல்லை	முல்லைப்பூவானது
ஆர்க்க	கட்ட [கொண்டு	முறுவலிக்கும்	அலராநிற்பதான (மந்தஸ்மிதம் பண்ணுகின்றதான)
ஆப்புண்டு	கட்டுண்டவனாய்க்		நறையூர் நின்ற நம்பியே. (௪)
விம்மி	ஏங்கி		
அழுதான்	அழுதவனாய்		
மெல்	ம்ருதுவான		
மலர்மேல்	பூக்களிலே		
வண்டு	வண்டுகளானவை		
களியா	உகப்புடனே		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (ஒளியாவெண்ணெ யித்யாதி) மறைய நின்று சேமித்து வைத்த வெண்ணெயை "தைவங்கொண்டது" என்னும்படியாக அமுதுசெய்து. அன்றிக்கே, மறைக்க வரிதான வெண்ணெயை அமுதுசெய்தான் என்று யசோதைப் பிராட்டியானவள் சீறி உரலோடே சேர்த்துத் திருமேனியிலே அழுந்தும்படியாகக் கயிற்றாலே நெருக்கிக்கட்ட. அன்றிக்கே, திருமேனியை ஸ்பர்சிக்கப் பெற்றது என்று "ஒண்கயிறு" என்றாராகவுமாம். (ஆப்புண்டு) அநுகூல ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமொழியச் செல்லாமையாலே அப்படி கட்டுண்டு. நாகபாசாதிகளை யிட்டுக் கட்டிலிறே அறுத்துக் கொடு போக வல்லனாவது; அன்றிக்கே துர்யோதநாதிகள் கட்டிலாதல்; அநுகூலர் கட்டினால் போகமாட்டான்; (க) "[illegible] - யதிசக்நோஷி" என்றாளிறே. வங்கிபுரத்து நம்பி, பலகாலும் "திருவாராதநக்ரம மருளிச்செய்யவேணும்" என்று போருமாய், அவஸரஹாநியாலே அருளிச்செய்யாதே போந்தாராய், திருமலையிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, ஆழ்வானுக்கும் நம்பி ஸ்ரீஹநுமத்தாஸர்க்கும் அதுதன்னை அருளிச்செய்தாராய்ச், சமைகிறவளவிலே நம்பிதோற்ற,

(க) வி-பு-ரு-கூ-கரு.

திருவுள்ளம் துணுக்கென்றஞ்சி, அப்போ தருளிச்செய்தவார்த்தை;- "என்றுமுள்ள இவ்ஸம்சயந்தீரப் பெற்ருேமாகிறது - நியாமகன் நியாம்யங்களிலே சிலர்க்கஞ்சிக் கட்டுண்டு அடியுண்டு அழுது நின்ருன் என்ருல் இது கூடுமோ என்றிருந்தோம், இரண்டு இழவுக்கும் நம்முடைய ஹ்ருதயம் அஞ்சி நொந்தபடியால் அதுவும் கூடும்" என்று. (விம்மியழுதான்) அகவாயி லோட்டத்துக்கு ஓசொல்லையில்லை யிறே. அதெல்லாம் தோற்றும்படி அதுக்குப் போக்குவிட்டு அழுதபடி. வாய்விட்டழு வொண்ணுதபடி "வாய், வாய்" என்னுமே.

(மென்மலரித்யாதி) கண்டவிடமெங்கும் பரப்புமாறப் பூத்துக் கிடக்குமிறே; அதிலே மதுபானார்த்தமாகக் கிட்டின வண்டுகள், அத்தைக் கிட்டப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே களித்து, நிஷித்த ஸேவை பண்ணுவாரைப்போலே மதுபானத்தைப் பண்ணிற்றின. அத்தைக் கண்ட ஸப்ருஹணீயமான தென்றல், நாட்டிலே பழியைத் தூற்றிற்று; அத்தைக்கண்ட முல்லை, புகுந்த ப்ரமாதத்தை அநுஸந்தித்து, அது தானப்படி செய்கிறது, இதுதானிப்படி செய்யக்கடவதோ?என்று வாய்விட்டுச் சிரிக்கமாட்டாமை ஸ்மிதம் பண்ணிற்று. ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (ஒளியாவித்யாதி) கீழே-க்ஷீரார்ணவ சாயித்வத்தை அநுஸந்தித்தாராய், (க) "ఏష నారాయణః శ్రీమాన్ క్షీరార్ణవ నికేతనః। నాగపర్యఙ్క ముత్సృజ్య హ్యాగతో మధురాం పురీమ్ - ஏஷநாராயண ஸ்ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதந: । நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்யஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்" என்கிறபடியே - க்ருஷ்ணனாய்ப் பிறந்து நியாம்யனுக்குணத்தில் தாம் ஆப்புண்டபடியை யருளிச்செய்கிருரென்று ஸங்கதி.

"விளியா" என்றதினர்த்தம் (ஊறி) என்றது. அழுந்தும்படி நேரிதாயிருக்கை - ஒண்மை என்று கீழருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிருர் (அன்றிக்கே யித்யாதி). நியாமகன் நியாம்யர்க்கஞ்சினமைக்கு ஒரு ஸம்வாத மருளிச்செய்கிருர் (வங்கிபுரத் தித்யாதி). (திருமலையிலே) என்கிறதுக்கு முன்னே, எம்பெருமானர் என்று கூட்டுவது; (உ) "సర్వో మన కీర్తయేత్ - குரோர்நாம ந கீர்த்தயேத்" என்கிற கூச்சத்தாலே அருளிச்செய்யாதொழிந்தது. (இரண்டிழவுக்கும்) என்றது - அவரபேக்ஷித்தபோது சொல்லக் கூடாமையாலும், இப்போது தானு மிவர்களோடேகூடச் சொல்லக்கூடாமையாலு முண்டான இழவுக்கு மென்கை. (அதுவும்) க்ருஷ்ணனஞ்சினதுவும். இத்தால் - நியாமகரான எம்பெருமானர், நியாம்யரான வங்கிபுரத்து நம்பியைக்கண்டு, துணுக்கென்றபோதே

(க) ஹரிவம்சம். (உ)

யசோதைப் பிராட்டிக்கும் க்ருஷ்ணன் தனக்கென்னக் கூடுமென்றபடி.

"களியா" என்றதினர்த்தம் (களித்து) என்றது. வண்டு மதுபானம் பண்ணுகிறத்தையும் தென்றல் வீசுகிறத்தையும் முல்லை அலருகிறத்தையும் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்யுமிடத்தில், "கள்" என்றது - தேனேயாகிலும், "அலர்தூற்ற" என்றதுக்கு-பூக்களை இறைக்கை சப்தார்த்தமாகிலும், முறு வலிக்கைக்கு விகாஸமே சப்தார்த்தமானாலும் இவற்றுக்கு ப்ரஸித்தியால் தோற்றும் த்வந்யர்த்தங்களை யருளிச்செய்கிறார் (கண்டவிடமெங்கு மித்யாதி). (அதுதான்) அந்த வண்டுதான். (இதுதான்)இந்தக் காற்றுத்தான்.

மூ.—

வில்லார்விழவில் வடமதுரை விரும்பி விரும்பா மல்லடர்த்துக்
கல்லார் திரடோள் கஞ்சனைக்காய்ந்தான் பாய்ந்தான் காளியன்மேல்
சொல்லார் சுருதி முறையோதிச் சோமுச்செய்யும் தொழிலினோர்
நல்லார் மறையோர் பலர்வாழும் நறையூர்நின்ற நம்பியே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வடமதுரை	வடதிக்கிலுள்ள ஸ்ரீ மதுரையில்	சொல்ஆர்	(கீர்த்துஷ்டமான) சொற்களை யுடை
வில்ஆர்	வில்லை யுடைத்தான	சுருதி	வேதங்களை [யதான
விழவில்	தநுர்யாகத்திலே	முறை	க்ரமத்திலே
விரும்பி	(போக) ஆசைப்பட்டு (அங்கே)	ஓதி	அத்யயநம்பண்ணி,
விரும்பா	(தன்னை) உகவாத	சோமு	ஸோமயாகம் முதலியவற்றை!
மல்	சாணூராதி மல்லர்களை [பு	செய்யும்	அநுஷ்டியாநின்ற
அடர்த்து	பொடியாக்கி, (பின்	தொழிலினோர்	கர்ம (஠)ராய்
கல் ஆர்	கல்லோடொத்த (த்ருடமான) தாய்	நல்லார்	விலக்ஷணரான (அநந்ய ப்ரயோஜநரான) [ர்கள்
திரள்	திரண்டிருக்கிற [ன		
தோள்	புஜங்களை யுடையனு	பலர் மறையோர்	அநேகம் ப்ராஹ்மண [கின்ற
கஞ்சனை	கம்ஸனை		
காய்ந்தான்	சீறிக்கொன்றவனும்,	வாழும்	நித்யவாஸம் பண்ணு
காளியன்மேல்	காளியன் தலைமேலே		நறையூர் நின்ற நம்பியே. (௫)
பாய்ந்தான்	குதித்தவனும்,		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லாரித்யாதி) கம்ஸன் மாதுலனும், "வில்விழவு" என்றொரு வ்யாஜத்தைபிட்டு அழைப்பித்து, வாசலிலே ஆனையைநிறுத்தி, அது கொன்றதென்று கண்ணாநீர் விழவிட்டு

துங்கங்கொண்டாடி யிருப்பானாகக் கோல்; அத்தை அறியாதானா யிருக்கை யன்றிக்கே, அடியே தொடங்கி அவன் பண்ணிப்போருகிற ப்ராதிகூல்யத்தை அறியச்செய்தேயும், அத்தை மதியாதே, "வில் விழவுக்கு" என்று அவ்விடத்தை உகந்து புகுந்தானாய்த்து. (விரும்பாமல் லடர்த்து) உகவாத மல்லவர்க்கத்தை அழியச்செய்து. (கல்லாரித்யாதி) திண்ணிய தோளுடைய கம்ஸன் கோலினை கோலுதலை அவன்றன்னோடேபோம்படி பண்ணி அவனைமுடித்து. (காளியன் மேல் பாய்ந்தான்) கம்ஸன் முதுகில் பாய்ந்தாப்போலே, காளியன் தலையில் பாய்ந்தபடி.

(சொல்லாரித்யாதி) புருஷ புத்த்யதீந மல்லாமையாலே நிர்த்தோஷமாயிருக்கிற ஶ்ருதிகளைப் பதங்யமங்களோடே அதிகரித்து; கேவலார்த்யயநம் பண்ணுகையன்றிக்கே அதினுடைய அநுஷ்டாநத்தளவும் போருமவர்கள்; அதுதான் காதாசித்கமாயிருக்கை யன்றிக்கே அதுதானே யாத்ரையாயிருக்குமவர்கள்; அது தன்னை ஒரு பல (ஃபல)த்துக்காக அநுஷ்டிக்கையன்றிக்கே அநந்ய ப்ரயோஜநராய் அநுஷ்டிக்கும்படியான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவர்கள். ...(௫)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஆஶ்ரித பவ்யனா யிருந்தபடியை அநுஸந்தித்தாராய், ஆஶ்ரித விரோதிகள்மேல் தானேபோய் வெல்லவல்லனென்று க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே தானே ஆழங்கால் படுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"முறை" என்றதினர்த்தம் (பதங்யமேத்யாதி). (சோமு) ஸோமயாகமாய், அதுதான் உபலக்ஷணமென்றருளிச்செய்கிறார் (கேவலேத்யாதி). "செய்யும்" என்ற வர்த்தமாநார்த்தம் (அதுதானித்யாதி). "தொழிலினோர்" என்று நிரூபகமாகச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அது தன்னை யித்யாதி). ... ... (௫)

மூ.—

வள்ளி கொழுநன் முதலாய மக்களோடு முக்கணான் [தான்]
வெள்கியோட விறல்வாணன் வியன் தோள் வனத்தைத் துணித்துகந்
பள்ளி கமலத்திடைப்பட்ட பகுவாயலவன் முகம்நோக்கி
நள்ளி யூடும் வயல் சூழ்ந்த நறையூர் நின்ற நம்பியே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வள்ளி	வள்ளியென்றசண்டாள ஸ்த்ரீக்கு	கொழுநன்	வல்லபனான ஸுப்ரஹ்மண்யனை

முதலாய	ப்ரதாநனாக வுடைய
மக்களோடு	புத்ரர்களோடு கூட
முக்கணான்	த்ரிநேத்ரனான ருத்ரன் (தோற்று)
வெள்கி	வெட்கப்பட்டு
ஓட	ஓடிப்போக,
விறல்	மிடுக்கனான
வாணன்	பாணாஸுரனுடைய
வியன்	பெருத்திருந்துள்ள
தோள் வநம்	புஜங்களாகிற பெரும் காட்டை
துணித்து	சே (சீ)தித்து
உகந்தான்	ஸந்தோஷித்தவனாய்,

கமலத்து இடை	தாமரைப்பூவின் நடுவே [ய்)
பள்ளி	படுக்கைக்கு(ப் போ
பட்ட	(அங்கே) அகப்பட்டுக் கிடந்த [தான
பகுவாய்	பெரியவாயை யுடைய
அலவன்	ஆண் நண்டினுடைய (புஷ்பதூளி படி
முகம்	முகத்தை [ந்த
நோக்கி	பார்த்து
நள்ளி	பெண் நண்டானது
ஊடும்	ப்ரணயகலஹம் பண்ணாநின்ற
வயல்	கழனிகளாலே
சூழ்ந்த	சூழப்பட்ட

நறையூர்நின்ற நம்பியே. (௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (வள்ளிகொழுந ணித்யாதி) "வள்ளி" என்று- ஒரு சண்டாள ஸ்த்ரீக்குப்பேர்; அவளுடைய கொழுநனாய்த் த - ஸுப்ரஹ்மண்யன்; அவன் தொடக்கமான புத்ராதிகளோடே கூட, (க) "ஶவிநீதப்ருத்யவர்க்க: - அவிநீதப்ருத்யவர்க்கஃ" என்னுமித்தனையிறே இங்கு. (உ) [முண்டன் நீறன் இத்யாதி] தலையைச்சிரைத்து சாம்பலைப்பூசி யிருப்பானொருவனும், அவனுடைய புத்ரர்களும், ஜ்வரங்களும், பிடாரியும், அக்நியும்,இவையடைய முதுகுகாட்டி ஓட; அத்தைக்கண்டு, † "ஸ்த்ரீப்ரதாநரானவர்களோடே யாகாதே நாம்பொர விழிந்தது" என்று லஜ்ஜித்து. [வாணனுக் கிரங்கினான்] "ஆஶ்ரயணீய ரல்லாதாரை ஆஶ்ரயித்துவந்தானத்தனை" என்று அவனுடைய தசையை யநுஸந்தித்து க்ருபை பண்ணினானாய்த்து. (முக்கணான் வெள்கியோட) ருத்ரன்தான் நோக்குவதாக ஏறிட்டுக்கொடுவந்து வாணனைக் காட்டிக்கொடுத்து, பரிகரத்தோடே லஜ்ஜித்தோட, பெரு மிடுக்கனான வாணனுடைய பாஹுவநத்தை சேதித்து ஹ்ருஷ்டனானான். தேவதாந்தர பஜநத்துக்குப் பரிகரமான தோள்களைத் துணித்தான். ஒருகையாலே அஞ்ஜலிபண்ணினால் கையைத் தெறிப்பதாகச் சொல்லாநின்றதிறே.

(க) (உ) தி-ச-வி-௭க. ✝ (பா) ஸ்த்ரீப்ராயரான.

(பள்ளி கமலமித்யாதி) "பட்டரருளிச்செய்யக் குறிப்பாகக் கேட்டிருப்பதொரு பாட்டு" என்றருளிச்செய்வர்;—"பகுவாயலவன் கமலத்திடைப் பள்ளிபட்டது, நள்ளியானது கர்ப்பதாரணத்தாலே கேதி(ஷீ)த்திருக்க, 'அதுக்கு இனியது இடவேணும்' என்று, மதுவுக்காகப் போந்த அலவனானது தாமரைப்பூவிலே வந்திழியக் கொள்ள, போது அஸ்தமிக்கையாலே, உடம்பைக்கொண்டு அங்கே யிங்கே புரண்டு ராத்ரி அதிலே தங்கி, அதில் தாதும் சுண்ணமும் உடம்பிலே நிழலிட்டுத் தோற்ற, போது விடிந்தவாறே வந்தது; இது போனபோதே தொடங்கி, கதவைத்திறந்து வரவு பார்த்துக்கொடுநின்ற நள்ளியானது, இத்தைக்கண்டு, ராத்ரி தங்கினபடியாலும் உடம்பில் சுவடிருந்தபடியாலும் 'இது வெறுமனல்ல' என்று முகம்மாறிக் கதவையடைத்து உள்ளேபோய்ப் புக்கது." இத்தை பட்டர் அருளிச்செய்த வநந்தரம், பிள்ளை திருநறையூரரையர் "ஆராய்ந்து குற்றம் நிரம்பினால் பின்னை யன்றோ தண்டிப்பது" என்ன; "என்செய்வோம்! கேள்வியில்லாதபடி பெண்ணரசு நாடாய்த்து" என் றருளிச்செய்வர். (சு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (வள்ளியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான கம்ஸ காளியங்களை வென்றபடி சொல்லி, அவ்வளவன்றிக்கே, தேவஜாதீயனான ருத்ரனையும் எதிர்த்தால் முதுகுகாட்டும்படி பண்ணினன் என்று அதி மாநுஷ சேஷ்டிதங்களை யநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"மக்களோடு" என்ற த்ருதீயை - ப்ராதாந்யத்திலேயாய், மக்களை ப்ரதாநராகச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அவிநீதேத்யாதி). எடுத்த ஸம்வாதத்துக்கு அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (தலையை யித்யாதி). "மோடி" என்றத்தைப்பற்ற (ஸ்த்ரீ ப்ரதாநரானவர்களோடே) என்றது இரங்கக்காரண மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரயணீயரித்யாதி)' தேவதாந்தர பஜநம் பண்ணினால் கையைத் தெறிக்கவேணுமோ வென்ன; பகவத்விஷயத்திலும் ஏக ஹஸ்தத்தாலே அஞ்ஜலிபண்ணினால் தெறிக்கவேணுமென்று சொல்லாநிற்க இதர விஷயத்தில் அஞ்ஜலிபண்ணினால் கேட்கவேணுமோ? என்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (ஒரு கையாலே யித்யாதி).

குறிப்பாகக் கேட்டிருந்தபடி யேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பகுவாயித்யாதி). பகு - விஸ்த்ருதமான, வாயையுடைய, அலவன்-புருஷ நண்டு. நள்ளி - பெண்நண்டு. போது - ஸூர்யன். பரஸ்பரம் ப்ரியத்தையே நடத்து மிவற்றுக்குப் பிரிவுவர ஹேது வேறின்றியிலே யிருக்கையாலே அதுக்கு உசிதமான ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் (கர்ப்பேபத்யாதி).

நீலோத்பலத்திலிருந்த நள்ளியென்று கருதி, போது விடிந்து அது வந்தால் இது முகுளிதமாய் (அத்தாலே சதவையடைந்து) என்றது. (பெண்ணரசு நாடாய்த்தே!) என்றது -நாய்ச்சியார் கோயில் பற்றுகையாலே, நள்ளிக்கு செலிகை விஞ்சியிருக்குமே யென்கை. .. .. (௬)

மூ.—மிடையா வந்த வேல்மன்னர் வீய விசயன் தேர் கடவிக்
குடையா வரை யொன்றெடுத் தாயர் கோவாய்நின்றான் கூராழிப்
படையான் வேத நான்கைந்து வேள்வி யங்க மாறிசை யேழ்
நடையாவல்ல வந்தணர் வாழ் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மிடையா	நெருங்கி (கூட்டமாகக்கூடி)	நின்றான்	ஆனவனும்,
வந்த	(யுத்தத்துக்கு) வந்த	கூர் ஆழி	கூர்மைமிக்க திருவாழியை
வேல்	வேலாயுதத்தை யுடைய	படையான்	ஆயுதமாக வுடையவனும்,
மன்னர்	ராஜாக்கள்	நான்குவேதம்	நாலுவேதங்களையும்
வீய	நசிக்கும்படி	ஐந்து வேள்வி	பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்களையும்
விசயன்	அர்ஜுநனுடைய		
தேர்	தேரை	ஆறு அங்கம்	சிக்ஷைமுதலிய ஆறங்கங்களையும்
கடவி	நடத்தினவனும்,	ஏழ்இசை	ஸப்தஸ்வரங்களையும்
ஒன்றுவரை	கைப்பட்ட தொருமலையை	நடையாவல்ல	எப்போதும் நடத்த வல்லரான
குடையாஎடுத்து	குடையாகத் தூக்கி (கோகுலத்தை ரக்ஷித்து)	அந்தணர்	ப்ராஹ்மணர்
		வாழ்	நித்யவாஸம் பண்ணும்
ஆயர் கோவாய்	(அத்தாலே) இடையர்க்கு ஸ்வாமியாக	நறையூர்நின்ற நம்பியே. (எ)	

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (மிடையாவித்யாதி) துர்வர்க்கமடைய வுப்பக்ஷத்தைத் திரண்டுவந்ததாய்த்து. பூமிப்பரப்படங்கலும் நெளியும்படி நெருங்கி ஸாயுதராய் வந்த ராஜாக்கள் முடிய, கையில் ஆயுதங்கொண்டு வ்யாபரிக்க ஓரவகாசமறும்படி அர்ஜுநனுடைய தேரை நடத்தி, இந்த்ரனுடைய கல்வர்ஷத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக கைக்கெட்டிற்றொருமலையை வர்ஷத்துக்குப் பரிஹாரமான குடையாக எடுத்து. ஒருமலையை யெடுத்தானா யிருக்கையன்றிக்கே அநாயாஸமாயிருந்தபடி. (ஆயர்கோ) அந்த இந்த்ரன் தானேவந்து கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணும்படி இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய் நின்றான். (கூராழிப் படையான்) கையிலே திருவாழியு மிருக்கச்

செய்தேயாய்த்து மலையை யெடுத்தது. "பசியிலே நலிந்தோமாகில் தானே தவிருகிறான், அவ்வளவும் நாம் நம்பரிகரத்தை நோக்குவோம்" என்று பார்த்தான்.

(வேதநான்கித்யாதி) இவையே யாத்ரையாம்படி கைவந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற. தங்களை நோக்குகைக்காகத் தங்களுடைய வித்யாவ்ருத்தங்களாலே அவன் றன்னையும் நோக்க வல்லவர்களாய்த்து.

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மிடையாவித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில் - படையெடுத்துப்போய் வாணன் தோள்துணித்து முக்கண்ணனை முதுகுகாட்டின செயலைச் சொல்லிற்றாய், அவ்வளவன்றிக்கே, துர்வர்க்கமடைய எதிரிட்டவனாகிலும் கையி லாயுதமின்றிக்கே வென்ற சதிரையும் மலையையெடுத்து இந்த்ரனைவென்ற படியையு மநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (பூமியித்யாதி). "ஒன்று" என்ற விசேஷணத்தாலே தோற்றின லகு(த்வ)த்தையை விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி). "(௧) *கருதுமிடம் பொருதுவருகிற திருவாழியாழ்வான் அழுக்குக்குடலா யிருக்கப்போமோ? மலை சுமக்கப்பண்ணி" என்னும் ப்ரஸ்நத்திலே உத்தரமாகத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (பசியிலே யித்யாதி). (நலிந்தோம்) அவனாலே நலிவுபட்டோம். (பரிகரம்) திருவாழி. (நோக்குகை) இந்த்ரன்மேல் போகாமல் பிடிக்கை. (௨) "வாழாள்பட்டு" என்கிறவிடத்திற்போலேயான வாழ்ச்சி என்று விவக்ஷித்து, "வாழ்" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தங்களை யித்யாதி). (தங்களை நோக்குகை) தங்கள் சேஷத்வ ஸ்வரூபத்தை நோக்குகை. (அவன்றன்னையும் நோக்குகை) மங்களாசாஸநத்தால் நோக்குகை. ... ... (௭)

மூ.—பந்தார்விரலாள் பாஞ்சாலி கூந்தல்முடிக்கப் பாரதத்துக்
கந்தார்களிற்றுக் கழல்மன்னர் கலங்கச் சங்கம் வாய்வைத்தான்
செந்தாமரைமே லயனோடு சிவனுமனைய பெருமையோர்
நந்தா வண்கை மறையோர்வாழ் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பந்து ஆர்	பந்தை (லீலார்த்தமாக) உடைய	பாஞ்சாலி	த்ரௌபதியானவள்
		கூந்தல்	(தன்) தலைமயிரை
விரலாள்	கை விரல்களை யுடையளான	முடிக்க	முடித்துக் கொள்ளுகைக்காக,

---

(௧) தி-வாய்-௩௦-௬-அ. (௨) தி-பல்-௩.

பாரதத்து	பாரதயுத்தத்திலே
கந்து ஆர்	(மதஜலத்தின்) கந்த (கந்த)த்தாலே பூர்ணமான
களிறு	யானைகளின் மேலே ஏறி வாராநின்ற
கழல்	வீரக்கழலை யுடையரான
மன்னர்	(துர்யோதநாதிகளான) ராஜாக்கள்
கலங்க	மதிமயங்கும்படி
சங்கம்	ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை
வாய்வைத்தான்	திருப் பவளத்திலே வைத்து ஊதினவனாய்,

செந்தாமரை மேல்	சிவந்த (திருநாபி)கமலத்தின்மேலே யுண்டான
அயனோடு	ப்ரஹ்மாவோடும்
சிவனும் அனைய	ருத்ரனோடுமொத்த
பெருமையோர்	ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையராய்
நந்தா	அழியாத [ய
வண்	ஔதார்யத்தையுடை
கை	கைகளையுடையரான
மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்

வாழ்நறையூர்நின்ற நம்பியே.

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (பந்தாரித்யாதி) பந்துகொண்டு லீலா நோதம் பண்ணுமதொழிய, பரிபவத்துக்கு யோக்யையல்லாத ரௌபதி பரிபூ(பூ)தையாய்க் குழலைவிரித்து, "இது, என்னுடைய த்ருக்களை யழியச்செய்து அவர்கள் தலைமேலே யிருந்தல்லது முடிபதில்லை" என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ண; (பாரதத்தித்யாதி) ராஜாக்கள் ரசியேறின யுத்தத்திலே, கம்பத்தை முறித்துக்கொண்டு திரிகிற ந்த கஜங்களை மேற்கொள்ளவல்லரான வீரக்கழலை யுடைய ராஜாக்கள் முழுக்காயாக அவியும்படி ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை வாயிலேவைத்து ஊதுத்து.

(செந்தாமரை யித்யாதி) தனித்தனியே ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரத்துக்கு க்ஷமராய், ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களிற்காட்டில் ஏற்றமான ஔதார்த்தை யுடையரான ப்ராஹ்மணர் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (அ)

அரு. — எட்டாம்பாட்டு. (பந்தாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் சொன்ன ரத ஸமரத்துக்குக் காரண மென்னென்ன வருளிச்செய்துகொண்டு, த்தாரம்ப ஸம்ப்ரமத்தை அநுஸந்திக்கிறுறென்று ஸங்கதி.

கந்து - கந்தமாய், மதகந்த (கந்த)த்தாலே பூர்ணமான களிறென்றாய், துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கம்பத்தை யித்யாதி).

நந்தாத - நசியாமலிருக்கிற என்றாய், அருளிச்செய்கிறார். (ஏற்றமான) என்று. ... ... (அ)

மூ.—ஆறும்பிறையு மரவமு மடம்பும் சடைமே லணிந்துடலம்
நீறும் பூசி யேறூருமிறையோன் சென்று குறை யிரப்ப
மாறொன்றில்லா வாசநீர் வரை மார்வகலத் தளித்துகந்தான்
நாறும் பொழில் சூழ்ந் தழகாய நறையூர் நின்ற நம்பியே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஆறும்	கங்கையையும்	இரப்ப	(போக்கும்படி) யாசிக்க, (அப்போது)
பிறையும்	சந்த்ரகலையையும்		
அரவமும்	ஸர்ப்பத்தையும்	வரை	மலைபோன்ற
அடம்பும்	அடப்பம்பூவையும்	அகலம்	பரந்த
சடைமேல்	ஜடையின்மேலே	மார்வத்து	(தன்) திருமார்பிலுண்டான
அணிந்து	தரித்து,		
உடலம்	சரீரத்தில்	ஒன்று மாறு	ஒரு ப்ரதியில்லாத
நீறு	சாம்பலையும்	இல்லா	(அஸத்ருசமான)
பூசியும்	பூசிக்கொண்டு	வாசநீர்	பரிமளம்மிக்கஸ்வேத
ஏறு ஊரும்	ருஷபத்தை நடத்தா நின்ற [ருத்ரன்	அளித்து	கொடுத்து [ஜலத்தை
		உகந்தான்	ஸந்தோஷித்தவனாய்,
இறையோன்	ஈஶ்வராபிமாநியான	நாறும்	பரிமள ப்ரசுரமான
சென்று	கிட்டி	பொழில்	சோலைகளாலே
குறை	(தன்னுடைய ப்ரஹ்ம ஹத்யை யாகிற) குறையை	சூழ்ந்து	சூழப்பட்டு
		அழகாய	தர்சநீயமாயிருக்கி
		நறையூர்நின்ற நம்பியே.	

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆறும்பிறையு மித்யாதி) "என்னுடைய ரக்ஷணம் நானே பண்ணிக்கொள்ள வல்லேன்" என்று துர்மாநத்தைப் பண்ணி, அதுக்கீடான †அடையாளங்களை யுடையனாயிருக்கிற தன் ஜடையில் ஏகதேசத்திலே கங்கையைத்தரித்து, போக (भोग) ப்ரதாநனென்று தோற்ற சந்த்ரனைத்தரித்து, ஸர்ப்பத்தையும் ‡அடப்பம்பூவையும் ஜடையிலே அணிந்து, உடம்பிலே பஸ்மத்தையுமணிந்து, ருஷபத்தை நிர்வஹியாநின்றுள்ள, இறையோனுண்டு - ஈஶ்வராபிமாநியானவன், லோககுருவுமாய்த் தனக்குப்பிதாவுமாயிருக்கிற ப்ரஹ்மாவினுடைய தலையைச்சேதித்து அத்தாலே பாதகியாய்க்கொண்டு ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிலே தன்குறையை அறிவிக்க, (மாறித்யாதி) (க) "ஸர்வகந்த꞉ - ஸர்வகந்த꞉" என்கிற திருமேனியில்

(க) சாந்தோ-௩-கச-௨.
† (பா) அதுதோற்றும்படி. ‡ "அடம்பப்பூ" என்றும் காண்கிறது.

ஸ்வேதஜலத்தைக் கொடுத்து, "மதிப்பனாய்த் திரிகிற இவனுடைய துறைதீரப் பெற்றோம்" என்று அத்தாலே தானுகந்தானாய்த்து.

(நாறும்பொழில்) (௧) "ஸர்வகந்த:-ஸர்வகந்த:" என்கிற வஸ்துவை யும் துவக்கவற்றான பரிமளத்தையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப் பட்டு தர்சநீயமாயிருக்கிற திருநறையூர். ... ... (௯)

அந —ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஆறுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "கோவிந்தா" என்றவள் குழல்முடிக்க மஹாபாரதத்தை நடத்தினானென்றதிலும் ஏற்றமாம்படி, தூரி(ரீ)மாகியாய் தம: ப்ரசுரனை கபாலிக்கும் உதவினானென்று குணாதிக்யத்தை அநுஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதி.

(அடப்பம்பூ) என்றது - கடம்பமரத்தில் விசேஷமான மரத்திற் பூவென்றபடி. ... ... (௯)

மூ.—நன்மையுடைய மறையோர் வாழ் நறையூர் நின்றநம்பியைக்
கன்னிமதிள்சூழ் வயல்மங்கை கலியனொலிசெய் தமிழ்மாலை
பன்னி யுலகில் பாடுவார் பாடுசாரா பழவினைகள்.
மன்னி யுலக மாண்டு போய் வானோர்வணங்க வாழ்வாரே. (௧0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ன்மைஉடை	அநந்யப்ரயோஜநதை	தமிழ்மாலை	தமிழ்த்தொடையான
ய	யாகிற நன்மையை		இப்பத்துப் பாசு
	யுடைய	பன்னி	பரிசீலித்து [ரங்களை
மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்	உலகில்	(இந்த) லோகத்தில்
வாழ்	வர்த்தியாநின்ற	பாடுவார்பாடு	பாடுவர்களுடைய ஸ
நறையூர்நின்ற	திருநறையூரிலெழுந்		மீபத்திலும்
	தருளியிருக்கிற	பழ வினை	ப்ராசீந கர்மங்கள்
ம்பியை	நம்பிவிஷயமாக,	கள்	[துக்குமேலே)
ன்னி	அழிவில்லாத	சாரா	அணையமாட்டா; (அ
மதிள்	ப்ராகாரங்களாலும்	மன்னி	(அவர்கள்) நெடுநாளி
பயல்	கழனிகளாலும்		ருந்து
சூழ்	சூழப்பட்டிருக்கிற	உலகம்	இந்த லோகத்தை
மங்கை	திருமங்கைக்கு நிர்வா	ஆண்டு	பரிபாலநம் பண்ணி
கலியன்	ஆழ்வார் [ஹகரான	போய்	(அநந்தரம் பரமபதத்
ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த		துக்குப்) போய்

(௧) சாந்தோ-௩-௧௪-௪.

வானோர்	(அங்கு) நித்யஸூரிகள்	வாழ்வார்	பகவதநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள்.
வணங்க	ஆதரிக்கும்படியாக		

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (நன்மையித்யாதி) அநந்யப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற திருநறையூரிலேவந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற கல்யாணகுண பூர்ணனானவனை. (கன்னியித்யாதி) அரணாகப்போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்ட திருமங்கைக்கு ராஜாவானஆழ்வார் ஒலியுடைத்தாம்படி யருளிச்செய்த தமிழ்த்தொடையை லோகத்திலே ஆராய்ந்து சொல்லுமவர்களுடைய அருகு பாபங்களானவை கிட்டாது. பாபங்கள்வரப் போக்கவேணுமென்று அர்த்திக்கும்படி யிருக்கையன்றிக்கே, "இவ்விடம் நமக்கு இருப்பிடமன்று" என்று ப்ராக்தநமான பாபங்கள்தானே விட்டுப்போம். (மன்னியுலகமாண்டு) ஸம்ஸாரத்திலே நெடுநாளிருந்து ஐஹிகபோக(ங்க)ங்களையும் புஜித்து, பின்னை பரமபதத்தேபோய் நித்யஸூரிகள் ஆதரிக்க நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (நன்மையித்யாதி) கன்னி - அழிவில்லாமை யாய், அத்தால் பலிதத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அரணித்யாதி). "வினைகள் சாரா" என்றுஅவற்றின்மேலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ஆரோபித்துச் சொன்னதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பாபங்களித்யாதி). ... (௧௦

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்தில் ஏழாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து எட்டாந்திருமொழி

மான்கொண்ட ப்ரவேசம்.

வ்யா.—இந்த்ராதிதேவதைகள் தன்னைக்கொண்டு ஒருகார்யமின்றிக்கே ப்ரயோஜநாந்தரங்களை அபேக்ஷிக்க, அவர்களுக்காகத் தன்னைப் பேணாதே இரப்பாளனுக்கியும், கடல் கடைந்தும், இப்படி அபேக்ஷித

ஸம்விதாநம்பண்ணுமவனை நான் உத்தேஶ்யனாகப்பற்றி, அவன் வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருநறையூரிலே நான் சென்று காணப் பெற்றேன், அத்தேசமே உத்தேஶ்யமென்கிறார். ... ... *

௮௫. — மான்கொண்ட ப்ரவேசம்.—கீழெல்லாம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து உபதேசிக்க, அத்தால் பிறந்த அநுபவப்ரகர்ஷத்தாலே, ஸம்ஶ்லிஷ்டமாகைக்காக அவன் இங்கே நித்யவாஸம்பண்ண, அவனைத்திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேனென்று களிக்கிறாரென்னும் ஸங்கதியை ஸூசிப்பிக்கிறார் (இந்த்ராதீத்யாதி). .. .. *

௧.—மான்கொண்டதோல் மார்வில் மாணியாய் மாவலிமண்
தான்கொண்டு தாளாலளந்த பெருமானைத்
தேன்கொண்ட சாரல் திருவேங்கடத்தானை
நான் சென்றுநாடி நறையூரில் கண்டேனே. (௧)

பதம்.	உரை.
மான்கொண்ட	மானுடையதான
தோல்	தோலை (க்ருஷ்ணாஜிநத்தை)
மார்வில்	மார்விலே த(ா)ரித்த
மாணியாய்	(வாமந) ப்ரஹ்மசாரியாய்க் கொண்டு
மாவலி	மஹாபலியிடத்தில் நின்றும்
மண்	பூமியை
தான்	(அதுக்கு) ஸ்வாமியானதான்
கொண்டு	(தாநம் வாங்கித்) தன்னதாக்கிக்கொண்டு
தாளால்	(பின்பு) திருவடிகளாலே
அளந்த	ஆக்ரமித்த
பெருமானை	ஸர்வ சேஷியாய்,
தேன்கொண்ட	தேனையுடைத்தான
சாரல்	தாழ்வரைகளையுடைய
திருவேங்கடத்தானை	திருவேங்கட மலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனை
நான்	இந்நாள் விமுகனாகப் போந்த நான்
நாடிச்சென்று	தேடிக்கொண்டுபோய்
நறையூரில்	திருநறையூரில்
கண்டேன்	காணப்பெற்றேன்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (மான்கொண்ட வித்யாதி) மானுடைத்தானதோலை மார்விலேயுடைய மாணியாய், தன்னுடைய விசித்ரவேஷத்தைக் காட்டி அவன் நெஞ்சை நெகிழ்த்து, பின்னையாய்த்து பூமியை வாங்கிற்று. (மாணியாய்) "பூர்வஜந்மமும் இரந்தேயோ ஜீவித்தது" என்று தோற்றவிருக்கை. "கொண்டல்லது போகேன்" என்று இரப்பிலே தகணேறினபடி. (மாவலிமண்ணித்யாதி) கிடந்தானைகண்டேறின மஹாபலியதான பூமியைத் தான் அவன்பக்கலிலே இரந்து பெற்றானாயிருக்கை. அவனதல்லாதத்தை அவனதாக்கி, உடைய தான்

தன்னதல்லாதது ஒன்று அவன் பக்கலிலே பெற்றானாயிருக்கை. "நமக்கேதேனுமாகப் பெறுமித்தனையே யன்றோ வேண்டுவது" என்றிருந்தான். (தாளாலித்யாதி) கையிலே நீர் விழுந்த அநந்தரம் அவன் மறுமநஸ்ஸு படுவதுக்குமுன்னே, எல்லைநடந்து கொண்டானாய்த்து. பிராட்டி திருமுலைத்தடத்திலும் கண்ணிலும் வைத்துக்கொள்ளுமைக்கு ஆர்த்திக்கும்படி ஸுகுமாரமான திருவடிகளாலேயாய்த்து காடுமேடையுமளந்து கொண்டது. (பெருமானை) ஸர்வசேஷியாய் ஸர்வாதிகனாயிருக்கிறவன் இப்படி தன்னைத் தாழவிட்ட விடத்திலும் தாழ்ந்தது தோற்றாமையிறே தாழவிடவல்லனாய்த்து.

(தேன்கொண்ட வித்யாதி) தேன்மிக்க பர்யந்தத்தை யுடைத்தான திருமலையிலே வந்துநிற்கிறவனை. தாளாலளந்தபோது தப்பினார்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி திருமலையிலேவந்து நின்றானாய்த்து. (நான் சென்றுநாடி) அவன் நாடித்திரிகிறபோது வைமுக்யம்பண்ணி இறாய்த்துத்திரிந்த நான், தேடிச்சென்று. (நறையூரில்) அறுகாதப்பயணம்போய் பரமபதத்திலே காண்கையன்றிக்கே, விடாய்த்தவிடத்திலே தண்ணீர்குடிக்கப் பெறுவாரைப்போலே திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேன். ... ... (௧)

அரு.—முதற்பாட்டு. (மாணித்யாதி) (மாணுடைத்தான) மாணுடையதான. விசேஷணப(௨)லத்தாலே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸித்தித்திருக்கவும், "மாணி" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (பூர்வஜந்மமித்யாதி). "தான் கொண்டு" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இடந்தானை யித்யாதி). விவரணம் (அவனதல்லாதத்தை யித்யாதி). "கொண்டு" என்றது - இரந்துகொண்டு என்றாய், இரக்கவேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நமக்கித்யாதி). "தாளால்" என்று விசேஷித்தது ஈடுபாட்டிலேயாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி யித்யாதி). ... ... (௧)

மூ.—முந்நீரை முன்னாள் கடைந்தானை மூழ்த்தநாள்
அந்நீரை மீனாயமைத்த பெருமானைத்
தென்னாலிமேய திருமாலை யெம்மானை
நன்னீர்வயல்சூழ் நறையூரில் கண்டேனே (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முந்நீரை	ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் வர்ஷஜலமென்று மூன்றுவகைப்பட்டநீரையுடைத்தான ஸமுத்ரத்தை	பெருமானை	ஸ்வாமியாய்
முன்நாள்	முற்காலத்தில்	தென் ஆலி	தர்சநீயமான திருவாலியிலே [நின்ற
கடைந்தானை	மதநம் பண்ணினவனாய்	மேய	நித்யவாஸம் பண்ணு
மூழ்த்தநாள்	(அந்தஸமுத்ரமேலோகங்களை)க்ரஸித்த ப்ரளயகாலத்திலே [கொண்டு	திருமாலை	பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடின ஸர்வாதிகனாய்
மீனாய்	மத்ஸ்ய ரூபியாய்க்	எம்மானை	எனக்கு சேஷியுமானவனை,
அந்நீரை	அந்த ஸமுத்ரத்தை	நல்நீர்	ஸம்ருத்தியாகிற நன்மையையுடைய ஜலத்தையுடைத்தான [பட்ட
அமைத்த	(தன் கீழ்வயிற்றில்) அடக்கிக்கொண்ட	வயல்சூழ்	கழனிகளாலே சூழப்பட்ட
		நறையூரில் கண்டேனே. (உ)	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (முந்நீரித்யாதி) மூன்று வகைப்பட்ட நீர்திரண்ட கடலை க்ருதயுகத்திலே கடைந்தவனை. தேவர்கள் அஸுரர்கள் கையிலேயகப்பட்டுக் கிடக்கப் புக்கவாறே, அவர்களை ஜீவிப்பிக்கைக்காகக் கடலை நெருக்கிக் கடைந்தானாய்த்து. (மூழ்த்த நாள்) லோகத்தைப் ப்ரளயங்கொண்டகாலத்து. (அந்நீரை) அந்நீர் தானே, பாடிகாப்பாரே களவு காணுமாபோலே ஜகத்தையடையக் கோக்க, ஒரு மத்ஸ்யமாய் அத்தைத் தன்னுடைய செலுவில் ஏகதேசத்திலே அடக்கினானாய்த்து. கடல் கடைகைக்கு தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் கூட்டித் தானான மேன்மைகுறையாதே நிற்க வேண்டிற்று; ஜகத்துக்காக வந்தப்ரளயத்தைப் பரிஹரிக்கிற விடத்தில் அங்கொரு ஸஹாயமுமின்றிக்கே தானும்தன்னைக் குறையவிட்டு நிற்கிறவளவிலேயாய்த்து; ஒன்று செய்யுமிடத்தில் அநேகம்பேரைக்கூட்டிக்கொண்டு செய்யவும் வல்லனாய், தனியேயும் செய்யவல்லனாயிருக்கிற பெருமானை. ஸர்வாதிகனுடைய செயலிறே.

தேவர்களுக்குக் கடல்கடைந்தாப் போலேயும், ஜகத்துக்கு ப்ரளயத்தைப் பரிஹரித்தாப் போலேயும், என்னுடைய ஸம்ஸாரப்ரளயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காகப் பிராட்டியோடேகூடத் திருவாலியிலே நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனை. அன்றிக்கே, தேவர்களோடு லௌகிகரோடு என்னோடு வாசியற அபேக்ஷிதம் செய்யும்படியான ஸர்வேஸ்வரனை; ப்ராப்தியுடையவனை. (நன்னீரித்யாதி) கெட்ட நீரன்றிக்கே மிகுதி

குறைவற்று வேண்டுமளவான நீரையுடைத்தான வயலாலே சூழப்பட்ட திருநறையூர். ... ... (௨)

அந.—இரண்டாம்பாட்டு. (முந்நீரித்யாதி) இந்த்ரனுக்காக இரந்து கார்யஞ்செய்த அபதாநத்தை யநுஸந்தித்தார்; இதில், அந்த இந்த்ராதிகளுக்காக அம்ருதமளிக்கவேண்டி உடம்புநோவக் கடல் கடைந்தபடியும் அதிலும் ஆஶ்சர்யாவஹமாக, மீனாய் ப்ரளயாபத்ரக்ஷகனானபடியும் அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அந்நீர்தானே) பூமிக்கு அரணாகவைத்த ஸமுத்ரந்தானே; இதுக்கு "நோக்க" என்றதோடு அந்வயம். அமைக்கையாவது - ஜலத்தையெல்லாம் கீழ்வயிற்றிலே அடக்கி லோகத்தை முதுகிலேவைத்து ரக்ஷிக்கையென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி). (செலுவில்) கீழ்வயிற்றுப் பார்ஶ்வத்தில். பெருமையாவதென்னென்ன; அத்தைக் கீழே கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கடலித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே).

"எம்மானை - திருமாலை - தென்னாலிமேயானை" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தேவர்களுக்கித்யாதி). "எம்மானை" என்றது - ஸர்வேஶ்வரனென்றாய், அதுக்குத் தாத்பர்யாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே யித்யாதி). பலிதம் (ப்ராப்தியித்யாதி). (௨)

மூ.—தூவாய புள்ளூர்ந்து வந்து துறை வேழம்
மூவாமை நல்கி முதலை துணித்தானைத்
தேவாதிதேவனைச் செங்கமலக் கண்ணனை
நாவாயுளானை நறையூரில் கண்டேனே. (௩)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
தூ ஆய	தீர்த்துஷ்டமான	தேவாதி தேவனை	நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனாய்,
புள்	பெரிய திருவடியை	செம்கமலம்	செந்தாமரைப் பூப் போன்ற [யனாய்,
ஊர்ந்து	நடத்திக்கொண்டு	கண்ணனை	திருக்கண்களை யுடை
துறை	(மடுவின்) கரையிலே	நாவாய்	திருநாவா யென்னும் திவ்யதேசத்தில்
வந்து	சென்று [ன்	உளானை	எழுந்தருளி யிருக்குமவனை
வேழம்	ஶ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வா		நறையூரில் கண்டேனே. (௩)
மூவாமை	நலிவுபடாதபடி [ளி,		
நல்கி	க்ருபைபண்ணி யரு		
முதலை	(அவனுக்கு சத்ருவான) முதலையை		
துணித்தானை	இருதுண்டமாக்கினவனாய்,		

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (தூவாய வித்யாதி) ஸர்வேஶ்வரன் திருவடியை மேற்கொண்டு தன் திருவடிகளாலேதாக்கி நடத்தப்புக்கால், அந்த ஸ்பர்ச ஸுகத்தாலே திமிர்த்து, "எங்களம்மை நாயனாருடைய ஸ்பர்ஶ ஸுகமிருந்தபடி யென்!" என்று ஏத்தும் வாயையுடையவாதல்; அன்றிக்கே, கீர்த்தோஷமான சப்தத்தை வடிவாகவுடைய வென்னுதல்; (க) "ஸ்தோத்ரு-வேதாத்மா" என்னக்கடவதிறே. (புள்ளூர்ந்து வந்து துறை) அவனுடைய ஸ்வாபாவிகவேக(X)ம் போராமை நடத்திக்கொண்டு, அவனிடர்பட்ட பொய்கைக் கரையிலேவந்து. (வேழம் மூவாமைநல்கி) அது முடியாதபடி அதின்பக்கலிலே ஓரத்தைப்பண்ணினாய்த்து. அதாவது-பூவில் செவ்விமாறுவதற்கு முன்னே திருவடிகளிலே இடுவித்துக் கொண்டானாய்த்து. (முதலையித்யாதி) தானும் மூவாமை பெற்றானாய்த்து; அவன் ஆபந்நனைபின்பு அரைக்ஷணம் தாழ்த்தானாகில் தன்குணங்களை இழந்து போனானுமிறே; இடர்பட்ட பொய்கையிலேபோய்ப்புக்குப்பெரிய அவதா(ஶ)நத்தோடே இரண்டையும் கூடக் கரையிலே கொடுபோய்வைத்து, ஆனைக்கு இடரின்றிக்கே முதலைக்கே இடராம்படி பண்ணினானாய்த்து. "ராஜபுத்ரர்களைப் பிணைத்தால் கைக்கூட்டனுக்கும் பாலும் சோறும் இடக்கடவது காண்" என்றருளிச் செய்தார்பட்டர். (துணித்தானை) பீஷ்மாதிகள்மேலே சீறுமாபோலே, எதிரிகள் பக்கல் சீறுமாபோலே, நீர்ப்புழு என்று பாராதே சீறினாய்த்து ஆஶ்ரிதவிரோதி என்னுமாகாரத்தாலே கனத்துத் தோற்றுகையாலே.

ஆனை இடர்பட்ட மடுவின்கரையிலே பெரிய சீற்றத்தோடே தன்னைப்பெறாதே வந்து விழுந்தவன்றானொன்னில்; (தேவாதி தேவனை) *அயர்வறுமமரர் களதிபதியாய்த்து. (செங்கமலக்கண்ணானை) புண்டரீகாக்ஷனை ஸர்வேஶ்வரனை. (நாவாயுளானை) பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க, என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் திருநாவாயிலே வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை. அந்தத்திருநாவாய் தான் பரமபதத்தோபாதியாம்படி அடுத்தணித்தாகத் திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேன். ... ... (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (தூவாயவித்யாதி) ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்கும், மேல்வரும் நோயறியாதே லோகத்துக்கும் உபகரித்தபடியை யருளிச்செய்தார் கீழ்; அநந்யப்ரயோஜநராய்ப் பூவிடப்பெறாத இழவுதீரப்பெரிய

(க) சதுஶ்ஶ்லோகீ-க.

திருவடிமேற் கொண்டுவந்து ரோக்கினபடியை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ஏறிவந்து என்னாதே "ஊர்ந்து" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவனுடைய வித்யாதி). (ஓரத்தை) பக்ஷபாதத்தை. முதலை துணித்தபின் தேவாதி தேவனென் என்று விவக்ஷித்து, அதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (தானுமித்யாதி). மூவாமை - குணமிழக்கை யென்று விவரிக்கிறார் (அவனித்யாதி). †(கையிலான்) அசக்தனென்றபடி. முதலையை விடுவிக்கவொண்ணாதோ, துணிப்பானென்னென்ன; அதுக்கு இஷ்டமான சாப விமோசநத்துக்கு உடலாகையாலே செய்தானென்று ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (ராஜபுத்ரர்களை யித்யாதி). முடித்தானை என்னாதே, பாரிப்புத்தோற்ற "துணித்தானை" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீஷ்மேத்யாதி). அதுக்கு நியாமகம் (ஆஶ்ரிதேத்யாதி).

மேலுக் கவதாரிகை (ஆனையித்யாதி). ... ... (ங)

ரு.—ஓடாவரியா யிரணியனை யூனிடந்த
சேடார்பொழில் சூழ் திருநீர்மலையானை
வாடாமலர்த்துழாய் மாலை முடியானை
நாடோறும் நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஓடா	(சத்ருமுன்பே) பிற்காலியாத [ண்டு	வாடா	செவ்வியழியாத
அரியாய்	நரஸிம்ஹமாய்க்கொ	மலர்	புஷ்பத்தையுடைய
இரணியன்	ஹிரண்யனுடைய	துழாய்	திருத்துழாயினாற்கட்
ஊனை	சரீரத்தை [வனாய்,	மாலை	மாலையை [டப்பட்ட
இடந்த	கிழித்துப் பொகட்ட	முடியானை	திரு வபிஷேகத்தி லணிந்தவனானவனை
சேடு ஆர்	இளமைமிக்க		
பொழில்	சோலைகளாலே		
சூழ்	வ்யாப்தமான	நாள்தோறும்	ப்ரதிதிநமும்
திருநீர் மலையானை	திருநீர்மலையிலே எழுந்தருளி யிருக்குமவனாய்,	நாடி	தேடித்திரிந்து
		நறையூரில் கண்டேனே. (ச)	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (ஓடாவித்யாதி) ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடலைக்கண்டால் பிற்காலியாத நாஸிம்ஹமாயென்னுதல்; அன்றிக்கே, நாட்டில்நடையாடாத நாஸிம்ஹமாய். வரப(ப)லத்தாலே பூண்கட்டின ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடலைப்பிளந்து, "இன்னும் இங்ஙனே யிருந்துள்ள விரோதிகள் ஆஶ்ரிதர்க்கு அடர்த்துவரில் செய்வதென்!" என்று, அவற்றைப் போக்குகைக்காக, இளமை மிக்க பொழில் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருநீர் மலையிலே ஸந்நிஹிதனானவனை.

† "கையிலான்" என்னும் பதம் வ்யாக்க்யாநத்தில் காணவில்லை

ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கு முடிகவித்து மாலையிட்டுக் கொண்டிருக்கிறவனை, நாடோறும் நித்யஸூரிகளுடைய ஆசையே யாத்ரையாக உடையனை யக்கொண்டு இங்கே காணப்பெற்றேன். ... ... (௪)

அரு—நாலாம்பாட்டு. (ஓடாவித்யாதி) ஆனைக்கு உதவப்புஷ்ப்ரேர்ந்து வந்த படியை அருளிச்செய்தார் - கீழ்ப்பாட்டில்; அங்ஙனே தேசாந்தரத்தில் வரவேண்டாதே நினைத்தவிடந் தன்னிலே ஸந்நிஹிதனாய் ஆஶ்ரிதனுக்கு உதவினமையை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"சேடு" என்றதினர்த்தம் (இளமை) என்றது. ... ... (௪)

மூ.—கல்லார்மதிள் சூழ் கடியிலங்கைக் காரரக்கன்
வல்லாகம் கீள வரி வெஞ்சரம் துரந்த
வில்லானைச் செல்வ விபீடணற்கு வேறாக
நல்லானை நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல்ஆர்	கல்லினால் கட்டப் பட்ட	வரி	அழகியதாய்
மதிள்	ப்ராகாரங்களாலே	வெம்	அக்நிகல்பமான
சூழ்	சூழப்பட்டும்	சரம்	பாணத்தை
கடி	(அகழ்முதலிய) கட்டுடையதுமான	துரந்த	ப்ரயோகித்த [ய்,
இலங்கை	லங்கைக்கரசனாய்	வில்லானை	தநுஸ்ஸை யுடையனா
கார்	தண்ணியனான	செல்வம்	ஶ்ரீமானான [டத்தில்
அரக்கன்	ராவணாஸுரனுடைய	விபீடணற்கு	ஶ்ரீ விபீஷணாழ்வானி
வல்ஆகம்	பலிஷ்டமான சரீரமானது	வேறாக	விலக்ஷணமாக
கீள	பிளக்கும்படியாக	நல்லானை	ஸ்நேஹத்தையுடையனானவனை
		நாடி நறையூரில் கண்டேனே.	(௫)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கல்லாரித்யாதி) கல்லார் மதிள்சூழ்ந்து அரண்மிக்கிருந்துள்ள லங்கையில் கறுத்த நிறத்தையுடையனான ராவணனென்னுதல்; அன்றிக்கே தண்ணியனென்னுதல். கறுப்பு - தண்மைக்கும், நிறத்துக்கும் இரண்டுக்கும் பேரிறே. (வல்லாகம்) ப்ரஹ்மாஸ்த்ராதிகளுக்கும் சிதையாதபடி வரப(ப)லத்தாலே திண்ணிதான உடல் கிழியும்படிக் கீடாக, தர்சநீயமாய் (க) "தீப்தபாவக ஸங்காஶை:-தீப்தபாவக ஸங்காஶை:" என்கிறபடியே தொடுத்துவிடும்போது

(க) ரா-யு-௧௱-௨௨.

அம்பாய், சத்ருக்கள் சரீரங்களிலே அக்நியாய் ப்ரவேசிக்கும் அம்பை நடத்தின வில்வலியை யுடையவனை.

(செல்வவிபீடணற்கு) ராவணபரிக்ரஹத்தை விட்டு ஆகாசஸ்தனான போதே (க) "அந்தரிக்ஷகதச்ஸ்ரீமாந் - அந்தரிக்ஷ கதஸ்ஸ்ரீமாந்" என்கிறபடியே ராமஸம்பந்தத்தால் வந்த ஐஸ்வர்யம் குடிகொண்டதாய்த்து. (வேறாக நல்லானை) "வருகிற விபீஷணன் புகுரக்கடவனல்லன்" என்று மஹாராஜர் அருளிச்செய்தார் நிரோதிக்க; "அவனைக் கைக்கொள்கை தவிரோம்" என்று பெருமாளும் நிர்ப்பந்திக்க; 'ஆகில் கிஷ்கிந்தையில் பரிகரமிங்ஙனே விடைகொள்ளுகிறது" என்ன; "வேணுமாகில் அது செய்கிறது, இது ஒருபடியாலும் தவிரோம்" என்று அவன் பக்கலிலே விசேஷித்து ஸங்கத்தைப் பண்ணினவனை. (நாடி நறையூரில் கண்டேன்) நான் அவனைத்தேடித் திருநறையூரிலே காணப் பெற்றேன். ... ... (ரு)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (கல்லாரித்யாதி) தமப்பன் பகையாகப் பிள்ளைக்கு உதவினபடி சொல்லிற்று - கீழ்; தமயன் பகையாக உதவினபடியை அநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

கடி - கட்டாய், துர்க்க (ஸ்ம்ரு)ச்சவரணையைச் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து, "கல்" இத்யாதியாலே விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கல்லித்யாதி). லக்ஷணயா தன்மை சொல்லுமென்கிறார் (கறுப்பித்யாதி).

"வேறாக" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வருகிற வித்யாதி). (உ) "நத்யஜேயம் கதஞ்சந - நத்யஜேயம் கதஞ்சந" என்றத்தை உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஆகிலித்யாதி). ... ... (ரு)

மூ.—உம்பருலகோடுயிரெல்லா முந்தியில்
வம்பு மலர்மேல் படைத்தானை மாயோனை
அம்பன்ன கண்ணாளசோதைதன் சிங்கத்தை
நம்பனைநாடி நறையூரில் கண்டேனே. ... (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உம்பர் உலகோடு	தேவலோகத்தோடு கூட	உந்தியில்	(தன்) திருநாபியிலுள்ள
உயிரெல்லாம்	ஸகல ப்ராணிகளையும்	வம்பு	பரிமள ப்ரசுரமான

(க) ரா-யு-கசு-கள. (உ) ரா-யு-கஅ-ந

மலர்மேல்	கமலப் பூவின்மேலே	அசோதை	யசோதையுடைய
படைத்தானை	ஸ்ருஷ்டித்த [ஞய்	தன்	[ன்னையாய்
மாயோனை	ஆஶ்சர்ய சக்தியுக்த	சிங்கத்தை	ஸிம்ஹம்போன்றபி
அம்பன்ன	அம்போடொத்த [ன	நம்பனை	விஶ்வஸநீயனு மான
கண்ணாள்	கண்களை யுடையளா		வனை

நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (௬)

வ்யா. — ஆரும்பாட்டு. (உம்பருலகித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகள் குடியிருப்போடே கூட மற்றுமுள்ள மநுஷ்யாதிகளையு மடையத் தன் திருவுந்தியிலே செவ்விப்பூவின்மேலே தன்னுடைய ஸங்கல்பத் தாலே யுண்டாக்கின ஆஶ்சர்யபூதனான ஸர்வேஶ்வரனை.

தன் ஸங்கல்பத்தாலே எல்லாவற்றையு முண்டாக்குமவன்றான் மெய்யே வந்தவதரித்தானாய்த்து. (அம்பன்ன கண்ணாளித்யாதி) பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர் "பிள்ளைக்குத் தாய்வழியாகாதே கண்" என்றருளிச்செய்வர். (நம்பனை) தன்னை யணுகினவர்க்குத் தன்னை கையிலே ஸமர்ப்பிக்கலாம்படி விஶ்வஸநீயனானவனை. (நாடி நறையூரில்) ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே அவனை விஶ்வஸித்து பற்றப்பெற்றேன். ... ... (௬)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (உம்பரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்களில் - பிள்ளைக்கும் தம்பிக்கும் தாமே உதவினவளவு சொல்லிற்று; அவ்வளவன்றியே, சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவுக்கு உத்பாதகனாயிருந்தவன் தன்மேன்மை பாராதே ஓரிடைச்சிக்கு மகனாயிருந்தபடியால் வந்து உதவின ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யம் சொல்லுகிறாரென்று ஸங்கதி.

சதுர்முகனை மலர்மேல் படைத்ததாலே "ஸ்ருஜ்யங்களெல்லாம் மலர்மேல் படைத்தான்" என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதிகளித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (தன்னித்யாதி). (௧) "[illegible] தங்யோ மாத்ரு முகஸ்ஸுதஃ" என்றதை யுட்கொண்டு அசோதையின் கண்ணழகை அருளிச்செய்ததுக்கு உட்கருத்தை ஸம்வாதமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளையித்யாதி). ... ... (௬)

மூ.—கட்டேறு நீள் சோலைக் காண்டவத்தைத் தீமூட்டி
விட்டானை மெய்யமமர்ந்த பெருமானை
மட்டேறு கற்பகத்தை மாதர்க்காய் வண்டுவரை
நட்டானை நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (௭)

(௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கட்டு ஏறு	காவல்மிக்கிருந்ததாய்	பெருமானை	ஸர்வாதிகனாய்,
நீள்சோலை	பரந்தபொழிலையுடையதான	மட்டு ஏறு	தேன்மிக்கிருந்துள்ள
காண்டவத்தை	காண்டவவநத்தை [க)	கற்பகத்தை	கல்பக வ்ருக்ஷத்தை
தீ	அக்நிக்கு (ஆஹாரமா	மாதர்க்காய்	ஸத்யபாமைக்காக
மூட்டிவிட்டானை	அருமதிபண்ணி ஏவிவிட்டவனாய்	வண்துவரை	அழகிய த்வாரகாபுரியில் (ஸத்யபாமையகத்தில்)
மெய்யம்	திருமெய்யத்தில் [ற	நட்டானை	ஸ்த்தாபித்தவனுமானவனை
அமர்ந்த	பொருந்தி வர்த்திக்கி	நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (எ)	

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கட்டேறு நீள்சோலை) இந்த்ரனுடைய காவற்காடென்கிற மதிப்பாலே மிக்க அரணை யுடைத்தாயிருக்கிற. (காண்டவத்தைத் தீமூட்டி விட்டானை) அர்ஜுநனும் தானுமாய் யமுநாதீரத்திலே பூம்பந்து இறட்டு விளையாடாநிற்க, அக்நி ஒரு ப்ராஹ்மணவேஷத்தைக்கொண்டுவந்து நிற்க, "நீ இந்த்ரனுடைய காவற்காட்டை புஜி" என்று விட்டான். (மூட்டிவிட்டானை) துஷ்ட ம்ருகங்களின்மேலே விட்டானாய், தான் கிட்டுகைக்கு ப(ஃ)யப்படுமாபோலே, ப்ரவேசிப்பிக்கையிலுண்டான அருமை சொன்னபடி. (மெய்யமமர்ந்த பெருமானை) "இன்னும் ஆரேனும் அர்த்தித்து வரில் செய்வதென்!" என்று திருமெய்யத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதனானவனை.

(மட்டேறித்யாதி) பரிமளம் மிக்குவாரா நின்றுள்ள கல்பகவ்ருக்ஷத்தை. (மாதர்க்காய்) ஸ்ரீ ஸத்யபாமைப் பிராட்டிபக்கல் தாதர்த்ய(ஓ)த்தை முடிய நடத்தினபடி. (வண்டுவரை நட்டானை) இந்த்ரனுக்கு நரகாஸுரனோடே விரோதம் விளைய, அவனுக்காக எடுத்துவிட்டு, அவனை யழித்து மீண்டுவந்து ஸ்வர்க்கத்தைக் குடியேற்றுகிற வளவிலே, இந்த்ராணியானவள், கல்பகவ்ருக்ஷத்தின் பூவா, "உங்களுக்கிது பொருதிறே, உடம்பு வேர்க்குமிறே, தரையிலல்லது கால்பாவாதே" என்று இங்ஙனே தன்னுடைய தேவத்வத்தையும் இவளுடைய மநுஷ்யத்வத்தையும் சொல்லி க்ஷேபித்துச் சூடினாள்; அவளும், க்ருஷ்ணன் தோளைப்பற்றி "இத்தை என் புழைக்கடையிலே நடவேணும்" என்ன; அத்தைப் பிடுங்கிக் கொடுபோந்து ஸ்ரீமத்த்வாரகையிலே நட்டு, பின்னையாய்த்து திருமஞ்ஜநம் பண்ணிற்று. "தான் சொப்பனக் குடியேறுவதற்கு முன்னே தன்னைக் குடியிருத்தின

வன், தன் புழைக்கடையிலே ஒரு குப்பைமேனியைப் பிடுங்கினுனென்று வஜ்ரத்தைக்கொண்டு துடருவதே!" என்று பின்னை யமுதஞர் பணிக்கும்படி, என்னுடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்காகத் திருநறையூரிலே வந்து நின்றவனைக் காணப்பெற்றேன். ... (௭)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (கட்டேறித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - யசோதை தன்மையை ப்ரஸ்தாவித்தாராய், அவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களையும் அவதார ப்ரதா(தா)நப்ரயோஜநத்தையும் இரண்டுபாட்டாலு மருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

அக்நிதானே மூளமாட்டாதே, மூட்டிவிட வேண்டுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (துஷ்டேத்யாதி). (தான்) என்றது - அக்நிதானென்றபடி.

(சொப்பன) நன்ருக. ... ... (௭)

மூ.—மண்ணின் மீபாரங் கெடுப்பான் மறமன்னர்
பண்ணின்மேல் வந்த படையெல்லாம் பாரதத்து
விண்ணின் மீதேற விசயன் தேரூர்ந்தானை
நண்ணி நான் நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (௮)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மண்ணின்மீ	பூமியின்மேலே (அஸுர வர்க்கத்திஞல்) உண்டான	வந்த	எதிர்த்துவந்த
பாரம்	பா(ரா)ரத்தை	படைஎல்லாம்	எல்லாச்சேனையையும்
கெடுப்பான்	அழிக்கைக்காக,	விண்ணின்மீது	வீரஸ்வர்க்கத்திலேயாக
மறம்	கோபத்தையுடையரான	ஏற	போய்ச் சேரும்படி
மன்னர்	ராஜாக்களுடைய	பாரதத்து	பாரதயுத்தத்தில்
பண்ணின் மேல்	ஸேநாவிந்யாஸத்தோடு கூடி	விசயன்	அர்ஜுநனுடைய
		தேர்ஊர்ந்தானை	தேரைநடத்தினவனை
		நண்ணி	ஆசைப்பட்டு
		நான்நாடி நறையூரில் கண்டேனே.	

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (மண்ணின் மீபாரமித்யாதி) எல்லாவற்றையும் பொறுக்கக்கடவ பூமி, "பொறுக்கப்போகிறதில்லை" என்ன; அதினுடைய பா(ர)ரத்தைப் போக்குகைக்காக, மறத்தையுடைய கர்ண துர்யோதநாதிகள் கையு மணியும் வகுத்து மேலிட்டுவந்த பரிகரமடைய மீளவும் அவ்வூரில் போகாதே வீரஸ்வர்க்கத்தை ப்ராபிக்கும்படி, அர்ஜுநனுடைய தேரை நடத்தினவனை. (நண்ணி நான்

நாடி) ஆசையுடையேனுக் கிட்டி; அவ்வாசைக்கு அநுரூபமாகத் திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேன். ... ... (அ)

அந—எட்டாம்பாட்டு. (மண்ணின்த்யாதி) (க) †"ந கிஞ்சித் பர்வதாபாரம் நாபாரம் ஸப்தஸாகரம் । ஸ்வாமித்ரோஹ மிதம் பாரம் பாரம் விஶ்வாஸகாதகம் -
நகிஞ்சித் பர்வதாபாரம் நாபாரம் ஸப்தஸாகரம் । ஸ்வாமித்ரோஹ மிதம் பாரம் பாரம் விஸ்வாஸபாதகம்" என்றிறத்தை உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (எல்லாவற்றையு மித்யாதி). மண்ணின்மேலே யுத்தப்பண்போடே என்று சப்தார்த்தமா யருளிச் செய்கிறார் (கையுமணியும் வகுத்து) என்று.

கூ —பொங்கேறு நீள் சோதிப் பொன்னாழி தன்னோடும்
சங்கேறு கோலத்தடக்கைப் பெருமானைக்
கொங்கேறு சோலைக் குடந்தைக் கிடந்தானை
நங்கோனை நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொங்குஏறு	மேன்மேலும் ஸம்ருத்தி அதிசயித்து வாராநின்ற	தடம் கை	பரந்திருந்துள்ள திருக்கைகளையுடைய
நீள் சோதி	அபரிச்சின்னமான தேஜஸ்ஸையுடைய	பெருமானை	ஸர்வேஸ்வரனாய்,
பொன்	ஸுந்தரமான	கொங்கு ஏறு	தேன் மிகுந்திருக்கிற
ஆழிதன்னோடும்	ஸுதர்சனாழ்வானோடுகூட	சோலை	பொழில்சூழ்ந்த
சங்கு	ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமான	குடந்தை	திருக்குடந்தையில்
ஏறு	குடிகொண்டிருக்கிற	கிடந்தானை	கண்வளர்ந்தருளுமவனாய்,
கோலம்	அழகியதாய்	நம்கோனை	நமக்கு ஸ்வாமியானவனை
		நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (கூ)	

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொங்கேறு நீள் சோதியித்யாதி) மிகைத்து ஆற்றுப் பெருக்குபோலே ஏறிவாராநின்றுள்ள நிரவதிக தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய் ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கிற திருவாழியோடேகூட, ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்துக்கும் குடியிருப்பான அழகிய திருத்தோள்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரன். ஆழ்வார்களை யொழியவே வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்க வேண்டும்படியாய்த்து திருத்தோள்களழகிருக்கும்படி. ஆபரணத்துக்கும் ஆபரணம்போலே.

(கொங்கேறு சோலையித்யாதி) பரிமளமாதல், தேனாதல், பரம்பதத்திலிருப்பு நித்யஸூரிகளுக்காயிருக்குமாபோலே நமக்குஸ்வாமி

(க) † இந்தஶ்லோகத்தை ப்ரத்யந்தரங்களைக்கொண்டு சுத்தமாக்கிக்கொள்ளவேணும்.

யானவனை, நடக்காகவந்து நிற்கிற திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேன். ... ... (கூ)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொங்கித்யாதி) (க) "கொடாதென்கோவலன்" என்கிறபடியே - ஆழ்வார்க்கு க்ருஷ்ணவதாரமாக அநுஸந்திக்கலாம்படி யிருந்தபடியாலே, கீழ் ப்ரஸ்துதமான க்ருஷ்ணவதாரத்தை அநுஸந்தித்தவுடனே ஆராவமுதமூற அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"நங்கோனை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பரமபதத்தி லித்யாதி). (கூ)

மூ.—மன்னுமதுரை வசுதேவர் வாழ்முதலை
நன்னறையூர் நின்றநம்பியை வம்பவிழ் தார்க்
கன்னவிலும் தோளான் கலியனொலி வல்லார்
பொன்னுலகில் வானவர்க்குப் புத்தேளிராகுவரே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னு	பகவத்ஸம்பந்தம் மாறாதே பொருந்தியிருக்கிற	கல்நவிலும்	கல்லென்றுசொல்லப்படுகிற (த்ருடமான)
மதுரை	ஸ்ரீ மதுரையில்	தோளான்	புஜங்களை யுடைய
வசுதேவர்	வஸுதேவருடைய	கலியன்	ஆழ்வார் [ரான
வாழ்	ஜீவநமாகிற வாழ்ச்சிக்கு	ஒலி	அருளிச்செய்த இப்பத்துப் பாசுரங்களை [கள்
முதலை	காரணபூதனாய்,		
நல் நறையூர்	விலக்ஷணமான திருநறையூரிலே	வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற	பொன் உலகில்	அழகியதான பரமபதத்தில் (போய்)
நம்பியை	கல்யாணகுணபூர்ணனானவன் விஷயமாக,	வானவர்க்கு	(அங்குள்ள)நித்யஸூரிகளுக்கு [ராக)
வம்பு அவிழ் தார்	பரிமள மலராநின்ற மாலையை யுடையராய்	புத்தேளிர் ஆகுவர்	தேவர்களாக (பூஜ்ய ஆகப்பெறுவர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (மன்னுமதுரை யித்யாதி) வித்தாச்ரமமாய் ஸ்ரீவாமநனிருந்து தபஸ்ஸுபண்ணி, ஸ்ரீ சத்ருக்நாழ்வான் வன்னியமறுத்துப் படைவீடுசெய்து; ஸர்வேச்வரன் தானுகந்து வந்தவத

(க)

ரித்து, ஆணைபடும் அடவிபோலே பகவத்ஸம்பந்தம் மாறுததேசம். (வசுதேவரித்யாதி) ஸ்ரீவஸுதேவருடைய ஸத்தைக்கு நிமித்த பூதனையுள்ளவனை. இவனைக்கண்டு அத்தாலே உளராயாய்த்துத் திரிவது. (நன்னறையூரித்யாதி) ஸ்ரீ மதுரையிற்காட்டிலும் மிக்க நன்மையையுடைத்தான திருநறையூரிலே நிற்கிற கல்யாணகுண பூர்ணனை.

(வம்பவிழ்தாரித்யாதி) செவ்விமாலையையும் அதுக்காஸ்ரயமாய் கல்லென்றுசொல்லப்படும் திண்ணிய தோளையுமுடையரான திருமங்கையாழ்வார் ஒலியுடைத்தாம்படி யருளிச்செய்த தமிழ்த்தொடை வல்லவர்கள், பரமபதத்திலே அங்குள்ள நித்யஸூரிகளுக்குத் தைவங்களாவர்கள். (க) "வைகுந்தன் தமரெமர்" என்றிறே அவர்கள் சொல்லுவது; அவர்களுக்கு ஆஸ்ரயணீய ராவர்கள். ... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (மன்னித்யாதி) மன்னுதல் - பொருந்துதலாய், பகவானுல் பொருத்தமுடைமையை யருளிச்செய்கிறார் (ஷித்தேத்யாதி). (படுகை) உண்டாகை. வாழ்ச்சிக் குறுப்பானபிள்ளை யென்றுத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீ வஸுதேவரித்யாதி).

"புத்தேளிர்" என்றதினர்த்தம் (தைவங்களாவர்கள்) என்றது. (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்தில் எட்டாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி

பெடையடர்த்தப்ரவேசம்.

வ்யா.—"நான் சென்றுநாடி நறையூரில் கண்டேன்" என்று ஆஸ்ரயணீயவஸ்துவை ஒரு தேசவிசேஷத்தில் போய்க்காண்கை யன்றிக்கே ஸம்ஸாரபூமியிலே திருநறையூரிலே காணப்பெறுகையால் வந்த அலப்ய(ஷீ)லாபத்தாலே ஹ்ருஷ்டரானுர்; "அவனைக்காணப்பெற்ற

(க) தி-வாய்-கo-கூ-கூ.

பின்பு அவன் ஸ்வரூபத்துக்கும் நம் ஸ்வரூபத்துக்கும் அநுரூபமான வ்ருத்தி விசேஷத்தைப் பண்ணப்பார் கிடாய் நெஞ்சே!" என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கிறார். திருநறையூரில் திர்யக்குக்களுமகப்படப் பேடைப்ரதாநமாயாய்த்திருப்பது; ஆகையாலே அங்கு நிற்கிறநம்பிக்கும் பிராட்டி ப்ராதாந்யமுண்டாகக்கடவதே; ஆகையாலே ஆஶ்ரயணீயதை குறைவற்ற தேசமாய்த்து. க்ஷணந்தோறும் ஸுகுமாரராயிருக்குமவர்கள் முகத்திலே நீர் ஏறிட்டுக்கொள்ளுமாபோலே ப்ராப்தியளவும் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறபராய்த்து. (க)*ஸக்ருதே(தே)வவுக்கு "ஸஹமைவ" என்று ஆழ்வான் நிர்வஹிப்பதொரு பொருளுண்டிறே; "ஒரு ஜந்மமாக ப்ரபத்தி பண்ணுமது சாலவும் அஸக்ருத்தாயிருந்ததோ? பெறுகிற பேற்றைப் பார்த்தால்" என்றருளிச்செய்தார் எம்பார். பக(ஷீ)வல்லாப மொழியப் புறம்பு த(ஷீ)ரிக்க வல்லரல்லர், இதொழிய வேறேயுமொரு உபாயமுண்டென்றிருக்குமவரல்லர்; வேறேயுமொரு உபாயமுண்டென்றிருக்கும்படியன்றிறே இதிலுண்டான நிலை. ... ... *

அந. — பெடையடர்த்த ப்ரவேசம்.—(அநுரூபமான வ்ருத்தி விசேஷத்தை) என்றது- அநந்யபோக்ய(ஷீ)த்வாநு குணமான ப்ரபத்தியை என்றபடி. "பெடையடர்த்த" இத்யாதியாலே ஸ்த்ரீ ப்ராதாந்யத்தையிட்டு விசேஷித்ததுக்கு உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (திருநறையூரிலேயித்யாதி). (உ) *ஏழையேதலனிலே ப்ராப்திக்காக பூர்ணப்ரபத்தி பண்ணினபின்பு, எம்பெருமான் தம்முடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் இவருடைய உகந்தருளின நிலங்களில் ப்ராவண்யத்தாலும் இங்கே இன்னும் வைத்துக்கொண்டு அநுபவிக்கத்தேட, அப்படி யநுபவித்துக்கொண்டுவருகிற இவர், ப்ரபத்திக்குக் குறைவற்ற தேசமான மட்டிலே மீளவும் சரணமடைவானென்னென்ன; அந்த ப்ரபத்திதானும் பரமபோக்ய(ஷீ)மாகையாலே விடமாட்டாமல் பண்ணுகிறாரென்று பரிஹார மருளிச்செய்கிறார் (க்ஷணந்தோறு மித்யாதி). ஆர்த்த்யதிசயத்தாலே இவ்வாழ்வார் கீழே பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணினாராய்த்து; இப்போது போக்யதையாலும் விடமாட்டாதே பலகாலும் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறாராய்த்து. ஆனால் "ஸக்ருதேவ இத்யாதி வசநத்துக்கு விரோதியாதோ?" என்னும் ப்ரஸ்நத்திலே, விளம்ப நிஷேதபரமாமித்தனையொழிய இவ்வதிகாரிக்கு ஆவ்ருத்தி நிஷேதமன்றென்றும், ஆவ்ருத்தி நிஷேதபரமானாலும் பக்தி(ஷீ)க்கு வேண்டினாப்போலே அநேகஜந்மாவ்ருத்தி வேண்டாமை யாகலாமென்றும் பரிஹா

(க) ரா-யு-௧௮-௩௩. (உ) ௫-௮.

ரித்த புடைகளுண்டென்று அருளிச்செய்கிறார் (ஸக்ருதேவவுக்தித்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே). (அஸக்ருத்தாயிருந்ததோ) ஸக்ருத் தென்னலாயி ருக்குமன்றோ ப்ரபத்தி என்றபடி. (௧)"ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு-ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு" இத்யாதி இதுக்கு வேண்டாவிறே. திருநறையூரில் கண்ட மட்டிலே அங்கே நினைத்தபடி அநுபவிக்கக்கோலி, ததர்த்தமாக மீளவும் ப்ர பத்தியை யொழிய அறியாமையாலே ப்ரபத்தி பண்ணுகிறரென்று யோஜநாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (பகவதித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே). ... *

மூ.—பெடையடர்த்த மடவன்னம் பிரியாது மலர்க்கமலம்
மடலெடுத்து மதுநுகரும் வயலுடுத்த திருநறையூர்
முடையடர்த்த சிரமேந்தி மூவுலகும் பலிதிரிவோன்
இடர்கெடுத்த திருவாளனிணை யடியே யடைநெஞ்சே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெடை	பேடையினாலே	முடைஅடர்த்த	துர்க்கந்தம் மிக்க
அடர்த்த	ப்ரணய கலஹத்தில் நெருக்கப்பட்டதாய் (அத்தாலே)	சிரம்	ப்ரஹ்ம கபாலத்தை
மடம்	(அப்பேடைக்கு) பவ்யப்பட்டதான	ஏந்தி	கையில்கொண்டு
அன்னம்	ஹம்ஸ பக்ஷியானது	மூவுலகும்	மூன்று லோகங்களிலும்
பிரியாது	(அப்பேடையோடு) விச்லேஷியாமல் (எப்போதும்கூடியிருந்து),	பலி	பி(ரி)க்ஷார்த்தமாக
		திரிவோன்	ஸஞ்சரியாநின்றருத்ரனுடைய
கமலமலர்	தாமரைப்பூவில்	இடர்	சாபத்தை
மடல்எடுத்து	இதழ்களைக்கழற்றிப்	கெடுத்த	போக்கினவனுடைய
மது	தேனை பொகட்டு	திருவாளன்	ஶ்ரிய:பதி யானவனு
நுகரும்	பானம்பண்ணுகின்ற	இணை	ஒன்றோடொன்று ஸத்ருசமான
வயல்	கழனிகளாலே		
உடுத்த	சூழப்பட்ட	அடி	திருவடிகளை
திருநறையூர்	திருநறையூரி லெழுந்தருளி யிருப்பவனாய்,	நெஞ்சே	ஓமநஸ்ஸே!
		அடை	ஆஶ்ரயிக்கப்பார்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (பெடையடர்த்த மடவன்னம்) பூவிலே ஸஞ்சரிக்கையாலே பேடைக்குச் சேவலின்பக்கலிலே எப்போது மொக்க அதிசங்கை வர்த்தியாநிற்குமாய்த்து. பேடையாலே அடர்க்கப்பட்ட மடவன்னமானது. மடவன்னம்போய், அத்தலையித்தலையானபடி;- பல் காட்டுவது, காலைப்பிடிப்பது, இரப்பதாகாநிற்கும்.

(௧) லக்வத்ரிஸ்ம்ருதி-

(பிரியாது) ஒருக்ஷணம் இத்தைவிட்டுப் புறம்புபோகாதே. "இதுக்கு இனியது கொடுவந்து இடவேணும்" என்று மதுபானார்த்தமாகவும் போகாதே. (மலர்க்கமலம் மடலெடுத்து) வேறொருபூவிற்போயன்றிக்கே அந்தப்பூத் தன்னிலேயிருந்து, மது நிரம்பின பூவில்நின்றும், மடலை வாங்கித்தான் ஸேவிப்பது, பேடையை ஸேவிப்பிப்பதாகா நிற்கும்.

இதுவாய்த்து இவ்வூரில் வயலிருக்கும்படி. உள்ளூநிற்கிறவன் எத்தனையேனும் அபிமாநிகளுக்கும் புகலாம்படி யிருக்குமவன். (முடையித்யாதி) லோககுருவுமாய் தனக்குப் பிதாவுமாயிருந்தவனுடைய தலையையறுத்து அத்தாலே பாதகியாய், முடைமிக்கிருந்துள்ள - துர்க்கந்தம் மிக்கிருந்துள்ள, ப்ரஹ்மசிரஸ்ஸைத் தரித்து, கூறுசெய்த ஊரிலே கையும் கைத்தலையுமாய்த் திரியும் கூறுசெய்வானைப்போலே, ஈஶ்வராபிமாநியாய் தான் செலுத்திப்போந்த பூமிப்பரப்பெங்கும் பிக்ஷைபுக்குத் திரிந்தானாய்த்து. (இடர்கெடுத்த திருவாளன்) "அருமந்தானொருமதிப்பன் இப்படி எளிவரவு படுவதே!" என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டு, அவனுடைய சாபத்தைப் போக்கினனாய்த்து. அதுக்கடியென்னென்னில், (திருவாளன்) (க) "ஶ்ரிய: காந்தோ நாராயண ஶ்ரீமாந் - தத்ர நாராயண ஶ்ரீமாந்" என்கிறபடியே ஶ்ரிய:பதியாகையாலே. அவனுடைய (இணையடியே யடைநெஞ்சே) அபிமாநிகளும் ஆபந்நரானவன்று பற்றும் திருவடிகளை நீ பற்றப்பார். ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (பெடையித்யாதி) ஸ்த்ரீதர்மமன்றோ மடப்பமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பேடை யித்யாதி). (மடவன்னம் போய்) என்றது - மடவன்னமாயிருக்கைபோய் என்றபடி. இப்படி பவ்யமான சேவல் பிரிய ப்ரஸக்தி ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கித்யாதி). பிரியாதேநுகரும் என்கையாலே போக்த்ரு (ஸ்ரீ) ஸாஹித்யத்தை விவக்ஷித்துத், தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (வேறொரு வித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (இதுவாய்த்தித்யாதி). இத்தால் - புருஷவஶ்யதையும் ஸ்வயமேவ வத்ஸலனாயிருக்குமென்றும் சொல்லிற்றாய்த்து. (ஆய்த்து) என்றவநந்தரம், ருத்ரன்என்று சேஷம். ... ... (க)

மூ.—கழியாரும் கனசங்கம் கலந்தெங்கும் நிறைந்தேறி
வழியார முத்தீன்று வளங்கொடுக்கும் திருநறையூர்
பழியாரும் விறலரக்கன் பருமுடிக ளவை சிதற
அழலாரும் சரந்துரந்தா னடியிணையேயடைநெஞ்சே. (உ)

(க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கழி	உவர்க்கழிகள்	வளம்கொடுக் (இப்படி)	ஸம்ருத்தி
ஆரும்	நிறையும்படியாக	கும்	யைக்கொடாநின்ற
கனம்	பெருமைபொருந்திய		திருநறையூர்,
சங்கம்	சங்குகளானவை	பழிஆரும்	மிக்க அபவாதத்தையு
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்		டையனாய்
கலந்து	வந்துசேர்ந்து	விறல்	மிடுக்கனான
நிறைந்து	வரிசை வரிசையாக	அரக்கன்	ராவணஸ்ரனுடைய
	விருந்து	பரு	பெருத்த
ஏறி	(பின்பு அக்கழிகளில்	அவைமுடி	அந்த (பத்துத்) தலை
	நின்றும்) மேலே	கள்	களும் [யாக
	வந்து	சிதற	அறுந்து விழும்படி
வழிஆர	வீதிகள் நிறையும்படி	அழல் ஆரும்	நெருப்புப்போன்ற
முத்து	முத்துக்களை	சரம்	பாணங்களை [ய
ஈன்று	சுரந்து	துரந்தான்	ப்ரயோகித்தவனுடை
		அடி இணையே அடைநெஞ்சே! (உ)	

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (கழியாருமித்யாதி) ஸமுத்ரத்தில் நின்றும் சங்குகளானவை கழிநிறையும்படியாக வந்து புகுருமாய்த்து உப்புநீரில் நின்றும் ரக்ஷித்த ஜலத்துக்காக. (கனசங்கம் கலந்தெங்கும் நிறைந்தேறி) கர்ப்ப கேத(ஹேத)த்தாலே ஐப்பசித் திருநாளுக்கு ப்ராணிகள் ஸர்வதோ தி(டி)க்கமாக வந்து புகுருமாபோலே, எங்குமொக்கக் கலந்து ஒழுகுமாறுதேவந்து புகுந்து. (வழியார முத்தீன்று) ஊரேற்றின தார்மிகர் அவகாச முண்டாம்படி குறுந்தெருவும் நெடுந் தெருவு·முண்டாக்கினார்கள்; இவை ஸஞ்சாரயோக்யதை யில்லாதபடி வழிகளிலே முத்தை மலையாகச் சுரவாநிற்கு மாய்த்து.

(பழியாரும்) ஜநநி என்று வாசிபார்க்க மாட்டாமையாலே மிக்க பழியைத் தரித்திருப்பானாய், முன்கை மிடுக்காலே தோன்றினபடி நடந்து திரிகிற ராவணனுடைய தலைகள் சிதறும்படியாக, எதிரிகளை அம்பாய் நலிகையன்றிக்கே நெருப்பாகச் சுடுகிற அம்புகளை நடத்தினவனுடைய. ... ... (உ)

அரு —இரண்டாம்பாட்டு. (கழியாரு மித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - தலையறுத்துத் திரிந்தபாதகியையும் அருள்செய்தபடி சொல்லிற்று; அப்படிப் பட்ட குணதி(டி)களுங்கூட ஸர்வதா (ஞ) (க) "நநமேயம்" என்றால் தலையறுத்து விடுமாகையாலே "நநமேயம்" என்னப்பாராதே, அடைநெஞ்சே

(க) ரா-யு-௩௬-கக.

ரன்கிருரென்று ஸங்கதி.

"நிறைந்து" என்றதினர்த்தம் (ஒழுகுமாறுதே) என்றது. ... (௨)

மூ.—சுளைகொண்ட பலங்கனிகள் தேன்பாயக் கதலிகளின்
திளைகொண்ட பழம்கெழுமி திகழ் சோலைத் திருநறையூர்
வளைகொண்ட வண்ணத்தன் பின்தோன்றல் மூவுலகோடு
அளைவெண்ணெயுண்டான் றனடியிணையே யடைநெஞ்சே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சுளைகொண்ட	சுளைகளையுடைத்தான	வண்ணத்தன்	வர்ணத்தையுடைய பலராமனுக்கு
பலங்கனிகள்	பலாப்பழங்களில் நின்றும்	பின்தோன்றல்	பின்பு (தம்பியாக) அவதரித்தவனாய்,
தேன்பாய	தேன் வெள்ளமிடாநிற்பதாய்,	மூவுலகோடு	மூன்று லோகங்களோடுகூட
கதலிகளின்	வாழைமரங்களில்	அளை	கடையப்பட்ட தயிரையும்
திளைகொண்ட	பருத்திருந்துள்ள	வெண்ணெய்	வெண்ணெயையும்
பழம்	பழங்களானவை	உண்டான்	அமுது செய்தவனுடைய
கெழுமி	நெருங்கி	தன்	
திகழ்	விளங்காநின்றதான		அடியிணையே அடைநெஞ்சே!
சோலை	சோலைகளையுடைய		
திருநறையூர்,			
வளைகொண்ட	சங்கு வர்ணம்போன்ற		

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (சுளைகொண்ட வித்யாதி) சுளைமிக்கிருந்துள்ள பலாப்பழமானது தேனொழுக, வாழைகளில் பருத்த பழங்களானவை நெருங்கி விளங்காநின்றுள்ள சோலையாலே சூழப்பட்ட திருநறையூர்.

(வளைகொண்ட வண்ணத்தன்) நம்பி மூத்தபிரானுக்குப் பின் பிறந்தவன். (மூவுலகித்யாதி) பூமிப்பரப்போடே கூட, தயிரையும் வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்தவனுடைய திருவடிகளை அடை.

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (சுளையித்யாதி) ஸர்வாத்மநா "நமேயம்" என்பாரைத் தலையறுப்பானாயிருந்தவனென்றார் கீழ்ப்பாட்டில்; அநுகூலர் விஷயத்திலே கரஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமல்லது செல்லாதானாயிருப்பானகையாலே அவனை அடையென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"திளை" என்றதின் பலிதார்த்தம் (பருத்த) என்றது.

"அளை" என்றது - அளையப்பட்டது என்றாய், அதினர்த்தம் (தயிரையாம்) என்றது. ... ... (௩)

மூ.—துன்றுஒளித் துகில்படலம் துன்னி யெங்கும் மாளிகைமேல்
நின்றார வான் மூடும் நீள்செல்வத் திருநறையூர்
மன்றாரக் குடமாடி வரையெடுத்து மழை தடுத்த
குன்றாரும் திரடோளன் குரைகழலே யடைநெஞ்சே. (ச

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
துன்று	நெருங்கி யிருக்கும் படி [பட்ட		திருநறையூர்,
ஒளி	வரிசையாகக் கட்டப்	மன்று ஆர	வெளிநிலமெங்கும்
துகில்படலம்	வஸ்த்ரங்களினால் செய்த கொடிகளின் ஸமூஹமானவை	குடம்ஆடி	குடக்கூத்தாடியும்
மாளிகைமேல்	க்ருஹங்களின் மேலே	வரை எடுத்து	கோவர்த்தந மலையை யெடுத்து
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்	மழை தடுத்த	மழையைப் பரிஹரித்த]ம
துன்னி	நிபிடமாய்	குன்று ஆரும்	மலையோடொத்ததா
ஆரநின்று	பரம்பியிருந்து	திரள்	திரண்டிருந்துள்ள
வான்	ஆகாசத்தை	தோளன்	புஜங்களை யுடையவனுமானவனுடைய
மூடும்	மறையாநின்றதாய்	குரை	சப்தியாநின்ற வீரக் கழலையுடைய
நீள்	அபரிச்சிந்நமான	கழல்	திருவடிகளை
செல்வம்	ஸம்பத்தை யுடைய தான		அடைநெஞ்சே! (சு

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (துன்றுஒளி) நெருங்கி ஒழுங்காயிரு துள்ள துகில்களாலே சமைந்த கொடிகளானவை, மாளிகைகளெங் மாகப் பரம்பி நெருங்கி, ஆகாசம் தோற்றாதபடி மறைக்கிற நிரவதி ஸம்பத்தையுடைய திருநறையூர்.

(மன்றாரவித்யாதி) மன்றில் பரப்படையப் பாழ்திரும்படி குடக்கூத்தாடி. (வரையெடுத்து) இந்த்ரன் வர்ஷிப்பிக்க மலையை யெடுத்து வர்ஷத்தைப் பரிஹரித்த. (குன்றாரும் திரடோளன்) மலை யாலே மலையை யெடுத்தாப்போலே திரண்ட தோளையுடையவன்.

அரு. — நாலாம்பாட்டு. (துன்றித்யாதி) ஆஸ்ரித கரஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமல்லது செல்லாதவனென்றார் - கீழ்ப்பாட்டில்; அவ்வாஸ்ரிதரிலே விரோதமுண்டானால் தான் மலையெடுத்தாகிலும் விரோதத்தைப் பரிஹரி தவன்கிடாய், அடை, என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"ஒளி" என்றதினர்த்தம் (ஒழுங்கு) என்றது. துகில்களுடைய, பட லத்தாலே - ஸமூஹத்தாலே என்று உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறா

பெரியதிருமொழி, ௬-ப, ௯-தி, ௫-பா, அகில்குறடும். ௧௧௭௫ (துகில்களாலே) என்று.

ஆர்தல் - பொருந்துதலாய், குன்றொடொத்த என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிருர் (மலையாலே யித்யாதி) ... ... (௪)

மூ.—அகில்குறடும் சந்தனமுமம் பொன்னுமணி முத்தும்
மிகக்கொணர்ந்து திரையுந்தும் வியன் பொன்னித்திருநறையூர்
பகல் கரந்த சுடராழிப் படையா னிவ்வுலகேழும்
புகக் கரந்த திருவயிற்றன் பொன்னடியே யடைநெஞ்சே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அகில்குறடும்	தேவதாருக்கட்டைகளையும்	கரந்த	மறைத்த
சந்தனமும்	சந்தனக் கட்டைகளை[யும்]	சுடர்	உஜ்ஜ்வலமான
அம்பொன்னும்	அழகிய ஸுவர்ணங்களையும்	ஆழி	சக்ரத்தை[ய்,]
அணிமுத்தும்	அழகிய முத்துக்களை	படையான்	ஆயுதமாக வுடையனு
மிக கொணர்ந்து	அதிகமாகத் திரட்டிக் கொண்டுவந்து	இவ்வுலகு ஏழும்	இந்த ஸப்தலோகங்களையும்
திரை	அலைகளானவை	புக	உள்ளே ப்ரவேசிக்கச் செய்து
உந்தும்	தள்ளாநின்ற	கரந்த	(ஒருவரு மறியாதபடி) ஒளித்த
வியன்	ஆஶ்சர்யகரமான	திருவயிற்றன்	திருவுதரத்தை யுடையவனு மானவனுடைய
பொன்னி	திருக்காவேரியை யுடைய	பொன்	ஸுந்தரமான
திருநறையூர்,		அடியே அடைநெஞ்சே! (௫)	
பகல்	(பாரதயுத்தத்தில்) ஸூர்யனை		

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அகிலித்யாதி) அகிற்குறடும், சந்தனமும், அம்பொன்னும், அழகிய முத்தையும், போ(ர்)க்தாக்களளவல்லாதபடி கனக்கக் கொடுவந்து தள்ளாநின்றுள்ள ஆஶ்சர்யமான பொன்னியை யுடைய திருநறையூர்.

(பகற்கரந்த சுடராழிப் படையான்) நிரவதிக தேஜஸ்ஸாலே தேஜஃ பதார்த்தத்தை மறைத்தானாய்த்து. ஆதித்யனுடைய தேஜஸ்ஸு கண்ணாலே முகக்கலாம்; திருவாழி யாழ்வானுடைய தேஜஸ்ஸு கண்கொண்டு முகக்கவொண்ணாதபடி யிருக்கையாலே இருண்டு காட்டிற்றாய்த்து. (இவ்வுலகேழும்) லோகங்களேழையும் வயிற்றிலே வைத்து, ப்ரளயம் தேடிவந்தால் "இங்குண்டோ" என்று பண்டையிலு மிளைத்துக்காட்டும் திருவயிற்றை யுடையவன். (பொன்னடியே

யடை) தன்னைப்பற்றினாரை உள்ளேயிட்டுத் தன்னை ப்ரளயத்துக்கு இலக்காக்கி நோக்குமவன் திருவடிகளிலே அடையப்பார். ... (ரு)

அரு— அஞ்சாம்பாட்டு. (அதிவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே - ஒரு ஊருக்காக வந்த வர்ஷப்ரளயத்தைப் போக்கினபடி சொல்லிற்று; இதில் - லோகத்துக்காகவந்த ப்ரளயத்துக்கு உட்படாதபடி வயிற்றிலே வைத்திருந்தவனென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

“வியன்” என்றதினர்த்தம் (ஆஶ்சர்யமான) என்றது.

“பகல்” என்றதினர்த்தம் (ஆதித்யன்) என்றது. தேஜஃ பதார்த்தத்தைக்கொண்டு மறைக்கும்போது இருள்வருவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (ஆதித்யனுடைய வித்யாதி). பொன் - ஸ்ப்ருஹணீயதையாய், அதுக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறுர் (தன்னையித்யாதி). ... ... (ரு)

மூ.—பொன்முத்து மரியுகிரும் புழைக்கைம் மா கரிக்கோடும்
மின்னத்தண்டிரை யுந்தும் வியன்பொன்னித் திருநறையூர்
மின்னொத்த நுண்மருங்குல் மெல்லியலைத் திருமார்பில்
மன்னத்தான் வைத்துகந்தான் மலரடியே யடைநெஞ்சே. (சு)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
பொன்	பொன்னையும்	மின் ஒத்த	மின்னோடுஸத்ருசமாய்
முத்தும்	முத்துகளையும்	நுண்	அதிஸூக்ஷ்மமான [ய்
அரி	ஸிம்ஹத்தினுடைய	மருங்குல்	இடையையுடையளா
உகிரும்	நகங்களையும்	மெல் இயலை	ஸௌகுமார்யத்தை ஸ்வபாவமாக வுடையளான பெரியபிராட்டியை
புழை	த்வாரத்தையுடைய		
கை	துதிக்கையை யுடைய		
மா	பெரிய [தான		
கரி	ஆனையினுடைய	திருமார்பில்	அழகிய மார்பிலே
கோடும்	கொம்புகளையும்,	மன்ன	பொருந்தும்படியாக
மின்ன	(மேற்கே) மின்னல் கண்டவளவிலே	தான்	தானே [டு
		வைத்து	ஸ்தாபித்துக்கொண்
தண்	குளிர்ந்த ஜலத்தினுடைய	உகந்தான்	ஸந்தோஷித்தவனுடைய
திரை	அலைகளானவை	மலர்	புஷ்பம்போல் ஸுகுமாரமான
உந்தும்	(திரட்டிக்கொண்டுவந்து) ஒதுக்காநின்ற	அடியே அடைநெஞ்சே! (சு)	
வியன்பொன்னித் திருநறையூர்,			

வ்யா.—ஆரும்பாட்டு. (பொன்முத்தும்) ஸிம்ஹங்கள் ஆனைகளோடேகூடப் பொருது அதின் மஸ்தகத்தைக் கிழித்து அது உதிர்த்த முத்துக்களையும், மலைகளிலுண்டான பொன்னையும், ஸிம்ஹங்களுடைய உகிரையும், ஆனைக்கொம்புகளையும், ஆற்றுத்தலையிலே மேற்கே மின்ன, தண் திரைகளானது - நீர்வரவானது, கொடுபோந்து தள்ளாநிற்குமாய்த்து.

(மின்னொத்தவித்யாதி) மின்போலே நுண்ணிய இடையையுடையளாய், ஸௌகுமார்யத்துக்குத் தானும் ஒப்பாகாதபடியிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாரை, திருமார்வில். (மன்ன)நாம் சென்று திருவடிகளைக் கிட்டினால் அவன் நம்முடைய தோஷங்களைக் கணக்கிடுவானானல் (க) "ஸ்ரீ ... - நகஸ்சிந்நா பராத்யதி" என்று அத்தைப் பொறுப்பிக்கும் பிராட்டியை உகந்து எப்போதும் திருமார்விலே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவனுடைய ஸுகுமாரமான தாள்களை அடை. மதுப்பில் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ... யிருக்கு

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி) கீழெல்லாம் ஆபத்ஸ...த்தைமிதிகளைச் சொல்லும் புடையாலே நாராயண சப்தார்த்தத்தை அநுஸந்தாராய், இதில் ஸ்ரீமத்பதார்த்தாநுஸந்தானம் செய்தருளுகிறு (அ ஸங்கதி.

முத்துக்களுக்கு ப்ரஸக்தி யருளிச்செய்கிறர் (ஸிம்ஹங்க ளி[?] "புழை" என்று - துளையாய், அப்படிப்பட்ட கையையுடைத்தா மஹத்தான, கரியென்று சப்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செலாம்படி (ஆனையித்யாதி). ... ... றந்திருந்

மூ.—சீர்தழைத்த கதிர்ச்செந்நெல் செங்கமலத் திடையிடை
பார்தழைத்துக் கரும்போங்கிப் பயன்விளைக்கும் திருநறையூர் மணிமா
கார்தழைத்த திருவுருவன் கண்ணபிரான் விண்ணவர்கோன் தியாதே
தார்தழைத்த துழாய்முடியன் தளிரடியே யடைநெஞ்சே, "இவனி

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தழைத்த	ஸம்ருத்தமான	செங்கமலம்	செந்தாமரையா
சீர்	அழகையுடைய [ன	இடை இடை	நடுநடுவே
கதிர்	கதிர்களை யுடையதா	யில்	
செந்நெல்	செந்நெல் பயிரினுடையவும் (அதினிடையில் முளைத்த)	பார்	க்ரமமாக
		தழைத்த	வளராநின்
		கரும்பு	கரும்பான

(க) ரா-யு-௧௧௬-௪௪,

ஓங்கி	உயரவெழுந்து	விண்ணவர்	தேவர்களுக்கு
பயன்	பலங்களை	கோன்	ஸ்வாமியாய்,
விளைக்கும்	கொடாநின்ற	தழைத்த	ஸம்ருத்தமான
திருக்கரையூர்,		தார்	பூந்தாரையுடைய
தழைத்த	(ஆகாசமெங்கும்)படிந்திருக்கிற	துழாய்	திருத்துழாய் சூடின
		முடியன்	திருவபிஷேகத்தை யுடையவனுமான
கார்	மேகம்போன்ற	கண்ணன்	க்ருஷ்ணனுடைய
திருஉருவன்	அழகிய ரூபத்தை யுடையனாய்,	தளிர்	தளிர்போன்ற
பிரான்	உபகாரகனாய்,		அடியே அடைநெஞ்சே! (௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (சீர்தழைத்த கதிர்) அழகுமிக்க கதிரை யுடைய செந்நெல் - வைத்த கண்மாறாதே கண்டுகொண்டிருக்கவேண் டிங் தர்சநீயமான கதிரையுடைய செந்நெல், அப்படியிருக்கிற (பார்தழைத்துக் கரும்போங்கி) முதல் தன்னிலே கரும் பத்திலே யாய்த்து செந்நெலை நடுவது; அதுக்குக் களையாக லே தாமரையெழும்; முன்பு வெட்டிப்போகட்ட கரும்பங் பழைய வாஸனை கொண்டெழும்; அது பலிக்க வேணுமெ பிஸந்திபண்ணி க்ருஷிபண்ணின செந்நெலுக்கு முன்னே)த்தைக் கொடுக்கும்.

கார்தழைத்த வித்யாதி) கழுத்தே கட்டளையாக நீரைப்பரு ரசாவகாசம் இடமடையும்படியான வடிவை யுடைத்தாய் ரக்கொடுவந்து தோற்றுகிற மேகம்போன்ற வடிவழகையுடை (கண்ணபிரான்) உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணன். (விண்ணவர் *அயர்வறு மமரர்களதிபதி. (தார்தழைத்த துழாய் முடி பயவிபூதி நாயகனென்னுமிடம் தோற்ற வைத்த வளயத்தை யன். ... ... (௭)

—ஏழாம்பாட்டு. (சீரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - ஸ்ரீமத் பதார் அநுஸந்தித்தாராய்; * ச(ஃ)ரண சப்தத்தாலே உபலக்ஷிதமான லக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்து, அப்படியாலே, நித்யரோடு டு வாசியற உஜ்ஜீவித்து, அத்தால் க்ருதார்த்தனாய்த் தனிமாலை மவனடியை அடையென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ழைத்த'' என்றது - *செந்நெல் பதத்துக்கும் *கமலப்பதத்துக் ணை மென்றருளிச்செய்கிறார் (அப்படி யித்யாதி). ... (௭)

மூ.—குலையார்ந்த பழுக்காயும் பசுங்காயும் பாளைமுத்தும்
தலையார்ந்த விளங்கமுகின் தடஞ்சோலைத் திருநறையூர்
மலையார்ந்த கோலஞ்சேர் மணிமாடம் மிகமன்னி
நிலையார நின்றான்றன் நீள்கழலே யடைநெஞ்சே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குலை ஆர்ந்த	குலைகளிலே நிறைந்து	சோலை	சோலைகளை யுடைய
பழுக்காயும்	பழுத்திருந்துள்ள காய்களும்		திருநறையூர், [தான
பசுங்காயும்	பழுக்கப்போகிற காய்களும் [டான	மலை ஆர்ந்த	மலைபோன்றதாய்,
பாளை	பாளைகளிலே யுண்	கோலம்சேர்	அழகியதாய் [விலே
முத்தும்	முத்துக்களும்	மணிமாடம்	மணிமயமான கோயி
தலை	(இளம்) குலைகளும்(ஆகிய இவைகளினால்)	மிக மன்னி	மிகவும் மனப்பொருந்தமுடையவனாய்
ஆர்ந்த	நிறைந்திருக்கிற	நிலை ஆர	நிலையையுடையனாக (ஸ்த்திரமாக)
இளம் கமுகின்	இளம்பருவமான பாக்கு மரங்களை யுடையதாய்	நின்றான்தன்	எழுந்தருளி யிருக்குமவனுடைய [ங்க
தடம்	விசாலமான	நீள்	போக்ய(ஸ்ரீ)த்தைமி
		கழல்	திருவடிகளை

அடைநெஞ்சே! (அ

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (குலையார்ந்த வித்யாதி). குலைமிக்கிருந்துள்ள பழுக்காயும், (பசுங்காயும் பாளைமுத்தும்) ப்ரதமாவஸ்த்தையும் சரமாவஸ்த்தையும் ஒருகாலே கண்டு அநுபவிக்கலாம்படியிருக்குமாய்த்து. (தலையார்ந்த விளங்கமுகு) தலைநிறைந்திருந்துள்ள.

(மலையார்ந்த கோலம்) மலைபோலே தர்சநீயமான திருமணிமாடக் கோயிலினுள்ளே, அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நிலையார நின்றாய்த்து. நிற்கிறபோதை அழகைக்கண்டு, "இவனிருத்தல் சாய்ந்தருளுதல் செய்து இவ்வழகை இழக்கவரில் செய்வதென்" என்று அநுக்குத் அநுக்கென்ன வேண்டும்படியா யிருக்கும். மலையொத்த ஓக்கத்தை யுடைத்தாய், அழகையுடைய மணிமாடங்கள் மிகவுடைய திருநறையூரிலே மன்னி நிலையாரநின்றான்.

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (குலையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே - (௧) "ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய - மாம் சரணம்வ்ரஜ" என்று நின்றநிலையை அநுஸந்தித்தாராய்

(௧) கீ-௧௮ அ-௬௬.

அதிலும் வ்யாவ்ருத்தமான நிலையென்று சரணத்வத்துக்கு உடலானபடியை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

பசுங்காயும் பழுக்காயும் என்னவேண்டியிருக்க, "பழுக்காயும் பசுங்காயும்" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதமேத்யாதி). (தலை) கீழ்ச்சொன்ன குலைகள்.

கீழே தாத்பர்ய மருளிச்செய்து, சப்தார்த்தம் காட்டுகிறார் (மலையெடுத்த வித்யாதி). ... ... (௮)

மூ.—

மறையாரும் பெருவேள்விக் கொழும்புகைபோய் வளர்ந்தெங்கும்
நிறையார வான்மூடும் நீள்செல்வத் திருநறையூர்
பிறையாரும் சடையானும் பிரமனும் முன் தொழுதேத்த
இறையாகி நின்றான்றன் னிணையடியே யடைநெஞ்சே. (௯)

பதம்.	உரை.
மறைஆரும்	வேதப்ரதிபாத்யமான
பெருவேள்வி	மஹாயஜ்ஞங்களிலுண்டான
கொழும்புகை	ஸம்ருத்தமான புகையானது
வளர்ந்துபோய்	மேலே கிளம்பிப்போய்
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்
நிறைஆர	நிறைந்திருந்து
வான்	ஆகாசத்தை
மூடும்	மறையாநின்றதாய்
நீள் செல்வம்	நிரவதிக ஸம்பத்தையுடையதான

பதம்.	உரை.
திருநறையூர்,	[த்தான
பிறைஆரும்	சந்த்ரகலையையுடை
சடையானும்	ஜடையையுடைய ருத்ரனும்
பிரமனும்	ப்ரஹ்மாவும்
முன்	முன்னேநின்று
தொழுது	ஆஸ்ரயித்து
ஏத்த	ஸ்தோத்ரம்பண்ண
இறையாகி	ஸர்வாதிகனாய்க்கொண்டு
நின்றான்தன்	நின்றவனுடைய
இணையடியே அடைநெஞ்சே! (௯)	

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (மறையாருமித்யாதி) வேதோக்தமான மஹாயஜ்ஞங்களை அநபி(பி)ஸம்ஹிதப(ப)லமாக அநுஷ்டியாநின்றுள்ள ப்ராஹ்மணருடைய ஹோமத்திலுண்டான கொழுவிய புகையானது பரப்புள்ள விடமெங்கும்போய், ஆகாசாவகாசத்தை மறைக்கையாலே ஆகாசம் தோற்றாதபடியிருக்கிற நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைத்தான.

(பிறையாரும்) ஸாதநவேஷம் தோற்றும்படி ஜடையையும் போக(ஞ)ப்ராதாந்யம் தோற்ற சந்த்ரனையும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற

ருத்ரனும், அவனுக்கு ஜநகனான சதுர்முகனும், ஸ்தோத்ராதிகளைப் பண்ணி ஆஸ்ரயிக்க. (இறையாகி நின்றான்) லோகத்துக்கு ஆஸ்ரயணீயரா யிருப்பார்க்கும் ஆஸ்ரயணீயனா யிருக்கையாலே ஸர்வாதிகன்; அவன் திருவடிகளையே ஆஸ்ரயிக்கப்பார். ... ... (௯)

அரு. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (மறையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் - "நிலையாநின்றான்" என்று அநுஸந்தித்தார்; அந்நிலையிலே வந்து, ஆஸ்ரயணீயரென்று ப்ரமிக்கத்தக்க ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களும் வந்தாஸ்ரயியாநின்றார்களாகையாலே, வேறு ஆஸ்ரயணீயரில்லை யென்று நெஞ்சுக்கு அறிவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

எங்கும் நிறைந்து, ஆர - பொருந்த என்று சப்தார்த்தமாய், பலிதார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (பரப்பித்யாதி). ... ... (௯)

மூ'—திண்களகமதிள் புடைசூழ் திருநறையூர் நின்றானை
வண்களக நிலவெறிக்கும் வயல்மங்கை நகராளன்
பண்களகம் பயின்ற சீர்ப்பாட லிவைபத்தும் வல்லார்
விண்களகத் திமையவராய் வீற்றிருந்து வாழ்வாரே. (௰)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திண்	த்ருடமாய்	ஆளன்	ஸ்வாமியான ஆழ்வார்
களகம்	சந்தநப்பூச்சை யுடைத்தான	பண்கள்	காநங்களில்
மதிள்	ப்ராகாரங்களினால்	அகம்	உள்ளேயிருக்கிற(ஸாரமான) காநத்தி
புடை	சுற்றும்	பயின்ற	அருளிச்செய்த [லே
சூழ்	சூழப்பட்ட	சீர்	அழகிய
திருநறையூர்	திருநறையூரில்	இவைபத்துப் பாடலும்	இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
நின்றானை	எழுந்தருளி யிருக்கும் ஸர்வேஸ்வரன் வி	வல்லார்	அப்யஸிக்குமவர்கள்
வண்	அழகிய [ஷயமாக	விண்கள்	ஸ்வர்க்காதி மேலுலகங்களில்
களகம்	ஹம்ஸங்களாகிற		
நிலவு	நிலாவினால்	அகத்து	ஸ்ரேஷ்டமான பரமபதத்தில் (போய்)
எறிக்கும்	ப்ரகாசியாநின்ற [ள		
வயல்	கழனிகளையுடைத்தா		
மங்கைநகர்	திருமங்கையென்னும் நகரத்துக்கு	இமையவராய்	நித்யஸூரிகளுடன் கலந்தவர்களாய்

வீற்றிருந்து வேறுபாடுதோற்ற விருந்து	வாழ்வார் பகவதநுபவம் பண்ணிக்கொண்டிப்பர்கள்.

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (திண்களக மதிள்புடை) திண்ணியதாய், சாந்திட்ட மதிள்களாலே சூழப்பட்டிருந்துள்ள திருநறையூரிலே நிற்கிற ஸர்வேச்வரனை. வஸ்துவின் சீர்மைக்குத்தக்க அரண்போரு மாய்த்து. அழகியதான அன்னங்களினுடைய ஸஞ்சாரத்தையாதல், அன்றிக்கே, செந்நெற்கதிர்களினுடைய ஒளியாதல். களகமென்று - அன்னத்துக்குப் பேராய், அவையாகிற நிலையையுடைத்தான வயலாலே சூழப்பட்ட திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான திருமங்கையாழ்வார். (பண்களகம்) பண்களினுடைய அகமான பண்ணிலே சொன்ன இப்பாடல் பத்தும் வல்லார். (விண்களகத்திமையவராய்) போக (ஸ்ரீX)பூமிகளில் ப்ரதாநமான பரமபதத்திலேபோய் நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாய், அவனை நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள். ... ... (கO)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (திண்ணித்யாதி) "களகம்" என்றதினர்த்தம் (சாந்து) என்றது. "அகம்" என்று - உள்ளுக்குப்பேராய், பண்களில் ரஸமான பண்ணுடைய என்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (பண்களினித்யாதி). விண்களில்- ஸ்வர்க்காதிகளில், அகம்- ஸாரமாய், அத்தால் ப்ரதாநவிடத்து என்றாய் அருளிச்செய்கிறார் (போகேத்யாதி).... ... ... (கO)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்தில் ஒன்பதாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி

கிடந்த நம்பி ப்ரவேசம்.

வ்யா. — திருவுள்ளத்தைக்குறித்து "திருவடிகளிலே சரணம் புகு" என்றார்; சரணம்புகுகைக் கீடாக இங்கெல்லாம் சரண்யதை குறைவற்றதோவென்ன; "அவனுடைய திருநாமம் கேட்டறிவதில்லையோ?" என்கிறார். ஆஶ்ரித வாத்ஸல்யனாய், அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களை யுடையனாய், விரோதி நிரஸநஶீலனாய், உபயவிபூதி யுக்தனா யிருக்கிற இருப்புக்கு வாசகமான †திருநாமத்தோடே, ஶ்ரிய:பதித்வத்தையும் சேர்த்து அநுபவிக்கிறார். ... ... *

அரு. — கிடந்த நம்பியின் ப்ரவேசம் — கீழ்த்திருமொழிக்கும் இதுக்கும் ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் (திருவுள்ளத்தை யித்யாதி). அஜ்ஞரைப்போலேயும் அசக்தரைப்போலேயு மிருக்கும் இந்தத் திருநறையூர் நம்பியிடத்தில் சரண்யதை குறைவறச்சொல்லாநின்றீர், இதுக்கு ப்ரமாணமென்னென்னும் ப்ரஶ்நத்திலே, ப்ரதமத்திலே (௧) "நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயணாவென்னும் நாமம்" என்ற திருநாமத்தை மறந்தாயோ என்று அத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறாரென்று கருத்து. இத்திருமொழியில் ப்ரமேயத்தைச் சேரப் பிடித்தருளிச் செய்கிறார் (ஆஶ்ரிதேத்யாதி). ஒன்பதாம்பாட்டைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (உபயேத்யாதி). ... *

மூ — கிடந்தநம்பி குடந்தைமேவிக் கேழலாயுலகை
இடந்தநம்பி யெங்கள் நம்பி யெறிஞராரணழியக்
கடந்தநம்பி கடியாரிலங்கை யுலகை யீரடியால்
நடந்தநம்பி நாமம்சொல்லில் நமோநாராயணமே. ... (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குடந்தை	திருக்குடந்தையிலே	உலகை	லோகங்களை
மேவி	பொருந்தி [கிற	இடந்த	(அண்டபித்தியில் நின்றும்) குத்தியெடுத்த
கிடந்த	பள்ளிகொண்டிருக்		
நம்பி	(அழகினால்) பூர்ணனாய்,	நம்பி	(ஸாமர்த்த்யத்தினால்) பூர்ணனாய்,
கேழலாய்	வராஹ ரூபியாய்க் கொண்டு		

† (பா) திருமந்த்ரத்தோடே. (௧) ௧-௧-௧.

எங்கள்	ஸம்ஸாரிகளான எங்களுக்கு	நம்பி	(வீர்யத்தினால்)பூர்ண[னாய்,
நம்பி	(குறையைத்தீர்க்க வல்ல)பூர்ணனாய்,	உலகை	லோகங்களை
எறிநீர்	சத்ருக்களுடைய	ஈரடியால்	இரண்டடியாலே
அரண்	கோட்டையானது	நடந்த	அளந்துகொண்ட
அழிய	அழியும்படியாக	நம்பி	(அத்புதகர்மத்தால்) பூர்ணனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய
கடியார்	க்ரூரமான ராக்ஷஸர்களுடைய	நாமம்	திருநாமத்தை
இலங்கை	லங்கையை	சொல்லில்	சொல்லப்புகில்(அது)
கடந்த	ஆக்ரமித்த (அழியச்செய்த)	நமோநாராயணமே	நமோ நாராயண மென்றிருக்கும். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கிடந்தநம்பி யித்யாதி) பரமபதத்திற் காட்டிலும் திருப்பாற்கடலிற் காட்டிலும் திருக்குடந்தையிலே பொருந்திச் சாய்ந்தருளினபோதை அழகை, "நிற்றல் இருத்தல்செய்து இழக்கவரில் செய்வதென்?" என்று அஞ்சவேண்டாதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை அழகாலே பூர்ணனானவன்; அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியை இடந்தெடுத்துக் கொண்டேறி, அதுக்கடியான ஸாமர்த்யத்தால் குறைவற்றவன். (எங்கள்நம்பி) ஸம்ஸாரிகளாய்க் குறைவே நிரூபகமாம்படி யிருக்கிற நம்முடைய குறைவு தீர்க்கைக்கடியான பௌஷ்கல்யத்தை யுடையவன்.

(எறிநீரித்யாதி) சத்ருக்களிட்ட அரணழியும்படி க்ரூரரான ராக்ஷஸர் திரண்ட லங்கையை யழியச்செய்து, அத்தால்வந்த வீர்யத்தால் குறைவற்றவன். பரப்புடைத்தான பூமியையடைய இரண்டடியாலே அளந்த அத்புதகர்மத்தால் குறைவற்றவன்; அவனுடைய பேர்சொல்லில், நமோநாராயணமே. ... ... (க)

அரு. — முதற்பாட்டு. (கிடந்தவித்யாதி) "குடந்தைமேவி - கிடந்த நம்பி" என்றந்வயித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ப்ரமேத்யாதி). (பௌஷ்கல்யத்தை) குணபௌஷ்கல்யத்தை.

"எறிநீரரணழிய - கடியாரிலங்கை - கடந்தநம்பி" என்றந்வயித்து அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (சத்ருக்க ளித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—விடந்தானுடைய வரவம் வெருவச் செருவில் முனநாள் முன்
தடந்தாமரைநீர்ப் பொய்கைபுக்கு மிக்க தாடாளன்
இடந்தான் வையம் கேழலாகி யுலகை யீரடியால்
நடந்தானுடைய நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விடம்உடைய	விஷத்தையுடைய	தாளாளன்	திருவடிகளையுடையனாய், [கொண்டு
அரவம்	காளியனென்னும் ஸர்பமானது	கேழலாகி	மஹா வராஹமாய்க்
வெருவ	பயப்படும்படி,	வையம்	லோகத்தை
முனநாள்	முற்(க்ருஷ்ணாவதார) காலத்தில்	இடந்தான்	(பாதாளத்தில் நின்றும்) குத்தியெடுத்தவனாய்
செருவில்	யுத்தத்திலே [ன்னே,	உலகை	(வாமநாவதாரத்தில்) லோகங்களை
முன்	இடைப்பிள்ளைகள் மு	ஈரடியால்	இரண்டடியினாலே
தடம்	பரந்திருந்துள்ள	நடந்தானுடைய	அளந்துகொண்டவனுடையமானவனுடைய
தாமரை	தாமரைப் பூக்களையும்		நாமம்சொல்லில் நமோநாராயணமே. (௨)
நீர்	ஜலத்தையுமுடைத்தான		
பொய்கை	மடுவிலே [துறத்தி)		
புக்கு	ப்ரவேசித்து (அவனைத்		
மிக்க	மேன்மைபெற்ற		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (விடந்தானுடைய வித்யாதி) கீழ்ச்சொன்னவை திரியட்டும் பின்னோட்டினபடி. விஷத்தையுடைய காளியன் அஞ்சும்படியாக, யுத்தத்திலே முன்பொருநாளிலே, (௧)* தன்னோராயிரம் பிள்ளைகளுக்குமுன்னே, பரப்புமாறப்பூத்த தாமரைகளையும்,நினைத்த வகைகளெல்லாம் விநியோகம்கொள்ளலாம்படியான ஜலஸம்ருத்தியையுமுடைய பொய்கையிலே போய்ப்புக்கு அவனைத்துறத்தின ஏற்றத்தையுடையவன். (தாளாளன்) திருவடிகளையுடையவன்.

நீருக்கும் சேற்றுக்குமிருயாத வடிவைக்கொண்டு ப்ரளயங்கதை (X௺) யானபூமியை எடுத்துக்கொண்டேறினான். லோகத்தை இரண்டடியாலே அளந்துகொண்டவனுடைய நாமம். ... (௨)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (விடந்தானித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன விரோதி நிரஸநசீலதையை முகாந்தரேண உபபாதித்துக்கொண்டு, கீழ்ச்சொன்ன ஸாமர்த்த்யத்தையும் அத்புத கர்மத்தையும் மீள வநுஸந்திக்கிறார் ஈடுபாட்டாலே என்னும் ஸங்கதி தாமே தர்சிப்பிக்கிறார் (கேழித்யாதி). "முனநாள்" என்றத்தோடு "முன்" என்றது புநருக்தமாகாமை, புரஃப்ர தேசமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (தன்னேரித்யாதி). ... ... (௨)

(௧) பெரி-திரு-௯-௧-௧.

மூ—பூணாதனலும் தறுகண்வேழம் மறுக வளைமருப்பைப்
பேணான்வாங்கி யமுதங்கொண்ட பெருமான்திருமார்வன்
பாணார்வண்டு முரலுங் கூந்தலாய்ச்சி தயிர்வெண்ணெய்
நாணாதுண்டான் நாமஞ்சொல்லில் நமோநாராயணமே. (௩)

பதம்.	உரை.
பூணாத	(கட்டுக்கு்தறியிலே சேர்க்கவும்) சேராத தாட்டீகத்தைக்கொண்டு
அனலும்	நெருப்பையுமிழாநின்ற (பெருமூச்சை யுடையதாய்),
தறு	வட்டமான[ன
கண்	கண்களை யுடையதா
வேழம்	குவலயாபீடமென்னும் யானையானது
மறுக	வ்யாகுலப் படும்படியாக
பேணான்	(அதை) மதியாதே
வளை	(அதினுடைய) வளைந்திருக்கிற
மருப்பை	கொம்பை
வாங்கி	பறித்தும்,
அமுதம்	அம்ருதத்தை
கொண்ட	(க்ஷீராப்தியில் நின்றும்) கடைந்தெடுத்தவனுமான
பெருமான்	ஸர்வேஸ்வரனாய்,
திருமார்வன்	பிராட்டியை மார்பிலேயுடையவனாய்,
பாண்	பாட்டையுடைத்தான
வண்டு	வண்டுகளானவை
முரலும்	சப்தியாநின்ற
கூந்தல்	மயிர்முடியையுடைய
ஆய்ச்சி	யசோதை(சேமித்துவைத்த)
தயிர்	தயிரையும்
வெண்ணெய்	வெண்ணெயையும்
நாணாது	(அவளை) மதியாமல்
உண்டான்	அமுதுசெய்தவனுமானவனுடைய
	நாமஞ்சொல்லில் நமோநாராயணமே. (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (பூணாதனலும் தறுகண்) தறியோடே சேரக்கடவதன்றிக்கே, சேர்க்க நினைத்தார் பக்கலிலே நெருப்பை யுமிழும்படியாய், ஜாதிப்ரயுக்தமான வட்டணித்த கண்ணையுடைத்தாயிருக்கிற குவலயாபீடமானது கலங்கும்படி, அதினுடைய வளைந்த குவடுகளை, பெரிய பலத்தையுடையதொரு பதார்த்தமென்று பாராதே அநாதரித்து, வைத்தது வாங்குவாரைப்போலே பறித்தான்; அதுக்குமேலே, கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தை வாங்கி, அது புஜிக்கைக்கு வரக்கடவ ப்ரீதி எனக்குண்டாம்படி யிருந்தான். அதுக்கடி யென்னென்னில்; ஸர்வேஸ்வரனாகையாலே. (திருமார்வன்) (க)"பத்ம

(க) வி-பு-க-௯-கoரு.

ஷ°ஂ ஸர்வதேவாநாம்-பஶுபதாம் ஸர்வதேவாநாம்" என்கிறபடியே - பிராட்டியைத் திருமார்விலே யுடையனுயிருக்கிறவன்.

(பாலுறுவன்டித்யாதி) நிக்ஷாபலஸந்நிதிலே மநுபாகமத்தமாய், பாடும்போது பண்ணிலே ஆஸக்தியாகின்றன வண்டுகளையுடைத்தான மயிர்முடியையுடைய. (ஆய்ச்சிதயிர்) யசோதைப்பிராட்டி வைத்த தயிரையும் வெண்ணெயையும் களவுகண்டு அமுதுசெய்யப் புக்கால், அவள் கண்டுபிடித்துக் கட்டுவது அடிப்பதாக நிற்குமிறே; அப்போது "வெண்ணெயைக் களவுகண்டோமென்றால் வருவதோ ரெளிவரவுண்டோ." என்றிருக்குமாய்த்து. ... ... (ஈ)

அரு — மூன்றாம்பாட்டு. (ப்ரணிந்யாதி) முதற்பாட்டில் விவக்ஷிதமான விரோதி நிரஸநசீலதையும் அத்புத சாரித்ரத்தையும் ஆஸ்ரித ஸுலபத்வத்தையும் ப்ரகாராந்தரேண அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அனலுஷை-ஷிவலிக்கையாய், அருளிச்செய்கிறார் (சேர்க்க வித்யாதி) பேணன் - பேணப்பத்த - மதியாதே என்றாய், அருளிச்செய்கிறார் (பெரிய வித்யாதி). ஈத்த என்றதே, "கொண்ட" என்றதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (அதுக்கேத்யாதி). பெண்ணமுத முண்டதும் ஒரு அத்புத சாரித்ரமென்று விவக்ஷித் தருளிச்செய்கிறார் (பஶுபதாமித்யாதி).... (ஙு)

மூ.—கல்லார்மதிள்சூழ் கச்சிநகருள் நச்சிப் பாடகத்துள்
எல்லாவுலகும் வணங்கவிருந்த வம்மானிலங்கைக்கோன்
வல்லாளாகம் வில்லால் முனிந்தவெந்தை விபீடணற்கு
நல்லானுடைய நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே. (ச)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல் ஆர்	கல்லாலே கட்டப்பட்	அம்மான்	ஸர்வேஸ்வரனாய்,
மதிள்	ப்ராகாரங்கள் [ட	இலங்கை	லங்கைக்கு ராஜாவா
சூழ்	சூழ்ந்த [ஸத்தை)	கோன்	ன ராவணனு
கச்சிநகருள்	காஞ்சீநகரத்தில் (வா		டைய
நச்சி	ஆசைப்பட்டு	வல் ஆள்	அதி பலிஷ்டமான
எல்லா உலகும்	ஸகல ப்ராணிகளும்	ஆகம்	சரீரத்தை
		வில்லால்	தநுஸ்ஸினாலே
வணங்க	ஆஸ்ரயிக்கும்படி	முனிந்த	கோபித்து அழித்த
பாடகத்துள்	(அங்கே) திருப்பாட	எந்தை	என் ஸ்வாமியாய்,
	கமென்னும் திவ்ய	விபீடணற்கு	ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான்
	தேசத்தில்		விஷயத்தில்
இருந்த	ழுந்தருளியிருக்கிற		

நல்லானுடைய	ப்ரீதியாகிற நன்மையையுடையவனானவனுடைய	நாமம்சொல்லில் நமோநாராயணமே. (௪)	

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு (கல்லார் மதிளித்யாதி) அராஜகப்போருப்படியான மதிளையுடைத்தான திருக்கச்சியை ஆசைப்பட்டுத் திருப்பாடகத்திலே ஸர்வலோகமும் வந்து ஆஶ்ரயிக்கும்படி யிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன்.

(இலங்கையித்யாதி) "இவ்வூர்க்கு நான் நியாமகனல்லேனோ" என்று துர்மாநத்தையுடைய ராவணனுடைய வல்லாண்மையுடைய சரீரத்தை வில்லாலே வேண்டோமென்ற என்னையன். (விபீடணற்கு நல்லான்) தமையன் பக்கல் த்வேஷம் மிக்கிருக்குமாபோலேயாய்த்து இவன் பக்கல் ராக(X)ம்மிக்கிருக்கும்படி. முதலிகளெல்லார்பக்கல் பண்ணும் பரிவை இவனொருவன் பக்கலிலும் பண்ணினவனுடையநாமம் சொல்லில். (நமோநாராயணமே) வாத்ஸல்யத்துக்கும் வாசகமிறே.

அரு. — நாலாம்பாட்டு. (கல்லாரித்யாதி) முதற்பாட்டில் சொன்ன ஆஶ்ரித ஸௌலப்யத்தை பங்க்யந்தரேண (ஸுஹ்ருத்பாவேந) அருளிச்செய்து கொண்டு, அங்குச்சொன்ன விரோதி நிரஸநத்தை விசேஷித்தருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ராகம் மிக்கிருக்கும் ப்ரகாரமெங்ஙனே யென்ன; (க) "மித்ரபாவேந-மித்ரபாவேந" என்கிற ஶ்லோகத்தை யுட்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (முதலிகளித்யாதி). (க) "ந த்யஜேயம் கதஞ்சந - தோஷோயத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்" என்றது திருநாமத்தில் தோற்றிலிறே அவனுடைய நாம மென்னலாவது; அதெங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வாத்ஸல்யத்துக்குமித்யாதி). ... ... (௪)

மூ.—குடையாவரையால் நிரைமுன்காத்த பெருமான் மருவாத
விடைதானேழும் வென்றான் கோவல்நின்றான் தென்னிலங்கை
அடையாவரக்கர் வீயப்பொருது மேவி வெங்கூற்றம்
நடையாவுண்ணக் கண்டான் நாமம் நமோநாராயணமே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முன்	முற்காலத்தில் [ட	நிரை	பசுக்கூட்டங்களை
குடையா	குடையாகக்கொண்	காத்த	ரக்ஷித்த
வரையால்	கோவர்த்தந மலையினால்	பெருமான்	ஸ்வாமியாய்;[சேராத
		மருவாத	(ஒன்றோடொன்று)

(க) ரா-யு-௧௮-௩,

எழ்விடையும்	ஏழு ருஷபங்களையும்
வென்றான்	(கொன்று) ஜயித்தவனாய்,
கோவல்	(இப்போது) திருக்கோவலூரில்
நின்றான்	எழுந்தருளி யிருக்குமவனாய்,
தென் இலங்கை	தெற்கேயுள்ளலங்கையில்வஸிப்பவராய்
அடையா	தன்னை ஆஶ்ரயியாதவர்களான
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்கள்
வீய	நசிக்கும்படி
பொருது	(அவர்களோடு) யுத்தம்பண்ணி,
வெங்கூற்றம்	க்ரூரஸ்வபாவனான ம்ருத்யுவானவன்
மேவி	(பயப்படாமல்) பொருந்தியிருந்து
நடையா	இதுவேயாத்ரையாக
உண்ணக்கண்டான்	(அவ்வரக்கரை) புஜிக்கும்படி ஸங்கல்பித்தவனுமானவனுடைய
	நாமம் நமோநாராயணமே. (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (குடையாவரை யித்யாதி) வரையைக் கொண்டு நிரையைக் காக்கிறான். மலையெடுத்தானாய் சுமையாயிருக்கை யன்றிக்கே, வர்ஷத்துக்கு ஒரு குடையெடுப்பாரோ பாதியாய்த்து. (பெருமான்) பசுக்களையும் இடையரையும்நோக்கி அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாய் நின்றநிலை. (மருவாத) அஸுராவேசத்தாலே ஒன்றோடொன்று பொருந்தாத ம்ருத்யுஸத்ருசமான ருஷபங்களேழையு மழியச்செய்தான். (கோவலித்யாதி) அதொரு காலவிசேஷத்திலேயாய், பிற்பட்டோம்! என்னவேண்டாதபடி திருக்கோவலூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானான்.

(தென்னிலங்கை) லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர் "ஒருவழியாலும் உன்னோடு பொருந்தோம்" என்ன; பின்னை, அவர்களை முடியும்படி பொருதானாய்த்து. (மேவிவெங்கூற்றம்) பண்டு ம்ருத்யு, ராக்ஷஸரைக் கிட்ட அஞ்சியாய்த்திருப்பது; இப்போது, பெருமாள்தோளை அண்டைகொண்டு அத்தாலே பொருந்தி புஜியாநிற்குமாய்த்து. (நடையா) இதுவே ஸ்வபாவமாம்படி பண்ணினவனுடைய நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே. ... ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (குடையித்யாதி) முதற்பாட்டிற் சொன்ன ஸாமர்த்த்யத்தையும் ஸௌலப்யத்தையும் வேறொருபடியாலே அநுஸந்தியாநின்று கொண்டு, விரோதி நிரஸநத்தையே விடாமல் அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

விடையென்றதே "நான்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ம்ருத்யுவித்யாதி).

அடையாதே யிருக்கிற அரக்கரென்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (ஒரு வித்யாதி .... (டு)

மூ.—கானவெண்கும் குரங்கும் முசுவும் படையாவடலரக்கர்
மானமழித்துநின்ற வென்றியம்மா னெனக்கென்றும்
தேனும் பாலு மமுதுமாய திருமால் திருநாமம்
நானுஞ் சொன்னேன் நமருமுரைமின் நமோநாராயணமே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கானம்	காட்டிலே வஸியாநின்ற	எனக்கு	எனக்கு
		என்றும்	ஸர்வகாலமும்
எண்கும்	கரடிகளையும்	தேனும்	தேன்போலவும்
குரங்கும்	குரங்குகளையும்	பாலும்	பால்போலவும்
முசுவும்	கோ(ஸீ)லாங்கூல மென்னும் குரங்குகளையும்	அமுதும்	அம்ருதம்போலவும்
		ஆய	போக்யபூதனனவனுமான
படையா	ஸேனையாகக்கொண்டு	திருமால்	ஶ்ரிய:பதியினுடைய
அடல்	பலிஷ்டரான	திருநாமம்	திருநாமமான
அரக்கர்	ராக்ஷஸர்களுடைய	நமோநாராயணம்	நமோநாராயண மென்பதை
மானம்	கர்வத்தை	நானும்	விஷயாந்தர ஸக்தனான நானும்
அழித்துநின்ற	அழியச்செய்த	சொன்னேன்	சொன்னேன்;
வென்றி	ஜயசீலனான	நமரும்	நம்முடையவர்களும்
அம்மான்	ஸ்வாமியாய்,	உரைமின்	சொல்லுங்கோள். (௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (கானவெண்கு மித்யாதி) இந்த்ராதி தேவதைகள் முதுகிட்டுப் போமதொழிய எதிர்நிற்கமாட்டாதபடி பண்ணும் மிடுக்கையுடையனான ராவணனுடைய தர்மாநத்தைப் போக்குமிடத்தில், இடக்கை வலக்கை வாசியறியாதே என்றும் காட்டிலே வர்த்திக்குமதொழியப் பூசல்கண்டறியாத, எண்கும் - கரடியும், குரங்கையும், முசுவையும் ஸேனையாகக்கொண்டு, திக்பாலாதிகளை அழியச்செய்த மிடுக்கையுடைய ராவணனுடைய தர்மாநத்தைப் போக்கின ஸர்வாதிகன்.

(எனக்கென்று மித்யாதி) எனக்கு ஸர்வவித போக்ய(ஸ்ரீX்ஸ)முமான ஶ்ரிய:பதியுடைய திருநாமத்தை, மிது(ஷ)கமான வேஷமே

காணும் இவர்க்கு ரக்ஷிப்பது; (௧) "ச்மசாநா வநே ச்ரய:-ரமமாணு வசே த்ரய:" என்னுமாபோலே (நானுஞ் சொன்னேன்) இதர விஷயங்களி னுடைய பேரையே சொல்லிப்போந்த நானும் என்றே சொன்னேன். †இனி இதுகண்டால் எல்லார்க்கும் சொல்லலாம் ...; என் னோடு ஸம்பந்தமுடையாரெல்லாரும் இத்தையே சொல்லிப்போருங் கோள். (நமோநாராயணமே) நமக்கு வகுத்ததைச் சொல்லிப் போ ருங்கோள். ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியில் இதொழிய வேறொரு திரு நாமமுண்டாக நினைத்திருப்பாரில்லை; உண்டாகில், ஆயிரம் என்று திரளச் சொல்லுமித்தனை; (௨) "பேராயிரம் கொண்டதோர் பீடுடை யன்" (௩) "ஸஹஸ்ரநாமா ஸஹஸ்ரவாந் - தேவோநாமஸஹஸ்ரவாந்", பல பசுவுடையன் என்னுமாபோலே. ப்ரக்ருதி வேறொரு திருநாம முண் டாகச்சொல்லுமன்றைக்கு இவர்கள் வேறொரு திருநாமமுண்டாகச் சொல்லுவது. அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தோடு காரணவாக்யங்க ளோடு வாசியற இத்தையிறே சொல்லுவது. இதொழிந்தவை ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளைப்போலே. இது ஜ்ஞாநாநந்தா(த்)மலத்வாதிகளைப்போ லே ஸ்வரூப நிரூபகமாயிருக்கும். ... ... (௬)

அரு. — ஆறும்பாட்டு. (கானமித்யாதி) முதற்பாட்டிற் சொன்ன விரோதி நிரஸநத்தை ஸப்ரகாரமாக அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"கானம்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (இந்த்ராதீத்யாதி).

மிதுநமான வேஷத்தை ரக்ஷித்தாருண்டோ வென்ன வருளிச்செய் கிறார் (ரமமாணா இத்யாதி). இருவரும் அந்யோந்யம்கண்டு ஆநந்தித்தாப் போலே, இருவர் சேர்த்தியையும் கண்டு ஆநந்தித்தாரென்று கருத்து. இப்படி யருளிச்செய்ததுக்கு பலிதார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இனி யித்யா தி). "நமரும்" என்ற ச(உ)காரம்- அநுக்த ஸமுச்சயமாக்கி, (எல்லாரும்) என்றது. "நாராயணமே" என்று இத்தை அவதா(தா)ரணமாகச் சொல் லுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார்களித்யாதி) "மாத வன்" இத்யாதிகளைச் சொன்னதுண்டாயிருக்க, இல்லையென்பா னென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உண்டாகி லித்யாதி). அவற்றையும் பல விடங்களி லருளிச்செய்தாலும் அதெல்லா மொருசட்டும், இதொருசட்டு மாகச் சொனனார்களென்று கருத்து. அப்படியிருக்கச் செய்தவிடமெங்

---

† (பா) இனி அதுகண்டால் எல்லார்க்கும் இடக்கடவதிறே.

(௧) ரா-பா- சு-௰௧. (௨) தி-வாய்-௯-௩-௧.

(௩) பார-ஸபா-௱௮-௧௧.

கே யென்ன (பேரித்யாதி); "பேராயிரம்" என்று சொல்லியிருக்கவும் உடனே "நாராயணன்" என்று விரும்பினாரிறே என்று கருத்து. *பேராயிரத்தாலே *பீடுடையனாகைக்கு ப்ரமாணம் (தேவோநாமேத்யாதி). * நாமஸஹஸ்ரவானாகையாலே தேவனென்றுகருத்து. அதிசய ஹேதுவானபடி எங்ஙனேயென்ன (பலவித்யாதி). ஆழ்வார்களிப்படி விரும்புகைக்குக் காரணமென்னென்ன(ஶ்ருதியித்யாதி).ஶ்ருதிதானப்படி விரும்பிற்றே வென்ன (அந்தர்யாமி யித்யாதி). ஶ்ருதியும் ஆழ்வார்களும் விரும்புகைக்கு இதுக்கு ஏற்றமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதொழிந்தவை யித்யாதி).... ... ... (௬)

மூ.—நின்ற வரையும் கிடந்த கடலும் திசையு மிருநிலனும்
ஒன்றுமொழியா வண்ணமெண்ணி நின்றவம்மானார்
குன்று குடையாவெடுத்த வடிகளுடைய திருநாமம்
நன்றுகாண்மின் தொண்டீர்சொன்னேன் நமோநாராயணமே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நின்ற	ஸ்திரமாகநின்ற	அம்மானார்	ஸர்வாதிகனாய்,
வரையும்	பர்வதங்களும் [ற	குன்று	மலையை
கிடந்த	ஒரேஇடத்தில் கிடக்கி	குடையா	குடையாக
கடலும்	ஸமுத்ரமும்	எடுத்த	உத்த(த்)ரித்த[டைய
திசையும்	திக்குக்களும்	அடிகளுடைய ஸ்வாமியு மானவனு	
இரு நிலனும்	பரந்தபூமியும் (ஆகிய	திருநாமம் நமோநாராயணம்,	
ஒன்றும்	சிறிதேனும் [இவை)	தொண்டீர்	ஓ! பக்தஜநங்களே!
ஒழியாவண்ணம்	பாழாகாதபடி [மேலும்)	நன்று	இனிதாக (உங்களுக்கு)
எண்ணி	ஸங்கல்பித்து (மேன்	சொன்னேன்	உரைத்தேன்இடி.
நின்ற	(ஸ்ருஷ்டித்துக்கொண்டு) இருக்கிற	காண்மின்	கோள். (௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (நின்றவரை யித்யாதி) பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே பேராதேநிற்கிற குலபர்வதங்களையும், ஈஶ்வரஸங்கல்பத்தளவும் செல்ல கரையை அதிக்ரமியாதே கிடந்தவிடத்திலே கிடக்கிறகடலும், பராபரவிபாகம் பண்ணுகைக் கீடாயிருக்கிற திக்குக்களும், ப்ராணிகளுக்கு ஸஞ்சார யோக்யதை யுடைத்தாம்படி பரப்புடைத்தான பூமியும், இப்படிப்பட்ட பதார்த்தங்கள் ஒன்றும் குறையவொண்ணதென்று தன்ஸங்கல்பத்தாலே இவற்றை உண்டாக்கிக் கொடுநிற்கிற ஸர்வேஶ்வரன்.

(குன்றுகுடையா வித்யாதி) வர்ஷத்தாலே நோவுபடுகிற பசுக்க

ளுக்கும் இடையர்க்கும் ஒரு நோவு வாராதபடி மலையைக் குடையா கக்கொண்டு நோக்கின ஸ்வாமியுடைய திருநாமம். (நன்று காண் மின்) காரணபூதனானவன் பேர் சொல்லுகை ப்ராப்தமிறே. ப்ராப்தம் செய்யப் பார்த்திலிகோளாகில் இனியதுதான் வேணுமே. (தொண் டீர் சொன்னேன்) பகவத்விஷயத்தில் கைங்கர்ய ருசியுடையாரெல் லார்க்கும் சொன்னேன். இது செய்யாதார் கேளாதாராமித்தனை. (நமோநாராயணமே) ஸஹஸ்ராக்ஷரீமாலா மந்த்ரமாயிருக்கிறது மல்ல. ... ... (எ)

அரு. — ஏழாம்பாட்டு. (நின்ற வித்யாதி) முதற்பாட்டில் ப்ரஸ்துத மான ஆபத்ரக்ஷண ஸாமர்த்த்யத்தைப் பின்னாட்டி யநுஸந்திக்கிற இவர், இதுக்கு ஹேதுத்வேந காரணத்வத்தையு மநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(பராபரவிபாகம் பண்ணுகை) என்றது - மேற்கே நிற்கிறவன் பர னென்றும், கிழக்கே நிற்கிறவன் அபரனென்றும் பிரிக்கை யென்கை.

"நன்று" என்றது-இனியதென்றாய், அதுக்கு உபபத்தியுடனே கருத் தருளிச்செய்கிறார் (காரணேத்யாதி). "தொண்டீர்" என்று விசேஷிப் பானென், எல்லார்க்கும் சொல்லவொண்ணாதோ வென்ன வருளிச்செய் கிறார் (இதித்யாதி). கைங்கர்ய ருசியில்லாவிடில் திருநாமத்தைத் தாம் சொன்னாலும் கேளார்கள் என்று விசேஷித்தார் என்று கருத்து. (எ)

மூ.—கடுங்கால் மாரி கல்லேபொழிய அல்லேயெமக்கென்று
படுங்கால் நீயே சரணென்றாயரஞ்ச வஞ்சாமுன்
நெடுங்கால்குன்றம் குடையொன்றேந்தி நிரையைச் சிரமத்தால்
நடுங்காவண்ணம் காத்தான் நாமம் நமோநாராயணமே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கடு	க்ரூரமான	சரண்	(எங்களுக்கு) ரக்ஷ கன்"
கால்	காற்றோடுகூடிய		
மாரி	மேகமானது	என்று	என்று சொல்லி
கல்	கல்லை	அஞ்ச	(அம்மழைக்கு) பயப் பட,
பொழிய	வர்ஷிக்க,		
எமக்கு	"நமக்கு (இது)	அஞ்சாமுன்	அந்த பயம்கார்யகர மாவதற்கு முன் னமே
அல்லே	காளராத்ரியே யாயி ருந்தது"		
என்று	என்று	நெடும்கால்	பெரியனவாய் சுற்று முள்ள மலைகளோ டு கூடிய
படுங்கால்	நெஞ்சில்பட்ட காலத் [தில்,		
ஆயர்	இடையர் (அப்பொ ழுது) [யே		
நீயே	"ஸர்வரக்ஷகனான நீ	குன்றம்	கோவர்த்தந மலையை

ஒன்றுகுடை	ஒரு (அபூர்வமான) குடையாக	நடுங்காவண்ணம்	நோவுபடாதபடி
ஏந்தி	தரித்து	காத்தான்	ரக்ஷித்தவனுடைய
நிரையை	பசுக்கூட்டங்களை		நாமம் நமோநாராயணமே. (அ
சிரமத்தால்	ப்ரமத்தினால்		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (கடுங்கால் மாரியித்யாதி) வெட்டிய காற்றையுடைத்தான மாரியானது கல்லை வர்ஷிக்க, (அல்லே எமக்கு "நமக்கு இது ப்ரளயத்தில் செல்லுகிற ராத்ரியாகாதே!" என்று அவர்கள் நெஞ்சிலே பட்டவளவிலே, "நாங்கள் எங்கள் கார்யத்துக்குக் கடவோமல்லோம், நீ எங்களுக்கு ரக்ஷகனாகவேணும்" என்று இடையரஞ்ச; அந்த அச்சத்தினுடைய கார்யம் பலிப்பதுக்கு முன்னே, நெடியகாலையுடைத்தான மலையைத்தரித்து-பர்யந்தபர்வதங்களையுடைத்தான மலையைத்தரித்து, பண்ணின உபகாரமறியாத பசுக்களை ப்ரமத்தாலே நோவுபடாதபடியாக ரக்ஷித்தான். தான் அறிந்த ஆபத்தும் விலக்காமையுமிறே வேண்டுவது ரக்ஷிக்கைக்கு; ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தில் கண்ணழிவில்லையே. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கடுங்காலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஆபத்ரக்ஷணமே பின்னாட்டிற்றென்று ஸங்கதி.

"படுங்கால்" என்றதுக்கு, நெஞ்சிலேயென்று கூட்டி யருளிச்செய்கிறார் (நமக்கித்யாதி). கால்என்றது - காலத்திலென்றபடி. (க) "పాదాః ప్రత్యన్తపర్వతాః - பாதாஃ ப்ரத்யந்தபர்வதாஃ" என்றத்தை உட்கொண்டு "கால்" என்றத்தை விவரிக்கிறார் (பர்யந்தேத்யாதி). அவர்களைச் சிரமத்தால் காத்தானென்ன வேண்டியிருக்க, "நிரையை" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தானித்யாதி). இத்தால் - அவர்கள் "சரண்" என்றத்தோடு, பசுக்கள் வெறுமனே யிருந்தத்தோடு வாசியற ரக்ஷித்தானென்கைக்காக இப்படி யருளிச்செய்கிறாரென்று கருத்து. இதக்கு ஹேது வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாபாவிகேத்யாதி). ... . (அ)

மூ.—பொங்கு புணரிக்கடல் சூழாடை நிலமாமகள் மலர்மா
மங்கை பிரமன் சிவனிந்திரன் வானவர் நாயகராய
எங்களடிகளிமையோர் தலைவருடைய திருநாமம்
நங்கள்வினைகள் தவிர வுரைமின் நமோநாராயணமே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பொங்கு	கிளர்த்தியை யுடைய	கடல் சூழ்	ஸமுத்ரத்தினால் சூழப் பட்டவளாய்
புணரி	அலைகளையுடைத்தான		

(க) அமரகோ-உ-சஅ.

ஆடை	(அதையே) அரைநால் மாலையாக உடையளான	நாயகராய	நிர்வாஹகனாய்,
நிலமாமகள்	பூமிப்பிராட்டிக்கும்	எங்கள்	எங்களுக்கு
மலர்	கமலப்பூமேல் வஸிக்கிற	அடிகள்	ஸ்வாமியாய்,
மாமங்கை	பெரியபிராட்டிக்கும்	இமையோர்	நித்யஸூரிகளுக்கு
பிரமன்	ப்ரஹ்மாவுக்கும்	தலைவருடைய	ப்ரதானனானவனுமானவனுடைய
சிவன்	ருத்ரனுக்கும்	திருநாமம் நமோநாராயணம்,	
இந்திரன்	இந்த்ரனுக்கும்	நங்கள்	நம்முடைய
வானவர்	(மற்றுமுள்ள) தேவர்களுக்கும்	வினைகள்	பாபங்கள்
		தவிர	தீரும்படியாக
		உரைமின்	சொல்லுங்கோள். (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொங்குபுணரி யித்யாதி) பலகாலும் இத்தை ஆதரியாநின்றீர், இதுக்கு அர்த்தமென்னென்ன; இன்னதென்கிறார். கிளர்ந்ததிரையை யுடைத்தாயிருக்கிற கடலாலே சூழப்பட்ட மேகலையை யுடையளாயிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. (மலர் மா மங்கை) தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய பெரியபிராட்டியார். (பிரமனித்யாதி) ப்ரஹ்மா ருத்ரன் இந்த்ரன் தொடக்கமான தேவர்களுக்கெல்லாம் நியாமகனாயுள்ளான்.

(எங்களுடையவடிகள்) (க) "ஒஸ்ரூமீ ஸ்வாமிந் - அஸ்மத்ஸ்வாமிந்" என்னுமாபோலே. (இமையோரித்யாதி). கீழே - ப்ரஹ்மாதிகளைச் சொல்லிநிற்கையாலே, இமையோர் என்கிறவிடம் நித்யஸூரிகளாய், * அயர்வறுமமரர்களதிபதியுடைய திருநாமம். ஆக, உபயவிபூதி யுக்தனென்றபடி. உபயவிபூதியோகத்தைச் சொல்லுகையிறே இதுக்கர்த்தம். ஆக, குறைவற்றாரோடு குறைவற்றாராக ப்ரமித்திருக்கிறாரோடு, குறைவாளரோடு வாசியற எல்லார்க்குமொக்க நிர்வாஹகனாயிருக்கை. (நங்கள் வினைகள்) நீங்கள் அநாதிகாலம் புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணினபாபம் தீரும்படி சொல்லப் பாருங்கோள். எண்ணாயிரத்து திருவாய்க்குலத்தாழ்வான், நஞ்ஜீயரை, "ப்ரபத்தியாகிறது, புத்திபூர்வம் பண்ணினபாபத்துக்கும் பரிஹாரமாகவற்றோ? ப்ராமாதிகத்துக்கேயோ?" என்ன; "அதினுடைய ப்ரபாவத்தைப்பார்த்தால் புத்திபூர்வத்துக்கும் பரிஹாரமாகவற்று, ஜ்ஞாநம் நடையாடினவிடத்தில் அநுதாபமின்றிக்கேயிராதிறே, ஆகையாலே இவன்

(க) சரணாகதிகத்யம்.

பக்கல் ப்ராமாதிகமல்லது கூடாது, பூர்வாக(ஞ்)த்தைப் போக்குகிற இது புத்திபூர்வத்துக்குப் பரிஹாரமாகாது என்னவொண்ணாதே அதில் புத்தி பூர்வமொழிய இல்லாமையாலே." (நமோநாராயணமே) வினையைப் பண்ணுவதாலும் சொல்லவடுப்பது இது. ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பொங்கித்யாதி) "வினைகள்" என்று ஸாமாந்யமாயிருக்க, அநாதிபுத்தி பூர்வகங்களென்று ஒதுக்குவா னென்னென்ன; ஸம்வாதமுகேந, முன்பெல்லாம் புத்தி பூர்வகங்களும் பின்பெல்லாம் ப்ராமாதிகங்களொழியக் கிடையாதே யென்றருளிச்செய்கிறார் (எண்ணாயிரத் தித்யாதி); ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்கு புத்தி பூர்வத்துக்கு ப்ரஸக்தியில்லை, ப்ரஸக்தமானாலும் அர்த்தாத் பூர்வ ப்ரபதநஸ்மரணம் வாராதிராது, வந்தால் அது தியந்து ப்ராமாதிகமாயே விடும்; ஆகையாலே, ப்ராமாதிகங்கள் அஶ்லிஷ்டங்களாய்ப் போகையாலே, "வினைகள் தவிர" என்னும்போது - அநாதி புத்தி பூர்வகங்களைச் சொல்லுமென்றதாய்த்து. இப்போதும் புத்தி பூர்வகத்தைப் போக்குமென்றதுக்கு நியாமக மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதிலித்யாதி). (அதில்) பூர்வாக(ஞ்)த்தில். (௯)

மூ.—வாவித்தடம் சூழ் மணிமுத்தாற்று நறையூர் நெடுமாலை
நாவில்பரவி நெஞ்சில்கொண்டு நம்பிநாமத்தைக்
காவித்தடங்கண் மடவார்கேள்வன் கலியனொலிமாலை
மேவிச்சொல்ல வல்லார்பாவம் நில்லா வீயுமே. ௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வாவி	குளங்களினாலும்	கண்	நேத்ரங்களை யுடைய ரான
தடம்	பொய்கைகளினாலும்	மடவார்	ஸ்த்ரீகளுக்கு [ருந்த
சூழ்	சூழப்பட்டதாய்,	கேள்வன்	(முன்பு) நாயகராயி
மணி	ரத்நங்களையும்	கலியன்	ஆழ்வார், [னுடைய
முத்து	முத்துக்களையுமுடைய	நம்பி	திருநறையூர் நம்பியி
ஆற்று	திருக்காவேரியை யுடையதான	நாமத்தை	திருநாமத்தை
		நாவில்	நாவினால்
நறையூர்	திருநறையூரி லெழுந்தருளியிருக்கிற	பரவி	ஸ்துதித்தும்
		நெஞ்சில்	மநஸ்ஸினால்
		கொண்டு	அநுஸந்தித்தும்
நெடுமாலை	ஸர்வாதிகன் விஷயமாக,	ஒலி	அருளிச்செய்த
		மாலை	தமிழ்த் தொடையான இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
காவி	கருநெய்தல்போன்ற		
தடம்	விசாலமான		

மேவி	(இதிலே) பொருந்தியிருந்து (அபிநிவேசத்துடன்)	பாவம்	பாபமானது
		நில்லா	நிலைநில்லாது;
சொல்லவல்லார்	சொல்ல வல்லவர்களுடைய	வீயும்	உருமாய்ந்துவிடும்.

(௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வாவித்தடம் சூழ்ந்யாதி) பொய்கைகளையும் அளவுபட்ட நீர்நிலங்களையு முடைத்தாயிருந்துள்ள திருநறையூரிலே வந்துநிற்கிற ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஶ்வரனை, நம்பியுடைய திருநாமத்தை நாவாலேபாவி நெஞ்சாலேஅநுஸந்தித்து. (காவியித்யாதி) முன்பு எனக்கு ஏற்றமாக நினைத்திருப்பது இது; இப்போது எனக்குப்பிறந்த செல்வியும் கண்டிகோளே. இப்போது மநோவாக்காயங்கள் மூன்றுக்கும் இதுவே விஷயமானபடி கண்டிகோளே. (மேவிச் சொல்ல வல்லார்) இதிலே பொருந்தி இத்தைச்சொல்ல வல்லவர்களுடைய பாபம் இவர்கள் பக்கல் நில்லா. இவர்களைவிட்டுப் போய், பின்னையும்தான் நிற்கையன்றிக்கே நசிக்கும். (௧)“த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்” - த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்” என்கைக்கு முதலில்லை. (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு. — பத்தாம்பாட்டு. (காவியித்யாதி) (எனக்கேற்றம்) அவர்களுக்கு நாயகனென்கை. (செல்வி) பகவதநுபவமே யாத்ரையாயிருக்கை. கண்டிகோளே என்கையாலே - காயிகம். ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்தில் பத்தாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆறும்பத்து ஸம்பூர்ணம்.

---

(௧) சாட்யாயந சாகை.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து முதல் திருமொழி

கறவா ப்ரவேசம்.

வ்யா.—(கறவாவித்யாதி). கீழே ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம்பிறக்கையாலே கைங்கர்யலாபத்துக்குக் கூப்பிட்டார்; நீரிங்ஙனேகிடந்து படுகிறதென், உமக்கு எல்லாம் பெறுகைக்கு உறுப்பாகவன்றோ நாமிவ்வோவிடங்களிலே நிற்கிறதென்று உகந்தருளின நிலங்களில் நிலையைக் காட்ட, இவரும் எல்லாம் பெற்றாராய், க்ருதார்த்தராகிறார்.

அரு.—கறவாமட நாகின்ப்ரவேசம்,—(கீழே) என்றது- (க) *பெடையடர்த்தவிலும் - *(உ) கிடந்தநம்பியிலும், என்றபடி. (கூப்பிட்டார்) என்றது - இத்திருமொழியில் முதலிரண்டு பாட்டால் கூப்பிட்டாரென்கை. (உகந்தருளின நிலங்களிலே) என்றதுக்கு முன்னே, மூன்றாம்பாட்டிலே என்று கூட்டுவது. ஆகக் கீழிரண்டு திருமொழிகளிலும், திருமந்த்ரத்தையநுஸந்தித்துத் திருவடிகளிலே சரணம் புகுருகையாலே, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை தலையெடுத்து, கூப்பிட்ட கூப்பீடுக்கு ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராகிறாரென்று ஸங்கதி சொல்லிற்றாய்த்து. ... ... *

மூ.—கறவாமடநாகு தன் கன்றுள்ளினாப்போல்
மறவாதடியேனுன்னையே யழைக்கின்றேன்
நறவார்பொழில்சூழ் நறையூர்நின்றநம்பி
பிறவாமையெனைப்பணி யெந்தைபிரானே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கறவா	பால்கறக்கப்பெறாத	நறவுஆர்	தேன்மிக்கிருந்துள்ள
மடம்	ப(ஞ்)வ்யமான	பொழில்சூழ்	சோலைகள் சூழ்ந்த
நாகு	பசுவை [னது	நறையூர்	திருநறையூரில்
தன்கன்று	தன்னுடைய கன்றா	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
உள்ளினாப் போல்	நினைக்குமாபோலே [ன நான்	நம்பி	கல்யாணகுண பூர்ணனே!
அடியேன்	உனக்கு சேஷபூதனா		
மறவாது	விஸ்ம்ருதியில்லாமல்	எந்தை	எனக்குப் பிதாவாய்
உன்னையே	ஸ்வாமியான உன்னையே எப்போதும் (சொல்லி)	பிரானே	உபகாரகனானவனே!
		எனை	என்னை
		பிறவாமை	(இனிஸம்ஸாரத்தில்) பிறவாதபடி.
அழைக்கின்றேன்	கூப்பிடாநின்றேன்;	பணி	செய்தருளவேணும்.

(க) ௬-௯. (உ) ௬-௧௦.

அவ.—அநுபவ விரோதியான ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தைக் கழித்தருள வேணுமென்கிறார். ... ... *

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கறவாவித்யாதி) கறக்கப்பெறாத நாகினுடைய கன்று தன்தாயை நினைக்குமாபோலே. கறவாமடநாகானது, தன்கன்றையுள்ளினாப்போலே, என்று சொல்லநினைத்து, அர்த்தத்துக்குச் சேராமையாலே மிடிபட்டார் பிள்ளையமுதனார்; அதுதான் - அபக்ஷதர்மமாமிறே; ஆகையாலே, பட்டாருளிச்செய்யும்படி - கறவாமடநாகை, தன்கன்றுள்ளினாப்போலே என்று. கறக்கப்பெறாமையாலே, முலைக்கடுப்பால் வந்த நோவுண்டிறே அதுக்கு; அத்தாலே, அவனுடைய ஆற்றாமையெல்லாம் தோற்றுமிறே. (தன்கன்றுள்ளினாற்போல்) என்கையாலே, முலையுண்ணப் பெறாமையால் வந்த நாக்கொட்டுதல் தோற்றுமிறே; அத்தாலே, இத்தலையிலாற்றாமை யெல்லாம் தோற்றுமிறே. கறக்கப்பெறாத நாகினுடைய கன்று, தன்தாயை நினைக்குமாபோலே. (மறவாது) மறக்கைக்கு ஸம்பாவனையுள்ள ஸம்ஸாரத்தே யிருந்தே மறவாதே அநந்யார்ஹனான நான், ஸ்வாமியான உன்னையே சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றேன்.

(நறவாரித்யாதி) தேன்மிக்கிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட நறையூரிலே வந்துநிற்கிற கல்யாணகுண பூர்ணனானவனே! (பிறவாமை) பிறக்கை மறப்போடே வ்யாப்தமாயாய்த் திருப்பது. அந்த மறப்பு வருகைக்கீடான பிறப்பு பிறவாமையை நான் பெறும்படி பண்ணி யருளவேணும். (எந்தைபிரானே) கடவ நீயே என்னுடைய விரோதியைப் போக்காவிட்டால்,வேறுசிலர் கடவாருண்டோ? நீயே நினைத்துக் கார்யம் செய்யில் உளேனாய், இல்லையாகில் இல்லையாம்படி அநந்ய கதியாயிருக்கிற நான், ஸ்வாமியான உன்னையே நினைத்துக் கூப்பிடாநின்றேன். என்னுடைய விரோதியை நீயே போக்காவிட்டால், வேறுசிலர் போக்குவாருண்டோ? ... (க)

அரு. — முதற்பாட்டுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் (அநுபவேத்யாதி).

சப்தார்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் (கறக்கவித்யாதி). (தாயை) என்றது - அர்த்தஸித்தார்த்தம். யதாஶ்ருதத்தில் விரோதத்தைக் காட்டிக்கொண்டு, உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் காட்டுகிறார் (கறவா வித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). (அபக்ஷதர்மம்) என்றது - ஆழ்வாருக்கு மெம்

பெருமானுக்கும் தாயாகையும் சன்றாகையும் கூடாதென்கை. இரண்டு தலைக்கும் ஆற்றாமை வேண்டுகையாலே, அதுக்கு உறுப்பாக, "கறவா" என்றும், "தன்" என்றும் விசேஷித்தா ரென்றருளிச்செய்கிறார் (கறக்க வித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). "மறவாது" என்றதுக்கு நினைத்துக் கொண்டே என்று சப்தார்த்தம் ஸ்ப்புரிக்கும்படி, கீழ்ச்சொன்ன சப்தா ர்த்தந்தன்னை மீளவு மருளிச்செய்து அந்வயிக்கிறார் (கறக்கப் பெறுதவித் யாதி). நினைத்துக்கொண்டே என்று சொல்லவொண்ணாதோ? "மறவாது" என்றதுக்கு ப்ரயோஜந மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மறக்கைக்கித் யாதி).

பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்த தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நீயே யித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—வற்று முது நீரொடு மால்வரை யேழும்
துற்றாக முன் துற்றிய தொல்புகழோனே
அற்றே னடியே னுன்னையே யழைக்கின்றேன்
பெற்றே னருள் தந்திடு மெந்தை பிரானே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வற்று	வடியாத	அற்றேன்	உனக்கே அநந்யார் ஹனாய்த் தீர்ந்த,
முதுநீரொடு	ஸமுத்ரத்தோடுகூட	அடியேன் உன்னையே அழைக்கின்றேன்,	
மால்	பெரிய [ளையும்	பெற்றேன்	இப்பெரும்பேற்றை லபித்தேன்,
வரைஏழும்	ஸப்தகுல பர்வதங்க	அருள்	(தேவரீருடைய) க்ரு பையை
முன்	முன்னே	தந்திடும்	(என்விஷயத்தில்) ப ண்ணியருள வே ணும். (௨)
துற்றாக	ஒருபிடியாக		
துற்றிய	(வாரி) விழுங்கின		
தொல்	அநாதியான [னே		
புகழோனே	கீர்த்தியை யுடையவ		
எந்தைபிரானே!			

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (வற்றுமுது நீரித்யாதி) இதுதான் மிகையன்றோ, ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை நீ எடுத்தது ஆர்கூப்பிட. நீ யறிந்த ஆபத்தும் விலக்காமையுமன்றோ வேண்டுவது உனக்கு ரக்ஷிக் கைக்கு. ப்ரளயம்கொண்ட பூமி ஆழ்ந்த வித்தனையல்லது, "என்னை எடுக்கவேணும்" என்றதோ? (வற்றுமுதுநீர்)வற்றாத ஜலத்தையுடைத் தான ஸமுத்ரஜலத்தோடே கூட குலபர்வதங்களேழையும், அதுக்கா ச்ரயமான பூமியையும், ஓரவதாக (கபளமாக) அமுதுசெய்து, இப்

படி பழையதாக நீ ஆர்ஜித்தகுணங்களை, நான் கூப்பிட அரைக்ஷணம் தாழ்த்து இழக்கவிறே புகுகிறாய்.

ப்ரளயத்தி லகப்பட்ட பூமியிற் காட்டில், இவர்க்குண்டான வாசி - அவன் பக்கலிலே வ்யவஸிதனுகையும், ஸ்வரூபஜ்ஞனுகையும், அநந்யகதிகளாகக் கூப்பிடுகையும். (பெற்றேன்) ஆபந்நனுன போதாக என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு, நான் நாலடி யிடநடேடாதே உன்னையே சொல்லிக் கூப்பிடுகையாகிற இப்பேறுபெற்றேன். (அருள்தந்திடும்) இனி உன்னுடைய அருளுக்குத் தண்ணீர்த்துரும்பில் லையிறே. நாம் எல்லாம் செய்வோமாக விருக்கச்செய்தே, நீ ஒட்டுகிறிலை யென்னவேண்டாவே. நான் கைவாங்கினேன். அருள்தந்திடு எனக்கு என் குலநாதனே! ... ... (உ)

அ௩'—இரண்டாம்பாட்டு. (வற்றுவித்யாதி) ஸங்கதியைக்காட்டி யருளுகிறார் (இதுதானித்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே). (இதுதான்) கீழில் பாட்டில் கூப்பிடுகைதான். "ஏழும்" என்ற ச(ப்த)கரார்த்தம் (பூமியையும்) என்றது. "துற்று" என்றதினர்த்தம்- (அவதாரம்). (அவதாரமாக)- ஒருபிடியாக வென்றபடி.

இப்படி அவனுக்குத் தம்முடைய கூப்பீடு மிகையென்றிருந்தாராகில், மீளவும் "உன்னையே யழைக்கின்றேன்" என்கிற தென்னென்ன; அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரளயத்திலித்யாதி). வாசிதானென்னென்ன (அவனித்யாதி). "அற்றேன்" என்றதினர்த்தம் (வ்யவஸிதனுகையும்) என்றது. தத்தேகோபாயத்வாத்யவஸாயத்தை யுடையனுகையு மென்றபடி. அத்யாஹ்ருதமான இப்பதத்துக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஆபந்நனுன வித்யாதி). "பெற்றேன்" என்றத்தை - ஸாதநமாக்கி அருள்தரச் சொல்லக்கூடுமோவென்ன; அருளுகிறார் (இனியித்யாதி). விவரணம் (நாமித்யாதி). (உ).

௩.—தாரேன் பிறர்க்குன் னருளென்னிடை வைத்தாய்
ஆரேனதுவே பருகிக் களிக்கின்றேன்
காரேய் கடலே மலையே திருக்கோட்டி
ஊரே உகந்தாயை உகந்தேனடியேனே (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உன் அருள்	உன்னுடைய க்ருபையை	அடியேன்	அடியேனிடத்தில்[illegible]
என்னிடை	என் விஷயத்தில்	உகந்து	ப்ரீதிபண்ணி (அதிரு
வைத்தாய்	பண்ணியருளினுய்,	காரேய்	மேகங்கள் படிந்திருக்கிற
பிறர்க்கு	அயலார்க்கு	கடலே	திருப்பாற்கடலையும்
தாரேன்	(அவ்வருளைக்) கொடுக்கமாட்டேன்,	மலையே	திருமலையையும்

திருக்கோட்டியூரே	திருக்கோட்டியூரையுமே	பருகி	அநுபவித்து
உகந்தாய்	(வாஸார்த்தமாக) ப்ரீதிபண்ணி யருளினாய்;	ஆறேன்	த்ருப்தி யடையாதவனாய்க்கொண்டு,
அதையே	அந்த அருளையே	களிக்கின்றேன்	(அவ்வருளையேபருகி) ஸந்தோஷியாநின்றேன். (௩)

வ்யா. — மூன்றாம்பாட்டு. (தாரேன் பிறர்க்கித்யாதி) வேறொருவர்க்குக் கொடேன். தேவருடைய ப்ரஸாதத்தை வேறொருவர்க்கு விட்டுக்கொடேன். இவர்கொடாதே யொழிகையாவது என்னென்றால்,† விஷயஸுசகமான உக்தியிருக்கிறபடி. உன்னுடைய கண்ணழிவற்ற க்ருபையை என்பக்கலிலே வைத்தாய். (ஆறேனதுவே பருகி) உன்னுடைய க்ருபையை புஜித்து பர்யாப்தனா யிருக்கை யன்றிக்கே, மேன்மேலென அபிநிவிஷ்டனாய்க்கொண்டு உன்னுடைய க்ருபையை புஜித்து அத்தால் வந்த ஹர்ஷத்தாலே செருக்கி யமாதிகள் தலையிலே அடியிட்டுத் திரியும்படி யானேன்.

(காரேயித்யாதி) என்னை உகந்துவந்த உன்னை, நானுகந்து. மேகங்களாலே நெருங்கியிருந்துள்ள. (கடலே மலையே திருக்கோட்டியூரே யுகந்தாயை) ஸௌபரி, பலவடிவுகொண்டாப்போலே அநேகம் வடிவுகொண்டு, அவ்வோவிடங்கள்தோறும் இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை என்னும்படி வர்த்தியாநின்றான்.... ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (தாரேனித்யாதி) "அருள்தந்திடும்" என்னவே திருப்பாற்கடலுள் கிடந்ததும், திருமலையில் நின்றதும், திருக்கோட்டியூரில் வந்ததும் உமக்காக வன்றோவென்ன; அத்தால்வந்தஹர்ஷத்தாலே களித்து, இனி எமக்கொழிய பிறர்க்கிந்தவருளைக் கொடேனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார் என்று ஸங்கதி.

ப்ரயோஜநாந்தரபரரும் வந்து வணங்கும்படியான ஸர்வ ஸௌஹார்த்தாலே எங்குமிருக்க, இவர் கொடாதொழிகை யாவதென் என்னும் ப்ரஶ்நத்தை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (இவரித்யாதி). (விஷயஸுசகமான) என்றது - நானே விஷயமுன்னாருளுக்கு; வேறு விஷயம் இல்லையாதென்னு மர்த்தத்தைச் சொன்னவென்கை. "அதுவே பருகி ஆறேன்" என்றும், "அதுவே பருகிக் களிக்கின்றேன்" என்றும் உபயத்ர அந்வயித்தருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடையவித்யாதி).

"உகந்து, உகந்தாயை" என்று, அடியேனுக்கு உகந்து வர்த்திக்கிறா

† (பா) ஹர்ஷஸுசமான.

வென்று அந்வயித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (என்னை யித்யாதி). "கடலே" "மலையே" "ஊரே" என்ற அவதாரணங்களுக்குக் கருத் தருளிச்செய்கிறார் (ஸௌபரிஇத்யாதி). ... ... (௩)

மூ — புள்வாய்பிளந்த புனிதா வென்றழைக்க
உள்ளே நின்றென்னுள்ளம் குளிருமொருவா
கள்வா கடல்மல்லைக் கிடந்த கரும்பே
வள்ளாலுன்னை யெங்ஙனம் நான் மறக்கேனே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புள் வாய்	பக்ஷியாகிய ப(ரு)கா ஸுரனுடைய வாயை	கள்வா	அறியவொண்ணாத (ஸ்வபாவத்தையுடைய)வனே!
பிளந்த	கிழித்துப்பொகட்ட	கடல்மல்லை	திருக்கடல் மல்லையில்
புனிதா	பரிசுத்தனே!	கிடந்த	பள்ளிகொண்டிருக்கிற
என்று அழைக்க	என்று (நான்) கூப்பிடாநிற்க,	கரும்பே	போக்யபூதனே!
உள்ளேநின்று	என் ஹ்ருதயத்திலே யிருந்து	வள்ளால்	உதாரனே
என்உள்ளம்	என்மநஸ்ஸு	உன்னை	உன்னை
குளிரும்	குளிரும்(தாபமாறும்) படியா யிருக்கிற	நான்	நான்
ஒருவா	அத்விதீயனே!	எங்ஙனம்	எந்த உபாயத்தினால்
		மறக்கேன்	மறக்க சக்தனாகிறேன்? (ஒருநாளும் மறவேன்). (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (புள்வாய்பிளந்த) பகாஸுரனுடைய வாயைக் கிழித்து, ஆஶ்ரிதவிரோதியை, ஆளிட்டு அந்திதொழாதே, தானே கைதொட்டுப் போக்கினானென்னும் சுத்தியை யுடையனாயிருக்கிறபடி. (புள்வாய்பிளந்த புனிதா) என்றுய்த்து இவர் கூப்பிட்டது. பின்னை அவன் செய்ததென்னென்னில்; (உள்ளேநின்று) புறப்பட்டுவந்து தோற்ற இவர்க்குப் பற்றுதென்று பார்த்து, ஹ்ருதயத்திலேநின்று, கமர் பிளந்திடமெங்கும் வவ்வலிடும்படி பண்ணினானாய்த்து.

(கள்வா) ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் இவன் செய்யுமவை பரிச்சேதிக்கப் போகாதாய்த்து. (கடல்மல்லைக்கிடந்த கரும்பே) திருக்கடல் மல்லையிலே வந்து சாய்ந்தருளின பரமரஸிகனே! "கரும்பே" என்கிறது - கைதொட்டு நெருக்குதலால் வரும் செவ்வியழிகை யின்றிக்

கே யிருக்கை. (வள்ளால்) (க) ‹‹तस्यैष आत्मा विवृणुते तनूं स्वाम्-தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்'' என்கிறபடியே, தன்னுடைய வடிவழகை முற்றூட்டாக ஸர்வஸ்வதாநம் பண்ணினபடி. (உன்னை எங்ஙனம் நான் மறக்கேனே) மஹோபகாரகனாயிருக்கிற உன்னை, உன்னாலே உபகாரம் கொண்டிருக்கிற நான், எத்தைச்சொல்லி மறப்பது. ... ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்-உகப்பு தலை மண்டையிட்டபடி சொல்லிற்று; அது தெருட்டி மறக்கத்தேட, மறவாதபடி உள்ளே புகுந்து வஸிக்கையாலே மறக்க விரகில்லை என்கிறார் என்று ஸங்கதி.

மேனுக்கவதாரிகை (புள்வாயித்யாதி) (புறப்பட்டு) புறம்பே யிருந்து என்றபடி.

(ரஸிகன்) என்றது - ரஸ: அஸ்யாஸ் தீதி என்கிற மதுப்பின் மேலே க(ந்)ப்ரத்யயமாய் ரஸவானென்றபடி. பாலே என்றுதே, "கரும்பே" என்றதுக்குத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (கரும்பித்யாதி). கைபட்டால் திரிஞ்சுபோமே பாலாகிலென்று கருத்து.... ... ... (௪)

மூ.—வில்லேர்நுதல் வேல் நெடுங்கண்ணியும் நீயும்
கல்லார் கடுங்கானம் திரிந்த களிறே
நல்லாய் நரநாரணனே யெங்கள்நம்பி
சொல்லாயுன்னை யான்வணங்கித் தொழுமாறே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கல்ஆர்	கற்கள் நிறைந்ததாய்	திரிந்த	ஸஞ்சரித்த
கடும்	(துஷ்ட ம்ருகங்களினால்) அதிக்ரூரமாயிருக்கிற	களிறே	மத்தகஜமே!
கானம்	காட்டிலே,	நல்லாய்	ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யமாகிற நன்மையுடையவனே!
வில்ஏர்	தநுஸ்ஸோடொத்த	நரநாரணனே	(ப்ரஜைகளுக்காக) நரநாராயணவதாரம் பண்ணினவனே!
நுதல்	நெற்றியையும்		
வேல்	வேல்போன்றதாய்		
நெடு	நீண்டுமிருக்கிற		
கண்ணியும்	கண்களையுமுடையவளான பிராட்டியும்	எங்கள்	எங்களுடைய (குறை தீரும்படியான)
நீயும்	அவளுக்கு வல்லபனான நீயுமாக	நம்பி	பூர்ணனே!
		உன்னை	ஸர்வஸ்வாமியான உன்னை

(க) கடோப-க-உ-உக.

யான் வணங்கி	சேஷபூதனான நான் திருவடிகளிலே விழுந்து	தொழும்ஆறு ஆஸ்ரயிக்கும் ப்ரகாரத்தை சொல்லாய் அருளிச்செய்ய வேணும். (ரு)

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லேர்நுதலித்யாதி) வில்லோடொத்த நுதலையும், வேலோடொத்த கண்களையுமுடையளுமாய், உனக்குங்கூட ஆகர்ஷகமான ஸௌகுமார்யத்தை யுடைய பெரியபிராட்டியாரும், அவள்தானும் கூடத் துணுக்குத் துணுக்கென்னும்படியான ஸௌகுமார்யத்தையுடைய நீயும், துஷ்டஸத்வ ப்ரசுரமாய், ஸஞ்சார யோக்யதையில்லாத காட்டிலே, ஒருகளித்த ஆனை, பிடியோடேகூட ஸ்வைரமாக ஸஞ்சரிக்குமாபோலே, (க) * ஆள்பார்த்துழிதருவானாய்க்கொண்டு திரிந்தவன்.

(நல்லாய்) ப்ரஜைகள் விஷயத்தில், அவர்கள் தங்களில் காட்டிலும் வத்ஸலனாயிருக்குமவனே!. (நாராயணனே) ஸ்தநந்தய ப்ரஜைக்காகக் குடிநீர் குடிக்கும் தாயைப்போலே, இவர்களுக்காகத் தபஸ்ஸு பண்ணுமவனே! (எங்கள் நம்பி) குறைவாளரான எங்கள் குறையை †நிரப்புகைக்கீடான பௌஷ்கல்யத்தை யுடையவனே! (சொல்லாய்) "உன்னுடைய கைங்கர்யத்துக்கு விரோதிகளை நானே போக்கித்தருகிறேன், அஞ்சாதே கொள்," என்று (உ) "மாசுச:- மாசுச:" என்றாப்போலே ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும். (ஈ) "ஸர்வபூதேப்ய: அபயம் ததாமி-ஸர்வபூதேப்ய: அபயம் ததாமி" என்றாப்போலே யிருப்பதொரு வார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும். ... ... (ரு)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (வில்லேரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் மறக்க விரகில்லாதபடி அநுபவித்தபடி யருளிச்செய்தார்; அவ்வநுபவ ஜநித ப்ரீதியால் கைங்கர்யம் பண்ணும் விரகை எனக்கருளிச் செய்யவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறு ரிங்கென்று ஸங்கதி.

"கடும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (துஷ்ட ஸத்வப்ரசுரமாய்) என்றது. "கல்லார்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸஞ்சாரேத்யாதி).

(அவர்கள் தங்களில் காட்டில்) ப்ரஜைகளுடைய மாதாபிதாக்களைக் காட்டில் என்றபடி. (தபஸ்ஸாவது) சிஷ்யாசார்யக்ரம மநுஷ்டிக்கை.

மூ.—பனியேய் பரங்குன்றின் பவளத்திரளே
முனியே திருமூழிக்களத்து விளக்கே

(க) ச-திரு-சுo. (உ) கீ-கஅ-சுசு. (ஈ) ரா-யு-கஅ-ஈஈ.
† (பா) போக்குகைக்கீடான.

இனியாய தொண்டரோம் பருகின்னமுதாய
கனியே உன்னைக்கண்டு கொண்டுய்ந்தொழிந்தேனே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பனியேய்	பனியினால்ப்ரசுரமாய்	விளக்கே	ஸ்வயம்ப்ரகாசனே!
பரம்	ச்ரேஷ்டமாயிருந்துள்ள	இனியாய	போக்யபூதனே!
குன்றின்	ஹிமவத் பர்வதத்திலுள்ள திருப்பிரிதியிலெழுந்தருளியிருக்கிற	தொண்டரோம்	அடிமைபூண்ட நாங்கள்
பவளம் திரளே	பவளக்கொடியின் திரள்போல் ஸுந்தரனானவனே!	பருகு	பாநம்பண்ணுகைக்கு யோக்யமாய்
முனியே	(ஆச்ரிதருடைய ஹிதத்தைச்)சிந்திக்குமவனே!	இன் அமுதாய	மதுரமான அம்ருதம் போன்றவனே!
திருமூழிக்களத்து	திருமூழிக்களமென்னும் திவ்யதேசத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற	கனியே	பழுத்த பழம்போன்றவனே,
		உன்னை	இப்படிப்பட்ட உன்னை
		கண்டுகொண்டு	ஸாக்ஷாத்கரித்து
		உய்ந்தொழிந்தேன்	உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன். (௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பனியேய்பரங்குன்றித்யாதி) பனி மிக்கிருந்துள்ள ஹிமவானில் திருப்பிரிதியிலே, ஸர்வைஸ்ஸ்ப்ருஹணீயனாய்க்கொண்டு ஸந்நிஹிதனானவனே! (முனியே) இச்சேதநர் அறியாதிருக்கச் செய்தே எப்போதுமொக்க இவர்களுக்கு ஹிதத்தை அநுஸந்திக்குமவனே; (திருமூழிக்களத்து விளக்கே) திருமூழிக்களத்திலே வந்து உன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குணங்களுக்கு நீயே ப்ரகாசகனாய்க்கொண்டு நிற்கிறவனே!

(இனியாய்)இனிமைக்கு ப்ரகாசத்தைப் பண்ணுகையன்றிக்கே, இனிமை தானாயிருக்கை. (தொண்டரோம்பருகு) என்று, தேவர்கள் பருகும் அம்ருதம்போலன்றிக்கே,கைங்கர்ய ருசியுடையராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பருகும் அம்ருதமாய்,அப்போதே எடுத்து நுகரலாம்படி கனிபோலே யிருக்கிறவனே! (உன்னைக் கண்டுகொண்டு) காணப்பெறாமையாலே (க) "அஸந்நேவ- அஸந்நேவ" என்கிறபடியே உருமாய்ந்த நான் கண்டு உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றேன். ... ... (௬)

(க) தை-ஆ-௬-க.

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (பனிசித்யாதி) "சொல்லாய்" என்னுநின்றீர், வடதிசைக்கு ‡ அளவான திருப்பிரிதி தொடக்கமாகவந்து நிற்க, (க) "ஸ்ரீரங்காக்ர இதஸ்ஸ்திதிః - ஸ்ரீரங்காக்ர இதஸ்ஸ்திதிః" என்னுமாபோலே பலவிடங்களி லிருப்பது அடிமைகொள்ளவே யன்றோவென்ன; அப்படியாமென்று சொல்லி ஸ்ருஷ்டராகிறார் என்று ஸங்கதி.

† பனியென்று சொல்லும்படியாய், ஸ்ரேஷ்டமான பர்வதமென்றருளிச்செய்கிறார் (பனிசித்யாதி). (சேதநர்) என்றவநந்தரம் "ஹிதத்தை" என்று சேஷம். ... ... (சு)

மூ.—கதியேலில்லை நின்னருளல்ல தெனக்கு
நிதியே திருநீர்மலை நித்திலத்தொத்தே
பதியே பரவித்தொழுந் தொண்டர் தமக்குக்
கதியே உன்னைக்கண்டு கொண்டுய்ந்தொழிந்தேனே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நின் அருள் அல்லது	உன்னுடைய க்ருபையொழிய	தொத்தே	மாலைபோன்றவனே!
எனக்கு	எனக்கு	பதியே	(ஆஸ்ரிதர்க்கு) இருப்பிடமானவனே!
கதியேல்	(வேறு) உபாயமோ வென்றால்	பரவி	ஸ்தோத்ரம்பண்ணி
இல்லை	இடையாது;	தொழும்	ஆஸ்ரயியாநின்ற
நிதியே	நிதிபோல் அநுபாவ்யனானவனே!	தொண்டர் தமக்கு	அடியார்க்கு
திருநீர்மலை	திருநீர்மலையிலே	கதியே	ப்ராப்யனானவனே!
நித்திலம்	முத்தினுடைய	உன்னைக் கண்டுகொண்டு உய்ந்தொழிந்தேன்.	(எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கதியேலில்லை) கதியாகிலும் உன்னுடைய ப்ரஸாதமொழிய எனக்கு வேறொன்றில்லை. (கதி) என்றது - புகலென்றபடி. ப்ராப்யமாகிலும் உன் திருவடிகளை யொழிய வேறொன்றில்லை. நான் அநந்யகதி. (நிதியே) வைப்பானதநமே! (திருநீர்மலை) திருநீர்மலையிலே வந்து, முத்துமாலையை உடம்பிலே அள்ளி எறட்டுக்கொள்ளுமாபோலே குளிர உடம்பிலே எறட்டு அணைத்துக்கொள்ளலாம்படி யிருக்கிறவனே!

(பதியே) ஆஸ்ரிதர்க்கு வாஸஸ்தாநமாயுள்ளவனே! (பரவித்தொழும்) அடைவுகெட ஏத்தித்தொழும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ராப்யனாயுள்ளவனே! அன்றிக்கே, (பதியே பரவித்தொழுந் தொண்டர்)

(க) ‡ அளவான-எல்லையான.
† இவ்வரும்பதத்துக்கு "பனியே" என்று பாடமிருக்கலாம்

என்று, என்னோடு ஸகோத்ரிகளாய், (க) "நானுகந்த வூரெல்லாம்" என்கிறபடியே, உகந்தருளின நிலமெல்லாம் புக்கு அநுபவிக்குமவர்களுக்கு ப்ராப்யனாயுள்ளவனே! (உன்னைக்கண்டுகொண்டு) நீ உகந்தருளின நிலங்களிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானையாலே, உன்னைக்கண்டு கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன். ... ... (எ)

அநு.—எழாம்பாட்டு. (கதியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் பிறந்த போக்ய (ஸ்ரீ)தாநுஸந்தாநத்தாலே யுண்டான உகப்பின்மிகுதியாலே, நீயே எனக்கு ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகப் பெற்றேன் என்று க்ருதார்த்ததாநுஸந்தாநம் பண்ணுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"கதி" பதத்துக்கு ப்ராபகத்வ விவக்ஷயா கீழருளிச்செய்து, ப்ராப்யத்வ விவக்ஷயா வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்யேத்யாதி). "நித்திலம்" என்றது - பனிஸ்த்தலமென்றாய், அதினர்த்தம் (முத்து) என்றது. "தொத்து" என்றதினர்த்தம் (மாலை) என்றது.

பதியே-திருப்பதிகளையே, பரவித்தொழும் தொண்டரென்று, யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கே யித்யாதி). ... . (எ)

மூ.—அத்தாவரியே யென்றுன்னை யழைக்கப்
பித்தாவென்று பேசுகின்றார் பிறரென்னை
முத்தே மணி மாணிக்கமே முளைக்கின்ற
வித்தே உன்னை யெங்ஙனம் நான் விடுகேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அத்தா	ஸ்வாமியே!	மணி	ப்லாக்யமான
அரியே	விரோதி நிரஸநசீல[னே!]	மாணிக்கமே	மாணிக்கம்போல் ஸுலபனே!
என்று	என்றுசொல்லி	முளைக்கின்ற	(ப(ஃ)ல பர்யந்தமாம்படி) முளையாநின்ற
உன்னை	உன்னை		
அழைக்க	(நான்) கூப்பிட,		
பிறர்	அயலார்		
என்னை	இப்படி கூப்பிடுகிறவென்னை	வித்தே	விதைபோன்றவனே!
		உன்னை	ஏவம்விதனான உன்னை [நான்]
பித்தாஎன்று	பித்தனே (ப்ரா(ந்)ந்தனே)! என்று	நான்	உன் ஸ்வபாவமறிந்த
பேசுகின்றார்	சொல்லுகிறார்கள்;	எங்ஙனம்	எவ்விதமாக
முத்தே	முத்துப்போல்குளிர்ந்தவனே!	விடுகேன்	விட சக்தனாவேன்?

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (அத்தாவரியே யித்யாதி) என்ன ஸ்வாமியே! என்னுடைய விரோதியைப் போக்கினவனே! என்று உன்னை

(க) திருநெ-க.

நான் சொல்லிக்கூப்பிட. (பித்தாவென்று) அத்தாவென்று அஸங்கத பாஷணம் பண்ணிக் கூப்பிடாநின்றான்; இவன் பித்தனாயிராநின்றான், என்னாநின்றார்கள், "இவர்கள் அஸங்கதபாஷணம் பண்ணாநின்றார்கள், பிச்சராயிராநின்றார்கள்" என்று நான் நினைத்திருக்கு மவர்கள் என்னை.

பிறரென்னைப் பேசாநின்றார்களென்று கைவிடலாம்படி யிருக்கிறாயல்லையே நீ. (முத்தே) முத்துப்போலே ஶ்ரமத்தைப் போக்கு மவனே! பெருவிலையனான மாணிக்கம்போலே யிருக்கிறவனே! ப (ஃ)லத்தோடு வ்யபிசரியாதவனே! உன்னை எத்தைச்சொல்லி நான் விடுவது. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (அத்தாவித்யாதி) ஒருகால் சொன்னத்தை யே 'ஒன்பதின்கால்சொல்லிக்கொண்டு நீர் தேன்குடிக்கும் நரிபோலே கண்டு களித்திராநில் உம்மை இந்நாளிலேயே †ஓரேரதத்தைச் சொல்லி *ஆதரத்தைக்கட்ட ‡மட்டிலே விட்டோடவேண்டி வரும்; இதுக்கு இத் தனைகளிக்கவேணுமோ வென்ன; பேசினார்களாகிலும் விடும்படியாயோ உன்படி என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"மாத்ராதிகளிருக்க ஈஶ்வரனே ரக்ஷகனென்கிறாரிறே, பித்தர்" என்ப ரென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (அஸங்கதேத்யாதி). எம்பெருமானே ரக்ஷகன், மாத்ராதிகள் ரக்ஷகரல்ல ரென்கிற தமக்கு ப்ரதிகோடித்வ விவக்ஷயா "பிறர்" என்றதுக்கு அர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (இவர்களித்யா தி). "என்னை" என்றதுக்கு "என்னாநின்றார்கள்" என்றத்தோடந்வயம். மேலுக்கவதாரிகை (பிறரித்யாதி). மணி-அழகாய், அழகான மாணிக்க மென்கிறார் (பெருவிலையனித்யாதி). முளையாகவிச்து நிஷ்பலமாகை யாலே, முளைக்கின்ற வித்து ஸபலமாமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (பலத்தோடித்யாதி). ... ... (அ)

மூ.— தூயாய் சுடர் மாமதிபோலுயிர்க் கெல்லாம்
தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணா
ஆயா வலைநீருலகேழு முன்னுண்ட
வாயா உன்னை எங்ஙனம் நான் மறக்கேனே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தூயாய்	பரிசுத்தனே!	தாயாய்	மாதாவாய்நின்று [இற
சுடர்	(குளிர்ந்த) கிரணங்களையுடைய	அளிக்கின்ற	க்ருபைபண்ணியருளு
		தண்	குளிர்ந்த
மா மதிபோல்	பூர்ணசந்த்ரன்போல்	தாமரைக்கண்ணா	செந்தாமரை போன்ற திருக்கண்களையுடையவனே!
உயிர்க்கெல்லாம்	ஸகலப்ராணிகளுக்கும்		

† ஏதம்-தோஷம். * ஆதரத்தைக் கட்டுதல்-துவக்கப்பண்ணுதல்.
‡ மட்டிலே-அவ்வளவிலே.

ஆயா	க்ருஷ்ணனாக அவதரித்தவனே!	உண்டவாயா	விழுங்கியவாயை யுடையவனே!
அலை	திரைக்கிளப்பத்தை யுடைய	உன்னை	இப்படி ஆபத்ஸகனான உன்னை
நீர்	ஸமுத்ரத்தினால் சூழப்பட்ட	நான்	உபகாரமறிந்த நான்
		எங்ஙனம்	எவ்விதமாக
உலகுஏழும்	ஸப்தலோகங்களையும்	மறக்கேன்	மறக்கக்ஷமனாகிறேன்
முன்	ப்ரளயகாலத்தில்		(௯)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தூயாயித்யாதி) (க) "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" என்கிறபடியே, ஸர்வ பூத ஸுஹ்ருத்தாய் ஆநுகூல்யம் பண்ணினாரோடு, ப்ராதிகூல்யம் பண்ணினாரோடு வாசியற எல்லார்க்கு மொக்க நன்மையைப் பண்ணுகையால் வந்த பாவ(ஶு)சுத்தியையுடையவனே! ஸகலதாபங்களுமாறும்படி சீதமான கிரணங்களையுடைய பூர்ணசந்த்ரனைப்போலே, ஸர்வ ப்ராணிகளையும் தாயாய்க்கொண்டளிக்கின்ற குளிர்ந்த திருக்கண்களையுடையவனே! என்று திருக்கண்களுக்கு விசேஷணமாதல்; அன்றிக்கே, சுடர்மாமதிபோல் உயிர்க்கெல்லாம் தாயாய் அளிப்பாயுமாய் அவ்வாத்ஸல்யமெல்லாம் தோற்றும்படியிருக்கிற திருக்கண்களையுடையவனே! என்னுதல்.

(ஆயா) இப்படி யிருந்துவைத்து, உன்னுடைய விபூதிபூதரிலே, சிலர் "இவன் என்புத்ரன்" என்று அபி(மா)மாநிக்கலாம்படி க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்தவனே! (அலைநீருலகேழும்) ஆபத்து கரைபுரண்டால் வரையாதே எல்லாரையு மொக்க ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனானவனே! திரைக்கிளர்த்தியையுடைய கடல் சூழ்ந்தபூமியை அமுது செய்த திருப்பவளத்தை யுடையவனே! இப்படி ஆபத்ஸகனான உன்னை எங்ஙனே மறக்கும்படி. ... ... (௯)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (தூயாயித்யாதி) ப்ரத்யக்ஷமாக மாதாபித்ராதிகள் ரக்ஷகரென்று கண்டார் பலர்கூடி ஏசத்துடங்கில்; ஶாஸ்த்ரகம்ய(ஸ்ய)னான என்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தை மறக்கவேண்டிவரும் இவர்; ஆகையாலே விடவேண்டிவரும், ஆக உம்முடைய களிப்பு ப்ரயோஜநவத்தன்றே யென்ன; நீ ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸர்வவிதோபகாரகனாய், சில பாக்யாதி(ஞாதி)கர்க்குக் கண்ணுக்கும் விஷயமாக நிற்கிறாய், மாத்ராதி

(க) கீ-ரு-௨௯.

கலைக்காட்டில் அணித்தாய் உதவுகிறாய், ஆகையால் உன்னை ஒருகாலும் விட வேண்டா வென்கிறார் என்று ஸங்கதி.

“உயிர்க்கெல்லாம்” என்ற பதத்திலே நோக்காகத் தாய்மையை யருளிச்செய்கிறார் (ஸுஹ்ருதயித்யாதி).

தாத்பர்ய மருளிச்செய்து சப்தார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (நிரையித்யாதி). ... ... (௯)

மூ.—வண்டார் பொழில்சூழ் நறையூர் நம்பிக்கென்றும்
தொண்டாய்க் கலியனொலிசெய் தமிழ்மாலை
தொண்டீரிவை பாடுமின்பாடி நின்றாட
உண்டே விசும்பு உந்தமக்கில்லை துயரே. (௰)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தொண்டீர்	பக்தஜநங்களே!	இவை	இப்பத்துப் பாட்டையும்
வண்டு ஆர்	வண்டுகள் நிறைந்த	பாடுமின்	பாடுங்கோள்;
பொழில்சூழ்	சோலைகள்சூழ்ந்த	பாடிநின்று	(அப்படி) காநம்பண்ணி
நறையூர் நம்பிக்கு	திருநறையூர் நம்பிடத்தில்	ஆட	நர்த்தநம்பண்ணவே,
என்றும்	எப்போதும்	உந்தமக்கு	உங்களுக்கு
தொண்டாய்	அடிமைபூண்ட	துயர்	துக்கம்
கலியன்	ஆழ்வார்	இல்லை	நசித்துவிடும்;
ஒலிசெய்	அருளிச்செய்த	விசும்பு	பரமபதமானது
தமிழ்மாலை	தமிழ்த்தொடையான	உண்டு	கிடைக்கும். (௰)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டாரித்யாதி) மதுவெள்ளத்தாலே, வண்டுகளானவை பரிமளம்போலே படிகிற பொழில்களையுடைத்தான திருநறையூரிலே நிற்கிற கல்யாணகுண பரிபூர்ணனைக் கவிபாடிற்று. (தொண்டாயித்யாதி) அவன் திருவடிகளில் நித்யகைங்கர்யத்திலே அதிகரித்த திருமங்கையாழ்வார், ஒலியுடைத்தாம்படி யருளிச்செய்த தமிழ்த்தொடை, என்னைப்போலே நீங்களுமிவ்விஷயத்திலே ருசியையுடையீர்களாய் பாடுவதாடுவதாகவே, பரமபதம் தன்னடையே ஸித்திக்கும்படியாம். அதுக்கு விரோதியான பாபம் தன்னடையே போம். ... ... (௰)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு'—பத்தாம்பாட்டு. (வண்டாரித்யாதி) உந்தமக்கு - விசும்புண்டே - துயரில்லை என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (என்னைப் போலே யித்யாதி). ... ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் முதல்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி

புள்ளாய் ப்ரவேசம்.

வ்யா. —(புள்ளாய்) கீழ் ஸம்பந்தஜ்ஞானம் விளைந்தபடி சொல்லிற்று; பின்பு தாம் நினைத்த பரிமாற்றம் பெறாமையாலே, (க) "பிறவாமை எனைப்பணி" என்று அபேக்ஷித்தார்; "நீரிப்பாடுபடுவதென் ? உமக்காகவன்றோ நாம் உகந்தருளின இடங்களிலே வந்து நிற்கிறது" என்ன; எல்லாம் பெற்றோராய் ஸமாஹிதரானார். "இதுவே பேறுமிழவுமாகைக்கு நம்தலையால் ஏதேனுமுண்டோ?" என்று ஆராய்ந்து பார்த்தார், இத்தலையிலொன்றுமின்றிக்கே, அவன்*எதிர்சூழல் புக்குப் பண்ணின க்ருஷி இப்படி பலித்த பலமாயிருந்தது, (உ) "ஊனேராக்கை தன்னை யுழந்தோம்பி வைத்தமையால் யானே யெய்தப்பெற்றேன்" இத்த்யாஜ்யமான சரீரத்தைக்கொண்டே பேற்றுக்குடலாம்படி பண்ணியருளினான் என்கிறார். ... ... *

அரு. — (புள்ளாய்ப்ரவேசம்) "கீழ்" என்றது - (ங) "கிடந்த நம்பி" என்கிற திருமொழியிலே என்றபடி. (இதுவே பேறுமிழவும்) என்றது - பகவதநுபவமே பேறும், இதில்லாமையே இழவும் என்றபடி. (இப்படி பலித்தபலமாயிருந்தது) என்றதுக்கு, இத்திருமொழியில் உயிர்ப்பாட்டைக்காட்டி அதுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (ஊனேரித்யாதி).

மூ.—புள்ளாயேனமுமாய் புகுந்தென்னை யுள்ளங்கொண்ட
கள்வா வென்றலுமென்கண்கள்நீர்கள் சோர்தருமால்

(க) எ-க-க. (உ) எ-உ-கூ. (ங) சு-கo.

உள்ளே நின்றுருகி நெஞ்சமுன்னை யுள்ளியக்கால்
நள்ளேனுன்னையல்லால் நறையூர் நின்ற நம்பியோ. (க)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
நறையூர்	திருநறையூரென்னும் திவ்யதேசத்தில்	நீர்கள்	ஆநந்தபா(ஷ்)ஷ்பத்தை
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற	சோர்தரும்	பெருக்காநின்றன;
நம்பி	பூர்ணனே!	ஆல்	ஆஶ்சர்யம்!
புகுந்து	(என்னுள் அந்தர்யாமியாய்) ப்ரவேசித்து	நெஞ்சம்	(என்) மநஸ்ஸானது
புள்ளாய்	(ஹம்ஸ) பக்ஷியாயும்	உன்னை	என்னுடைய உஜ்ஜீவநத்தில் வ்யாபரித்த உன்னை
ஏனமுமாய்	வராஹமாயும் (அவதரித்த செயல்களைக்காட்டி)	உள்ளியக்கால்	அநுஸந்திக்கப் புக்கால்
என்	விஷயாந்தர ப்ரவணனான என்னுடைய	உள்ளேநின்று	(என்) ஹ்ருதயத்திலேயிருந்து
உள்ளத்தை	மநஸ்ஸை	உருகி	நீராகக் கருகி(ப்போகாநின்றது),
கொண்ட	தனக்கு வசமாக்கிக் கொண்ட	உன்னையல்லால்	(இனி, உன்னைத்தவிர வேறொரு விஷயங்களை)
கள்வா	வஞ்சகனே! [தம்	நள்ளேன்	ஆசைப்படேன்.
என்றலும்	என்றுசொல்லும்போ		
என் கண்கள்	என்னுடைய நேத்ரங்களானவை	"ஓ" என்பது - ப்ரீத்யதிசய த்யோதகமான அவ்யயம். (க)	

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (புள்ளாயித்யாதி) என்னுடைய துக்க நிவ்ருத்திக்கு நான் பட்டது பட அமையாதோ? நானும் பிறவாத பிறவிகளையன்றோ நீ வந்து பிறந்தது. அன்னமாயும் வராஹமாயுமான செயலைக் காட்டி, என்ஹ்ருதயத்தைக் கொண்டானாய்த்து. (க) "మనఏవ మనుష్యాణాం కారణం బన్ధమోక్షయోః - மநஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:" என்று பந்தஹேதுவானது தன்னையே மோக்ஷஹேதுவாம்படி பண்ணியருளினான். (கள்வாவித்யாதி) இவர், "நெஞ்சிலே புகுராநின்றானென்றறியில், ஒட்டார்" என்று தெரியாதபடியாகப் புகுந்தபடி. இவ்வுபகாரத்தை அநுஸந்தித்துப் பேசப் புக்கவாறே, கண்ணானது நீர் பாயாநின்றது. (என்கண்கள்) ஸ்த்ரீ

(க) வி-பு-ஷ-எ-உஅ.

களைநினைத்து அழுதுபோந்த என்னுடைய கண்கள்.

உன்னை அநுஸந்திக்கப் புக்கவாறே, நெஞ்சானது உள்ளேநின்றுருகி உடைகுலைப்படாநின்றது. (நள்ளேன்) இனி வேறே நூறாயிரம் இதரவிஷயங்கள் முகங்காட்டினாலும், அவற்றோடு செறியேன். (நறையூர்) நான் நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே, நீயே முற்பாடனாய் வந்து நின்ற பின்பு அவற்றோடு பொருந்துமோ? ப்ரீத்யதிசயத்தாலே "ஓ" என்கிறார். ... ... (க)

அநு.—முதற்பாட்டு. (புள்ளித்யாதி) (நான்பட்டது படவமையாதோ) என்றது - நான் மநுஷ்யனாய்ப்பிறந்து பட்டாப்போலே, நாட்டில் பிறந்து மாயங்கள் செய்து படாதன பட்டது போராதோ வென்றபடி. (நானும் பிறவாத) ஹேயனான நானும் பிறக்க விரும்பாத, ஜுகுப்ஸிதமான வென்கை. "உள்ளங்கொண்டகள்வா" என்று ஸம்போதிக்கைக் கடியான மாநஸாநுஸந்தாந விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அன்னமாயு மித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே). (அருளினான்) என்றவநந்தரம், என்றநுஸந்திப்பது என்று கூட்டுவது. புள்ளாய் ஏனமுமாயுள்ள செயலைக் காட்டி உள்ளங் கொண்டானாகில், "கள்வா" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவரித்யாதி). (புகுந்தபடி) என்றதுக்கு, (க) „யஸ்யாத்மா ந வேத- யமாத்மா ந வேத" என்று அந்தர்யாமியாய்ப் புகுந்ததைக் களவாகச் சொல்லுகிறாரென்று கருத்து.

அந்தர்யாமியாய்ப் புகுந்து-புள்ளாய் ஏனமுமாய் - என்னுள்ளங்கொண்ட கள்வா என்று சப்தார்த்தம்.

(உள்ளேநின்று உருகி நெஞ்சமுன்னை யுள்ளியக்கால்) [நெஞ்சம்-உள்ளே நின்றுருகி, அத்தால் உன்னையல்லால், மற்றொன்றை நள்ளேன்] என்றந்வயம் விவக்ஷித்துத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உன்னையித்யாதி). நான் உள்ளே புகுரில் இரும்புபோல் வலியதான நெஞ்சு பதம்செய்து, அவ்வபதாநங்களைக் காட்டி ஆநந்தாஶ்ருக்களைப் ப்ரவஹிப்பித்து, நெஞ்சை எத்தனை உருக்கினாலும், பள்ளமடையான விஷயங்கள் ப்ரபலங்களாகையாலே தன்னடையே, செறியப்பண்ணுமோ வென்னும் பகவதபிப்ராயத்தாலே (நறையூர்நின்றநம்பி) என்கிறாரென்னுமிடம் தோற்ற வருளிச்செய்கிறார் (நானித்யாதி). ... ... (க)

மூ.—ஓடாவாளரியினுருவாய் மருவி யென்றன்
மாடே வந்தடியேன் மனங்கொள்ள வல்ல மைந்தா
பாடேன் தொண்டர் தம்மைக்கவிதைப் பனுவல் கொண்டு
நாடேனுன்னை யல்லால் நறையூர் நின்றநம்பீயோ. (உ)

(க) ப்ரு-இ-எ-உஉ.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நறையூர்நின்ற நம்பி!		மைந்தா	ஸமர்த்தனே!
ஓடா	(காட்டில்) நடையாடாத	பனுவல்	சாஸ்த்ர ஸித்தமான (லக்ஷணங்களை யுடைய)
ஆளரியின்	நரஸிம்ஹத்தினுடைய	கவிதைகொண்டு	கவிகளாலே
உருவாய்	வடிவையுடையனாய்க் கொண்டு	தொண்டர் தம்மை	விஷயாந்தர ப்ரவணரான நீசரை
என்றன்மாடே	என்னிடத்தில்	பாடேன்	(இனி) ஸ்தோத்ரம்பண்ணமாட்டேன்,
வந்து	ஸந்நிஹிதனாய்	உன்னையல்லால்	உன்னைத்தவிர (வேறொருவரை)க்கவி பாட)
மருவி	(என்னோடு) கலந்திருந்து	நாடேன்	(மநஸ்ஸில்) விசாரிக்கவும் மாட்டேன்.
அடியேன்	சேஷபூதனான என்னுடைய		
மனம்	மநஸ்ஸை		
கொள்ளவல்ல	ஸ்வாதீநமாக்கிக் கொள்ளத்தகுந்த		

வ்யா —இரண்டாம்பாட்டு. (ஓடாவித்யாதி) "புள்ளாயேனமுமாய்ப்புகுந்து" என்றார் கீழே, தாழ்ந்த ஜந்மத்திலே வேணுமாகில் பிறக்கிறாய்; நாட்டார் பிறக்கும் பிறவிகளைப் பிறக்கலாகாதோ?

நாட்டில் நடையாடாதபடியான நரஸிம்ஹரூபத்தையுடையையாய். (மருவி) நரஸிம்ஹவேஷபரிக்ரஹம் பண்ணினவன்று தொடங்கி, இவருடைய ஹ்ருதயத்திலேகாணும் கிட்டுவது. (என்றன்மாடே வந்து) நீ பராவஸ்த்தனானாயாகில், என்பாடு வந்து கிட்டலாமோ? (அடியேன்மனங் கொள்ளவல்லமைந்தா) ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதாழ்வான் நெஞ்சை உனக்காக்கிக் கொண்டாயென்கிறவிது - உனக்கொரு மிடுக்கோ? என்னை உனக்காக்கிக்கொண்ட உனக்கு.

அதுசெய்தோமிறே, மேலே நீர் செய்யப்பார்த்ததென்னென்ன, (பாடேனித்யாதி) சாஸ்த்ரோக்தங்களான லக்ஷணங்களிலே குறைவற்றிருக்கிற கவிகளைக்கொண்டு நீசரைப் பாடுவது தவிர்ந்தேன். "கவிதைப்பனுவல்" என்றது - பனுவல் கவிதை என்றபடியாய், "பனுவல்" என்று - நூலாய், சாஸ்த்ரமென்றபடியாய், ஶாஸ்த்ரோக்தமான லக்ஷணங்களில் குறையற்ற கவியென்றபடி. (நாடேனுன்னையல்லால்) இவனைப் பாடுவோமோ என்று விசாரிக்குமதுவும் தவிர்ந்தேன். (நறையூர் நின்றநம்பியோ) நீ என்னுடைய ஸர்வேந்த்

ரியங்களுக்கும் உன்னை விஷயமாக்கிவைக்க, நான்உன்னைவிட்டுப் புறம்பே கவிபாடுகைக்கு ப்ராப்தியுண்டோ? ... ... (௨)

அரு —இரண்டாம்பாட்டு. (ஓடாவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்கும் ஸங்கதி யென்னென்ன; தாமே யருளிச்செய்கிறார் (புள்ளாயித்யாதி). "ஆகாதோ" என்றவநந்தரம் (என்கிறார்) என்று சேஷம்.

(நாட்டில் நடையாடாத) என்றது - *நரங்கலந்த சிங்கமாய் இந்த நாட்டிலென்கை. "ஆளரி" என்று ஆச்சர்யத்துக்கு ஹேதுவாகத் தோற்றுகையாலே தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (நரஸிம்ஹேத்யாதி). (இட்டுவது) என்ற வநந்தரம், தேட்டமாயிருப்பது என்று சேஷம். "உனக்கொருமீடுக்கோ" என்றவிடத்தில் "உனக்கு" என்றதின் விவரணம் (என்னையுனக்காக்கி யித்யாதி).

மேலுக்கவதாரிகை (அதுசெய்தோமிறே யித்யாதி). (இவனை) என்றது - கீழ்ச்சொன்ன நீசனை யென்றபடி. ... ... (௨)

ரூ.—எம்மானுமெம்மனையு மென்னைப் பெற்றொழிந்ததற்பின்
அம்மானுமம்மனையு மடியேனுக்காகி நின்ற
நன்மான வொண் சுடரே நறையூர் நின்றநம்பீ உன்
மைம்மான வண்ணமல்லால் மகிழ்ந்தேத்தமாட்டேனே. (௩)

பதம்.	உரை.
	நறையூர்நின்ற நம்பி!
எம்மானும்	என்தகப்பனும்
எம்மனையும்	என்தாயும்
என்னைபெற்று	என்னை ப்ரஸவித்து (உண்டாக்கி) பின்பு)
ஒழிந்ததற்பின்	(போக (?) விரோதி யென்று) பொகட்டுப்போன வநந்தரம்,
அடியேனுக்கு	ஸ்வதஸ்ஸித்தமான தாஸ்யத்தையுடைய எனக்கு
அம்மானும்	தகப்பனும்
அம்மனையுமாகி	தாயுமாக

பதம்.	உரை.
நின்ற	ஸந்நிஹிதனாய் நின்றவனே!
நல்	விலக்ஷணமாய்
மானம்	பேரளவுடைத்தாய்
ஒள்	அழகியதான
சுடரே	தேஜஸ்ஸை யுடையவனே!
உன்	உன்னுடைய
மை மானம்	மையளவான (அஞ்சநம்போன்ற)
வண்ணமல்லால்	திருமேனியை யல்லது (மற்ற திருப்பதிகளை)
மகிழ்ந்து	ப்ரீதிபண்ணி
ஏத்தமாட்டேன்	ஸ்தோத்ரம்பண்ணமாட்டேன். (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (எம்மானுமித்யாதி) நாட்டாருபகரிக்குமளவிலே உபகரித்தாயாகிலன்றோ உன்னை மறக்கலாவது? தாயளவிலே உபகரித்தான், தமப்பனளவிலே உபகரித்தான் என்னவொண்ணாதே, அவர்கள் கைவிட்டவளவிலே, முகங்காட்டின உன்னை.

மாதாபிதாக்கள் ராகாந்த(ரா ந்த)ராய், ப்ரஜை ... ...த்துப் பின்பு "யௌவநவிரோதி" என்று காற்கடைக்கொள்ளுமவர்கள், ஜந்மந்தோறும் பழகிப்போந்த வாஸனையாலே, "அம்மே" என்றும், "அப்பா" என்றுமிறே இவன் சொல்லிப்போருவது; அதில் "அம்மே" என்றபோதாகப் பெண் குரலாலே "ஏன்" என்னும்; "அப்பா" என்றபோதாக ஆண்குரலாலே "ஏன்" என்றும்; இவனறிந்த வழியாலேயாய்த்து முகங்கொடுப்பது. (அடியேனுக்கு) அந்த மாதாபிதாக்களளவல்லாதபடி ஸ்வதஸ்ஸித்தமான முறையையுடையவெனக்கு அம்மானுமம்மனையுமாகி நின்ற.

(நன்மான வொண் சுடரே) விலக்ஷணமாய் அளவிறந்த ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய சுடரையுடையவனே! அப்படியிருப்பது பரமபதத்திலேயன்றோ வென்ன; திருநறையூரிலேவந்து ஸந்நிஹிதனான கல்யாணகுணபரிபூர்ணனே! (உன்மைம்மானவண்ணம்) அஞ்ஜநம்போலே ச்யாமளமான வடிவையுடைய உன்னையல்லது புறம்பே சிலரை, எத்தனை வேணுமென்று ப்ரேரித்தாலும் ப்ரீதிபுரஸ்ஸரமாக ஏத்துமதில்லை. இப்போது புறம்பாக நினைக்கிறது, புறம்புற்றை திருப்பதிகளை. (மைம்மானவண்ணம்) மையளவான வண்ணம், மையொத்தவண்ணம்.

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (எம்மானுமித்யாதி) "தொண்டர் தம்மை பாடேன்" என்றீர், அவர்கள் உமக்கு விசேஷமாக உபகாரங்களைப் பண்ணினால் அவர்களை அதுக்காக ஏத்தவேண்டிவாராதோவென்ன; உபகாரங்களில் தலையான உபகாரங்களைப் பண்ணும் தாய் தமப்பனளவன்றியே, மஹோபகாரகனான உன்னை விட்டு, இனி மற்றொரு எம்பெருமான்களைத்தான் மகிழ்ந்தேத்துவனோவென்கிறாரென்று ஸங்க... உட்கொண்டு அத்தை ஸூசிப்பிக்கிறார் (நாட்டாரித்யாதி வாக்ய ... தாலே). (உன்னை) என்றவநந்தரம், என்கிறார் என்று சேஷம்.

வாக்யதாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (மாதாபிதாக்களித்யாதி).

"மான" என்றதுக்கு, பேரளவுடைத்தான என்று சப்தார்த்தமாய், (அளவிறந்த) என்கிறது. †("புலற்றேன்" என்னாதே "நாடேன்") என்ற பதவாஸனை (ப்ரேரித்தாலும்) என்றது. தன்னையல்லது அறியாத இவரை அந்யவிஷயஸ்துதியிலே மூட்டுவனோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இப்போதித்யாதி.) ... ... (௩)

‡ குண்டலிதம் ஆலோசநீயம். தத்ஸ்தாநத்தில் "ஏத்தேன்" என்னாதே "மாட்டேன்" என்றிருக்கலாம்.

மூ.—சிறியாயோர் பிள்ளையுமா யுலகுண்டோ ராலிலைமேல்
உறைவாயென்னெஞ்சினுள்ளே யுறைவாயுறைந்ததுதான்
அறியாதிருந்தறியே னடியேனணி வண்டு கிண்டும்
நறைவாரும் பொழில்சூழ் நறையூர் நின்றநம்பியோ. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அணி	அழகியதான	ஓர்	ஒரு இளமைமிக்க
வண்டு	வண்டுகளானவை	ஆலிலைமேல்	வடதளத்தின் மேலே
கிண்டு	அமைந்திருக்கும்படி	உறைவாய்	பொருந்தி யிருக்குமவனே!
நறை	தேனானது	என் நெஞ்சினுள்ளே	என் ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே
வாரும்	ப்ரவஹியாநின்ற	உறைவாய்	பொருந்தியிருக்குமவனே!
பொழில்	சோலைகளாலே	உறைந்தது தான்	(இப்படி நீ) பொருந்தியிருப்பதை
சூழ்	சூழப்பட்ட	அறியாது	தெரிந்துகொள்ளாமல்
நறையூர் நின்றநம்பீ!		அடியேன்	நான்
சிறியாய்	இளம்பருவத்தையுடையனாய்	இருந்தறியேன்	இருந்திலேன். (௪)
ஓர்	அத்விதீயனாயிருக்கிற		
பிள்ளையுமாய்	பாலனுமாய்க்கொண்டு		
உலகு உண்டு	லோகங்களைவிழுங்கி		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சிறியாயோர் பிள்ளையித்யாதி). (க) "பாலனாயேழுலகுண்டு" என்கிறபடியே, யசோதாஸ்தநந்தயமும் நிரம்பின பருவமென்னும்படியான பருவத்தையுடையையாய், அப்பருவத்திலே ஸகலலோகங்களையும் வயிற்றிலே வைத்து, ஒரு பவனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளின அகடிதகடநாஸாமர்த்யத்தை யுடையையாய்! அப்படி சேராச்சேர்த்தியாக என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்து, அவ்வாலந்தளிரினளவன்றிக்கே, பரமபதத்திற்போலே இடம் பெறவிருந்து, என்னை உனக்காக்கிக்கொண்ட இம்மஹோபகாரத்தை அறியாதே, நான் க்ருதக்நனாயிருக்கிறேனல்லேன். அவ்விடையாட்டமு மறிந்தேயிருக்கிறேன்.

உனக்கொரு உறைவிடமில்லாமைதான் செய்தாயோ நீ. தர்ஸநீயமான வண்டுகளானவை மேன்மேலெனப் படிகைக்கு மேற்பட வேறொன்றில் கால் வாங்காதபடி மிக்க தேனையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருநறையூரை வாஸஸ்தாநமாக உடையவனே!

(க) தி-வாய்-ச-உ-ந.

உனக்கு அலங்க்ருதமாக வர்த்திக்கைக்கு ஒருஸ்தாநமில்லையோ இத்தேசத்தையுடைய உனக்கு. ... ... (ச)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (சிறியாயித்யாதி) தான் ப்ரேரித்தாலும் இனி மறவேனென்று திருப்பதியையும் எத்தமாட்டேனென்கைக்கு ஹேதுவென்னென்ன; என்னெஞ்சினுள்ளே வந்து உறைகையால் அத்தை மறவாமையாலேயென்று ஸங்கதியாகவுமாம்; அன்றிக்கே, நான் எத்தனை உபகார சீலனானாலும் என்ன ப்ரயோஜநம், நாட்டில் ஒருவரும் அத்தை நினைப்பாரில்லாதேயன்றோ இருக்கிறது; நீருமங்ஙனேயானலோவென்ன; நீ என்னெஞ்சிலிருக்க, எனக்கு மறந்து க்ருதக்நனாக விரகுண்டோ என்கிறாரென்று ஸங்கதியாகவுமாம்.

"பிள்ளை" என்ற பதத்தால்தானே சிறுமை தோற்றியிருக்க "சிறியாய்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பாலனாயித்யாதி). "பிள்ளையும்" என்ற சகாரம் விரோதேயாய், உலகுண்கைக்கும் பிள்ளையாகைக்குமுண்டான சேராச்சேர்த்தியை, நெஞ்சினுள்ளே உறைகைக்கு த்ருஷ்டாந்தமென்னுமிடம் தோற்றவருளிச்செய்கிறார் (அப்படியித்யாதி). நெஞ்சிலென்றதே, "உள்ளே" என்கையாலே பலித்தவர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (அவ்வாலந்தனிரித்யாதி).

"அணிவண்டு" இத்யாதிக்குத்தாத்பர்யம் (உனக்கொருஇத்யாதி). கிண்டுகை-கெழுமுகையாய், படியும்படி, வாரும்-ப்ரவஹிக்குமென்று சப்தார்த்தமாய் பலிதார்த்தம் (மிக்கதேனை) என்றது. நறையூரை, "பொழில்சூழ்" என்று விசேஷித்ததுக்குத்தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (உனக்கித்யாதி). "உனக்கு" என்றது-ஸங்குசிதமானவென் நெஞ்சிலிருந்த உனக்கென்றபடி.

மூ.—நீண்டாயை வானவர்கள் நினைந்தேத்திக் காண்பரிதால்
ஆண்டாயென்றாதரிக்கப்படுவாய்க்கு நானடிமை [டேன்
பூண்டேனென் நெஞ்சினுள்ளே புகுந்தாயைப் போகலொட்
நாண்டானுனக்கொழிந்தேன் நறையூர் நின்ற நம்பியோ. (ரு)

பதம்.	உரை.
நறையூர் நின்றநம்பீ!	
நீண்டாயை	அபரிச்சிந்நனானவுன்னை
வானவர்கள்	ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள்
நினைந்து	த்யானித்து
ஏத்தி	ஸ்தோத்ரம்பண்ணி
காண்பது	ஸாக்ஷாத்கரிப்பது
அரிது	துர்லபம்;

பதம்.	உரை.
ஆல்	ஆச்சர்யம்;
ஆண்டாய் என்று	(எங்கள்) ஸ்வாமியே! என்று
ஆதரிக்கப்படுவாய்க்கு	(தேவதைகளால்) ப்ரீதிபண்ணப்படுமுன் விஷயத்தில்
நான்	நான்
அடிமைபூண்டேன்	சேஷவ்ருத்தியை வஹித்தேன்;

என் நெஞ்சி	என் மநஸ்ஸில்	போகலொ	புறம்புபோகஸம்மதியே
னுள்ளே		ட்டேன்	ன்.
புகுந்தா	ப்ரவேசித்த உன்னை	நாண்தான்	லஜ்ஜையைத்தான்
யை		உனக்கு	உனக்காக
		ஒழிந்தேன்	விட்டுவிட்டேன். (ரு)

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (நீண்டாயை யித்யாதி) உன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைச் சிலர் பேசவென்று புக்கால், எல்லாம் பேசித் தலைக்கட்டவொண்ணாதபடி அபரிச்சேத்யனாயுள்ள உன்னை, ப்ரஹ்மாதிகள் நெஞ்சாலேகூட அநுஸந்தித்து ஸ்தோத்ராதிகளைப்பண்ணி கண்ணாலே காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டால், காணவரியையாய்! (ஆண்டாய்) என்னையனே! என்று ஆதரிக்கப்படுகிற உனக்கு. ப்ரஹ்மாதிகளுடைய பாசுரமிருக்கிறபடி.

இப்படியிருக்கிற உனக்கு, (க) "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி-அஹம் ஸாவம் கரிஷ்பாமி" என்று உன் திருவடிகளிலே ஸகலசேஷவ்ருத்திகளிலுமதிகரித்தேன். என்னையும் அடிமையிலே மூட்டுகைக்காக என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்த உன்னைப்போகவொட்டுவேனோ? "வந்தகார்யம் தலைக்கட்டினோமாகில் இனி வேறே ஓரிருப்பிடம் தேடிப்போக வமையாதோ" என்று போக நினைத்தான், நான்போகவொட்டுவேனோ? "அடியேன்" "அடியேன்" என்னாநின்றீர்; சேஷபூதராவார் சேஷி செய்தபடி செய்யக்கண்டிருக்குமவர்களன்றோ? "ஒட்டேன்" என்று நிர்ப்பந்திக்கை உம்முடைய ஸ்வரூபத்துக்குப் போருமோவென்ன; (நாண்டானுனக்கொழிந்தேன்) மடலெடுக்க நினைப்பார், "இது ஆம்" "இது ஆகாது" என்று கார்யம்பார்த்தோசெய்வது? (நறையூர் நின்றநம்பீயோ) நீயோசால நாணுடையையாயிருக்கிறாய்? நீ முந்துற மடலெடுத்துப் பின்னையன்றோ மடலெடுப்பித்தது. அவன் மடலெடுக்கையாகிறது - முற்பாடனாய் வாகிற்கையிறே. ... ... (ரு)

அரு.— அஞ்சாம்பாட்டு. (நீண்டாயையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் க்ருதஜ்ஞதாஸம்ஸ்காரத்தாலே அடிமையிலே ஒருப்படவே, இவராகை [illegible]வனர்க்கு நாலடி போகப்புக்கவாறே வளைக்கிறாரென்றுஸங்கதி.

இனனபடியால் நீண்டாயையென்றமையால் அருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடையவித்யாதி)-வானவர்கள், நீண்டாயை-நீண்டிருக்கிறஉன்னை, நினைந்தேத்திக் காண்பது அரிது என்கை. அரிது - துர்க்கடம். (ஆல்) ஆப்சர்யம், வானவர்கள் ஆண்டாய்என்று ஆதரிக்கப்படுகிற உனக்கு நானடிமை

(க) ரா-அ-கக-உ௫.

பூண்டேனென்று சப்தார்த்தமுட்கொண்டு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதீத்யாதி). (காணவரியையாய்) என்றதுக்கு (இப்படியிருக்கிற) என்றவாக்யத்தோடு ஸம்பந்தம். "அடிமைபூண்டேன்" என்னவமைந் திருக்க, "நான்"என்று விசேஷித்தத்தாலே, வ்யதிரிக்தராலே ஆதரிக்கப் படுகையன்றோ தோற்றுகிறது; அதுக்கு கர்த்ருபதம் எங்கேயென்ன; கீழ் "வானவர்கள்" என்றபதத்தை இங்கே அநுஷங்கித்துக்கொள்வது என்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதிகளித்யாதி).

இவர், "போகவொட்டேன்" என்கைக்கு அவன் இவரை விட்டுப் போக ப்ரஸங்கித்தானன்றேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வந்தகார்ய மித்யாதி). (வந்த கார்யம்) - அடிமையில் மூட்டுகை. ஆக அடிமையி லாசை வளர்க்கவேணுமென்று நாலடி போக ஒருப்பட்டானென்று கருத்து. (ஒட்டுவேனோ) என்கிறவநந்தரம், என்கிறார் என்று சேஷம். இரண்டாம்பாட்டு தொடங்கி முக்காலும் "அடியேன்" என்றத்தை யெல்லாமநுவதிக்கிறாராய், "ஒட்டேன்" என்றதின்மேலே ப்ரணயத் தாலுண்டான செவட்குத்தோற்ற, மேலுக்கவதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (அடியேனித்யாதி). ஆனால், நாணற்றாரோடு உம்மைக் கூட்டுவோமே என்னும் சங்கையிலே. (நறையூர்நின்றநம்பீ) என்கிறாரென்று விவக்ஷி த்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நீயோவித்யாதி). ... ... (௩)

மூ. —எந்தாதை தாதை யப்பாலெழுவர் பழுவடிமை
வந்தாரென்னெஞ்சினுள்ளே வந்தாயைப் போகலொட்டேன்
அந்தோ வென்னாருயிரே யரசே யருளெனக்கு
நந்தாமைத் தந்த வெந்தாய் நறையூர் நின்ற நம்பியோ. (௩)

பதம்.	உரை.
என் ஆர் உயிரே	எனக்கு ஸத்தாநிர்வாஹகனான ப்ராணனே!
அரசே	என்னையாளுமவனே!
எனக்கு	என்விஷயத்தில்
அருள்	க்ருபையை
நந்தாமை	நசியாமல் (விச்சேதியாமல்)
தந்த	கொடுத்த (பண்ணின)
எந்தாய்	என்ஸ்வாமியே!
	நறையூர் நின்றநம்பீ!
எந்தாதை	நானும் என்தகப்பனும்
தாதை	அவன் தகப்பனும்
அப்பால்	அவனுக்குமுன்புண்டான

பதம்.	உரை.
எழுவர்	ஸப்தபுருஷர்களும் (ஆகிய பத்துத்தலைமுறையாக)
பழுவடிமை	பழைய (ஸ்வதஸ்ஸித்தமான) தாஸ்யத்தை
வந்தார்	(செய்துகொண்டு வந்தார்கள்)
என் நெஞ்சினுள்ளே	என்மநஸ்ஸில்
வந்தாயை	வந்துபுகுந்த உன்னை
போகலொட்டேன்	போகஸம்மதியேன்
அந்தோ	ஐயோ;

(௩)

வ்யா.—ஆரும்பாட்டு. (எந்தாதை யித்யாதி). நான், என்னுடைய தமப்பன், அவனுடைய ஜநகன், இவர்களோடேகூட, அவ்வருகே எழுவர். (க) "ஸப்த ஸப்தச ஸப்தச-ஸப்த ஸப்தச ஸப்தச" என்னக்கடவதிறே. ஒருவனுக்குண்டான நன்மை அசல் காக்குமிடத்தில் (உ) * எழ்படிகால் செல்லுமிறே. இத்தால், குலமாக அநந்யார்ஹர்களென்றபடி. நானபேக்ஷியாதிருக்க, நீயே என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்த உன்னைப் போகவொட்டுவேனோ? கைப்பட்ட நிதியை உதறுவாருண்டோ?

(அந்தோவித்யாதி) இவர் "ஒட்டேன்" என்னச்செய்தே, பின்னையும் போவானாக நினைத்தான்; அய்யோ! இவ்வஸ்துவை இழந்தாய் கிடாய் என்கிறார். உன்னையொழிய ஜீவியாதபடி என் ஸத்தையை நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகிறவனே! (அரசே) என்னை வன்னியமறுத்து ஆண்டவனே! (அருளெனக்கு நந்தாமைத்தந்தவெந்தாய்) "நீ போகாதேகொள்" என்று காலைக்கட்டி வளைக்கலாம்படி என்பக்கலிலே அருளைப்பண்ணின என்னுடையனே! திருநறையூரிலே வந்து நின்றருய்த்து இவர்க்கு அருளிற்று. ... ... (கூ)

அரு.—ஆரும்பாட்டு. (எந்தாதையித்யாதி) திருநறையூரில் வந்தது நாணில்லாமையாலே என்றுநின்றீர்; நீர் நாணில்லாதவராகா நின்றீர், நாணற்றாரிருவரும் ஸ்வதந்த்ரராகில், நான் போகத்தட்டென்னென்ன; நீ என்குலநாதனான பின்பு, உன்னைப்போகவொட்டுவேனோவென்று காலைக்கட்டுகிறாரென்று ஸங்கதி.

(என்தாதை) என்கையாலே, அர்த்தஸித்தமாக (நான்) என்றுகூட்டுகிறார். (அவ்வருகே) என்றது-இவர்களுக்கவ்வருகான கொள்பாட்டனைச் சொல்லுகிறது. (எழுவர்) மூவர்க்கும்மேலெழுவர். ஆக. (ங) "தஶ பூர்வாந் - தசபூர்வாந்" என்ற பதின்மரையும் சொல்லிற்றாய், இதுஉபலக்ஷணமாய் "தஶாவராந் - தசாவராந்" என்ற பதின்மரையும் சொல்லுமென்று விவக்ஷித்து, இதுக்குத்ருஷ்டாந்ததயா, கந்யாதாநபல (ஃல) தயா சொன்ன வசநத்தைக்காட்டுகிறார் (ஸப்தேத்யாதி). இவ்வர்த்தத்துக்கு நேரே பெரியாழ்வார் திவ்யஸூக்தியையும்ப்ரமாணமாகவருளிச்செய்கிறார் (ஒருவனுக்கித்யாதி). இப்படி இவ்வாழ்வாரருளிச்செய்ததும், கேசவன்றமரிற்படியே. ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுங்கூட நம்மளவு "தசபூர்வாந் தசாவராந்" என்கிறபடியே உஜ்ஜீவித்தமை பலிதமென்னுமிடம் தோற்ற வருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி).

(க) பார- (உ) தி-டல்-கூ. (ங) போதாயந-

கீழ்ப்பாட்டிலும் "போகவொட்டேன்" என்று நிர்ப்பந்திக்கவே இவரைப் பாரதந்த்ர்யத்திலேதானே நிறுத்தவேணுமென்று இவர்வார்த்தையை, ஆனைக்குப்பாடுவாரைப்போலே அநாதரித்திருக்க, (அந்தோ) இத்யாதி யருளிச்செய்கிறுரென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறுர் (இவரித்யாதி). ... ... (௬)

மூ — மன்னஞ்ச வாயிரந்தோள் மழுவில் துணித்த மைந்தா
என்னெஞ்சத்துள்ளிருந் திங்கினிப்போய் பிறரொருவர்
வன்னெஞ்சம் புக்கிருக்கவொட்டேன் வளைத்துவைத்தேன்
நன்னெஞ்சவன்ன மன்னும் நறையூர் நின்ற நம்பியே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல்	த (ஸ)யாபூர்ணமான	இருந்து	அநவரத வாஸம்பண்ணி,
நெஞ்சம்	மநஸ்ஸையுடையளாய்	இனி	இதுக்குமேலே
அன்னம்	ஹம்ஸம்போன்ற நடையழகையுடையளான பெரிய பிராட்டியார்	இங்கு போய்	இங்குநின்றும் புறம்பேசென்று
மன்னும்	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற	பிறர் ஒருவர்	அயலாரான ஒருத்தருடைய
நறையூர் நின்ற நம்பீ!		வல்	(உன் விஶ்லேஷத்தில் இளகாத) வன்மையையுடைய
மன்	ராஜாக்கள்	நெஞ்சம்	மநஸ்ஸை
அஞ்ச	பயப்படும்படி	புக்கு இருக்க	ப்ரவேசித்து அங்கேபொருந்தியிருக்கும்படி
ஆயிரம் தோள்	(கார்த்த வீர்யார்ஜுநனுடைய) ஆயிரம் புஜங்களையும்	ஒட்டேன்	ஸம்மதியேன்,
மழுவில்	பரசுவினாலே	வளைத்து வைத்தேன்	(நீ போகாதபடி) தடையிட்டுவைத்தேன். (எ)
துணித்த	வெட்டிப்பொகட்ட		
மைந்தா	பலிஷ்டனே!		
என் நெஞ்சத்துள்	(இதுவரையில்) என் மநஸ்ஸுக்குள்ளே		

வ்யா. — ஏழாம்பாட்டு. (மன்னஞ்சவித்யாதி) இவருடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்த ஈஶ்வரன் போக்கைநினைத்தான், போகவொட்டேனென்கிறுர், ஒட்டேனுவதென், நம்மோடே மலைந்து விலக்கப்போமோ உமக்கு, இருபத்தொருபடிகால் க்ஷத்ரியவம்சத்தை அறுத்துப்பொகட்ட பெருமிடுக்கரல்லோமோ நாமென்ன; அதில் தட்டில்லை, ஆனாலும் அவ்வோப்ரக்ருதிகளுக்கு அநுரூபமாகவன்றோ நீபரிமாறுவதென்கிறுர்.

ராஜலோகமடைய அஞ்சும்படி அவர்களுக்கடியான ஸஹஸ்ர பாஹுவர்ஜுநனுடைய தோள்களாயிரத்தையும் மழுவாலே துணித்த மிடுக்கனே! நீ தொடங்கின கார்யத்துக்கு ஒரு ப்ரதிஹதி யுண்டாமென்றவனுமல்லேன், உன்னுடைய மிடுக்கை இசையாதவனுமல்லேன், ஆனாலும் அவ்வோருடைய ஸ்வபாவங்களையறிந்தன்றோ பரிமாறுவது. (என்னெஞ்சத்துள்ளிருந்து) உன்னையொழிய அறியாதபடியிருக்கிற என்னுடைய நெஞ்சிலேவந்து புகுந்திருந்து, இனி இங்குநின்றும் போயிருக்கவுமாய், போகவுமாயிருப்பார் நெஞ்சில் போயிருக்கவொட்டேன்.

ஒட்டேனென்றாலும் நாம் தவிரோமென்றால், (வளைத்து வைத்தேன்) நீ போகில் நான் முடிவனென்கிறார். இத்தலை இழக்கவருமளவிலே, இட்ட அடி பேர்க்கமாட்டான். நீர் வளைக்கிறது என்ன மிடுக்குக்கொண்டென்ன; (நன் நெஞ்சவன்னமன்னும் நறையூர் நின்றநம்பியோ) நீர் குற்றங்கண்டு கைவிடப்பார்க்குமன்றும் (க) "ந கஶ்சிந்நாபராத்யதி - நகஶ்சிந்நாபராத்யதி" என்னுமவளன்றோ அருகே இருக்கிறாள். ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (மன்னஞ்சவித்யாதி) ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (இவருடையவித்யாதி).

(சப்தார்த்தம்) (ராஜலோக மித்யாதி). உட்கருத்தருளிச்செய்கிறார் (நீயித்யாதி). மேலுக்கவதாரிகைஎன்னவுமாம். (ஸ்வபாவம்) என்றது - அவனையொழியத் தரிக்கமாட்டாமை.

"அத்வேஷமே அமைந்திருக்க,நான் போகாதிருப்பேனோ"என்னும் பா(பூ)வத்தாலே மேலுக்கவதாரிகையருளிச்செய்கிறார்(ஒட்டேனித்யாதி). (நல்நெஞ்சவன்னம்) நன்றான நெஞ்சையுடைய அன்னம்போன்ற நடையழகையுடையளான பிராட்டி. "மன்னும்"என்னுமதுக்கு சப்தார்த்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (நீர் இத்யாதி). ... ... (எ)

மூ.—எப்போதும் பொன்மலரிட்டிமையோர் தொழுது தங்கள்
கைப்போது கொண்டிறைஞ்சிக் கழல்மேல் வணங்க நின்றாய்
இப்போதென்னெஞ்சினுள்ளே புகுந்தாயைப் போகலொட்டேன்
நற்போது வண்டு கிண்டும் நறையூர்நின்ற நம்பியோ. (அ)

(க) ரா-யு-ககஎ-சச.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நல்	ஸௌந்தரமான	கைபோது கொண்டு	புஷ்பம்போன்ற கைகளாலே
போது	பூக்களிலே	இறைஞ்சி	அஞ்சலித்து
வண்டு	வண்டுகளானவை	கழல்மேல்	திருவடிகளில் (வீழ்ந்து)
கிண்டும்	படிந்திருக்கிற (போக்யமான)	வணங்க	ஆஶ்ரயிக்கும்படி
கறையூர் நின்ற நம்பீ!		நின்றாய்	எழுந்தருளியிருக்குமவனே!
எப்போதும்	ஸர்வகாலமும்	இப்போது	நான் உன்னுடைய போக்யதையை யறிந்த இப்போது;
பொன்	அழகிய		
மலர்	புஷ்பங்களை		
இட்டு	ஸமர்ப்பித்து		
இமையோர்	நித்யஸூரிகள்		
தொழுது	ஆஶ்ரயித்து	என் நெஞ்சினுள்ளே புகுந்தாயைப் போகவொட்டேன். (௮)	
தங்கள்	தங்களுடைய		

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (எப்போதுமித்யாதி) நாம் முன்பு வந்து புகுந்தது? ஒருகுறையுண்டாயோ? இப்போது போக நினைக்கைக்கு? (௧) "ஸதா³ பஶ்யந்தி-ஸதாபஶ்யந்தி" என்கிறபடியே எப்போதுமொக்க ஸ்ப்ருஹணீயமான புஷ்பங்களைக்கொண்டு நித்யஸூரிகளானவர்கள் தொழுது, தங்கள் கைகளாகிற புஷ்பங்களைக்கொண்டு, அஞ்சலியைப் பண்ணிக்கொண்டு திருவடிகளிலே விழுந்து, ஆஶ்ரயிக்கும்படி யிருந்தாய்.

(இப்போதென் நெஞ்சினுள்ளே) உன்னுடைய இவ்வரவுக்கு பூர்வக்ஷணத்தில் எனக்கொரு ஸ்ம்ருதியில்லை. (புகுந்தாயை) என் பக்கல் ஓரபேக்ஷாமாத்ரமுங்கூட வின்றிக்கேயிருக்க, நீயே வந்து புகுந்து உன்னுடைய போக்யதையை அறிவித்தபின்பு, இனி உன்னைப்போகவொட்டுவேனோ? (நற்போதுவண்டுகிண்டும்) விலக்ஷணமான புஷ்பங்களிலே வண்டுகளானவை (௨)"குடைந்துவண்டுண்ணும்"என்கிறபடியே, உள்ளேயுள்ளே அவகாஹிக்கு மத்தனைபோக்கி வேறொன்றில் போகவொண்ணாதபடி போக்யமான தேசத்தை வாஸஸ்தானமாக உடையவனே! அவ்வூரிலவகாஹித்தார்க்கு வேறேயு மோரிடம் தேடிப்போகலாம்படியோ - அவ்வூரில் போக்யதையிருப்பது.

அரு—எட்டாம்பாட்டு (எப்போதுமித்யாதி) நீர் பிராட்டி சஹிதை கொண்டு வளைக்கைக்குக் காரணமென்? முற்கோலிவந்தோமென்றுதல்,

(௧) ஸாம-உத்தர-௧௮-௨-௪. (௨) தி-வாய்-௩-௭-௬.

நமக்கொரு குறை தீர்ந்தோமென்றுதல் உண்டாகில் சொல்லிக்காணு மென்ன; அதுக்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இப்பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்த பாவம் (நாமித்யாதி). "நாம்" என்றது - பூஜ்யோக்தியாய், ஆழ்வாரே ஈஶ்வரனைப்பார்த்துச் சொல்லும் வார்த்தை. நான் முன்பாக வந்திருக்க, பின்பு நீ புகுந்ததுண்டாயோ நீ போக நினைக்க? உனக்கொரு குறையுண்டாய் என்றால் தீரப்பெற்றாயாய்த்தான் போகநினைக்கிறாயோ? இரண்டுமில்லை, நீயே நான் நினையாதிருக்க வந்து புகுந்து, உன் போக்யதையையு மறிவிப்பித்தாய், நீயோ பரிபூர்ணன்; என்றுமொன்றும் வேண்டுவதில்லை, நான் போக்யதையாலே போகவொட்டாமை, பிராட்டியை அண்டைகொண்டு வளைத்தேனத்தனை யென்று கருத்து. (நினைக்கைக்கு) என்றவநந்தரம் "என்கிறார்" என்று சேஷம். சப்தார்த்தம் (ஸதேத்யாதி).

நம்பியுடைய போக்யதையிலே தாமவகாஹித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வண்டை யருளிச்செய்தாரென்னுமிடம் தோற்றக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அவ்வூரித்யாதி). ... ... (௮)

மூ.—ஊனேராக்கைதன்னை யுழந்தோம்பி வைத்தமையால்
யானாயென்றனக்காயடியேன் மனம் புகுந்த
தேனே தின்கரும்பின் தெளிவே என் சிந்தைதன்னால்
நானே யெய்தப்பெற்றேன் நறையூர்நின்றநம்பீயோ. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
யானாய்	எனக்கு அந்தராத்மாவாய்		நறையூர் நின்றநம்பீ!
என்றனக்காய்	எனக்கு விதேயனாய்க்கொண்டு	ஊன் ஏர்	மாம்ஸப்ரசுரமான
அடியேன்	அடியேனுடைய	ஆக்கைதன்னை	சரீரத்தை
மனம்	மாநஸ்ஸிலே	உழந்து	ஶ்ரமப்பட்டு
புகுந்த	ப்ரவேஶித்த	ஓம்பிவைத்தமையால்	வளர்த்து வைத்தபடியாலே
தேனே	தேன்போல் போக்யபூதனே!	என்	என்னுடைய
தின்	மதுரமான	சிந்தைதன்னால்	மநஸ்ஸினால்
கரும்பின்	கருப்பஞ்சாற்றினுடைய	நானே	(வளர்த்த) நானே
தெளிவே	ஸாரம்போல் இனியனானவனே!	எய்தப்பெற்றேன்	(உன்னை) ப்ராபிக்கப்பெற்றேன். (௯)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஊனேராக்கையித்யாதி) ஈஶ்வரன் அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணி, ஸ்வயம் வரித்துக்கொடு வந்த ஸ்வீகாரத்தினுடைய பலம் பெற்றேனென்கிறார்.

மாம்ஸப்ரசுரமான சரீரத்தை,வழியல்லாவழியேத்ரவ்யார்ஜநம் பண்ணி, அதுகொண்டுஇத்தைப் பேணிவைத்த ப்ரயோஜநம் இன்று பெற்றேன். (யானாய்) "நாமும் நாமாய் இவருமிவராய் இவரோடே கலக்குமிடத்தில் இவராணையிட்டு விலக்குவர், ஆனபின்பு, இவர் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே நம்மைஅடக்கிக் கலப்போம்" என்று பார்த்து, நானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே தன்னை அடக்கிக்கொடுவந்து புகுந்தான். (என்றனக்காய்) ஸர்வாதிகனான தன்னை எனக்காக ஒக்கி.

(அடியேன்) தன்னைத்தமக்காக்கித் தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்து கலந்தபடியை அநுஸந்திக்க அநுஸந்திக்கத் தமக்கு இனிதாகாநின்றது. (தேனே) எனக்கு ஸர்வவிதபோக்யமு மாயுள்ள வனே! (என்சிந்தையித்யாதி) வேறேயொரு சரீரபரிக்ரஹம்பண்ணி அதுகொண்டு பெறவிருக்கையன்றிக்கே, ஊனேராக்கைதன்னைஉழந் தோம்பி வைத்தநான், இந்த சரீரந்தன்னையேகொண்டு ப்ராபிக்கப் பெற்றேன். அதுசெய்தபடிதானெங்ஙனே யென்ன,(நறையூர்நின்ற) நீ வர நிற்கையாலே நானே இப்பேறு பெற்றேன். ... (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஊனேரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வார், தன்னுடைய போக்யதையிலே துவக்குண்டு, "வளைத்தேன்" என்கையா லே பரமப்ரீதனாய், ஸ்வஸ்த்திரனாயிருக்க, அந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே, இச்சரீரத்தோடே இப்பேறு பெற்றேனென்கிறார் என்னும் ஸங்கதியை, கீழெட்டு பாட்டையும் கடாக்ஷித்துக்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ஈஶ்வரனி த்யாதி).

"உழந்தோம்பி" என்றதுக்கு - ப்ரயாஸப்பட்டு வளர்த்து என்றர்த்த மாய்,"வைத்தமையால் நானேயெய்தப்பெற்றேன்"என்றத்தோடே அந்வ யித்து அருளிச்செய்கிறார் (வழியித்யாதி). "முதற்பாட்டில்,'புகுந்தென்னை யுள்ளங்கொண்ட கள்வா'என்ற அந்தர்யாமித்வத்தை அநுவதிக்கிறார் 'யா னாய்' என்று" என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (நாமும்) இத்யாதி. விவ ரணம் (இவரித்யாதி). "இவராய்" என்றது - இவரேயாய் என்றபடி. வரு கைக்குககாரண மென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவரோடே யித் யாதி). "'புள்ளாயேனமுமாய்' இத்யாதிகளை யெல்லா மநுவதிக்கிறார் 'என்றனக்காய்' என்றத்தாலே" என்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஸர் வாதிகனித்யாதி). (ஒக்கி) ஆக்கி.

"நெஞ்சில் புகுந்தபின்பு போக்யமாய், 'போகவொட்டேன்' என்கை க்கு மூலமான போக்யதையெல்லாமருளிச்செய்கிறார் (அடியே னித்யாதி) என்றத்தாலே" என்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தன்னை யித்யாதி).

மூ.—நன்னீர் வயல் புடைசூழ் நறையூர் நின்ற நம்பியை
கன்னீர் மால்வரைத்தோள் கலிகன்றி மங்கையர்கோன்
சொன்னீர் சொல்மாலை சொல்லுவார்கள் சூழ் விசும்பில்
நன்னீர்மையால் மகிழ்ந்து நெடுங்காலம் வாழ்வாரே. (௧0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.
நல் நீர்	அழகிய ஜலத்தை யுடைய
வயல்	கழனிகளாலே
புடை	பர்யந்தங்களிலே
சூழ்	சுற்றப்பட்ட
நறையூர்	திருநறையூரென்னும் திவ்யதேசத்தில்
நின்ற	எழுந்தருளி யிருக்கிற
நம்பியை	பூர்ணன் விஷயமாக,
கல்	ஒலியாநின்ற
நீர்	மலையருவிகளையுடைய
மால்	பெரிய
வரை	மலையையொத்த
தோள்	புஜங்களையுடையராய்
கலி	சத்ருக்களை
கன்றி	கோபியாநின்றவராய்
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு
கோன்	ஸ்வாமியான ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததாய்,
சொல்	கொண்டாட்டச் சொல்லையே [தாய்
நீர்	ஸ்வபாவமாக உடைய
சொல்மாலை	சப்த ஸந்தர்ப்ப ரூபமான இப்பத்துப் பாசுரங்களை
சொல்லுவார்கள்	அநுஸந்திக்குமவர்கள்,
சூழ்	பரந்த (போக ப்ரசுரமான)
விசும்பில்	பரமபதத்தில்,
நல்	ஸ்வரூபாநுரூபமான
நீர்மையால்	ஸ்வபாவத்தாலே
மகிழ்ந்து	ஆநந்தித்து
நெடு	அபரிச்சிந்நமான
காலம்	காலத்தளவும்
வாழ்வார்	ஸுகிப்பர்கள். (௧0)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (நன்னீரித்யாதி) அழகிய ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான வயலானது பர்யந்தமெங்கும் சூழ்ந்திருக்கின்ற திருநறையூரை வாஸஸ்தாநமாக உடைய கல்யாணகுண பரிபூர்ணனையாய்த்துக் கவிபாடிற்று. (கன்னீர்மால்வரைத்தோள்) கல்லென்று-த்வநிக்குப்பேர். மிக்க த்வநிகளையுடைத்தான அருவிகளையுடைத்தாயிருக்கிற பெரிய மலைபோன்ற தோள்மிடுக்கையுடையராய், ப்ரதிபக்ஷநிரஸநஸ்வபாவரான திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் கவிபாடினவர். (சொன்னீர் சொன்மாலை) இத்தை அநுஸந்தித்தார்க்கு, "இதொரு சப்தமே!" என்று கொண்டாடுமிதுவே ஸ்வபாவமாம்படியிருக்கிற சொல்தொடையைச் சொல்லுமவர்கள்

இத்தைச் சொல்லுகையே போருமாய்த்துப்ரயோஜநம், அதுக்கு மேலே, போக(ஞி௩ ௧)பூமிகளில் மேலாயிருக்கிற பரமபதத்தேபோய், இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான முறையாலே நிரதிசய ஸ்வரூபாநந்திகளாய், பின்னை ஒருநாளும் புநராவ்ருத்தியில்லாத பேற்றைப்பெறுவர்கள். ... ... (க0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு — பத்தாம்பாட்டு. (நன்னீரித்யாதி) திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகராகைக்கு ஹேதுவாகத் தோளை வர்ணிக்கிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக, மலைக்கு மிகவும் பெருமை சொல்லவேண்டி, அருவிகளின் மிகுதி சொல்லுகிறுரென்று திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறுர் (மிக்கவித்யாதி). எல்லாராலும் சொல்லும்படியான நீர்மையையுடைய சொல்மாலையையென்று சப்தார்த்தமாயருளிச்செய்கிறுர் (இதொருவித்யாதி). ... (க0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் இரண்டாந் திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து மூன்றுந்திருமொழி

சினவில் ப்ரவேசம்.

வ்யா. —(சினவில்) (க) "நானேயெய்தப்பெற்றேன்" என்றுர் கீழ், அந்த பேறுதன்னையே பேசுகிறுரிதில்.

அரு —சினவில்ப்ரவேசம். (பேறுதன்னை) என்றவநந்தரம் "ப்ரீத்யதிசயத்தாலே தம்மிலேதாமே" என்று சேஷம். ... ... *

மூ.—சினவிற்செங்கணரக்கருயிர்மாளச்
செற்றவில்லியென்றுகற்றவர்தந்தம்
மனமுட்கொண்டென்றுமெப்போதும்
நின்றேத்தும் மாமுனியை மரமேழெய்த மைந்தனை

(க) எ-உ-க.

நனவிற் சென்றார்க்கும் நண்ணற் கரியானை
நானடியேன் நறையூர் நின்ற நம்பியைக்
கனவிற் கண்டேனின்று கண்டமையாலென்
கண்ணிணைகள் களிப்பக் களித்தேனே. (க)

பதம்.	உரை.
சினம்	கோபத்துக்கு
இல்	இருப்பிடமாய்,
செம்கண்	சிவந்தகண்களையுடையரான
அரக்கர்	ராக்ஷஸருடைய
உயிர்	ப்ராணன்கள்
மாள	முடியும்படி
செற்ற	சீறின
வில்லி என்று	தநுஸ்ஸை யுடையவனே! என்று
கற்றவர்	அறிவுடையார்
தம்தம்	தங்கள்தங்களுடைய
மனமுள்	மநஸ்ஸுக்குள்ளே
கொண்டு	த்யாநித்துக்கொண்டு
என்றும்	ஸர்வகாலமும் [ம்
எப்போதும்	ஸர்வாவஸ்த்தையிலு
நின்று	ஒருபடிப்பட்டிருந்து
ஏத்தும்	ஸ்தோத்ரம்பண்ணப்பட்டவனாய்,
மா	பெரிய
முனியை	ஆச்ரித விஷயத்தில் ப்ரத்யுபகார சிந்தையை யுடையனாய், [ம்
ஏழ்மரம்	மராமரங்களேழையு

பதம்.	உரை.
எய்த	அடித்த
மைந்தனை	மிடுக்கனாய்,
நனவில்	தெளிவிலே
சென்றார்க்கும்	நடக்குமவரான ஜ்ஞாநிகர்க்கும்
நண்ணற்கு	கிட்டுகைக்கு (ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கு)
அரியானை	துர்லபனாய்,
நறையூர்நின்ற	திருநறையூரிலே எழுந்தருளி யிருக்கும
நம்பியை	பூர்ணனை, [வனை
அடியேன்	சேஷபூதனான
நான்	நான்,
கனவில்	மாநஸாநுபவத்தில்
கண்டேன்	அநுபவித்தேன்,
இன்று	இப்பொழுது
கண்டமையால்	பாஹ்ய ஸாக்ஷாத்காரம்பிறந்தபடியால்
என்கண் இணைகள்	என்னுடைய இரண்டுகண்களும்
களிப்ப	ஸந்தோஷிக்க (அதினால்)
களித்தேன்	(நானும்) ஸந்தோஷிக்கப்பெற்றேன்.

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (சினவிலித்யாதி) மிக்க சினத்தையுடையராய், சேதநர்விஷயமாக நிர்நிபந்தநமான த்வேஷத்தையுடையராய், அந்த த்வேஷப்ராசுர்யம் தோற்றும்படி யிருக்கிற கண்ணில் சிவப்பையுடையராயிருக்கிற ராக்ஷஸருடையப்ராணன்கள் முடியும்படி பிடித்த

வில்வலியை யுடையவனே! மாதாவானவள் "ப்ரஜை" என்று பாராதே, ஹிம்ஸிக்குமாபோலே; (க) "𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑌾𑌨𑌵𑌾𑌨𑌾𑌞𑍍𑌚 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌮𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌤𑌮𑍍 - தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" என்கிற பொதுவைப் பாராதே அழித்துவிட்டாளுய்த்து. இவர்களிருக்கில் ஜகதுபஸம்ஹாரமாமென்று, விபூதி குடி கிடக்கைக்காக அழித்தாளுய்த்து. (கற்றவரித்யாதி) அறிவுடையரான யோகிகளானவர்கள் தம் ஹ்ருதயத்திலேகொண்டு எல்லாக்காலத்திலும் எல்லா அவஸ்த்தையிலும் ஒருபடிப்படநின்றேத்த, அவர்களுக்கு எல்லாம் செய்தும் பின்னையும் ஒன்றும் செய்யாதானுய், பெருந்தனிசுபட்டாப்போலே "இவர்களுக்குச் செய்யலாவதென்?" என்று இவற்றை அநுஸந்திக்குமவனே. (மாமேழித்யாதி) இப்படிப்பட்ட தன்படி அறியாதார்க்கும் மழுவேந்தி விஸ்வஸிப்பித்துக் கார்யம் செய்த மிடுக்கனே.

(நனவிலித்யாதி) "கனவில்"என்றதுக்கு எதிராய், ஜாகருகாவஸ்த்தையைக் காட்டுகிறது. நனவு - தெளிவு. எத்தனையேனுமதிசயிதஜ்ஞாநராயிருப்பார்க்கும் நேர்கொடு நேர் சென்று கிட்டிக் காண வரியனுயிருக்கிறவனே. (நானடியேன்) இவர்களைப்போல ஸ்வயத்நத்தாலன்றிக்கே, அவன் காட்டின வழியாலே காணப்பெற்ற அடியேனான நான், திருநறையூரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற கல்யாணகுண பூர்ணனை. மநஸ்ஸு ஸாக்ஷாத்கரிக்க, அத்தாலே கண்ணால் காணும் காட்சியன்றிக்கே, அந்த நெஞ்சுதானே முழுமிடறுசெய்து பூர்ணமாக நெறிபட அநுபவிக்கப் பெற்றேன். இன்றிப்படி காணப்பெறுகையாலே (கண்ணிணைகள் களிப்பக்களித்தேனே) "நெஞ்சே அநுபவித்து, கண்கள் அநுபவிக்கப் பெற்றதில்லை" என்கிற குறை கிடவாமை, கண்கள் கண்டநுபவிக்க, அவற்றுக்கு ஆஶ்ரயபூதனுயிருக்கிற நானும் (உ) "என் கண்கள் களிப்பக் களிதாகிய சிந்தையனுய்க் களிக்கின்றேன்" என்கிறபடியே, களிக்கப்பெற்றேன். ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (சினவிலித்யாதி) சினத்துக்கு இல் என்று பதபேதமாய், பலிதம் (மிக்கசினத்தை) என்று. விவரணம் (சேதநரித்யாதி). ஸர்வஸுஹ்ருத்தாயிருப்பான், ஒருவனுயிரை மாளப் பண்ணுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிருர் (மாதாவித்யாதி). (ஹிம்ஸிக்குமாபோலே) பீடித்து சிக்ஷிக்குமாபோலே ஆனுல் இவர்களையும் சிக்ஷிக்கவொண்ணுதோ, கொல்லவேணுமோவென்ன; (இவர்களித்யாதி). எத்தும்படியிருக்

(க) ஜித-க-உ. (உ) தி-வாய்-கo-அ-ச.

ரும் மாமுனியை என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அறிவுடையித்யாதி). (தனிசு) கடன். (இவற்றை) ஏத்தும்படிகளை.

“நனவு” என்றதுக்கு முக்யார்த்தத்தைச் சொல்லி, பலிதார்த்தம் (நனவு-தெளிவு) என்று. “நனவில் கண்டேன்” என்றதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (மாநஸவித்யாதி). “என்சிந்தைதன்னால் நானே யெய்தப்பெற்றேன்” என்றத்தைப் பேசுகிறதாகையாலே, அது நிரந்தர மாநஸாநுபவமாகையாலே, “கனவு” என்றபதம் ஸ்வப்நத்தைச் சொன்னதன்றிக்கே, லக்ஷணையா மாநஸாநுபவத்தையே சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம். (தெரிபட) என்றது - சக்ஷுர்விஷயமாக என்றபடி. ... ... (௧)

மூ.—தாயை நினைந்த கன்றேயொக்க வென்னையும்
தன்னையே நினைக்கச்செய்து தானெனக்
காய் நினைந்தருள் செய்யுமப்பனை
அன்றிவ் வையகமுண்டு மிழ்ந்திட்ட
வாயனை மகரக்குழைக்காதனை
மைந்தனை மதிட்கோவலிடைகழி
யாயினைஅமரர்க்கரிபேற்றையென்
னன்பனையன்றியாதரியேனே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தாயை	(தன்) தாயை	இவ்வையகம்	இந்தலோகத்தை
நினைந்த	ஸ்மரியாநின்ற	உண்டு	விழுங்கி, (பின்பு)
கன்றேஒக்க	கன்றுபோலே,	உமிழ்ந்திட்ட	வெளிப்புறப்படவிட்ட
என்னையும்	உபகாரம்பெற்ற என்னையும் [யே	வாயனை	திருப்பவளத்தை யுடையனாய்,
தன்னையே	உபகாரகனான தன்னை	மகரக்குழை	மகர குண்டலங்களையுடைய
நினைக்கச்செய்து	த்யாநிக்கும்படி பண்ணி, (அதுக்குமேலே)	காதனை	திருச்செவிகளையுடையனாய்,
தான்	ஸர்வஜ்ஞனான தானே	மைந்தனை	நித்யயுவாவாய், [ய
எனக்காய்	அஜ்ஞனான எனக்காக (என்ஹிதத்தை)	மதில்	ப்ராகாரங்களையுடை
நினைந்து	அநுஸந்தித்து	கோவல்	திருக்கோவலூரில்
அருள்செய்யும்	க்ருபை பண்ணாநின்ற	இடைகழி	திருவிடைகழியில்
அப்பனை	நிருபாதிக பந்துவாய்,	ஆயினை	(முதலாழ்வார்கள் நடுவே) ஆன (நின்ற) வனாய்,
அன்று	அந்த ஆபத்காலத்தில்		

அமரர்க்கு	நித்யஸூரிகள் நடுவே	என் அன்பனை	என்னிடத்தில் ப்ரீதியுக்தனானவனைத் தவிர வேறொருவனிடத்தில்
அரி	ஸிம்ஹம்போலவும்	அன்றி	
ஏற்றை	வ்ருஷபம் போலவும் மேனணித்தவனாய்,	ஆதரியேன்	ப்ரீதி பண்ணமாட்டேன்.

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (தாயித்யாதி) தாயைநினைத்த கன்றைப் போலே, நானும் தன்னையே நினைக்கும்படிக் கீடாகப் பண்ணினான். அந்த கன்று தாயை நினைக்கிறது, வேறொரு கார்யத்துக்கன்றிறே, முன்னாள் முலைகொடுத்த உபகார ஸ்ம்ருதியாலேயிறே; அப்படியே நானும் உபகார ஸ்ம்ருதியாலே தன்னை நினைக்கும்படி பண்ணினான். (தானெனக்காய் நினைந்து) "எல்லாம் செய்தாலும் இவனுடைய நினைவுக்கு வைகல்யமுண்டாகக்கூடும், இவன் தலையில் இவ்வருந்தேவை யிடுகிறதென்" என்று (க) "அஹம் ஸ்மராமி - அஹம் ஸ்மராமி" என்கிற படியே, நான் நினைக்கமாட்டாக்குறைதீர, எனக்காகத் தான்நினைத்து. (அருள்செய்யுமப்பனை) என்பக்கலொரு ஹேதுவின்றிக்கே யிருக்க, தன்னுடைய நிரவதிகமான ப்ரஸாதத்தை ஒருதலைத்து முழுக்கப் பண்ணின நிருபாதிக பந்துவை.

(அன்றிவ்வையகமுண்டுமிழ்ந்திட்டவாயனை) ஆபந்நரானவன்று, எல்லாரையுமொக்க வரையாதே நோக்கும் ஸ்வபாவனானவனை. வயிற்றிலே வைத்தும் புறப்படவிட்டும் நோக்கின திருப்பவளத்தையுடையவனை (மகரக்குழைக்காதனை) ப்ரளயத்திலே தள்ளிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகையுடையவனை. (மைந்தனை) நித்யமான யௌவநத்தை யுடையவனை. (மதிள் கோவலிடைகழியாயனை) உகந்தார் நடுவே புகுந்து நெருக்குமவனை. (அமரர்க்கரியேற்றை) உகப்பார்திரளின்நடுவே புகுந்து நெருக்குமிதுவே ஸ்வபாவமாகவுடையவனை. இப்படி பூர்ணனாயிருந்துவைத்து, என்பக்கலிலே அன்பைப் பண்ணினவனை. (அன்றியாதரியேனே) அவன் என்பக்கலிலே அன்பைப்பண்ணி மேல்விழாநிற்க, நான் அவனையொழிய வேறுசிலரை ஆதரிப்பனோ? (உ)

அரு—இரண்டாம்பாட்டு. (தாயித்யாதி) (உ) "ஊனேராக்கைதன்னை யுழந்தோம்பிவைத்த நாமேயன்றோ எய்தப்பெற்றோம்" என்று களித்தோம்; பூர்வவாஸனையாலே மீண்டு மற்றொன்றை ஆதரிக்கவேண்டிவரில் செய்வதென்னென்று தம்மிலே தாமே அதிசங்கைபண்ணி, "அது நம்மால் வந்ததாகிலன்றோ நாமதிசங்கைபண்ணுவது, அவனே நினைக்கப் பண்ணி

(க) வராஹசரமம்-   (உ) எ-உ-ஞ.

ஹுறுமில் நானினி வேறொன்றை ஆதரியேன்" என்று ஸமாஹிதராகிறார் என்று ஸங்கதி.

(உபகாரஸ்ம்ருதி) என்றது - ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப் பண்ணுகை. உகந்தார் - முதலாழ்வார்கள். அமரர்க்குநடுவே அரிபோலவும் ஏறுபோலவும் மேனணித்திருக்கிறவனை யென்றுய், கீழ்பதத்தைதக்கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (உகப்பாரித்யாதி). ... ... (௨)

மூ.—வந்தநாள் வந்தென்னெஞ்சிடம் கொண்டான்
மற்றோர் நெஞ்சறியானடியேனுடைச்
சிந்தையாய் வந்து தென்புலர்க்கென்னைச்
சேர்கொடானிது சிக்கெனப்பெற்றேன்
கொந்துலாம் பொழில்சூழ் குடந்தைத்தலைக்
கோவினைக் குடமாடியகூத்தனை
எந்தையை யெந்தை தந்தைதம்மானை
எம்பிரானை யெத்தால் மறக்கேனே. (௩)

பதம்.	உரை.
வந்தநாள்	என்னை முதலிலே ஸ்வீகரிக்கைக்காகத் தானே வந்தநாளி [லே
வந்து	என்னைக்கிட்டி
என நெஞ்சு	என்மநஸ்ஸை
இடம் கொண்டான்	இருப்பிடமாக அங்கீகரித்தான்;
மற்றுஓர் நெஞ்சு	வேறொருத்தருடைய நெஞ்சையும்
அறியான்	தனக்கிருப்பிடமாக அறிகிறிலன்;
அடியேனுடை	என்னுடைய
சிந்தையாய் வந்து	மநோரதத்தை யுடையனாய் (நான் ப்ரார்த்திக்க வேண்டிய நித்ய கைங்கர்யத்தைத் தானே கொடுக்கக்கருதி) வந்து
தென்புலர்க்கு	தென்திக்கிலுள்ள யமதூதர்கையில்

பதம்.	உரை.
என்னை	தானே வந்து ஸ்வீகரித்த என்னை
சேர்கொடான்	அகப்படும்படி பண்ணமாட்டான்;
இது	இத்தை
சிக்கென	த்ருடமாக
பெற்றேன்	லபித்தேன்; (ஆகையால்,)
கொந்து	பூங்கொத்துக்கள்
உலா	உலாவாநின்ற (நிறைந்திருக்கிற)
பொழில்	சோலைகளினாலே
சூழ்	வ்யாப்தமான
குடந்தைத்தலை	திருக்குடந்தையிலே பள்ளி கொண்டிரு [க்கிற
கோவினை	ஸ்வாமியாய்,
குடம் ஆடிய கூத்தனை	குடக்கூத்தாடின ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களையுடையனாய்,
எந்தையை	எனக்குப்பிதாவாய்,

எந்தை	என்பிதாவுக்கு	எம்பிரானை	எனக்கு உபகாரகனானவனை
தந்தை	பிதாவான பாட்டனார் முதலான என்குலத்துக்கு	எத்தால்	எந்த காரணத்தைக் கொல்லி
தம்மானை	ஸ்வாமியாய்,	மறக்கேன்	மறப்பேன்? (௩)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (வந்நாளித்யாதி) ப்ரதமஸ்வீகாரத்துக்கு முன்பு தாமிட்டது ஒரு பச்சையுண்டாய், அதுக்கு உபகரித்தானாகிலிறே இந்நாளென்னலாவது, அங்ஙனொன்றில்லாமையாலே, ப்ரதமஸ்வீகாரத்தை "வந்தநாள்" என்னுமித்தனையாய்த்துச் சொல்லலாவது. (என்னெஞ்சிடங் கொண்டான்) (க) "ஊஹம் .... ஆவாஸந்த்வஹமிச்சாமி" என்கிறபடியே, என்னுடைய ஹ்ருதயத்தைத் தனக்கிடமாகக்கொண்டான். (மற்றோர் நெஞ்சறியான்) திருவடி திருவநந்தாழ்வான் தொடக்கமானோர் பக்கலிலும்போவானாயிருக்கிறிலன். (உ) "அநந்தன்பாலும் கருடன்பாலுமைதுநொய்தாக வைத்து" என்றும், (௩) "இடவகைகளிகழ்ந்திட்டு" என்றும்; (ச) "கல்லும் கனைகடலும்வைகுந்தவானாடும் புல்லென்றொழிந்தனகொல்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இவருடைய திருவுள்ளமொழிய வேறோரிடமுண்டாக நினைத்திருக்கிறிலன். பின்னை அவ்வோவிடங்களில் இவனில்லையோவென்னில்;ஸௌபரி, பலவடிவுகொண்டு, அநுபவித்தாப்போலே, "இதுக்கவ்வருகில்லை" என்னலாம்படி அவன் முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தபடி. (அடியேனுடைய யித்யாதி) (ரு) "வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும்" என்கிற என்னுடைய மநோரதத்தைத் தானுடையனாய்க்கொண்டு வந்து, யமபடர்கையில் என்னைக் காட்டிக் கொடுப்பானாயிருக்கிறிலன். (இதுசிக்கெனப்பெற்றேன்) என் ஸங்கல்பமடியாக வந்ததாகிலிறே, இதுக்கு ஒரு குலைந்தலுள்ளது, அவனடியாக வருகையாலே ஒருநாளும் குலையாதபடி பெற்றேன்.

(கொந்துலாமித்யாதி) பூங்கொத்துக்களை யுடைத்தாய், நித்யவஸந்தமாயிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருக்குடந்தையிலே சாய்ந்தருளி, தன்னுடைய சேஷித்வத்தை உதறிப்படுத்தவனை. (குடமாடிய) மன்றிலே குடக்கூத்தாடி வடிவழகை இடையர்க்கு முத்தூட்டாக்கினவனை. (எந்தையை) எனக்கு ஜநகனானவனை; என்

(க) ரா-ஆர-௰௮-௩௩. (உ) பெரி-திரு-ரு-ச-அ. (௩) பெரி-திரு-ரு-ச-க௦.
(ச) பெரியதிருவ. ரு அ. (ரு) தி-வாய்-௩-௩-க.

னுடைய குலநாதனானவனை. (எம்பிரானை) தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதிகளை எனக்குப்ரகாசிப்பித்த மஹோபகாரகனை,(எத்தால்ம றக்கேனோ) பண்ணின உபகாரம்அளவுபட்டு மறக்கவோ? நானிட்ட பச்சையை நினைத்து ஆறியிருக்கவோ? எவ்வழியால் மறப்பது?. (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (வந்தநாளித்யாதி) எம்பெருமான் அநாதியாக ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப்பண்ணி, தன்னைநினைக்கும்படி யத்நித்துக் கொண்டிருக்கச்செய்தேயும், அவனைநினையாதே வேறொன்றை ஆதரித்து, அத்தால் யமபடர்கையிலே அகப்பட்டுத் திரிந்தகாலையே, "ஆதரியேன்" என்று நிர்ணயிக்கும் விரகு எங்ஙனேஎன்று விசாரித்து, தன்னைமறவாதபடி தானேவந்து போக்கின்றி நிற்கக்கண்டபின்பு, நமக்கு நிர்ணயிக்கக் குறையென்னென்று ஸமாஹிதராகிறுரென்று ஸங்கதி.

"வந்து - நெஞ்சிடம் கொண்டான்" என்னவமைந்திருக்க, "வந்தநாள்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறுர் (ப்ரதமேத்யாதி). கேவலம் "வந்து" என்ருல், பச்சையிடவந்தான் என்ருகிலும் தோற்றுமென்று விசேஷிக்கிருரென்று கருத்து. "கொண்டான்" என்றதுக்கு வாஸஸ்தா (ஆவாஸமித்யாதி). "ஓர்" என்றுநெஞ்சை விசேஷித்ததுக்குக் கருத்து (திருவடியித்யாதி).... .. ..(௩)

மூ.—உரங்களாலியன்ற மன்னர்மாளப்
பாரதத்தொரு தேரைவர்க்காய்ச்சென்று
இரங்கியூர்ந்தவர்க்கின்னருள்செய்யும்
எம்பிரானை வம்பார்புனல்காவிரி
அரங்கமாளி யென்னுளி விண்ணுளி
ஆழிசூழிலங்கை மலங்கச்சென்று
சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணனுக்
கன்றி என்மனம்தாழ்ந்து நில்லாதே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உரங்களாலே	மிடுக்கிறுலே	இரங்கி	(அவர்கள்விஷயமாக) மனம்தளர்ந்து
இயன்ற	(ராஜ்யத்தை) நடத்தாநின்ற	ஒருதேர்	ஒருதேரை
மன்னர்	துர்யோதநாதி ராஜாக்கள்	ஊர்ந்து	நடத்தி
மாள	நசிக்கும்படியாக	அவர்க்கு	அந்த பஞ்சபாண்டவர் விஷயத்தில்
பாரதத்து	பாரதயுத்தத்தில்	இன்	இனிய (ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான)
ஐவர்க்காய்	பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக		
சென்று	போய்,	அருள்	க்ருபையை

செய்யும்	பண்ணுகின்ற	மலங்க	வ்யாகுலப்படும்படி
எம்பிரானை	உபகாரகனாய்,	சென்று	கிட்டி
வம்பு	புதிதான	சரங்கள்	பாணங்களை
புனல்	ஜலத்தினாலே	ஆண்ட	ப்ரயோகித்த
ஆர்	நிறைந்த	தண்	குளிர்ந்த
காவிரி	திருக்காவேரியையுடைய	தாமரை	தாமரைபோன்ற
அரங்கம் ஆளி	திருவரங்கத்தைப்பரிபாலநம்செய்யுமவனாய்,	கண்ணனுக்கு அன்றி	கண்களையுடையவனை விட்டு மற்றொருவர் விஷயத்தில்
என் ஆளி	என்னை ஆளுமவனாய்,	என் மனம்	என் மாஸஸானது
விண் ஆளி	பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகனாய்,	தாழ்ந்து	நைச்யத்தை வஹித்து (உருக்கமுற்று)
ஆழ்சூழ்	ஸமுத்ரத்தினால் சுற்றப்பட்ட	நில்லாது	இருக்கமாட்டாது. ௪
இலங்கை	லங்காபுரியானது		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (உரங்களாலித்யாதி) தர்மப்ரதாநராய் நடத்துகையன்றிக்கே, அஸுராவேசத்தாலே வந்த முன்கைமிடுக்கை யுடையராய், மிடுக்காலே நடத்திக்கொடுபோருகிற ராஜாக்களுண்டு-துர்யோதநாதிகள், அவர்கள் முடியும்படிக்கீடாக பாரதஸமரத்திலே, வந்த ப்ரதிபக்ஷத்துக்கெல்லாம், ஒருதேரை எதிராகவிட்டு, தான் பாண்டவர்களுக்காகத் தன்னை அழிவுக்கிட்டுச் சென்று. (இரங்கி) "அய்யோ! இவர்கள் பால்யத்திலே பித்ருஹீநரானார்கள், அரக்கு மாளிகையிலே அகப்பட்டார்கள், நீரிலேகழுவிலே அகப்பட்டார்கள்" என்று அவர்கள்பக்கல் க்ருபையைப்பண்ணி அவர்களுக்காகத் தேரைநடத்தி, அவர்களபேக்ஷிக்க அவர்களுக்கு ஒருகார்யம் செய்தானாயிருக்கையன்றிக்கே, தன்பேறாக அருளைப்பண்ணின, ஆச்ரித விஷயத்தில்பண்ணுமோரத்துக்கு எல்லைகாணவொண்ணாதபடி யிருக்கிற மஹோபகாரகனை.

(வம்பாரித்யாதி) ப்ரவாஹம் மாறுகையாலே நித்யாபூர்வமான ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தாயிருக்கிற காவிரியையுடைய கோயிலை நிர்வாஹ்யமாக உடையவனை. (என்னாளி) எனக்கு நிர்வாஹகனை. (விண்ணாளி) நித்யவிபூதியுக்தனை. (ஆழ்சூழிலங்கைமலங்கச்சென்று) கடல்சூழ்ந்த அரணையுடைத்தாயிருக்கிற லங்கை ஒருவர்கூறை எழுவர்உடுக்கும்படியாக எடுத்துவிட்டு அம்புகளை நடத்தின புண்டரீகாக்ஷனை ஸர்வேச்வரனுக்கல்லது. (என்மனம்தாழ்ந்து நில்லாதே)

ஆஸ்ரிதர்க்காக ஸாரத்யம்பண்ணியும், மார்விலே அம்பேற்றும் உபகரிக்குமவனுக்கல்லது, வேறுசிலர் விஷயமாக என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே தாழ்ச்சி பிறவாது. ... ... (௪)

அரு —நாலாம்பாட்டு. (உரங்களித்யாதி) நான் மறக்கிறேனென்றாலும், என் நெஞ்சானது அவனுக்கே தாழ்ந்திருக்குமென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"உரங்களால்" என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தர்மேத்யாதி). "ஒரு" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (வந்தவித்யாதி). (நீரிலே கழுவிலேயகப்பட்டார்கள் என்றுக்ருபையைப் பண்ணுகையாவது).- துர்யோதநன் தானும் பாண்டவர்களுமாக ஜலக்ரீடைக்கு உத்யோகித்து, அவ்வளவிலே ஜலத்திலே கூச்சுக்களை நட்டுவைக்க, இவர்களறியார்களென்று, க்ருஷ்ணன் அந்தக் கழுக்களைத் தப்புவித்தருளுகை. அருளுக்கு இனிமைதன்னை யருளிச்செய்கிறார் (அவர்களித்யாதி). "செய்யும்" என்று வர்த்தமாந நிர்தேசபலிதம் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி).

வம்பு - நூதனமான, புனலார்ந்த அரங்கமென்றருளிச் செய்கிறார் (ப்ரவாஹமித்யாதி). மலங்குதல் - "அராஜகமாய்த்து" என்று கலங்குதலாய், அதினர்த்தம் (ஒருவரித்யாதி). ஒருவன் ஒருவன் கூறையைப் பறிக்க, அவன்கையில்நின்றும் மற்றொருவன் பறிக்க, இப்படி அராஜகமாய்ப்போகை யென்கை (எம்பிரானை) என்றவிடத்தில்ஐகாரம் சாரிகையாய், எல்லாப்பதங்களும் "தாமரைக் கண்ணனுக்கு" என்றதுக்கு விசேஷணமென்று விவக்ஷித்துத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதர்க்காகவித்யாதி). ... ... (௪)

மூ.—ஆங்குவெந்நரகத்தழுந்தும் போதஞ்சே
லென்றடியேனை யங்கேவந்து
தாங்குதாமரையன்ன பொன்னாரடி
யெம்பிரானை யும்பர்க் கணியாய்நின்ற
வேங்கடத்தரியைப் பரிகீறியை
வெண்ணெயுண்டுரலினிடை யாப்புண்ட
தீங்கரும்பினைத் தேனை நன்பாலினை
யன்றியென்மனம் சிந்தைசெய்யாதே. (ரு)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
ஆங்கு	அந்த பாதாளாதிகளிலேயுள்ள [வ்	அழுந்தும் போது	மக்நனாய் (நோவுபடுகிறகாலத்தில்), [து
வெம்நரகத்து	க்ரூரமான நரகங்களி	அங்கேவந்து	அந்தவிடங்களில் வந்

அஞ்சேலென்று	பயப்படவேண்டாமென்று	வெண்ணெய் உண்டு	வெண்ணெயை (களவிலே) அமுது செய்து
அடியேனை	உனக்கு சேஷபூதனான என்னை	உரல் இடை	உரலின் நடுவிலே (உரலோடு தன் இடையிலே)
தாங்கு	ரக்ஷிப்பாகின்றவனாய்	ஆப்புண்ட	கட்டுண்டவனாய்,
தாமரையன்ன	தாமரைப்பூவோடொத்தசாய்	தீங்கரும்பினை	இனிய கருப்பஞ்சாற்றோடொத்தவனாய்,
பொன் ஆர்	ஸ்ப்ருஹணீயதை மிக்கிருந்துள்ளன	தேனை	தேன்போல் போக்யபூதனாய்,
அடி	திருவடிகளையுடைய	நல்பாலினை அன்றி	மதுரமான பால்போன்றவனான புருஷோத்தமனைத்தவிர மற்றொருவரை
எம்பிரானை	என்ஸ்வாமியாய்,	என் மனம்	என்னுடைய மனஸ்ஸானது
உம்பர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு	சிந்தை செய்யாது	நினையாது. (௫)
அணியாய் நின்ற	அலங்காரபூதனாயிருக்குமவனாய்,		
வேங்கடத்து	திருவேங்கடமலையிலெழுந்தருளியிருக்கிற		
அரியை	ஸிம்ஹமாய்,		
பரி	குதிரையாய்வந்த கேசியை		
கீறிய	வாயைக் கிழித்தவனாய்,		

வ்யா.— அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆங்குவெந்நரகமித்யாதி) பாபம் பண்ணுகிற ஸமயத்திலே வந்துகிட்டி, அவற்றில்நின்றும் திரிய விடுவிக்கையன்றிக்கே, அவை செய்தற்றால், அத்ருஷ்டரூபேண (ப)லாநுபவம்பண்ணும் துக்காநுபவ பூமிகளிலே-கொடிதான நரகத்திலே நோவுபடுமளவிலே. (அஞ்சேலென்று) "இவன், தான் பண்ணின பாபத்துக்கு பலாநுபவம் தானே பண்ணுகிறானாகில், நமக்கென்?" என்றிருக்கையன்றிக்கே, "நாமுளோமாக நீ பாபங்களுக்குக் குடிமகனாகவேணுமோ? நீ அஞ்சாதேகொள்" என்று அங்கேசென்று. (தாங்கு) ரக்ஷிக்குமது, செவ்வித் தாமரைப்பூப்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளைக் கொண்டாய்த்து. விகாஸம் செவ்வி குளிர்ச்சி நாற்றம் இவற்றுக்குத் தாமரையை ஒருபோலியாகச் சொல்லலாம்படியாய், அவ்வளவல்லாதபடி அதிஸுகுமாரமாய், ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளையுடைய என்னையனை.

(உம்பர்க்கணியித்யாதி) திருமலையில் நிற்கிறநிலை, நித்யஸூரிகளுக்கு ஆபரணம்போலேயிருக்கிறதாய்த்து. (அரியை) உகப்பார்க்கு ஆபரணமாயிருக்குமாபோலே, உகவாதார்க்கு அப்ரத்ருஷ்யனாயிருக்குமாய்த்து. (பரிகீறியை) கேசியுடைய வாயைக்கிழித்தவனை.

(வெண்ணெயித்யாதி) ஆஸ்ரிதஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமொழியச் செல்லாமை பிறந்து, அது நேர்கொடு நேர்கிடையாமை, களவுகண்டு புஜிக்கப்புக்கு, அதுதன்னை முடியச்செய்து தலைக்கட்டமாட்டாமை வாயது கையதாக அகப்பட்டு, உரலோடே சேர்த்துக்கட்டுண்டு, அடியுண்டு, அடிக்கிருய்த்து, உடம்புவெளுத்துப் பயர்த்துப், பேகணித்து, நின்றநிலையை அநுஸந்திக்க வநுஸந்திக்க இவர்க்கு இவ்விருப்புத்தானேயாய்த்து ஸர்வவித போக்யமுமாயிருக்கிறது. (க) "ஸர்வரஸ:- ஸர்வரஸ:" என்கிறபடியே இனிதாகாநின்றது. (நன்பாலினை) இப்படி ஸர்வவித போக்யமுமாயிருக்கிறவனையொழிய என்னுடைய நெஞ்சு வேறுசிலரை அநவரதபாவனை பண்ணுது. ... ... (௫)

அரு —அஞ்சாம்பாட்டு. (ஆங்கித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ஸாரதியின்படியை அன்றைகொண்ட ப்ரீத்யதிசயத்தாலே, மற்றும் சிலஅபதானங்களை அருளிச்செய்து, தன்னெஞ்சு நிரந்தராநுபவம் பண்ணும்படியை அநுஸந்திக்கிருரென்று ஸங்கதி.

(உ) "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி-ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றவனுடைய திருவடிகளாகையாலே பாபநிவர்த்தகத்வம் அவற்றுக்கேயாக விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிருரென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிருர் (பாபமித்யாதி). (அத்ருஷ்டரூபேண) பகவந்நிக்ரஹரூபேண. திருவடிகள் *திண் கழலாகையாலே, தன்னைப் பற்றிஞர்மேல் அநுக்ரஹத்தை உண்டாக்குமென்று கருத்து. ... ... (௬)

௬. —எட்டனைப் பொழுதாகிலுமென்று
மென்மனத்தகலா திருக்கும் புகழ்
தட்டலர்த்த பொன்னே யலர்கோங்கின்
தாழ்பொழில் திருமாலிருஞ்சோலையங்
கட்டியைக் கரும்பீன்ற வின்சாற்றைக்
காதலால் மறைநான்கு முன்னோதிய
பட்டனைப் பரவைத்துயிலேற்றை யென்
பண்பனையன்றிப் பாடல்செய்யேனே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்	உரை.
என்றும்	ஸர்வகாலமும்	என்மனத்து	என்மநஸ்ஸில் நின்று
எட்டனைப் பொழுதாகிலும்	ஒருநொடிப்பொழுதுங்கூட	அகலாது	பிரியாமல்
		இருக்கும்	எழுந்தருளியிருக்கையாலுண்டான

(க) சாந்தோ-௩-௧௪-௨. (உ) கீதை-௧௮-௬௬.

புகழ்	கீர்த்தியை யுடையனு	கரும்பு	கருப்புதண்டமானது
தட்டு	மிகவும் [ய்,	ஈன்ற	(தானே) பெருக்காகி
அலர்த்த	விகஸிப்பிக்கப் பட்ட தாய்	இன்	இனிதான [ன்ற
		சாற்றை	ரஸம்போன்றவனுய்
பொன்னேய	பொன்னோடொத்து ஸப்ருஹணீயமான	காதலால்	ஆசையுடன்
		மறைநான்கும்	நாலுவேதங்களையும்
அலர்	புஷ்பங்களை யுடைய தான [டைய	முன்	பூர்வம் க்ருஷ்ணவதாரத்தில்
கோங்கின்	கோங்கு மரங்களினு	ஓதிய	அத்யயநம்பண்ணின
தாழ்	தழைத்திருக்கிற	பட்டனை	பண்டிதனுய்,
பொழில்	சோலைகளை யுடைத் தான	பரவை	க்ஷீராப்தியில்
		துயில்	கண்வளராநின்ற
திருமாலிருஞ் சோலை	திருமாலிருஞ்சோலை மலையி லெழுந்தரு ளியிருக்கிறவனுய்,	ஏற்றை	ச்ரேஷ்டனுய்,
		என்பன்பனை யன்றி	எனக்கு ஸ்நேஹவனை யன்றி வனையொழிய வே ருருவனை
அம்	மதுரமான		
கட்டியை	கற்கண்டுபோல்போக்யபூதனுய்,	பாடல்செய்யேன்	பாடமாட்டேன். (௬)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (எட்டனை யித்யாதி) வ்யதிரிக்தர்பக்கலிலே அல்பமுத்கர்ஷங்கண்டு, நான் பேசுவதாக ஒருப்பட்டாலும் என்னுடைய வாகிந்த்ரியமானது அதுக்குட்படாது.

அத்யல்பகாலமும் என்றுமொக்க என்னுடைய நெஞ்சை அகலாதிருக்கையால் வந்த புகழையுடையனுய்; பிராட்டி (க) "அகலகில்லேனிறையும்" என்றுசொல்லவிருக்கிற இருப்பிற்காட்டிலும் ஏற்றமாக நினைத்திராநின்றானுய்த்து. என்று மெட்டனைப்பொழுது மகலாதிருக்குமென்றபடி. (தட்டலர்த்த) இதழ் விரியாநிற்பதாய், பொன்போலேயிருக்கிற அலரையுடைத்தான கோங்கினுடைய வென்னுதல், இதழ் மிகும்படி அலரப்பண்ணப்பட்டு, பொன்போலே யிருக்கிற அலரையுடைத்தான கோங்கினுடைய தழைத்த பொழிலையுடைய திருமலையிலே அநுபவயோக்யமாய்க்கொண்டு நிற்கிறவனை.

கைதொட்டு நெருக்குகையால் வரும் செவ்விக் கேடின்றிக்கே, அக்கரும்பினுடைய ரஸாம்சமாயுள்ளவனை. (காதலாலித்யாதி) இதுக்கு முன்பு ஓத்துப்போகாதவன் அபிநிவிஷ்டனுய் ஓதுமாபோலே, ஸாங்

(க) தி-வாய்-௬-௧௦-௧௦.

நீயங்கியோடே ஸாதரமாக நாலுவேதத்தையும் அப்யஸித்த பண்டிதனை, இவ்வவதாரத்துக்கு நாற்றங்காலாய்க்கொண்டு, திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின நீர்மையுடையவனை யல்லது பாடல் செய்யேன். ... ... (௬)

அரு.— ஆரம்பாட்டு. (எட்டனையித்யாதி) "பண்பனையன்றிப்பாடல் செய்யேனே" என்றதைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (வ்யதிரிக்த ரீத்யாதி).

(வாகிந்த்ரியமானது) என்றவநந்தரம், "நெஞ்சைப்போலே" என்று சேஷம். (உட்படாது) என்றவநந்தரம், ஆகையாலே பாடல் செய்யேனென்று சேஷம்.

"எட்டனைப்பொழுதாகிலும்" என்றது - எள்ளத்தனையு மென்றபடியாய், அத்தையருளிச்செய்கிறார் (அத்யல்பகாலமுமித்யாதி). "எட்டனை," "என்றும்," என்னும் த்விருக்தியாலே, ஆதராதிசயம் தோற்றுமென்று, தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (பிராட்டியித்யாதி). "என்றும்," என்றது ஸ்தூலகாலமாகையாலே, ததந்தர்க்கதமான ஸூக்ஷ்மகாலம் பிறபடச் சொல்லவேண்டி அந்வயம் காட்டுகிறார் (என்றுமித்யாதி). அலர்ந்த என்கிறமெல்லொத்து "அலர்த்த" என்றுவல்லொத்தாய்க்கிடக்கிறதாய், அர்த்தமருளிச்செய்து, "அலர்த்த" என்கிறபடி தானே, ஸூர்ய கிரணங்களால் விகஸிப்பிக்கப்பட்ட என்னலாமென்றருளிச்செய்கிறார் (இதழ்மிகுமித்யாதி). "தட்டு" என்கிறபதம் அலரப்பண்ணுகையில் கர்த்தாவாக வேண்டுகையாலே சொல்லிற்று; "அலர்த்தப்பட்ட" என்னும்போது, அலருகை தளவிகாஸந்தானே யாகையாலே, "தட்டு" என்றபதம் மிகுதியைச் சொல்லுமென்று திருவுள்ளம்.

கரும்பின்சாற்றை என்றதே, "ஈன்ற" என்றதுக்குபாவம் (கைதொட்டித்யாதி). (ஒத்துப்போகாத) அத்யயநம் வாராத..... ... (௬)

மூ.—பண்ணினின்மொழி யாழ்நரம்பில்பெற்ற
பாலையாகி யிங்கே புகுந்தென்
கண்ணும்நெஞ்சும் வாயுமிடங்கொண்டான்
கொண்டபின் மறையோர்மனந்தன்னுள்
விண்ணுளார்பெருமானை யெம்மானை
வீங்குநீர் மகரந்திளைக்கும் கடல்
வண்ணன்மாமணி வண்ணனெம்மண்ணல்
வண்ணமேயன்றி வாயுரையாதே. (எ)

பதம்	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்ணின்	கானங்களிலே	விண்ணுளார்	நித்யஸூரிகளுக்கு
இன்	ச்ராவ்யமான	பெருமான்	ஸ்வாமியாய்,
மொழி	சொல்லை யுடைத்தான	எம்மான்	எனக்கு நிர்வாஹகனாய்
யாழ்	வீணையினுடைய	வீங்கு	வ்ருத்தியடையாநின்ற
நரம்பில்	தந்திகளில்	நீர்	ஜலத்தை யுடையதாய்
பெற்ற	உண்டான	மகரம்	மீன்களானவை
பாலையாகி	பாலையென்னும் ராகம் போல் மிக இனியனாய்க்கொண்டு	திளைக்கும்	துள்ளி விளையாடாநின்ற
இங்கே	இந்த என்நெஞ்சில்	கடல்	ஸமுத்ரம் போன்ற
புகுந்து	வந்து ப்ரவேசித்து	வண்ணன்	வர்ணத்தை யுடையனாய்,
என் கண்ணும்	என்கண்களையும்	மா	ச்லாக்யமான
நெஞ்சும்	மநஸ்ஸையும்	மணி	நீலமணியினுடைய
வாயும்	வாக்கையும்	வண்ணன்	வர்ண (ஸ்வபாவ)த்தையுடையனாய்,
இடம் கொண்டான்	இருப்பிடமாக அங்கீகரித்தான்;	எம் அண்ணல்	எனக்கு ஸ்வாமியானவனுடைய
கொண்டபின்	இப்படி அங்கீகரித்த பின்பு,	வண்ணமே	வர்ணத்தையொழிய
மறையோர்	வைதிகப்ராஹ்மணருடைய	அன்றி	வேறொன்றை
மனம்	மநஸ்ஸை	வாய்	என்வாக்கானது
தன் உள்	தனக்கு வாஸஸ்த்தாநமாகவுடையனாய்,	உரையாதே	சொல்லாது. (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பண்ணினின் மொழியாழித்யாதி) என்னுடைய மநோவாக் காயங்கள் அவனையல்லதறியா தென்கிறார்.

(பண்ணினித்யாதி) பண்வர்க்கத்திலே இனிய பேச்சையுடைய யாழ் நரம்பிலே யாழிலே பிறக்கப்பட்ட • பாலையாகிறபண்ணாய், அப்பண்போலே போக்யனாய்க்கொண்டு வந்து புகுந்து. (என்கண்ணும் நெஞ்சும் வாயுமிடங்கொண்டான்) கண்ணுக்கு வேறொன்றைக் காணவொண்ணாதபடி தானே விஷயமானான்; வாக்குக்குவேறே சிலரைப் பேசுகைக்கு விஷயமல்லாதபடி தானே விஷயமானான்; நெஞ்சுக்கு வேறே சிலரை நினைக்க அவகாசமில்லாதபடி தானே விஷயமானான்; ஆக ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் தன்னையே விஷயமாக்கினான்.

(மறையோரித்யாதி) ப்ராஹ்மணருடைய ஹ்ருதயங்களைத் தனக்கு வாஸஸ்த்தாநமாக வுடையனாய், *அபர வநுமமரர்களதிபதி

யாயுள்ளவனை. (எம்மானை) எனக்கு ஸ்வாமியாயுள்ளவனை. (வீங்கு நீரித்யாதி) ஸம்ருத்தமான ஜலத்தையுடைத்தாய், ஜலச (ஜ) ரஸத்வங்கள் தன்னில்கூடி விளையாடாநிற்கிற கடல்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையனாய், பெருவிலையனான நீலமணிபோலே யிருக்கிற நிறத்தையுடையனானவனை. இந்நிறத்தைக்காட்டி, என்னை அநந்யார்ஹனாக்கிக் கொண்டவனுடைய நிறத்தையொழிய என்னுடைய வாகிந்த்ரியமானது, வேறொன்றைப் பேசாது. ... ... (எ)

அ௫ —எழாம்பாட்டு. (பண்ணித்யாதி) ஸமுதாயேந கரணத்ரயத்துக்கும் அவனே விஷயமானனென்கிறாரென்று ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய வித்யாதி).

லோகத்தில் மநோ வாக் காயங்களென்கிற ப்ரஸித்தியைப்பற்ற, "கண்" பதம் காயலாக்ஷணிகமென்றுகருத்து. இத்தால்பலித்தவர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஆகவித்யாதி). (பேசாது) என்றவநந்தரம், "கண்ணானது காணாது, நெஞ்சானது நினையாது" என்றுகூட்டுவது. "கொண்டபின்" என்று மூன்றுக்கும் தானே விஷயமாக்குகையை ஹேதுவாக வருளிச் செய்கையாலே இங்ஙனிறே கூட்டவடுப்பது. ... . (எ)

அ.—இனியெப்பாவம் வந்தெய்தும் சொல்லீர்
எமக்கிம்மையேயருள் பெற்றமையாலடும
துனியைத்தீர்த்தின்பமே தருகின்றதோர்
தோற்றத்தொன்னெறியை வையந்தொழப்படும்
முனியை வானவரால் வணங்கப்படும்
முத்தினைப் பத்தர்தாம் நுகர்கின்றதோர்
கனியைக் காதல் செய்தென்னுள்ளங்கொண்ட
கள்வனை யின்று கண்டுகொண்டேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இம்மையே	இந்த லோக(ஜந்ம)த்திலேயே	எப்பாவம்	(பூர்வோத்தராகங்களில்) எவ்விதமான பாவம்
அருள்	(எம்பெருமானுடைய) க்ருபையை	வந்து எய்தும்	வந்து கிட்டப்பெறும்?
பெற்றமையால்	ப்ராபித்தபடியாலே,	சொல்லீர்	சொல்லுங்கோள்;
இனி	இதுக்குமேலே	அடும்	(ஆத்மாவை) உருமாய்ப் பண்ணுகின்ற
எமக்கு	நம்மை		தாய்

துனியை	ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமானகர்மங்களை
தீர்த்து	போக்கி
இன்பம்	ஸுகத்தையே
தருகின்றது	கொடாநின்றவனாய்,
ஓர்	அத்விதீயமாய்
தோற்றம்	அழகியதாய்
தொல்	பழையதான
நெறியை	உபாயபூதனாய்,
வையம்	லோகத்தாராலே
தொழப்படும்	ஆஶ்ரயிக்கப்படாநின்றவனாய்
முனியை	(அவ்வவர்களுக்கு அளிக்கவல்ல ப்ரயோஜநத்தை) மநநம்பண்ணுமவனாய்,
வானவரால்	நித்யஸூரிகளாலே
வணங்கப்படும்	ஆஶ்ரயிக்கப்படுமவனாய்,
முத்தினை	முத்துப்போல் குளிர்ந்த(ஶ்ரமஹரமான) வடிவையுடையனாய்
பத்தர்தாம்	முமுக்ஷுக்களான உபாஸகராலே
நுகர்கின்றது	புஜிக்க (அநுபவிக்க)ப்படாநின்றுள்ள
ஓர்	அத்விதீய மதுரமான
கனியை	பழம் போன்றவனாய்,
காதல் செய்து	ஆசையுற்று
என் உள்ளம்	என் மநஸ்ஸை
கொண்ட	அபஹரித்த
கள்வனை	சோரனானவனை
இன்று	இப்பொழுது
கண்டு கொண்டேன்	ஸாக்ஷாத்கரித்தேன். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (இனியெப்பாவமித்யாதி) அவனுடைய நிக்ரஹபலமான பாபங்கள் என்னைக்கிட்டவற்றோ? (க) "अवश्यमनुभोक्तव्यम्- அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்" என்கிற வசநத்தைக்கொண்டு, அநுபவித்தாலல்லது நசியேனென்றுகொண்டு சிலவை நிற்றல், ப்ராரப்தங்காண் என்றுசிலவை நிற்றல்செய்யவற்றோ? "இனி" என்கிறது எத்தைக்கொண்டென்ன; (இம்மையேயருள் பெற்றமையால்) இஹலோகத்திலே பகவத்ப்ரஸாதத்தைப் பெற்றபடியாலே, இனியெப்பாவம் வந்தெய்தும் சொல்லீர். (அமர்ந்துனியை) (உ) "अच्छेद्योऽयमदाह्योऽयम्-அச்சேத்யோய மதாஹ்யோயம்" என்று சொல்லப்படுகிற ஆத்மவஸ்துவை, (௩) "असन्नेव- அஸந்நேவ" என்னலாம்படி முடிக்கிற துனி உண்டு - ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமான கர்மங்கள், அவற்றை ஸவாஸநமாகப் போக்கி, (ச) "एष ह्येवानन्दयाति - ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி" என்கிறபடியே, நிரதிசயாநந்தியாம்படி பண்ணுகிற, (தோற்றத்தொன்னெறியை) தோற்றம்-அழகு. தொன்மை-பெருமை. அழகிய மஹாபத(ம்)ம் என்பர். இதரோபாய பரிக்ரஹம் பண்ணின

(க)
(உ) கீ-உ-உச.
(௩) தை-ஆ-௬-க.
(ச) தை-ஆ-எ-க.

ர்க்கும் தன்னையே பற்றவேண்டும்படியாய், தன்னைப் பற்றினார்க்கு வேறொன்றைப்பற்றவேண்டாதபடி ப்ரதாநமாய், நிலைநின்ற உபாயமாயுள்ளவனை. (க) "அறஞ்சுவராகிநின்ற" இப்போதாக எடுக்கவேண்டா, பண்டேஎடுத்து நிற்கிறதாய்த்து. (உ) "ஸநாதநம்- ஸநாதநம்" என்கிறபடியே. அத்தையிறே அவன் (௩) "மாம்-மாம்" என்றது.

(வையம்தொழப்படும்) பூமியிலுள்ளார், இருந்தசேதுடியாக ஆஶ்ரயிக்கப்படுமவனாய், சேதநருடைய ஸ்வரூபபேதத்தோபாதியும் போருமிறே ருசிபேதமும்; அவ்வோ ருசிக்கநுகுணமான பேறுகளைப் பண்ணுகைக்கு மநநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்குமவனை, ஒன்றிலோரபேக்ஷையில்லாத நித்யஸூரிகளாலே ஆஶ்ரயிக்கப்படுமவனாய், அவர்களுடைய ஶ்ரமத்தைப்போக்குமவனை. (பத்தர்தாம்) ஸம்ஸாரத்தில் முமுக்ஷுக்களுண்டு - தன்பக்கல் ருசியுடையராயிருப்பார், அவர்களுக்குக் கண்டபோதே அநுபவிக்கலாம்படி பக்வபல(ஃல)மாயுள்ளவனை. அவையொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கிற என்பக்கலிலே தான் ஆசையுடையனாய், என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினவனை நான் அநாதிகாலம்பண்ணிப்போந்த ஆத்மாபஹாரத்தை அரைக்ஷணத்திலே பண்ணினவனை, இன்று நினைவின்றிக்கேயிருக்கக் காணப்பெற்றேன். ... ... (அ)

அ௩. —எட்டாம்பாட்டு. (இனியித்யாதி) ஆழ்வீர்! இங்ஙனே நீர் மிகவும்களியாநின்றீர், இந்த்ரிய ஸமுதாயாத்மகமான சரீரம், கர்மாதீநமாய் வந்ததன்றோ, கர்மாநுகுணமாக அவைபோய்விடாவோவென்ன; பாபமாவது-பகவந்நிக்ரஹரூபேண இருப்பதொன்றன்றோ? அநுக்ரஹம்பெற்றால், அவையுண்டோவென்று மடிபிடிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம் - அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம்) என்றது - ப்ராரப்தேதரபூர்வ பாபமானவற்றில் கழியுண்ணுதகொடுவினைகளை. ஸித்தோபாயத்துக்கு அழகு ஏதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதரேத்யாதி). தொன்மைக்கு ப்ரமாணங்களருளிச் செய்கிறார் (அறவித்யாதி). ... (அ)

மூ.—என்செய்கேனடியேனுரையீரிதற்கென்று
மென்மனத்தே யிருக்கும்புகழ்
தஞ்சையாளியைப் பொன்பெயரோன்
நெஞ்சமன்றிடந்தவனைத் தழலேபுரை

(க) திருமா-௬. (உ.) பார-ஆர-அஅ. (௩) கீ-க அ-௬௬.

விஞ்சவாளரக்கன்நகர் பாழ்படச்
சூழ்கடல்சிறைவைத்திமையோர் தொழும்
பொன்செய்மால்வரையை மணிக்குன்றினை
யன்றியென்மனம்போற்றி யென்னுதே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அடியேன்	பரதந்த்ரனான நான்	வாள்	வாளாயுதத்தையுடையனான
இதற்கு	அவன் பண்ணின இந்த உபகாரத்துக்கு	அரக்கன்	ராவணாஸுரனுடைய
என் செய்கேன்	என்ன ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுவேன்?	நகர்	பட்டணமானது
உரையீர்	சொல்லுங்கள்;	பாழ்பட	(ஆள்) பாழாகப்போம்படி
என்றும்	ஸர்வகாலமும்	சூழ்	(அவ்வூரை) சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற
என் மனத்தே	என் ஹ்ருதயத்திலேயே	கடல்	ஸமுத்ரத்தை
இருக்கும்	வாஸம் பண்ணுகையாலுண்டான	சிறைவைத்து	அணைகட்டினவனாய்
புகழ்	கீர்த்தியை யடைந்தவனாய்,	இமையோர்	தேவர்களால்
தஞ்சை ஆளியை	தஞ்சைமாமணிக்கோயிலுக்கு நிர்வாஹகனாய்,	தொழும்	ஆஶ்ரயிக்கப்படுமவனாய்,
பொன் பெயரோன்	ஹிரண்யனுடைய	பொன் செய்	ஸ்ப்ருஹணீயமாய்,
நெஞ்சம்	மார்பை	மால்	பெரிதான
அன்று	அக்காலத்திலே	வரையை	பர்வதம் போன்றவனாய்,
இடந்தவனை	கிழித்துப்பொகட்டவனாய்,	மணி	நீலமணி மயமான
தழலே புரை	நெருப்புபோல் கிட்டவொண்ணாதவனாய்,	குன்றினை யன்றி	மலைபோலே குளிர்ந்த வடிவையுடையனான வனையொழியவேறொருவனை
விஞ்ச	அதிசயித்த பராக்ரமத்தையுடையனாய்	என்மனம்	என் நெஞ்சானது
		போற்றி என்னாது	வாழக்கடவாய்என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணமாட்டாது.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (என்செய்கேன்)உபகாரம் பண்ணுமவிருக்கப் பெறுகிறதில்லை, உபகரிக்கலாவதொன்றும் காண்கிறிலேன், எத்தைச்செய்வேன்? (அடியேன்) எனக்கென்ன ஒரு கைம்முதலில்லாதபடி ஸ்வரூபமே பிடித்து பரதந்த்ரனான நான் எத்தைச்செய்வேன். (உரையீர்) மத்யஸ்த்தராய் கரைமேலே நிற்கிற நீங்கள் இதுக்

கொரு போக்கடி சொல்லவல்லிகோள். (என்றும்) என்றுமொக்க என்னுடையஹ்ருதயத்தை விடாதிருக்கையாலேவந்த புகழையுடையனாய். இங்கு புகுருகைக்குடலாகத் தஞ்சாவூரிலே நின்றவனை. (பொன்பெயரோனித்யாதி). எனக்குப் பண்டே உபகரித்து நின்றவனை. (தழலேயித்யாதி) சிலராய் வந்து கிட்டவொண்ணாதபடி நெருப்பை உமிழாநிற்பானாய், அநபிபவநீயனாய், அவஸரப்ரதீக்ஷனாய், ஒளியை யுடைத்தாயிருப்பதொரு வாளை தேவதைபக்கலிலே பெற்றுடையனாயிருக்கிற ராக்ஷஸனுடைய நகரியானது பாழ்படும்படி லங்கைக்கு அகழான கடலை அணைசெய்தவனை,

இமையோருண்டு - ப்ரஹ்மாதிகள், எங்கள் குடியிருப்புப் பெற்றோமென்று (க) "भवान्नारायणो देवः - பவாந்நாராயணோதேவஃ" என்றாப்போலே ஸ்தோத்ரம்பண்ண, அத்தாலே புகர்பெற்ற வடிவையுடையனாய் நின்றவனை. "இவர்கள் கார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டப்பெற்றோமிறே" என்று, அத்தாலே குளிர்ந்த நிறத்தையுடையனாய் நின்றபடி. இப்படிப்பட்ட இவனையல்லது "போற்றி" என்று என்னுடைய ஹ்ருதயமானது மங்களாசாஸநம் பண்ணாது. (உ) * பாழாளாகப்படை பொருதானுக்கல்லது என்னுடைய ஹ்ருதயமானது பல்லாண்டு பாடாது. நித்யஸூரிகள் பெறும்பேற்றைப்பெற்றேன் ஸம்ஸாரியானநான், பரதந்த்ரனாயிருக்கையாலே, ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது காண்கிறிலேன், எத்தைச்செய்வேன். சொல்லிகோளென்கிறார். ... ... (கூ)

அரு.— ஒன்பதாம்பாட்டு. (என்செய்கேனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், அவனநுக்ரஹித்தானாகையாலே, நிக்ரஹரூபமான பாபம் வந்தெய்தாது என்றுநின்றீர், உம்மை இப்படி அநுக்ரஹிக்கைக்கு, உம்மால் பெறப்புகுகிற உபகாரமென்னென்ன; நான் அவன்பண்ணின உபகாரங்களை அநுஸந்தித்து உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணத் தேடினாலும் பண்ணவிரகுண்டோவென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"அடியேன், இதற்கு - அவன்பண்ணின அநுக்ரஹ விசேஷத்துக்கு, என்செய்கேன்" என்றந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றித் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (உபகாரமித்யாதி). ப்ரஹ்லாதனுக்கு உபகரித்ததே தம்மதாக வருளிச்செய்கிறார் (எனக்கித்யாதி). சிறைவைக்கை - போகவொட்டாமல் தடுக்கை; அத்தால் பலிதம் (அணைசெய்தவனை) என்றது.

(க) ரா-யு-கஉ௦-கங.   (உ) தி-பல்-ங.

"மணிக்குன்றினை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இவர்களித்யாதி). பாட்டுக்கெல்லாம் தொகுத்தபாவம் (நித்யஸூரிகளித்யாதி).

மூ.—தோடுவிண்டலர் பூம்பொழில் மங்கையர்
தோன்றல் வாள்கலியன் திருவாலி
நாடன் நன்னறையூர்நின்ற நம்பிதன்
நல்ல மாமலர்ச்சேவடி சென்னிச்
சூடியும் தொழுதெழுந்தாடியும்
தொண்டர்கட்கவன்சொன்ன சொன்மாலை
பாடல்பத்திவை பாடுமின் தொண்டீர்
பாட நும்மிடைப் பாவம் நில்லாவே. (கO)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—ooo—

பதம்.	உரை.
தோடு	இதழ்களானவை
விண்டு	ஸந்திபந்தங்கள் விட்டு
அலர்	விகஸியாநின்ற
பூ	புஷ்பங்களையுடைத்தான
பொழில்	சோலைகள் சூழ்ந்த
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு
தோன்றல்	ப்ரதாநராய்,
வாள்	வாளாலே
கலியன்	சத்ருக்களை நிரஸிக்குமவராய்,
திருவாலிநாடன்	திருவாலிநாட்டுக்கு நிர்வாஹகரான
அவன்	அந்த ஆழ்வார்,
நல்	விலக்ஷணமான
நறையூர்	திருநறையூரிலே
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
நம்பிதன்	ஸகல கல்யாணகுணபூர்ணனுடைய
நல்ல	அழகியதாய்
மா	பெரிதான
மலர்	புஷ்பம்போல் அதிஸுகுமாரமாய்

பதம்.	உரை.
சே	அழகியதான (ஆஶ்ரிதாநாஶ்ரிதவிபாகமற ஸர்வஸுலபமான)
அடி	திருவடிகளை
சென்னி	தம் திருமுடியில்
சூடியும்	தரித்துக்கொண்டும்
தொழுதும்	ஆஶ்ரயித்தும்
எழுந்து	எழுந்திருந்து
ஆடியும்	நர்த்தநம்பண்ணியும்
தொண்டர் கட்கு	ஆஶ்ரிதர் உஜ்ஜீவிக்கைக்காக
சொன்ன	அருளிச்செய்த
சொல்மாலை	சப்தஸந்தர்ப்ப விசேஷமான
இவை பத்து பாடல்	இந்த பத்துப்பாட்டுக்களையும்
தொண்டீர்	பகவத்விஷயத்தில் ருசியுடையவர்களே
பாடுமின்	காநம்பண்ணுங்கோள்
பாட	காநம்பண்ணவே
நும்மிடை	உங்களிடத்தில்
பாவம்	பாபமானது
நில்லா	தங்காது. (கO)

வ்யா. —பத்தாம்பாட்டு. (தோடுவிண்டலரித்யாதி) இதழ் விண்டலருகிற பூவையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ப்ரதாநராயுள்ள ஆழ்வார். (வாள்கலியன்) பகவத்ப்ராப்திக்கு ப்ரபத்திபோலேயாய்த்து, ப்ரதிபக்ஷநிரஸநத்துக்குக் கையில்வாள். (திருவாலிநாடன்) இதுவே போருமாய்த்து ஏற்றம். (நன்னறையூர்) திருநறையூரிலே வந்து நிற்கையாலே கல்யாணகுணங்களால் பரிபூர்ணனானவன்.

நிரதிசயபோக்யமாய், குணகுணநிரூபணம்பண்ணாத திருவடிகளைத் திருமுடிக்கு வளையமாக வைத்தும். (தொழுதும்) (௧) "நமஃ புரஸ்தாத்" என்கிறபடியே தொழுதும், தொழப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே நிச்சரீரமிருந்தவிடத்திலிராதே ஆடியும். (தொண்டர்கட்கு) தாமறிந்ததாக அநுபவித்து விடுகையன்றிக்கே, பின்புள்ளார்க்கும் அநுபவபோக்யமாம்படி (௨) "தொண்டர்க்கமுதுண்ண" என்கிறபடியே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம் விருந்திட்டாராய்த்து. (பாடல்பத்து) அதுதான் ஸபாதலக்ஷக்ரந்தமாய், புக்கவிடமும் புறப்பட்டவிடமும் தெரியாதேயிருக்கையன்றிக்கே பாடல்பத்தும், பகவத்விஷயத்தில் ருசியுடையாரித்தைப் பாடப்பாருங்கோள். (பாடநும்மிடையித்யாதி) கரும்பு தின்னக் கூலியிறே, பாடுகைதானே ப்ரயோஜநமாகப் போந்திருக்க, அதுக்குமேலே ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமான பாபங்கள், "நமக்கு இவ்விடம் ஆஶ்ரயமல்ல" என்று, தன்னடையே விட்டுப்போம். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு —பத்தாம்பாட்டு. (தோடித்யாதி) "தோன்றல்" என்றதினர்த்தம் (ப்ரதாநராயுள்ள) என்றது.

"சேவடி" செவ்வையானவடி என்று அருளிச்செய்கிறார் (குணகுணேத்யாதி). (வளையமாகவைத்து) தரித்து என்றபடி. ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் மூன்றாந்திருமொழி முடிந்தது.

---

(௧) கீதை-௧௧-௪௦. (௨) தி-வாய்-௩-௪-௩.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து நாலாந்திருமொழி

கண்சோரப்ரவேசம்.

வ்யா. —(கண்சோரவெங்குருதி) இது திருமங்கையாழ்வாருடைய (க) நெடுமாற்கடிமை. பாகவத சேஷத்வத்தைச் சொல்லுகிற திருமொழியாய்த்து. பெரியநம்பி, ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளால் குறையநின்றொருவர் திருநாட்டுக்கு நடந்தாராய், அவரை அநுகமநம் பண்ணி, தீர்த்தமாடாதே வந்தெழுந்தருளியிருக்க, இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, பெரியநம்பிபாடே வந்து, "மர்யாதை கிடக்கக் கார்யம் செய்யவேண்டாவோ?" என்ன; (க) "பயிலும் சுடரொளி (உ) *நெடுமாற்கடிமை, கடலோசையோபாதியோ? சிறிது குறையவாகிலும் ஆசரிக்கவேண்டாவோ?" என்றருளிச்செய்தார், பிள்ளை அழகியமணவாளரரையர், கரையேபோகாநிற்க, "உள்ளேமாமதலைப் பிரானைத்திருவடிதொழுதுபோனாலோ"என்ன; "ஆர்தான் † திருமங்கையாழ்வாருடைய பசைந்தவளையத்திலே கால்வைக்கவல்லார்" என்றருளிச்செய்தார்.

திருநறையூரிலே புக்கு, நம்பியழகை அநுஸந்தித்து, அங்கு நின்றும் போந்து, திருச்சேறையிலே வந்து, மாமதலைப்பிரானுடைய மௌக்த்யத்தை யநுஸந்தித்து, அம்மௌக்த்யத்துக்குப் போலியான க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அநுஸந்தித்து, அவ்வழியாலே அவதாரங்களெல்லாவற்றையு மநுஸந்தித்து, அவையெல்லாவற்றுக்கு மடியாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை அநுஸந்தித்து, இப்படி அவன் படிகளை அநுஸந்தித்து, (ங) "ஸர்வஸ்வம் ... குணைர்தாஸ்யமுபாகத:" என்று தோற்று எழுதிக்கொடுத்திருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நமக்கு உத்தேஸ்யரென்று இங்ஙனே பாகவத சேஷத்வத்தை அநுஸந்தித்துப் பேசியநுபவிக்கிறார். இத்தால், ஆ... யார்ஹ சேஷத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகிறது. அதாகிறது - ததீய சேஷத்வ பர்யந்தமாகையிறே. ஒன்றிரண்டெக்ஷபம்சென்றால் மீளாதிறே..

(க) தி-வாய்-ங-எ.   (உ) தி-வாய்-அ-கO.   (ங) ரா-கி-சு-கஉ.

† (பா) திருமங்கையாழ்வார்வசைத்த.

அரு.—கண்சோர வெங்குருதிப்ரவேசம்—கீழ் (க)*நண்ணாதவாளவுணரிலே பாகவதசேஷத்வத்தைஅநுஸந்தித்தாரேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதுஇத்யாதி). ஆழ்வார் (உ) * பயிலும்சுடரொளி அருளிச்செய்தாப்போலே, அங்கேயுமநுஸந்தித்தாரேயாகிலும், (ங) "நெடுமாற்கடிமை போலே இங்கேயுமநுஸந்தித்தாரென்று கருத்து. ஆழ்வார்தாம் இருகால்மட்டு அநுஸந்திப்பானென்? இவர்தாமவரைப்போலே இருகால்மட்டு அநுஸந்திப்பானென்? ப்ரமேயபேதம் வேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பாகவதேத்யாதி). * பயிலும்சுடரொளியில், பாகவதவிஷயத்தில்சேஷித்வாநுஸந்தாநம்பண்ணி, *நெடுமாற்கடிமையில், போக்யத்வாநுஸந்தாநம்பண்ணினவோபாதி, இவரும் கீழே * நண்ணாதவாளவுணரிலே போக்யத்வேந அநுஸந்தித்தாராகையாலே இங்கே சேஷித்வாநுஸந்தாநம் பண்ணுகிறாரென்று கருத்து, * நெடுமாற்கடிமையென்று, இருகால்மட்டு அருளிச்செய்தமாத்ரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம். பாகவத சேஷத்வமுத்தேஸ்யமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (பெரியநம்பி யித்யாதி). (சிறிது குறையவாகிலும்) என்றது-(ச) "அவரெங்கள் குலதெய்வமே" என்று குலதெய்வத்தோடொக்க பூஜிக்கவேண்டியிருக்கும்; ஸ்பர்சமாத்ரமாகிலும் வேண்டாவோவென்கை. இவர்தாம் பாகவத சேஷத்வத்திலே உற்றிருப்பரென்னுமதுக்கு ஜ்ஞாபகமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பிள்ளையித்யாதி).

கீழ்த்திருமொழிகளோடு இதுக்கு ஸங்கதிகதநமுகத்தாலே ப்ரமேயத்தை யருளிச்செய்கிறார் (திருநறையூரிலித்யாதி). பலிதார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). ஸ்வரூபப்ரகாசகமான ப்ரணவத்தில் உகாரார்த்தம் சேர்ந்திருக்கிறதென்று கருத்து. ... ... *

மூ.—

கண்சோர வெங்குருதி வந்திழிய வெந்தழல்போல் கூந்தலாளை
மண்சேர முலையுண்ட மாமதலாய் வானவர்தம்கோவே யென்று
விண்சேருமிளந்திங்களகடுரிஞ்சு மணிமாடமல்கு செல்வத் [லாரே.
தண்சேறை யெம்பெருமான் தாள்தொழுவார் காண்மினென்தலைமே

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்	க்ரூரமான பார்வையையுடைய	குருதி	ரக்தமானது
கண்	கண்ணானது	வந்து	வெள்ளமிட்டுக் கொண்டுவந்து
சோர	சுழலமிட்டுத் தளரும்படியாகவும்	இழிய	சரீரத்தில் நின்றும் தரையில் குதிக்கும்படியாகவும்
வெம்	உஷ்ணமான		

(க) உ-கீ. (உ) தி-வாய்-ங-எ. (ங) தி-வாய்-அ-கO. (ச) உ-௯-ச.

வெம்	வெப்பத்தை யுடைத்தான	அகடு	கீழ்வயிற்றை
தழல்போல்	நெருப்புப்போலே சிவந்திருக்கிற	உரிஞ்சு	பிளவாநின்ற
குந்தலாளை	மயிரையுடைய பூதனையை	மணிமாடம்	ரத்நமயமான க்ருஹங்களாலே
மண்சேர	(ப்ரேதமாய்) பூமியிலே விழும்படி	மல்கும்	ஸம்ருத்தமான [ய்
முலைஉண்ட	ஸ்தநபாநம் பண்ணி	செல்வம்	ஸம்பத்தையுடையதா
மா	அத்யந்தம் [ன	தண்	குளிர்ந்து ப்ரமஹரமான
மதலாய்	இளம்பருவத்தை யுடையனானவனே!	சேறை	திருச்சேறையிலெழுந்தருளியிருக்கிற
வானவர்தம்	நித்யஸூரிகளுக்கு	எம்பெருமான்	ஸ்வாமியினுடைய
கோவே	ஸ்வாமியே! [ண்ணி,	தாள்	திருவடிகளை
என்று	என்று ஸ்தோத்ரம்ப	தொழுவார்	ஆஶ்ரயிக்குமவர்கள்
விண்சேரும்	ஆகாசத்தையடைந்திருக்கிற	என்தலைமேலார்	என்சிரஸ்ஸில் திருவடிகளை வைத்து உலாவுமவர்
இளந்திங்கள்	பாலசந்த்ரனுடைய	காண்மின்	காணுங்கோள். (க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (கண்சோரவித்யாதி) பூதனையானவள், யசோதைப்பிராட்டி வடிவைக்கொண்டுவந்து கிட்ட, அவளை முடித்தானுய்த்து. க்ரூரமாக நோக்கிக்கொண்டுவந்த கண்கள்சோர. (வெங்குருதி) முலைப்பால்வழியே உதிரவெள்ளமானது கொழித்திழிய. (வெந்தழல்) ப்ராணன் போனவாறே, ஆக்கனை ஒப்பனையும் போமிறே. நெருப்புப்போலே சிவந்த மயிர்முடியையுடையளான பூதனை பிணமாய் பூமியிலே விழச்செய்தேயும், பின்னையும் முலை யுண்ணும்படி யாய்த்து மௌக்த்யம். (வானவரித்யாதி) பூதனை, தாய்வடிவைக் கொண்டுவந்து முலை கொடுக்க, பேயென்று பாராதே முலையுண்டவன்றானுமிரான்னில்; நித்யஸூரிகள் பரிய விருக்கிறவனுய்த்து.

ஸ்வர்க்கத்திலே ஸுகப்ரதாநனாய் வர்த்திக்கிற சந்த்ரனுடைய கீழ் வயிற்றைப் போழும்படியான ஓக்கத்தையுடைத்தாய், மணிமயமான மாடங்களால் வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைத்தாயிருக்கிற திருச்சேறையிலேயிருக்கிற ஸ்வாமி. (தாள் தொழுவாரித்யாதி) "திருத்துழாய் போலேயும் கௌஸ்துபம் போலேயும் உம்முடைய ஸ்பர்சம் நமக்கினிதாயிராநின்றது; உம்முடைய தலையைக்கொடுவாரும் நம்மு

டைய காலைவக்க" என்ன; இங்கு உமக்கொழிபாது, வகுத்தவர்கள் காலுக்கு இடம் போருமித்தனை. ... ... (க)

அரு. —முதற்பாட்டு. (கண்சோரவித்யாதி) வெந்தழல்போல் கூந்தலாளைப் பிள்ளைகண்டால் அஞ்சுமொழியமுலையுண்ணக்கூடுமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் (பூதனை யித்யாதி). மேலில்பதங்களில் "வெம்" என்ற பதத்தை இங்கும் அநுஷங்கித்துத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (க்ரூரமித்யாதி). (ஆக்கனை) ஆக்கப்பட்ட."மதலை" என்று-பிள்ளையாய், மௌக்த்யம்தோற்ற,"மா" என்று அத்தைவிசேஷிக்கைக்குக் கருத்தென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (நெருப்பித்யாதி).

"உரிஞ்சு" என்றதினர்த்தம்(போழும்படியான)என்றது. மறுபாடுருவும்படியென்கை. "காண்மின்" என்று நிஷ்கர்ஷித்துச் சொல்லுகைக்கு உட்கருத்தையருளிச்செய்கிறார் (திருத்துழாயித்யாதி). "இத்தனை" என்றவநந்தரம், "என்றுசொல்லுவன்கிடீகோள்" என்றுசேஷம். ..., ... (க)

மூ. —

அம்புருவ வரி நெடுங்கணலர்மகளை வரையகலத்தமர்ந்து மல்லல்
கொம்புருவவிளங்கனிமேலிளங்கன்றுகொண்டெறிந்தகூத்தர்போலாம்
வம்பலரும் தண்சோலை வண்சேறை வானுந்து கோயில்மேய [ருரே.
எம்பெருமான்தாள்தொழுவாரெப்பொழுதுமென்மனத்தே யிருக்கின்

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அம்புருவ	அழகியபுருவத்தையும்	எறிந்த	வீசிப்பொகட்ட
வரி	ரேகைகளையுடையதா	கூத்தர்	நடையழகை யுடைய
நெடு	நீண்டிருக்கிற [ய்	வம்பு	பரிமளமானது [ளுய்,
கண்	கண்களையு முடையளாய்,	அலரும்	பரம்பாநின்ற
அலர்மகளை	தாமரைப்பூவிலவதரித்தவளான பிராட்	தண்சோலை	குளிர்ந்த சோலைகளையுடைய [யில்
வரை	மலைபோன்ற [டியை	வண்சேறை	அழகிய திருச்சேறை
அகலத்து	திருமார்வில்	வான்உந்து	ஆகாசத்தைத் தள்ளாநின்ற (உயர்த்தியையுடைய)
அமர்ந்து	பொருந்தச்செய்து,		
மல்லல்	தழைத்திருக்கிற	கோயில்	திவ்யாலயத்தில்
கொம்பு	கிளைகளை	மேய	நித்யவாஸம்பண்ணுகின்றவனுடைய
உருவ	வடிவாகவுடைய		
விளங்கனிமேல்	(அஸுராவிஷ்டமான) விளாமரத்தின் பழத்தின்மேலே	எம்பெருமான்தாள் தொழுவார்,	
		எப்பொழுதும்	ஸர்வகாலமும் [யே
இளம்கன்று	இளம்பருவமான வத்	என்மனத்தே	என் ஹ்ருதயத்திலே
கொண்டு	ஸாஸுரனைக்குறுந்தடியாகக்கொண்டு	இருக்கின்றார்	வாஸம்செய்கிறார்கள்.

வ்யா. —இரண்டாம்பாட்டு. (அம்புருவவித்யாதி). அழகிய புருவத்தையுடையளாய், செவ்வரியையும், கருவரியையுமுடைத்தாய், ஈஶ்வரனுக்குக் காலமெல்லாமநுபவியா நின்றாலும் உண்டறுக்க வொண்ணாதபடியான பரந்த திருக்கண்களையுடையளாய், தாமரைப் பூவை இருப்பிடமாகவுடையளாயிருக்கிற பிராட்டியை, மலைபோலே யிருக்கிற திருமார்விலே வைத்து. (மல்லல் கொம்புருவவித்யாதி) இப்படி பிராட்டிக்கு இருப்பிடமென்று பாராதே, தழைத்த கொம்புகளை யுடைத்தாயிருக்கிற விளவாகிற அஸுரனை, கன்றாய் வந்த அஸுரனைக்கொண்டு, இலக்கைக்குறித்து எறிகைக்காக இட்ட நாலடியும் நடைச்சக்ரவத்துப் பிடிக்கவேண்டும்படியா யிருந்ததாய்த்து. மல்லல் - பெருமை.

(வம்பலருமித்யாதி) நித்யவஸந்தமாய், ஶ்ரமஹரமானபொழிலை யுடைத்தாயிருக்கிற திருச்சேறையிலே, ஸ்பர்த்தையாலே ஆகாசத்தைத் தள்ளுகிறாப்போலேயிருக்கிற கோயிலிலே வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனுடைய திருவடிகளைத் தொழுவார். (எப்பொழுதுமென் மனத்தேயிருக்கின்றாரே) (க) "த்ரஷ்டவ்ய: - நிதித்யாஸிதவ்ய:" என்கிற விஷயத்துக்கு இடங்காண்கிறிலேன். ... ... (௨)

அரு. —இரண்டாம்பாட்டு. (அம்புருவவித்யாதி) தலைமேலே அவர்களாகிலும், உம்முடையநெஞ்சு, பகவத்விஷயத்தையன்றிச்சிந்தியாதென்று நின்றீரே, அங்கே அவனே புகுந்தாலோவென்ன; அங்குமவனுக்கு இடம் காணேனென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"அமர்ந்து" என்றதை அமர்த்திஎன்றாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அழகியவித்யாதி). "எப்பொழுதும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நிதித்யாஸிதவ்ய இத்யாதி). ... ... (௨)

மூ. —

மீதோடிவாளெயிறுமின்னிலக முன்விலகுமுருவினாளைக்
காதோடு கொடி மூக்கன்றுடனறுத்த கைத்தலத்தா வென்று நின்று
தாதோடு வண்டலம்பும் தண்சேறையெம்பெருமான் தாளையேத்திப்
போதோடு புனல்தூவும்புண்ணியரே விண்ணவரில் பொலிகின்றாரே.

(க) ப்ருஹ-௪-௫-௬.

பதம்.	உரை.
மீதுஓடி	ஊர்த்வமுகமாகவளர்ந்து
வாள்	ஒளியை யுடைத்தாயிருக்கிற
எயிறு	கோரைப்பல்லானது
மின் இலக	மின்னல்போலே ப்ரகாசியாநிற்க,
முன்	எதிரில்(நிற்கப்போகாமல்அங்கு)நின்றும்
விலகும்	ஒதுங்கிப் போகவேண்டும்படியான
உருவினளை	(பயங்கர) ரூபத்தையுடைய சூர்ப்பணகையை
காதோடு	செவியுடன்கூட
கொடிமூக்கு	கொடிபோன்ற நாஸிகையை [ல்
அன்று	அந்த ராமாவதாரத்தி
உடன்	அந்த க்ஷணத்திலேயே
அறுத்த	சே(஛ே)தித்துவிட்ட

பதம்.	உரை.
கைத்தலத்தா	திருக்கைகளை யுடையவனே!
என்று	என்று இவ்வண்ணமாக,
நின்று	ஒருபடிப்பட்டுநின்று,
தாதோடு	பூந்தாதுகளோடே (கூடியிருக்கிற)
வண்டு	வண்டுகளானவை
அலம்பும்	சப்தியாநின்ற
தண்சேறைஎம்பெருமான்	
தாளை	திருவடிகளை
ஏத்தி	ஸ்தோத்ரம் பண்ணி,
போதோடு	புஷ்பங்களோடேகூட
புனல்	ஜலத்தை [ட
தூவும்	பரிமாறுநின்ற
புண்ணியர்	பாக்யசாலிகள்
விண்ணவரில்	நித்யஸூரிகளிற்காட்டிலும்
பொலிகின்றார்	ஸம்ருத்தராயிருர்கள் (அதிசயித்திருக்கிறார்கள்). (௩)

வ்யா. —மூன்றாம்பாட்டு. (மீதோடியித்யாதி) மேலெங்கும் பரந்து, ஒளியையுடைத்தாயிருக்கிற எயிறானது ஒளிவிட, (மின்னிலக) மின்போலேவிளங்க, (முன்விலகும்) மின்னிமெதிர் விழிக்க வொண்ணாதாப்போலே துணுக்கென்னவேண்டும்படியான வடிவை யுடையவளை, அன்றிக்கே, (மீதித்யாதி) மேலேபரந்து, ஒளியையுடைய எயிறானது மின்போலே விளங்க, (முன்விலகும்) முன்னே ஸஞ்சரிக்கிற வடிவையுடையவளை என்றுமாம். (காதோடு கொடிமூக்கு) பிராட்டியோடு போலியாகப் ‡பண்ணிக்கொடுவந்த அவயவங்களைப்போக்கின திருக்கைகளை யுடையவனே! (க) "ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு:- ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு:" என்னக்கடவதிறே.

(தாதோடித்யாதி) தாதோடே வண்டுகளானவை மதுபானம் பண்ணி அறையாநின்றுள்ள திருச்சேறையிலே எழுந்தருளியிருக்

(க) ரா-ஆர-௩௪-௧௩. ‡ (பா) பேணிக்கொண்டுவந்த.

இறவன் திருவடிகளை ஏத்தி. (போதோடு புனல்தூவும்புண்ணியரே) புஷ்பங்களோடேகூட ஜலத்தைக் கொண்டு ஆஶ்ரயிக்கிற பாக்யாதிகரே. (க) * சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி ஆஶ்ரயிக்கிற நித்யஸூரிகளில் ஸம்ருத்தராகிறுர்-அங்கேயிருந்து ஆஶ்ரயிக்கிறவர்கள், இங்கே யிருந்தபடியே ஆஶ்ரயிக்கிறவர்களோடு ஒவ்வாரிறே. ... (௩)

அ௩. —மூன்றும்பாட்டு. (ஸ்ரீதோடியித்யாதி) ஆழ்வீர்! நீரிவ்விபூதியிலிருக்கும் ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களை உமக்கு சிரஸா வாஹ்யராகவும், மநஸா த்யேயராகவும் அருளிச்செய்யாநின்றீர்; ப்ரக்ருதிமண்டலத்திலிருப்பார் அத்தனை ஶ்லாக்யரோ? அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்த(ர்)ராறுரன்றே உத்தேஶ்யர் என்ன வருளிச்செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

"முன்விலகும்" என்றதுக்கு முன் நிற்கவொண்ணுதே விலகவேண்டும்படியான வடிவையுடையவனென்றும், முன்னே ஸஞ்சரிக்கிற வடிவையுடையவனென்றும் இரண்டர்த்த மருளிச்செய்கிறுர (மின்னித்யாதி). முற்பட்டயோஜனையில், விரூபையாய்வருகையாலே பிற்காலிக்கவேண்டும்படியான வடிவுடையவனென்று அவளுடைய ஸ்வாபாவிக வேஷத்தைச் சொன்னுராய், இரண்டாம்யோஜனையில், காமரூபிணியாகையாலே அபிரூபையாய் ஏறிட்டுக்கொண்ட வடிவையுடையவளென்றுராகையால் இத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறுர் (பிராட்டியித்யாதி). இளையபெருமாளன்றே மூக்கரிந்ததென்ன வருளிச்செய்கிறுர் (ராமஸ்ய இத்யாதி).

(அறையாநின்றுள்ள) சப்தியாநின்றுள்ள. ... ... (௩)

மூ.—

தேராளும் வாளரக்கன்தென்னிலங்கை வெஞ்சமத்துப்பொன்றிவீழப்
போராளும்சிலையதனுல்பொருகணைகள்போக்குவித்தாயென்றுநாளும்
தாராளும் வரைமார்பன் தண்சேறை யெம்பெருமானும்பராளும்
பேராளன்பேரோதும்பெரியோரை யொருகாலும்பிரிகிலேனே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
தேர் ஆளும்	தேர்களை நடத்தவல்லளுய்	வெம் சமத்து	க்ரூரமானயுத்தத்தில்
வாள்	வாளாயுதத்தை யுடையனை	பொன்றிவீழ	சிதிலமாய் அழிந்து போம்படியாக,
அரக்கன்	ராவணஸுரனுடைய	போர் ஆளும்	யுத்தத்தை நடத்தவல்ல
தென் இலங்கை	ஶ்லாக்யமான லங்கையானது	சிலையதனுல்	தநுஸ்ஸிஞலே

(க) தி-வி-உக.

பொரு	(தானே) சண்டை செய்யாநின்ற
கணைகள்	பாணங்களை
போக்குவித் தாய்	ப்ரயோகித்தவனே!
என்று	என்றுசொல்லி,
நாளும்	திநந்தோறும்,
தார் ஆளும்	திருத்துழாய் மாலையையுடைய
வரைமார்வன்	மலைபோன்றதிருமார்வையுடையனாய்,
உம்பர் ஆளும்	மேலுலகங்களைப்பரிபாலநம் பண்ணுகிற
பேராளன்	பெருமையுடைய (ஸர்வாதிக)னான
தண்சேறை எம்பெருமான்	
பேர்	திருநாமங்களை
ஓதும்	கீர்த்தியாநின்ற
பெரியோரை	மஹாத்மாக்களை
ஒருகாலும்	ஒருக்ஷணமும்
பிரிகிலேன்	பிரியமாட்டேன். (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (தேராளுமித்யாதி) ஆனை குதிரை காலாளுக்கு அவதியில்லாமையாலே, தேருக்கேயாய்த்து மெய்க்காட்டுப்பட்டோலை கொள்ளுவது. (வாளரக்கன்) அவையும் மிகையாம்படி, ப்ரதிபக்ஷிரஸநத்துக்குக் கையில் வாளேயமையும். (தென்னிலங்கை) தேவதைகளுக்கு ப்ரவேசிக்க வரிதான ஊரைப் பூசலிலே சிதிலமாய்ப்போம்படி பண்ணி. (போராளுமித்யாதி) யுத்தத்தை நடத்தாநின்றுள்ள வில்லாலே. (பொருகணைகள் போக்குவித்தாய்) (௧) "...- தீப்தபாவகஸங்காஶை:" என்கிறபடியே, தொடுத்து விடுகிறபோது அம்பாய், எதிரிகள்மேலே நெருப்பை எரித்துக்கொடு போய் தைக்கிற அம்பை நடத்தினவனே! என்று.

(தாராளுமித்யாதி) (௨) "தாழுமருவிபோல் தார்கிடப்பச்சூழும்" என்கிறபடியே, ஜகத்ரக்ஷணத்துக்குத் தனிமாலையிட்டுக்கொண்டிருக்கிறவன். (தண்சேறை) ரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கான கலவிருக்கையையுடையவன். (உம்பரித்யாதி) உபரிதந லோகங்களை நடத்துகிற ஸர்வாதிகன். (பேரோதும்) வாயாலே திருநாமம்சொல்லாவிடில் தரியாத ஸ்வபாவத்தை யுடையராய்க்கொண்டு ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணுகிற பெரியோருண்டு - அவன்றனுமகப்பட (௩) "... - மஹாத்மாந:" என்னும்படியிருக்கிற மஹாப்ரபாவர்களை. (ஒருகாலும் பிரிகிலேனே) க்ஷணகாலம் பிரிய, காலமெல்லாமிடைவிடாமலநுபவிக்கலாமென்னிலும் பிரிய க்ஷமனல்லேன். ... ...(௪)

அரு.— நாலாம்பாட்டு. (தேராளுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் (௪) "விண்ணுளாரிலும் சீரியர்" என்று அநுஸந்தித்தார்; அந்த ஏற்றத்தால் இவர்களி

(௧) ரா-யு-௧௯-௨௨. (௨) ௩-திரு-௫௧. (௩) கீ-௯-௧௩. (௪) தி-வி-௭௯.

டத்தில் தமக்குப் பிறந்த பரமபக்தியைப் பேசுகிருரென்று ஸங்கதி.

"தென்" என்றது-ஸ்ரைஷ்ட்டியமாய் அருளிச்செய்கிருர் (தேவதைகளுக்கித்யாதி).

(தாழுமருவி) தாழ்ந்துவருமருவி. "ஓதும்" என்ற வர்த்தமாநார்த்தமருளிச்செய்கிருர் (வாயாலேயித்யாதி). ... ... (௪)

மூ. —

வந்திக்கும் மற்றவர்க்கும் மாசுடம்பில் வல்லமணர்தமக்குமல்லேன்
முந்திச்சென்றரியுருவாயிரணியனை முரணழித்த முதல்வற்கல்லால்
சந்தப்பூ மலர்ச்சோலைத் தண்சேறை யெம்பெருமான்தாளை நாளும்
சிந்திப்பார்க்கென்னுள்ளம் தேனூறி யெப்பொழுதும் தித்திக்குமே,

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அரிஉருவாய்	நரஸிம்ஹமாய்க்கொண்டு	மற்றவர்க்கும்	ஜைநவ்யதிரிக்தரான பௌத்தர்க்கும்
முந்தி	முன்னே	அல்லேன்	கூட்டனல்லேன்;
சென்று	போய்	சந்தப்பூ	சந்தநபுஷ்பங்களான
இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனுடைய	மலர்	விகஸியாநின்றவை
முரண்	பலத்தை	சோலை	பொழில்கள்சூழ்ந்த
அழித்த	அழியச்செய்த		தண்சேறைஎம்பெருமான்தாளை,
முதல்வற்குஅல்லால்	ஜகத்காரணபூதனுக்கொழிய,	நாளும்	நித்தேறும்
வல்	வலிந்து வாதம் பண்ணுகின்றவர்களாய்	சிந்திப்பார்க்கு	த்யாநம் பண்ணுமவர்கள் விஷயத்தில்
உடம்பில்	சரீரத்தில்	என் உள்ளம்	என்மநஸ்ஸானது
மாசு	அழுக்கையுடையவர்களான	தேன்ஊறி	தேனிலே நனைந்து (தேன்வெள்ளமிடாநின்றுகொண்டு)
அமணர்தமக்கும்	ஜைநர்க்கும்,		
வந்திக்கும்	தங்கள்தேவதைகளை வந்தநம் பண்ணுகின்ற	எப்பொழுதும்	ஸர்வகாலமும்
		தித்திக்கும்	மதுரமாயிராநின்றது.

வ்யா. —அஞ்சாம்பாட்டு, (வந்திக்குமித்யாதி) பௌத்தர்களுக்கும், "வந்தே" என்றுப்போலே சொல்லுவர்கள்போலே கானும். (மாசுடம்பில்) அழுக்குக்கழற்ருதிருக்குமிதுதானே தர்மமென்றிருக்கிற அமணர்க்கும் கூட்டல்லேன். (முந்தியித்யாதி) சிறுக்கனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே முன்னேசென்று, ஹிரண்யனுடைய மிடுக்கைப்போக்கின ஜகத்காரணபூதனை ஸர்வேஶ்வரனுக்கல்லது, பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளுக்குக் கூட்டல்லேன்.

(சந்தவித்யாதி) நீர்தாம் இதறிந்தபடி யெங்ஙனேயென்ன; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்றவாறே, என்னுடைய ஹ்ருதயத்துக்கு இனிதாயிராநின்றதே; அப்படியிருக்கும்போது, நான் அவனுக்கு அநந்யார்ஹனேனுகவேண்டாவோ? பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகள் பக்கலிலே ருசியுடையராயிருப்பார்க்கு, பாகவதர்கள் பக்கலிலே ருசியுண்டாமோ? (சந்தப்பூவித்யாதி) சந்தநப்பூமலரையுடைத்தான சோலையையுடைத்தாய், ஸ்ரமஹரமாயிருக்கிற திருச்சேறையில் நாயனுருடைய திருவடிகளை, நாள்தோறும் போக(ஶ்ரீர) ரூபமாக அநுஸந்திப்பார்க்கு, என்னுடைய ஹ்ருதயமானது தேனூறி எப்பொழுது மினிதாகாநின்றது; இது - வெறுமனேயோ?. ... ... (ரு)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (வந்திக்குமித்யாதி) "ஒருகாலும் பிரிகிலேன்" என்று மிகவுமாதரியாநின்றீர்; பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளும் சிலவிதாந்தங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு, ஸ்வமதநிஷ்ட்டரைக் கொண்டாடிக்கொண்டு இராநின்றுர்களே என்ன; நீங்கள் நரஸிம்ஹத்தின் வாசியறிந்து விஸ்வஸித்து, ததீயரே உத்தேஸ்யரென்கிற ப்ரதிபத்தியைப் பண்ணுநிருந்திகோளாகில், நான் அங்ஙனிருப்பனல்லேனென்று - ஸ்வவ்யாவ்ருத்தியைப் பேசுகிருரென்று ஸங்கதி.

அமணர்க்கு மற்றவர்-பௌத்தரென்று விவக்ஷித்து, அவர்கள் தங்கள் தேவதைகளை வந்திக்கிருராகையாலே இப்படி விசேஷிக்கைக்கு உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிருர் (வந்தேயித்யாதி). "தமக்கும்" என்ற சகாரம், அநுக்தஸமுச்சயமாக்கி யருளிச்செய்கிருர் (குத்ருஷ்டி) என்று.

நாங்களும் நரஸிம்ஹாவதாரபதார ஸ்ரவணம் பண்ணியிருந்தாலும், எங்களுக்கு அவனையல்லது அறியாமை பிறந்ததில்லை, நீர் இவ்விசேஷமறிந்தது எவ்வழியாலே என்னும் ப்ரஸ்நத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கிருர் (நீர்தாமித்யாதி). ... ... (கூ)

ஏ.—

பண்டேனமாயுலகை யன்றிடந்த பண்பாளாவென்று நின்று [ன்
தொண்டானேன் திருவடியே துணையல்லால் துணையிலேன் சொல்லுகின்றே
வண்டேந்து மலர்ப்புறவில் வண்சேறை யெம்பெருமானடியார் தம்மைக்
கண்டேனுக்கிதுகாணீரென்னெஞ்சும் கண்ணிணையும் களிக்குமாறே. (கூ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்டு	பூர்வம் [கொண்டு,	உலகை	அண்டபித்தியிலொட்
ஏனமாய்	மஹா வராஹமாய்க்		டிக்கிடந்த ஜகத்தை
அன்று	அப்போது	இடந்த	குத்தியெடுத்த

பண்பாளா	ஸுசீலனே!
என்றுநின்று	என்று ஸ்த்திரசித்தனாய்ச்சொல்லி
தொண்டு ஆனேன்	(தேவரீர்க்கு) அடிமைப்பட்டேன்,
திருவடியே	(தேவரீர்) திருவடிகளே
துணை	(எனக்கு) ரக்ஷகம்,
அல்லால்	அதையொழிய
துணை இலேன்	வேறு ரக்ஷகவஸ்துவையுடையனல்லேன்;
சொல்லுகின்றேன்	(இதை) உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன்;
வண்டு	வண்டுகளை
ஏந்தும்	தரியாநின்ற
மலர்	பூக்களையுடைத்தான
புறவில்	பர்யந்த ப்ரதேசங்களையுடைய
வண்	அழகியதான
சேறை எம்பெருமான்	
அடியார்தம்மை	அடியார்களை
கண்டேனுக்கு	பார்த்தஎனக்கு,
இது	இவ்விதமாக
கண்இணையும்	இரண்டுகண்களும்
என்நெஞ்சும்	என்மநஸ்ஸும்
களிக்கும்ஆறு	ஸந்தோஷிக்கும் ப்ரகாரத்தை
காணீர்	பாருங்கள். (சு)

வ்யா. —ஆறாம்பாட்டு. (பண்டேனமாயித்யாதி) முன்பு வராஹகல்பத்தினுடைய ஆதியிலே மஹாவராஹமாய், அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியை எடுத்துக்கொண்டு ஏறின நீர்மையையுடையவனே! என்று மாறாதே சொல்லி, அந்நீர்மையிலே தோற்று, தேவர் திருவடிகளுக்கு அடிமையானேன். (திருவடியேதுணை) தேவர் திருவடிகளே எனக்குத்தஞ்சம்; வேறோரபாஸ்ரயத்தை யுடையேனல்லேன். (சொல்லுகின்றேன்) இது சபதம்பண்ணித்தரலாம்.

இப்படி நீர் அத்யவஸித்துச்சொல்லுகிறது என்கொண்டென்ன; (வண்டேந்துமித்யாதி) வண்டுகள் மாறாத பசுமலரையுடைத்தான பர்யந்தத்தையுடைத்தான வண்சேறை யெம்பெருமானடியார்தம்மைக் கண்டமாத்ரத்திலே கண்டீகோளே என்னுடைய நெஞ்சும் கண்ணிணையும் களிக்கிறபடி; ஆனபின்பு, அத்யவஸிக்கையில் ஒருகுறையுண்டோ? ... ... (சு)

அரு.— ஆறாம்பாட்டு. (பண்டித்யாதி) ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நினைத்தமட்டிலே தேவர்திருவுள்ளம் எப்பொழுதும் தேனூறி தித்திக்கைக்கு மூலமென்னென்ன; எம்பெருமானுடைய ஆபத்ரக்ஷணாதி சேஷ்டிதங்களிலகப்பட்டு, அவன் திருவடியே துணையென்றிருந்தபடியால் என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"ஏனம்பண்டு" என்றந்வயித்து, க்ரமேண அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் (முன்பித்யாதி). "சொல்லுகின்றேன்" என்றதுக்கு, இப்படி எம்பெருமா

ஞோடே சொல்லுகின்றேனென்று அர்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரோதாக்களைக் குறித்தருளிச்செய்யும் பா(ஞா)வத்தை யருளிச்செய்கிறார்(இது வித்யாதி). "ஆம்" என்றவநந்தரம், "ஏ" என்று சேஷம். இவ்வளவால், ஏழ்ப்பாட்டில் எப்பொழுதும் தேனூறுகைக்கு மூலம் சொல்லிற்றாய்த்து.

மூ.—

பைவிரியும் வரியரவில் படுகடலுள் துயிலமர்ந்த பண்பாவென்றும்
மைவிரியும்மணிவரைபோல்மாயவனேயென்றென்றும்வண்டார்நீலம்
செய்விரியும்தண்சேறை யெம்பெருமான்திருவடியைச் சிந்தித்தேற்கென்
ஐயறிவுங்கொண்டானுக்காளானார்க்காளாமென்னன்புதானே. (௭)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பை	படங்கள்	வண்டு	வண்டுகள்
விரியும்	விகஸியாநின்ற	ஆர்	நிறைந்திருக்கிற
வரி	மச்சங்களையுடைய	நீலம்	கருநெய்தல்கள்
அரவில்	திருவநந்தாழ்வான் மேலே,	செய்	கழனிகளிலே
படு	ரத்நங்களுண்டாகாநின்ற	விரியும்	மலராநின்ற
கடலுள்	திருப்பாற்கடலிலே	தண்சேறை யெம்பெருமான் திருவடியை	
துயில்அமர்ந்த	கண்வளராநின்ற	சிந்தித்தேற்கு	த்யாநம்பண்ணுகின்ற
பண்பா	ஸுலபனே!	என்	என்னுடைய
என்றும்	என்றுசொல்லியும்,	ஐஅறிவும்	பஞ்சேந்த்ரியங்களாலுண்டான ஐந்துவிதமான ஜ்ஞாநங்களையும்
மைவிரியும்	இருள்பரம்பாநின்ற	கொண்டானுக்கு	தன்விஷயமாக்கிக் கொண்டவனுக்கு
மணிவரை போல்	இந்த்ரநீலமணிமயமான பர்வதம்போன்ற திருமேனியையுடைய	ஆள்ஆனார்க்கு	அடிமைப்பட்ட பாகவதர்விஷயத்தில்
மாயவனே	ஆஸ்சர்யபூதனே!	என் அன்பு	என்னுடைய ப்ரீதியானது
என்றும்	என்றுசொல்லியும்,	ஆள்ஆகும்	அடிமைப்படும். (௭)
என்று	இப்படி பலகாலும் சொல்லி,		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பைவிரியுமித்யாதி) "பை" என்று ப(ஃ)ணம். நிரந்தரபகவதநுபவத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடையனாய், ஸர்வேஸ்வரனுக்கு வைத்த கண் மாறாதே கண்டுகொண்டிருக்கவேண்டும்படி தர்ஸநீயமான வரிகளையுடையனாய்,சைத்யஸௌரப்ய மார்த்தவங்களை ப்ரக்ருதியாகவுடையனாயிருக்கிற திருவநந்தாழ்வான்மேலே. (படுகடலுள்) படுகடலிலே-ரத்நாதிகள்படுகிறகடலிலே

யென்னுதல்; ஆழத்தையுடைத்தான கடலிலேயென்னுதல். (துயிலமர்ந்தபண்பாவென்றும்) வீசிவில்லிட்டெழுப்பினுமெழுப்பவொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையை யுடையவனே! என்றும். (மைவிரியுமித்யாதி) மைபரம்பாநின்றுள்ள அஞ்ஜநகிரிபோலே யிருக்கிற வடிவையுடைய ஆஸ்சர்யபூதனே! யென்றும்.

(வண்டாரித்யாதி) வண்டுகள் மாறாத நிலபானது செய்களில், பரப்புமாற மலர்ந்து கிடக்குமாய்த்து. (தண்சேறையெம்பெருமான்) ஸ்ரமஹரமான திருச்சேறையிலே நிற்கிற நாயனாருடைய ஸ்லாக்யமான வடிவழகை அநுஸந்தித்தேற்கு. (என்னையறிவுங்கொண்டானுக்கு) ஸ்ரோத்ராதிகளைந்தாலுமுண்டான வெளிச்சிறப்பைத் தன்பக்கலிலே ஆக்கிக்கொண்டான். அதுதனக்குத் தான் விஷயமானானென்றபடி. ஐயறிவுங்கொண்டானுக்காளான வளவிலே நிற்கிறதில்லை; அவனுக்காளானாரளவிலே ஆளாகாநின்றது என்னன்பானது. (எ)

அரு.— ஏழாம்பாட்டு. (பைவிரியித்யாதி) பாகவதரைக் கண்டமாத்ரத்திலே களிக்கும்படியிருக்கையாலே அவனுக்குத் தாம் தொண்டானமையை அநுஸந்தித்தார் கீழ்ப்பாட்டில்; இதில், அவனுக்குத்தொண்டானத்தாலுண்டான ப்ரீதி, பீடறி பிடித்துத்தள்ள, ஆளானார்க்காளானமையை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி. அதாவது, தண்சேறையெம்பெருமான் திருவடியைச் சிந்திக்கை - அவர்களுக்கு முகமலர்த்திக் குறிப்பாயிருக்கை. இங்ஙனன்றாகில், அவனையறிவுங் கொண்டிருக்க, வேறு ஆளாகை கூடாதிறே.

(வீசிவில்விடுகை)ஊன்றித்தனியிடுகை. (அநுஸந்தித்தேற்கு) என்றவநந்தரம், "இழுக்கு என்?" என்று மூல வ்யாக்யாநங்களில் கூட்டிக்கொள்வது. ... ... (எ)

மூ.—

உண்ணாது வெங்கூற்றமோவாத பாவங்கள் சேரா மேலை [னைப்
விண்ணோரும் மண்ணோரும் வந்திறைஞ்சும் மென்தளிர்போலடியி
பண்ணாரவண்டியம்பும் பைம்பொழில்சூழ் தண்சேறையம்மான்றன்னைக்
கண்ணாரக்கண்டுருகி கையாரத் தொழுவாரைக் கருதுங்காலே, (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மேலை	ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு மேலேயுள்ள	மண்ணோரும்	பூமியோடுகூடிய லீலாவிபூதியிலுள்ளவர்களும்
விண்ணோரும்	பரமபதவாஸிகளான நித்ய ஸூரிகளும்	வந்து	கிட்டி [ன
		இறைஞ்சும்	ஆஸ்ரயிக்கும்படியா

மெல்	ம்ருதுவான
தளிர்போல்	பல்லவம் போன்ற (ஸுகுமாரமான)
அடியினானை	திருவடிகளை யுடையனாய்,
பண்ஆர	காநம்பொருந்தியிருக்கும்படி
வண்டு	வண்டுகளானவை
இயம்பும்	பாடாநின்ற
பைபொழில்	பரந்தசோலைகளாலே
சூழ்	வ்யாப்தமான
தண்சேறை	அம்மான்தன்னை,
கண்ஆர	கண்கள்நிறையும்படி
கண்டு	ஸேவித்து
உருகி	மனம்நெகிழ்ந்து
கைஆர	கைகள் நிறையும்படி (கைகளின் குறை தீரும்படி)
தொழுவாரை	ஆஸ்ரயிக்கும் பாகவதர்களை
கருதுங்கால்	நினைக்குமளவில், (அவர்களை),
வெம்	க்ரூரமான செயலையுடைய
கூற்றம்	யமதேவதையானது,
உண்ணாது	புஜியாது (உபத்ரவித்து நசிப்பிக்கமாட்டாது);
ஓவாத	இடைவிடாமல் பாதி(பா)க்கிற
பாவங்கள்	பாபங்களானவை
சேரா	(தங்களுடைய ப(ஃ)லாநுபவம் செய்விக்கைக்காக) கிட்டமாட்டா. (அ)

வ்யா·—எட்டாம்பாட்டு. (உண்ணாதித்யாதி) பாகவதர்களை நெஞ்சாலேநினைக்க, ம்ருத்யுவால்வரும் பயம் போம், பாபங்களுடைய நலிவால்வரும் பயத்துக்கு அஞ்சவேண்டாவென்கிறது. (உண்ணாது வெங்கூற்றம்) க்ரூரமான செயலையுடைய ம்ருத்யு, தன்னுடைய ஆஸ்யத்திலே விழுந்தாலும் கிழிச்ச பயப்படும். (ஓவாதபாவங்கள் சேரா)ஒருக்ஷணகாலமும்இடைவிடாதே நெருங்கப்பண்ணின பாபங்கள், ப(ஃ)லாநுபவத்துக்காக வந்து கிட்டா. இவை இப்படிவந்து கிட்டாமைக்கடி யென்னென்னில்; உபயவிபூதியுக்தனான ஸர்வேஶ்வரனைத் தங்கள்ஸர்வகரணங்களாலு மநுபவிக்குமவர்கள் பக்கலிலே யன்றோ இவர்கள் ப்ரவணராய்த்து; உபயவிபூதியிலுள்ளாரும் வந்து ஆஸ்ரயிக்கிற ஸுகுமாரமான திருவடிகளையுடையவனை.

(பண்ணாரவித்யாதி) பண் பேராதபடி, வண்டுகள் த்வநியாநின்றுள்ள பரந்த பொழிலையுடைய தண்சேறையம்மான்தன்னை, கண்களினுடைய விடாய் தீரக்கண்டு, அந்த ப்ரீதியாலே இறைஞ்சி. உருகி, என்றுபாடமாகவுமாம். கைகளின் விடாய் தீரும்படி தொழுவாரை நினைக்குங்கால், உண்ணாதுவெங்கூற்றம், ஓவாதபாவங்கள்சேரா. (அ)

அரு. —எட்டாம்பாட்டு. (உண்ணாதித்யாதி) பாகவதமுகவிகாஸமே ப்ரயோஜநமாகஎம்பெருமானை நினைத்திருக்கவொட்டுமோ? விரோதிகனைத் திருக்கும் தேசமன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்என்று ஸங்கதி திருவுள் ளம்பற்றி தொகுத்துத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (பாகவதர்களித்யாதி).

கிட்டாது என்றதே, "உண்ணாது" என்றதுக்குக் கருத்தருளிச்செய் கிறார் (தன்னுடையவித்யாதி). "ஓவாத" என்றுவைத்து "சேரா" என்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருவித்யாதி). ப்ரஸ்ராத்ருசங்கா... பூர்வகமாக வ்யாக்யாதா,தாமேபரிஹரிக்கிறவழியாலே தாத்பர்ய... செய்கிறார் (இவையித்யாதி). வாக்யார்த்தமருளிச்செய்கிறார் (உபயவிபூ... யிலுள்ளாருமித்யாதி).

"ஆர" என்றதின் தாத்பர்யம் (பேராத) என்றது; பொருந்தி யிருக் கிறபடி. ... ... (௮)

மூ.—

கள்ளத்தேன்பொய்யகத்தேனுதலால்போதொருகால்கவலையென்னும்
வெள்ளத்தேற்கென்கொலோ விளைவயலுள் கருநீலங்களைஞர் தாளால்
தள்ளத்தேன் மணநாறும் தண்சேறை யெம்பெருமான்தாளை நாளும்
உள்ளத்தே வைப்பாருக்கிது காணீரென்னுள்ளமுருகுமாறே, (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
விளை	பயிரையுடைத்தான	காணீர்	பாருங்கள்,
வயலுள்	கழனிகளில் (முளைத் திருக்கிற)	இது	இந்த மஹாப (ரி) லமானது
கருநீலம்	கரிநெய்தலை [ர்	கள்ளத்தேன்	ஆத்மாபஹாரியாகிற சோரனுயும்
களைஞர்	களைபிடுங்குகிற உழவ	பொய்யகத் தேன் ஆத லால்	வஞ்சகமான நெஞ் சையுடையனுயுமா னபடியால்
தாளால்	(தங்கள்) கால்களா	போது ஒரு கால்	ஒரு நொடிப்பொழுது ம் (இடைவிடாமல்)
தள்ள	ஒதுக்கித்தள்ள, [லே	கவலைஎன்னு ம்	துக்கமென்கிற
தேன்	(அதில் நின்றுமொழு கின)தேனினுடைய	வெள்ளத்தே ற்கு	மஹா ஸமுத்ரத்தில் அழுந்திக்கிடக்கிற எனக்கு
மணம்நாறும்	பரிமளம் வீசாநின்ற	என்கொ லோ	எவ்விதமாகக்கிடைத் ததோ? அறிகிலேன்
தண்சேறை	எம்பெருமான்தாளை		
நாளும்	ப்ரதிதிநமும்		
உள்ளத்தே	மநஸ்ஸிலே		
வைப்பாருக்கு	இருத்தி த்யாநம் பண்ணும் பாகவதர் விஷயத்தில்		
என் உள்ளம்	என் மநஸ்ஸு		
உருகுமாறு	(ஸ்நேஹித்து) சிதில மாகும்ப்ரகாரத்தை		

வ்யா. —ஒன்பதாம்பாட்டு. (கள்ளத்தேனித்யாதி) எனக்கு இது தானுண்டானபடி எங்ஙனேஎன்கிறார்.

(கள்ளத்தேன்) (க) "[illegible]-சோரேணாத்மாபஹாரிணா" என்கிறபடியே, அநாதிகாலம் ஆத்மாபஹாரம் பண்ணிப் போந்தேன், அது தன்னையும் தெரியாதபடி (உ) "உன்னையும் வஞ்சிக்கும்" என்கிறபடியே, என்னந்தராத்மா அறிகிறதென்று மறைத்துப் போந்தேன். இப்படி செய்கையாலே ஒருக்ஷணமுமிடைவிடாதே, பறப்பாகிற ஸாகரத்திலே அழுந்திப்போந்தேன், துக்கஸாகரமென்றுஞ்சொல்லுவர்கள். (என்கொலோ) இப்படியிருக்கிறஎனக்கு இப்பேறுண்டானபடி எங்ஙனேயோ! ஆத்மஸமர்பணம் பண்ணி மெய்யான ஸ்நேஹத்தையுடையராய், அவனை அநவரதபா(வ)வனை பண்ணிக்கொண்டு போருவார் பெறும்பேற்றை, நான்பெற்றபடி எங்ஙனேயோ!

(விளைவயலித்யாதி) விளைவயலிலே களையாக முளைத்த நீலத்தைக் க்ர்ஷகரானவர்கள் காலாலேதள்ள, அவ்வசைவாலே நிரம்பியிருக்கிற தேன் வெள்ளமிட்டு, அதினுடையபரிமளமேயாயிருக்கிற தண்சேறை யெம்பெருமான் திருவடிகளை என்று மொக்கஹ்ருதயத்திலே வைக்குமவர்களுக்கு, என்னுடையஹ்ருதயம் அழிகிறபடிகண்டிகோளே; இப்பேறு எனக்கு வந்தபடிஎங்ஙனேயோ! (௯)

அரு. —ஒன்பதாம்பாட்டு. (கள்ளத்தேனித்யாதி) "உண்ணாது" இத்யாதிப்படியே, ஸஜாதீயதாபுத்தி பண்ணி அபசாரப்படும்படியாயிருக்கிற இப்பாகவதவிஷயத்திலே உமக்கு இப்படிநிரவதிகமான ப்ரேமம்விளைந்ததுக்கு அடி சொல்லிக்காணீரென்ன; அடி தேடித்தம்மிடத்திலொன்றும் காணாமே தாமே ஆஸ்சர்யப்படுகிறாரென்றுஸங்கதி. அன்றிக்கே, பாகவதர்களை நினைக்க, விரோதிகழியு மென்றுநின்றீர் நீர், நினைக்கவொட்டாதேயிருக்கும் விரோதி போகாமையன்றோ நாங்களிப்படி பாகவதரை நினைத்தால் நெஞ்சுருகாமலிருப்பது; அது உமக்குப் போய் இதுண்டானவழியென்னென்ன; "எம்பெருமானுண்டாக்கினான்" என்னில்; எங்களுக்கு உண்டாக்கவொண்ணாதோ வென்பர்கள், என்றாலுண்டாய்த்து என்னமாட்டார் ஸத்ருசஹேதுஉண்டாகக் காண்கிறிலராகையாலே, எங்ஙனேயோவென்று பூர்வவ்ருத்தத்தையும் சொல்லிக்கொண்டு விஸ்மயப்படுகிறாரென்றாகவுமாம்; இந்தஸங்கதிகளை ஸ்ப்புரிப்பிக்கிறார் (எனக்கித்யாதி).

(க) பார.உத்யோ-௬௧-௩௪: (உ) தி-வாய்-௫-௩-௩.

அநாதிகாலம் இப்படியிருந்திரேயாகிலும், இப்போது இசைந்து கவி பாடினீரே யென்ன; "கள்ளத்தேன் பொய்யகத்தேன்" என்கிறுரென்று விவக்ஷித்து, அந்தஅபஹாரத்தை மெய்யாக்கிவிட்டேனென்று அர்த்தமாயருளிச்செய்கிறுர் (அதுதன்னையித்யாதி) "கவலை" என்னதுக்கு, மறப்பென்றுஅர்த்தமருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தரமருளிச்செய்கிறுர் (துக்கேத்யாதி). ... ... (௯)

மூ.—

பூமாண்சேர்கருங்குழலார்போல்நடந்துவயல்நின்றபெடையோடன்ன
தேமாவினின்னிழலில் கண்டுயிலும் தண்சேறையம்மான்தன்னை ம்]
வாமான்றேர்பரகாலன் கலிகன்றி யொலிமாலைகொண்டு தொண்டீர்
தூமாண் சேர் பொன்னடிமேல் சூட்டுமின் நும் துணைக்கையால்
தொழுது நின்றே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
அன்னம்	ஹம்ஸமானது, [ன	தேர்	தேரையுடையராய்க் கொண்டு
பூ	புஷ்பங்களிலுண்டா		
மாண்	அழகோடு	பரகாலன்	சத்ருக்களை வெல்லுமவ
சேர்	கூடியிருக்கிற	கலிகன்றி	ஆழ்வார் [ரான
கரும்குழலார்போல்	இருண்டமயிர் முடியையுடைய ஸ்த்ரீகளைப்போலே	ஒலி	அருளிச்செய்த
		மாலை	சப்தஸந்தர்ப்பரூபமான இப்பத்துப்பாசுரத்தையும்
வயல் நின்ற	கழனிகளிலே ஸஞ்சரிக்கிற	கொண்டு	ஸம்பாதித்து (அநுஸந்தித்து)க்கொண்டு
பெடையோடும்	பேடையோடுகூட	தொண்டீர்	ஓபக்தஜநங்களே!
நடந்து	உலாவி (பின்பு)	தூ	பரிசுத்தமாய்
தேமாவின்	தேமாமரத்தினுடைய	மாண்சேர்	அழகுபொருந்தியதாய்
இன்னிழலில்	(இனிய குளிர்ந்த) நிழலில்	பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமான
		அடிமேல்	(அவன்) திருவடிகளின் மேலே;
கண் துயிலும்	உறங்காநின்ற		
		நும்	உங்களுடைய
தண்சேறை அம்மான் தன்னை	குளிர்ந்த (ப்ரமஹரமான திருச்சேறையிலெம்பெருமான் விஷயமாக,	துணைகையால்	ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த (அஞ்ஜலிபந்தமான) கைகளினால்
		தொழுது	ஆச்ரயித்துக் கொண்டு
வா	(ஓடி) வாராநின்ற.	நின்று	இருந்து
மா	குதிரைகள் கட்டின	சூட்டுமின்	சூட்டுங்கள் (தரியுங்கள்.)

வ்யா. —பத்தாம்பாட்டு. (பூமாண்சேரித்யாதி) பூக்களையுடைத்தாகையாலவந்த அழகையுடைத்தாய், இருட்சியையுடைத்தானகுழலையுடைய ஸ்த்ரீகள்போலே நடக்கவேணுமென்றுகணிசித்த அன்னங்களானவை, தனியேநடக்கில் வாயாதென்று பார்த்து, வயலில்நின்ற பெடையோடொக்க நடக்குமாய்த்து. அப்படி செய்தவிடத்திலும் வாயாமையாலே லஜ்ஜித்து, தேமாவினுடைய இனியநிழலிலே போய் உறங்காநிற்கும். (வாமான்றேரித்யாதி) தாவிவருகிற மாவையுடைய தேரை, அர்ஜுநனுடைய தேரைநடத்தி ப்ரதிபக்ஷத்தை யழிக்கும் க்ருஷ்ணனைபபோலே, நடத்தி சத்ருக்களை அழியச்செய்கிற ஆழ்வார், ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த தமிழ்த்தொடையைக்கொண்டு, பகவத்விஷயத்தில் ருசியுடையீர், ஹேயப்ரத்யநீகமாய், தர்சநீயமாயிருந்துள்ளதிருவடிகளிலே சூட்டுங்கோள். அதுசெய்யும்போது, அஞ்ஜலியைப் பண்ணுநின்ற கையையுடையராய்க்கொண்டு தொழுது இம்மாலையைச் சூட்டுங்கோள். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு' —பத்தாம்பாட்டு. (பூமாணித்யாதி) மாண்பு - அழகு. காயாம்பூவால்வந்த அழகும், அதுக்குப் பரபாக(ஹ்ா்X)மான கருங்குழலுமாய்கேசவனுக்குத் தகுதியான ஸ்த்ரீகளையிட்டுத் திருப்பதிக்குச் சிறப்புசொல்லுகை 'மாமதலைப்பிரானை க்ருஷ்ணனுக்கு உகப்பாகையாலே அன்னங்களை ... (ஞா' சரித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (பூக்களையித்யாதி). ...வாயாமையாலே) என்றது - பும்ஸ்த்வத்தாலமர்ந்த கமநமே பின்னாட்டுகையாலே ...கை "மா"என்று-குதிரையாய், "மாத்தேர்"என்கிறத்தை ...ல்லொத்தாக்கி, "மான்றேர்" என்றாய், குந்தமென்றத்தை "குன்றம்" ... ...போபாதி "மான்றேர்" என்று கிடக்கிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (தாவியித்யாதி). தேரால்பரகாலனுடைமையை ஸத்ருக்ஷடார்த்த மருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநேகத்யாதி). ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிக்ளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் நாலாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி

தந்தைகால் ப்ரவேசம்.

வ்யா. —கீழே பாகவதசேஷத்வத்தை யநுஸந்தித்தார், அது பகவத் விஷயத்துக்குஉத்தம்ப(ஸ்ஹ)கமாயிருக்குமிறே,ஆகையாலே, அபேக்ஷைபிறந்தது; பிறந்த அபேக்ஷைதான், "வரில்பொகடேன், கெடில் தேடேன்" என்று ஆறியிருக்குமளவன்றிக்கே, "இப்போதே பெற வேணும்" என்னுமளவாயிருந்தது; அப்போதேபெறாமையால்பிறந்த ஆற்றாமை,ஒருபிராட்டிதசையைப்பிறப்பிக்க, அத்தாலேஅவனோடே காதாசித்கமாக ஸம்ஸ்லேஷத்தை யுடையளாயிருப்பாளொருத்தி, நம்மோடேநித்யஸம்ஸ்லேஷத்தைப் பிறப்பிக்கைக்காகதிருவழுந்தூரிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானென்று ‡ (அவள் பாசுரத்தாலேஅங்குத்தைப் படிகளை) அநுஸந்திக்கிறார். ... ... *

அரு. — தந்தை காலின்ப்ரவேசம். — கீழ்த்திருமொழியில் பாகவத சேஷத்வத்தில் எல்லையளவும் போகையாலே, அவர்களுக்கு உகப்பாக பகவத் விஷயத்தில் அறிவு மிழந்திருந்தபடி சொல்லிற்று, அத்தாலே மீளவும் பகவத்விஷயத்திலே போந்தாரென்று ஸங்கதி யருளிச்செய்கிறார் (கீழேயித்யாதி). (பிராட்டிதசையைப் பிறப்பிக்க) என்றது-(க) "மாலைப் புகுந்து" (உ) "என்னைம் புலனும்" என்கிற பாட்டுக்களைப்பற்ற. ... *

மூ. —தந்தைகாலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ நள்ளிருட்கண்வந்த
எந்தை பெருமானார் மருவிநின்ற வூர்போலும்
முந்தி வானம் மழைபொழியும் மூவாவுருவில் மறையாளர்
அந்தி மூன்றுமனலோம்பும் அணியார் வீதி யழுந்தூரே. (க)

பதம்.	உரை.	பத.	உரை.
வானம்	மேகமானது	உருவில்	வடிவையுடையராய்
முந்தி	(யாகத்துக்கு) முன்னமே (அதின் ப(ஃ)லமாக) [யாக	மறையாளர்	வேதங்களுக்கு நிர்வாஹகரான ப்ராஹ்மணோத்தமர்
மழைபொழியும்	மழைபெய்யும்படியாக,	அந்தி மூன்றும்	மூன்று ஸந்த்யாகாலங்களிலும்
மூவா	மூத்தலில்லாத யௌவநப் பருவமுடைய	அனல் ஓம்பும்	அக்நியிலே ஹோமம் பண்ணுகின்ற [

‡ குண்டலிதம் ப்ராசீநகோசேஷ்வஸ்தி.

(க) பெ-தி-ா-ரு-எ. (உ) பெ-தி-எ-கு-கூ.

அணி ஆர்	அழகு மிக்க	நள்	நெருங்கியிருக்கிற
வீதி	வீதிகளையுடைத்தான	இருள் கண்	அந்தகாரத்திலே
அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரென்னும் திவ்யதேசமானது,	வந்த	க்ஷீராப்தியில் நின்றும்வந்து திருவவதரித்தருளினராய்
தந்தை	தகப்பனாரான வஸுதேவனுடைய	எந்தை	நான் என்தகப்பன் என்குலத்துக்கு
காலில்	காலிலே	பெருமானார்	ஸ்வாமியானவர்
பெருவிலங்கு	நெடுநாளாகப் பூட்டப்பட்ட விலங்கினுடைய	மருவி	விருப்பத்துடன்
		நின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணுநின்ற
தாள்	பூட்டானது	ஊர்போலும்	பரமபதம்போலே நித்யாதரணீயமாயிருந்தது. (க)
அவிழ	தானேவிட்டுப்போம்படியாக,		

வ்யா. —முதற்பாட்டு. (தந்தை காலித்யாதி) ஆபத்திலேவந்து உதவி, அவற்றைப்போக்கும் ஸ்வபாவனைத்து. ஸ்ரீவஸுதேவர் காலிலுண்டான பெருவிலங்குண்டு - எட்டுகர்ப்ப (X8) த்துக்கு அவ்வருகே இட்ட விலங்கு; அது தன்னடையே விட்டுப்போம்படியாக. இவன் வந்தவதரித்த வநந்தரம், திருவாய்ப்பாடியேறக்கொண்டுபோக வல்லாரானாரிறே. (நல்லிருட்கண்) கம்ஸன் காவலாகவைத்த துஷ்ப்ரக்ருதிகள் கண்படாதபடி செறிந்த இருளிலேவந்து தோன்றின என்னுடைய குலநாதனவர். (வந்த) ஸ்ரீவஸுதேவர்க்கன்றியே, தமக்கோதான் வந்து உதவிற்று. (மருவிநின்ற) அவ்வவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே, அந்தவஸுதேவர் போல்வாரெல்லார்க்கும் உதவுகைக்காக வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்போலும். அவன்நின்றதேசமிறே உத்தேஸ்யமாவது. ப்ராப்யபூதனான அவன் வந்துநிற்கையாலே, நமக்கு ப்ராப்யபூமிதான் போலேயிருந்தது என்று ஆதராதிசயம்தோற்றச்சொல்லுகிறது. இதுவே அல்லாதபாட்டுக்களிலவற்றுக்கும் பொருள்.

(முந்திவானமித்யாதி) வானமானது முந்தி மழையைப்பொழியுமாய்த்து. இவர்களுடைய அபிஸந்தியொழியவேயும், அவாந்தரபலங்கள் முற்பட்டிருக்குமாய்த்து. (மூவாவுருவில் மறையாளர்) அங்குள்ளாரடங்கலும் தருணாக்நிஹோத்ரிகளாய்த்து இருப்பது. ஸாஸ்த்ரோக்தமான க்ரமத்திலே உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரமேதுடங்கி, ப்ரு

ப்தமான காலத்திலே யாகாதிகளைப்பண்ணியிருப்பார் சிலராய்த்து. (அந்தி மூன்று மனலோம்பும்) ஒருப(ஃ)லாபிஸந்தியைப் பண்ணிச் செய்கிறார்களன்றே; நித்யாநுஷ்டாநத்துக்குக் கொள்ளுவதொருப(ஃ)லமில்லையிறே; ஆகையாலே இதுவே யாத்ரையாய், தர்ஶநீயமான வீதியையுடைத்தான தேசம். ... ... (க)

அநு.—முதற்பாட்டு. (தந்தையித்யாதி) விலங்குக்குப்பெருமை நாணினுடைய நெடுமையைப்பற்ற என்றருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவஸுதேவரித்யாதி). பிறந்தபின்பும், விலங்கோடே யிருந்தாரோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவன் வந்தித்யாதி). அவனிருக்கிறவூரைச் சொல்லுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனித்யாதி). ஆனால் "போலும்" என்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்யேத்யாதி).

அனலோம்புகைக்கு மழைபொழிகையோ ப(ஃ)லமென்னவருளிச் செய்கிறார் (இவர்களுடைய வித்யாதி). "மூர்த்தி" என்று விசேஷித்தத்தாலே பலித்தவர்த்தமென்னவுமாம். மூவாமை-பால்யமாய், அப்படிப்பட்ட பருவமுடையவரென்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (அங்குள்ளாரித்யாதி). அந்திகளிலே ப்ராதர்மத்ய ஸாயம் ஸந்த்யைகளில் மூன்றிலும், ஓம்பும்-ஹோமம்பண்ணா நிற்பர்களென்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஒருப(ஃ)லாபிஸந்தியை யித்யாதி). "யாத்ரையாய்" என்றவநந்தரம், "இருப்பர்கள்" என்றுசேஷம். ... ... (க)

மூ.—பாரித்தெழுந்த படைமன்னர் தம்மை மாளப் பாரதத்துத்
தேரில் பாகனாயூர்ந்த தேவதேவனூர்போலும்
நீரில் பணைத்த நெடு வாளைக்கஞ்சிப்போன குருகினங்கள்
ஆரல் கவுளோடருகணையு மணியார் வயல்சூழழுந்தூரே. (௨)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீரில்	ஜலத்தில்	ஆரல்	ஆரலென்னும் சிறு மீனை
பணைத்த	ஸந்தோஷாதி சயத்தினால் அபிவ்ருத்த (ஸமிவ்ருத்த) மாகாநின்ற (துள்ளி விளையாடாநின்ற)	கவுளோடு	கதுப்பிலேகொண்டு
நெடு	பெரிய	அருகு	(பின்னும்) அப்பெரிய மீனின் ஸமீபத்திலே [ய்
வாளைக்கு	மத்ஸ்யத்துக்கு	அணையும்	வந்து சேராநின்றதா
அஞ்சி	பயந்து	அணி ஆர்	அழகுமிக்கிருந்துள்ள
போன	ஓடிப்போன	வயல் சூழ்	கழனிகளாலே சூழப்பட்டதான
குருகு இனங்கள்	குருகென்றும் பறவைக்கணங்கள்		அழுந்தூர்,

பாரித்து	(க்ருஷ்ணனை ஜயிக்க வேணுமென்று) மநோரதித்து	பாரதத்து	பாரதயுத்தத்திலே
எழுந்த	உத்யோகித்து வந்த	தேரில்	(அர்ஜுநனுடைய) ரதத்திலே
படை	ஆயுதங்களை யுடையரான	பாகனாய்	ஸாரதியாய் நின்று
மன்னர்தம்மை	துர்யோதநாதி ராஜாக்களை	ஊர்ந்த	தேரை நடத்தின
மாள	நசிப்பிக்கைக்காக	தேவதேவன்	நித்யஸூரிகளில் தலைவனான ஸர்வேச்வரனுடைய ஊர்போலும். (உ)

வ்யா. —இரண்டாம்பாட்டு. (பாரித்தித்யாதி) "இன்று ஸாரதியைப் பிடிக்கக்கடவோம்"என்றுஒருப்பட்டுவந்த, வெறுங்கையோடே க்ருஹத்திலே போய்ப்புக்கவாறே பொய்யாஸநமிட்டு வஞ்சிக்கத்தேடினார்களிறே. (படைமன்னர் தம்மைமாள) ஸாயுதரான ராஜாக்கள் ஆயுதத்தைப் பிடிந்துக்கொண்டு முடிந்து தேர்காலிலே துகையுண்டுகிடக்க. (தம்மைமாள) அவகர்ள் தாங்கள் கோலிவந்தத்தை, அவர்கள் தங்களோடேபோக்கி, (தேரில் பாகனாயூர்ந்த) தேரிலே ரதியாய்நின்று ஊர்ந்தானாகில், அத்தால்வரும் விஜயமும் தம்தலையிலே கிடக்குமிறே. ப்ரதிபக்ஷமழியவும் வேணும், அர்ஜுநன் தலையிலே விஜயம் கிடக்கவும்வேணுமென்று, அதுக்காக ஸாரதியாய்க்கொண்டு தேரைநடத்தினனாய்த்து. ஆழ்வானுக்கு மூலம்வாசித்துப் போந்தார் சிலரிலே, ஒருவருக்கு க்ரந்தம்பார்க்கவேண்டி, ஆழ்வானோடே திருமுடிக்குறையிலே யிருந்து பாராநிற்கச்செய்தே, அரயன்வந்தானாய், அவ்வளவிலே, அவர்கையில் க்ரந்தத்தை, ஆழ்வான் தான் வாங்கிப் படித்துக் கொண்டிருந்தானாம். (தேவதேவனூர்போலும்) தன்னையாராக நினைத்தான்; அவ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்த ([illegible])ர்க்கும் அவ்வருகாயிருக்கிறதான், ஸம்ஸாரிகளிலே ஒருவனுக்குத் தாழ்வுசெய்வதே.

(நீரில்பணைத்த நெடுவாளைக்கஞ்சிப்போன குருகினங்கள்) குருகுகளானவை, திரள் திரளாக மத்ஸ்ய([illegible]) க்ரஹணத்துக்காக நீர்நிலங்களில்வந்து இழிந்து, தனக்கு வாய்க்கடங்குவது ஒன்றைக்ரஹித்து, தன்கதுப்பிலே யிருக்கச்செய்தே, வேறேயொரு பெரிய மத்ஸ்யம்யாத்ருச்சிகயாகத் தன்செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு, மேலே எழப்பாயும், அத்தால் வந்தஹர்ஷத்தாலே பணைத்துக்கொடுக்கும், அத்தைக் கண்ட இது தன்சாபலத்தாலே "ஆமிஷம்" என்று கணிசித்து வந்து

கிட்டும், இதின் வடிவில் பெருமையைக்கண்டு, "இது நீர்நிலையிலே கிடக்கிறதொன்று, பறக்கவும்மாட்டாதே யிருக்கிறதொன்று" என்றறியமாட்டாதே வெருவியோடினது, பின்னையு மிதனருகே வந்து கிட்டா நிற்கும். (அணியார் வயல்சூழழுந்தூரே) பாரத ஸமரத்தில் பீஷ்மாதிகள் "அதிரதர் மஹாரதர் என்றிங்ஙனே ஆண்பிள்ளைகளாகப் பேர்பெற்று ஜீவித்திருந்தோம், இப்போதாகப் பூசல் கோழைகளாக வொண்ணாது" என்று ஸாரதிபக்கலிலே வந்துகிட்டுவது, "தேர்காலிலே உழக்குண்டுபோக வொண்ணாது" என்று அகலுவதாய்க்கொண்டு அவர்கள் படுவுற்றைப் படாநின்றன வாய்த்துக்குருகினங்களும். (உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (பாரித்தித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், வந்தவதரித்தமையை அநுஸந்தித்தார்; அவ்வவதாரத்துக்கு ப்ரதாநப்ரயோஜநமான பூபா(ர்ஹ)ராவதரணப்ரகாரத்தை அநுஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதி.

ரதியையொழிய, ஸாரதியையோ எதிர்ப்பதென்ன வருளிச் செய்கிறர் (வெறுங்கையித்யாதி). தூதுவந்தபோது அப்படி பாரித்துவர, பூசல் தலையில் சொல்லவேணுமோவென்று கருத்து. தன் விஜயத்தைப் பிறர் தலையில் ஏறிட்டபடி கண்டவிடமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறர் (ஆழ்வாணித்யாதி). (மூலம் வாசித்து) படிப்பித்து என்றபடி.

ஆரல் - சிறுமீனாய், அத்தை கவ்வியோடேகதுப்பிலே கொண்டு என்று சப்தார்த்தமாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறர் (குருகித்யாதி). திருப்பதியை இப்படி வர்ணித்தது த்ருஷ்டாந்ததயா என்னுமிடம் தோற்ற உட்கருத்தை யருளிச்செய்கிறர் (பாரதேத்யாதி). (உ)

மூ. —

செம்பொன் மதிள்சூழ்தென்னிலங்கைக்கிறைவன்சிரங்களையிரண்டும்
உம்பர் வாளிக்கிலக்காக வுதிர்த்த வுரவோனூர்போலும்
கொம்பிலார்ந்த மாதவிமேல் கோதிமேய்ந்த வண்டினங்கள்
அம்பராவும்கண் மடவாரைம்பாலணையு மழுந்தூரே. (௩)

பதம்.	உரை.
கொம்பில்	கிளைகளினுலே
ஆர்ந்த	நிறைந்திருக்கிற
மாதவிமேல்	குருக்கத்தி மரத்தின் மேலே [ளைக்]கிறி
கோதி	மூக்காலே (தளிர்க
மேய்ந்த	இரைதேடாநின்ற
வண்டு இனங்கள்	வண்டுக்கூட்டங்கள்,

பதம்.	உரை.
அம்புஅராவும்	பாணம்போலே (காமிகளை) பாதி (பாதி) யாநின்ற
கண்	கண்களையுடையரான
மடவார்	ஸ்த்ரீகளுடைய
ஐம்பால்	ஐந்து குணங்களையுடைய மயிர் முடிகளில்

அணையும் அழுந்தார்,	(சென்று) சேராநின்ற
செம்பொன்	சிவந்த பொன்போலே அழகியதான
மதிள்சூழ்	ப்ராகாரங்களாலே சூழப்பட்டு
தென்	தர்சநீயமாயிருக்கிற
இலங்கைக்கு	லங்காநகரத்துக்கு
இறைவன்	ஸ்வாமியான ராவணனுடைய
ஐஇரண்டு சிரங்களையும்	பத்துத் தலைகளையும்
உம்பர்வாளிக்கு	ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு
இலக்காக	லக்ஷ்யமாகப்பண்ணி
உதிர்த்த	அறுத்து விழவிட்ட
உரவோன்	பலிஷ்டரான சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய ஊர்போலும். (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (செம்பொனித்யாதி) "அரணையுடைத்தான ஊரிலேயன்றோ விருக்கிறது, அவ்வூருக்குக் கடவோம் நாமன்றோ" என்று தூர்மாநம் பண்ணியிருக்கிற ராவணனுடைய தலைகள் பத்தையும், ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கிலக்காக்கி உதிர்த்துப் பொகட்ட உரவோனூர்போலும். இந்த்ராதிகளுடைய வஜ்ரத்துக்கு அழியாத வையல்தலைகளை, மனிச்சுக்கு ஏகாந்தமான மிடுக்காலே அழித்தானூய்த்து.

(கொம்பிலார்ந்தவித்யாதி) கொம்புகள் செறிந்திருந்துள்ள குருக்கத்தியின்மேலே, (கோதிமேய்ந்த வண்டினங்கள்) தன்செருக்காலே தளிரையும் பூக்களையும் கோதி, அவற்றில் நின்றும் மதுபாநம் பண்ணின வண்டினங்கள், "அதிற்காட்டில் போக்யதையும் இருட்சியுமாயிருப்பதொரு ப்ரதேசம் தேடிப்போய், இராத்தங்கவேணும்" என்று பார்த்து, (அம்பராவுமித்யாதி) அம்பை இளைப்பிக்கிற கண்ணையுடையராய், ஆத்மகுணோபேதைகளாயிருந்துள்ள ஸ்த்ரீகளுடைய மயிர் முடியிலேபோய் சேராநிற்கும். "ஐம்பால்" என்று அஞ்சு வகையாக மயிர்முடியைச் சொல்லுகிறது. ... ... (௩)

அரு—மூன்றாம்பாட்டு. (செம்பொனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், மஹாபாரத வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்தாராய், அதிலும் ஶ்ரேஷ்டமான ஶ்ரீராமாயணத்தில் வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார் இதில் என்று ஸங்கதி; அன்றிக்கே, ஸாரதியாய்வென்றபடி சொன்னவளவிலே ரதியாய் வென்றபடியும் ஸ்ம்ருதமாய் அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதியாகவுமாம்.

‡ "உம்பர்வாளிக்கு" என்று விசேஷித்ததுக்குக்கருத்தென்னென்னவருளிச் செய்கிறார். (இந்த்ராதீத்யாதி). குண்டிதமான என்றத்தைக்

‡ இங்கு மூன்றுபங்க்திகள் அசங்கிதங்கள். கோசாந்தரங்களைக்கொண்டு பரிஷ்கரிக்கவேணும்.

கொண்டே என்றது ரதத்தின் கார்யமென்று கருத்து.

மேலுக்கவதாரிகை(அதிலித்யாதி).(ஐந்துவகை)என்றது-கந்த(ஸ்ஞ)ம், மது, மார்தவம், ஸ்நிக்ததை, இருட்சி, ஆகிற ஐந்துவகையென்கை. (௩)

மூ.—

வெள்ளத்துள்ளோராலிலைமேல் மேவி யடியேன் மனம் புகுந்தென்
உள்ளத்துள்ளும் கண்ணுள்ளும் நின்றார் நின்ற ஊர்போலும்
புள்ளும் பிள்ளைக்கிரைதேடிப் போன காதற்பெடையோடும்
அள்ளற்செறுவில் கயல் நாடுமணியார் வயல் சூழழுந்தூரே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
காதல்,	ப்ரேமம் மிக்கிருந்துள்ள	ஆலிலைமேல்	வடதளத்தின்மேலே
பெடையோடும்	பேடையோடு கூட (ச்சேர்ந்து)	மேவி	பொருந்தியிருந்து, (பின்பு) [டைய
பிள்ளைக்கு	குட்டிக்காக	அடியேன்	தாஸபூதனை என்னு
இரைதேடி	ஆஹாரத்தை ஆராய்ந்துகொண்டு	மனம்	மநஸ்ஸிலே
		புகுந்து	ப்ரவேசித்து
போன	போகாநின்ற	என் உள்ளத்துள்ளும்	என் ஹ்ருதயத்திலும்
புள்ளு	பக்ஷியானது,		
அள்ளல்	சேற்றையுடைத்தான	கண்ணுள்ளும்	கண்களிலும் (விஷயமாய்க்கொண்டு)
செறுவில்	விளைநிலங்களிலே		
கயல்	மீன்களை	நின்றார்	(எப்போதும்) எழுந்தருளியிருக்குமவர் [நின்ற
நாடும்	தேடாநின்ற		
அணிஆர்வயல்சூழ் அழுந்தூர்,			
வெள்ளத்துள்	ப்ரளயார்ணவத்தில்	நின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணு ஊர்போலும்.
ஓர்	ஒரு		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வெள்ளத்துளித்யாதி) ப்ரளயத்திலே ஒருபவனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளி, (அடியேன் மனம் புகுந்து) "இவன் ப்ரளயத்திலே கண்வளர்ந்தருளாநின்றான், பரிகைக்கு ஒரு யசோதாதிகளுமின்றிக்கே இராநின்றது, என்வருகிறதோ?" என்று ஆராய்ச்சி பிறக்கும்படி பண்ணி, அதுண்டானவாறே, அதுவே ஹேதுவாக ஹ்ருதயத்திலே வந்துபுகுந்து, "மாநஸாநுபவமேயாய் கண்ணுக்கு விஷயமாகப் பெற்றிலோம்" என்கிற விஷாதம் கிடவாதபடி கண்ணுக்கும் தானேவிஷயமாய், ஹ்ருதயமும் வேறொன்றிலே போகாதபடி தானே விஷயமானவன். (நின்றவூர்போலும்)

கண்ணுக்கு விஷயமாக்கிக்கொண்டு வந்துநிற்கிற தேசப்போலும்.

(புள்ளுப்பிள்ளைக்கித்யாதி) குட்டிக்கு இரைதேடிப்போகிற புள்ளானது, தனியேபோகாதே காதலையிட்டு நிரூபிக்க வேண்டும்பெடையோடேபோம். (அள்ளல் செறுவில் கயல்நாடும்) சேறென்றால் இழுக்கக்கடவவை, அங்குள்ள போக்யதையின் மிகுதியாலே அத்தை மதியாதே ஸஞ்சரியாநிற்கும். இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து - ப்ரளயமென்றுபாராதே ஜகத்ரக்ஷணத்துக்காக மஹாவராஹமானது இறங்குமாபோலே யிராநின்றதாய்த்து. ... ... (௪)

அரு.— நாலாம்பாட்டு. (வெள்ளத்துள்ளித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "உரவோன்" என்று மிடுக்கை அநுஸந்தித்தார்; இது பருவம் நிரம்பி விஸ்வாமித்ராதிகளாலே ஸுசிக்ஷித வித்யாஸம்பத்தையு முடைத்தாயிருந்ததென்று திருவுள்ளம்பற்றி, முக்த(க்த) சிசுவாய் ப்ரளயத்தில் இளந்தளிரிலிருந்த மிடுக்கைச்சிந்திக்க, அந்த பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே, ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமா யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

அள்ளல்-சேறுடைத்தான. செறுவில்-விளைநிலத்தில் என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (சேறென்றாலித்யாதி). (௪)

மூ.—பகலுமிரவுந்தானேயாய்ப் பாரும் விண்ணும் தானேயாய்
நிகரில் சுடராயிருளாகி நின்றார் நின்ற ஊர்போலும்
துகிலின் கொடியும் தேர்த்துகளும் துன்னி மாதர்கூந்தல்வாய்
அகிலின் புகையால் முகிலேய்க்குமணியார் வீதி யழுந்தூரே (௫)

பதம்.	உரை.
துகிலின்	வஸ்த்ரங்களினால் கட்டப்பட்டதாய்
துன்னி	நெருங்கி யிருந்துள்ள
கொடியும்	த்வஜங்களும்
தேர்	தேர்கடத்தும்போதுண்டான
துகளும்	தூ (தூ)ளியும் (இவற்றோடுகூடின)
மாதர்	ஸ்த்ரீகளுடைய
கூந்தல்வாய்	மயிர்முடிகளிலே (பரிமளத்துக்காக இடாநின்ற)
அகிலின் புகையால்	அகில்கட்டையின் தூபத்தினால்

பதம்.	உரை.
முகில்ஏய்க்கும்	மேகத்தோடொத்திருக்கிற
அணியார்வீதி அழுந்தூர்,	
பகலும்	பகலையும்
இரவும்	ராத்ரியையும்
தானேயாய்	தனக்கு விபூதியாகவுடையனாய்,
பாரும்	பூமியையும்
விண்ணும்	ஆகாசத்தையும்
தானேயாய்	தனக்கு விபூதியாகவுடையனாய்,
நிகர் இல்	ஒப்பில்லாத

சுடராய்	தேஜஃபதார்த்தங்களை யும்	ஆகி
		விபூதியாக வுடைய ருய்க்கொண்டு
இருள்	அந்தகாரத்தையும்	நின்றார் நின்ற ஊர்போலும். (ரு)

வ்யா. —அஞ்சாம்பாட்டு. (பகலுமிரவு மித்யாதி) "பகல்" என்றும், "இரவு" என்றும் சொல்லப்படுகிற இவற்றைத்தனக்கு விபூதியாகவுடையனாய். (பாரும் விண்ணும் தானேயாய்) பூம்யந்தரிக்ஷங்களைத் தனக்கு விபூதியாகவுடையனாய். (நிகரில் சுடராயிருளாகி நின்றார்) தமஃப்ரகாசங்களை விபூதியாகவுடையனாய், இப்படி ஜகதாகாரனானவன், அஸாதாரணவிக்ரஹத்தைக் கண்டு அநுபவிக்கலாம்படி வந்துநிற்கிற ஊர்போலும்.

(துகிலின் கொடியித்யாதி) நெருங்கக் கட்டின துகில்களாலுண்டானகொடியும், தேர்கள் ஒன்றோடொன்று தாக்கிக்கிளப்பப்பட்ட தூளியும், மிகுதியையுடைத்தாய், அவ்வூரில் ஸ்த்ரீகளுடைய குழலுக்கு வாசங்கொளுத்துகைக்காக அகிலைப்புகைப்பர்கள்; அது மேகம் போலேயாய், வர்ஷாவைக்காட்டாநின்றது. வர்ஷாவில் வந்தால், ஒரு காற்றும் தூளியும் மேகமும் மூன்றும் கூடியிறேயிருப்பது; அதில் கட்டின கொடிகளால் வந்த காற்றுண்டாயிருந்தது. தேர்காலாலே கிளப்பப்பட்ட தூளியுண்டாயிருந்தது;அவர்கள் குழலுக்குப் புகைக்கிற அகில் புகையானது மேகமாயிருந்தது; ஆக இம்மூன்றும் கூடி நித்ய வர்ஷாவைக் காட்டாநின்றது; ருதுவிசேஷங்கள்தோறு முண்டான பதார்த்தங்களை அநுபவிக்க வொட்டுகிறனவில்லை. ... (ரு)

அ௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. (பகலுமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், வடதளசாயியின்படியை அநுஸந்தித்து அஞ்சின இவரை "நீர் அஞ்சவேண்டாகாணும், எனக்கிதெல்லாம் விபூதிகாணும்" என்ன, அநுஸந்திக்கிறரென்று ஸங்கதி.

"துன்னி" என்ற பதம் நெருங்கி என்றபடி. அத்தை, துகில், தேர், புகை இம்மூன்றுக்கும் விசேஷணமாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (நெருங்கவித்யாதி). "முகில்" என்ற பதம், வர்ஷாகாலபர மென்றருளிச் செய்கிறார் (வர்ஷாவில்) என்று. "எய்க்கை" ஸத்ருசமாகையாய், அத்தை உபபாதிக்கிறார் (அதில் கட்டினவித்யாதி). (ரு)

மூ. —ஏடிலங்கு தாமரைபோல் செவ்வாய் முறுவல் செய்தருளி
மாடுவந்தென்மனம் புகுந்து நின்றார் நின்ற ஊர்போலும்
நீடு மாடத்தனிச்சூலம் போழ்கக் கொண்டல் துளிதூவ
ஆடலரவத்தார்ப்போவா அணியார் வீதி யழுந்தூரே. (சா)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
நீடு	உயர்ந்திருக்கிற [ன	எடுஇலங்கு	இதழ்களினால் (நிறைந்து) விளங்காநின்ற
மாடம்	க்ருஹங்களி லுண்டா		
தனி	அத்விதீயமான	தாமரைபோல்	தாமரஸபுஷ்பம்போலே இராநின்ற
சூலம்	சிகரமானது		
போழ்க	(மேகத்தின் வயிற்றை)கீண்டுபிளக்க	செவ்வாய்	சிவந்த திருப்பவளத்தினால்
கொண்டல்	(அதினால்) மேகமானது	முறுவல்செய்தருளி	(முதலிலே) மந்தஸ்மிதம் பண்ணி
துளிதூவ	(மழை)த்துளிகளை இறையாநிற்பதாய்,	மாடுவந்து	(அநந்தரம் என்) ஸமீபத்திலே வந்து
ஆடல்	ஆடாநின்ற ஸ்த்ரீகளுடைய [டான	என்மனம்	(பின்பு) என்ஹ்ருதயத்தில்
அரவத்து	ஆரவாரத்தினாலுண்	புகுந்து	ப்ரவேசித்து
ஆர்ப்பு	பேரொலியானது	நின்றார்	அங்கே ஸ்த்தாவரமாயெழுந்தருளியிருக்கிறவர்
ஓவா	இடைவிடாமலிருக்கிற		
அணியார்வீதி அழுந்தூர்		நின்றவூர்போலும்.	(கூ)

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (எடிலங்கித்யாதி) இதழ் விளங்கா நின்றுள்ள தாமரைபோலே ஸ்மிதம்பண்ணியருளி, என்னைப் பெறுகையில் வந்த அலப்யலாபம் தன்னதென்னுமிடம் தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணி, அத்தாலே தான் செய்தது விலக்காதபடியான தசையை எனக்குப் பிறப்பித்து, என்னருகேவந்து நின்று, அதுஸாத்மித்தவாறே ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்து, "இனி இவர்க்கொரு போக்கில்லை" என்று தோற்ற நிற்கிறவர், கண்ணுக்கிலக்காம்படி வந்து நிற்கிறதேசம் போலும்.

(நீடுமாடமித்யாதி) ஓங்கின மாடங்களிலுண்டான தனிச்சூலமானது, மேகங்களினுடைய கீழ்வயிற்றைப்போழ, அவைவர்ஷத்தையுண்டாக்கும். இத்தால் மாடங்களினுடைய ஓக்கம் சொன்னபடி. (ஆடலரவத்தார்ப்போவா) ஸ்த்ரீகள் ஆடுகிறபோதை ஆரவாரத்தாலுண்டானகோஷம் மாறாதே செல்லுகிற. (அணியார்வீதி) அது மாறாமையால் வந்த அழகையுடைய வீதியென்றபடி. ... ... (கூ)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (எடிலங்கித்யாதி). கீழ்ப்பாட்டில், இவர் அச்சம் தீரும்படி ஜகதாகாரதையைக்காட்டி, அத்தாலிப்போது ஸத்தைபெற்

ருப்போலே இருந்த இவரைப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே, தான் ஹர்ஷம் தோற்றக்கிட்டவந்து நின்றபடியை அநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(தனிச்சூலமானது) அத்விதீயமான மகுடமானது. (சு).

மூ. —

மாலைப்புகுந்து மலரணைமேல் வைகியடியேன் மனம்புகுந்தென்
நீலக்கண்கள் பனிமல்க நின்றூர் நின்ற வூர்போலும்
வேலைக்கடல்போல் நெடுவீதி விண்டோய் சுதை வெண்மணிமாடத்து
ஆலைப்புகையாலழல் கதிரை மறைக்கும் வீதி யழுந்தூரே. (எ)

பதம்.	உரை.
வேலை	கரையையுடைத்தான
கடல் போல்	ஸமுத்ரம்போலே கம்பீரமாயும்
நெடு	நீண்டுமிருக்கிற
வீதி	வீதிகளிலேயுண்டாய்
விண்	ஆகாசத்திலேசென்று
தோய்	படிந்திருப்பதாய்,
சுதை	சுண்ணும்பிட்டு
வெண்	வெளுத்திருப்பதாய்
மணி	மணிமயமாயிருக்கிற
மாடத்து	க்ருஹங்களிலே
அழல்	உஷ்ணமாயிருக்கிற
கதிரை	(ஸூர்ய)கிரணங்களை
ஆலைப்புகையால்	கரும்பாலையில் நின்று முண்டான தூமத்திஞல்
மறைக்கும்	மறையாநின்ற
வீதி அழுந்தூர்	
மாலை	ஸாயங்காலத்தில்
புகுந்து	ப்ரவேசித்து

பதம்.	உரை.
மலர் அணை மேல்	பூம்படுக்கையில்
வைகி	தங்கி
அடியேன்	(பின்பு) என்னுடைய
மனம்	ஹ்ருதயத்தில்
புகுந்து	ப்ரவேசித்து(அநந்தரம் பிரிவை ப்ரஸங்கித்தவளவிலே)
என்	என்னுடைய
நீலம்	கருநெய்தல் போன்ற
கண்கள்	கண்களில்நின்றும்
பனி	நீரானது
மல்க	பெருகாநிற்க
நின்றூர்	(அதைக்கண்டு அப்புறம் போகமாட்டாமல்) இங்கே யெழுந்தருளி யிருக்குமவர்
	நின்றவூர்போலும். (எ)

வ்யா. —ஏழாம்பாட்டு. (மாலைப்புகுந்து) போக (பு‍ஷ்க) யோக்யமான காலத்திலேவந்து புகுந்து பூம்படுக்கையிலேதங்கி, அநந்தரம் அங்கு நின்றும்போந்து. (அடியேன்மனம் புகுந்து) அநந்யார்ஹையான என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்துபுகுந்து, பிரிவைப்ரஸங்கித்து, என்னுடைய கண்ணும் கண்ணீருமான ஆற்றுமையைக்கண்டு பின்னைகால்வாங்கிப் போகமாட்டாதே நின்றவர் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்போலும்.

(வேலையித்யாதி) கரையையுடைத்தான கடல் போலேயாய்த்து திருவீதிகளுடையபெருமையிருக்கும்படி. (விண்டோய்சுதை)ஸ்வர்க்கத்தளவும் ஓங்கியிருப்பதாய், சாந்திட்டு, அத்தாலே வெளுத்திருப்பதாய், மணிமயமான மாடத்திலுண்டான ஆதித்யனுடைய உஷ்ணமான கிரணங்களை, ஆலையிலுண்டான புகையானது வந்து வீதியை மறைபாநிற்கும். இத்தால் ஊருக்கும் வயலுக்குமுண்டான அண்ணிமை சொல்லுகிறது. ... ... (எ)

அரு.—எழாம்பாட்டு. (மாலையித்யாதி)கீழ்ப்பாட்டில் ஸ்மிதம்பண்ணிக்கொண்டு கிட்டிநின்றபடியை அநுஸந்தித்தார், கிட்டிவந்தவர் படுக்கை ஏறி அநுபவித்து, அது ஸாத்மிக்கைக்காகப் பிரிவை ப்ரஸங்கித்திருக்கும்படியை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(உண்டான) என்றது - ஔந்நத்யத்தாலே மாடத்திலே ஸஞ்சரிக்கிறவென்றபடி. புகையானது கிரணங்களையும் வீதியையும் மறைக்குமென்று ச(ஃ)காராத்யாஹார பூர்வகம் அந்வயித்துக்கொள்வது. ... ... (எ)

மூ.—வஞ்சி மருங்குலிடை நோவ மணந்துநின்ற கனவகத்தென்
நெஞ்சு நிறையக் கைகூப்பி நின்றார் நின்ற ஊர்போலும்
பஞ்சியன்ன மெல்லடி நற்பாவைமார்க ளாடகத்தின்
அஞ்சிலம்பி னார்ப்போவா அணியார் வீதி யழுந்தூரே. (அ)

பதம்.	உரை.
பஞ்சியன்ன	பஞ்சுபோலே
மெல் அடி	ம்ருதுவான பாதங்களையுடைய
நல்பாவைமார்கள்	விலக்ஷணரான ஸ்த்ரீகள் பூண்ட
ஆடகத்தின்	ஸுவர்ணத்தினால் செய்யப்பட்ட
அம் சிலம்பின்	அழகிய தண்டைச் சிலம்பினுடைய
ஆர்ப்பு	பேரொலியானது
ஓவா	இடைவிடாமலிருக்கிற
	அணியார்வீதி அழுந்தூர்,
வஞ்சிமருங்குல்	வஞ்சிக்கொடியோடொத்த

பதம்.	உரை.
இடை	(என்) மத்யப்ரதேசமானது [யாக
நோவ	தளர்ந்துமெலியும்படி
மணந்துநின்ற	(என்னோடு) சேர்ந்திருக்கிற
கனவகத்து	ஸ்வப்நகல்பமான ஸம்ச்லேஷத்தை
என் நெஞ்சு	என்மநஸ்ஸிலே [யில்,
நிறைய	ஒரு குறையும் தோற்றாதபடி பரிபூர்ணமாக
கைகூப்பி	(தான் செய்த அபராதத்தை சமிப்பிக்கைக்காக) அஞ்சலி பண்ணிக்கொண்டு
	நின்றார் நின்ற ஊர்போலும். (அ)

வ்யா. —எட்டாம்பாட்டு. (வஞ்சிமருங்குல்) வஞ்சியின் படியை யுடைத்தான இடையானது நோவக்கலந்துநின்ற ஸ்வப்நகல்பமான ஸம்ஶ்லேஷத்தில். (என்நெஞ்சமித்யாதி) "இன்ன பரிமாற்றம் பெற்றி லோம்" என்கிற அத்ருப்தி நெஞ்சில் கிடவாதபடியாக வாய்த்து, நெஞ்சிலே குறைவறப் புகுந்து நின்றபடி.

(பஞ்சியன்ன) செம்பஞ்சுபோலே ம்ருதுவான காலையுடைய ராய், நிருபாதிகமான ஸ்த்ரீத்வத்தை யுடையரானவர்களுடைய பொன்னாலே சமைக்கப்பட்ட அழகிய சிலம்பிலுண்டான ஆரவார மானது மாறாதேயிருக்கிற. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு.(வஞ்சியித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, பிரிவை ப்ர ஸங்கிக்கக் கண்ணும் கண்ணீருமாயிருந்தபடியை அநுஸந்தித்தார்; அங்கு மிங்கும் தங்கித்தங்கி வருவாரைப்போலே தானே ஸ்ருஷ்டனாய் வந்த இவன், பிரிவை ப்ரஸங்கிப்பானென்னென்னும் ப்ரஸ்தாத்திலே, அதுதான் என்னிடையாட்டத்தின் குற்றங்காண் என்கிறாரென்று ஸங்கதி.

இடை நோவ மணந்த குற்றம்தீரக் கைகூப்பினன், அதுவெல்லா மென்நெஞ்சிலே நிரந்தரத்யாந விஷயமாய்த்து என்னும் தாத்பர்யத்தை யருளிச் செய்கிறார் (இன்ன பரிமாற்றமித்யாதி). (இன்ன பரிமாற்றம்) தாழ்ந்த பரிமாற்றம். (அ)

௯.—என்னைம்புலனுமெழிலுங்கொண்டிங்கேநெருனலெழுந்தருளிப்
பொன்னங்கலைகள் மெலிவெய்தப் போன புனிதரூர்போலும்
மன்னுமுதுநீரரவிந்தமலர்மேல் வரிவண்டிசைபாட
அன்னம் பெடையோடுடனாடு மணியார் வயல்சூழ்தூரே.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
மன்னும்	மத்ஸ்யாதிகள் நெருங்கி வர்த்திக்கிற	அன்னம்	ஹம்ஸபக்ஷியானது
முதுநீர்	பழையதான தடாகத்திலே யுண்டான	பெடையோடு	(தன்)பேடையோடு
அரவிந்தமலர் மேல்	தாமரைப் பூவின்மேலே	உடன்	கூடின தாய்க்கொண்டு
வரிவண்டு	ரேகைகளை யுடைய வண்டுகளானவை	ஆடும்	நர்த்தநம் பண்ணுகின்ற
இசைபாட	காநம் பண்ணுகிற்கச் செய்தே	அணியார் வயல்சூழ்தூர்,	
		நெருனல்	நென்னேற்று
		இங்கே	நானிருக்கு மிவ்விடத்தில்
		எழுந்தருளி	வந்து
		என் ஐம்புலனும்	என்னுடைய பஞ்சேந்த்ரிய ஐகயஜ்ஞாநத்தையும்

எழிலும்	அழகையும் [ண்டு	மெலிவுஎய்த	தளர்ந்து விழும்படி யாக [ன
கொண்டு	அபஹரித்துக்கொ	போன	விப்லேஷித்துப்போ
பொன்	ஸ்ப்ருஹணீயமாய்	புனிதர்	பரிசுத்தருடைய
அம்	அழகியதான	ஊர்போலும். (கூ)	
கலைகள்	(என்) வஸ்த்ரங்களும்		

வ்யா. —ஒன்பதாம்பாட்டு. (என்னைம்புலனுமித்யாதி) என்னுடைய ஶ்ரோத்ராதிகளால் வந்த வெளிச்சிறப்பையும், ஸமுதாய சோபையையும் கொண்டு, நினைவின்றிக்கேயிருக்க, இங்கே நேற்றெழுந்தருளி அரையில் பரியட்டமானது தொங்காதபடிக்கீடாகப் பண்ணிப்போன புனிதனூர்போலும். இத்தலையிலுள்ளத்தை ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பண்ணி, தன்பக்கலுள்ளதொன்றும் தொங்காதபடி பண்ணிப்போன சுத்தியையுடையவர் வர்த்திக்கிறதேசம்போலும்.

(மன்னுமுதுநீர்) ஜலசாஸத்வங்கள் மன்னியிருக்கிற. (முதுநீர்) பழையதாய் மாறாத ஜலத்தையுடைய பொய்கைகளிலுண்டான தாமரைப் பூக்களின்மேலே மதுபானம் பண்ணின தர்ஶநீயமான நிறத்தையுடைத்தான வண்டினங்களானவை, செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு இசைபாட, அதினுடைய பாட்டுக்குச்சேர அன்னமானது, பேடையோடொக்க ஆடாநிற்கும். ... ... (கூ)

அரு.—ஒன்பதாம் பாட்டு. (என்னித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், இடைநேரவ மணந்தபடி சொல்லிற்று; அந்த ஸம்ஶ்லேஷம் ஸாத்மிக்கவேணுமென்று நாலடிபேரவே, தமக்குப் பிரிந்துபிறந்த க்லேசத்தாலே அல்பம் வெறுப்பு தோற்ற, அவன் ஸங்கிஹித தேசத்தைக் கொண்டாடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

(சுத்தியையுடைய) என்றது-தான், என்னுடைய விப்லேஷத்தாலே நிறம் முதலானவற்றை இழவாதே வீதராகரைப்போலே பவித்ரதை தோற்றவிருக்கிறானென்னும் வெறுப்புக்கு ஸூசகமென்று திருவுள்ளம். (கூ)

மூ.—நெல்லிற்குவளை கண்காட்ட நீரிற்குமுதம் வாய்காட்ட
அல்லிக்கமலமுகம் காட்டும் கழனியழுந்தூர் நின்றானை
வல்லிப்பொதும்பில் குயில்கூவும் மங்கைவேந்தன் பரகாலன்
சொல்லிற்பொலிந்ததமிழ்மாலைசொல்லப்பாவம்நில்லாவே. (கo)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.
நெல்லில்	நெற்பயிரின் நடுவே முளைத்த
குவளை	கருநெய்தலானது
கண்	(அவ்வூர்பெண்களுடைய) கண்களை
காட்ட	தர்சிபிக்க,
நீரில்	ஜலத்திலே முளைத்த
குமுதம்	அரக்காம்பலானது
வாய்காட்ட	(அவர்களுடைய) வாயை தர்சிப்பிக்க,
அல்லி	இதழை யுடைத்தான
கமலம்	தாமரைப்பூவானது
முகம்	(அவர்கள்) முகத்தை
காட்டும்	ப்ரகாசிப்பியாநின்ற (அவர்கள் முகம் போலே விளங்காநின்ற) [த்தான
கழனி	விளைநிலங்களை யுடை
அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரிலே
நின்றானை	எழுந்தருளி யிருக்குமவன் விஷயமாக,
வல்லி	கொடிகளுடைய
பொதும்பில்	புதறுகளிலே
குயில்	கோகிலங்களானவை
கூவும்	கூவாநின்ற
மங்கை	திருமங்கைக்கு
வேந்தன்	ராஜாவாய்
பரகாலன்	சத்ருக்களுக்குக் காலன்போலே இராநின்ற ஆழ்வாருடைய
சொல்லில்	நல்ல சப்தங்களினால்
பொலிந்த	நிறைந்திருக்கிற
தமிழ்	தமிழ்பாஷையி லுண்டான
மாலை	சப்த ஸந்தர்ப்ப ரூபமான இப்பத்துப் பாட்டையும்
சொல்ல	அப்யஸிக்கவே
பாவம்	பாவங்களானவை
நில்லா	(அவர்களிடத்தில்) தங்கமாட்டாது. (கo)

வ்யா,—பத்தாம்பாட்டு.(நெல்லிலித்யாதி) நெல்லுக்குக்களையாக முளைத்த குவளைகளானவை, அவ்வூரில் ஸ்த்ரீகளுடைய கண்ணைக் காட்டி நீர் நிலங்களிலுண்டான அரக்காம்பலானவை, அவர்களுடைய அதரத்தைக்காட்ட. (அல்லிக்கமலம்) மிக்க இதழையுடைத்தான தாமரைப் பூக்களானவை, அவர்களுடைய முகத்தைக்காட்டாநின்றுள்ள. (கழனியழுந்தூர் நின்றானை) வயலுக்கும் ஊருக்கும் வாசிதெரிவிக்க வொண்ணாதாய்த்து.

(வல்லிப்பொதும்பிலித்யாதி) பூங்கொடிகளானவை நெருக்கியிருக்கிற முழைஞ்சுகளிலே, குயில்களானவை, முக்தர் ஸாமகாநம் பண்ணுமாபோலே கூவாநிற்கிற திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு ராஜாவாயுள்ளார், ப்ரதிபக்ஷநிரஸந சீலராயுள்ளார். (சொல்லில் பொலிந்த) சொல்களால் ஸம்ருத்தமாயுள்ள தமிழ்த்தொடையைவாயாலே சொல்ல (பாவம் நில்லாவே) பாபத்தை யுண்டாக்குவதானதும்தவிர வொண்

ஞதைச்சொல்லப் பாவங்கள் தன்னடையேபோம். ... ... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (நெல்லில் குவளையித்யாதி). "மாலை" என்ற த்தால் தோற்றின போக்ய(ஸ்ரீ)தையைப்பற்ற தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (பாபத்தையித்யாதி). (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் அஞ்சாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து ஆறுந்திருமொழி

சிங்கமதாய்ப்ரவேசம்.

வ்யா.—(சிங்கமதாயித்யாதி)"போனபுனிதர்"என்றுஇன்றுதானோ; "நாம் எங்கேனும்போனோமோ? உமக்காகவன்றோ இவ்வோவிடங்களில் வந்துநிற்கிறது" என்று உகந்தருளின கோயில்களில் நிலையைக்காட்டினான்; "இனித்தான் சிறுக்கனுடையப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலேவந்து உதவினவனென்று நம்மை யறிந்திலீரோ? உமக்கு நினைத்த வகையெல்லாம் பரிமாறுகைக்காக இங்கேவந்து நின்றோம்; உம்முடைய விரோதியைப்போக்கி, உம்மை அடிமைகொள்ளுகைக்காக வந்து நின்றோம்" என்று திருவழுந்தூரிலே நிற்கிற நிலையைக்காட்டக் கண்டு திருப்தராயநுபவிக்கிறார். (க) "ஜீவ [illegible] யதஃ ப்ரஸாதாயச ஜாயதே" என்கிறபடியே, இந்நிலைதானே இவர்க்கு இழவுக்குமுடலாய் பேற்றுக்கு முடலாயாய்த்திருப்பது. ஆகையாலே தமக்கு இப்போது ஸமாதாநமாய் விட்டது. ... ... *

அரு.—சிங்கமதாயின் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியில் "போனபுனிதர்" என்றவர் இங்கே "கண்டுகொண்டேன்" என்று களிக்கக் காரணமென்னென்ன; அவன் ஆஸ்ரிதன்சொல்வழியே செய்வானென்னுமைமையை அறிவிப்பிக்க த்ருஷ்டராகிறாரென்று ஸங்கதி யருளிச் செய்கிறார் (போனபுனிதரித்யாதி.) ... ... (*)

(க) வி-பு-உ-சு-சஅ:

மூ.—சிங்கமதாயவுணன் திறலாகம் முன்கீண்டுகந்த
சங்கமிடத்தானைத் தழலாழி வலத்தானைச்
செங்கமலத்தயனனையார் தென்னழுந்தையில் மன்னிநின்ற
அங்கமலக்கண்ணனை யடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (௧)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சிங்கமதாய்	நரஸிம்ஹரூபியாய்க் கொண்டு [டைய	கமலத்து	திருநாபிகமலத்தில் பிறந்த
அவுணன்	ஹிரண்யாஸுரனு	அயன் அனையார்	ப்ரஹ்மாவோடொத்த ப்ராஹ்மணர்கள் (வர்த்திக்கிற)
திறல்	பலிஷ்டமான		
ஆகம்	சரீரத்தை		
முன்	ப்ரஹ்லாதன் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணின காலத்தில்	தென்	ஸுந்தரமான
		அழுந்தையில்	திருவழுந்தூரிலே
		மன்னி	பொருந்தி
கீண்டு	கிழித்துப் பொகட்டு	நின்ற	நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனாய், [ன்ற
உகந்த	ஸந்தோஷித்தவனாய்,		
சங்கம்	ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை	அம்கமலம்	அழகியகமலமலர்போ
இடத்தானை	இடது திருக்கையிலுடையவனாய்,	கண்ணன்தன்னை	திருக்கண்களையுடையவனை
தழல்	ஜ்வலியாநின்ற	அடியேன்	அநந்யார்ஹ சேஷபூதனான நான்
ஆழி	ஸ்ரீஸுதர்சநத்தை		
வலத்தானை	வலது திருக்கையிலேந்தினவனாய்,	கண்டுகொண்டேன்	காணப்பெற்றேன். (௧)
செம்	அழகியதான		

வ்யா. —முதற்பாட்டு (சிங்கமதாய்) நரஸிம்ஹவேஷத்தையுடையனாய், அவுணனுண்டு – ஹிரண்யன், அவனுடைய மிடுக்கையுடைத்தான சரீரத்தை, சிறுக்கனுடைய ப்ரதிஜ்ஞைக்கு முற்பாடனாய்க் கொண்டுவந்து கிழித்து, அவனுடைய விரோதிபோகப்பெற்றத்தால் வந்தஉகப்புந்தன்னதானபடி. விரோதியைப்போக்குவானும் தானாய், அத்தால் உகப்பானும் தானாயிருக்கிறபடி. சிறுப்ரஜை பால்குடித்தால் உகப்பாள்தாயிறே. (சங்கமிடத்தானை) கையில் திவ்யாயுதம்கொண்டு கார்யங்கொள்ள அறிந்திலனாய்த்து.

(செங்கமலமித்யாதி) ஸ்ருஷ்டிகார்யத்துக்குக்கடவனான ப்ரஹ்மாவோடொத்திருக்கிற ப்ராஹ்மணராதனை திருவழுந்தூரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற புண்டரீகாக்ஷனை ஸர்வேஸ்வரனை. (அடியேன் கண்டுகொண்டேனே) அவ்வூரிலுள்ளாருடைய ஜந்மமுமின்றிக்கே,

ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுடைய படியுமின்றிக்கே யிருக்கிற நான் கண்டநுபவிக்கப்பெற்றேன். ... ... (க)

அரு. — முதற்பாட்டு. (சிங்கமித்யாதி) (முற்பாடனாய்க்கொண்டு) என்றது-முற்பாடனென்னலாம் படியாய்க்கொண்டு என்றபடி. இத்தால் ஸமஸமய ஸமுத்பூதத்வத்தைச் சொன்னபடி. விவரணம் (விரோதியை யித்யாதி). "இடத்தானே" என்றும் "வலத்தானே" என்றும் சொல்லுவானென்? "சங்குசக்கரத்தான்" என்றாப்போலே சொன்னால் அர்த்தஸித்தமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கையிலித்யாதி). கார்யங்கொள்ள வறியாமையால், அவையிருந்த விடந்தன்னிலே யிருந்தன வென்னுமது தோற்றவருளிச் செய்தபடி.

(ப்ரஹ்லாதாழ்வானுடைய படியாவது) பக்த்யதிசயம். (க)

மூ. —கோவாணர் மடியக் கொலையார் மழுக்கொண்டருளும்
மூவா வானவனை முழுநீர் வண்ணனை யடியார்க்கு
ஆவாவென்றிரங்கித் தென்னழுந்தையில் மன்னிநின்ற
தேவாதிதேவனை யான் கண்டுகொண்டு திளைத்தேனே. (உ)

பதம்.	உரை.
கோவாணர்	ராஜாக்களென்று பேர் பெற்றவர்களெல்லாரும்
மடிய	முடியும்படியாக
கொலையார்	ஸம்ஹார க்ரியையை ஸ்வபாவமாக உடைத்தான [தை
மழு	மழுவென்னு மாயுதத்
கொண்டருளும்	(கையில்) ஏந்தினவனாய்,
மூவா	கிழத்தனம் (முதலான விகாரங்கள்) இல்லாத
வானவனை	பரமபதநாதனாய்,
முழுநீர்	நிறைந்தஜலத்தை யுடைத்தான ஸமுத்ரத்தினுடைய
வண்ணனை	வர்ணத்தை யுடையவனாய்,
அடியார்க்கு	அநந்யார்ஹசேஷபூதரானவர் விஷயத்தில் [று
ஆ ஆ என்று இரங்கி	ஐயோ! ஐயோ! என்று க்ருபைபண்ணி
தென்அழுந்தையில் மன்னிநின்ற	
தேவாதிதேவனை	நித்யஸூரி நிர்வாஹகனானவனை,
யான்	நான்
கண்டுகொண்டு	கண்ணாலே ஸேவித்[து
திளைத்தேன்	கலக்கமற்று களித்தேன். (உ)

வ்யா. — இரண்டாம்பாட்டு. (கோவாணர்மடிய) ஒரோப்ரதேசங்களுக்கு நிர்வாஹகராய், க்ஷத்ரியரென்று பேர் பெற்றாரெல்லா

ரும் முடியும்படிக்கீடாக. (கொலையார் மழுக்கொண்டருளும்) இருபத்தொருபடிகால் க்ஷத்ரியகுலத்தை அறுத்துப்போகச்செய்தேயும், வேறோராயுதம் வேண்டாதபடியிருக்கிற மழுவைக் கொண்டருளின ஏகரூபமான விக்ரஹத்தையுடையவனை. (முழுநீர்வண்ணனை) ஜலராசியான கடல்போன்ற நிறத்தையுடையவனை.

(அடியார்க்காவாவென்றிரங்கி) அஸாதாரண பரிகரத்துக்கு அய்யோவென்று க்ருபையைப்பண்ணி திருவழுந்தூரிலே வந்துநிற்கிற. (தேவாதி தேவனை) *அயர்வறுமமரர்களதிபதியை, நான் கண்ணாலே காணப்பெற்று க்ஷாப(ம)மடையத் தீர்ந்து களிக்கப்பெற்றேன். (௨)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (கோவானுரித்யாதி) கீழே துஷ்ப்ரக்ருதியான ஓர் அவுணனை நிரஸித்தமையை யருளிச்செய்தார்; அவ்வளவன்றியே மூவெழுகாலும் துஷ்டசிக்ஷை பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(மூவாவானவன்) மூப்பில்லாத வைகுண்டநாத னென்றும், பலிதார்த்தம் (ஏகரூபமான வித்யாதி). ... ... (௨)

மூ. —உடையானை யொலிநீருலகங்கள் படைத்தானை
விடையானோட வன்று விறலாழி விசைத்தானை
அடையார் தென்னிலங்கை யழித்தானை யணியழுந்தூர்
உடையானை யடியேனடைந்துய்ந்து போனேனே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
உடையானை	ஸர்வஸ்வாமியாய்	விசைத்தானை	சலிப்பித்தவனாய்
ஒலிநீர்	கோ(கு)ஷியாநின்ற ஜலத்தையுடைத்தான ஸமுத்ரத்தினால் சூழப்பட்ட	அடையார்	சத்ருக்கள் நிறைந்திருக்கிற
உலகங்கள்	லோகங்களை	தென் இலங்கை	தென்திசையிலுள்ள லங்கையை
படைத்தானை	ஸ்ருஷ்டித்தவனாய்	அழித்தானை	நாசம் செய்தவனாய்
விடையான்	எருதை (வாஹநமாக) உடையனான ருத்ரன்	அணி	பூமிக்கு ஆபரணமாயிருக்கிற
ஓட	தோற்று ஓடும்படி	அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரை
அன்று	அந்த பா(பா)ணாஸுர யுத்த ஸமயத்தில்	உடையானை	இருப்பிடமாக உடையனானவனை
விறல்	மிடுக்கையுடைய	அடியேன்	நான்
ஆழி	ஸ்ரீஸுதர்சநத்தை	அடைந்து	ஆஶ்ரயித்து
		உய்ந்துபோனேன்	உஜ்ஜீவித்தேன். (௩)

வ்யா॰ —மூன்றும்பாட்டு. (உடையானையித்யாதி) ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்த சேதநர்க்கும் நிருபாதிக சேஷியாயுள்ளவனை. (ஒலிநீருலகங்கள் படைத்தானை) ஸர்வமும் உபஸம்ஹ்ருதமாய்க்கிடக்க, கடல்சூழ்ந்தபூமியை ஸ்ருஷ்டித்தகாரணபூதனை. (விடையானித்யாதி) நாட்டுக்கு ரக்ஷகராக நிறுத்தினவர்கள் தாங்களே, அஸுரர்களோடேகூட பாத (ஸாத்ய) கராய்வருமன்றும் நோக்குமவனை. ருத்ரன்கெட்டோட, இவன்பண்ணின வ்யாபாரமென்னென்னில்; மிடுக்கை யுடைய திருவாழியை விதிர்த்தானித்தனை. (விடையானோட)அவன்றான் (௧)"பாரவஶ்யம் ஸமாயாத:- பாரவஶ்யம் ஸமாயாத:" என்று பரவசனாய்க்கிடந்தும், தெளிந்தும், (௨) "க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ! - க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ!" என்னுமிறே சொல்லுவது.

(அடையாரித்யாதி) ப்ராதிகூல்யமேயாய், அதிலே நிலைநின்றுரை அழியச்செய்யுமவனை. (அணியழுந்தூருடையானை) நித்யவிபூதியுக்தனான ஸம்பத்துக்குமேலே யொன்றுகாணும், திருவழுந்தூருக்குக்கடவனானது. கீழே உபயவிபூதியோகத்தையும்சொல்லி, அணியழுந்தூருடையானென்னும்போது, அதுக்குமேலே ஒருஸம்பத்தாக வேணுமிறே இது. (அடியேனித்யாதி) அநந்யகதியான நான் கிட்டப்பெற்று, (௩) "அஸந்நேவ- அஸந்நேவ" என்னும் நிலைதவிர்ந்து உஜ்ஜீவித்து க்ருதார்த்தனாகப் பெற்றேன். ... ... (௩)

அரு.—மூன்றும்பாட்டு. (உடையானையித்யாதி) கீழே ஆஶ்ரித விரோதிகளை அழியச்செய்தபடி சொல்லிற்று; அவ்விரோதிகளுக்கு ஸஹாயபூதரையும் பின்னிடப்பண்ணி விஜயியாயிருக்கும் படியையநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராகிறாரிங்கென்று ஸங்கதி.

(வருமன்றும்) என்ற வநந்தரம், "அவர்களை யோட்டி பூமியை" என்று சேஷம்.

(கீழே) என்றது—"உடையானை" என்றபதத்திலேயென்றபடி.(௩)

மூ. —குன்றால் மாரிதடுத்தவனைக் குலவேழமன்று
பொன்றாமை யதனுக்கருள் செய்த போரேற்றை
அன்றாவின் நறுநெய்யமர்ந்துண்ண வணியழுந்தூர்
நின்றானை யடியேன் கண்டுகொண்டு நிறைந்தேனே. (௪)

(௧) (௨) வி-பு-௫-௩௩-௪. (௩) தை-ஆ-௬-௧.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
குன்றால்	கோவர்த்தநபர்வதத்தினால்	அன்று	அந்த க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்
மாரி	கல்மழையை	ஆவின்	பசுவினுடைய
தடுத்தவனை	பரிஹரித்தவனாய்,	நறு நெய்	புதிதான (அப்பொழுது காய்ச்சிவைத்த) நெய்யை
குலம்	நல்லஜாதியிற் பிறந்த	அமர்ந்து	மனம்பொருந்தி (ஆஸக்தியுக்தனாய்)
வேழம்	ஸ்ரீகஜேந்த்ரமானது	உண்ண	அமுது செய்தவனாய்,
பொன்றாமை	முடிந்து போகாதபடி		அணி அழுந்தூர் நின்றானை,
அன்று	அக்காலத்தில்		அடியேன் கண்டுகொண்டு
அதனுக்கு	அவ்யானைக்கு	நிறைந்தேன்	பூர்ணனானேன். (௪)
அருள்செய்த	க்ருபை பண்ணியருளினவனாய்,		
போர் ஏற்றை	யுத்தத்தில் செருக்கனானவனாய்,		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (குன்றால் மாரிதடுத்தவனை) தலைக்காவலாகவைத்த இந்த்ரன் தான் பாத(ஜ்)களாக, நோக்கினபடி சொல்லுகிறது.

அவன் பசிக்ராஹத்தாலே வர்ஷத்தைப்பண்ண, அதுக்கு எதிராகக்கிடந்ததொரு மலையையெடுத்துப் பரிஹரித்தவனை. (குலவேழமித்யாதி) நல்ல ஆகரத்திலேபிறந்து, மதமுதிதமாய், செருக்கி, மூலையடியேதிரிகிற யானையானது, விழுக்காடறியாதே பொய்கையிலே வந்து புகுந்து முதலையின்கையிலே அகப்பட்டு, அது முடிந்து போகாமே, அதின்பக்கலிலே நிர்ஹேதுக க்ருபையைப்பண்ணின. (போரேற்றை) அவ்வவஸ்தையை அறிந்து பரிஹரிக்கவல்ல ஆண்புலியை.

(அன்றாவின் நறுநெய்யமர்ந்துண்ண வணியழுந்தூர் நின்றானை) அன்று பசுவின்நெய்யை அமர்ந்து அமுதுசெய்த திருவழுந்தூர் நின்றானை. திருவாய்ப்பாடியிலே நின்றபடியாய்த்து இங்குநிற்கிறது. (அடியேனித்யாதி) கண்ணாலே காணப்பெற்று, அபூர்ணனான நான் பூர்ணனாகப்பெற்றேன். ... ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (குன்றாலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், ருத்ரன்தான் எதிர்க்க வென்றபடி சொல்லிற்று; இதில் இந்த்ரன் தானே எதிரிட அவனை வென்றபடி சொல்லுகிறது என்று ஸங்கதி. இத்தைஸ்புரிப்பிக்கிறார் (தலைக்காவலித்யாதி). இத்தால்தானே அதிகாரி புருஷர்களாக வைத்தவர்களே ஆஸ்ரித விரோதிகளானார்களாகில் அவர்களையும் வெல்ல

வல்லானென்னும் மஹாகுணம் சொல்லிற்றாய்த் தென்று திருவுள்ளம்.
பாத(ஜாதி)களால் தலையறுக்க வொண்ணாதோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அவனித்யாதி). (அதுக்கு) அவ்வளவான குற்றத்துக்கு.
"உண்ண" என்றத்தை, "உண்ட" என்றாக்கி அர்த்தமருளிச்செய் கிறார் (அன்றித்யாதி). ... ... (௪)

மூ.—கஞ்சனைக் காய்ந்தானைக் கண்ணமங்கையுள் நின்றானை
வஞ்சகப்பேய் முலையூடுயிர் வாய்மடுத்துண்டானைச்
செஞ்சொல் நான்மறையோர் தென்னழுந்தையில் மன்னிநின்ற
அஞ்சனக்குன்றந் தன்னை யடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (௫)

பதம்.	உரை.
கஞ்சனை	கம்ஸனை
காய்ந்தானை	கோபித்தவனாய்
கண்ணமங்கையுள்	திருக்கண்ணமங்கையென்னும் திவ்ய தேசத்தில்
நின்றானை	எழுந்தருளியிருக்குமவனாய்,
வஞ்சகம்	கபடத்தையுடையளான
பேய்	பூதனையுடைய
முலையூடு	முலைவழியே
உயிர்	(அவள்) ப்ராணனையும்
வாய்மடுத்து	வாயிலேயிட்டுக்கொண்டு
உண்டானை	(முலையை) அமுது செய்தவனாய்,
செஞ்சொல்	(மெய்ப்பொருளான) அழகையுடைய சொற்கள்நிறைந்த
நான்மறையோர்	நாலு வேதங்களையும் மத்யயநம் பண்ணின ப்ராஹ்மணருடைய
தென்அழுந்தையில்மன்னிநின்ற,	
அஞ்சனக்குன்றம் தன்னை	மைமலைபோன்ற வடிவழகையுடையவனை
அடியேன்கண்டுகொண்டேனே (௫)	

வ்யா.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கஞ்சனைக்காய்ந்தானை) கம்ஸனுடைய நினைவை அவன் றன்னோடேபோம்படி முனிந்தவனை. (கண்ணமங்கையுள் நின்றானை) இன்னுமிங்ஙனே யிருந்துள்ள விரோதிகளைப் போக்கி ரக்ஷிக்கைக்காகத் திருக்கண்ணமங்கையிலே நின்றானை. (வஞ்சகமித்யாதி) வஞ்சகத்தை யுடையளான பூதனையுடைய முலைவழியிலே ப்ராணன்களும் வற்றிவரும்படி முலையை அமுதுசெய்தவனை.

(செஞ்சொல்நான்மறையோர்) யதாபூதவாதியான வேதம் கைவந்திருக்கிற ப்ராஹ்மணரதான திருவழுந்தூரிலே நிற்கிற ஸ்ரமஹாரமான வடிவையுடையனைக் கொண்டு, தாபத்ரயம் போம்படி நின்ற

வனை, தாபத்ரயத்தாலும் தப்தனாயிருக்கிற நான்கண்டு, என்னுடைய தாபத்ரயங்கள் தீரப்பெற்றேன். ... ... (௫)

அரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. (கஞ்சனையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, பரியாலே பாத(ஶா த்)கனானவனை உபாயமென்றபடி சொல்லிற்று. அங்ஙனன்றிக்கே நேராகச் சலத்தோடிருப்பாரைத் தானும் ச(ஶ)லமுடையனாய், வஞ்சனை செய்வாரைத் தானும் வஞ்சகம்பண்ணிக் கொல்லுவானென்று சொல்லக் கணிசிக்கிறாரிங்கென்று ஸங்கதி.

நிர்ஹேதுகமாகக் காய்கை துர்க்குணமாகையாலே, காய்ந்த கஞ்சனைக் காய்ந்தானையென்றநுஷங்கித்து அருளிச் செய்கிறார். (கம்ஸனுடைய வித்யாதி). ... ... (௫)

மூ.—பெரியானை யமரர் தலைவற்கும் பிரமனுக்கும்
உரியானை உகந்தானவனுக்கு முணர்வதனுக்
கரியானை அழுந்தூர் மறையோர்களடிபணியும்
கரியானை அடியேன் கண்டுகொண்டு களித்தேனே. (௬)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பெரியானை	ஸர்வாதிகனாய்,	அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரிலுள்ள
அமரர்தலைவற்கும்	தேவர்களுக்குநிர்வாஹகனான இந்த்ரனுக்கும்	மறையோர்கள்	ப்ராஹ்மணோத்தமர்கள்
பிரமனுக்கும்	ப்ரஹ்மாவுக்கும்	அடிபணியும்	திருவடிகளிலே(விழுந்து) ஆஶ்ரயிக்கும்படியானவனாய்,
யானைஉரி	யானைத்தோலை	கரியானை	நீலவர்ணத்தையுடையனானவனை
உகந்தானவனுக்கும்	உகந்(தடுத்)தருத்ரனுக்கும்	அடியேன் கண்டுகொண்டு	
உணர்வதனுக்கு	அறிகைக்குங்கூட	களித்தேன்	ஸந்தோஷிக்கப்பெற்றேன். (௬)
அரியானை	துர்லபனாய்,		

வ்யா.—ஆறும்பாட்டு. (பெரியானை) ஸர்வஸ்மாத்பரனானவனை. (அமரர்தலைவற்கும்) தேவர்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனாயிருக்கிற இந்த்ரனுக்கும். (பிரமனுக்கும்) ப்ரஹ்மாவுக்கும். (உரியானையுகந்தானவனுக்கும்) யானையுரியை உகந்த ருத்ரனுக்கும். (உணர்வதனுக்கரியானை) இவர்களுக்கு நெஞ்சால் நினைக்கவுங்கூட அரியனாயிருந்துள்ளவனை.

(அழுந்தூரித்யாதி) திருவழுந்தூரிலுண்டான ப்ராஹ்மணரானவர்கள் திருவடிகளிலே ஆஶ்ரயிக்கும்படியாகநிற்கிற ஶ்யாமளரூபனான

வடிவையுடையவனை, (அடியேன் கண்டுகொண்டுகளித்தேனே) அநந்யார்ஹனான நான் கண்டுகொண்டு களிக்கப்பெற்றேன். ... ... (௬)

அ௬.—ஆறும்பாட்டு. (பெரியானையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் காய்ந்தவரைக் காயுமவனுயும் வஞ்சிப்பாரை வஞ்சிக்குமவனுயுமிருக்குமென்றூர்; அப்படியே தங்களைப் பெரியோராக எண்ணியிருப்பார்க்குத் தான் மிகவும் பெரியோனாய், அவர்களுக்கரியனாயிருப்பானென்றநுஸந்தித்து, இப்படிப்பட்டவனுக்கு அடியேனாய்க்களித்தேனென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

(ஆனையுரிவை) என்றது-ஆனையுடைய, உரிவை-தோலையென்றபடி. (௬)

மூ.—திருவாழ் மார்வன்றன்னைத் திசைமண்ணீரெரிமுதலா
உருவாய்நின்றவனை யொலிசேரும் மாருதத்தை
அருவாய்நின்றவனைத் தென்னழுந்தையில் மன்னிநின்ற
கருவார்கற்பகத்தைக் கண்டுகொண்டு களித்தேனே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திரு	பெரிய பிராட்டியார்	ஒலிசேரும்	சப்தகுணத்தோடு
வாழ்	நித்யவாஸம் பண்ணுநின்ற	மாருதத்தை	கூடியவாயு(முதலான வ்யக்தபஞ்சபூதங்களையும் சரீரமாக உடையவனாய்)
மார்வன்தன்னை	திருமார்பையுடையவனாய்,	அருவாய்நின்றவனை	(அவற்றுக்கு) அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு) அரூபியாயிருக்குமவனாய்,
திசை	திக்குக்களுக்கும்	தென்அழுந்தையில் மன்னிநின்ற,	
மண்	பூமி	கருஆர்	கர்ப்பத்தை (வேர்ப்பற்றை) உடைத்தான
நீர்	ஜலம்	கற்பகத்தை	கல்பவ்ருக்ஷம் போன்றவனை
எரி	அக்நி (கால் ஆகாசம் ஆகிய இவற்றுக்கு)	கண்டுகொண்டு களித்தேன். (எ)	
முதலாய்	காரணபூதனாய்க்கொண்டு		
உருவாய்	(இப்பஞ்சபூதங்களையும்) சரீரமாக உடையனாய்க்கொண்டு [மவனாய்,		
நின்றவனை	எழுந்தருளியிருக்கு		

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (திருவாழ்மார்வனித்யாதி) ஸ்வவ்யதிரிக்தருடைய ஐச்வர்யத்துக்கு நிதாநபூதையான பிராட்டி (க) "அகலகில்லேன்" என்றுவிரும்பி வர்த்திக்கும்படியான மார்வுபடைத்தவனை. (உ) "ఈశేశితవ్య వైషమ్య నిమ్నోన్నత మిదం జగత్ । నమశ్శ్రీరఙ్గనాయక్యై యత్

(க) தி-வாய்-௬-௰-௰. (உ) ர-ஸ்த-௧-எ.

ஸ்ருஷ்டி) விச்வம் ப்ரதமஃ-ஈசேசிதவ்ய வைஷம்ய நிம்நோந்நதமிதஞ்ஜகத் நமஸ்ஸ்ரீரங்க நாயக்யை யத்ப்ரூவிப்ரமபேததஃ" என்னக்கடவதிறே. "திசை" திக்குக்கள். (மண்ணித்யாதி) காரணமான பூதபஞ்சகத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய், அவற்றைத்தனக்கு சரீரதயா சேஷமாகவுடையவனை. (ஒலிசேரும்மாருதத்தை) தனக்கடைத்தஸ்பர்சத்தையும், ஆகாச குணமான சப்தத்தையும் உடைத்தாயிருக்கிற காற்றைத்தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையனானவனை.

இப்படிகாரணமான பதார்த்தங்களைக்கொண்டு தேவாதிகார்யங்களையடைய உண்டாக்கி (௧) "தத்ஸ்ருஷ்ட்வா - ததநுப்ரவிச்ய" என்கிறபடியே ஜீவத்வாரா அவற்றிலே அநுப்ரவேசித்து பின்னை அவற்றைச் சொல்லும் சொல்லு தன்னளவும் வரும்படி இவற்றுக்கடங்க காரணபூதனாய் நிற்கிறவனை. திருவழுந்தூரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. (கருவார் கற்பகத்தை) அடியுடைத்தான கல்பகமாய்த்து. ஸ்வர்க்கத்திலே நிராலம்பநமாக நிற்கிறதன்றிக்கே, பூமியிலே வேர்ப்பற்றுண்டானகற்பகத்தைக் கண்டுகொண்டு, என்ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும்பெற்று க்ருதக்ருத்யனானேன். ... ... (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (திருவாழித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் சொன்ன பெரியோனானமைக்கு ஹேதுக்களை அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

எல்லாருடைய ஐச்வர்யத்துக்கு நிதாநமென்கைக்கு ப்ரமாணமருளுகிறார் (ஈசேத்யாதி). "மண்ணிநெரி" என்று காற்றுக்கும் ஆகாசத்துக்கு முபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இவற்றுக்கு முதலாகையால், நிர்வாஹகனாகையால், இவற்றை, உருவாய் திருமேனியாக வுடையனாய் நின்றவனை என்று சப்தார்த்தமாய் தாத்பர்யமருளுகிறார் (காரணமானவித்யாதி). இத்தால் காரணபூதங்களைச்சொல்லிற்று. "ஒலிசேர்" என்று விசேஷித்தத்தால் ஸூசிதமான ஆகாசத்தையும் மாருதத்தையும் சொன்னது வ்யக்தகுணங்களான பூதபஞ்சகத்துக்கு முபலக்ஷணமென்று திருவுள்ளம்பற்றி தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி).

அருவாய்நிற்கை அரூபியாய் நிற்கையாய், ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேசிக்கிறத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் (இப்படியித்யாதி). "கரு" என்று கர்ப்பமாய், அத்தாலே (வேர்ப்பற்று) என்றபடி. கருவில் பொருந்தின கற்பகமென்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வர்க்கேத்யாதி). ... ... (எ)

(௧) தை-ஆ-௬.

மூ.—நிலையாளாக வென்னை யுகந்தானை நிலமகள்தன்
முலையாள் வித்தகனை முது நான்மறை வீதிதொறும் [நின்ற
அலையாரும் கடல்போல் முழங்கும் தென்னழுந்தையில்மன்னி
கலையார் சொற்பொருளைக் கண்டுகொண்டு களித்தேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
என்னை	என்னை	வீதிதொறும்	வீதிகள்தோறும்
நிலை ஆளாக	நித்யகைங்கர்ய நிரதனாகப்(பண்ணி)	அலை ஆரும்	அலைகளினால் பூர்ணமான
உகந்தானை	ஸந்தோஷித்தவனாய்,	கடல்போல்	ஸமுத்ரம்போலே
நிலமகள்தன்	பூமிப் பிராட்டியினுடைய	முழங்கும்	கோ(கோ)ஷியாநின்ற
		தென்அழுந்தையில் மன்னிநின்ற	
முலைஆள்	முலையைஆளவல்ல	கலைஆர்	சாஸ்த்ரங்களிலேயுண்டான
வித்தகனை	ஆஶ்சர்யபூதனாய்,		
முது	பழையதான (அநாதியான) [வை	சொல்	வசநங்களுக்கு [ளை
		பொருளை	ப்ரதிபாத்யனாயுள்ள
நால்மறை	நாலு வேதங்களான	கண்டுகொண்டு களித்தேன். (அ)	

வ்யா. —எட்டாம்பாட்டு. (நிலையாளாகவென்னையுகந்தானை) (க) "தேஹி மே ததாமி தே - தேஹிமே ததாமிதே" என்னும்படி ஏற்றுக்கொண்டுபோகாமே, நித்யகைங்கர்யத்திலே என்னை அந்வயிக்கும்படி உகந்தானை. தபஸ்ஸாலும் ஸமாதியாலும் பெறுவதொன்றல்ல காணும், அவனுகப்பாலேபெறில் பெறுமித்தனையல்லது, பெறவரியது காணும். (நிலமகளித்யாதி) ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியுடைய திருமுலைத்தடத்துக்கு, ஆனைக்குக் குதிரை வைக்கவல்ல ஆஶ்சர்யபூதனை.

(முதுநான்மறை) முதுநான்மறையுண்டு - பாடிபூத்தவேதம், அது திருவீதிகள்தோறும், திரைக்கிளப்பத்தையுடைய கடல் போலே கோஷியாநின்றுள்ள, தென்னழுந்தையில் மன்னிநின்ற. (கலையார் சொற்பொருளை) ஸகலகலைகளாலும், புருஷார்த்தமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனைக் கண்டுகொண்டு, என் ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும் பெற்று ஹ்ருஷ்டனானேன். ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (நிலையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, ஸ்ரிய:பதித்வத்தையும், ஸர்வாந்தர்யாமித்வத்தையும், பெருமைக்கீடாக அநுஸந்தித்தார்; அவ்விரண்டாலும் தம்மை ஆட்கொள்ள வல்லானானுகையாலே, அவனேப்ராபகனென்று களிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(க)

செய்தானை என்னுதே, "உகந்தானை" என்றதுக்குக் கருத்தென்னென்னவருளிச் செய்கிறார் (தபஸ்ஸாலு மித்யாதி). நிலமகள்முலை என்னுதே "தன்" என்றத்தாலே ஸூசிதமான அம்சத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆனைக்கித்யாதி). இத்தாலே போக்ய ([illegible]) தாப்ரகர்ஷம் சொன்னபடி.

"நிலையாளாக" இத்யாதியால் ப்ராபகத்வம் ஸித்தமாகையாலே "சொற்பொருள்" என்றதுக்கு ப்ராப்யத்வவிவக்ஷயா வருளிச்செய்கிறார் (ஸகலேத்யாதி). ... ... (அ)

மூ. —பேரானைக் குடந்தைப்பெருமானை இலங்கொளிசேர்
வாரார் வனமுலையாள் மலர்மங்கை நாயகனை
ஆராவின்னமுதைத் தென்னழுந்தையில் மன்னிநின்ற
காரார் கருமுகிலைக் கண்டுகொண்டு களித்தேனே. (௯)

பதம்.	உரை.
பேரானை	திருப்பேர்நகரிலே ஸந்நிஹிதனாய்,
குடந்தைப்பெருமானை	திருக்குடந்தையிலே மூர்த்தருளியிருக்கிறஸர்வசேஷியாய்,
இலங்கு	விளங்காநின்ற
ஒளிசேர்	காந்தியோடு கூடின
வார் ஆர்	கச்சையுடைத்தாய்
வனமுலையாள்	அழகிய ஸ்தநங்களையுடையளான
மலர்மங்கை	கமலவாஸிநியான பெரிய பிராட்டியார்க்கு
நாயகனை	வல்லபனாய்,
ஆரா	அநுபவிக்க அநுபவிக்க த்ருப்தி பிறவாதபடி
இன்	போக்யமான
அமுதை	அம்ருதம்போன்றவனாய்
தென் அழுந்தையில் மன்னிநின்ற,	
கார் ஆர்	மழைகாலத்திலே
கருமுகிலை	இருண்ட மேகம்போல் ஸ்ரமஹரமானவனை
கண்டுகொண்டு களித்தேன். (௯)	

வ்யா. —ஒன்பதாம்பாட்டு. (பேரானை) திருப்பேரிலே ஸந்நிஹிதனானவனை. (குடந்தைப்பெருமானை) திருக்குடந்தையிலேவந்து, கண்வளர்ந்து தன்னுடைய சேஷித்வத்தை உதறிப்படுத்தவனை. (இலங்கொளியித்யாதி) நித்யமான யௌவநத்தையுடைய பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனானவனை.

(ஆராவின்னமுதை) அவ்விருவருமானசேர்த்தி இவர்க்குஇனிதாயிருக்கிறபடி. (தென்னழுந்தையித்யாதி) திருவழுந்தூரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற கார்காலத்தில் மேகம்போலே ஸ்ரமஹரமான

வடிவழகையுடையவனை, (கண்டுகொண்டு களித்தேனே) கண்கள் குளிரக்காணப் பெற்று ஹ்ருஷ்டனானேன். ... ... (௯)

அ௩.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பேரானையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், நித்ய கைங்கர்யங்கொள்ள வந்தானென்று அநுஸந்தித்தார்; அக்கைங்கர்யத்துக்கு விஷயம் இருவருமாகையாலே, அச்சேர்த்தியில் தமக்குப் பிறந்த ப்ரீதிசய போக்ய(ஸ்ரீ...)தையை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி. அன்றிக்கே, கீழே ப்ராப்யனென்றார்; ப்ராப்யனானபடி தான் பல இடங்களிலேயும் வந்திருந்தமையாலே என்று, அத்தை உபபாதிக்கிறாரிங்கென்றுமாம்.

“உதறிப்படுக்கை” ப்ரகாசிப்பிக்கை. ... ... (௯)

மூ.—திறல் முருகனனையார் தென்னழுந்தையில் மன்னிநின்ற
அறமுதல்வனவனை யணியாலியர்கோன் மருவார்
கறைநெடுவேல் வலவன் கலிகன்றி சொல் ஐயிரண்டும்
முறை வழுவாமை வல்லார் முழுதாள்வர் வானுலகே. (௧௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திறல்	பலத்தில்	கோன்	ஸ்வாமியாய்,
முருகன் அனையார்	ஸுப்ரஹ்மண்யனோடொத்தவர்கள் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற	மருவார்	சத்ருக்களுடைய
தென்	ஸுந்தரமான	கறை	ரக்தக்கறையையுடையதாய்
அழுந்தையில்	திருவழுந்தூரில்	நெடு	நீண்டிருக்கிற
மன்னிநின்ற	பொருந்தி நித்யவாஸம் பண்ணுநின்றவனாய்,	வேல்	வேலாயுதத்தை
அறம் முதல்வனவனை	ஸகல தர்மங்களுக்கும் காரணபூதனுமுள்ளவன் விஷயமாக,	வலவன்	ஆள வல்லவரான
அணி	ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணபூதமான	கலி கன்றி	ஆழ்வாரருளிச்செய்த
ஆலியர்	திருவாலியிலுள்ளார்க்கு	சொல்	ஸ்ரீஸூக்தியான
		ஐ இரண்டும்	பத்துப் பாசுரங்களையும்
		முறைவழுவாமை	க்ரமம் தப்பாமல்
		வல்லார்	சொல்ல வல்லவர்கள்
		வான் உலகு	பரமபதத்தை
		முழுது	ஸம்பூர்ணமாக
		ஆள்வர்	பரிபாலநம் பண்ணப் பெறுவர்கள். (௧௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (திறல் முருகனித்யாதி) மிடுக்கில் வந்தால், தேவஸேநாபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யனில் குறைந்தாரில்லை

யாய்த்து அவ்வூரிலுள்ளாரில். (அறமுதல்வனவனை) தர்மத்தினுடைய வேர்ப்பற்றானவனை. ஸ்வஜநரக்ஷணம், ஜீவலோகரக்ஷணம், ஆஶ்ரித ரக்ஷணம், என்று சொல்லப்படுகிற தர்மங்களுக்கு வேர்ப்பற்றானவனை.

(அணியாலியரித்யாதி) ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான திருவாலியிலுள்ளார்க்கு நியாமகராயுள்ளார். (மருவாரித்யாதி) சத்ருநிரஸநத்தால்வந்த கறைகழற்ற அவஸரமில்லாதபடியிருப்பதாய், நெடியதான வேலைக்கையிலேயுடையரான ஆழ்வார் ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த இப்பத்தையும், அடைவில் தப்பாதபடி அநுஸந்திக்க வல்லவர்கள், (க) "ஆண்மின்கள் வானகம்" என்கிறபடியே த்ரிபாத் விபூதியடையத் தாங்களிட்ட வழக்காகப் பெறுவர்கள். ... ... (கo)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (திறலித்யாதி) முருகனை, "திறல்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார் (மிடுக்கித்யாதி). ... (கo)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் ஆறாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி

திருவுக்கும் ப்ரவேசம்.

வ்யா. —(திருவுக்கும் திருவாகிய வித்யாதி) "அடியேன் கண்டு கொண்டு களித்தேன்" என்றார்கீழ்; அதுதானேயாய் நிற்கப்பெறாதே, பாத (ஶ்ரோ) கமான இந்த்ரியங்கள் விடாதே அணித்தாய்நின்று நலிகிறபடியை அநுஸந்தித்து அஞ்சி, நம்மாழ்வார் (உ) *உண்ணிலாவியில்பட்ட க்லேசத்தை யடையப்பட்டு, இதுக்குப்போக்கடி அவன் திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம்புகுகைக்கு மேற்பட இல்லையென்று அத்யவஸித்து, புருஷகாரபூ(ஶ்ரோ) தையான பிராட்டிமுன்னாகத்தம்முடைய அநந்யகதித்வத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு சரணம்புகுகிறார். *.

(க) தி-வாய்-கo-கூ-க. (உ) தி-வாய்-எ-க.

அரு.—திருவுக்கும் திருவின் ப்ரவேசம். கீழே ஸகலேந்த்ரியங்களும் பகவத் விஷயத்திலே ப்ரவணங்களாகப் பெற்றமையாலே மிகவும் களித்த இவர்க்கு, இந்த்ரியங்களுக்கு பயப்பட்டுச் சரணம் புகுகிற ப்ரஸக்தி ஏதென்னும் சங்கையிலே, "ஆராவின்னமுதை" என்று அபரிச்சின்ந போக்யதையை அநுபவித்தவராகையாலே, யதா(தா)மநோரதம் பரிபூர்ணமாக அநுபவிக்கக்கோலி, அது பெறாமையாலே, இதுக்கு மூலம்-கர்மக்ருதமான இந்த்ரியங்களன்றோ ; இன்னும் பூர்வவாஸநாப(ப)லத்தாலே கொடுபோய் விஷயங்களிலே மூட்டில் செய்வதென்னென்று அதிசங்கையாலே மிகவுமஞ்சி, சரணம் புகுகிறாரென்று ஸங்கதியையருளிச் செய்கிறார் (அடியேனித்யாதி). ... ... *

மூ.—திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா
தெய்வத்துக்கரசே செய்யகண்ணா
உருவச்செஞ்சுடராழி வல்லானே
உலகுண்டவொருவா திருமார்பா
ஒருவற்காற்றி யுய்யும்வகை யென்றால்
உடனின்றைவரென்னுள் புகுந்தொழியா
தருவித் தின்றிட வஞ்சி நின்னடைந்தேன்
அழுந்தூர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
திருவாகிய	(எல்லாருக்கும்) ஸம்பத்கரையான	ஒருவா	அத்விதீயனே!
திருவுக்கும்	பிராட்டிக்கும்	திருமார்பா	பிராட்டியை திருமார்பிலே யுடையவனே!
செல்வா	ஸம்பத்ரூபனே!	அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரில்
தெய்வத்துக்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு	மேல்திசை	மேல்பாகத்தில்
அரசே	அதிபதியே!	நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
செய்யகண்ணா	சிவந்து அழகிய திருக்கண்களை யுடையவனே! [யதாய்	அம்மானே	ஸ்வாமியானவனே!
		ஒருவற்கு	ஒரு இந்த்ரியத்துக்கு
உருவம்	அழகிய வடிவையுடை	ஆற்றி	அபேக்ஷித்ததைப் பண்ணி
செஞ்சுடர்	நிரவதிக தேஜோரூபமான	உய்யும்வகை	உஜ்ஜீவிக்கும்வகை
		என்றால்	என்றால்,
ஆழிவல்லானே	திருவாழியைகையிலே யுடையவனே!	ஐவர்	பஞ்சேந்த்ரியங்கள்
		உடன்நின்று	ஸமீபத்திலிருந்து
உலகுண்ட	ஸமஸ்த லோகங்களையும் விழுங்கிய	என்னுள்புகுந்து	என்பக்கலிலே வந்து புகுந்து

ஒழியாது	ஒருக்ஷணமும் கால் வாங்காமல்	அஞ்சி	(அவற்றுக்கு) அஞ்சி
அருவி	அலைத்து	நின்	உன் (திருவடிகளிலே)
நின்றிட	நெருக்க [வந்து	அடைந்தேன்	சரணம்புகுந்தேன்.(க)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. (திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா) ஸ்வவ்ய திரிக்தருடைய ஸம்பத்துக்கு நிதாநபூ(பூ)தையான பிராட்டிக்கு ஸம்பத்தானவனே! (தெய்வத்துக்கரசே) * அயர்வறுமமரர்களதிபதியே! புண்டரீகாக்ஷனை ஸர்வேஸ்வரனே! விரோதி நிரஸநத்துக்குப் பரிகரமாய், அழகிய வடிவையுடைத்தாய், நிரவதிக தேஜோரூபமான திருவாழியை கையிலேயுடைய ஸர்வேஸ்வரனே! லக்ஷ்மீபதியென்னுதல், நித்யஸூரிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனென்னுதல், கைசலியாமல் திருவாழியைப் பிடிக்கவல்லவனென்னுதல், இவையிறேஸர்வாதிகத்வத்துக்கு லக்ஷணம். (உலகுண்டஒருவா) குணகுணநிரூபணம் பண்ணுதே, தளர்ந்தார் தாவளமானவனே! (திருமார்வா) உன்னைத் தளர்ந்தார் தாவளமாக்குமவளைத் திருமார்விலே யுடையவனே!

(ஒருவற்கித்யாதி) ஏகவிஷயத்தில் சேஷத்வம் குலைந்தது கிடாய். ஒருவற்கு ஆடல்கொடுத்து உஜ்ஜீவிக்கும்படியாயிருக்கிறதில்லை. (உடனின்று) ரக்ஷகனை உன்னிற்காட்டிலும் பாத (பா தி) கவர்க்கம் அணித்தாய்நின்று நலியாநின்றன. (க) "உண்ணிலாவிய" என்னுமா போலே, ஒருவரிருவரன்றிக்கே சேதநஸமாதியாலே நலியாநின்றுள்ள ஐந்திந்த்ரியங்கள் என்பக்கலிலே வந்துபுகுந்து என்னைநெருக்கி, ஒருக்ஷணமும் கால்வாங்குகிறனவில்லை. (அருவித்தின்றிட) "என்னுடைய விஷயத்தைக்காட்டு, என்னுடைய விஷயத்தைக்காட்டு" என்று, இவைதனித்தனியே, அலைத்துநெருக்க அவற்றுக்கு அஞ்சி வந்து, ஸர்வஸ்வாமியான உன் திருவடிகளிலே, சரணம் புகுந்தேன். (அழுந்தூர் மேல்திசைநின்ற வம்மானே) ரக்ஷணத்தில் அதிகரித்த உனக்கு அத்தைமுடிய நடத்தவேண்டாவோ? (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. (திருவித்யாதி) திருவாகிய-எல்லார்க்கும் ஸம்பத்கரையான, திருவுக்கும், "செல்வா" ஸம்பத்ரூபனே என்று அர்த்தவிவக்ஷயாவருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வவ்யதிரிக்தேத்யாதி). "உருவம்" என்றது - உருவையுடைத்தான என்றது. அத்தால் வடிவாதல், அழகாதலாகலாமென்று யோஜநாத்வயத்தையும் தந்த்ரேணவருளிச் செய்கிறார் (விரோ

(க) தி-வாய்-எ-க.

தி இத்யாதி). (நிர்வாஹகனென்னுதல்) என்ற வநந்தரம் "புண்டரீகாக்ஷனென்னுதல்" என்று சேஷம். ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக்கு உபயுக்தமாக ஸ்ரியஃபதித்வத்தைக் கீழருளிச்செய்தாராய், புருஷகாரத்வம் தோற்ற இங்கே அநுஸந்திக்கிறு ரென்னுமிடம் தோற்ற பா(ஞு)வமருளிச்செய்கிறார் (உன்னையித்யாதி).

மேலே "ஐவர்" என்கிறத்தைக் கடாக்ஷித்து வாக்யதாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (ஏகேத்யாதி). (ஏகவிஷயத்தில்) நீயாகிற ஒருவிஷயத்தில். சப்தார்த்தம் (ஒருவற்கித்யாதி). "ஒருவற்கு" ஓரிந்த்ரியத்துக்கு "ஆற்றி" அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுத்து, ஆறப்பண்ணி, இதினர்த்தம் (ஆடல்கொடுத்து) என்றது. (உஜ்ஜீவிக்கும்படி) ப்ராப்தவிஷயத்திலே மூட்டும்படி. (அணித்தாய்) என்றதுக்கு, கர்மவஸ்யனுகையாலே, கர்மக்ருதங்களானவை சேர்ந்திருக்குமென்று கருத்து; அன்றிக்கே, நீ இந்த அவஸரம் பார்த்துப் புகுந்தாய்; இவை ஸஹஜங்களென்றுகவுமாம். ... (க)

மூ.—பந்தார் மெல்விரல் நல்வளைத்தோளி
பாவைபூமகள் தன்னொடுமுடனே
வந்தாயென்மனத்தே மன்னிநின்றாய்
மால்வண்ணா மழைபோலொளிவண்ணா
சந்தோகா பௌழியா தைத்திரியா
சாமவேதியனே நெடுமாலே
அந்தோ நின்னடியன்றி மற்றறியேன்
அழுந்தூர் மேல்திசை நின்றவம்மானே. (உ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பந்து ஆர்	(எப்போதும்) பந்தை யுடைத்தாய்	என்மனத்தே	என் ஹ்ருதயத்திலே
		மன்னி	பொருந்தி
மெல்	ம்ருதுவான [ய்	நின்றாய்	எழுந்தருளி யிருக்குமவனே!
விரல்	விரற்களையுடையளா		
நல்வளை	அழகிய வளைகளையுடையளாய், [ய்	மால் வண்ணா	கறுத்ததிரு நிறத்தை யுடையவனே
தோளி	புஜங்களையுடையளா	மழைபோல்	மேகத்தோடொத்த (குளிர்ந்த)
பாவை	(நிருபாதிக) ஸ்த்ரீத்வத்தை யுடையளுமான	ஒளி	காந்தியையும்
		வண்ணா	வர்ணத்தையு முடையவனே!
பூமகள் தன்னொடும்	பெரிய பிராட்டியாரோடு [ண்டே	சந்தோகா	சாந்தோக்யோபநிஷத்தத்தையறிந்தவனே!
உடனே வந்தாய்	கூடினவனாய்க் கொ ாழுந்தருளினவனே!		

பௌழியா	ப்ருஹதாரண்ய கோபநிஷதர்த்தத்தை யறிந்தவனே!	மாலே	ஸர்வாதிகனே! அழுந்தூர்மேல் திசைநின்ற அம்மானே.
தைத்திரியா	தைத்திரீ யோபநிஷ தர்த்தத்தை யறிந்தவனே!	நின் அடியன்றி	உன்னுடைய திருவடிகளையொழிய
		மற்று	வேறொரு புகலை
சாமவேதியனே	ஸாமவேதார்த்தமறிந்தவனே!	அறியேன்	அறியமாட்டேன்
		அந்தோ	ஐயோ!(என்றுஅவன் தம் நெஞ்சில் வந்தமைக்கு ஆஶ்சர்யப்படுகிறார்). (உ)
நெடு	(அவ்வேதங்களில்ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட) மேன்மையையுடைய		

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (பந்தாரித்யாதி) ஸர்வேஶ்வரனோடு கலக்கும்போது மகப்பட, ஒருக்ஷணமும் விடாதே, பந்தையுடையளாய், அப்பந்துமுட்படப் பொறுத விரல்களையுடையளுமாய். (நல்வளைத்தோளி) தர்ஶநீயமானவளைகளை யுடைய திருத்தோள்களை யுடையளுமாய், நிருபாதிகமான ஸ்த்ரீத்வத்தையுடையளாய், தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடையபெரியபிராட்டியாரோடுகூடவந்தாய். (க)"அரவிந்தப்பாவையும் தானும்" என்கிறபடியே ஸபரிகரனாய்க் கொண்டாய்த்து வந்துபுகுந்தது. (என்மனத்தே மன்னிநின்றாய்) இவ்வரவாலே நெஞ்சை நெகிழப்பண்ணி விலக்காமையுண்டானவாறே, (உ) "ஸர்வஸ்வஹரணாத்- ஆவாஸத்வஹமிச்சாமி" என்கிறபடியேவந்து புகுந்தானாய்த்து. (மால்வண்ணா) கறுத்த திருநிறத்தை யுடையவனே! (மழைபோலொளிவண்ணா) கறுத்திருக்கையன்றிக்கே, மேகம்போலே குளிர்ந்த வடிவையுடையவனே.

(சந்தோகாவித்யாதி) ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கிடான ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை யுடையவனே. இத்தால் வேதார்த்ததத்வஜ்ஞாந முடையவனே என்றபடி. (நெடுமாலே) அவ்வேதங்களாலேசொல்லப்படுகிற ஆதிக்யத்தையுடைய ஸர்வாதிகனே. (அந்தோவித்யாதி) வேறேயும் சிலரக்ஷகருண்டாய், "அவர்கள் ரக்ஷிக்கிறார்கள்" என்று உனக்கு ஆறியிருக்க வொண்ணாதுகிடாய்; அநந்யகதியான நான் உன்திருவடிகளொழிய வேறொரு புகலுடையேனல்லேன். (அழுந்தூர் மேல்திசை

(க) பெரி-திரு-நி-உ-க௦. (உ) ரா-ஆ-நி-௩௩.

நின்ற வம்மானே) அநந்யகதிகளை நோக்குகைக்கன்றோ தேவரீர் இங்கே வந்து நிற்கிறது. ... ... (உ)

அந.—இரண்டாம்பாட்டு. (பந்தாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, ஆச்ரயண ஸௌகர்யா பாதக குணங்களை அநுஸந்தித்து, உத்தம்பி(ஸூ)கையான பிராட்டியை முன்னிட்டுச் சரணம் புக்கார்; இதில், கார்யாபாதக குணங்களை அநுஸந்தித்து, தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை இருவருமான சேர்த்தியிலே விண்ணப்பம் செய்கிறுரென்று ஸங்கதி.

நெடுமையால் ஆதிக்யம் சொல்லி "மால்" என்றும் பெருமையைச் சொன்னால், புநருக்தமன்றோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் (அவ்வேதங்களாலே யித்யாதி). ... ... (உ)

மூ.—நெய்யாராழியும் சங்குமேந்தும்
நீண்டதோளுடையாயடியேனைச்
செய்யாதவுலகத்திடைச்செய்தாய்
சிறுமைக்கும் பெருமைக்குமுள்புகுந்து
பொய்யாலைவரென் மெய்குடியேறிப்
போற்றிவாழ்வதற்கஞ்சி நின்னடைந்தேனை
ஐயாநின்னடியன்றி மற்றறியேன்
அழுந்தூர் மேல்திசைநின்றவம்மானே. (ங)

பதம்.	உரை.
ஐயா	நிருபாதிக பந்துவே!
அழுந்தூர்மேல் திசைநின்ற	அம்மானே!
நெய் ஆர்	கூர்மை மிக்கிருந்துள்
ஆழியும்	ஸுதர்சநத்தையும்[ள
சங்கமும்	ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை
ஏந்தும்	தரியாநின்ற [யும்
நீண்ட	தீர்க்கமான
தோள்	புஜங்களை
உடையாய்	உடையவனே!
உலகத்திடை	(இந்த)லோகத்திலே
செய்யாத	(மற்றொருவர் விஷயத்தில்)பண்ணப் படாத (உன்விஷயமான ருசி விச்வாஸாதிகளை)

பதம்.	உரை.
செய்தாய்	உண்டுபண்ணின வனே!
சிறுமைக்கும்	க்ஷுத்ரவிஷயங்களை அநுபவிக்கைக்கும்
பெருமைக்கும்	பெரியவிஷயங்களை அநுபவிக்கைக்குமாக
பொய்யால்	வஞ்சனையினாலே (நானுமறியாதபடி)
உள்புகுந்து	என்னுள்ளே ப்ரவேசித்து
என் மெய்	என்னுடைய சரீரத்திலே
குடியேறி	(ஸ்வஸ்தாநத்திற் போய்) நித்ய வாஸம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற

ஐவர்	பஞ்சேந்த்ரியங்களை	அஞ்சி	பயந்து
போற்றி	ஸ்துதிபண்ணி அநுவர்த்தித்து	நின்	உன்திருவடிகளை
		அடைந்தேன்	(புகலாகப்) பற்றினேன். (௩)
வாழ்வதற்கு	வாழ்கைக்கு		

வ்யா. —மூன்றாம்பாட்டு. (நெய்யாரித்யாதி) கடைந்து பற்றற நெய்யிட்டிருக்கிற திவ்யாயுதங்களையுடையவனே. நெய்-கூர்மை, ஆர்தல்-மிகுதி, கூர்மை மிக்கதிருவாழி. அவற்றுக்குத் தகுதியான திருத்தோள்களையுடையவனே! (அடியேனை) தேவர்க்கு யோக்யனாயிருக்கிற என்னை. (உலகத்திடைச்செய்யாதவற்றைச் செய்தாய்) லோகத்திலே செய்யாதவற்றையெல்லாம் செய்தாய். உன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தை நினையாத லோகத்திலே வைத்தாய்.

(சிறுமைக்கும் பெருமைக்கு முள்புகுந்து) க்ஷுத்ரவிஷயங்களை லபிக்கைக்கும், கிட்டவரிய விஷயங்களை லபிக்கைக்குமாக க்ருத்ரிம ரூபத்தாலே "நான்" என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி என் சரீரத்திலேவந்து குடிபுகுந்தனவாய்த்து. (போற்றிவாழ்வதற்கஞ்சி) அவற்றை ஆராதித்துப் பின்சென்று வர்த்திக்குமதற்கஞ்சி. (நின்னடைந்தேன்) நிருபாதிகசேஷியான உன்னைக்கிட்டினேன். (ஐயா) நிருபாதிக பந்துவே! உன்திருவடிகளையொழிய வேறொரு புகலுடையேனல்லேன். (அழுந்தூர்மேல்) நிருபாதிக பந்த (பத்த) ம்தோற்றவந்து நிற்கிறவனே. ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (நெய்யாரித்யாதி) கீழ், கார்யபாதகருணங்களில் ஸர்வஜ்ஞதையை அநுஸந்தித்தார்; அவற்றில் சக்திமத்வத்தையும் ப்ராப்தியையு மநுஸந்திக்கிறாரிங்கு என்று ஸங்கதி. .

அர்த்தாந்தரம் (நெய்யித்யாதி). அந்வயம் காட்டுகிறார் (உலகத்திடையித்யாதி). செய்யாதவற்றைச் செய்கையாவது என்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (உன்னித்யாதி). (லோகத்திலே) என்றவநந்தரம், "கைங்கர்ய ருசியுண்டாக்கி இந்த்ரியங்களுக் கஞ்சும்படி" என்று சேஷம்.

(குடியேறி) என்ற வநந்தரம், "வர்த்திக்கிற" என்று மூலத்தில் அத்யாஹாரம் திருவுள்ளம்பற்றியருளிச் செய்கிறார்(க்ஷுத்ரேத்யாதி) (௩)

மூ.—பரனேபஞ்சவன் பௌழியன் சோழன்
பார்மன்னர் மன்னர்தாம் பணிந்தேத்தும்
வரனே மாதவனே மதுசூதா மற்றோர்
நற்றுணை நின்னலாலிலேன்காண்

நரனே நாரணனே திருநறையூர் நம்பீ
எம்பெருமா னும்பராளும்
அரனே ஆதிவராஹமுன்னானாய்
அழுந்தூர்மேல் திசைநின்றவம்மானே. (௪)

பதம்.	உரை.
பரனே	ஸர்வாதிகனே!
பஞ்சவன்	பஞ்சவனென்றும்
பௌழியன்	பௌழியனென்றும்,
சோழன்	சோழனென்றும் ப்ரஸித்தராய்
மன்னர்	ஸகலைஸ்வர்யஸம்பூர்ணராய்
பார்	(அவ்வவ) தேசங்களுக்கு [கள்,
மன்னர்	ராஜாக்களாயுள்ளவர்
தாம்	தாங்களே (தங்களுடைய அபீஷ்டஸித்திக்காக)
பணிந்து	ஆஸ்ரயித்து
ஏத்தும்	ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படியாக எழுந்தருளியிருக்கிற
வரனே	ஆஸ்ரயணீயனே!
மாதவனே	ஸ்ரீயஃபதியே
மதுசூதா	மதுவென்னும் அஸுரனை நிரஸித்தவனே!
நரனேநாரணனே	(ஆஸ்ரிதரைப் பெறுகைக்காக) நரனும் நாராயணனுமவதரித்தவனே!

பதம்.	உரை.
திருநறையூர்	திருநறையூரிலேஎழுந்தருளியிருக்கிற
நம்பீ	பூர்ணனே!
எம்பெருமான்	எனக்கு நிருபாதிகசேஷியானவனே!
உம்பர்	தேவதைகளை
ஆளும்	(தனக்குக் கீழ்ப்படுத்தி) பரிபாலநம் பண்ணவல்லனான
அரனே	ருத்ரனுக்கு அந்தர்யாமியா யுள்ளவனே!
முன்	ஆதிகாலத்தில்
ஆதிவராஹ மானாய்	ஜகத்காரணபூதமான மஹாவராஹமா யவதரித்தவனே,
அழுந்தூர்மேல் திசைநின்ற	அம்மானே!
நின்அலால்	உன்னையொழிய
நல்	பரார்த்ததைக ப்ரயோஜநமான
மற்றுஓர்	வேறொரு
துணை	ரக்ஷகனை
இலேன்	உடையே னல்லேன்.

வ்யா. —நாலாம்பாட்டு. (பரனே) ஸர்வஸ்மாத்பரனானவனே, (பஞ்சவனித்யாதி) "பஞ்சவன்" என்றும் "பவுழியன்" என்றும் சோழர்கள்பேர், ஓரோராஜ்யங்களுக்குக் கடவராய், ஐஸ்வர்யப்ரதாநராயிருக்கிற ராஜாக்கள், தந்தாமுடைய அபிமதார்த்தமாக வந்தாஸ்ரயித்து, அவைபெற்றுப்போம்படிக்கிடாக நிற்கிறபரனே! அவர்களுக்கு

ஆஶ்ரயணீயனுயுள்ளவனே. (மாதவனே) அவர்களுடைய அபிம தங்களைத்தலைக்கட்டிக் கொடுப்பிக்கும் புருஷகாரத்தையுடையவனே. (மதுஸூதா) அவர்களுடைய விரோதியைப் போக்குகைக்கீடான விரோதி நிரஸநசீலனுனவனே. (மற்றோர் நற்றுணை, தன்னை அழிய மாறியும் அடைந்தாரை நோக்கும் துணை உன்னையொழிய வேறொருவரை யுடையேனல்லேன்.

(நரனே நாரணனே) ஆஶ்ரிதார்த்தமாக அவர்கள் உன்னைப் பெறுகைக்குப் பண்ணும் தபஸ்ஸை, நீ அவர்களைப் பெறுகைக்காகப் பண்ணுமவனே. (திருநறையூர் நம்பி) திருநறையூரிலே வந்து நிற்கிற கல்யாணகுண பரிபூர்ணனே. (எம்பெருமான்) அங்கே பிராட்டியும் நீயுமாய் நிற்கிற நிலையைக்காட்டி என்னை ஆநந்யார்ஹனாக்கினவனே. (உம்பராளுமரனே) மேலுண்டான தேவதைகளை நிர்வஹிக்கிற ருத்ரனுக்கு அந்தராத்மாவாய்நின்று அவர்களை நிர்வஹிக்கிறவனே. (க) "రుద్రం సమాశ్రితా దేవా రుద్రో బ్రహ్మాణమాశ్రితః । బ్రహ్మా మామాశ్రితో రాజన్ నాహం కంచిదుపాశ్రితః - ருத்ரம் ஸமாஶ்ரிதா தேவா ருத்ரோ ப்ரஹ்மாணமாஶ்ரித: । ப்ரஹ்மா மாமாஶ்ரிதோ ராஜந் நாஹம் கஞ்சிதுபாஶ்ரித:" என்னுநின்றதிறே. (ஆதிவராஹ முன்னுய்) ஒருவனுக்குள்ளீடாய் நின்று ரக்ஷிக்கையன்றிக்கே, வாராஹ கல்பத்தினுடைய ஆதியிலே மஹாவராஹமாய்வந்து அவதரித்து கண்ணுக்கிலக்காய் நின்று நோக்கினவனே. (அழுந்தூர்மேல்) அது தன்னைப் பழங்கதையாக்கி, இப்போது திருவழுந்தூரிலே வந்து நிற்கிறவனே. ... ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (பரனித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், தம்மை லோகத்தாரில் வ்யாவ்ருத்தராக வைத்த உபகாரஸ்ம்ருதி பண்ணியருளினுர்; அவ்வுபகாரஸ்ம்ருதியடியாக வாயார ஏத்தியருளுகிறுரென்று ஸங்கதி.

"நரனே" என்றத்தையும் "வராஹம்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து (தன்னை யழிய மாறி) என்றது.

அரனை "உம்பராளும்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ப்ரமாணம் (ருத்ரமித்யாதி). (௪)

(க) பாரத-ஆஶ்வமேதிக பர்வம்.

மூ.—விண்டான் விண்புக வெஞ்சமத்தரியாய்
பரியோன் மார்வகம் பற்றிப்பிளந்து
பண்டானுய்ய வோர்மால்வரையேந்தும்
பண்பாளா பரனே பவித்திரனே
கண்டேன் நான் கலியுகத்ததன் தன்மைக்
கருமமாவது மென்றனக்கறிந்தேன்
அண்டா நின்னடியன்றி மற்றறியேன்
அழுந்தூர் மேல்திசைநின்ற வம்மானே. (ரு)

பதம்.	உரை.
விண்டான்	தன்னோடுசேராத சத்ருவான ஹிரண்யன் (உயிர்மாண்டு)
விண்புக	வீரஸ்வர்க்கத்தில்ப்ரவேசிக்கும்படியாக
வெம்சமத்து	க்ரூரமான யுத்தத்திலே [கொண்டு
அரியாய்	நரஸிம்ஹரூபியாய்க்
பரியோன்	பருத்திருக்கிற ஹிரண்யனுடைய
மார்வகம்	மார்வை [த்து
பற்றி	(நகங்களாலே) பிடி
பிளந்து	கிழித்துப் பொகட்டவனே,
பண்டு	க்ருஷ்ணவதாரத்தில்,
ஆன்	பசுக்கள்
உய்ய	பிழைக்கும்படி
மால்	பெரிய
ஓர்வரை	ஒருமலையை

பதம்.	உரை.
ஏந்தும்	(குடையாக) தரியாநின்ற
பண்பாளா	ஸௌலப்யத்தையுடையவனே!
பரனே	மற்றரக்ஷகரெல்லாரிலுமுயர்ந்தவனே!
பவித்திரனே	(ஆச்ரிதரை)பரிசுத்தராக்கவல்லவனே
அண்டா	அண்டாதிபதியே!
	அழுந்தூர்மேல் திசைநின்ற அம்மானே!
நான்	நான்
கலியுகத்ததன்	கலியுகத்தினுடைய
தன்மை	ஸ்வபாவத்தை
கண்டேன்	அறிந்தேன்,
என்றனக்கு	எனக்கு
கருமமாவதும்	ஹிதரூபமான கர்மத்தையும்
அறிந்தேன்	நிஸ்சயித்துக் கொண்டேன்,(அதாவதேதென்னில்)
	நின் அடியன்றி மற்றறியேன். (ரு)

வ்யா. —அஞ்சாம்பாட்டு. (விண்டானித்யாதி) ஹிரண்யாஸுரனானவன், வீரஸ்வர்க்கத்துக்கு ஏறிப்போம்படியாக. (வெஞ்சமத்து) கொடிய யுத்தத்திலே நரஸிம்ஹவேஷத்தையுடையனாய், அஹங்கார மமகாரங்களாலே தடித்த வடிவையுடையனானவனுடைய மார்வைச் சென்று பற்றி, இரண்டு பிளவாம்படிபண்ணி. (பண்டானுய்ய) இத்தால், அது சிறுக்கனறியச் செய்ததொரு செயலிறே; அங்ஙன் உப

காரஸ்ம்ருதியு மில்லாத பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் உதவினபடி யைச் சொல்லுகிறது. முன்பு பசுக்களும் இடையரும் பிழைக்கும் படி கைக்கெட்டிற்றொரு பெருமலையை எடுத்து ரக்ஷித்த நீர்மையை யுடையவனே. (பரனே) இப்படி ஆபத்ஸகனான தர்மத்தில் உனக்கவ்வரு கொருவருமில்லாதபடி இருக்கிறவனே. (பவித்திரனே) அசுத்தரை யும் சுத்தராக்கும் சுத்தியை யுடையவனே.

(கண்டேன் நான்கலியுகத்ததன்தன்மை) இக்கலியுகத்தினுடைய ஸ்வபாவத்தை நானழகிதாகக் கண்டேன். உன்பக்கத்திலே வைமுக் க்ய(ஹ்ரு)த்தை யுண்டாக்கி விஷயப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பித்து முடி க்கும் ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தை நானழகிதாகஅறிந்தேன். (கருமமாவது மென்றனக் கறிந்தேன்) எனக்கு ஹிதமாவதுவும் உன்திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்குமதுவே என்றறிந்தேன். (அண்டா) அண்டத்துக்கு நிர் வாஹகனானவனே! அன்றிக்கே இடையர்க்கு நிர்வாஹகனானவனே, என்றுமாம். (அழுந்தூரித்யாதி) ஸ்ரீப்ரஹ்லாதனுக்கும் இடையர்க் கும் பசுக்களுக்கும் உதவினபடியே பிற்பாடர்க்கும் உதவுகைக்காக வன்றோ இங்கு வந்து நிற்கிறது. ... ... (௫)

௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. (விண்டானித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், வாயா ரப் புகழ்ந்து, ராஜாக்களுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற படியைச் சொல்லி, நீயே கதி என்றார்; எம்பெருமான், நீரிங்ஙனே நம்மைக்கொண் டாடுவது, அநந்யகதித்வத்தைப் பலகாலும் சொல்லுவது, ஆக இப்படி படுகைக்கு மூலமென்னென்று கேட்க அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“சமரம்” என்றத்தைக்கடைக்குறைத்தலாய், “சமம்” என்றுக்கியரு ளிச் செய்கிறார் (கொடிய வித்யாதி). “ஆனுய்ய” என்றதுக்குத் தாத்பர் யமருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). சப்தார்த்தம் (முன்பித்யாதி).

கீழ்வாக்யவிவரணம் (உன்பக்கலித்யாதி). ... ... (௫)

௬.—தோயாவின் தயிர் நெய்யமுதுண்ண, சொன்னார் சொல்லி நகும் பரிசே பெற்ற
தாயாலாப்புண்டிருந்தழுதேங்கும்
தாடாளா தரையோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும்
சேயாய் கிரேத திரேத துவாபார
கலியுகமிவை நான்குமுனனாய்
ஆயா நின்னடியன்றி மற்றறியேன்
அழுந்தூர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே. (௬

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சொன்னார்	வாய்வந்தபடி சொல்லவல்லவர்கள்	எங்கும்	வாய்விடமாட்டாதே விக்கிவிக்கி அழாநின்ற
சொல்லி	நவநீத சௌர்யத்தை வெளிப்படையாகச்சொல்லி	தாடாளா	பெரியோனே!
நகும்	பரிஹஸியாநின்ற	தரையோர்க்கும்	பூமியிலுள்ளார்க்கும்
பரிசே	ப்ரகாரமும் (மதிக்கவற்றோ? என்று பழிக்கஞ்சாதே)	விண்ணோர்க்கும்	மேலுலகத்திலுள்ளார்க்கும்
தோயா	நன்றாகத்தோயாதே	சேயாய்	எட்டவரியனே
இன்தயிர்	மதுரமானதயிரையும்	முன்	முன்னமே
நெய்	நெய்யையும்	கிரேதத்ரேத துவாபரகலி யுகம்	க்ருதயுகம் த்ரேதாயுகம் த்வாபரயுகம் கலியுகம் என்று சொல்லப்படுகிற
அமுதுண்ண	அமுது செய்யா நிற்க (அப்பொழுது)	இவைநான்கும் ஆனாய்	இந்நாலு யுகங்களுக்கும் நிர்வாஹகனானவனே!
பெற்றதாயால்	பெற்றதாய்போல் ப்ரிய கரையான யசோதையினால்	ஆயா	இடையனான க்ருஷ்ணனே!
ஆப்புண்டு	கட்டுண்டு [என்று		அழுந்தூர் மேல் திசைநின்ற அம்மானே!
இருந்து	போகமாட்டாதே நி		
அழுது	அழுது (அதிலும்)		நின் அடியன்றி மற்று அறியேன். (கூ)

வ்யா. —ஆறும்பாட்டு. (தோயாவின்தயிரித்யாதி) அறத் தோயாத இனிய தயிரையும், நெய்யையும் பொருந்தி அமுதுசெய்ய. (சொன்னாரித்யாதி) வாய்க்குப் போந்தார் போந்தபடி சொல்லுகிற பழிக்கஞ்சாதே, "மழலைத்தயிரும் நெய்யும் புஜித்தோமாகில், இதுக்கு வருவதொன்றுண்டோ?" என்றும், "ஒன்றையிட்டுப்பழிசொல்லுகிறார்களன்றோ" என்றும் நாட்டார் சொல்லுகிற பழிக்கு லஜ்ஜியாதே இருந்தாணுய்த்து. (பெற்ற தாயாலாப்புண்டு) யசோதைப் பிராட்டியாலே கட்டுண்டு. (அழுது)ப்ரதிக்ரியை அற்றுப் போகமாட்டாதே நின்றவேண்டப்பாட்டை யுடையவனே.

(தரையோர்)பூம்யந்தரிக்ஷங்களிலுள்ளார் ஸ்வயத்நத்தாலேகாணப்பார்க்குமன்றுஅவர்களுக்கு தூரஸ்தனானவனே! நீரிங்ஙனேபதறுகிறதென்? காலம்வந்து கார்யம செய்யவேண்டாவோவென்ன; (கிரே

ததிரோத) (க) "கலௌ க்ருதயுகம் தஸ்ய" என்னவொண்ணாதோ உனக்கு, காலம் நீ இட்டவழக்கன்றோ? உன் திருவடிகளையொழிய வேறொன்றை யறியேன். (அழுந்தூர்மேல்) அந்த க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பிற்பாடர்க்கும் இழவாமைக்கன்றோ நீ இங்கு வந்து நிற்கிறது. ... ... (சா)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (கோயாவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, "கலியுகத்தின் தன்மையறிந்தேன்" என்றுநின்றீர், உமக்குறப்பாக, இனி கலியுகத்தை அழிக்கச் சொல்லுகிறீரோவென்ன அருளிச் செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

† கலியுகத்தை உண்டாக்கமாட்டாயோ என்று கருத்து. [சொன்னார் சொல்லி நம்பியே தோயா வின்தயிர் நெய்யமுதுண்ண பெற்ற தாயாலாப்புண்டு] என்றந்வயமாய் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (மழலையித்யாதி). "தரையோர்" என்கிற விடத்தில் 'த்ரா' என்கிற சப்தம் "தரை" என்றாய் பூமியைச் சொல்லுகிறதென்று அருளிச்செய்கிறார் (பூம்யந்தரிக்ஷேத்யாதி). ... ... (சா)

மூ.—கறுத்துக் கஞ்சனை யஞ்ச முனிந்தாய்
கார்வண்ணு கடல்போலொளிவண்ணு
இறுத்திட்டான் விடையேழும் முன் வென்றாய்
எந்தாயந்தர மேழுமானாய்
பொறுத்துக்கொண்டிருந்தால் பொறுக்கொணுப்
போகமே நுகர்வான் புகுந்தைவர்
அறுத்துத்தின்றிடவஞ்சி நின்னடைந்தேன்
அழுந்தூர்மேற்றிசை நின்ற வம்மானே. ... (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கஞ்சனை	கம்ஸனை	ஒளி	நீலமான காந்தியையும்
கறுத்து	கோபித்து	வண்ணு	ரக்ஷகத்வஸ்வபா(ஞா)வத்தையு முடையவனே!
அஞ்ச	அவன் பயப்படும்படி		
முனிந்தாய்	(அவனை நிரஸித்தருளினவனே!	விடை	பலிஷ்டமான [யும்
கார்வண்ணு	மேகம்போல் குளிர்ந்த வடிவையுடையவனே!	ஆன் ஏழும்	ஏழு வ்ருஷபங்களை
		முன்	க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்
கடல்போல்	ஸமுத்ரம் போன்ற	இறுத்திட்டு	(உடலை) முறித்து

(க) விஷ்ணுதர்ம-கசே-௫எ. † "கலியுகத்தில் க்ருதயுகத்தை உண்டாக்கமாட்டாயோ" என்று இருக்கலாம்.

வென்றாய்	(கொன்று) ஜயித்தவனே!	பொறுக்கொணு	ஸஹிக்கப்போகாமல்,
எந்தாய்	என்ஸ்வாமியே!	போகமே	விஷயபோகங்களையே
அந்தரம்ஏழும்	மேலுலகங்களேழுக்கும்	நுகர்வான்	அநுபவிப்பிக்கைக்காக
முன்	ஆதிகாலம் தொடங்கி		
ஆனாய்	நிர்வாஹகனானவனே!	புகுந்து	என்னுள்ப்ரவேசித்து
அமுந்தார் மேல் திசைநின்ற அம்மானே,		அறுத்து	பாதி(பா⁴தி⁴)த்து
ஐவர்	பஞ்சேந்த்ரியங்களும் (பண்ணும்)	தின்றிட	(ஸ்வரூபத்தை) அழியப் பண்ணாநிற்க,
பொறுத்துக்கொண்டிருந்தால்	(உபத்ரவங்களை) ஸஹித்துக்கொண்டிருக்கப்பார்த்தாலும்	அஞ்சி	(அதற்கு) பயந்து
		நின்	அடைந்தேன். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (கருத்துக்கஞ்சனை) எல்லாரும் ரக்ஷை பெற்று ஜீவிக்கவேணு மென்றிருக்கிற இவன் பக்கலிலே அபிஸந்தியைப் பண்ணினானாய்த்து கம்ஸன்; அவன்பண்ணின அபிஸந்தி அவன்றன்னோடே போம்படிகோபித்து, கம்ஸனானவன் பீ(பீ⁴)தனாம்படி முனிந்தாய், சீறினாய். (கார்வண்ணா) கண்டார்க்கு ஸ்ரமஹரமானவடிவையுடையவனே. (கடல்போலொளிவண்ணா)கடல்போலே ஸர்வபதார்த்தங்களுக்கும் ரக்ஷகனுமாய் அத்தோடொத்த நிறத்தையுடையவனே! (இறுத்திட்டான் விடையேழு முன்வென்றாய்) அஸுராவேசத்தாலே ம்ருத்யுபோலே வந்த ருஷபங்களேழினுடைய கொம்பையும் முறித்து அவற்றை ஜயித்தாய் (எந்தாய்) அச்செயலைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டாய். (அந்தரமேழு முனாய்) உபரிதநலோகங்களேழை யு முடையனானவனே.

(பொறுத்துக்கொண்டிருந்தால்) இவற்றால்வந்த நலிவை ஆறியிருப்போமென்றால் ஆற்றவொண்ணாதபடியாக போக(போ⁴க³)ங்களை புஜிக்கவேணுமென்று ஐவர்நெருக்கி புஜிப்பிக்க, அவர்களுக்கஞ்சி, உன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தேன். ... ... (எ)

அரு —ஏழாம்பாட்டு. (கருத்தித்யாதி) காலம் நீ இட்டவழக்கன்றோ என்று, உம்மைப்பெரிய இதயகத்தின்படியே என்னையேயிழைந்து உகக்கப்பண்ணச் சொல்லாநின்றீர், இதுக்கு நான் செய்யவேண்டுவதென், இந்த்ரியங்களை விஷயங்களில் நின்றும் மீட்டு, என்னையே நீர்உகக்கலாகாதோ வென்ன; அவை என்னால் அடக்கவரிது, உன்னாலடக்கவேணு மென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(ஒளியையும் வண்ணத்தையுமுடையவனே) என்றவற்றை வ்யுத்க்ரமேண வருளிச்செய்கிறார் (கடல்போலேயித்யாதி). ... ... (எ)

நெடியானே கடியார்கலி நம்பீ
　　நின்னையே நினைந்திங்கிருப்பேனைக்
கடியார் காளையரைவர் புகுந்து
　　காவல் செய்தவக்காவலைப் பிழைத்துக்
குடிபோந்துன்னடிக்கீழ் வந்து புகுந்தேன்
　　கூறைசோறிவை தந்தெனக்கருளி
அடியேனைப்பணியாண்டு கொள்ளெந்தாய்
　　அழுந்தூர் மேல்திசைநின்ற வம்மானே. (அ)

பதம்.	உரை.
நெடியானே	ஸர்வாதிகனே!
கடி	(பூமிக்கு) அரணாகச் சமைந்திருக்கிற
ஆர் கலி	ஸமுத்ரத்தில் (கண் வளர்ந்தருளுகிற)
நம்பி	பூர்ணனே!
எந்தாய்	என்ஸ்வாமியே!
அழுந்தூர்மேல் திசை நின்ற அம்மானே!	
நின்னையே	உன்னையே
நினைந்து	த்யானித்துக்கொண்டு
இங்கு	இந்தலீலா விபூதியில்
இருப்பேனை	இருக்கிற என்னை,
கடி ஆர்	பலத்தையுடைத்தாய்
காளையர்	(பரபீடநத்தில் பின் வாங்காத) இளம் பருவத்தை யுடையதான
ஐவர்	பஞ்சேந்த்ரியங்களும்
புகுந்து	என்னுள்ப்ரவேசித்து
காவல்செய்த	(என்னை உன்னிடத்தில் போகாதபடி) சிறைவைத்த

பதம்.	உரை.
அக்காவலை	அந்தகடினமானசிறையை
பிழைத்து	தப்பி வந்து. [மேழ
உன் அடிக்கீழ்	உன்திருவடிகளின் கீ
குடிபோந்து	குடியிருக்கக்கருதி
வந்து	கிட்டி
புகுந்தேன்	அந்தர்ப்பவித்தேன்,
எனக்கு	(விஷயாந்தரங்களைவிட்டுவந்த) எனக்கு
கூறை	வஸ்த்ரமும்
சோறு	அந்நமுமாயுள்ள [களை
இவை	இந்த உன் திருவடி
அருளி	க்ருபைபண்ணி
தந்து	கொடுத்து,
அடியேனை	ஸ்வதஸ்ஸித்தமான தாஸ்யத்தையுடைய என்னை
பணி ஆண்டு கொள்	நித்ய கைங்கர்யத்தை பண்ணுவித்துக் கொண்டருளவேணும். (அ)

வ்யா. —எட்டாம்பாட்டு. (நெடியானே) ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஶ்வரனே. (கடியார் கலிநம்பி) பரிமளத்தை யுடைத்தாய், அரண்

பெற்றிருக்கிற, ஆர்கலியுண்டு - கடல், அதிலே சாய்ந்தருளின கல்யாணகுண பரிபூர்ணனே. (நின்னையே நினைந்திங்கிருப்பேனை) பரமபதத்தேயிருந்து, அங்குள்ளார் நினைக்கும் நினைவை இங்கேயிருந்து உன்னையே நினைந்திருக்கிற என்னை, நெஞ்சில் நன்மையின்றிக்கே பிறரை நலியநலிய இளகிப்பதியாநின்ற பருவத்தையுடைய ஐவர் வந்துபுகுந்து சிறைசெய்கிற. (அக்காவலைப் பிழைத்துக் குடிபோந்துன்னடிக்கீழ் வந்து புகுந்தேன்) (க) "த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தாராம்ஶ்ச ராகவம் ஶரணம் கத:" -த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தாராம்ஶ்ச ராகவம் சரணங்கத:" என்கிறபடியே, அவற்றைத்தப்பி உன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தேன்.

(கூறைசோறிவைதந்தெனக்கருளி) எனக்குக் கூறையும் சோறுமாயிருக்கிற இத்திருவடிகளைத் தந்தருளி. (உ) "தோட்டமில்லவள்" என்கிறபடியேயும், (௩) "எல்லாங்கண்ணன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே கூறைசோறாக நினைத்திருப்பது இவையாய்த்து இவர். (அடியேனைப் பணியாண்டு கொளெந்தாய்) வகுத்த ஸ்வாமியான நீ ராஜபுத்ரனாய்ப் பிறந்து முடியிழந்து போவாரைப்போலேயாகாமே அடிமைபேறாயிருக்கிற என்னை நித்யகைங்கர்யத்தைக் கொண்டருளவேணும். (அழுந்தூரித்யாதி) ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு வந்து புகுரலாம்படி கடற்கரை வெளியிலே வந்து நின்றாப்போலே, எனக்கு உறவுமுறையார் கைவிட்டவன்று வந்து கிட்டலாம்படி யன்றோ தேவரீர் இங்கே வந்து நிற்கிறது. ... ... (அ)

அந.—எட்டாம்பாட்டு. (நெடியானே இத்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், "பொறுத்துக்கொண்டிருந்தால் பொறக்கொணாப்போகமே நுகர்வான்" என்று அதுக்கஞ்சினேனென்றீர், "லோகத்திலே மஹாயோகிகளுமித்தனை அஞ்சினாரைக்கண்டதில்லையே, சரகாகிலும் நின்று நினைத்தன்றோ இருப்பது; ஆகையாலே அவர்ஜஜநீயமான அவற்றுக்குச் செய்துகொண்டுஆறியிரும்" என்று எம்பெருமானுக்குக் கருத்தாக அருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"கடி" என்று பரிமளமும், காடி(ந்)யமும். அந்வயக்ரமேணவருளிச் செய்கிறார் (பரிமளத்தை இத்யாதி).

"இவை" என்றதினர்த்தம் (இத்திருவடிகளை) என்றபடி ... (அ)

(க) ரா-யு-கஎ-கள. (உ) பெரி-திரு-தி-க-டு. (௩) தி-வாய்-சு-எ-க

மூ.— கோவாயைவரென்மெய் குடியேறிக்
கூறைசோறிவைதாவென்று குமைத்துப்
போவார் நானவரைப் பொறுக்ககிலேன்
புநிதா புட்கொடியாய் நெடுமாலே
தீவாய் நாகணையில் துயில்வானே
திருமாலே இனிச் செய்வதொன்றறியேன்
ஆவாவென்றடியேற் கிறைபிரங்காய்
அழுந்தூர் மேல் திசைநின்ற வம்மானே. (௯)

பதம்.	உரை.
புநிதா	பரிசுத்தனே!
புட்கொடியாய்	பெரியதிருவடியை த்வஜமாகவுடையவனே!
நெடுமாலே	(ஆச்ரித ரிடத்தில்) அத்யந்த வ்யாமோஹமுடையவனே!
தீவாய்	அனலையுமிழா நின்ற வாயையுடைய
நாகு அணையில்	திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையில்
துயில்வானே	கண்வளர்ந்தருளுமவனே!
திருமாலே	ஸ்ரிய:பதியே!
அழுந்தூர் மேல் திசைநின்ற அம்மானே!	
ஐவர்	பஞ்சேந்த்ரியங்களும்
கோவாய்	(எனக்கு) நிர்வாஹகங்களாய்க் கொண்டு (என்னை அடிமை கொண்டு)
என்மெய்	என்சரீரத்தில்
குடியேறி	குடியாக ஏறிவந்து
இவை	இந்த ஹேயங்களான

பதம்.	உரை.
கூறை	வஸ்த்ரத்தையும்
சோறு	அந்நத்தையும்
தா என்று	கொடு என்று
குமைத்து	(என்னை) அடர்த்துக் கொண்டிருந்து
போகார்	இங்குநின்றும் போகின்றனவில்லை.
நான்	உனக்கடியேனான நான்,
அவரை	அவ்விந்த்ரியங்கள் செய்யும் உபத்ரவங்களை
பொறுக்ககிலேன்	ஸஹிக்கமாட்டுகிறிலேன்;
இனி	உன்னையே புகலாக அடைந்தபின்பு
செய்வது	என் ஹிதத்துக்காகச் செய்யவேண்டிய
ஒன்று	(மற்று) ஒரு க்ருத்யத்தையும்
அறியேன்	அறிகின்றிலேன், (ஆகையால்)
அடியேற்கு	என்விஷயத்தில்
ஆ ஆ என்று	ஐயோ ஐயோ என்று
இறை	சிறிது
இரங்காய்	க்ருபைபண்ணியருள்.

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கோவாயித்யாதி) நீ சேஷியாமது தவிர்ந்து, இவை எனக்கு நியாமகமாய்க்கொண்டுவந்து என் சரீரத்

திலே நடபுருந்தது. (கூறைசோறிவை) நான் கூறையும் சோறு மாக நினைத்திருக்குமவையொழிய வேறே சிலவற்றைத்தாவென்று என்னை நெருங்கி ஒருக்ஷணமும் கால்வாங்குகிறிலர்கள்; நான் அவர்க ளுடைய நலிவைப்பொறுக்கமாட்டுகிறிலேன். (புனிதா) என்விரோ தியைப்போக்கி ரக்ஷிக்குமது உன்பேறாக நினைத்திருக்கும் சுத்தி யோகத்தையுடையவனே! (புட்கொடியாய்)†இவை எல்லாவற்றுக்கும் கொடிகட்டியிருக்கிறவனே! (நெடுமாலே) ஆஸ்ரிதர்பக்கல் மிக்கவ்யா மோஹத்தையுடையவனே!

(தீவாய் நாகணையில் துயில்வானே) ஆஸ்ரித ஸம்ஸ்லேஷைக ஸ்வபாவனே! உனக்கு என்வருகிறதோ என்றஞ்சவேண்டாதபடி சத் ருக்கள்மேலே நெருப்பை உமிழுகிறதிருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந் தருளினவனே! (திருமாலே) அப்படுக்கையிலே சாய்வது இருவரு மான சேர்த்திபோலேயாய்த்து. (இனிச்செய்வதொன்றறியேன்) இனி நான் என்னுடைய ஹிதவிஷயமாகச் செய்வதொன்றறியேன். "அய்யோ அய்யோ" என்று அநந்யகதியான என்பக்கலிலே க்ருபை பண்ணியருளவேணும். (அழுந்தூர்மேல்) க்ருபை பண்ணுகைக்கு வந்து நிற்கிறவிடமன்றோ இவ்விடம். ... ... (கூ)

அரு —ஒன்பதாம்பாட்டு. (கோவாயித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே, தமக் கடுத்த கூறைசோறிவை தரவேணுமென்று, தம் அபீஷ்டத்தை ப்ரார்த் தித்தார், இதில் இந்த்ரியங்கள் தங்களுக்கு அடுத்தவற்றைத்தரச்சொல்லி பாதி (பாதி)க்கிறன, அந்த பாதை (பாதை) யை நீக்கி யருளவேணுமென்று அநிஷ்டநிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"கோவாய்" என்று இப்போது சொல்லுகைக்கு வேறுகோவுண் டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நீ சேஷியித்யாதி). நீரும் "கூறைசோ றிவை தந்தெனக்கருளி" என்றேயின்றீரே, இவை அவற்றை ப்ரார்த்தித் தால் "ஆமத்து" என்று சொல்லுவானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நான் கூறையுமித்யாதி).

பலிதார்த்தத்தை அருளிச் செய்து விசேஷண ப்ரயோஜநகத(ஞ)ந மேகத சப்தார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (உனக்கென்வருகிறதோ வித்யாதி). "நான்அவரைப்பொறுக்கறிலேன்" என்றேயின்றீர், நீர்தானே அவற்றைப் போக்கவிரகு பார்த்துக்கொள்ளவொண்ணாதோ வென்ன (இனிச்செய் வதொன்றறியேன்) என்கிறாரென்று மதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கி றார் (இனிநானித்யாதி). ... ... (கூ)

† (பா) ரக்ஷணத்துக்கு.

மூ.— அன்னமன்னு பைம்பூம்பொழில்சூழ்ந்த
அழுந்தூர் மேல் திசைநின்ற வம்மானைக்
கன்னிமன்னு திண்டோள் கலிகன்றி
ஆலிநாடன் மங்கைக்குலவேந்தன்
சொன்னவிந்தமிழ் நன்மணிக்கோவை
தூயமாலை யிவை பத்தும்வல்லார்
மன்னி மன்னவராயுலகாண்டு மான
வெண்குடைக்கீழ் மகிழ்வாரே. (௯௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.
அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை
மன்னு	நித்யவாஸம் பண்ணு நிற்பதாய்
பை	பரந்த
பூ	பூக்களை யுடைத்தான
பொழில்	சோலைகளாலே
சூழ்ந்த	வ்யாப்தமாயிருக்கிற
அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரில்
மேல்திசை	மேல்புறத்தில்
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
அம்மானை	ஸ்வாமிவிஷயமாக[து
கன்னி	அழிவில்லாமை யான
மன்னு	பொருந்தியிருக்கிற(எப்போது மழிவில்லாத)
திண்	பலத்தையுடைய
தோள்	புஜங்களையுடைய,
ஆலிநாடன்	திருவாலி நாட்டுக்கு நிர்வாஹகராய்,
மங்கை	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு
குலவேந்தன்	குலக்ரமமாக வந்த ராஜாவான
கலிகன்றி	ஆழ்வார் [டதாய்,
சொன்ன	அருளிச் செய்யப்பட்

பதம்.	உரை.
இன்தமிழ்	அழகிய தமிழ்பாஷையிலுள்ளதாய்,
நல்	நிர்த்துஷ்டமான
மணி	ரத்நங்களுடைய
கோவை	மாலைபோலே அதிப்ரலாக்யமாய்,
தூய	கவியில் தோஷமற்று பரிசுத்தமா யிருப்பதாய்
மாலை	சப்தஸந்தர்ப்பரூபமாயிருக்கிற
இவைபத்தும்	இப்பத்துப்பாசுரங்களையும் [கள்
வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்
மன்னவராய்	ராஜாக்களாய்க் கொண்டு
மன்னி	சி(ர)காலமிருந்து
உலகு ஆண்டு	லோகங்களைப் பரிபாலநம்பண்ணி
மானம்	பெரியதாய்
வெண்குடைக்கீழ்	வெளுத்து (புதிதாய் இருக்கிற) குடையின் கீழ இருந்து
மகிழ்வார்	ஆநந்திப்பார்கள்(௯௦)

வ்யா. —பத்தாம்பாட்டு. (அன்னமன்னு மித்யாதி) அன்னங்கள் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பரந்தபூவையுடைத்தான பொழிலாலே சூழப்பட்ட; அன்னங்கள் ஒன்றோடொன்று ஊடினால், உடம்போடுடம்பு அணையாதபடி கிடக்கைக்குவேண்டும் பரப்பு போந்திருக்குமாய்த்து பூவின்பெருமை. (அழுந்தூர் மேல்திசைநின்ற வம்மானை) திருவழுந்தூரில் மேல்பார்ச்வத்திலே நின்ற ஸர்வாதிகனான ஸர்வேச்வரனை. (கன்னிமன்னு திண்டோள்) ஒருநாளுமழியாத மிடுக்கையுடைத்தான தோள்களையுடைய ஆழ்வார், திருவாலிநாட்டுக்கு நிர்வாஹகராயுள்ளார், திருமங்கையிலுள்ளார்க்குப் பழையதாக ராஜாக்களாயுள்ளார். (சொன்ன வின்தமிழ்) சொன்ன இனியதமிழான இந்தநல்லரத்நமாலையை லக்ஷணங்களில் குறைவற்றிருக்கிற இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். (மன்னிமன்னவராய்) சிரகாலம் ராஜாக்களாய், லோகங்களையடைய நிர்வஹித்துப் பெரிய முத்தின் குடைக்கீழேயிருந்து பின்பு ப்ரீதியுக்தராகப் பெறுவர். இந்த்ரியவஶ்யதையை அநுஸந்தித்து அஞ்சினவர், இத்தை ப(ஃ)லமாகச் சொல்லுவானென்னென்னில்; "இவர்க்கு அந்த ஐஶ்வர்யம், பாகவத சேஷயாக்குகைக்கு உடலாகையாலே, அதுவும் புருஷார்த்தத்திலே புக்குப்போய்த்துகாண்" என்று பட்டர் அருளிச்செய்தாராம். ... ... (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு. —பத்தாம்பாட்டு. (அன்னமித்யாதி) பூவை (பரந்த) என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (அன்னமித்யாதி). "மான" என்ற இனத்தின் (பெரிய) என்றது. ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து எட்டாந்திருமொழி

செங்கமலம் ப்ரவேசம்.

வ்யா. —(செங்கமலத் திருமகளும்) இந்த்ரிய வஶ்யதைக்கஞ்சி கூப்பிட்டார், நீர் இங்ஙனே கிடந்து கூப்பிடுகிறதென், பேரளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகள் தங்கள் ஆபத்தை அறிவிப்பிக்கும்போது அக்கரையி

லேநின்று கூப்பிடுமெதொழிய அவர்களுக்கும் கிட்ட வொண்ணாதபடியிருக்கக்கடவநாம், உமக்குப்பட்டகுறை அறிவிக்கலாம்படி பண்ணினோமாய் நின்றோமே, இவ்வளவும்வாநின்ற நாம், இனிமேலுள்ளகார்யஞ்செய்வோமென்று உமக்குஆறியிருக்கக்குறையுண்டோ? உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும் செய்கைக்கன்றோ நாமிங்குவந்து நிற்கிறதென்று, அக்குற்றை நிலையைக்காட்டிக்கொடுக்க, அத்தை அநுஸந்தித்து த்ருப்தராய், பிறரைப்பார்த்து, "இவனல்லது ஆஶ்ரயணீயனில்லை, ஆனபின்பு எல்லாருமவனை ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப்போகப் பாருங்கோள்" என்கிறார். ... ... *

அரு.—செங்கமலத்திருமகளும் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியில், அதிசங்கையாலே குறைப்பட்டிருந்த இவ்வாழ்வார் இத்திருமொழியிலே பரோபதேசத்திலே புகுருகைக்கு ஸங்கதியென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இந்த்ரியேத்யாதி). (பட்டகுறை) என்றது. அநாதியாக இந்த்ரியங்களி லகப்பட்ட குறை யென்கை. ... ... *

மூ.— செங்கமலத்திருமகளும் புவியும் செம்பொன்
திருவடியி னிணைவருட முனிவரேத்த
வங்கமலி தடங்கட லுளநந்தனென்னும்
வரியரவினணைத் துயின்ற மாயோன்காண்மின்
எங்குமலிநிறை புகழ்நால் வேதமைந்து
வேள்விகளும் கேள்விகளுமியன்றதன்மை
அங்கமலத்தயனனையார் பயிலும் செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எங்கும்	எல்லா வாக்யங்களிலும்	இயன்ற	அதிசயித்திருக்கிற
மலி	(ப்ராமாண்யம்) மிக்கிருப்பதாய்,	நன்மை	ஸ்வபாவத்தையுடையராய்,
நிறைபுகழ்	(அத்தால், பூர்ணமான யசஸ்ஸையுடையதான	அங்கமலத்து	அழகிய திருநாபி கமலத்தைப் பிறப்பிடமாகவுடைய
நால்வேதம்	நாலு வேதங்களாலும்	அயன் அனையார்	ப்ரஹ்மாவோடொத்திருக்கிற ப்ராஹ்மணர்கள்
ஐந்து வேள்வி	பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களாலும்	பயிலும்	நித்யவாஸம் பண்ணுகையிலுண்டான
கேள்விகளும்	(மற்றும்) கேட்டறிய வேண்டும் ஸ்ம்ருதி முதலானவற்றிலும்	செல்வத்து	ஸம்பத்தையுடைத்தாய்

அணி	லீலாவிபூதிக்கு ஆபரணமாயிருக்கிற
அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரில்
உகந்துநின்ற	உகப்புடனே எழுந்தருளி யிருக்கிறவனாய்
அமரர்கோ	நித்யஸூரிகள் தலைவனான எம்பெருமானானவன்,
செம் கமலம்	அழகிய தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய [ரும்
திருமகளும்	பெரிய பிராட்டியா
புவியும்	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும்
செம்பொன்	ஸுந்தரமாய் ஸ்ப்ருஹணீயமா யிருக்கிற
திருவடியின் இணை	திருவடிகளிரண்டையும்
வருட	பிடியாநிற்க,
முனிவர்	ஸநகாதிருஷிகள்
ஏத்த	ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற்க,
வங்கம்	மரக்கலங்கள்
மலி	நிறைந்திருக்கிற
தடம்	விசாலமான
கடலுள்	ஸமுத்ரத்தில்
அநந்தன் என்னும்	அநந்தனென்று ப்ரஸித்தனாய் [ன
வரி	ரேகைகளையுடையனா
அரவின் அணை	திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின் மேலே
துயின்ற	கண்வளரா நின்ற
மாயோன் காண்மின்	ஸர்வேஶ்வரன் கிடீர். (௧)

வ்யா. —முதற்பாட்டு. (செங்கமலத்திருமகளும்) ஆஶ்ரிதருடைய ஸர்வாபராதங்களையும்பொறுப்பிக்கும் பெரியபிராட்டியாரும். (புவியும்) அப்பொறைக்கு உவாத்தான ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டியும், ஸ்ப்ருஹணீயமாய் ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பான திருவடிகளை வருட; ஸநகாதிகள் நின்று ஸ்துதிக்க. (வங்கமலிதடங்கடலுள்) மரக்கலங்களால் மிக்கிருக்கிற பெரியகடலிலே. (அநந்தனென்னும்) திருவநந்தாழ்வானென்று ப்ரஸித்தனாயிருக்கிறவன் மேலே. ஸர்வேஶ்வரனையும் "அநந்தன்" என்னக்கடவதிறே-த்ரிவித பரிச்சேதராஹித்யத்தாலே; அநந்தன் தன்னையும் விளாய்க்குலைக்கொள்ளவல்லனாயிருக்கையாலே அநந்தனென்று ப்ரஸித்தியை யுடையனான. (வரியரவினணைத்துயின்ற மாயோன் காண்மின்) குன்றிச்சூடுபோலே ஸர்வேஶ்வரனுக்கு வைத்த கண்மாறாதே கண்டுகொண்டிருக்கவேண்டும்படி தர்ஶநீயமான வரிகளையுடையனாய், ஶைத்ய ஸௌரப்யாதிகளை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளின ஸர்வேஶ்வரன் கிடீர் இங்குவந்து நிற்கிறவன்.

(எங்குமலிநிறைபுகழ்நாதி) வேதப்ராமாண்யம் ப்ராதேசிகமாயிருக்கையன்றிக்கே, எங்குமொக்க மிகுகையாலேவந்த நிறைந்த புக

ழையுடைத்தான நாலுவகைப்பட்ட வேதம், பஞ்சமஹாயஜ்ஞம், மற்றும் ஶ்ரவணத்தாலே அறியவேண்டியவற்றாலும் வந்த இயற்றியை ஸ்வபாவமாகவுடையராய், (அந்தமலத்தபணையர்) தனித்தனியே ப்ரஹ்மாவைப்போலே ஶ்ருஷ்யக்ஷமராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் நித்யவாஸம் பண்ணுகையால் வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய திருவழுந்தூரிலே வந்துநின்றருளின இதுதான் தனக்கு அஸாதாரணமாகக்கொண்டு நிற்கிறவன் * அயர்வறு மமரர்களதிபதியான ஸர்வேஶ்வரன் கிடீர்கோள்; அவனை ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப்போகப் பாருங்கோள் என்கிறார். ... ... (க)

அரு —முதற்பாட்டு. (செங்கமலமித்யாதி) செம்மையுடைய கமலத்திருமகளென்று சப்தார்த்தமாக்கி தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ஆஶ்ரிதருடைய வித்யாதி). த்ரிவிதபரிச்சேதராஹித்யமிவனுக்குண்டோ? "அநந்தன்" என்னும் ப்ரஸித்தி வருகைக்கு என்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரனையுமித்யாதி). "வரி" என்று விசேஷித்ததுக்கு உட்கருத்தருளிச் செய்கிறார் (குன்றிச்சூடித்யாதி). (குன்றிச்சூடு) ரு(X)ஞ்சாபீட(X)ம். (ப்ராதேதிகமாயிருக்கையன்றிக்கே) என்றது-சிலவாக்யங்களில் ப்ராமாண்யமுண்டாய், சிலவாக்யங்களில் ப்ராமாண்யமின்றிக்கே யிருக்கையன்றிக்கே என்கை. அங்கங்களோடே திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (மற்றுமித்யாதி). "இயற்றி" என்றது-அதிசயமென்றபடி. "அமரர்கோவே-காண்மின்" என்றந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (அயர்வித்யாதி). (க)

மூ.— முன்னிவ்வுலகேழுமிருள்மண்டியுண்ண
முனிவரொடு தானவர்கள் திகைப்பவந்து
பன்னுகலைநால்வேதப் பொருளையெல்லாம்
பரிமுகமாயருளிய வெம்பரமன் காண்மின்
செந்நெல்மலிகதிர்க் கவரிவீசச்சங்க
மவைமுரலச் செங்கமல மலரையேறி
அன்னமலிபெடையோடு மமரும் செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (உ)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
செந்நெல்	ஶ்லாக்யமான நெல் பயிரினுடைய	அவை	அங்கே ஸஞ்சரிக்கிற
		சங்கம்	சங்குகளானவை
மலி கதிர்	ஸம்ருத்தமான கதிர்களானவை	முரல	முழங்காநிற்க,
		செம்	ஸுந்தரமான [மேலே
கவரி வீச	சாமரங்கள் (போல்) வீசாநிற்க,	கமல மலரை	தாமரைப்பூவின் மே

ஏறி	ஏறி	முனிவரொடு	ஸநகாதி ருஷிகளுட ன் கூட
அன்னம்	ஹம்ஸமானது	தானவர்கள்	ராக்ஷஸர்களும்
மலி	போக (பூர்வ) ப்ரசுர மான [கூட	திசைப்ப	ப்ரமப்பட்டு நிற்க (அவ்வளவில்)
பெடையோடும்(தன்)	பேடையோடு		
அமரும்	பொருந்திகண்வளரா [நின்ற	வந்து	(தான் பரமபதத்தில் நின்றும்) வந்து,
செல்வத்து	அணியழுந்தூர் நின் றுகந்தஅமரர்கோவே!	பன்னு	விஸ்த்ருதமாயுள்ள
		கலை	சாஸ்த்ரங்களை யுடை த்தான [டைய
முன்	முற்காலத்தில்	நால் வேதம்	நாலு வேதங்களினு
இவ்வேழுலகு ம்	இந்தஸப்தலோகங்க ளையும் [னது	பொருளை எல் லாம்	அர்த்தங்களையெல்லா ம் [ண்டு
இருள்	அஜ்ஞாநாந்தகாரமா	பரிமுகமாய்	ஹயக்ரீவனாய்க் கொ
மண்டி	அடர்ந்திருந்து	அருளிய	உபதேசித்தருளின
உண்ண	புஜிக்கையில்(தன்வச மாக்கிக் கொண்டு கலஹீகரிக்கையி ல்)	எம்பரமன்கா ண்மின்	நம்முடைய ஸர்வாதி கன் கிடீர். (உ)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. (முன்னிவ்வுலகேழு மிருள்மண்டியுண்ண) பண்டு இவ்வுலகங்களேழையும் அந்தகாரமானது தான்கண்டபடியே பரந்து புஜிக்க. (முனிவரொடு தானவர்கள் திசைப்ப) ஸாத்விகரோடு அஸாத்விகரோடு வாசியற அறிவுகெட்டுக் கலங்க வந்தவதரித்து, பரம்பின கலைகளையுடைத்தான நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களினுடைய அர்த்தத்தையெல்லாம் ஹயக்ரீவமூர்த்தியாய் அருளிச்செய்த ஸர்வஸ்மாத்பரன் கிடீர்.

(செந்நெல்மலிகதிர்க் கவரிவீச) செந்நெலினுடைய கனத்த கதிரானது கவரி வீச. (சங்கமவைமுரல) அங்கே ஊருகிற சங்கங்களானவை த்வநிக்க. (செங்கமலமலரையேறி) செவ்விபெற அலர்ந்த தாமரைப்பூவைப்படுக்கையாகக்கொண்டு அதின் மேலேறி. (அன்னமலிபெடையோடுமமரும் செல்வத்து) அன்னமானது அப்பூம்படுக்கையிலே போக (பூர்வ) ஸ்தோதஸ்ஸில் தன்னோடொத்த பெடையோடொக்கச் சாய்கிற நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய, அங்குத்தை திர்யக்குகளுடைப்பட போக (பூர்வ) ப்ரதாநமாயாய்த்திருப்பது. (உ)

அநு.—இரண்டாம்பாட்டு. (முன்னித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், திருப்பாற் கடலில் கிடந்தான் இவரென்றார்; அங்கு நின்றும்போந்து வேதப்ரதா(நா)நம் பண்ணின மஹோபகாரகன் இவர் என்று உபபாதிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அந்தகாரமானது) என்றது - அஜ்ஞாநாந்தகாரமானது என்றபடி. இங்ஙனன்றாகில், வேதப்ரதாநத்தால் பாஹ்யாந்தகாரம் போகாதிறே. (கலங்க) என்ற வநந்தரம், "அதுதிர" என்று சேஷம்.

சங்கங்களை "அவை" என்று விசேஷிக்கையாலே செங்கெலிலே வர்த்திக்கிறவை என்று விவக்ஷித்து, ஜந்துக்களாகையாலே கூப்பிடும் என்று அத்தை கா(ரா)நஸ்த்காரேயாக்கி யருளிச்செய்கிறார் (அங்கேகூறு கிற வித்யாதி). "அன்னம்" என்பதும் "பெடையோடும்" என்பதும் ஜாதாவேகவசநமாய், பல அன்னங்கள் பலபேடைகளோடு அமரும்என்று விவக்ஷித்து அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அங்குத்தை திர்யக்குக்களுமித்யாதி). ... ... (௨)

மூ. — குலத்தலைய மதவேழம் பொய்கைபுக்குக்
கோள்முதலை பிடிக்கவதற் கனுங்கிநின்று
நிலத்திகழும் மலர்ச்சுடரேய் சோதியென்ன
நெஞ்சிடர் தீர்த்தருளிய வென் நிமலன்காண்மின்
மலைத்திகழ் சந்தகில் கநகமணியுங்கொண்டு
வந்துந்திவயல்கள் தோறும் மடைகள்பாய
அலைத்துவரும் பொன்னிவளம் பெருகும்செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (௩)

பதம்.	உரை.
மலை	ஸஹ்யபர்வதத்தில்
திகழ்	விளங்காநின்ற
சந்து	சந்தநமரங்களையும்
அகில்	அகில்கட்டைகளையும்
கநகம்	ஸுவர்ணங்களையும்
மணியும்	ரத்நங்களையும்
கொண்டுவந்து	திரட்டிக்கொண்டு [வந்து
உந்தி	தள்ளி
வயல்கள்தோறும்	கழனிகளெங்கும்
மடைகள்	மடைகளிலே
பாய	பாயும்படியாக
அலைத்துவரும்	அலையெறிந்துகொண்டு வாராநின்ற
பொன்னி	திருக்காவேரியானது
வளம்	ஸம்ருத்தமாக
பெருகும்	ப்ரவஹியா நிற்கைக்கு ஹேதுவுண்டான
செல்வத்து அணியழுந்தூர் நின்றுகந்த அமரர்கோ,	
குலம்	நல்லஜாதியில் பிறந்த (யானைகளுக்குள்ளே)

தலைய	ஶ்ரேஷ்டமானதும்	சுடர்	தேஜோரூபியான சந்த்ரனோடு
மதம்	கொழுப்புடையதுமான	எய்	ஒத்திருக்கிற
வேழம்	ஶ்ரீ கஜேந்த்ரமானது	சோதி	(குளிர்ந்த) தேஜஸ்ஸையுடையவனே!
பொய்கை	மடுவிலே	என்ன	என்று கூப்பிட, (அங்கே எழுந்தருளி)
புக்கு	ப்ரவேசித்து (பொய்கையில், அங்கு)	நெஞ்சு	(அதின்)மநஸ்ஸிலுண்டான
கோள்	மிடுக்கையுடைத்தான	இடர்	துக்கத்தை [ய்
முதலை	முதலையானது [முக்க	தீர்த்தருளிய	போக்கியருளினவனு
பிடிக்க	(தன்காலைப்)பற்றி இ	என்	(அதை) எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனாய்,
அதற்கு	அந்தமுதலைக்கு	நிமலன்காண்மின்	(அத்தால்) பரிசுத்தனானவன் கிடீர். (௩)
அனுங்கிநின்று	பயப்பட்டிருந்து,		
நில	சந்த்ரிகையை		
திகழும்	சுற்றும்விளங்கப்பண்ணுகின்ற [தான		
மலர்	விகாஸத்தையுடைத்		

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. (குலத்தலையமதவேழம்) நல்ல ஆகரத்திலே பிறந்து தான் ஆனைகளுக்கெல்லாம் ப்ரதாநமாய், மதமுதிதமாய், மூலையடியே திரிகிற ஆனை விழுக்காடறியாதே தன்னிலமல்லாத வேற்றுநிலத்திலே புக்கு கொடிதானமுதலையின்கையிலே அகப்பட்ட தாய்த்து. (கோள்முதலைபிடிக்க) சாபோபஹதமாய் அதுக்குப் பரிஹாரமாக "எப்போதோ இது நம்கையிலே வந்தகப்படுவது" என்றிருக்கிற முதலையின்கையிலே புக்குப் பிடிபட. (அதற்கனுங்கிநின்று) அதற்கு வெருவி, முதலையினுடைய வ்யாபாரமேயாய் தன்னுடைய வ்யாபாரமற்றுநின்று. (நிலைத்திகழு மலர்ச்சுடரேய் சோதியென்ன) நிலாவை பரப்பாநின்ற விகாஸத்தையுடைய சுடருண்டு சந்த்ரன், அவனோடொத்த தண்ணளியை யுடையையாய்க்கொண்டு வந்து தோற்றவேணுமென்ன; (நெஞ்சிடர் தீர்த்தருளிய என்னிமலன் காண்மின்) அதினுடைய கையில் பூச்செவ்வியாறுதபடி தன் திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொண்டு அதினுடைய ஹ்ருதயத்தில் வ்யஸநத்தைப்போக்கி யருளுகையாலே, ஆஶ்ரிதருடைய விரோதியைப் போக்கி, அவர்களுடைய அபேக்ஷிதஸம்விதாநம்பண்ணும் ஸ்வபாவனென்கிற சுத்தியை எனக்குப்ரகாசிப்பித்தவன் கிடீர்.

(மலைத்திகழ் சந்தகில் கநகமணியுங்கொண்டு) ஸஹ்யபர்வதத்திலே விளங்காநின்ற சந்தநத்தையும், அகிலையும், பொன்னையும், ரத்ந

ங்களையும் வாரிக்கொண்டுபோந்து. (வந்துந்தியித்யாதி) பா(ர)ரம் பொறுக்கமாட்டாமை சுமை பொகடுவாரைப்போலே தள்ளி, வயலென்று பேர்பெற்ற விடமெங்கும் மடைகள்தோறும் வந்து பாயாநிற்கு மாய்த்துப் பொன்னியானது. இப்படி அலைத்துக்கொண்டு பெருகி வாராநின்ற காவிரியால் வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய. அவன் தான் ஆர்த்தரிருந்தவிடமெங்கும் வந்து ரக்ஷிக்குமாபோலே, இந்த ஆற்றுவரவும் அபேக்ஷிதமான இடமெங்கும் வந்து பாயாநிற்கு மாய்த்து. ... ... (கூ)

அநு.—மூன்றாம்பாட்டு. (குலவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், அஜ்ஞானம் போம்படி வேதப்ரதானம் பண்ணினபடி சொல்லிற்று, இதில், அந்தவேதத்தில் ப்ரதிபாத்யமான கைங்கர்யத்தை விரோதிநிவ்ருத்தி பூர்வகமாகத் தானே கொண்டருளுமவனென்னுமதுக் குறிப்பாக, ஸ்ரீகஜேந்த்ரரக்ஷணத்தை உபதேசிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"குல" என்றது-க்ருஹ்ணவாசியாய் அருளிச்செய்கிறார் (ஆகாத்திலே) என்று. "பிடிக்க" என்கையாலே ஏற்கவே பிடிக்கக் கோலினமை தோற்றுகையாலே பலிதார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (சாபோபஹதமாயித்யாதி). கொடுமையின்படிதன்னை எல்லாநிலத்தளவு மருளிச்செய்தா ரென்னவுமாம்.

பாட்டுக்கெல்லாம்தொகுத்து பாவமருளிச்செய்கிறார்(அவன்தானித்யாதி)

ஙூ. — சிலம்புமுதல் கலனணிந்தோர் செங்கற்குன்றம்
திகழ்ந்ததெனத் திருவுருவம் பன்றியாகி
இலங்குபுவி மடந்தைதனை யிடந்துபுல்கி
எயிற்றிடைவைத்தருளிய வெம்மீசன் காண்மின்
புலம்புசிறை வண்டொலிப்பப் பூகம்தொக்கப்
பொழில்கள்தொறும் குயில்கூவ மயில்களால
அலம்புதிரைப் புனல்புடைசூழ்ந் தழுகார்செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (ங)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புலம்பு	அழகிதாக விளங்காநின்ற	பொழில்கள் தொறும்	சோலைகளெங்கும்
சிறை	இறகுகளையுடைய	குயில்	கோகிலங்களானவை
வண்டு	வண்டுகளானவை	கூவ	கூவாநிற்பதாய்,
ஒலிப்ப	த்வனியாநிற்பதாய்,	மயில்கள்	மயில்களானவை
பூகம்	பாக்குமரங்கள்	ஆல	கூத்தாடாநிற்பதாய்,
தொக்க	திரண்டிருக்கிற	அலம்பு	அலையாநின்ற

திரை	அலைகளையுடைத்தான	திருவுருவம்	அழகியவடிவை யுடைய
புனல்	ஜலமானது [னிலே	பன்றியாகி	மஹாவராஹமாயவ தரித்து,
புடை	பர்யந்தப்ரதேசங்க	இலங்கு	விளங்காநின்ற
சூழ்ந்து	வ்யாப்தமாய்க் கொண்டு	புவிமடந்தை தனை	ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை
அழகு ஆர்	அழகுமிக்கிருக்கிற	இடந்து	(அண்டபித்தியில்நின் றும்) குத்தியெடுத்து [லேஷித்து
செல்வத்தணியமுந்தூர் நின்றுகந்த அமரர்கோ,		புல்கி	(அவளுடன்) ஸம்ப
ஓர்	அத்விதீயமாய்	எயிறு இடை	தந்தத்தினிடையிலே
செம் கல்	சிவந்த ரத்நங்களை யுடைத்தான	வைத்தருளிய	வைத்துக் கொண்டு (ஏறி) அருளினவ
குன்றம்	மேருபர்வதமானது		னாய் [லாம்
திகழ்ந்ததென விளங்குவதுபோல விராநின்றதாய்,		எம்	(அதினால்) நமக்கெல்
சிலம்புமுதல்	தண்டைச்சிலம்பு முதலான	ஈசன்காண்மின்	நிர்வாஹகனான ஸர்வேச்வரன்கிடீர்.(௪)
கலன்	ஆபரணங்களை [திற		
அணிந்து	சாத்திக்கொண்டிருக்		

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (சிலம்புமுதல் கலனணிந்து) சிலம்பு தொடக்கமான ஆபரணங்கள் பலவற்றையுமணிந்து ஒரு மேருவானது நின்று விளங்குமாபோலே, வராஹவேஷத்தையுடையனாய். (இலங்கு புவி) அண்டபி(பி)த்தியிலே புக்குச் சேர்ந்த பூமியை இடந்தெடுத்துக் கொண்டேறி, அந்தபூமிக்கும் அபிமாநிநியான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை அணைத்து, அந்தபூமிதன்னைத் திருவெயிற்றிலே ஒருநீலமணியழுத் தினாபோலே வைத்தருளின அச்செயலைக்காட்டி, என்னை எழுதிக் கொண்டவன் கிடீர்.

(புலம்புசிறை வண்டொலிப்ப) அழகிய சிறகையுடைத்தான வண்டுகள் மதுபாநமத்தமாய் த்வநிக்க. (பூகந்தொக்கப் பொழில்கள் தொறும் குயில்கள்கூவ) கமுகுகள்திரண்ட சோலைகள்தோறும் குயில்களானவை, முக்தர் ஸாமகாநம்பண்ணுமாபோலேகூவ, (மயில் களால) அதினுடைய பாட்டுகேட்டாக மயில்கள் ஆலிக்க, (அலம்பு திரைப்புனல் புடைசூழ்ந்தழகார் செல்வத்து) அலைத்துக்கொண்டுவருகிற திரைகளையுடைத்தான ஜலமானது பர்யந்தமெங்கும் சூழ்கை யால்வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைத்தாய் ஸம்ஸார விபூதிக்கு ஆபர

ணப்போலேயிருக்கிற திருவழுந்தூரிலே. ... ... (௪)

அந —காலாம்பாட்டு. (சிலம்பித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், "நிலத்திகழு மலர்ச்சுடரேய் சோதி" என்று பெருமிடறு செய்து கூப்பிட வந்து உபகரித்தவனைநீர்; ஸம்ஸார ப்ரளயங்கொண்டிருக்கிற எங்களுக்கு அங்ஙன் கூப்பிடக்கூடுமோ வென்னு மதிசங்கையிலே, ப்ரளயத்திலகப்பட்டுக் கூப்பிடவறியாத பூமியை எடுத்தாப்போலே நம்மையு மெடுக்க வல்லவனிவர் என்று வராஹவ்ருத்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"செம்" சிவந்த "கல்" ரத்நங்களையுடைய "குன்றம்" மேருவானது திகழ்ந்ததென்னும்படியாக. "சிலம்புமுதல் கலனணிந்து" இவ்வாபரணசோபையாலே மூட்டாக்கிட்டபடியாலே விளங்காநின்றுள்ள திருவுருவமுடைய வராஹமென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (சிலம்பித்யாதி). "செங்கட்குன்றம்" என்று பாடமானபோது குன்றுக்கே விசேஷணமாய், அத்(ஙூ)தோபமையாக வ்யாக்யாநாந்தரமுண்டு, "குன்று" நீலாசலமென்று கருத்து. ... ... (௬)

மூ. — சினமேவு மடலரியி னுருவமாகித்
திறல்மேவு மிரணியன தாகங்கீண்டு
மனமேவும் வஞ்சனையால் வந்தபேய்ச்சி
மாளவுயிர் வவ்விய வெம்மாயோன்காண்மின்
இனமேவும வரிவளைக்கை யேந்தும்கோவை
யேய்வாய மரதகம்போல் கிளியினின்சொல்
அனமேவுநடைமடவார் பயிலும் செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்று கந்தவமரர்கோவே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இனம் மேவும்	வரிசைவரிசையாகப் பொருந்தியிருப்ப	கிளியின்	கிளிகளினுடைய
வரி	அழகியதான [தாய்	இன்சொல்	மதுரமான சொல்லையுடையவர்களாய்,
வளைகை	வளைகளையுடைத்தான கைகளாலே	அனம் மேவும்	ஹம்ஸத்தோடு பொருந்தியிருக்கிற (ஸத்ருசமான)
ஏந்தும்	தாங்கப்பட்ட,		
கோவையெய்	கோவைப் பழத்தோடொத்த	நடை	நடையழகையுமுடையவர்களான
வாய	அதரத்தையுடைத்தாய்,	மடவார்	ஸ்த்ரீகள்
மரதகம்போல்	மரகதப்பச்சை போன்ற வர்ணத்தையுடைத்தான	பயிலும்	நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற

செல்வத்தணியழுந்தூர்	நின்றுகந்த அமரர்க்கா,
மேவும்சினம்	அதிசயிதமானகோபத்தையும்
அடல்	மிடுக்கையுமுடைய
அரியின்உருவமாகி	நரஸிம்ஹவேஷத்தையுடையனாய்க் கொண்டு, [ள்ள
திறல்மேவும்	ப(ப)லம் மிக்கிருந்து
இரணியனது	ஹிரண்யனுடைய
ஆகம்	சரீரத்தை
கீண்டு	பிளந்தவனும்
மனம் மேவும்	மநஸ்ஸிலேபொருந்தியிருக்கிற

வஞ்சனையால்	கபடத்தினாலே
வந்த	(கொல்ல) வந்த
பேய்ச்சி	பூதனையானவள்
மாள	முடியும்படியாக [னை
உயிர்	அவளுடைய ப்ராணனை [கொண்டு
வல்லிய	க்ர(ப)ஸித்தவனாய்க்
எம்	(அவ்வாஶ்சர்யத்தை) எனக்கு(ப்ரகாசிப்பித்தவனுமான)
மாயோன்கா ண்மின்	ஆஶ்சர்யபூ(ஃபூ)தன் இவர். (ரு)

வ்யா. —அஞ்சாம்பாட்டு. (சினமேவு மடலரியினுருவமாகி) சிறுக்கன்பக்கலிலேஅவன் மிகைத்துவரப்புக் கவாறே அதுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமை, சினத்தையிட்டுவகுத்தாப்போலேயாய், கிட்டவொண்ணாத நரஸிம்ஹவேஷத்தையுடையனாய். (திறல்மேவுமிரணியனதாகங்கீண்டு) நரஸிம்ஹத்துக்கும் பிற்காலியாத மிடுக்கையுடைய ஹிரண்யனுடைய உடலைக்கீண்டு. (மனமேவுமித்யாதி) இவனுடைய பருவத்தைக்கண்டால் "கெட்டேன், இவனை அழியச்செய்கையாவதென்" என்று நெஞ்சிலிரக்கம் பிறக்கையன்றிக்கே நெஞ்சிலே பொருந்தியிருக்கிற வஞ்சநத்தையுடையளாய்க்கொண்டு வந்த பூதனை முடியும்படி அவளுடைய முலைவழியே அவளுடைய ப்ராணன்களும் வற்றிவரும்படி முலையை அமுதுசெய்த ஆஶ்சர்யபூ(ஃபூ)தன் கிடீர் இங்குவந்து நிற்கிறவன்.

(இனமேவுமித்யாதி) தர்ஶநீயமான வளையையுடைத்தான கைகளாலே ஏந்தப்பட்டு, இவர்கள் தங்களோடொத்துக் கோவைபோன்ற அதரத்தையுடைத்தாய், மரகதம்போன்ற நிறத்தையுடைத்தாயிருக்கிற கிளியினுடைய பேச்சுபோலே இனிதானபேச்சையுடையராய், கற்பிக்கிறவர்கள்பேச்சும் கிளியின் பேச்சும் வாசிதெரியாது அன்னம்போன்ற நடையுடைய ஸ்த்ரீகள் நெருங்கி வர்த்திக்கையால் வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய. ... ... (ரு)

ரு —அஞ்சாம்பாட்டு. (சினமேவுமித்யாதி)கீழ்ப்பாட்டுக்களில், அநுகூலனை ஸ்ரீ கஜேந்த்ர ரக்ஷணம்பண்ணி மஹிஷியான பூமிக்கு விரோதியான முறையாலே பூமியை உத்த(ஃ)ரித்தானென்றீரேயாகிலும், நாங்கள் அங்ஙனநுகூலிக்கவும் பெறுதே ஒரு ப்ரத்யாஸத்தியு மின்றிக்கே, விரோதியும் கனத்திருக்க ரக்ஷிக்கும்படி எங்ஙனேயென்ன ; விரோதிநிரஸநசீலனென்கிறுரிங்கென்று ஸங்கதி.

இரண்டு பேச்சுக்கும் இனிமை ஒத்திருக்குமோவென்னவருளிச்செய்கிறுர் (கற்பிக்கிற வித்யாதி). ... ... (இ)

மூ. — வானவர் தம்துயர்தீரவந்துதோன்றி
மாணுருவாய் மூவடிமாவலியை வேண்டித்
தானமரவேழுலகு மளந்தவென்றித்
தனிமுதல்சக்கரப் படை யென்தலைவன்காண்மின்
தேனமரும் பொழில் தழுவுமெழில்கொள்வீதிச்
செழுமாட மாளிகைகள் கூடந்தோறும்
ஆனதொல் சீர்மறையாளர் பயிலும்செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (சு)

பதம்.	உரை
தேன்	மதுவானது [நின்ற
அமரும்	மாறுதே ப்ரவஹியா
பொழில்	சோலைகளாலே
தழுவும்	சுற்றப்பட்டு
எழில்கொள்	அழகுமிக்கிருந்துள்ள
வீதி	வீதிகளிலும்
செழு	அழகிய
மாடம்	மண்டபங்களிலும்
மாளிகைகள்	அரண்மனைகளிலும்
கூடந்தோறும்	க்ருஹங்களிலும் [ராய்
ஆன	ஆச்மகுண ஸம்பந்ந
தொல்சீர்	பழையதான (அழிவற்ற) கீர்த்தியையுடையராய்
மறையாளர்	வேதாத்யயநபரரான ப்ராஹ்மணர்கள்
பயிலும்	நெருங்கி வர்த்திக்கிற
செல்வத்தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த அமரர்கோ,	

பதம்.	உரை.
வானவர்தம்	தேவர்களுடைய
துயர்தீர	துக்கம் போம்படியாக
தான்	(ஸர்வ வ்யாபியாய் அவாப்த ஸமஸ்த காமனை) தான்
மாணுருவாய்	வாமந வேஷத்தையுடையனாய்க் கொண்டு
வந்துதோன்றி	வந்தவதரித்து
மாவலியை	மஹாபலியினிடத்தில்
மூவடி	மூன்றடியை
வேண்டி	யாசித்து (அதுபெற்றவாறே),
ஏழுலகும்	ஸப்தலோகங்களையும்
அமர	(தன் திருவடிக்கீழ்) அடங்கும்படியாக
அளந்து	ஆக்ரமித்தவனாய்,

வென்றி	ஜயசீலமாய்,	சக்கரம்	ஸுதர்சநத்தை
தனி	அத்விதீயமாய்	படை	ஆயுதமாகவுடையனாய்
முதல்	(ஆயுதங்களில்) ப்ரதா (நூ)நமான	என் தலைவன்	எனக்கு ஸ்வாமியான
		காண்மின்	ஸர்வேஸ்வரன்கேளீர்.

வ்யா. —ஆறும்பாட்டு. (வானவர்தம் துயர்தீர) அநந்ய ப்ரயோஜநராய் அவனையல்லதறியாதே (க) *தொடைபொத்தநுளப்பூவும் கூடையும் பொலிந்து தோன்றுமவர்களுக்காகவன்றிக்கே, கார்யம்செய்து தலைக்கட்டினவ னந்தரம்,நான்சர்வரனென்னும்தேவர்களுக்கு அஸுரர்களால் வந்த துக்கம் போம்படி வந்தவதரித்து. (மாணுருவாய்) "அவன்பக்கலிலே பெருவிடில் ஜீவிக்கை அரிது" என்று தோற்றும் இரப்பிலே தகணேறின வடிவையுடையனாய், தனக்கில்லாதது மூவடியாய், அதுடையான் மஹாபலியாய், அவன்கையிலே தான் நீரேற்றுப்பெற்று, அந்த திருவடிகளின்கீழே ஏழுவகைப்பட்ட லோகங்களுமடங்கும்படிக்கீடாக வளர்ந்து. (வென்றித்தனிமுதல் சக்கரப்படை) வெற்றியை யுடைத்தாய், அத்விதீயமாய் ஆயுதங்களுக் கெல்லாம ப்ரதா(நூ)நமாயிருக்கிற திருவாழியைப் பரிகரமாகவுடையனை என் ஸ்வாமிகிடிகோள். (உ) "த்ரிவிக்ரம க்ரமாக்ராந்த த்ரைலோக்ய ஸ்புரதாயுத:- த்ரிவிக்ரம க்ரமாக்ராந்தத்ரைலோக்யஸ்ஸ்புரதாயுத:" என்கிறபடியே யிருக்கிற திவ்யாயுதங்களையுடையவன். (ங) "ஜிதம் பகவதா ஜகத்"-ஜிதம் பகவதா ஜகத்".

(தேனமரும் பொழில் தழுவுமெழில் கொள்வீதி) தேன்மாறாத பொழிலாலே தழுவப்பட்ட அழகையுடைத்தான வீதி. (செழுமாடமித்யாதி) அழகிய மாடங்கள், மாளிகைகள், கூடங்கள், மண்டபங்கள், மற்றுமவகாசமுள்ள இடமெங்கும். (ஆனதொல்சீர்) வித்யாவிநயங்களால் ஸம்பந்நரா † (ய், பழையதான சீரையுமுடையரா)யிருக்கிற ப்ராஹ்மணர் நெருங்குகையால் வர்த்திரவதிஸம்பத்தை யுடைய. ... ... (ங)

அ௫. —ஆறும்பாட்டு. (வானவரித்யாதி)கீழ்ப்பாட்டில் விரோதி நிரஸந சீலனென்றீர்; அவன் விரோதி நிரஸந சீலனேயாகிலும், எங்களுக்கு ப்ரயோஜநாந்தரங்களில் நசை அநுவர்த்திக்கையாலே எங்களைக் கொள்ளுமோவென்ன; ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குங்கூட தன்னை இரப்பாளனாக்கிக்காரியம் செய்யும்படியான ஸுசீலன்கிடிகோ ளென்கிறாரென்று ஸங்கதி

(க) தி-பள்-கo. (உ) வி-பு-ரு-ரு-கஎ. (ங) † குண்டலிதம் க்வாசித்கம்.

"வானவர்" என்னவமைந்திருக்க "தம்" என்றத்தாலே அவர்கள் துரபிமாநம் தோற்றுமென்று விவக்ஷித்து வ்யாவர்த்யகதநபூர்வகம் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (அநந்யேத்யாதி). வானவரென்று, வான்-ப்ராப்யமாகத் தோற்றுகையாலும், அதுபெறுகைக்கு ஸாதநமும் தாமே அநுஷ்டிக்க வல்லாரென்று முன்பிருக்கிற ஸ்வாதந்த்ர்யம் "தம்" என்றத்தாலும் ஸூசிதமாகையாலும், அநந்யப்ரயோஜநராய் அநந்ய ஸாதநரானவர்களை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்று திருவுள்ளம். மாணாய் என்னாதே, "மாணுருவாய்" என்றத்தாலே, இரப்பிலே தகணேறினமைதோற்றுமென்று அருளிச் செய்கிறார் (அவனீத்யாதி). "தான் மாணுருவாய் மூவடி மாவலியையவேண்டி" என்றந்வயித்து, தானே தன்னிலே ஸர்வஸ்வாமித்வம் தோற்றியிருக்கையாலே வேண்டக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தனக்கித்யாதி). மாணுருவானபோது சக்கரப்படையுண்டோவென்ன; "அளந்தபோது உண்டு"என்றுப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (த்ரிவிக்ரம இத்யாதி). திருவடிகளின்கீழே அடங்கும்படி அளக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜிதமித்யாதி). ... ... (சு)

மூ. — பந்தணைந்த மெல்விரலாள் சீதைக்காகிப்
பகலவன் மீதியங்காத விலங்கைவேந்தன்
அந்தமில்திண் கரம்சிரங்கள் புரண்டுவீழ
அடுகணையாலெய்து கந்தவம்டான் காண்மின்
செந்தமிழும் வடகலையும் திகழ்ந்தநாவர்
திசைமுகனேயனையவர்கள் செம்மைமிக்க
அந்தணர்த மாகுதியின் புகையார் செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (எ)

பதம்.	உரை.
செம்தமிழும்	அழகிய (ஸ்வார்த்தத்தை எளிதில் ப்ரகாசிப்பிக்க வல்ல) த்ராவிடவேதமும்
வடகலையும்	ஸம்ஸ்க்ருத வேதமும்
திகழ்ந்த	விளங்காநின்ற [ளாய்
நாவர்	நாவையுடையவர்க
திசைமுகனே	ப்ரஹ்மாவோடொத்
அனையவர்கள்	த(ப்ரபாவமுடைய)வர்களாய்,
மிக்கசெம்மை	அதிசயிதமான வைலக்ஷண்யத்தையுடையரான
அந்தணர்தம்	ப்ராஹ்மணருடைய
ஆகுதியின்	(யஜ்ஞத்தில்) ஆஹுதியிலேயுண்டான
புகை ஆர்	தூமம் நிறைந்திருக்கிற
செல்வத்தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த அமரர்கோ,	[கிற
பந்து அணைந்த	பந்தோடு கூடியிருக

மெல்	ம்ருதுவான [ன	திண்	பலிஷ்டமான
விரலாள்	விரல்களை யுடையளா	கரம்	கைகளும்
சீதைக்காகி	ஸீதை நிமித்தமாக,	சிரங்கள்	தலைகளும் [க
பகலவன்	ஸூர்யன்	புரண்டுவீழ	அறுந்துவிழும்படியா
மீது	மேலே	அடுகணையால்	கொல்லவல்லபாணத்
இயங்காத	ஸஞ்சரிக்கப்போகாத (உயர்ந்த அரணை		தினால்
இலங்கை	லங்கைக்கு [யுடைய)	எய்து உகந்த	அடித்து (க்கொன்று) ஸந்தோஷித்த
வேந்தன்	ராஜரான ராவண னுடைய [ணிறந்த)	அம்மான்காண்	ஸர்வேஶ்வரன் கிடீ
அந்தம் இல்	அவதியில்லாத (என்		மின் (௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (பந்தணைந்த) ஸர்வேஶ்வரன் ஸந்நிதியிலும் பந்துகொண்டுபோதுபோக்க வேண்டும்படியாய், அந்த பந்து தொடவும் பொறாதபடியான விரலையுடைய பெரியபிராட்டியாரோடுண்டான ஸம்ஶ்லேஷத்துக்காக· பிரிவுக்கு ஹேதுபூ(பூ)தனாய், சந்த்ராதித்யர்கள் மேலே ஸஞ்சரிக்கப்பெறாத அரணையுடைத்தாயிருக்கிற லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணனுடைய. (அந்தமிலித்யாதி) அறுக்கவறுக்க முளைக்கையாலே அவதியின்றிக்கே யிருப்பதாய், திண்ணியதாயுமிருக்கிற தோள்களும் தலைகளும் தெறித்துப்போய் விழ, ஒரு கொலைஅம்பாலே எய்து அவனையழித்து, "விரோதிபோகப் பெற்றோம், ஆஶ்ரிதரும் குடியிருப்புப் பெற்றார்கள்" என்று அவர்களுக்கடவ உகப்பைத்தானுகந்த ஸர்வேஶ்வரன்கிடீர்.

(செந்தமிழித்யாதி) (செந்தமிழும்) அர்த்தத்தை நேராகக்காட்டவல்ல தமிழும். (வடகலையும்) ஸம்ஸ்க்ருதமும், இவையுடைய விளங்குகிற நாவையுடையருமாய். (திசைமுகனே யனையவர்கள்) தனித்தனியே சதுர்முகனைப்போலே ஸ்ருஷ்டிக்ஷமராயிருக்கிற ப்ராஹ்மணர்வர்த்திக்கிற. (செம்மையித்யாதி) இப்படி வைலக்ஷண்யம் விஞ்சியிருந்துள்ள ப்ராஹ்மணருடைய ஹோமதூமத்தையும் அழகிய செல்வத்தையுமுடைய அணியழுந்தூர். ... ... (௭)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (பந்தணைந்தவித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், ப்ரயோஜநாந்தர பரரிடத்தில் தன்னை இரப்பாளனாக்கியும் கார்யம் செய்யுமவன் என்றுநின்றீர் ; இப்படி அவன் செய்யவேண்டுவா னென்னென்னில், அவன் பிராட்டியிடத்தில்அபி(பி)நிவிஷ்டனாய் கார்யம் செய்யுமாபோலே சேதநரெல்லாரிடத்திலும் அபிநிவிஷ்டனாயிருப்பன் கிடீரென்று உபதேசிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

ஸர்வேஸ்வரனுக்கு வ்யாமோஹத்தை யுண்டாக்குகைக்கு உபயுக்தமான மௌக்த்ய(ஜ்)மும், மார்தவமும் ஸூசிதமாகிற தென்றருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஸ்வரனித்யாதி).

"ஆர்" என்று பொருந்துதலாய், இவர்களுக்குப் பொருந்தினதென்றாய், அத்தால்பலிதம் (அழகிய) என்றது. ... ... (எ)

மூ. — கும்பமிகு மதவேழம் குலையக் கொம்பு
பறித்து மழவிடை யடர்த்துக் குரவைகோத்து
வம்பவிழும் மலர்க்குழலாளாய்ச் சிவைத்த
தயிர் வெண்ணெயுண்டுகந்த மாயோன் காண்மின்
செம்பவளமரகத நன்முத்தம்காட்டத்
திகழ்பூகம் கதலிபலவளம் மிக்கெங்கும்
அம்பொன்மதிள் பொழில்சூழ்ந்தழகார்செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (அ)

பதம்.	உரை.
செம்பவளம்	(பாக்குமரங்களில் பழங்கள்) சிவந்த பவழத்தையும்
மரகதம்	(அவற்றின் காய்கள்) மரகதப் பச்சையையும்
நன்முத்தம்	(பூக்கள்) நல்ல முத்துக்களையும்
காட்ட	தர்சிப்பிக்கவற்றான
பூகம்	கமுகுகளாலே
திகழ்	விளங்காநின்றதாய்,
பல	அநேகமான
கதலி	வாழைகளுடைய
வளம்	ஸம்ருத்தியானது
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்
மிக்கு	அதிசயித்திருப்பதாய்,
அம்பொன்	மிகவும் ஸ்ப்ருஹணீயமான
மதிள்	ப்ராகாரத்தையுடைத்தான
பொழில்	சோலைகளாலே

பதம்.	உரை.
புடை	பர்யந்தங்களிலே
சூழ்ந்து	சுற்றப்பட்டு
அழகு ஆர்	அழகுமிக்கிருக்கிற
செல்வத்தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த அமரர்கோ,	
மிகு கும்பம்	பெருத்தமஸ்தகத்தையும்
மதம்	மதத்தையுமுடைய
வேழம்	குவலயாபீடமானது
குலைய	அழியும்படியாக
கொம்பு	(அதின்) தந்தங்களை
பறித்து	பிடுங்கியும்,
மழம்	இளம்பருவமான
விடை	எருதுகளை
அடர்த்து	நெருக்கியும்,
குரவை	ராஸக்ரீடையிலே
கோத்து	(பெண்களோடு) கை கோத்தும்,
வம்பு	பரிமளமானது
அவிழும்	பரவாநின்ற
மலர்	பூக்களுடைய
குழலாள்	மயிர்முடியையுடையவளான

ஆய்ச்சி	யசோதைப்பிராட்டி	உண்டு	அமுதுசெய்தும்
வைத்த	சேமித்துவைத்த	உகந்த	ஸந்தோஷித்த
தயிர்	தயிரையும்	மாயோன்கா	ஆஶ்சர்யபூ(பூ)தன்
வெண்ணெய்	நவநீதத்தையும்	ண்மின்	இவர். (அ)

வ்யா,—எட்டாம்பாட்டு. (கும்பமிகு மதவேழம்) ஆனைகளோடும் மலைகளோடும் பொருது புண்பட்ட மஸ்தகத்தையுடைத்தாய், மதமுதிதமாயிருக்கிற குவலயாபீடமானது குட்டிச்சுவர்போலே தளர்ந்துவிழும்படி அதினுடையகொம்பை அநாயாஸேந பறித்து. (மழுவிடையடர்த்து) பருவத்தால் இளைதாய், "காட்டுக்காட்டு" என்று ம்ருத்யுஸத்ருஶமாயிருக்கிற வ்ருஷபங்களேழையும் அழியச்செய்து. (குரவைகோத்து) பெண்களுடைய குரவைக்கூத்திலே தன்னையுமொருவனாக விட்டுக்கோத்து. (வம்பவிழுமித்யாதி) விரோதிவர்க்கத்தைத்தானே கைதொட்டுப்போக்கினவன். அநுகூலஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யமொழியச் செல்லாமையாலே, பரிமள ப்ரசுரமான பூவையுடைத்தான குழலையுடைய யசோதைப் பிராட்டி வைத்த தயிரையும் வெண்ணெயையும் அமுதுசெய்து, அத்தாலே பெறாப்பேறு பெற்றானாகவிருக்கிற ஆஶ்சர்யபூ(பூ)தன் இவர்.

(செம்பவள மரதகநன்முத்தம் காட்ட) அங்குண்டான கமுகுகளில் பாளைகள் முத்தைக்காட்ட, பசுங்காயானது மரகதத்தைக் காட்ட, பழுங்காயானது பவளத்தைக்காட்ட, ஆக இப்படி மூன்றும் ஒருகாலே கண்டநுபவிக்கலாம்படி யிருப்பதாய், வாழைகளினுடைய மிகுதியால் வந்த அழகு குறைவற்று எங்குமொக்க ஸ்ப்ருஹணீயமாய், அரணாகப்போரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்ட பொழிலையுடைத்தாயிருக்கிற திருவழுந்தூர். ... ... (அ

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (கும்பமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், சொன்ன பிராட்டியிடத்தில் போலே சேதநரிடத்தில் அபிநிவிஷ்டராயிருக்கைக்கு மூலமென்னென்ன, ஆஶ்ரித கரஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது செல்லாதபடியானஸ்வபா(பா)வன் இவரென்கிறாரென்று ஸங்கதி.

கும்பத்துக்கு மிகுதி யுத்த(த)வடுக்க ளென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (ஆனையித்யாதி). (காட்டுக்காட்டு) என்று (பருவத்தால் இளைதாய் என்று அந்வயித்துக்கொள்வது.

"பல-கதலி" என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச் செய்கிறார் (வாழைகளினுடைய மிகுதியாலே) என்று ... ... (அ

மூ. — ஊடேறு கஞ்சனொடு மல்லும் வில்லும்
ஒண்கரியுமுருள் சகடுமுடையச்செற்ற
நீடேறுபெருவலித் தோளுடையவென்றி
நிலவுபுகழ் நேமியங்கை நெடியோன்காண்மின்
சேடேறு பொழில்தழுவு மெழில்கொள்வீதித்
திருவிழவில் மணியணிந்த திண்ணைதோறும்
ஆடேறு மலர்க் குழலார் பயிலும் செல்வத்
தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சேடு ஏறு	இளமையேறி(மிக்கு) இருக்கிற	கஞ்சனொடு	கம்ஸனோடுகூட
பொழில்	சோலைகளாலே	மல்லும்	சாணூராதிமல்லவர்க் கமும்
தழுவும்	சுற்றும்வ்யாப்தமாய்க் கொண்டு [ருக்கிற	வில்லும்	தநுஸ்ஸும் [மான)
		ஒள்	அழகிய (பலிஷ்டட
எழில்கொள்	அழகை யுடைத்தாயி	கரியும்	குவலயாபீடமும்
வீதி	திருவீதிகளில்	உருள்	உருண்டு வாராநின்ற
திருவிழவில்	உத்ஸவங்களிலே	சகடும்	சகடாஸுரனும்
மணி	ரத்நங்களாலே	உடைய	நெருக்குண்ணும்படி
அணிந்த	அலங்கரிக்கப்பட்ட	செற்ற	(அவர்களை) அழித்த வனாய்
திண்ணைதோறும்	திண்ணைகளெங்கும்,	நீடு ஏறு	மென்மேலும் அதிச யித்து வாராநின்ற
ஆடு ஏறு	பரிமளம்ஏறி (மிக்கு) இருக்கிற	பெருவலி	மிக்கபலத்தையுடைய
மலர்	புஷ்பங்களினாலலங்க ரிக்கப்பட்ட	தோள்உடைய	புஜங்களையுடையனாய்
		வென்றி	ஜயமானது
குழலார்	மயிர்முடியையுடைய பெண்கள்	நிலவு	(எப்போதும்) வர்த்தி யாநிற்கையாலுண் டான
பயிலும்	நெருங்கி வர்த்திக்கிற		
செல்வத்தணியழுந்தூர் நின்றுகந்த அமரர் கோ,		புகழ்	கீர்த்தியையுடைய
		நேமி	திருவாழியை
ஊடு ஏறு	(மஞ்சத்தினுடைய) மத்யத்திலே ஏறி யிருக்கிற	அம்கை	அழகிய திருக்கையி லேந்தினவனை
		நெடியோன்	ஸர்வாதிகன்கிடீர் (௧)

வ்யா. — ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஊடேறு கஞ்சனொடு) தன்பயத் தாலே உயரமஞ்சத்திலே போயேறி நிற்கிற கம்ஸனோடேகூட அவன் தனக்கு அரணாகநிறுத்தின மல்லவர்க்கமும். (வில்லும்) வில்விழவுக்

கென்று இட்டுவைத்த வில்லும். (ஒண்கரியும்) ஆனைலவித்தெதென்று மாதுலனுப் கண்ணணீரை விழவிட்டிருப்பதாகக் கோலின குவலயா பீடமும். (உருள்சகடும்) அஸுராவேசத்தாலே தொட்டில் பருவத்திலே மேலே வந்து விழக்கோலின சகடமும். (உடைபச்செற்ற) இவற்றையெல்லா மொருகாலே அழியச் செய்தாப்போலே தோற்றுகிறதாய்த்து இவர்க்கு அநுஸந்தாநத்தில் வைசத்ய(ஶ்ரீஸூ)த்தாலே. (நீடேறு பெருவலித் தோளுடையவித்யாதி) நாள்செல்ல நாள்செல்ல மிக்கேறிவாராநிற்பதான தோளையுடையனுப், விஜயமானது எப்போது மொக்கவர்த்தியாநின்ற புகழையுடைத்தான திருவாழியைக் கையிலேயுடைய ஸர்வாதிகன் கிடீர்.

(சேடேறு பொழில்) இளமைமிக்குவருகிற பொழிலாலே தழுவப்பட்டு, அத்தாலே எழில்மிக்கிருக்கிற திருவீதியில் திருநாள்களில் ரத்நங்களாலே அழுத்தப்பட்ட திண்ணைகள்தோறும், ஆடுகைக்காக ஏறின புஷ்பாதிகளாலே அலங்க்ருதமான குழலையுடைய ஸ்த்ரீகளுடைய நெருக்கத்தால்வந்த நிரவதிக ஸம்பத்தையுடைய திருவழுந்தூரிலே. "ஆடு" என்று - பரிமளம். பரிமளம்மிக்க மலர்க்குழல். (௯)

அந —ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஊடேறித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஆஶ்ரித ஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது செல்லாதபடியான வ்யாமோஹம் சொல்லிற்று; அந்த வ்யாமோஹகார்யமான ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநம் பண்ணினமையைப் பலபடி உபதேசித்து நேமியைப்போலே உங்களையும் கைவிடானென்கிறுரென்று ஸங்கதி.

"ஊடு" என்று மத்த்ய(ஸ்ரீஸூ)மாய், மஞ்சத்தின் மத்த்யமாக்கி யருளிச்செய்கிறுர் (தன்னித்யாதி). ... ... (௯)

மூ. — பன்றியாய் மீனுகி யரியாய்பாரைப்
படைத்துக்காத்துண்டு மிழ்ந்த பரமன்றன்னை
அன்றமரர்க்கதிபதியு மயனும்சேயும்
அடிபணியவணியழுந்தூர் நின்றகோவை
கன்றிநெடுவேல் வலவனுலிநாடன்
கலிகன்றி யொலிசெய்த வின்பப்பாடல்
ஒன்றினெடு நான்குமோரைந்தும் வல்லார்
ஒலிகடல் சூழுலகாளுமும்பர்தாமே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.
பன்றியாய்	மஹாவராஹமாயும்
மீனாய்	மத்ஸ்யமாயும்
அரியாய்	நரஸிம்ஹமாயும் அவ
பாரை	பூமியை [தரித்து
படைத்து	ஸ்ருஷ்டித்து
காத்து	ரக்ஷித்து
உண்டு	(ப்ரளயத்தில்) அமுது செய்து
உமிழ்ந்த	(ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்) வெளிப் படுத்தின
பரமன்தன்னை	ஸர்வாதிகனாய்,
அன்று	அக்காலத்தில்
அமரர்க்கு	தேவர்களுக்கு
அதிபதியும்	ராஜாவான இந்த்ர
அயனும்	ப்ரஹ்மாவும் [னும்
சேயும்	ருத்ரனும்
அடிபணிய	திருவடிகளிலே விழுந்தாஸ்ரயிக்கும் படியாக,
அணி	ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமாயுள்ள
அழுந்தூர்	திருவழுந்தூரில்
நின்ற	உகப்புடனெழுந்தருளியிருக்கிற

பதம்.	உரை.
கோவை	நித்யஸூரிகளுக்கு(நிர்வாஹகனை) ஸர்வேஸ்வரன் விஷயமாக,
கன்றி	கறையையுடைத்தாய்
நெடு	தீர்க்கமாயுள்ள
வேல்	வேலாயுதத்தை
வலவன்	பிடிக்கவல்லராய்,
ஆலிநாடன்	திருவாலி நாட்டுக்கு நிர்வாஹகரான
கலிகன்றி	ஆழ்வார்
ஒலிசெய்த	ஒலியுடைத்தாம்படி [ய் அருளிச் செய்ததா
இன்பம்	மதுரமாய், [டின
ஒன்றினொடு	ஒருபாசுரத்தோடு கூ
நான்கும்	நாலுபாசுரங்களும்
ஓர் ஐந்தும்	(அதன்பின்) ஒரு ஐந்து பாசுரங்களும்
பாடல்	(ஆகியபத்து) பாசுரங்களும் [கள்,
வல்லார்	அப்யஸிக்க வல்லவர்
ஒலி	கோ(ஃ)ஷியாநின்ற
கடல்சூழ்	ஸமுத்ரத்தாலே சூழ
உலகு	லோகங்களை [ப்பட்ட
ஆளும்	பரிபாலநம் பண்ண வல்லரான
உம்பர்தாம்	தேவதைகளாவர்கள்

வ்யா. —பத்தாம்பாட்டு. (பன்றியாயித்யாதி) ஆஸ்ரிதரக்ஷணம் ஒரு தலையாலல் தன்னைப்பேணுமையும் ரக்ஷிக்குமவனாய்த்து. (பாரையித்யாதி). பூமியை ஸ்ருஷ்டித்து, பன்றியா யித்யாதிகளாலே (காத்து) அத்தை ரக்ஷித்துத் திரியவும் ப்ரளயம்வர, வயிற்றிலேவைத்துத், திரிய வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டு, இப்படி ஸர்வவித ரக்ஷணங்களையும் பண்ணுமிடத்தில் தன்னை எண்ணினால் பின்னை ஒருவரையும் எண்ணவொண்ணா திருக்கிற ஸர்வாதிகனை. (அன்றமரர்க்கித்யாதி) அபிமாநிகளான ப்ரஹ்மாதிகளும்வந்து

ஆஸ்ரயித்து. தந்தாமுடைய அபிமதங்கள் பெற்றுப் போம்படியாக வந்துநிற்கிற இடமாய்த்து. தேவர்களுக்கெல்லாம் நியாமகனுயிருக்கிற இந்த்ரனும், இவ்வருகுள்ளாரிற் காட்டில் விஜாதீயமான ஜந்மத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவும், அவன்மகனான ருத்ரனும். (அடிபணிய) திருவடிகளிலே விழுந்து ஆஸ்ரயிக்க, திருவழுந்தூரிலே நின்றருளின ஸர்வாதிகனானவனை. (கன்றிநெடுவேலித்யாதி) சத்ரு நிரஸநம்பண்ணிக் கறைகழற்ற அவஸரமின்றிக்கே யிருப்பதாய், (௧) "ஸகேதஸ்ஸ:-மஹத்தநுஃ" என்னுமாபோலே, ஒருவரால்நியமித்துஆளவொண்ணுதபடி செடிதாயிருந்துள்ள வேலைக்கையிலேயுடையாராய் திருவாலிநாட்டையுடையாராயிருந்துள்ள ஆழ்வார், ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்த இனிய பாடலான இப்பத்தையும் வல்லார். "ஒன்றினெடு நான்குமோரைந்தும்" என்று தாம்சேர்த்து அநுபவித்த ப்ரகாரமிருக்கிறபடி. இவற்றை அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு, ப்ரஹ்மாதிகளுடைய பதமுண்டாக முன்னந்தட்டில்லை. "திருமங்கையாழ்வார்தாம் பாகவத சேஷத்வமாக்குகைக்கு உடலாயிருக்கையாலே ஐஸ்வர்யத்தையும் ஆதரித்தருளினர்" என்றருளிச்செய்வர். (௧௦)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (பன்றியாயித்யாதி). (தாம்சேர்த்தநுபவித்த ப்ரகாரம்) என்றது - முதற்பாட்டில், அநந்தாவதாரகந்தமான க்ஷீரார்ணவசாயியை ஒருபாட்டிலும், அங்கு நின்றும் திர்யக்காய் அவதரித்தபடியை "முன்னிவ்வுலகு" என்கிற இரண்டாம்பாட்டிலும், "சிலம்புமுதல்" என்கிற நாலாம்பாட்டிலும், "இனமேவும்" என்கிற அஞ்சாம்பாட்டிலும், "பன்றியாய்" என்கிற பத்தாம்பாட்டிலுமாக நாலுபாட்டிலும், ஒருப்ரகாரமாகவும், மற்றை அஞ்சுபாட்டிலும் கஜேந்த்ரரக்ஷணார்த்தமாகவும் வாமந ராம க்ருஷ்ண ரூபேணவும் வந்த வவற்றுக்கு ஒருசேர்த்தியும் திருவுள்ளத்திலொட்டிஅநுபவித்தமை தோற்ற இங்ஙனருளிச்செய்தாரென்றபடி. ... ... (௧௦)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் எட்டாந்திருமொழி முடிந்தது.

---

(௧) ரா-யு-௧௦௦-௧௧.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி

கள்ளம்மனம் ப்ரவேசம்.

வ்யா.—கீழ்த்திருமொழியிலே, அவனே கிடிகோள் ஆஶ்ரயணீயனென்றார்; ஆனால்நீர் எங்களைச் செய்யச்சொல்லுகிற தென்னென்ன; பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அநர்த்தப்பட்டுப் போகாதே ஆஶ்ரயணீயனானவன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவித்துப்போகப் பாருங்கோளென்கிறார். ... ... *

அரு.—கள்ளம் மனம்ப்ரவேசம். (நீரெங்களைச் செய்யச் சொல்லுகிற தென்னென்ன) என்றது-எங்களுக்கும் வேறுசிலர் உபதேசிக்கக்கேட்டவையுண்டாயிருக்க நீரெங்களைச் செய்யச் சொல்லுகிற தென்னென்ன என்றபடி. *

மூ. — கள்ளம்மனம் விள்ளும்வகை கருதிக்கழல் தொழுவீர்
வெள்ளம் முதுபரவைத்திரை விரியக்கரையெங்கும்
தெள்ளும் மணிதிகழும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்
துள்ளும் எனதுள்ளத்துள்ளு முறைவாரையுள்ளீரே. (௧)

பதம்.	உரை.
கள்ளம்	ஆத்மாபஹார மாகிற க்ருத்ரிமத்தை யு[டைய
மனம்	மநஸ்ஸானது
விள்ளும்வகை	(அவ்வாத்மாபஹாரத்தில் நின்றும்) வேறுபடும் ப்ரகாரத்[தை
கருதி	ஆசைப்பட்டு
கழல்	(ஸர்வேஶ்வரன்) திருவடிகளை
தொழுவீர்	ஆஶ்ரயிக்க வேண்டியிருக்கிறவர்களே!
முது	அநாதியான
பரவை	ஸமுத்ரத்தி லுண்டா[ன
திரை	அலைகளினு லுண்டா[ன
வெள்ளம்	ப்ரவாஹமானது
கரை எங்கும்	தீரங்களிலே
விரிய	பரவாநிற்க,
தெள்ளும்	(அவ்வலைகளினாலே) கொழிக்கப்பட்ட
மணி	ரத்நங்களானவை
திகழும்	விளங்காநின்ற
சிறுபுலியூர்	சிறுபுலியூ ரென்னும் திருநாமத்தை யுடைத்தாய்
சலசயனத்து உள்ளும்	ஜலசாயியான எம்பெருமான் பள்ளிகொண்டிருக்கிற சலசயநமென்றும் திவ்யதேசத்தினுள்ளும்
எனது	என்னுடைய
உள்ளத்துள்ளும்	ஹ்ருதயத்தி லுள்ளும்
உறைவாரை	நித்யவாஸம்பண்ணும் ஸர்வேஶ்வரனை
உள்ளீர்	த்யாநியுங்கோள். (௧)

வ்யா. —முதற்பாட்டு. (கள்ளம்மனம் விள்ளும் வகைக்கருதி) (க) "யதாஹி சோரஸ் ஸ ததாஹி புத்தஃ- யதாஹி சோரஸ் ஸததாஹி புத்தஃ" என்கிறபடியே, வேதார்த்தாபலாபம் பண்ணுவார் - சோரரிறே; அதுக்குமேலே அவனுடையதான ஆத்மாபஹாரம் பண்ணிப்போரு கிறார் சிலரிறே. க்ருத்ரிமத்தைப்பண்ணி வர்த்திக்கிறஹ்ருதயம், அதில்நின்றும் வேறுபடும் ப்ரகாரத்தை மநோரதித்து, அவன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்க வேண்டியிருப்பீர்! (வெள்ளம் முதுபரவைத் திரைவிரிய) பழையதானகடல்திரைகளாலுண்டான வெள்ளமானது கரையெங்கும் போந்தேற.

(தெள்ளும் மணிதிகழும்) நினைவின்றிக்கேயிருக்கக் கடலேறி வடிந்தபடியாலே அங்குண்டான ரத்நாதிகள் விளங்காநின்றுள்ள. (சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்துள்ளுமெனதுள்ளத் துள்ளுமுறை வாரையுள்ளீரே) உகந்தருளின நிலங்களும் இவர் திருவுள்ளமும் ஒக்கவாய்த்து அவன் விரும்பியிருப்பது. இப்படியிருக்கையாலே ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு ஆஶ்ரயணீயஸ்தாநம்இவைஇரண்டுமாய்த்து. "சலசயனன்" என்றது - ஜலசயநனென்றபடியாய், அது அவனுக்குத் திருநாமமாய், ஜலசயநன் வர்த்திக்கிறவிடம் சலசயநமென்று ஊருக்குப்பேராகிறது. ... ... (க)

அரு.— முதற்பாட்டு. (கள்ளமித்யாதி) மனத்துக்கு கள்ளமாவது - பௌத்தாதி மதத்தைப் பற்றி வர்த்திக்கை என்று விவக்ஷித்து, அவர்கள் கள்ளரேரவென்னவருளிச்செய்கிறார் (யதாஹிசோர இத்யாதி). (சிலரிறே) என்றது-குத்ருஷ்டிகளை. சப்தார்த்தம் (க்ருத்ரிமத்தையித்யாதி). (க்ருத்ரிமத்தை) என்றது-வேதாபஹாரத்தையும், ஆத்மாபஹாரத்தையும். [முதுபரவைத்திரை-வெள்ளம்-கரைஎங்கும்-விரிய] என்றன்வயித்தருளிச் செய்கிறார் (பழையதானவித்யாதி).

கரையெங்கும் விரிய மணிதிகழும் என்னவமைந்திருக்க "தெள்ளும்" என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (நினைவித்யாதி). "நினைவு" என்றது-ரத்நஸம்பாதநார்த்தமான நினைவு என்றபடி. ஈடுபோடாகத்தாத்பர்ய மருளிச் செய்கிறார் (உகந்தருளின வித்யாதி). ஆறும்பாட்டில் "சலசயநம் தொழும்" என்று பகவத்பரமாகவிருக்கவேண்டியிருக்க இங்கு திவ்யதேசத்துக்குப் பேரானபடி எங்ஙனே யென்ன வருளிச் செய்கிறார் (சலசயனனென்றித்யாதி). மன்னைக்களுழறி, சலசயநனென்று திருநாமமாய்த் தென்று திருவுள்ளம். (க)

(க)

மூ. — தெருவில்திரி சிறுநோன்பியர் செஞ்சோற்றொடுகஞ்சி
மருவிப் பிரிந்தவர் வாய்மொழி மதியாது வந்தடைவீர்
திருவில்பொலி மறையோர் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
உருவக் குறளடிக ளடியுணர்மி னுணர்வீரே. (உ)

பதம்.	உரை.
தெருவில்	வீதிகள்தோறும்
திரி	ஸஞ்சரிப்பவராய்,
சிறு	அதிக்ஷுத்ரமான
நோன்பியர்	வ்ரதத்தையுடையராய், [அழுகிதான
செம்	(தயிர்முதலியவற்றால்)
சோற்றொடு	சோற்றோடுகூட
கஞ்சி	(குடிக்க வேண்டும்) கஞ்சியை (அந்நரஸத்தை) [து
மருவி	ஆசைப்பட்டு (புஜித்
பிரிந்தவர்	ஸாத்விகர்களிடத்தில் நின்றும் வேறுபட்ட ஜைநாதிகள்
வாய்மொழி	வாயினால் சொல்லப்பட்ட சொல்லை

பதம்.	உரை.
மதியாது	ஆதரியாமல்
வந்து	அவர்களைவிட்டுவந்து
அடைவீர்	ஆஸ்ரயிக்கப் பார்க்கிறவர்களே!
திருவில்	ஸம்பத்தினால்
பொலி	ஸம்ருத்தரான
மறையோர்	ப்ராஹ்மணர் வர்த்திக்கிற
சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்து, [வ	
உருவ	அழகியவடிவையுடை
குறள்	வாமனனான
அடிகள்	ஸ்வாமியினுடைய
அடி	திருவடிகளை
உணர்வீர்	த்யானிக்கப் பார்த்தீர்களாகில்
உணர்மின்	த்யானியுங்கோள். (உ.)

வ்யா. —இரண்டாம்பாட்டு. (தெருவில்திரி சிறுநோன்பியர்) அஸதஸ்ய வேஷத்தையுடையராய்க்கொண்டு தெருவுகளிலே ஸஞ்சரிக்கிற அவைதிகமான வ்ருத்தத்தையுடையராய். (செஞ்சோற்றொடு கஞ்சி மருவிப்பிரிந்தவர் வாய்மொழி மதியாது வந்தடைவீர்) (க) "தண்டயிரினால் திரளைமிடற்றிடை நெருக்குவான்" என்றும், மனந்திரியாக்கஞ்சி என்றுமுண்டு அவர்கள்புஜித்து வாஸனைபண்ணிப் போருவது. ஆக இப்படி அவைதிகமான அநுஷ்டாநத்தையுடையராய், வைதிகமர்யாதையை அகன்று திரிகிறவர்களுடைய வாயில் வார்த்தையை அநாதரித்து வந்தாஸ்ரயிப்பீர்!

(திருவில்பொலி மறையோர்) ஐஸ்வர்யம் குறைவற்றிருக்கிற ப்ராஹ்மணர்வர்த்திக்கிற. (சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து) அழகியதாய், கண்டார்க்குமேல் விழவேண்டும்படியான வடிவையுடைய ஸ்ரீவாமநனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளை ஸ்மரியுங்கோள், அதனைக்

(க) உ-கி-ஏ.

திக்கப்பார்க்கிறநீங்கள். (உணர்வீர்) அநுஸந்தாநத்தை யுடையீர்! "தெருவில் திரிசிறுநோன்பியர்செஞ்சோற்றொடுகஞ்சிமருவிப்பிரிந்தவருடைய வாயில் வார்த்தையை அநாதரியுங்கோள். திருவில் பொலிமறையோர் சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்தை வந்தாஶ்ரயிக்கப் பாருங்கோள். உருவக்குறளடிகளடியைஉணருங்கோள்." என்றுக்ரியை.(உ)

அரு.—இரண்டாம்பாட்டு. (தெருவிலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், பௌத்தா(த்₄)திமதத்தைக் கள்ளமாகச் சொல்லுகிறபடி யென்னென்ன, அவர்கள் கள்ளத்தை வெளியிடுகிறாரென்று ஸங்கதி.

சிறுமை-நிகர்ஷமாய், அருளிச்செய்கிறார் (அவைதிகமான) என்று. அதாவது-பூ₄ப்ர(ப்₄ரு₄)மணம், வ்ரதார்த்தமாகத் தரையில் புரளுகை முதலானவை. சோற்றுக்குச் செம்மையாவது-நன்மையாய், தயிர்த்திரளை என்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (தண்டயிரித்யாதி). (மணந்திரியாக்கஞ்சி) என்றது மநஸ்ஸு கலங்காதே, தா(த்₄)ரணார்த்தமாகக் குடிக்கும் கஞ்சி.

கீழே ஒருக்ரியையாக வருளிச்செய்து, மூன்றுக்ரியையாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (உணர்வீரித்யாதி). "மதியாது" என்றது-மதியாதிருங்கோள் என்றுயருளிச் செய்கிறார் (அநாதரியுங்கோள்) என்று. ... ... (உ)

மூ. — பறையும் வினைதொழுதுய்மின் நீர்பணியும் சிறுதொண்டீர்
அறையும்புனலொருபால் வயலொருபால் பொழிலொருபால்
சிறைவண்டினமறையும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்
துறையு மிறையடியல்ல தொன்றிறையு மறியேனே. (௩)

பதம்	உரை.
வினை	பாபங்களானவை
பறையும்	பறந்துபோம்,
நீர்	நீங்கள்
தொழுது	(அவனை) ஆஶ்ரயித்து
உய்மின்	உஜ்ஜீவியுங்கள், [லே
சிறு	க்ஷுத்ர விஷயங்களி
தொண்டீர்	சபலரானவர்களே!
	(அதைவிட்டு)
பணியும்	(அவனை) ஆஶ்ரயிக்
	கப்பாருங்கள்;
ஒரு பால்	ஒருபக்கம்
புனல்	ஜலமானது
அறையும்	அலையெறியுமதாய்,
ஒருபால்	ஒருபக்கம் [ய்
வயல்	கழனிகளை யுடையதா

பதம்.	உரை.
ஒருபால்	ஒருபக்கம் [தாய்
பொழில்	சோலைகளையு டை ய
சிறை	இறகுகளையுடைய
வண்டு இனம்	வண்டுக்கூட்டங்கள்
அறையும்	(எங்கும்)சப்தியாநிற்
	பதான
	சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்து [ற
உறையும்	பொருந்தி வர்த்திக்கி
இறை	ஸ்வாமியினுடைய
அடியல்லது	திருவடிகளையொழிய
ஒன்று	வேறொன்றை
இறையும்	சிறிதும்
அறியேன்	அறியமாட்டேன். (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. கண்டிகோளே நாமிருக்கிறபடி, நீங்களும் இப்படியேயிருக்கப் பாருங்கோளென்கிறார்.

(பறையும்வினை) அநாதிகாலம்பண்ணின பாபங்களடங்கலும் பறந்துபோம். தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள். (பணியும் சிறுதொண்டீர்) அப்ராப்த விஷயங்களிலே தொண்டுபட்டிருக்கிற நீங்கள் விழுந்தாஶ்ரயியுங்கோள். அங்ஙனன்றிக்கே, அந்தரங்க கிங்கரராக வேண்டியிருப்பீர்! (பணிமின்) ஆஶ்ரயியுங்கோளென்னுமாம்.

(அறையுமித்யாதி) அவ்வூர்தான், ஓரருகு நீர் வெள்ளமறையாநிற்கும், ஓரருகு பொழிலாயிருக்கும், ஓரருகு வயலாயிருக்கும். இவை மூன்றிடத்திலுமொக்க அறையாநின்றுள்ள சிறகையுடைத்தான வண்டுகளினுடைய ஸமூஹமானது அறைகிற சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளையொழிய வேறொன்றை த்யாஜ்யதயாவாகிலும் அறிவதொன்றில்லை. (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (பறையுமித்யாதி) கள்ளமனத்தைவிட்டு இருந்தவருண்டோவென்னும் சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் என்றுஸங்கதி திருவுள்ளம்பற்றிஅவதாரிகையருளிச்செய்கிறா (கண்டிகோளேயித்யாதி).

சிறுமை-நிகர்ஷமாய், தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறார் (அப்ராப்தேத்யாதி). சிறுமை-ஸௌக்ஷ்மதையாய், அந்தரங்க கைங்கர்யம் செய்யவேண்டியிருப்பீர் என்று அர்த்தாந்தரம் (அங்ஙனன்றிக்கேயித்யாதி).

(அறையாநிற்கும்) அலமோதாநிற்கும். "சிறை" என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (அறையாநின்றுள்ள) என்றது. அடித்துக்கொள்ளாநின்றுள்ள என்றபடி. (அறைகிற) என்றது - பாடுகிற என்றபடி. (இறையும்) அல்பாகாரத்தையும் என்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார் (த்யாஜ்யதயாவாகிலும்) என்று. ... ... (௩)

மூ.— வானார் மதிபொதியும் சடைமழுவாளியொடொருபால்
தானாகிய தலைவன வனமார்க்கதிபதியாம்
தேனார் பொழில்தழுவும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்
தானாயனதடியல்ல தொன்றறியேனடியேனே. (௪)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஒருபால்	(திருமேனியின்) ஏக தேசத்தில் (வர்த்திக்குமவனாய்),	ஆர்	நிறைந்திருக்கிற
		மதி	சந்த்ரனையும்
		பொதியும்	அடங்கியிருக்கிற
வான்	ஆகாசத்திலே	சடை	ஜடையையுடையனாய்,

மழுவாளியொடு	மழுவை யுடையனான ருத்ரனோடுகூட	தேன் ஆர்	தேன் மிக்கிருந்துள்ள
அமரர்க்கு அதிபதி	தேவேந்த்ரனும்	பொழில்	சோலைகளாலே
தானாகிய	தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி அவர்களை விபூதியாக வுடையனான	தழுவும்	வ்யாப்தமான
தலைவனும்	ஸர்வாதிகனாய்,	சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்து	
அவன்	அப்படி ஸுசீலனாக ப்ரஸித்தனாய்.	ஆயனது	எழுந்தருளி யிருக்கும் க்ருஷ்ணனுடைய
		அடியல்லது	திருவடிகளையொழிய
		ஒன்று	மற்றொன்றையும்
		அடியேன்	தாஸபூதனான நான்
		அறியேன்	(ரக்ஷகமாக) அறியமாட்டேன். (௪)

வ்யா.—நாலாம்பாட்டு. (வானோர்மதி) "தம்மை அவர்கள் ஆப்தராக நினைத்திருந்தபடியாலே தாம் சொல்லிற்றுக்கேட்பார்கள்" என்று பார்த்து, தம்படியை அவர்களுக்கு அறிவித்து "நீங்களும் என்னைப்போலே அவனைக்கொண்டு உங்கள் விரோதிகளைப்போக்கிக் கொள்ளப் பாருங்கோள்" என்கிறார்.

(வானோர்மதி) பரந்த ஆகாசத்துக்கெல்லாம் தானே போரும்படியிருக்கிற சந்த்ரனை தன்ஜடையிலேகதேசத்திலே யடக்கி, தமப்பன், பிறரென்றுபாராதே கொல்லுகைக்குப் பரிகரமான மழுவையுடைய ருத்ரனுக்கு தன் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்துக்கொடுநிற்கிற சீலத்தையுடையஸர்வாதிகன். (அவனமரர்க்கதிபதியாம்) தேவர்களுக்குநிர்வாஹகனான இந்த்ரனும், தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி யிருக்கிறவன்.

(தேனார்பொழிலித்யாதி) தேன்மாறாத பொழிலாலே அணையப்பட்டிருந்துள்ள. (சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்தாயன்) க்ருஷ்ணவதாரம் தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்ததென்று வெறுக்கவேண்டாதபடி பிற்பாடர்க்கும் அநுபவிக்கலாம்படி, அவ்வவதாரத்தின்படியே வந்து சாய்ந்தவன். அவன் திருவடிகளல்லது வேறொன்றையுமறியேன்; அதுக்கடி அவனுக்கே சேஷபூதனாகையாலே. ... ... (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (வானோரித்யாதி) உம்மைப்போலே நாங்கள் வேறொன்றையு மறியாதிருந்தபோது, உம்மைப்போலே எங்களையுமங்கீகரித்து விரோதியைப் போக்குவனோவென்ன; இவர்கள் ஸ்வகீகார்ஷ்ராநுஸந்தாநத்தாலும், தம்முடைய வைலக்ஷண்யாநுஸந்தாநத்தாலும் பிறந்

ஆப்தராஜ்ஞாநத்தைக்கண்டு, அவனுடைய ஸௌசீல்யத்தை உபதேசித்து, என்னைப்போலே உங்களையும் அங்கிகரிப்பன், ஆனபின்பு அவனடியாக விரோதியைப் போக்கிக்கொள்ளப் பாருங்கோளென்கிறாரென்று இரண்டு பாட்டுக்கும் ஏகதாத்பர்யமாக அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார் (தம்மை அவர்களித்யாதி). (அவனைக்கொண்டு) என்றது - ஸௌசீலனான அவனைக் கொண்டு என்றபடி.

[வானோரித்யாதி, தலைவன்-அமரர்க்கதிபதியாம்; அவன், தேனோரித்யாதி, ஆனயன் ; அவனடியல்ல தொன்றறியேனடியேனே] என்றந்வயித்துக் கொள்வது. ... ... (௪)

௫. — நந்தா நெடுநரகத்திடை நணுகாவகை நாளும்
எந்தா யெனவிமையோர் தொழுதேத்து மிடமெறிநீர்ச்
செந்தாமரை மலரும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
அந்தாமரை யடியா யுனதடியேற் கருள்புரியே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
இமையோர்	தேவர்கள்	தாமரைஅடி	தாமரை மலர்போன்
நாளும்	திநந்தோறும்	யாய்	ற திருவடிகளை யு
எந்தாய்என	என்ஸ்வாமியே! என்		டையவனே!
	று சொல்லி	நந்தா	நசியாததாய்
தொழுது	ஆஸ்ரயித்து [நின்ற	நெடு	தீர்க்கமாயுள்ள
ஏத்தும்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணு	நரகத்திடை	நரகத்தோடொத்த
இடம்	தேசமாய்,		ஸம்ஸாரத்தின் நடு
எறிநீர்	அலைமோதாநின்ற நீர்		வே [(பிறவாதபடி)
	நிலைகளிலே [ன து	நணுகாவகை	(இனி) கிட்டாதபடி
செந்தாமரை	செந்தாமரைப் பூவா	உனது அடி	உன்னுடையதாஸபூத
மலரும்	விகஸியாநின்ற	யேற்கு	னான என்விஷயத்
	சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து		தில்
அம்	அழகிய	அருள்புரி	க்ருபைபண்ணாய்.(௫)

வ்யா. —அஞ்சாம்பாட்டு. (நந்தா நெடுநரகத்திடை) ஒருகாலும் விட்டுப்பற்றக்கடவதல்லாத நெடுநரகமான ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே போய்ப்புகாதபடி. (நாளுமித்யாதி) ப்ரஹ்மாதிகள் காலமெல்லாம் நின்று "என்னாயனே" என்று தொழுது ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற தேசம்.

(எறிநீரித்யாதி) மிக்கஜலத்தையுடைத்தான பொய்கைகளிலே, அந்தநீர்ச்செறிவாலே தாமரைகள் போய்அலருகிற சிறுபுலியூர்ச்சல

சயனத்திலே. (அந்தாமரையடியாய்) செவ்விப்பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளையுடையவனே! (உனதடியேற்கருள்புரியே) அல்லாதார் செய்தபடிசெய்ய; அநந்யகதியான என்பக்கலிலே உன்னுடைய் கண்ணழிவற்ற க்ருபையைப் பண்ணியருளவேணும். ... ... (ரு)

அரு. — அஞ்சாம்பாட்டு. (நந்தா நெடுநரகமித்யாதி) கீழ்நாலுபாட்டிலும் பரோபதேசம்பண்ண திருந்தினபேரும் திருந்தாத பேருமாயிருக்கையாலே ஸம்ஸாரத்திலே அவர்கள்படுகிறபாட்டை உபதேசிக்கக்கோலி, அதுதமக்கு பயாவஹமாயிருக்கையாலே சடக்கென பரோபதேசத்தை விட்டு மேலஞ்சுபாட்டாலே எம்பெருமானைச்சரணம்புகுருகையை அர்த்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

[இமையோர் - நாளும்] என்றங்வயித்து அருளிச்செய்கிறுர் (ப்ரஹ்மாதிகளித்யாதி).

"அம்" என்று அழகாய், பலிதம் (செவ்விப்பூப்போலே யித்யாதி). கீழ்ஸங்கதி தன்னை ஸ்ப்புரிப்பிக்கிறுர் (அல்லாதாரித்யாதி). ... ... (ரு)

மூ. — முழுநீலமு மலராம்பலு மரவிந்தமும் விரவிக்
கழுநீரொடு மடவாரவர் கண்வாய் முகமலரும்
செழுநீர் வயல்தழுவும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனம்
தொழுநீர்மை யதுடையாரடி தொழுவார் துயரிலரே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
முழுநீலமும்	(வர்ணாந்தரம் கலசாமல்) முழுக்க நீலவர்ணமாயிருக்கிற பூவும்	நீர்	ஜலமானது
அலர்	விகஸியாநின்ற	வயல்	கழனிகளை [கிற
ஆம்பலும்	அரக்காம்பலும்	தழுவும்	சூழ்ந்து கொண்டிருக்
அரவிந்தமும்	தாமரைப்பூவும்	சிறுபுலியூர்	சிறுபுலியூரி லெழுந்தருளியிருக்கிற
கழுநீரொடு	செங்கழுநீரும்	சலசயனம்	ஜலசயநனென் கிற எம்பெருமானை
விரவி	சேர்ந்து [ளுடைய	தொழுமது	ஆம்ச்ரயிக்கையையே
மடவாரவர்	(அங்குள்ள) பெண்க	நீர்மையுடையார்	ஸ்வபாவமாகஉடையயவர்களுடைய
கண்	கண்கள்போலவும்	அடி	ஸ்ரீபாதங்களை
வாய்	அதரம்போலவும்	தொழுவார்	ஆம்ச்ரயிக்கு மவர்கள்
முகம்	முகம்போலவும்	துயர் இலர்	துக்கத்தை யடையார்கள். (சு)
அலரும்	விகஸியாநின்ற,		
செழு	ஸம்ருத்தமான		

வ்யா. —ஆறும்பாட்டு. (முழுநீலமும்) எங்குமொக்கக் கறுத்திருக்கிற நீலமும், அரக்காம்பலும், தாமரையும், செங்கழுநீரும்

இவைதன்னிலேகூடி அங்குண்டான ஸ்த்ரீகளுடைய கண்ணேயும் வாயையும் முகத்தையும் காட்டாநிற்கிற.

(செழுநீர் வயல்தழுவும்) அழகிய ஜலமானது, வயலேஅணைந்திருக்கிற சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்தைத்தொழுகையே ஸ்வபா(ஹ)வமாகவுடையாருடைய திருவடிகளைத் தொழுவார்க்கு துக்கங்களில்லை. அவைதன்னடையே விட்டுப்போம். ... ... (சு)

அரு.—ஆறும்பாட்டு. (முழுநீலமித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டிலே "அருள்புரியே" என்னச்செய்தேயும் சடக்கென அருள்புரியக்காணுமையாலே, அவனை விட்டு அடியாரளவும் போய் தேறிநிற்கிருரென்று ஸங்கதி.

"விரவி" என்றதினர்த்தம் "கூடி" என்றது.

"சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்தை" என்றது – மன்னக்களுழறி வருகையாலே சிறுபுலியூர்ச் சலசயனனை யென்றபடி. அவனையன்றிக்கே அவனைத் தொழுவாரையிறே இங்குத்தாம்பற்றுகிறது; ஆகையாலே இங்ஙனே நிர்வஹிக்க வடுப்பது. ... ... (சு)

மூ. — சேயோங்கு தண்திருமாலிருஞ்சோலைமலை யுறையும்
மாயாவெனக்குரையா யிதுமறைநான்கினுளாயோ
தீயோம்புகை மறையோர் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்
தாயோ வுனதடியார் மனத்தாயோ வறியேனே. (எ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சேய் ஓங்கு	மிகவும் உன்னதமாய்	மறையோர்	ப்ராஹ்மணர்கள் வர்த்திக்கிற
தண்	குளிர்ந்திருக்கிற		சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
திருமாலிருஞ் சோலைமலை	திருமாலிருஞ் சோலை மலையிலே [ற	ஆயோ	இருக்கிருயோ?
உறையும்	பொருந்தி வர்த்திக்கி	உனது	உனக்கு
மாயா	ஆஸ்சர்யபூ(ஃபூ)தனே	அடியார்	சேஷபூதரான பாகவதர்களுடைய
நான்குமறையின்	நாலு வேதங்களினுடைய [யோ?	மனத்தாயோ	ஹ்ருதயத்திலே வஸிக்கிருயோ?
உளாயோ	(உள்ளே) இருக்கிரு	அறியேன்	அறிகிலேன்;
தீ	த்ரேதாக்நிகளை	இது	இந்த ப்ரஸ்நத்திற்கு உத்தரத்தை
ஓம்புகை	ஹோமத்தினல் வளர்க்கையையேஸ்வபா(ஹ)வமாக வுடைய	எனக்கு	எனக்கு
		உரையாய்	அருளிச் செய்ய வேணும். (எ)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (சேயோங்கித்யாதி) "சேய்" என்று க்ஷேத்ரபாலகனுக்குப்பேராய், அவனவ்விடத்துக்காவலாகச் சொல்லிப்போருவதொன்றுண்டு அதாகிறது. அன்றிக்கே "சேய்" என்று தூரத்துக்கு வாசகமாயிருக்கையாலே மிகவும் ஓங்கின திருமலையிலே நிற்கிற ஆஶ்சர்யபூதனை. (எனக்குரையாயிது) எனக்கு இத்தையருளிச்செய்யவேணும். (மறைநான்கினுளாயோ) எங்குமொக்க உன்னையே சொல்லா நின்றுள்ள வேதங்கள் நாலிலுமுள்ளாயோ?

எப்போதுமொக்க அக்நிகார்யத்தில் அவஹிதராய்ப்போருகிற ப்ராஹ்மணருடைய சிறுபுலியூர்ச் சலசயநத்திலுள்ளாயோ? உன் திருவடிகளிலே அஸாதாரணராயிருப்பார் ஹ்ருதயங்களிலே உள்ளாயோ? அடியேன் அறிகிறேனில்லை, எனக்கிது தெரியஅருளிச்செய்ய வேணும்; இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து ஸௌபரி பலவடிவுகொண்டாப்போலே இவ்வோ இடங்கள்தோறும், இனி அவ்வருகில்லை என்னும்படி குறைவற வர்த்திக்கிறபடியைக் காட்டிக்கொடுத்தான். (எ)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (சேயோங்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானை விட்டு அவனடியாரைப்பற்றித் தேறியிருந்தார்; அத்தைக் கண்டு உகந்து குறைவற எங்குமிருக்கும்படிகளைக்காட்டக்கண்டு உகந்து ஆஶ்சர்யப்படுகிறாரென்று ஸங்கதி.

"சேய்" என்று ருத்ரபுத்ராதிகளுக்கு ப்பேராகையால், க்ஷேத்ர பாலகனும் ருத்ரபுத்ரனாகையாலே சொல்லுகிறதென்றருளிச் செய்கிறார் (சேயென்றித்யாதி).

சாஸ்த்ரைக ஸமதிகம்யங்களான அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹங்களையும், கண்ணால் கண்டநுபவிக்கலாம்படியான அர்ச்சாரூபங்களையும், நெஞ்சாலே அநுபவிக்கலாம்படி அந்தர்யாமியாயிருக்கும் வடிவுகளையும், ஒருகாலே காட்டினபடியாலே கண்டு ஆஶ்சர்யப்படுகிறாரென்று பாட்டுக்குத் தொகுத்த தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி). (எ)

மூ. — மையார்வரிநீல மலர்க்கண்ணார்மனம் விட்டிட்டு
உய்வானுனகழலே தொழுதெழுவேன் கிளிமடவார்
செவ்வாய்மொழி பயிலும் சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்து
ஐவாயரவணைமேலுறை யமலா வருளாயே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
கிளி	கிளிகளானவை	பயிலும்	அப்யஸியாநின்ற
மடவார்	ஸ்த்ரீகளுடைய [டான		சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
செவ்வாய்	சிவந்தவாயிலே யுண்	ஐவாய்	ஐந்து வாய்களை
மொழி	சொற்களை		யுடைய

அரவுஅணை மேல்	திருவநந்தாழ்வா ரா கிற படுக்கையின் மேலே	கண்ணார்	கண்களையுடைய ஸ்த் ரீகள் விஷயத்தில்
உறை	பொருந்தி கண்வளர் ந்தருளுகிற	மனம்விட்டிட்டு	மாஸ்ஸை (ஆசையை) விட்டு
அமலா	பரிசுத்தனே!	உய்வான்	உஜ்ஜீவிக்கைக்காக
மைஆர்	அஞ்ஜநத்தினால் நிறை ந்த (அலங்கரிக் கப்பட்டதாய்,	உனகழலே	உன் திருவடிகளையே
வரி	ரேகைகளுடையதாய்	தொழுதெழு வேன்	ஆஸ்ரயித்துஉஜ்ஜீவிப் பேன்;
நீலமலர்	கருநெய்தல் போன்ற தான	அருளாய்	(அப்படி) க்ருபை ப ண்ணவேணும். (அ)

வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. (மையார் வரிநீலம்) அஞ்ஜநத்தாலே குறைவறஅலங்க்ருதமாய், செவ்வரிகருவரிகளையுடைத்தாய், நீலமலர் போலேயிருக்கிற கண்களையுடைய ஸ்த்ரீகளை மநோரதித்திருக்கு மிருப்பைவிட்டு உஜ்ஜீவிக்கைக்காக உன் திருவடிகளை. (தொழுதெழு வேன்) ஆஸ்ரயிப்பேன்.

(கிளிமட்வார் செவ்வாய் மொழிபயிலும்) கிளிபோலேயிருக்கிற ஸ்த்ரீகளுடைய அக்கிளிபோன்ற பேச்சுநெருங்கியிருக்கிற சிறுபுலி யூர்ச் சலசயனத்திலே அநுபவஜநிதப்ரீதிக்குப் போக்குவிடுகைக்குப் பலவாய்த்தலைகளையுடையனாய், சைத்யாதிகளை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளி ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாக ரக்ஷணத்திலே ஒருப்பட்டிருக்கிறவனே! என்பக்கலிலே உன்னு டைய க்ருபையைப்பண்ணியருளவேணும். கிளியானது மடவாரு டைய சிவந்தவாயில் பேச்சை அப்யஸிக்கிறதென்னுமாம். கிளிமட வார் செவ்வாய்மொழி பயிலும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து வாயர வணைமேலுறையமலா - மையார்வரி நீலமலர்க்கண்ணார் மனம் விட் டிட்டுய்வானுனகழலே தொழுதெழுவேன்; அருளாய். செவ்வாய் - நேராயிருக்கிற. ... ... (அ)

அரு.—எட்டாம்பாட்டு. (மையாரித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்பலவடிவைக் காட்டினபடியாலேகண்டு ஆஸ்சர்யப்பட்டார்; இப்பாட்டில் இப்படி அநு பவத்துக்கு விச்சித்தி வரும்படியிருக்கும் நிலத்தில் தாமிருந்தபடியாலே அது நித்யமாகச் செல்லுகைக்காக ப்ராப்யாபா(டு)ஸங்களில் நசையற்று சரணம்புக்கு க்ருபையை ப்ரார்த்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"அமலா" என்றதின் தாத்பர்யம் (ப்ரயோஜநேத்யாதி). மூந்தின அர்த்தத்தில் சப்த(ஃ)நிர்வாஹத்தைக்காட்டுகிறார் (செவ்வாயித்யாதி). (அ)

மூ. — கருமா முகிலுருவா கனலுருவா புனலுருவா
பெருமால் வரையுருவா பிறவுருவா நினதுருவா
திருமாமகள் மருவும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
அருமா கடலமுதே யுனதடியே சரணமே. (கூ)

பதம்.	உரை.
கரு மா	(ஆஶ்ரிதர்க்கு) நீலவர்ணமாய்ப் பெருத்திருக்கிற
முகில் உருவா	மேகம்போன்ற வடிவையுடையவனே
கனல் உருவா	(அநாஶ்ரிதர்க்கு) அக்நி போன்ற வடிவையுடையவனே!
புனல் உருவா	ஜலம் போல் ஸர்வஸுலபமான வடிவையுடையவனே!
பெருமால்	மிகவும் பெருத்திருக்கிற
வரை உருவா	மலைபோன்ற (அபரிச்சிந்நமான) வடிவையுடையவனே!
பிற உருவா	மற்றுமுண்டான வடிவையுடையவனே!
நினது உருவா	உனக்குஅஸாதாரணமாயுள்ள விக்ரஹத்தையுடையவனே!
திருமாமகள்	பெரிய பிராட்டியார்
மருவும்	நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற
சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து	
அரு	பெறுதற்கரிதாய்
மாகடல்	பெரிய க்ஷீராப்தியிலே யுண்டான
அமுதே	அம்ருதம்போலே நிரதிசய போக்யபூதனானவனே!
உனது அடியே	உன் திருவடிகளே
சரணம்	(எனக்கு) ப்ராப்யமாயிருக்கும். (கூ)

வ்யா. —ஒன்பதாம்பாட்டு. (கருமாமுகிலித்யாதி) ஆஶ்ரிதர்க்கு க்கண்ட காட்சியிலே ஸகலதாபமும் போம்படி ப்ரமஹரமான பெரியமேகம்போன்ற வடிவையுடையவனே. (கனலுருவா) அநாஶ்ரிதர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி அநபிபவநீயமான வடிவையுடையவனே. (புனலுருவா) ஸர்வஸுலபமான வடிவையுடையவனே. (பெருமால் வரையுருவா) அபரிச்சேத்யமான வடிவையுடையவனே. (பிறவுருவா) இன்னமும் சொல்லிச்சொல்லாத வடிவுகளையுடையவனே! (நினதுருவா) இப்படி ஜகதாகாரமான வடிவுகளொழிய, அஸாதாரணமான வடிவுகளையுடையவனே.

(திருமாமகள் மருவும்) பெரியபிராட்டியார் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற. (அருமாகடலமுதே) பெரிய கடலைக்கடைந்து அருமைப்பட்டுவாங்கின அம்ருதம்போலே நிரதிசய போக்யனாய்க்கொண்டு

பெரியபிராட்டியாரோடுங்கூட சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்திலே சாய்ந் தருளினவனே! (உனதடியே சரணாமே) ஸ்ரிய:பதியான உன் திருவடிகளொழிய எனக்கு வேறுபுகலில்லை-ப்ராப்யமில்லையென்கை. (கூ)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (கருமாமுகிலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ப்ராப்யாபாஸங்களை விட்டு சரணம்புகுந்தார்; அவன் காட்டின வடிவுகளையெல்லாம் அநுஸந்தித்துப்பிறந்த போக்யதாதிசயத்தைப்பேசி, ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

காட்சியிலே ப்ரமஹரதை மேகத்துக்கும் புனலுக்கும் ஒத்திருக்குமாகையாலே பௌநருக்த்யம் வாராமைக்காகத் தாத்பர்யமருளிச் செய்கிறுர் (ஸர்வஸுலபேத்யாதி). "பெரு" என்றும், "மால்" என்றும் மீமிசைச் சொல்லாக வருளிச்செய்ததும் போராதே, "வரை" என்று த்ருஷ்டாந்த மிடுகையால் பலித்தவர்த்தமருளிச் செய்கிறுர் (அபரிச்சேத்யமான வித்யாதி).

சரணபதம்-க்ருஹுபரமாய், ப்ராப்யத்தைக் காட்டுமென்றருளிச் செய்கிறுர் (ப்ராப்யமில்லை) என்று. ... ... (கூ)

மூ, — சீரார் நெடுமறுகில் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து
ஏரார் முகில்வண்ணன்றன்னை யிமையோர் பெருமானைக்
காரார்வயல் மங்கைக்கிறை கலியனொலிமாலை
பாராரிவை பரவித்தொழப் பாவம்பயிலாவே. (க0)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
சீர் ஆர்	ஐஸ்வர்யத்தை யுடைத்தாய்	ஏர் ஆர்	அழகுமிக்க
நெடு	நீண்டிருந்துள்ள	முகில்வண்ணன் தன்னை	மேகம்போன்ற வடிவையுடையனாய்,
மறுகில்	திருவீதிகளை யுடைத்தான	இமையோர் பெருமானை	நித்ய ஸூரிகளுக்குத் தலைவனுயுள்ள ஸர்வேஶ்வரன் விஷயமாக,
சிறுபுலியூர்	சிறுபுலியூரென்னும் திருநாமத்தை யுடைத்தாய்,	கார் ஆர்	கருமைமிக்க
சலசயனத்து	ஜலசாயியானஎம்பெருமான் கண்வளர்ந்தருளுகிற சலசயனமென்னும் திவ்ய தேசத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற	வயல்	கழனிகளையுடைய
		மங்கைக்கு	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு
		இறை	ஸ்வாமியான
		கலியன்	ஆழ்வார்
		ஒலி	அருளிச்செய்த

இவை மாலை	இந்த சப்தஸந்தர்ப்ப ரூபமான பாசுரங்களை	பரவி	சொல்லி [வே
		தொழ	(அவனை) ஆஶ்ரயிக்க
		பாவம்	பாபமானது
பாரார்	பூமியிலுள்ளவர்கள்	பயிலா	கிட்டமாட்டாது. (௧0)

வ்யா. —பத்தாம்பாட்டு. (சீராரித்யாதி) ஐஶ்வர்யத்தையுடையக் கோள்சொல்லித்தாராநின்ற பெரியதிருவீதிகளையுடைய சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்திலே அழகிய வடிவையுடைத்தான மேகம்போன்ற வடிவை யுடையனைப்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை. (இமையோர்பெருமானை) அங்குகண்வளர்ந்தருளுகிறவன் தானாரென்னில்; அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய்த்து.

(காரார்வயல் மங்கைக்கிறை) நிரந்தரமேக ஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தென்னுதல்; இருள்மிக்கிருந்துள்ள வயலையுடைத்தான திருமங்கைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், ஒலியையுடைத்தாம்படி அருளிச்செய்தமாலை. (பாராரிவை பரவித்தொழ பாவம்பயிலாவே) பாவம் வருகைக்கு யோக்யமான தேசத்திலே யிருக்கச்செய்தேயும் இவற்றை வாயாலேசொல்லி ஆஶ்ரயிக்க பாபங்கள் தானே "நமக்கிவ்விடமிருப்பல்ல" என்று விட்டுப்போம். ... ... (௧0)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அரு —பத்தாம்பாட்டு. (சீராரித்யாதி) "முறுகு" என்றதினர்த்தம் (திருவீதி) என்றது.

"பாரார்" என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச்செய்கிறார் (பாவமித்யாதி). ... ... (௧0)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்தில் ஒன்பதாந்திருமொழி முடிந்தது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி ஏழாம்பத்து பத்தாந் திருமொழி

பெரும்புறக்கடல் ப்ரவேசம்.

வ்யா. —(பெரும்புறக்கடலித்யாதி) அவனல்லது ஆஶ்ரயணீயனில்லையென்று பிறர்க்கு உபதேசிக்கப் புக்கவர் "அருளாய்" என்றும், "உனதடியே சரணமே" என்றும், தம்முடைய அபேக்ஷையின் மிகுதியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டினார். இவர்க்கு இனிச்செய்யலா

வதென்னென்று பார்த்து வேறே ஓராஸநமாகவிருந்து தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதிகளையடையக் காட்டிக்கொடுத்து "நம்மை யொழிந்த வஸ்துக்களுடைய நமக்கு உபமாநமாயிருத்தல், ப்ரகாரமா யிருத்தல் செய்யும்படியிருக்கிறநாம், உமக்குக்கண்ணாலே கண்டநுப விக்கலாம்படி வந்துநின்றோமாகில், நீர் என்பெறுதீராய்த்தான்கிடந் து கூப்பிடுகிறது, இனிமேலுள்ள கார்யமும் நாமேசெய்வுதோங் காணும்" என்று ஸமாதாநம்பண்ண, அப்படியே அநுஸந்தித்து த்ருப்தராகிறார். (க) [ஆரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்ட: ஶத்ருக்னஸஹிதோ பலீ - ஆரு ரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்டஶ் ஶத்ருக்நஸஹிதோ பலீ] பெரிய ஆசையுட னே வந்த ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு நினைத்து வந்தகார்யத்தில் செய்த தொன்றுமில்லை; ஆகிலும் மீண்டுபோகிறபோது ஹ்ருஷ்டனாய்ப் போனானிறே; அப்படியேயாய்த்து இவர் விஷயத்தில் ஸமாதாநம் பண்ணினபடியும். ... ... *

அநு.—பெரும்புறக்கடல் ப்ரவேசம். கீழ்த்திருமொழியில் "அருள் புரியே" என்றும், "அருளாயே" என்றும், ப்ரார்த்தித்தவர், பரமப்ரா ப்யத்தைப் பெறாதே, இத்திருமொழியில், "கண்டுகொண்டேனே" என் று ஹ்ருஷ்டராகக்கூடுமோவென்ன ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (அவனல்ல தித்யாதி). (என்பெறுதீராய்) எத்தைப்பெறுதவராய் என்றபடி. இவ ருடைய அபேக்ஷிதம் செய்யாமல், வேறொன்றால் ஸமாதாநம் பண்ணினால் த்ருப்தராகக்கூடுமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஆருரோஹேத்யாதி).*

மூ. — பெரும்புறக்கடலை யடலேற்றினைப்
பெண்ணையாணை யெண்ணில்முனிவர்க்கருள்
தரும்தவத்தை முத்தின்திரட்கோவையைப்
பத்தராவியை நித்திலத்தொத்தினை
அரும்பினையலரை அடியேன்மனத்
தாசையை அமுதம்பொதியின்சுவைக்
கரும்பினைக்கனியைச் சென்றுநாடிக்
கண்ணமங்கையுள்கண்டுகொண்டேனே. (க)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
புறம்	எல்லா ஸமுத்ரத்துக் கும் வெளியிலே யிருக்கிற	ஏற்றினை	ருஷபம்போல் மேனா ணித்தவனாய்,
பெரும் கடலை	அபரிச்சிந்நமான ஸ முத்ரம்போன்றவ னாய்	பெண்ணை	ஸ்த்ரீபோல் ஆஶ்ரித பரதந்த்ரனாய்,
அடல்	மிடுக்கையுடைய	ஆணை	புருஷன்போல் ஸ்வத ந்த்ரனாய்,

(க) ரா - அயோ-கககூ-க.

எண் இல் — அஸங்க்யாதமான தபஸ்ஸையுடைய
முனிவர்க்கு — யோகிகளுக்கு
அருள்தரும் — தபஸ்ஸின் பலத்தைக் கொடாநின்ற
தவத்தை — தபோரூபியாய் (ஸர்வஜ்ஞனாய்),
திரள் — திரண்டிருக்கிற
முத்தின்கோவையை — முத்துமாலைபோல் இனியவனாய்
பத்தர் — பக்தஜநங்களுக்கு
ஆவியை — ப்ராணன்போல் தாரகனாய்,
நித்திலம் — முத்தினுடைய [ணய்,
தொத்தினை — குவியல்போல் ரக்ஷக
அரும்பினை — அரும்புபோல் கௌமாராவஸ்தைதையையுடையனாய்,
அலரை — மலர்ந்தபுஷ்பம்போல் யௌவநாவஸ்தையையுடையனாய்,
அடியேன் — தாஸபூதனான என்னுடைய
மனத்து — மநஸ்ஸிலுண்டான
ஆசையை — ஆசைக்கு விஷயமானவனாய்,
அமுதின் — அம்ருதத்தினுடைய
பொதி — திணிப்பாலே (அம்ருதத்தைநீராகப் பாச்சினாப் போலே) [க்கிற
இன்சுவை — நிரதிசயமதுரமாயிரு
கரும்பினை — கருப்பஞ்சாறுபோல் போக்யபூதனாய்,
கனியை — பழம் போலே அப்போதே அநுபவிக்கலாம்படியிருக்கிறவனான ஸர்வேப்வரனை [ய்
நாடிச்சென்று — தேடிக்கொண்டுபோ
கண்ணமங்கையுள் — திருக்கண்ண மங்கையென்னும் திவ்யதேசத்தில்
கண்டுகொண்டேன் — ஸாக்ஷாத்கரித்தேன்.

வ்யா. —முதற்பாட்டு. (பெரும்புறக்கடலே) ஸர்வபதார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே அடக்கிநோக்கும் கடல்போலே அபரிச்சேத்யனாயுள்ளவனை. எல்லாக்கடலுக்கும் புறம்பாய், தான்பெருத்திருக்கிற கடல்போன்றிருக்கிறவனை. (அடலேற்றினை) ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் தன்னுள்ளே இட்டுநோக்கும்படி, இவற்றையுடையனாகையால் வந்த மேனாணிப்பையுடையவனை. (பெண்ணை) அப்படியிருந்தால் ஒருவர்க்கும் கிட்டவொண்ணாதபடியாயிருக்குமோவென்னில்; பாதந்த்ரனாயிருக்கு மிருப்பைச்சொல்லுகிறது. வெறும் பாரதந்த்ர்யமேயாயிருக்குமித்தனையோவென்னில், (ஆணை) நிரங்குசமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுடையவனை. (எண்ணில் முனிவர்க்கருள் தரும்தவத்தை) எண்ணிறந்த தபஸ்ஸையுடைய யோகிகளுக்கு, அந்த தபஃப (ஃ) லத்தைக்கொடுக்கும் தபஸ்ஸானவனை. (முத்தின்

திரள்கோவையை) கண்டபோதே ஶ்ரமமெல்லாம் ஆறும்படி உடம்பிலே ஏறிட்டுக்கொண்டநுபவிக்கலாம்படி முத்தினுடைய திரண்ட மாலைபோலே யிருக்கிறவனை. (பத்தராவியை) தன்பக்கல் பரிவையுடையார்க்குத் தன்னையொழிய ஜீவிக்கை அரிதாம்படியிருக்கிறவனை. (நித்திலத்தொத்தினை) மேன்மேலென நமக்குண்டென்று தேறியிருக்கலாம்படி முத்துக்குலைபோன்றிருக்கிறவனை. நித்திலம் - முத்தும், அழகும். ஸௌந்தர்யத்தொத்தை.

(அரும்பினையலரை) இரண்டவஸ்தையும் ஒருகாலே சூழ்த்துக்கொடுக்கலாம்படியிருக்கிறவனை. (க) ‘‘[illegible]- யுவா குமார:’’. (அடியேன் மனத்தாசையை) நான் நித்யாநுபவம் பண்ணாநிற்கச் செய்தேயும், இதுக்குமுன்பு அநுபவித்தறியாத தொன்றில் போலே பிறக்கிற ஆசையானவனை. (அமுதம் பொதியின் சுவைக்கரும்பினை) அம்ருதத்தை நீராகப்பாய்ச்சி வளர்த்தாப்போலே நிரதிசய போக்யபூதமான கரும்புபோலே இனியனாயிருக்கிறவனை. (கனியை) அப்போதே நுகரலாம்படி பக்வபலமாயிருக்கிறவனை. (சென்று நாடிக் கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே) பசித்தவிடத்தே ஸாகபோஜநம்பண்ணப் பெறுவாரைப்போலே அபேக்ஷைபிறந்த விடத்தே கண்டநுபவிக்கப் பெற்றேன். ... ... (க)

அரு.—முதற்பாட்டு. தாத்பர்ய மருளிச்செய்து சப்தார்த்தங்காட்டுகிறார் (எல்லாக்கடலுக்குமித்யாதி). (எல்லாக்கடலுக்கும்) ஸப்தஸாகரத்துக்கும். அபூ(ஹ)தோபமை என்று திருவுள்ளம். (முத்துக்குலை) முத்துக்குவியல். கீழ்முத்துமாலையைச் சொன்னது ப்ராப்யத்வாபிப்ராயேண; இங்கு முத்துக்குவியலைச் சொன்னது ப்ராபகத்வாபிப்ராயேண; வித்து ஜீவிக்கையாயிருக்கையாலே ரக்ஷகமாமென்றபடி.

(சூழ்த்துக்கொடுக்கலாம்படி) என்றது - வ்யாபித்திருக்கலாம்படி என்றபடி. ‘‘இன்சுவை’’ என்று விசேஷித்ததின் கருத்து (நிரதிசய போக்யபூதமான) என்றது. ... ... (க)

மூ. — மெய்ந்நலத்தவத்தைத் திவத்தைத்தரும்
மெய்யை பொய்யினைக் கையிலோர் சங்குடை
மைந்நிறக்கடலைக் கடல்வண்ணனைமாலை
ஆலிலைப்பள்ளிகொள் மாயனை

(க) ருக்வே-அஷ்ட-உ-அ-உரு.

நென்னலைப் பகலை யிற்றைநாளினை
நாளையாய்வரும் திங்களை யாண்டினைக்
கன்னலைக் கரும்பினிடைத் தேறலைக்
கண்ணமங்கையுள்கண்டு கொண்டேனே. (௨)

பதம்.	உரை.
மெய்	யதார்த்தமாய் (ஸ்வரூபாநுரூபமாய்)
நலம்	அழகியதான (ப்ரீதிரூபாபந்நமான)
தவத்தை	பக்தியோகரூபமான தபஸ்ஸுக்கு விஷயபூதனாய்,
திவத்தை	பரமபதத்தை
தரும்	கொடாநின்ற
மெய்யை	விஸ்வஸநீயமான ப்ரபத்திக்கு விஷயபூதனாய்,
பொய்யினை	(அநாஸ்ரிதர்க்கு ஒருப்ரகாரத்தாலும்) இல்லாதவனாய் (காணப்படாதவனாய்),
கையில்	திருக்கையிலேயந்தின
ஓர் சங்கு உடை	ஒரு (அஸத்ருசமான) ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையுடைத்தாய்
மை நிறம்	அஞ்ஜநத்தின் வர்ணத்தையுடைத்தான
கடலை	(விஜாதீயமான) ஸமுத்ரம் போன்றவனாய்,
கடல்வண்ணனை	ஸமுத்ரத்தின் (ரக்ஷகத்வ) ஸ்வபாவத்தையுடையனாய்,
மாலை	ஸர்வாதிகனாய்,
ஆலிலை	ஆலந்தளிரில்
பள்ளிகொள்	(ப்ரளயகாலத்தில்) கண்வளர்ந்தருளுகிற

பதம்.	உரை.
மாயனை	ஆஸ்சர்யபூதனாய்,
நென்னலைபகலை	நேற்றுப்பகலிலே அநுபவிக்கப் பட்டவன் போல் அநுபூதனாக ஸ்மரணமாத்ரத்திலே ஸுகப்ரதனாய்,
இற்றைநாளினை	இன்றையதினம் அநுபவிக்கப்படுமவன் போல் தத்காலஸுகஜநகனாய்,
நாளையாய்	நாளையதினத்தில் அநுபவிக்கப்படுமவன் போல் பவிஷ்யத்காலத்தில் ஆநந்தஜநகனாய்,
வரும்	(இப்படி அநேக நாள்கள் கூடி) வாராநின்ற
திங்களை	மாஸங்கள் தோறும்,
ஆண்டினை	(அப்படியே அநேக மாஸங்கள் கூடின) வர்ஷங்கள்தோறும் ஆநந்திப்பிக்குமவனாய்,
கன்னலை	சர்க்கரைபோல் இனியனாய்,
கரும்பினிடை	கருப்பந்தடியிலேயுண்டான
தேறலை	ரஸம்போல் அப்போதே அநுபவிக்கலாம்படியிருக்குமவனானவனை

கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன். (௨)

வ்யா. —இரண்டாம்பாட்டு. (மெய்ந்நலத்தவத்தை) ஸ்வரூபாநுரூபமாய், ஸ்நேஹரூபமாயிருக்கிற அபிமதஸாதநமான ப(க்)த்தியை. (திவத்தைத்தரும் மெய்யை) ப்ரபத்தியை. (பொய்யினை) இவ்விரண்டு மில்லாதார்க்குத் தன்படிகளொன்று மறியவொண்ணாதிருக்குமவனை. (கையிலேயித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன இரண்டுமுடையார்க்குக் காட்சிகொடுக்கும் வடிவையுடையவனை. கண்டத்தை எல்லாமடைய உள்ளேயிட்டுநோக்கும்கடல்போலன்றியே, ஓர்சங்குடைமைந்நிறக்கடலை. (கடல்வண்ணனை) ஸர்வபதார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே அடக்கி, சிறியதைப் பெரியது நலியாதபடி தன்திரைகளாகிற கையாலே நோக்கும் கடல்போலேயிருக்கும் ஸ்வபா(வ)வத்தை யுடையவனை. (மாலை) ஸர்வாதிகனை. (ஆலிலையித்யாதி) அகடிதக(டி)டநா ஸாமர்த்யத்தை யுடையவனை. ஒருசிறுவடிவாலே ஸகலலோகங்களையு மடக்கி ஒருபவனான ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளின ஆஶ்சர்ய பூ(பூ)தனை.

(நென்னலைப்பகலை) அபிமதலாபமுண்டான பிற்றைநாளில் நிர்வ்ருதி போலே "நேற்றைப் பகலிலே அநுபவமிருந்தபடி என்" என்று ஸ்மரித்துத் தரிக்கலாம்படி யிருக்கிறவனை. (இற்றைநாளினை) அநுபூ(பூ)யமான நாளானவனை. (நாளையாய்வருமதிங்களை) இவ்வநுபவத்துக்கு விச்சேதம் பிறவாமே, நாளையாயும் வரப்புகாநின்றதென்று அநுஸந்திக்கலாம்படியிருக்கிற நாளையாய், அதுதான் ஒருநாளுமேயாய்ப் போகாமே அப்படி என்றுமொக்கச் சொல்லலாம்படியான நாள்களையுடைய மாஸமானவனை. (ஆண்டினை) அப்படிப்பட்ட மாஸங்களையுடைய ஆண்டானவனை. இனி அவ்வாண்டுதன்னை அப்படியே இரட்டித்துக் கொள்ளுமத்தனை. (கன்னலை) நிரதிசயபோக்ய(போ)னானவனை. (கருமபினிடைத்தேறலை) நெருக்கிக்கார்யம்கொள்ள வேண்டாதே, அப்போதே பருகலாம்படியிருக்கிற கரும்பில் ரஸாம்சமானவனை. கண்ணமங்கையுள். ... ... (உ)

அ — இரண்டாம்பாட்டு. (மெய்ந்நலமித்யாதி) "சென்று நாடிக் கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே" என்கின்றீர்; எவ்வழியாலே உமக்குக்காட்டக்கண்டுகொண்டீர் என்ன; "ப(க்)த்திப்ரபத்திகளுக்கெல்லாம் அவனே நிர்வாஹகனாகையாலே அவ்வழியாலே" என்கின்று கொண்டு நிரதிசயபோக்யதாப்ரகாரத்தைப்பேசி அநுபவிக்கிறேனென்கிறார்... ஸங்கதி.

(அபிமதஸாதநமான) என்றது-போஜநத்துக்கு க்ஷுத்து போலே ப்ராப்யத்துக்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதமான என்றபடி. இங்ஙனன்றாகில், ஸ்வரூபவிருத்தமான ப(ல)க்தி ஸ்வரூபாநுரூபமாகாதிறே. (ப்ரபத்தியை) என்றது-ப்ரபத்தவ்யனானவனை யென்றபடி. “ ஓர் சங்கு ” என்று விசேஷிக்கையாலே, பலசங்குடைய கடலை வ்யாவர்த்திக்கிறது. பலிதார்த்தமருளிச்செய்து சப்தார்த்தமருளிச் செய்கிறார் (ஒரு சிறுவித்யாதி).

ஆண்டொழிய பின்னையும் காலமில்லையோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இனியித்யாதி). (இரட்டிக்கை)மேலுமிப்படிபெருக்கிக்கொள்ளுகை. எல்லாக்காலத்துக்கும் இப்படி நிர்வாஹகனென்கை. ... ... (உ)

மூ. — எங்களுக்கருள் செய்கின்றவீசனை
வாசவார்குழலாள் மலைமங்கைதன்
பங்கனைப்பங்கில் வைத்துகந்தான்றன்னைப்
பான்மையைப் பனிமாமதியந்தவழ்
மங்குலைச்சுடரை வடமாமலையுச்சியை
நச்சிநாம் வணங்கப்படும்
கங்குலைப் பகலைச் சென்றுநாடிக்
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. (௩)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
எங்களுக்கு	அநந்யகதிகளான எங்	பான்மையை	(இப்படிப்பட்ட நீர்
	கள்விஷயத்தில்		மையை) ஸ்வபா
அருள்செய்கி	க்ருபைபண்ணுகின்ற		(வ)வமாக வுடை
ன்ற		பனி	குளிர்ந்தும் [யனாய்,
ஈசனை	ஸர்வேஶ்வரனாய்,	மா	பரந்துமிருக்கிற
வாசம் வார்	பரிமளம்வீசாநின்ற	மதி	சந்த்ரனுடைய
குழலாள்	மயிர்முடியை யுடைய	அம்தவழ்	அழகியஸஞ்சாரத்தை
	ளாய்		யுடைத்தாயிருக்கிற
மலைமங்கை	இமயமலைக்குப்பெண்	மங்குலை	ஆகாசத்துக்கு நிர்வா
	ணான பார்வதியை		ஹகனாய்
தன்பங்கனை	தன்னுடைய பார்ஶ்	சுடரை	ஸூர்யனுக்கு அந்தர்
	வத்திலே யுடைய		யாமியாய்,
	னான ருத்ரனை	வட	வடதிசையிலுள்ள
பங்கில்	தன் திருமேனியிலோ	மா	பெரிய [னுடைய
	ர் பாகத்தில்	மலை	திருவேங்கட மலையி
வைத்து	இருத்தி	உச்சியை	சிகரத்திலே (எழுந்த
உகந்தான்தன்	ஸந்தோஷித்தவனாய்,		ருளியிருக்கு மவ
னை			னாய்)

நச்சி	ஆசைப்பட்டு	பகலை	பகற்காலத்துக்குக்கடவனானவனை
நாம்	நம்மாலே		
வணங்கப்படும்	ஆஶ்ரயிக்கப்படாநின்ற		சென்றுநாடி கண்ணமங்கையுள்
கங்குலை	ராத்ரிக்கு நிர்வாஹகனாய்,		கண்டுகொண்டேன். (௩)

வ்யா.—மூன்றாம்பாட்டு. (எங்களுக்கருள் செய்கின்றவீசனை) அநந்யகதிகளான எங்கள் பக்கலிலே நிர்ஹேதுகக்ருபையைப் பண்ணுகிற ஸர்வேஶ்வரனை. (வாசவார்த்யாதி) எங்களைப்போலன்றியே, தானுமொருஸ்த்ரீயுமாய், ஈஶ்வராபிமாநம் கொண்டாடியிருக்கிற ருத்ரனை, தன் திருமேனியில் ஒருபார்ஶ்வத்திலேவைத்து அதுதன்னைத் தன்பேறாகவைத்து உகந்திருக்கிற சீலத்தையுடையவனை. (பான்மையை) இஶ்ஶீலந்தான் புழுக்குறித்து எழுத்தாமாபோலே ஒருகாலுண்டாய்ப்போமதன்றியே இதுவே ஸ்வபா(ஷா)வமாம்படி யிருக்கிறவனை.

(பனிமாமதியந்தவழ்மங்குலை) குளிர்ந்து நிறைந்திருக்கிற சந்த்ரனுடைய ஸஞ்சாரத்தையுடைய ஆகாசமானவனை. (சுடரை) தீக்ஷ்ணமான கிரணங்களையுடைய ஆதித்யனை. (வடமாமலையுச்சியை) இப்படி ஸாதாரணமான வடிவேயன்றியே அஸாதாரணமான விக்ரஹத்தோடே அத்திருமலையிலேகதேசமாய் நிற்கிறவனை. (நச்சிநாம் வணங்கப்படும் கங்குலை) நசையை யுடையோமாய்க்கொண்டு நம்மாலே ஆஶ்ரயிக்கப்படுகிற போக (ஶ்ர)யோக்யமான காலமானவனை. (பகலை) அதுக்குறுப்பாக த்ரவ்யார்ஜநத்துக்கீடான காலமானவனை. சென்றுநாடி. ... ... (௩)

அரு.—மூன்றாம்பாட்டு. (எங்களுக்கித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில், "மெய்ந்நலத்தவத்தை" என்றும், "திவத்தைத்தரும்மெய்யை" என்றும் இவ்விரண்டும் வ்யாஜமாக்கி ரக்ஷிப்பானென்றீர்; உமக்கிரண்டு கோடியிலும் வைத்துக்கொண்டு எத்தாலே ரக்ஷித்தானென்ன; தன்னுடையநிர்ஹேதுக க்ருபையாலே என்றத்தை அநுஸந்தித்து அவன் சீலாதிகளையும் அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(ஸாதாரணம்) என்றது-ஜீவனுக்குந்தனக்கும்பொதுவானதென்றபடி.

மூ. — பேய்முலைத்தலை நஞ்சுண்டபிள்ளையைத்
தெள்ளியார் வணங்கப்படும் தேவனை
மாயனை மதிள்கோவலிடைகழி
மைந்தனையன்றி யந்தணர் சிந்தையு

ஈசனையிலங்கும் சுடர்ச்சோதியை
எந்தைதனை யெனக்கெய்ப்பினில் வைப்பினைக்
காசினைமணியைச் சென்றுநாடிக்
கண்ணமங்கையுள் கண்டு கொண்டேனே. (௬)

பதம்.	உரை	பதம்.	உரை.
பேய்	பூதனையினுடைய	அந்தணர்	ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய
முலைத்தடம்	முலையின் ஸ்தலத்திலே யுண்டான	சிந்தையுள்	மநஸ்ஸிலே(இருந்து)
நஞ்சு	விஷத்தை	ஈசனை	(அவர்களை) நியமிக்க வல்லனாய்,
உண்ட	அமுதுசெய்த	இலங்கும்	(அவர்கள் தோஷம் தட்டாதபடி) விளங்காநின்ற
பிள்ளையை	பாலனாய்,	சுடர்	உஜ்ஜ்வலமான
தெள்ளியார்	ஜ்ஞாநாதிகராலே	சோதியை	தேஜோரூபியாய்,
வணங்கப்படும்	ஆச்ரயிக்கப்படாநின்றவனாய்,	எந்தையை	எனக்கு ஸ்வாமியாய்
தேவனை	(அத்தாலே) திவ்யமானனாய்,	எனக்கு	எனக்கு
மதிள்	ப்ராகாரங்களினால் சூழப்பட்ட	எய்ப்பினில்	தளர்த்திமேலிடும் காலத்தில்
கோவல்	திருக்கோவலூரிலே	வைப்பினை	நிதிபோல் ரக்ஷகனாய்,
இடைகழி	திருவிடைகழியிலே (முதலாழ்வார்களுடனெழுந்தருளியிருக்கிற)	காசினை	ஸுவர்ணம் போல் ஸ்ப்ருஹணீயனாய்,
மைந்தனை	யுவாவாய்	மணியை	ரத்நம்போல் அதிஸ்லாக்யனு யுள்ளவனை
அன்றி	அதுக்குமேலே		சென்றுநாடிக் கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன். (௬)

வ்யா. — நாலாம்பாட்டு. (பேய்முலையித்யாதி) பூதனையுடைய முலை ஸ்த்தலத்திலுண்டான விஷத்தை அமுதுசெய்து, விழுக்காடறியாத முக்த(ஃ)னை. (தெள்ளியார் வணங்கப்படுந்தேவனை) இப்படி முக்த(ஃ)ரன்றியே அறிவுடையராயிருப்பாராலே ஆச்ரயிக்கப் படுவானாய், அத்தாலே திவ்யமானனானவனை. (மாயனை) ஆச்சர்ய பூதனை. (மதிட்கோவலிடைகழிமைந்தனை) இடமில்லாதிடத்தே ஆச்ரிதரோடே புகுந்து நெருக்கின நித்ய யௌவநஸ்வபாவனை. (அன்றி யந்தணர் சிந்தையுளீசனை) அதுக்குமேலே ஆச்ரிதருடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து, அவர்களைத்தன்வழியே நியமித்துக்கொண்டிருக்கிறவனை.

(இலங்கும் சுடர்ச்சோதியை) இவர்களுடைய சரீரத்திலும், ஆத்மாவிலும்வர்த்தியாநிற்கச்செய்தே அவற்றைப்பற்றிவருந்தோஷங்கள் தன்பக்கலிலே தட்டாதபடியிருக்கிறவனை. (எந்தையை) இஸ்ஸ்வபா(ஸ்வா)வத்தைக்காட்டி என்னையெழுதிக்கொண்டவனை. (எனக்கென்றுமினில் வைப்பினை) எனக்குக் கைம்முதலில்லாதவன்று அழித்துக் கெடுத்துஜீவிக்கலாம்படியானநிதியானவனை. (காசினை)பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயனானவனை. (மணியை) அப்பொன்னை அழித்தும் ஸ்வீகரிக்கக்கடவ ரத்நம்போலே ஸ்லாக்யனானவனை. சென்றுநாடி. (௪)

அரு.—நாலாம்பாட்டு. (பெய்மழையித்யாதி) இப்படி நிர்ஹேதுகமாகக் கடாக்ஷித்தது உம்மைத்தானேயோ? மற்று யாரையாகிலும் இப்படி கடாக்ஷித்ததுண்டோவென்ன; முதலாழ்வார்களையும் கடாக்ஷித்தானென்னக்கோலி ஆயனாருடைய பின்னைச் சேவகம் தொடங்கி அநுபவிக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(அதுக்கு மேலே) என்றது-முதலாழ்வார்களைக் கடாக்ஷித்ததுக்கு மேலேயென்றபடி. "அந்தணர்" என்ற பதம் - திருமழிசைப்பிரான், பட்டர்பிரான், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் இவர்களைச் சொல்லிற்றாய், இவர்களைச்சொன்னது உபலக்ஷணமாக்கி,மாறன், குலசேகரன், பாணன் என்கிற மூவரையும் திருவுள்ளம்பற்றி (ஆஸ்ரிதருடைய) என்றருளிச்செய்தது.

(இஸ்ஸ்வபாவத்தை)என்றது-ஆழ்வார்கள் ஒன்பது திருநாமங்களையும் மயர்வறமதிநலமருளிக் கடாக்ஷித்த ஸ்வபா(ஸ்வா)வத்தையென்றபடி. (௪)

மூ. — ஏற்றினையிமயத்துளெம்மீசனை
இம்மையைமறுமைக்கு மருந்தினை
ஆற்றலையண்டத்தப் புறத்துய்த்திடு
மையனைக் கையிலாழி யொன்றேந்திய
கூற்றினைக் குரு மாமணிக்குன்றினை
நின்றவூர்நின்ற நித்திலத்தொத்தினைக்
காற்றினைப் புனலைச் சென்றுநாடிக்
கண்ணமங்கையுள்கண்டு கொண்டேனே. (௫)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
ஏற்றினை	ருஷபம்போல் செருக்கனாய்,	எம்மீசனை	நம்முடைய ஸ்வாமியாய்,
இமயத்துள்	ஹிமவானில் (திருப்பிரிதியில்) எழுந்தருளியிருக்கிற	இம்மையை	ஐஹிகபலப்ரதனாய்
		மறுமைக்கு	ஆமுஷ்மிக பலங்களுக்கு

மருந்தினை	ஔஷதம்போல் ஸாதநபூதனாய்
ஆற்றலை	மிடுக்கனாய்,
அண்டத்து அப்புறத்து	அண்டத்துக்கு வெளியிலே (பரமபதத்தளவும்)
உய்த்திடும்	(ஆச்ரிதரை) நடத்தவல்லவனை
ஐயனை	நிருபாதிக பந்துவாய்
கையில்	திருக்கையில்
ஒன்று ஆழி	அத்விதீயமான ஸுதர்சநாழ்வானை
ஏந்திய	தரித்துக்கொண்டு
கூற்றினை	ம்ருத்யு போலே (அநாச்ரிதர்க்கு) பயங்கரனாய்,
குரு	ச்லாக்யமாய்
மா மணி	நீலமணிமயமான
குன்றினை	மலைபோல் அதிஸுந்தரனாய்
நின்றவூர்	திருநின்றவூரில்
நின்ற	எழுந்தருளியிருக்கிற
நித்திலம் தொத்தினை	முத்துக்குவியல் போலக்குளிர்ந்தவடிவை யுடையனாய்,
காற்றினை	காற்றுபோல் ஸுகரனாய்
புனலை	ஜலம்போல் தாரகனாயுள்ளவனை

சென்றுநாடிகண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன். (ரு)

வ்யா. — அஞ்சாம்பாட்டு. (ஏற்றினை) ஸ்வாநந்தாநுபவத்தால் வந்த செருக்கையுடையவனை. (இமயத்துளெம்மீசனை) ஹிமவானில் திருப்பிரிதியிலிருக்கு மிருப்பைக்காட்டி என்னை வசீகரித்தவனை. (இம்மையை மறுமைக்கு மருந்தினை) ஐஹிகமாயும் ஆமுஷ்மிகமாயுமுள்ள ப(ஃ)லங்களுக்கு ஸாதநபூதனானவனை. (ஆற்றலை) ஒருவஸ்துவே எல்லாவற்றையும் தரவற்றோவென்னில்; அக்கண்ணழிவுசொல்லவொண்ணாதபடி ஸர்வசக்தியுக்தனானவனை. (அண்டத்தப் புறத்துய்த்திடுமையனை) இஸ்ஸர்வசக்தித்வங்கொண்டு கொள்ளவிருக்கிற கார்யமென்னென்னில்; இவற்றைப்பரமபதத்தளவும் செல்லநடத்துகை. அதுதானவனுக்கு வேண்டுகிறதென்னென்னில்; (ஐயனை) நிருபாதிக பந்து(பந்து)வாகை.

(கையிலாழியொன்றேந்திய கூற்றினை) ஆதிவாஹிகர் கையிலே காட்டிக்கொடுத்துக் கொடுபோகா நின்றால், ஆரேனும் சிலர்விலக்கினாருண்டாகில் இருதுண்டமாக்குகைக் கீடான பரிகரத்தையுடையனாய், சத்ருக்களுக்கு ம்ருத்யுபோலேயானவனை. (குருமாமணிக் குன்றினை) ச்லாக்யமானநீலரத்ந பர்வதம்போன்ற வடிவையுடையவனை. அங்கேகொடுபோனால் காட்சிகொடுக்கும்படியான வடிவிருக்கிறபடி. (நின்றவூர் நின்றநித்திலத்தொத்தினை) அவ்வளவும்போகப்பற்றாதார்க்குக் காட்சிகொடுக்கைக்காக திருநின்றவூரிலேநிற்கிற முத்துத்திரள்

போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனே. (காற்றினே) ஸ்வஸ்பர்ஶத்தால் வரும் ஸுகமாயிருக்கிறவனே. (புனலே) தா (ஹ) ரகனுனவனே. சென்றுநாடி. ... ... (ரு)

அரு — அஞ்சாம்பாட்டு- (எற்றினையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் தம்மை விஷயீகரித்தமையை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அநுஸந்தித்தார். இப்படி ஆழ்வார்களையெல்லாம் விஷயீகரித்துப்பெற்ற மேனுணிப்புக்களெல்லாம் தோற்ற எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பிரிதி துடங்கி அநுபவித்து ஸ்ருஷ்டரானவளவிலே அவனுடைய ஐஹிகாமுஷ்மிகாதி ப(ஃ)லப்ரதத்வம், மோக்ஷப்ரதத்வம் முதலானவற்றையு மநுஸந்திக்கிறுரென்று ஸங்கதி.

"மருந்து" என்பது நிர்க்குமதாகையாலே உபயவித ப(ஃ)லனாதபூதனென்ற போதே அவை இல்லாமையால் வரும் துக்கத்தைப்போக்குமவனென்று மென்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச் செய்கிருர் (ஐஹிகமாயுமித்யாதி). "இம்மையை" என்கிற விடத்தில் ஐகாரம் அவ்யயம்.

(அவ்வளவும் போக) சரீராவஸாந ஸமநந்தரத்தளவும் செல்ல. (பற்றுனார்க்கு) பொறுக்கமாட்டாதார்க்கு. ... ... (ரு)

மூ. — துப்பனைத்துரங்கம் படச்சீறியதோன்றலைச்
சுடர்வான்கலன் பெய்ததோர்
செப்பினைத் திருமங்கைமணுளனைத்
தேவனைத் திகழும் பவளத்தொளி
யொப்பனை யுலகேழினை யூழியை
ஆழியேந்திய கையனை யந்தணர்
கற்பினைக் கழுநீர்மலரும் வயல்
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. (சு)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
துப்பனை	ஸமர்த்த (பலிஷ்டட) னுய்,	பெய்தது	இட்டுவைக்கும் படியான
துரங்கம்	கேசியென்னு மஸுரனுனவன்	ஓர்	விலக்ஷணமான
		செப்பினை	செப்பு (பாத்ரம்)போன்றவனுய்,
பட	அழியும்படியாக		
சீறிய	(அவனை) கோபித்தருளின	திருமங்கை	பெரிய பிராட்டியார்க்கு
தோன்றலே	ஸுந்தரனுய்,	மணுளனை	வல்லபனுய்,
சுடர்	உஜ்ஜ்வலமாய்	தேவனை	(அதனால்) விளங்குமவனுய்,
வான்	பெருவிலேயனுன		
கலன்	ஆபரணங்களை	திகழும்	ஒளிவிடாநின்ற

பவளத்து	பவழத்தினுடைய
ஒளி ஒப்பனை	காந்தியோடொத்தவ (ஸ்ப்ருஹணீய) னாய்,
உலகுஏழினை	ஸப்தலோகங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய்,
ஊழியை	காலத்துக்கு நிர்வா ஹகனாய்,
ஆழி ஏந்திய	திருவாழியைத்தரியாநின்ற [வனாய்,
கையனை	திருக்கையையுடைய
அந்தணர்	ப்ராஹ்மணராலே
கற்பினை	ஓதப்படுமவனானவனை
கழுநீர்	செங்கழுநீர்ப் பூவா [னது
மலரும்	அலராநின்ற
வயல்	கழனிகளையுடைய

கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன். (௬)

வ்யா. —ஆறும்பாட்டு. (துப்பனை) தான்நினைத்ததை செய்து தலைக்கட்டுகைக்கீடான ஸாமர்த்த்யத்தையுடையவனை. (தூங்கம்படச் சிறியதோன்றலை) கேசியுடைய வாய்கிழியும்படி சிறியமுக்த(ஃ)னை. (சுடர்வான்கலன் பெய்ததோர் செப்பினை) ஒளியையுடைத்தாய், பெருவிலையனுமிருந்துள்ள ஆபரணங்களை இட்டுவைக்கும் செப்பானவனை. "சுடர்வான்கலன்" ஆகிறது தானேதென்னில்; (திருமங்கைமணாளனைத் தேவனை) பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்தியிலே யுண்டான ஒத்துமஞ்சளும், செம்பஞ்சிக்குழம்பும், மாளிகைச்சாந்தின் நாற்றமுமாய்க்கொண்டு திருமேனியில் புகர்தோன்றநின்றநிலை.

(திகழும் பவளத்தொளியொப்பனை) ஸர்வைஸ்ஸ்ப்ருஹணீயனானவனை. (உலகேழினை) போக்ய (ஃ) போகோ (ஃ) பகரணை போக (ஃ) ஸ்தாநங்களாயுள்ளவனை. (ஊழியை) காலமே சேஷித்தவன்று காலமாய்நின்றவனை. (ஆழியேந்தியகையனை) நித்யமான திவ்யாயுதங்களை ஏந்தும் திருக்கையை யுடையவனை. நித்யமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடையவனை யென்றபடி. (அந்தணர் கற்பினை) ப்ராஹ்மணருடைய மர்யாதைகளைப்போலே யிருக்கிற ஸங்கல்பத்தையுடையவனை, ப்ராஹ்மணராலே அத்யயநம் பண்ணப்படுகிறவனை யென்றுமாம். (கழுநீர்மலரும் வயல்) செங்கழுநீர் தொடக்கமான புஷ்பங்கள் அலராநின்றவயலையுடைத்தான. ... ... (௬)

அ௫ —ஆறும்பாட்டு. (துப்பனையித்யாதி) கீழ்ச்சொன்ன ப(ஃ)லப்ரதத்வோபயுக்தமான ஸாமர்த்த்யத்தையும், தத்கார்யமான விரோதிநிரஸநத்தையும், அதுக்குடலான ஸ்ரிய:பதித்வத்தையும், இவையெல்லா மநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

“தோன்றல்” என்றது-அழகுக்குவாசகமாகையாலே, (மூர்த்த(ஃ)னை) என்றது; ஸுந்தரனையென்றபடி.

“ஏத்திய” என்றது- ஏத்துமென்றும், அத்தால் பலித்தது (நித்யமான) என்றது. (மர்யாதைபோலே) என்றது-சாபாநுக்ரஹஸங்கல்பம்போலே யென்கை. “கற்பினை” என்றதுக்கு - கற்கப்படுமவனை யென்றர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிறார் (ப்ராஹ்மணராலேயித்யாதி). ... ... (௬)

மூ. — திருத்தனைத் திசைநான்முகன் தந்தையைத்
தேவதேவனை மூவரில்முன்னிய
விருத்தனை விளங்கும் சுடர்ச்சோதியை
விண்ணை மண்ணினைக் கண்ணுதல்கூடிய
அருத்தனை யரியைப் பரிகீறிய
அப்பனை யப்பிலா ரழலாய்நின்ற
கருத்தனைக் களிவண்டறையும்பொழில்
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. (௭)

பதம்.	உரை.
திருத்தனை	(ஆநந்தத்தினால்) த்ருப்தனாய், (பரிபூர்ணனாய்),
திசை	திக்கிலுள்ளவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான,
நான்முகன்	ப்ரஹ்மாவுக்கு
தந்தையை	பிதாவாய்,
தேவதேவனை	தேவர்களாலே ஆஶ்ரயிக்கப்படும் தேவனாய்,
மூவரில்	ப்ரஹ்ம விஷ்ணுருத்ரரான மூவர்களுக்குள் (மற்ற இருவர்க்கும்)
முன்னிய	ப்ரதா(ந)ஞன
விருத்தனை	நாயகனாய் (நியாமகனாய்)
விளங்கும்	ப்ரகாஶியாநின்ற
சுடர்	உஜ்ஜ்வலமான
சோதியை	தேஜோமயமான திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையனாய்,
விண்ணை	ஸ்வர்க்கத்துக்கு நியாமகனாய்
மண்ணினை	பூமிக்கு நியாமகனாய்,
கண்ணுதல்	நெற்றிக் கண்ணனான ருத்ரனானவன்
கூடிய	சேர்ந்திருக்கிற
அருத்தனை	அர்த்த (அர்த்) பாக(ஞ்)த்தை யுடையவனாய்,
அரியை	ஸிம்ஹம்போல் மிடுக்கனாய்,
பரிகீறிய	கேசியைக் கிழித்துப் பொகட்ட
அப்பனை	உபகாரகனாய்;
அப்பில்ஆர்	ஜலத்திலே இருக்கிற
அழலாய்நின்ற	படபாக்நி போல்(எல்லா பதார்த்தங்களுக்கும் லயஸ்தானமா) யிருக்கிற

கருத்தனை	ஸர்வஸ்வாமியாயுள்ள ஸர்வேச்வரனை,
களி	மதித்திருக்கிற
வண்டு	வண்டுகளானவை
அறையும்	சப்தியாநின்ற
பொழில்	சோலைகளையுடைய
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன்.	(௭)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. (திருத்தனை) ஸ்வாநந்தா(ஸ்ரீ)நு பவத்தாலே நித்யத்ருப்தனானவனை. (திசைநான்முகன் தந்தையை) இவ்வருகுள்ளாரில்காட்டில் அதிகனாயிருக்கிற சதுர்முகனுக்கு ஜநகனானவனை. (தேவ தேவனை) அவனொருவனுக்குமன்றிக்கே, தேவர்களானவரெல்லாராலும் ஆச்ரயிக்கப்படுமவனை. (மூவரில்முன்னியவிருத்தனை) மூவருமான நிலையில் மற்றை இருவர்க்குத் தானே நியாமகனாய், தானான நிலையில் வந்தால் சேஷித்வத்தால்வந்த உறைப்புத்தோற்ற விருக்கிறவனை. (விருத்தனை) தலைமகனை. (விளங்கும் சுடர்ச்சோதியை) த்ரிமூர்த்தி மத்யஸ்தனான நிலையொழிய அஸாதாரணமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யுடையனானவனை. (விண்ணை) போக(ஸ்ரீ) பூமியான ஸ்வர்க்காதிகளானவனை. (மண்ணினை) அதுக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணும் கர்மபூமியானவனை.

(கண்ணுதல்கூடிய வருத்தனை) லலாடநேத்ரனான ருத்ரனை யுடைத்தான அர்த்த(ஸ்ரீ) பாக(ஸ்ரீ)த்தை யுடையவனை. (அருத்தன்) அர்த்த(ஸ்ரீ) பாகன். (அரியை) விரோதிகளைப் போக்குமவனை. (பரிதிய வப்பனை) விரோதிநிரஸநத்தை சீலமாகவுடைய உபகாரகனை. (அப்பிலாரழலாய்நின்ற கருத்தனை) படபா(ஸ்ரீ)முகாக்நி ஜலாம்சமடையத் தன்பக்கலிலே வந்து சுவறும்படியிருக்குமாபோலே ஸர்வ பதார்த்தங்களும் தன்பக்கலிலேவந்து லயிக்கும்படியிருக்கிறசக்தியை யுடையவனை. களிவண்டறையும். ... ... (௭)

அரு.—ஏழாம்பாட்டு. (திருத்தனையித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸர்வப(ஸ்ரீ)லப்ரதத்வோபயுக்தமான ஸர்வசக்தித்வத்தை யநுஸந்தித்தார்; அதுக்குறுப்பாக விரோதிநிரஸநத்தைப் பலபடியாக அநுஸந்திக்கக்கோலி நிரபேக்ஷதையை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(தலைமகனை) நாயகனை. மூவரிலித்யாதியான பதங்களில் குணங்களெல்லாம் ஸர்வஸமாச்ரயணீயத்வத்துக்குறுப்பாக வநுஸந்திக்கிறாரென்று திருவுள்ளம். ... ... (௭)

வெஞ்சினக்களிற்றை விளங்காய்வீழக்
கன்றுவீசிய வீசனைபேய்மகள் துஞ்ச
நஞ்சு சுவைத்துண்டதோன்றலைத்
தோன்றல்வாளரக்கன் கெடத்தோன்றிய
நஞ்சினை யமுதத்தினை நாதனை
நச்சுவாருச்சிமேல் நிற்குநம்பியைக்
கஞ்சனைத்துஞ்ச வஞ்சித்த வஞ்சனைக்
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. (அ)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
வெம்சினம்	அதிக்ரூரமான கோபத்தையுடைய	கெட	முடியும்படி.
களிற்றை	யானைபோல் அழகியனாய்,	தோன்றிய	திருவவதரித்த
விளங்காய்	விளாம்பழமான அஸுரனானவன்	நஞ்சினை	விஷம்போன்றவனாய்
வீழ	ழுந்து முடியும்படி	அமுதத்தினை	(ஆஸ்ரிதர்க்கு) அம்ருதம்போல் போக்யபூதனாய்,
கன்று	கன்றாய்வந்த அஸுர	நாதனை	ஸர்வசேஷியாய்,
வீசிய	தூக்கியெறிந்த [னை	நச்சுவார்	(தன்னை) ஆசைப்படுமவர்களுடைய
ஈசனை	ஸ்வாமியாய்,	உச்சிமேல்	சிரஸ்ஸில்
பேய்மகள்	பூதனையானவள்	நிற்கும்	எழுந்தருளியிருக்கிற
துஞ்ச	முடியும்படி	நம்பியை	பூர்ணனாய்,
நஞ்சு	(அவள்முலையிலுள்ள) விஷத்தை	கஞ்சனை	கம்ஸனை
சுவைத்து	உறிஞ்சி	துஞ்ச	(அவன்) முடியும்படி
உண்ட	அமுதுசெய்த	வஞ்சித்த	மோசம் செய்த (கொன்ற)
தோன்றலை	பாலகனாய், [னை	வஞ்சனை	க்ருத்ரிமனாயுள்ளவனை
தோன்றல்	(சத்ருவாக)ப்ரவஹித்த		கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன். (அ)
வாள்அரக்கன்	வாளாயுதத்தையுடைய ராவணாஸுரன்		

வ்யா. —எட்டாம்பாட்டு. (வெஞ்சினக்களிற்றை) வெவ்விய சினத்தையுடையமதஹஸ்திபோலே தர்ப்பியனானவனை. (விளங்காயித்யாதி) கன்றாயும் விளாவாயும் வந்த அஸுரர்களிருவரையும் தன்னைக் கொண்டு தன்னையே மாய்த்துத்தர தானிளைத்தது தலைக்கட்டவல்லவனை. (பேய்மகளித்யாதி) பூதனைமுடியும்படி அவளுடைய விஷத்தை போக்யமாகக் கொண்டமுதுசெய்த முக்தனை. (தோன்றலித்

யாதி) சத்ருவாக ஸர்வலோகங்களிலும் ப்ரஸித்தனாய் ஸாயுதனுமா யிருக்கிற ராவணன்முடியும்படி தோன்றின ம்ருத்யுவை.

(அமுதத்தினை) அவ்விருப்புத்தானே அநுகூலர்க்கு போக்யமா யிருக்கிறவனை. (நாதனை) நிருபாதிகசேஷியை. (நச்சுவார்ச்சிமேல் நிற்கும் நம்பியை) தன் பக்கலாசையுடையார் தலைமேலே நிற்குமவ னாய், அதுதான் பெறாப்பேறாக நினைத்து பூர்ணனாயிருக்கிறவனை. (கஞ்சனையித்யாதி) கம்ஸனுடைய துரபிஸந்தியை அவன் தன்னோடே போக்கி உகவாதாரோடு செவ்வையழியப் பரிமாறுமவனை. கண்ண மங்கையுள். ... ... (அ)

அரு. —எட்டாம்பாட்டு. (வெஞ்சினக்களிறித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில் ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயத்வத்தை யநுஸந்தித்தார்; அதுக்குறுப்பாக விரோதி நிரஸநத்தைப் பலபடியாக அநுஸந்திக்கக்கோலி அப்ரதிஹததத்வத்தை யநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

(நிருபாதிகசேஷியை) என்றது - விரோதிநிரஸநத்துக்கு உறுப்பான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. (தன்பக்கலாசையுடையார்தலைமேலே) என்றது- விரோதிநிரஸநத்துக்காக த்தன்னிடத்தில் ஆசைப்பட்டவருடைய ஆசையின் தலைமேலென்றபடி. இத்தால் ஆற்றாமையுடைய ஸமகாலமே வந்துநிற்கிறவனென்று விரோதிநிரஸநத்தில் விளம்பராஹித்யம் ஸூசித மாயிற்று. ... ... (அ)

மூ. — பண்ணினைப்பண்ணில் நின்றதோர் பான்மையைப்
பாலுள் நெய்யினைமாலுருவாய் நின்ற
விண்ணினைவிளங்கும் சுடர்ச்சோதியை
வேள்வியை விளக்கினொளிதன்னை
மண்ணினைமலையை யலைநீரினைமாலை
மாமதியை மறையோர்தங்கள்
கண்ணினைக் கண்களாரளவும்நின்று
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே. (௯)

பதம்.	உரை.	பதம்.	உரை.
பண்ணினை	பாட்டுப்போலினியனாய்	பான்மையை	ஸ்வபாவம் போலே நிரதிசய போக்ய பூதனாய்,
பண்ணில்	(அந்த)காநத்திலே		
நின்றது	ஸாரபூதமாயிருக்கிற	பாலுள்	பால்போலவும் அதினுள்ளேயிருக்கிற
ஓர்	அதிவிலக்ஷணமான		

நெய்யினை — நெய்போலு மிருக்கு மவனாய்,
நின்ற உருவாய் நின்ற — அதிவிசாலமான ஸ்வரூபத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற
விண்ணினை — பரமபதத்துக்கு நிர்வாஹகனாய்
விளங்கும் சுடர் — மிகவுமுஜ்ஜ்வலமாய்
சோதியை — தேஜோமயமான விக்ரஹத்தை யுடையவனாய், [ஹகனாய்
வேள்வியை — யாகங்களுக்கு நிர்வா
விளக்கின் ஒளி தன்னை — தீபத்தின் தேஜஸ்ஸு போலே ஸ்வயம் ப்ரகாசனாய்,
மண்ணினை — பூமிபோல் ஸர்வாதார பூதனாய்,
மலையை — மலைபோல் அவிசால்யனாய்;
அலை நீரினை — அலைமோதா நின்ற ஜலம்போலே இஷ்ட விநியோகார்ஹனாய், [னாய்
மாலை — ஆஶ்ரிதவ்யா முக்த
மாமதியை — பெரிய ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுக்குமவனாய்,
மறையோர் தங்கள் — வேதாத்யயநஶீலரான ப்ராஹ்மணர்க்கு
கண்ணினை — நேத்ரம்போல் அர்த்தப்ரகாசகனா யிருக்கு மவனை,
கண்கள் ஆரளவும் நின்று — கண்கள் (விடாய் தீர்ந்து) நிறையுமளவும் ஒரு படிப்பட்டிருந்து
கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேன். (கூ)

வ்யா.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பண்ணினை) (க) "[illegible] யஆத்யஸ் ஸ்வாதூநாம்" என்கிறபடியே, பண்போலினியனானவனை. (பண்ணில்நின்ற தோர்பான்மையை) இன்னாரினையாரென்றன்றியே, எல்லாரையுமொக்க வருத்தக்கடவதாயிருக்கிற அந்த பண்ணின்னிசைபோலே நிரதிசயபோக்யனானவனை. (பாலுள் நெய்யினை) ஸாராம்சத்தோடு ருஜீஷாம்சத்தோடு வாசியற இரண்டிலுமுண்டான உபாதேயாம்சமானவனை. (மாலுருவாய்நின்ற விண்ணினை) "த்ரிபாத்விபூதி" என்னலாம்படியான பரப்பையுடைய நித்யவிபூதியுக்தனானவனை. (விளங்கும் சுடர்ச்சோதியை) அங்கே நிரவதிகதேஜோரூபமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடையனாய் நிற்கிறவனை. (வேள்வியை) அத்தேசத்தை ப்ராபிக்கைக்கு ஸாதநமான கர்மங்களாய் நிற்கிறவனை. (விளக்கினொளிதன்னை) ஸ்வாயத்தமான தேஜஸ்ஸையுடையவனை.

(மண்ணினை) செய்தார் செய்தகுற்றங்களையடைய மறக்குமவனாய் குற்றம் செய்வார்க்கு தன்னைப்பற்றி நிற்கும்படி இடம்கொடுக்கு

(க)

மவனை. (மலையை) இப்படிப்பட்ட தன்ஸ்வபாவத்தை ஒருவரால் சலிப்பிக்க அரிதாம்படியிருக்கிறவனை. (அலைநீரினை) நினைத்திட மெங்கும் ஏற்றிப்பாய்ச்சிக்கொள்ளலாம்படி யிருக்கிறவனை. (மாலை) ஆஸ்ரிதர்பக்கல் வ்யாமோஹமே வடிவாயிருக்கிறவனை. (மாமதியை) (௧) "ததாமி புத்தியோகம் தம்" என்கிறபடியே தன்னைப்ராபிக்கைக்கிடான புத்தியோகத்தைக் கொடுக்குமவனை. (மறையோர் தங்கள் கண்ணினை) வேதத்தை எங்குமொக்க அதிகரித்திருப்பார்க்கு, தன்னையொழிய பதார்த்ததர்ஸநம் பண்ணவொண்ணாதபடி அவர்களுக்கு "த்ருஷ்டிபூதனாயுள்ளவனை. (கண்களாரளவும் நின்று) காணப்பெறாமையால் உறுவினகண்களி னுறுவுதல் தீரும்படி நின்று கண்டனுபவிக்கப் பெற்றேன். ... ... (௯)

அநு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (பண்ணினையித்யாதி) விரோதிநிரஸநத்துக்காக ஒப்பனையை நச்சுகிறதென்; அவ்வளவன்று, நிரதிசய போக்யனாயிருக்குமவனென்று கொண்டு ஸர்வப்ரகார வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்திக்கிறாரென்று ஸங்கதி.

"ஓர்" என்றதால் பலித்த வைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இன்னரித்யாதி). (வருத்த) என்றது-ஈடுபடுத்த என்றபடி. "பண்ணினைப்பண்ணில் நின்றதோர் பான்மையை" என்று உபக்ரமிக்கையாலே "பாலிநெய்யினை" என்று பாலில் நெய்யினை யென்று விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, "பண்ணினை" என்றும், "பாலி நெய்யினை" என்றுமிவற்றையுமருளிச்செய்வானென், ஸாராம்சமான பண்ணிலிசையையும் பாலில் நெய்யையுமருளிச்செய்தால் அமையாதோ என்னுமதிசங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் (ஸாராம் சத்தோடித்யாதி). உத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் பரஸ்பரமுண்டாகிலும், எல்லாவற்றிலு முண்டான போக்யதாமாத்ரம் சொல்லவேண்டுவ தாகையாலே அங்ஙனருளிச் செய்தாரென்று கருத்து. பண்போலன்றிறே பாலும்நெய்யுமிருப்பது, அஸாராம்சமும் மிஸ்ரமாயிறேயிருப்பது, இவற்றோடே அபேத வ்யபதேசம் கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்; இப்போது (வாசியற) என்றது. "வாசியற்றிருக்கிற" என்றாய், விவேகிக்கவொண்ணாதபடி ஒன்றாயிருக்கிற வென்றபடி. (இரண்டிலும்) பால்நெய் இரண்டிலு மென்றபடி. "மால்" என்று பெருமையாய், பேருருவுடைத்தாய் நின்ற நித்யமான விண்ணினை யென்றர்த்தமருளிச் செய்கிறார் (த்ரிபாத்விபூதித்யாதி). "சுடர்ச்சோதி" என்றதால் விக்ரஹத்தினுடைய தேஜோரூபத்வம் சொன்னபடியாலே, விக்ரஹத்தில் ப்ரபை(யை)யைச்சொல்லிற்றாக்கியருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வாயத்தேத்யாதி).

(௧) கீ-௧௦-௧௦.

"மா" என்று விசேஷித்ததுக்குக் கருத்தருளிச் செய்கிறார் (ததாபி இத்யாதி). ... ... (௯)

மூ. — கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனென்று
காதலால் கலிகன்றியுரைசெய்த
வண்ணவொண்டமிழொன்பதோடொன்றிவை
வல்லராயுரைப்பார் மதியந்தவழ்
விண்ணில்.விண்ணவராய் மகிழ்வெய்துவர்
மெய்மைசொல்லில் வெண்சங்கமொன்றேந்திய
கண்ணா! நின்றனக்கும் குறிப்பாகில்
கற்கலாம் கவியின் பொருள்தானே. (க௦)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதம்.	உரை.
கண்ணமங்கையுள்	திருக்கண்ணமங்கையில்
கண்டுகொண்டேனென்று	காணப்பெற்றேனென்று
கலிகன்றி	ஆழ்வார்
காதலால்	ப்ரீதியுடன்
உரைசெய்த	அருளிச் செய்தாய்,
வண்ணம்	காநத்தின் ஸ்வபாவமான இசையையுடைத்தாய்,
ஒண்தமிழ்	அழகிய தமிழ்பாஷையிலேயுண்டான
ஒன்பதோடு ஒன்று	ஒன்பது பாசுரங்களோடுகூடிய ஒரு பாசுரமான
இவை	இப்பத்துப்பாசுரங்களையும்
வல்லராய்	அப்யஸிக்க ஸமர்த்தராய்க்கொண்டு
உரைப்பார்	அநுஸந்திக்குமவர்கள்
மதி தவழ்	சந்த்ரன் ஸஞ்சரியாநின்ற

பதம்.	உரை.
அம்விண்ணில்	அழகிய (போகப்ரசுரமான) ஸ்வர்க்கத்தில் போய்
விண்ணவராய்	தேவர்களாயிருந்து
மகிழ்வு எய்துவர்	ஸந்தோஷிப்பர்கள்;
மெய்ம்மை சொல்லில்	இதினுடைய உண்மையான பலத்தைச்சொல்லப்புகில்
வெண்சங்கம் ஒன்று	வெண்மையாய் அத்விதீயமாயிருக்கிற ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தை
ஏந்திய கண்ணா	தரியாநின்ற ஸர்வாதிகனே!
குறிப்பாகில்	திருவுள்ளமானால்
கவியின்பொருள்	இப்பாசுரங்களினர்த்தங்களை
நின்றனக்கும்	ஸர்வஜ்ஞனான உனக்கும்
கற்கலாம்	அப்யஸிக்கத் தகுந்ததாயிருக்கும். (க௦)

வ்யா.—பத்தாம்பாட்டு. (கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனென்று) ஒருதேச விசேஷத்திலேபோய் காணும் வஸ்துவை ஸம்ஸாரத்திலே திருக்கண்ணமங்கையிலே காணப்பெற்றேனென்று, (காதலால் கலிகன்றியுரைசெய்த) அபிநிவேசத்தாலே ஆழ்வாரருளிச்

செய்த. (வண்ண வொண்டமிழொன்பதோடொன்றிவை) இசையை யுடைத்தாய் அழகிதாயிருக்கிற இவைபத்தையும். (வல்லாயுரைப் பார்) அநுஸந்திப்பார்க்கு அடைவுபடச் சொல்லுகையாலுண்டான அருமையாலே வல்லாராய் என்கிறார்.

(மதியந்தவழ் விண்ணில் விண்ணவராய் மகிழ்வெய்துவர்) உயர்ந்தலோகங்களில் போக (ஞூ) பூமிகளெல்லாம் புக்கு அங்குண்டான போக(ஞூ)ங்களை புஜிப்பர்கள். (மெய்மைசொல்லில்) அர்த்ததத்வமிருந்தபடி சொல்லில். (வெண்சங்கமித்யாதி) ஐஶ்வர்யஸூசகமான ஶ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைக் கையிலேயுடைய ஸர்வாதிகனே! உனக்கு இதிலே ஆதரமுண்டாகில் எனக்கு சிஷ்யனாய் உனக்கும் அதிகரிக்க வேண்டும்படியாயிற்று இதினுள்ளீட்டின் கனமிருக்கிறபடி. (கூறிடுவாகில்) திருவுள்ளமாகில். (கற்கலாம்) ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய் இருந்தாலும் போகாது; என்னோடே அதிகரிக்கில் அறியலாம். ஒரு வஸிஷ்டனோடே ஸாந்தீபநியோடே தாழநின்று அதிகரிக்கக்கடவ அவனுக்குத் திருமங்கையாழ்வாரோடே அதிகரிக்கை தாழ்வோ?. (௰)

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—பத்தாம்பாட்டு. (கண்ணமங்கையித்யாதி) "கண்டேன்" என்றுமீத "கண்டுகொண்டேன்" என்று ஒருகால் சொன்னப்போலே ஒன்பதின்கால் சொன்னத்தால் கரைபுரண்ட காதலாய் தோற்றுகையாலே இப்படியாகைக்கு ஹேதுவென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருநேசவிஶேஷத்யாதி). (க) "ஸகாஸ்ம்ருஷ்டஞ் வதாபஶ்யந்தி" என்னக்கடவ வஸ்துவை, இங்கேகண்டால் காதல்விளைக்குறையில்லை யென்றுகருத்து. (அநுஸந்திப்பார்க்கு) என்றவநந்தரம் "போக்யதாதிசயத்தாலே" என்றுகூட்டுவது

பிரதிசயபோக்யத்தை எம்பெருமானுடைய போக்யதாப்ரகாஶத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற இத்திருமொழிக்கு க்ஷுத்ரமான ஸ்வர்க்காதி போகங்களை ப(ஞூ)லமாகச் சொல்லக்கூடுமோவென்னும் சங்கையிலே "மெய்மைசொல்லிலித்யாதி அருளிச்செய்கிறார்" என்று திருவுள்ளம்பற்றியருளிச்செய்கிறார் (அர்த்ததத்வமித்யாதி). (அர்த்ததத்வம்) புருஷார்த்த தத்வம் லோகத்திலிந்தவாரத்தை அறியத்தக்காரில்லாமையாலே, எம்பெருமானையே முன்னிட்டு இத்திருமொழியின் பொருளின் போக்ய(ஞூ)த்தை உணக்கும்கற்கும்படியிருக்குமென்கிற வழியாலே எல்லார்க்கு மித்திருமொழியைக்கற்கை பரமபுருஷார்த்தமென்று ப(ஞூ)லம் சொல்லிற்றாயிற்று என்று திருவுள்ளம். ... ... (௰)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி ஏழாம்பத்தில் பத்தாந்திருமொழி முற்றிற்று.

(க) ஸாம-உத்தர-கஅ-உ-௬